

สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์และชีวิตหลังผ่านพ้น

นางสาวมนทกานต์ เชื้อมชาติ

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-171-089-5

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE VICTIMIZATION OF WOMEN IN NEWSPAPER AND THEIR SURVIVALS

Miss Montakarn Chuemchit

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Journalism

Department of Journalism

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2002

ISBN 974-171-089-5

หัวข้อวิทยานิพนธ์	สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์และชีวิตหลังผ่านพ้น
โดย	นางสาวมนทกานต์ เชื้อมขิต
ภาควิชา	วารสารสนเทศ
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. วิลาสินี พิพิธกุล

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ จุมพล รอดคำดี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ นันทริกา คุ่มไพโรจน์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(อาจารย์ ดร. วิลาสินี พิพิธกุล)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. พีระ จิระโสภณ)

มณฑกานต์ เชื่อมชีวิต : สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์และชีวิตหลังผ่านพ้น
(THE VICTIMIZATION OF WOMEN IN NEWSPAPER AND THEIR SURVIVALS)

อ. ที่ปรึกษา : ดร. วิลาสินี พิพิธกุล : 336 หน้า. ISBN 974-171-089-5

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงลักษณะของการรายงานข่าวที่ทำให้ผู้หญิงที่ตก
เป็นข่าว กลายเป็นจำเลยของสังคมและตกเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ และดูว่าภายหลังจากการ
รายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ไปแล้ว ผู้หญิงเหล่านั้นได้ให้ความหมายต่อการรายงานข่าวของ
หนังสือพิมพ์อย่างไร และหลังจากที่ตกเป็นข่าวแล้วผู้หญิงเหล่านั้นได้รับผลกระทบจากการตกเป็น
ข่าวอย่างไรบ้าง งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาจากกรณีศึกษาการนำเสนอข่าวผู้หญิง 4 กรณี
ศึกษา และการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้หญิงทั้ง 4 ที่ตกเป็นข่าว

ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการรายงานข่าวที่ทำให้ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว กลายเป็นจำเลย
ของสังคมและตกเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์นั้น เกิดจากการที่นักข่าวรายงานข่าวตามกรอบ "การ
เล่าเรื่อง" ที่ได้วางไว้ ซึ่งประกอบไปด้วย 1. รายละเอียดของเหตุการณ์ 2. รายละเอียดของภูมิหลัง
เหตุการณ์และภูมิหลังของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว 3. ผลต่อเนืองของเหตุการณ์ 4. ปฏิกริยาจากฝ่าย
ต่างๆ และ 5. การใช้ภาษาที่มีการให้คุณค่าและชอนนัยยะเอาไว้ ซึ่งกรอบการเล่าเรื่องทั้ง 5
ประการนี้ จะทำให้การรายงานข่าวเป็นมากกว่าการเสนอข้อเท็จจริง ด้วยการตอกย้ำอุดมการณ์
และสร้างความคุ้นเคยให้กับสังคมด้วยมายาคติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของแนวคิดชายเป็น
ใหญ่

สำหรับการให้ความหมายของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวต่อการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์นั้น
มีความแตกต่างจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน เพราะผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว จะตีความเหตุการณ์
จากสิ่งที่ตัวเองประสบมา เป็นการบอกเล่าถึงประสบการณ์เฉพาะตัว ในขณะที่หนังสือพิมพ์จะตี
ความจากแนวคิดหลักหรืออุดมการณ์หลักของสังคม

ส่วนผลกระทบที่ผู้หญิงได้รับจากการตกเป็นข่าวนั้น คือชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้
ดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างลำบากมากยิ่งขึ้น และต้องใช้เวลายาวนานในการก้าวผ่าน แต่อย่างไร
ก็ตาม พวกเธอก็พยายามที่จะจัดการกับชีวิตของตัวเอง และมีความเข้มแข็งในการปกป้องตัวเอง
ด้วยความต้องการที่จะแปรสภาพจากการถูกทำให้เป็น "เหยื่อ" มาเป็น "ผู้ผ่านพ้น" จนในที่สุดพวก
เธอก็สามารถทำได้สำเร็จ และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อีกครั้งหนึ่ง

ภาควิชา.....วารสารสนเทศ.....

ลายมือชื่อนิสิต.....

สาขาวิชา.....วารสารสนเทศ.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

ปีการศึกษา...2545.....

438 51143 28 : MAJOR JOURNALISM

KEY WORD : VICTIMIZATION / WOMEN / SURVIVAL / NEWSPAPER

MONTAKARN CHUEMCHIT : THE VICTIMIZATION OF WOMEN IN
NEWSPAPER AND THEIR SURVIVALS. THESIS ADVISOR : WILASINEE
PHIPHITKUL, Ph.D. 336 pp. ISBN 974-171-089-5

The objective of this research, which employed qualitative approach, was to analyze the victimization of women in newspaper and their survivals by studying how victimized women were presented in newspapers which reflected social accusation towards women. This research also made the victimized women coming to voices by showing their self – definitions of news and the impacts upon them.

The content analysis and in - depth interview of 4 women victims of sexual violence revealed the traditional style of news narrative, including , 1. event base 2. background base (both on events and victims) 3. consequences of events 4. social reactions on events, and 5. emphasis on social value and biased meaning in reporting. There narrative forms constructed news beyond facts and, in turn , reproduced myth and dominant ideology, especially patriarchal ideology.

The definitions and criticisms of news given by the victimized women were different from those reported. Since the victims defined events from their experiences while the latter defined events from dominant ideology. The 4 victims had long term struggle in overcoming their trauma and oppression which were the consequences of news. However, their strengths and efforts to empower and transformed themselves from victim to survivor led them conquered and survived in the society.

DepartmentJournalism....

Student's signature.....

Field of Study ...Journalism....

Advisor's signature.....

Academic year ..2002.....

กิตติกรรมประกาศ

[เมื่อจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ข้าพเจ้าตัดสินใจเลือกที่จะศึกษาต่อในระดับปริญญาโททันที และตลอดระยะเวลาของการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทนั้น ข้าพเจ้าเกิดคำถามกับตัวเองตลอดมาว่าจะเป็นอย่างไรถ้าหากเราตัดสินใจทำงานแทนที่จะเรียนต่อ แต่ความสงสัยเหล่านั้นเริ่มหมดไป เมื่อวิทยานิพนธ์เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง และเมื่อเสร็จสมบูรณ์ วิทยานิพนธ์เล่มนี้เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าภูมิใจมากที่สุดสำหรับการเรียนที่นี้

ขอขอบคุณอาจารย์ ดร.วิลาสินี พิพิธกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งจุดประกายความคิด ให้คำแนะนำ มอบโอกาส และเปิดโลกใหม่ ๆ ให้กับข้าพเจ้า รองศาสตราจารย์ นันทริกา คุ้มไพโรจน์ ประธานคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร. พีระ จิระโสภณ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการทำวิจัยในครั้งนี้

กว่าวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะเสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าถูกทดสอบจากกาลเวลาผ่านเรื่องต่างๆ มากมาย ผ่านการตัดสินใจที่คิดว่าสำคัญที่สุดในชีวิต ในการต่อระยะเวลาการทำวิทยานิพนธ์ออกไปอีกหนึ่งเทอม ผ่านการรวบรวมความกล้าที่จะบอกกับพ่อและแม่ว่า ลูกคงไม่จบตามกำหนดผ่านหยาดน้ำตาที่ไหลออกมาอย่างช่วยไม่ได้เมื่อได้ยินแม่พูดว่า "มีอะไรที่แม่พอจะช่วยได้บ้างไหมลูก" ผ่านคำปลอบโยนและกำลังใจจากน้องสาวคนเดียวของข้าพเจ้า ผ่านความอาทรและห่วงใยจากเพื่อนสุดที่รักในชีวิต ทั้งๆที่เธอก็ต้องเผชิญกับเรื่องต่างๆไม่น้อยไปกว่ากัน และประการสุดท้าย ผ่านมิตรภาพที่ได้รับจากผู้หญิงทั้งสี่คนของข้าพเจ้า

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ จะไม่สามารถเสร็จสมบูรณ์ได้ หากปราศจาก "เสียง" ของผู้หญิงทั้งสี่คนซึ่งให้โอกาสข้าพเจ้า ได้ถ่ายทอดเรื่องราวของพวกเธอออกมาให้ปรากฏ แต่อย่างไรก็ตามทั้งหมดในงานวิจัยนี้ก็เป็นเพียงความจริงส่วนหนึ่งที่เกิดขึ้น ไม่มีหน้ากระดาษของผู้วิจัยคนใดที่เพียงพอกับหยาดน้ำตาและความทุกข์ทรมานใหม่ของผู้หญิงเหล่านี้ได้ "เสียงเล็กๆของผู้หญิงทั้งสี่คน" จึงถือเป็น "เสียงที่มีความยิ่งใหญ่สำหรับชีวิตของข้าพเจ้า" ไม่มีอะไรที่จะกล่าวมากไปกว่า "ขอขอบคุณอย่างสุดซึ้งจากหัวใจ"

หากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ได้ก่อเกิดประโยชน์อันใด ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศลอันเกิดจากประโยชน์เหล่านั้น ให้กับ "ตา" ผู้ซึ่งรอคอยความสำเร็จจากหลานสาวคนนี้ และ "ยาย" ผู้ซึ่งคอยเฝ้าดูข้าพเจ้าอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง]

[มนทกานต์ เชื่อมชิต]

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 ปัญหาคำวิจัย.....	4
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
2.1 แนวคิดสตรีนิยม.....	6
2.2 มายาคติและภาพตัวแทน.....	15
2.3 แนวคิดจิตวิเคราะห์.....	23
2.4 แนวคิดเรื่องความชอกช้ำ.....	28
2.5 แนวคิดเรื่องการปรับตัว.....	31
2.6 แนวคิดเรื่องข่าวและการเล่าเรื่อง.....	33
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
2.8 นิยามศัพท์.....	41
2.9 ข้อเสนอแนะเบื้องต้น.....	43
2.10 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	44
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	45
3.1 ขอบเขตการวิจัย.....	45
3.2 เครื่องมือในการวิจัย.....	48
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหา.....	48
ตอนที่ 2 การสัมภาษณ์เชิงลึก.....	50

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	ผลการวิจัย.....	51
	กรณีศึกษาที่ 1 ว่าที่ ร.ต. หญิง สุชานรี ฝึกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ.....	53
4.1	การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวกรณีศึกษาที่ 1.....	53
4.2	สรุปการนำเสนอข่าวในกรณีศึกษาที่ 1.....	76
4.3	การสัมภาษณ์เชิงลึกกรณีศึกษาที่ 1.....	78
	กรณีศึกษาที่ 2 นางอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่มขืน.....	98
4.4	การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวกรณีศึกษาที่ 2.....	98
4.5	สรุปการนำเสนอข่าวในกรณีศึกษาที่ 2.....	205
4.6	การสัมภาษณ์เชิงลึกกรณีศึกษาที่ 2.....	208
	กรณีศึกษาที่ 3 นางสาวปาริชาติ เนียมหอม ถูกพยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย.....	220
4.7	การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวกรณีศึกษาที่ 3.....	220
4.8	สรุปการนำเสนอข่าวในกรณีศึกษาที่ 3.....	249
4.9	การสัมภาษณ์เชิงลึกกรณีศึกษาที่ 3.....	252
	กรณีศึกษาที่ 4 นางกัญญา ศรีปราณ ฆ่าสามี.....	268
4.10	การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวกรณีศึกษาที่ 4.....	268
4.11	สรุปการนำเสนอข่าวในกรณีศึกษาที่ 4.....	298
4.12	การสัมภาษณ์เชิงลึกกรณีศึกษาที่ 4.....	301
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	311
5.1	สรุปและอภิปรายผล.....	311
5.2	ข้อเสนอแนะต่อหนังสือพิมพ์.....	327
5.3	ข้อเสนอแนะต่อสังคม.....	328
5.4	ข้อเสนอแนะทางวิชาการ.....	328
	รายการอ้างอิง.....	330
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	336

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

แต่ละวันมีเหตุการณ์ต่างๆเกิดขึ้นมากมาย หลายเหตุการณ์ถูกนำเสนอในขณะที่อีกหลายเหตุการณ์ถูกคัดออกไป ทั้งนี้เพราะการจะรายงานทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่สามารถที่จะทำได้ เนื่องจากหนังสือพิมพ์มีพื้นที่จำกัด ดังนั้นจึงต้องมีการคัดเลือกเหตุการณ์ เพื่อที่จะนำมาลงตีพิมพ์ เป็นข่าวนำเสนอให้ประชาชนได้ทราบต่อไป

“ในแต่ละวันจะมีข่าวประเภทต่างๆทั้งในและนอกประเทศหลั่งไหลเข้ามาในกองบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับไม่ต่ำกว่า 2,400 ข่าว แต่จะมีเพียง 8 – 9 ข่าวเท่านั้นที่ได้รับบริการคัดเลือกนำเสนอในหน้าหนึ่ง” (หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ , 2526 : 3) นอกจากนี้หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับยังมีความแตกต่างกันในการนำเสนอ ข่าวใหญ่ในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งอาจจะกลายเป็นข่าวเล็กๆในหน้าหนังสือพิมพ์อีกฉบับหนึ่ง หรือไม่ได้รับความสนใจเลยก็ได้ (การุณย์ มีถม , 2540)

ดังนั้น ข่าวที่ถูกนำเสนอตามหน้าหนังสือพิมพ์ จึงมิใช่เป็นการรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามข้อเท็จจริงเท่านั้น แต่ได้มีความคิดเห็นและมุมมองของผู้สื่อข่าวแต่ละคนเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย นับตั้งแต่การเลือกประเด็นข่าว การเลือกรูปแบบและวิธีการที่จะนำมาเสนอ การกำหนดลักษณะและลำดับขั้นตอน รวมไปถึงการตีความและการให้ความหมายต่อเหตุการณ์นั้นๆ ดังนั้นเนื้อหาส่วนหนึ่งของข่าวจึงถูกสร้างขึ้นมาจากทัศนคติของผู้สื่อข่าวที่มีต่อเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม

Tuchman (1978, อ้างถึงในอมรรัตน์ เรืองสกุล, 2542) ได้ทำการศึกษาการเสนอข่าวของสื่อมวลชน ซึ่งเขาเสนอแนวความคิด News as a constructed realities พบว่า “ข่าว” แท้จริงแล้วคือ ความเป็นจริงที่ถูกสร้างขึ้น เนื่องจากผู้รายงานข่าวได้สร้างความหมายให้กับเรื่อง หรือเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งจะพิจารณาหยิบยกเรื่องที่น่าจะเป็นข่าวขึ้นมา และเป็นผู้กำหนดรูปลักษณะของข่าว และวิธีการนำเสนอ ข่าวที่ปรากฏแก่สาธารณะจึงมิใช่เฉพาะข้อเท็จจริงของเหตุการณ์เท่านั้นหากแต่เป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ โดยผ่านกระบวนการสร้างความหมายของผู้รายงานข่าวมาแล้ว

ฉะนั้น ข่าวจึงเป็นเรื่องเล่าชนิดหนึ่ง เป็นการประกอบสร้างขึ้นมาบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น โดยที่ผู้สื่อข่าวได้นำเสนอในลักษณะที่นำเอาเรื่องที่เกิดขึ้นจริงมาเล่าตามความเข้าใจและความรู้สึกของตัวเอง

Berkowitz (1997) พูดถึงการประกอบสร้างของข่าวว่า ข่าวไม่เคยสะท้อนความเป็นจริง แต่นักข่าวได้ใช้คุณค่าข่าวที่เป็นจุดเด่นของข่าวนั้น มาเป็นภาพตัวแทนหรือตัดสินเรื่องราวทั้งหมดเรื่องราวในข่าว เป็นดังเช่นมายาคติ คือ ไม่ได้เป็นตัวที่สะท้อนความเป็นจริง แต่เป็นการให้ความหมายแก่เรื่องนั้นๆแทน

ในชีวิตของนักข่าวคนหนึ่งๆ ได้ทำหน้าที่รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมมากมาย นับไม่ถ้วน ปฏิเสธไม่ได้ว่าเหตุการณ์ต่างๆที่ได้นำมาเสนอเป็นข่าวนั้น ส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับเรื่องของบุคคลอยู่เสมอ ซึ่งบุคคลเหล่านี้มักได้รับผลกระทบจากข่าวที่นำเสนอไม่มากก็น้อย บางคนได้รับผลกระทบถึงขนาดที่ชีวิตของเขาต้องเปลี่ยนแปลงไป

งานวิจัยของมลินี สมภพเจริญ (2539) ได้สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนที่มีผลต่อการรับรู้และเจตคติของประชาชน พบว่า การเสนอข่าวที่เป็นลบต่อบุคคลที่ตกเป็นข่าว มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของผู้อ่านเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นประเด็นที่นำเสนอเป็นพาดหัวข่าว ซึ่งการนำเสนอข่าวในแง่ลบนี้ จะส่งผลเสียระยะยาวต่อบุคคลที่เป็นข่าว เพราะไม่สามารถคืนเจตคติในทางลบของผู้อ่านที่มีต่อบุคคลที่เป็นข่าวให้กลับมาเหมือนเดิมได้

การนำเสนอข่าวหนึ่งของหนังสือพิมพ์ จะถูกแพร่กระจายไปในสังคมอย่างกว้างขวาง ซึ่งเนื้อหาที่นำเสนอจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ ความเข้าใจ ทศนคติ ตลอดจนพฤติกรรมของผู้รับสารมาลี บุญศิริพันธ์ (2534 :1) กล่าวว่า หนังสือพิมพ์เป็นสื่อมวลชนที่เก่าแก่ที่สุด ซึ่งมีบทบาทและอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นอย่างมาก นอกจากนี้ ข้อความที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์จะสามารถเป็นเอกสารอ้างอิงทางประวัติศาสตร์ได้เป็นอย่างดี

หนังสือพิมพ์ของวันนี้ จะกลายเป็นประวัติศาสตร์ที่ถูกจารึกด้วยตัวอักษรของวันพรุ่งนี้ จะกลายเป็นเอกสารอ้างอิงถึงอดีตที่ผ่านมา ซึ่งถือกันว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก แต่จะมีนักหนังสือพิมพ์สักกี่คนที่จำได้ว่าตนได้ทำข่าวอะไรไปบ้าง หรือได้เขียนอะไรลงไปในช่วงบ้าง เพราะในบางเหตุ

การณื้ที่ผู้สื่อข่าวได้คัดเลือกมานำเสนอเป็นข่าวนั้น ได้ส่งผลกระทบต่อบุคคลที่ตกเป็นข่าว ทำให้ชีวิตของคนๆหนึ่งต้องเปลี่ยนแปลงไป

ในขณะที่ผู้สื่อข่าวใช้เวลาไม่เท่าไรในการรายงานข่าว จากนั้นก็จะได้รับการตีพิมพ์ออกมาเป็นหนังสือพิมพ์ แต่บุคคลในข่าวกลับต้องใช้เวลาทั้งชีวิตกับเหตุการณ์นั้น ในขณะที่ผู้สื่อข่าวอาจลืมเรื่องที่ตนได้เคยรายงานไป แต่บุคคลในข่าวจะยังคงจำถึงเรื่องราวและเหตุการณ์นั้นๆได้ดี พวกเขาต้องใช้เวลายาวนานแค่ไหนในการก้าวผ่าน พวกเขาต้องใช้กำลังใจเท่าไรในการที่จะยืนหยัดอยู่บนสังคมอีกครั้ง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากบุคคลที่ตกเป็นข่าวนั้นเป็น “ผู้หญิง”

งานวิจัยของ Katharine Viner (2000) พบว่า เมื่อหญิงชายกระทำพฤติกรรมที่ไม่ดีเหมือนกัน สื่อหนังสือพิมพ์จะโจมตีและต่อว่าผู้หญิงมากกว่า รวมไปถึงสาธารณะและศาลก็เป็นเช่นนั้น ผู้หญิงจะถูกตัดสินอย่างรุนแรงมากกว่าผู้ชาย

เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ การยอมรับค่านิยมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิง และผู้ชายว่าไม่มีความเท่าเทียมกัน โดยฐานะและอำนาจของผู้ชายจะอยู่เหนือผู้หญิงตลอดเวลา ดังนั้นเนื้อหาที่ปรากฏออกมาจากสื่อมวลชน จึงสะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิด และความเชื่อแบบชายเป็นใหญ่ และการยอมรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายที่ไม่เท่าเทียมกัน ว่าเป็นสิ่งที่ เป็นบรรทัดฐานของสังคม

จากการศึกษาของรัศราพร นีรนาทรังสรรค์ (2529) เรื่อง “บทบาทของสตรีในหน้าหนังสือพิมพ์” พบว่า เนื้อหาข่าวเรื่องผู้หญิงที่ถูกนำมาเสนอในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์นั้น จะเป็นภาพติดลบโดยตลอด คือจะเป็นข่าวที่ผู้หญิงถูกทำร้าย โดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการถูกข่มขืนกระทำชำเราหรือถูกฆาตกรรม หรือไม่ก็เป็นผู้กระทำที่มีภาพในทางลบ (เป็นแม่ใจยักษ์ทิ้งลูก ลงถึงขยะ) และจากผลของการศึกษานี้ กาญจนา แก้วเทพ ได้สรุปไว้ว่า เป็นเหมือนภาพผู้หญิงในลักษณะที่ขอได้รับความเจ็บปวดหรือทรมาน (Masochist) และนั่นก็คือเรื่องของผู้หญิงจะกลายมาเป็นข่าวในหน้าหนึ่งซึ่งถือกันว่ามีค่ามากกว่าหน้าอื่นได้ ก็ต่อเมื่อผู้หญิงคนนั้นถูกทำร้าย (อ้างถึงในสุวรรณณี กัลยาณสันต์ , 2536) ซึ่งการนำเสนอภาพผู้หญิงในลักษณะดังกล่าว ได้สะท้อนให้เห็นทัศนคติของหนังสือพิมพ์ในการมองผู้หญิงว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ เป็นเครื่องรองรับอารมณ์เพศชาย และมีความโง่เขลาหลอกลวงได้ง่าย

งานวิจัยชิ้นนี้ จึงมุ่งศึกษาวิจัยการถูกทำให้เป็นเหยื่อโดยหนังสือพิมพ์ กล่าวคือ ศึกษาลักษณะของการรายงานข่าว ที่ทำให้ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว กลายเป็นจำเลยของสังคมและตกเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ และดูว่าผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว ดีความหรือให้ความหมายกับสิ่งที่หนังสือพิมพ์รายงานอย่างไร รวมไปถึงการศึกษาว่าภายหลังจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ไปแล้ว ผู้หญิงเหล่านั้นมีชีวิตอย่างไร เพราะเราปฏิเสธไม่ได้ว่าในสังคมไทยยังคงมีแนวความคิดการถือระบบชายเป็นใหญ่ (patriarchy) ความคิดในเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศ และการดูถูกความอ่อนแอ ซึ่งสืบทอดมาจากวัฒนธรรมกระแสหลักมาแฝงและฝังอยู่ในตัวเราแต่ละคน

ปัญหานำวิจัย

1. ลักษณะการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ ที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวกลายเป็นเหยื่อ มีลักษณะอย่างไร
2. ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อให้ความหมายต่อการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์อย่างไร แตกต่างจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอหรือไม่
3. ผลกระทบของการตกเป็น “เหยื่อ” ในข่าวหนังสือพิมพ์ และการปรับตัวของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวภายหลังจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ เป็นอย่างไร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้นักหนังสือพิมพ์ได้รับรู้ถึงผลกระทบจากการทำให้เป็นเหยื่อและตระหนักในหน้าที่ของตัวเองเพิ่มขึ้น ในลักษณะที่เพิ่มความรอบคอบและความระมัดระวัง ตลอดจนการมีมุมมองใหม่ ๆ ในการนำเสนอข่าว เพราะเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ไม่ได้สิ้นสุด อยู่แค่การบอกเล่าหรือรายงานเหตุการณ์เท่านั้น แต่ยังสามารถส่งผลกระทบต่อชีวิตของผู้ที่ตกเป็นข่าวอีกด้วย
2. เป็นเสมือนเวทีให้กับผู้ที่มีเสียงเล็กๆ(ผู้ที่ตกเป็นข่าว) ได้พูดในสิ่งที่ตนเองต้องการจะถ่ายทอดออกมาให้สังคมได้รับรู้ ซึ่งจะส่งผลให้เข้าใจผู้ที่ตกเป็นข่าวได้มากยิ่งขึ้น เพราะหนังสือพิมพ์เคยมองข้ามและทำให้มุมมองหรือความคิดเห็นส่วนนี้ถูกเพิกเฉยและละเลยจากสังคม
3. จะเป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องต่อไปในอนาคต อาทิเช่น ประเด็นที่เกี่ยวกับบุคคลที่ตกเป็นข่าว , การทำให้เป็นเหยื่อ และผลกระทบจากการทำให้เป็นเหยื่อ เป็นต้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากงานวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาที่เน้นการศึกษาไปที่ชีวิตของเหยื่อชาวที่เป็นผู้หญิง ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดสตรีนิยม มาอธิบายให้เห็นถึงความคิดในเรื่องความแตกต่างทางเพศ และการปลุกฝังค่านิยมในเรื่องบทบาททางเพศ อีกทั้งยังได้ใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ มาเป็นแนวทางนำไปสู่ความเข้าใจในเรื่องที่ผู้หญิงต้องตกภายใต้การครอบงำของอุดมการณ์แบบชายเป็นใหญ่ (patriarchy) และกระบวนการที่หล่อหลอมให้ผู้หญิงต้องตกอยู่ภายใต้อุดมการณ์นั้นๆ และงานวิจัยชิ้นนี้ ยังได้ศึกษาผลกระทบของการตกเป็น “เหยื่อ” ในข่าวหนังสือพิมพ์ และการปรับตัวของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว จึงได้ใช้แนวคิด Trauma (ความชอกช้ำ) และแนวคิดจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการปรับตัว มาใช้อธิบายถึงชีวิตของผู้ที่ตกเป็นข่าวในช่วงเวลาที่ตกเป็นข่าว ว่ามีการปรับตัวเพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่ต่อไปภายในสังคมได้อย่างไร

นอกจากนี้ จะใช้แนวคิดเรื่องข่าวและการเล่าเรื่อง , ภาพตัวแทนและมายาคติ มาอธิบายให้เห็นถึงกระบวนการทำให้เป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ โดยชี้ให้เห็นว่ามนุษย์อยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยการเล่าเรื่องและความเป็นจริงที่เราคิดหรือเห็นนั้น เกิดจากการประกอบสร้างของมนุษย์ ซึ่งการประกอบสร้างนี้สามารถนำมาเชื่อมโยงกับสื่อได้ เพราะสื่อได้เข้าไปมีบทบาทในกระบวนการถ่ายทอดข่าวสารและความหมาย

ดังนั้นแนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในงานวิจัยนี้ คือ

1. แนวคิดสตรีนิยม
2. มายาคติและภาพตัวแทน
3. แนวคิดด้านจิตวิทยา
4. แนวคิดเรื่องข่าวและการเล่าเรื่อง

แนวคิดสตรีนิยม (Feminism)

ในความเป็นไปของธรรมชาติ ได้กำหนดให้สรรพสัตว์ทั้งหลายมีความแตกต่างกันทางด้านอวัยวะสืบพันธุ์ และรูปลักษณ์ของร่างกายเป็น “เพศผู้” (male) หรือ “เพศเมีย” (female) ซึ่งความแตกต่างทางด้านรูปลักษณ์ร่างกายและอวัยวะสืบพันธุ์นี้ เป็นความแตกต่างทางด้านชีววิทยา และนักวิชาการได้เรียกความแตกต่างทางด้านชีววิทยานี้ว่า เพศสรีระ (sex)

แต่สำหรับมนุษยโลกนั้น ไม่เพียงแต่จะมีความแตกต่างทางด้านชีววิทยาของเพศผู้และเพศเมียเท่านั้น เพราะสังคมได้เข้ามาเพิ่มช่องว่างของความแตกต่างระหว่างเพศให้มากขึ้นด้วยการปลูกฝังค่านิยม การอบรมเลี้ยงดู รวมไปถึงกระบวนการหล่อหลอมทางวัฒนธรรมในรูปแบบอื่นๆ ทำให้เพศสรีระที่แตกต่างกันมาแต่กำเนิดค่อยๆ ถูกสวมทับด้วยความแตกต่างอีกประเภทหนึ่งซึ่งเกิดจากปัจจัยทางสังคม และปัจจัยทางสังคมนี้เองที่ได้ทำให้ช่องว่างของความแตกต่างระหว่างเพศขยายใหญ่มากยิ่งขึ้น

เมื่อมนุษย์ผ่านการหล่อหลอมมาถึงจุดหนึ่ง ทารกเพศผู้ จะเติบโตขึ้นมาเป็นมนุษย์ “เพศชาย” (masculine) และทารกเพศเมียก็กลายเป็นมนุษย์ “เพศหญิง” (feminine) ซึ่งทั้งสองเพศมักถูกกำหนดและคาดหวังให้มีความคิด ทักษะ และพฤติกรรม ตลอดจนบทบาททางเพศที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งความแตกต่างที่เกิดขึ้นจากปัจจัยทางสังคมนี้ เรียกว่า เพศสภาพ (gender) หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า “เพศสภาพ” เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการประกอบสร้างของสังคม

ซีโมน เดอ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส ได้กล่าวไว้ในหนังสือ Le Deuxieme sexe (The Second Sex) ว่า

“พวกเราไม่ได้คลอดออกมาเป็นผู้หญิง
แต่พวกเราค่อยๆ ถูกทำให้กลายเป็นผู้หญิง”
(One is not born , but became a woman)

เดอ โบวัวร์ยอมรับว่า ผู้หญิงและผู้ชายนั้นมีความแตกต่างกันทางสรีระ ซึ่งความแตกต่างทางด้านสรีระนั้นเป็นความแตกต่างกันทางธรรมชาติ แต่เดอ โบวัวร์ไม่ยอมรับว่า “ความเป็นหญิง” และ “ความเป็นชาย” มีอยู่จริงตามธรรมชาติหรือเป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด แต่เป็นสิ่งที่สังคมได้สร้างขึ้น โดยได้กำหนดให้มีความแตกต่างระหว่างทั้งสองเพศ และครอบงำลงไปในการคิดของ

คนเราผ่านการอบรมเลี้ยงดู การกำหนดบทบาทและสร้างภาพแห่งความเป็นหญิงความเป็นชายให้กับเด็กหญิงและเด็กชาย ความแตกต่างระหว่างสตรีกับบุรุษจึงเกิดขึ้น

และสิ่งที่สังคมได้ประกอบสร้างให้มีความแตกต่างกันนี้เอง ได้ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมได้ก่อให้เกิดมีผู้ที่ได้เปรียบและผู้ที่เสียเปรียบเกิดขึ้นในสังคม โดยที่ผู้หญิงต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอยู่ตลอดเวลา

Barbara Marshall (อ้างถึงในนพพร ประชากุล , 2544) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ Configuring Gender (ค.ศ.2000) ว่า

“ปัญหาอยู่ที่ว่า บทบาทและความแตกต่างทางเพศสภาพนั้นมิได้สมมาตรกันระหว่างชายหญิง หากแต่ได้สร้างความไม่เท่าเทียมขึ้นอย่างยั่งยืน โดยที่กลุ่มของผู้ชายจะเป็นฝ่ายได้รับทรัพยากรที่มีมูลค่าทางสังคม (เช่น ผลประโยชน์ทางวัตถุ อำนาจทางการเมือง เกียรติภูมิ เสรีภาพส่วนบุคคล) มากกว่ากลุ่มผู้หญิงมากมาย นอกจากนี้ ยังมีกระบวนการและสถาบันทางสังคมหลายประการที่คอยพยุงและตอกย้ำความไม่เท่าเทียมเหล่านั้น ได้แก่ ระบบภาษา โครงสร้างครอบครัว ระบบการศึกษา ความเชื่อและสถาบันทางศาสนา สื่อสารมวลชน วัฒนธรรมชาวบ้าน วิทยาศาสตร์ การแพทย์ โครงสร้างทางเศรษฐกิจ และนโยบายรัฐบาล”

จะเห็นได้ว่าความได้เปรียบของผู้ชายและความเสียเปรียบของผู้หญิงนี้ ได้ครอบคลุมไปทั่วทุกพื้นที่และดำรงอยู่อย่างเสมอมาในสังคมมนุษย์เกือบทุกหนแห่ง จากอดีตสู่ปัจจุบัน ซึ่งทำให้แนวคิดเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศนี้ ถูกสืบทอดจากวัฒนธรรมสู่มนุษย์ โดยได้เข้ามาแฝงและฝังอยู่ในตัวของเราแต่ละคน

รูธเวิน (Ruthven) (อ้างถึงในภัทรพร หงษ์ทอง , 2538) กล่าวว่า สภาพความเป็นเด็กหญิงไปสู่การเป็นสตรีนั้น มิใช่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านสรีระหรืออายุของเธอเท่านั้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่มาจากกระบวนการทางวัฒนธรรมซึ่งมีอิทธิพลต่อความคิดของสตรีเองว่า เธอคิดเกี่ยวกับตนเองว่าอย่างไร กระบวนการขัดเกลากการอบรมบ่มเพาะทางสังคมจะกำหนดว่าเธอควรจะทำอะไรกับชีวิตของเธอ

“Women are not inferior by Nature but inferior by Culture :
they are acculturated into inferiority”

กาญจนา แก้วเทพ (2540) อธิบายให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพศหญิงและเพศชาย
ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่มีลักษณะไม่เท่าเทียมกันมาตั้งแต่สังคมในอดีตจนถึงปัจจุบัน และไม่
ว่าสังคมจะเปลี่ยนแปลงไปแค่ไหน ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศก็ยังคงจะเป็นปัญหาคู่กับโลกต่อไป
ถึงแม้ว่าอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบเนื้อหาไปบ้าง แต่ทว่าสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา
ก็คือ การเอาวัดเอาเปรียบระหว่างเพศนั่นเอง

ความคิดในเรื่องความแตกต่างทางเพศ และการปลูกฝังค่านิยมในเรื่องของบทบาททาง
เพศนี้ ได้นำสังคมไปสู่การถือระบบชายเป็นใหญ่ (patriarchy) หรือปิตาธิปไตย ซึ่งระบบปิตาธิ
ปไตย เป็นระบบอำนาจที่ผู้ชายโดยรวมมีเหนือผู้หญิงโดยรวม เป็นระบบที่ผู้หญิงถูกกดขี่ โดยผู้ชาย

Cornelita Otis Skinner กล่าวว่า บรรดาคุณธรรมต่างๆที่ผู้หญิงยึดถืออยู่นั้น ล้วนเป็นผล
งานประดิษฐ์สุดยอดของผู้ชายทั้งนั้น

“Women's virtue is man's greatest invention”

Adrienne Rich (อ้างถึงในพรพิไล ถมั่งรักษัสัตว์ , 2539) เขียนไว้ว่า “การถือระบบชาย
เป็นใหญ่ เป็นอำนาจของผู้ชายในทางครอบครัว สังคม อุดมการณ์ ระบบการเมือง ซึ่งผู้ชายโดย
การใช้อำนาจ , การกดขี่โดยตรง หรือพิธีกรรม ประเพณี กฎหมาย ภาษา ขนบธรรมเนียม สำนวน
โวหาร การศึกษา การแบ่งงานกันทำ ได้มีส่วนบังคับกำหนดบทบาทที่ผู้หญิงควรทำ หรือไม่ควรทำ
ในลักษณะที่ผู้หญิงตกอยู่ภายใต้ผู้ชาย....”

ท่ามกลางสังคมของเพศชาย เพศหญิงจะถูกแบ่งแยกสัมพันธ์ภาพกับเพศชายด้วยความ
ลำเอียง บุรุษคือคนหนึ่งคน สตรีคือคนอื่นในกลุ่มคนหรือเป็นเพียง “วัตถุ” เท่านั้น ดังที่เดอ โบว์วอร์
ได้กล่าวไว้ว่า

“Woman is riveted into a lop-sided relationship with man :
he is the ‘One’ , she the ‘Other’ .

เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูที่มีการเลือกปฏิบัติต่อเพศ และเป็นอิทธิพลจากระบบราก
เหง้าทางวัฒนธรรมค่านิยมของสังคม ทำให้ผู้หญิงกลายเป็นผู้ต่ำต้อยด้อยค่า และถูกทำให้เชื่อว่า
เธอมีสถานภาพที่ต่ำกว่าผู้ชาย

เวอร์จิเนีย วูล์ฟ (Virginia Woolf ,อ้างถึงในศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ , 2534) นักเขียนสตรีชาวอังกฤษ ได้เขียนนวนิยายเรื่อง A Room of one's own (1929) ซึ่งเป็นนวนิยายที่สะท้อนให้เห็นภาพของผู้หญิงว่า “ผู้ชายเป็นผู้สร้าง สังคมเป็นผู้กำหนด”

“...ในจินตนาการ เธอคือบุคคลที่สำคัญที่สุด แต่ในความเป็นจริง เธอไร้ค่า ไร้ความหมาย เธอปรากฏกายโลดแล่นไปในโลกวรรณกรรมบนหน้ากระดาษ หน้าแล้วหน้าเล่า เธอคือทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ในโลกความเป็นจริง เธอคือทาสของเด็กผู้ชายคนไหนก็ได้ที่พ่อแม่ของเขายัดเยียดแหวนใส่ไว้บนนิ้วของเธอ ถ้อยคำแสนหวานเสนาะเพราะพริ้งและความคิดลุ่มลึกในวรรณคดีไหลหลั่ง พริ้งพวูออกจากริมฝีปากของเธอ แต่ในชีวิตจริงๆ เธอเกือบอ่านไม่ออก สะกดไม่ได้และเป็นเพียงสมบัติชิ้นหนึ่งของสามี...”

สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงไทย ไม่มีอะไรที่แตกต่างจากสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงในนวนิยายของวูล์ฟเลย ในวัฒนธรรมไทยโบราณ หญิงใดที่มีสามีแล้วยอมถือว่าเป็นสมบัติของสามี หากสามีทอดทิ้งเมื่อไร หญิงนั้นจะกลายเป็นหม้ายและถูกรังเกียจจากคนในสังคม เพราะฉะนั้นผู้หญิงจึงต้องคอยปรนนิบัติ เอาอกเอาใจและอยู่ในโอวาทของสามีตลอดมา ดังจะมีคำสุภาษิตสอนหญิงเอาไว้มากมายเกี่ยวกับการครองเรือน อาทิเช่น ในเรื่องขุนช้างขุนแผน ได้กล่าวถึงสตรีที่มีสามีว่า

คำบุราณท่านว่ามาแต่ก่อน	สำหรับสอนสตรีที่มีผัว
ว่าวิสัยภรรยาประพฤติตัว	ดีชั่วเจ็ดอย่างต่างต่างกัน
อย่างหนึ่งทุจริตคิดร้ายผัว	อีกอย่างมัวโลกโมโหสิ้น
อีกอย่างหนึ่งการงานคร้านทั้งนั้น	ท่านเมียวว่าอุบาทว์ชาติกาลดี
อันหญิงดีที่เป็นภรรยา	กำหนดไว้ในตำราว่าเป็นสี่
หนึ่งเลี้ยงดูภักศดาด้วยปรานี	หนึ่งร่วมทุกข์สุขมีเสมอกัน
หนึ่งนั้นเคารพนบนอบผัว	หนึ่งยอมตัวให้ใช้ไม่เดียดฉันท์
จึงอยู่เย็นเป็นสุขทุกคืนวัน	ด้วยผัวนั้นวางใจที่ในตัว

แม้ปัจจุบันกาลเวลาจะเปลี่ยนไป แต่ความคาดหวังของสังคม(ความคิดแบบชาย) ต่อผู้หญิงยังคงหยุดนิ่งอยู่กับที่ไม่เปลี่ยนแปลง สถานภาพที่สำคัญที่สุดของผู้หญิงในสังคมไทย ก็คือ การเป็น “แม่และเมีย” ที่ดี ซึ่งเป็นค่านิยมที่ผู้หญิงได้รับการปลูกฝังมาอย่างยาวนาน ภายใต้ระบบชายเป็นใหญ่ สังคมได้สร้างคุณค่าของการเป็น “ผู้หญิง” ไว้ในลักษณะของการเป็น “แม่และเมีย” และในความเป็น “แม่และเมีย” นั้น ผู้หญิงจะต้องเป็นฝ่ายที่เสียสละเพื่อคนในครอบครัว

เด็กผู้หญิงจะถูกสอนให้เป็นผู้เสียสละหรือเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ และคำนึงถึงความต้องการของตนเองเป็นคนสุดท้าย ทั้งนี้เด็กผู้หญิงจะได้เรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากคนในครอบครัว ครอบครัว และวัฒนธรรม ไม่ให้เรียกร้องในสิ่งที่ตนต้องการและยอมที่จะเป็นผู้เสียสละเพื่อพี่ชายและน้องชายของตน และเมื่อเด็กหญิงเหล่านี้เติบโตขึ้นท่ามกลางคำสอน วัฒนธรรม และประเพณีที่ขีดเอาไว้ให้เธอเดิน เธอก็จะกลายเป็นแม่ผู้เสียสละเพื่อครอบครัวดังที่แม่เธอเป็น ทุกอย่างที่เราเธอกระทำไปเพื่อคนอื่นมิใช่เพื่อตัวเอง ตัวตนและชีวิตของเธอมีไว้เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อื่นมากกว่าความต้องการของตัวเอง

จงจิต อนันต์คูศรี (2540) กล่าวว่า สถานภาพการเป็นมารดาได้รับการคาดหวังจากคนในสังคมให้มีคุณสมบัติที่ดีสุดเดียวกับสถานภาพการเป็นภรรยาดังจะเห็นได้จากค่านิยมของคำว่า “แม่” ที่เออร์มา บอมเบ็ค (Erma Bombeck) เขียนในบทนำหนังสือแนวจิตวิทยาสตรีว่า “แม่” เป็นศัพท์ที่หายไปที่มีความหมายเช่นเดียวกับ ความรัก การอุทิศตน และเสียสละ และมักจะมี ความหมายที่ลึกซึ้งและน่าเคารพแฝงอยู่ พวกเขาจะต้องเป็นภาพลักษณ์ที่สวยหรูของมนุษยชาติ ...ผู้ไม่รู้จักความผิดพลาด กอปรด้วยคุณงามความดี ไร้อิทธิ และไม่เคยมีบาปติดตัวเลย คุณสมบัติทุกอย่างจะต้องดีพร้อม ค่านิยมดังกล่าวเป็นการให้ภาพผู้เป็นแม่อย่างชัดเจนว่าสังคมได้กำหนด สถานภาพของแม่ด้วยบทบาทที่ยิ่งใหญ่คือการเป็นผู้อุทิศตัวและเสียสละเพื่อผู้อื่น ภาพลักษณ์ของแม่จะเป็นในลักษณะที่ดี นายกองชื่นชม การที่กล่าวว่าแม่ต้องไม่รู้จักความผิดพลาด ไร้อิทธิ นับเป็นคุณสมบัติที่สังคมกำหนดให้กับแม่และส่งผลสำคัญต่อความเป็นตัวของตัวเองของผู้หญิงที่ปรารถนาจะเป็นแม่ย่อมรู้สึกได้รับความกดดันจากสังคมที่กำหนดบทบาทความเป็นแม่ไว้อย่างสูงส่ง จนเสมือนเป็นคุณสมบัติของผู้วิเศษที่สามารถเนรมิตและเป็นทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับลูก

จากค่านิยมของสังคมที่ว่า คุณค่าของผู้หญิงขึ้นอยู่กับความเป็น “แม่และเมีย” ที่ดีนั้น ทำให้ผู้หญิงถูกคาดหวังจากสังคม ว่าต้องเป็นแม่ที่ดีของลูก เป็นภรรยาที่ดีของสามี ในขณะที่ผู้ชายไม่ต้องแบกรับภาระความรับผิดชอบในเรื่องเหล่านี้ หรือไม่แม้แต่จะถูกคาดหวังจากสังคม เพราะในสภาพของสังคมไทย เป็นสังคมแบบชายเป็นใหญ่ เพราะฉะนั้นผู้ชายจะมีอำนาจและอิทธิพลเหนือผู้หญิงตลอดเวลา ผู้ชายจะเป็นเพศที่ได้รับความนิยมและได้รับการยกเว้นในหลายๆเรื่อง ในขณะที่ผู้หญิงต้องแบกรับภาระและความคาดหวังทั้งมวลของสังคมไว้กับตัวเองตลอดชีวิต

เราจึงพบว่าสตรีอีกมากมายที่ตกอยู่ในสภาวะอดทนและจำยอมต่อการแสดงอำนาจผ่านความรุนแรงของเพศชาย สตรีมากมายหวานอมขมกลืนกับพฤติกรรมหลายเมียของสามี (จิตรราภรณ์ วันสพงศ์ , 2537)

Durrani ผู้เขียนหนังสือเรื่อง “My Feudal Lord” ซึ่งเป็นหนังสือเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัวของประเทศปากีสถาน และเป็นหนังสือที่ได้รับการแปลเป็นภาษาอื่น ๆ ถึง 36 ภาษา

Durrani เป็นภรรยาคนที่ 6 ของประมุขตระกูล Khar (Mustafa Khar) ซึ่งถือเป็นตระกูลที่ยิ่งใหญ่ในรัฐปัญจาบของปากีสถาน Durrani เล่าว่า เมื่อเธอไม่ทำตามคำสั่งหรือไม่เชื่อฟังสามี เธอจะถูกทุบตี ถูกบังคับให้เปลือย และทำที่สุดเธอถูกพรากจากลูก Durrani เล่าว่า ความรุนแรงในครอบครัวกลายเป็นชีวิตประจำวันของผู้หญิงในปากีสถาน ซึ่งความรุนแรงในครอบครัวนี้ จะไม่ได้รับความสนใจใดๆจากรัฐบาลหรือผู้พิทักษ์กฎหมาย เพราะที่นี้ถือเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้ชายมีสิทธิจะเป็นผู้กระทำต่อผู้หญิง

สิ่งที่ Durrani เล่าไว้ในหนังสือ ไม่ได้เป็นเรื่องที่เกินจริงแต่อย่างใด เพราะความรุนแรงในครอบครัวของปากีสถานยังคงดำเนินต่อไปและไม่ได้มีการแก้ไข กฎหมายไม่ได้ให้ความคุ้มครองแก่ผู้หญิง นิตยสารไทม์ (ฉบับประจำวันที่ 20 -27 สิงหาคม 2001) ลงบทความเกี่ยวกับความรุนแรงในประเทศปากีสถาน เรื่อง “The Evil That Men Do” กล่าวถึงการใช้ความรุนแรงของผู้ชายต่อผู้หญิงในปากีสถาน ผู้ชายในปากีสถานจะใช้น้ำกรด “นิวตริคหรือไฮโดรคลอริก” สาดผู้หญิงที่ไม่เชื่อฟังและไม่จงรักภักดีต่อตน ซึ่งวิธีการใช้น้ำกรดสาดผู้หญิงนี้เป็นวิธีที่ใช้กันมาอย่างยาวนาน เหตุผลเพียงเพราะมันมีราคาถูกและสามารถหาซื้อได้ง่าย และที่สำคัญ มันจะทำให้ผู้รอดชีวิตทรมานยิ่งกว่าการตาย

Durrani กล่าวว่า ผู้หญิงที่ถูกทำร้าย คือ สัญลักษณ์แห่งการไม่เชื่อฟังของประเทศฉัน และประเทศมุสลิมอื่นๆ ที่ซึ่งผู้หญิงไม่เคยมีสิทธิมีเสียงใดๆ ใบหน้าของผู้หญิงเหล่านั้น คืออาชญากรรม

ที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิง เธอไม่จำเป็นต้องอายุใครที่เธอมีใบหน้าเช่นนั้น แต่ความน่าละอายเหล่านั้นต้องย้อนกลับไปที่พักสถาน ที่ซึ่งอำนาจของผู้ชายที่ใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงไม่ได้รับการพูดถึง ไม่ได้รับการลงโทษ หรือได้รับความยุติธรรมใดๆจากกฎหมาย ซึ่งความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงนั้นสามารถสร้างรอยแผลเป็นให้กับชีวิตของผู้หญิงคนนั้นได้ตลอดไป

ไม่เพียงแต่ความรุนแรงในปากีสถานจะยังคงดำเนินต่อไป ความรุนแรงในครอบครัวยังคงดำเนินไปในทุกๆประเทศทั่วโลก แม้แต่ประเทศที่เชื่อมั่นในปรัชญาของเสรีภาพก็ยังคงมีเรื่องความรุนแรงในครอบครัวปรากฏอยู่ เพียงเพราะการที่สังคมได้ให้อำนาจกับผู้ชาย จะมีผู้หญิงอีกกี่คน ที่ต้องทนทุกข์อยู่กับการใช้ “อำนาจ” ของเพศชาย และจะมีสักกี่คนที่ได้มีโอกาสพูดเมื่อตัวเองต้องตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง และหากมีโอกาสแล้วจะมีสักกี่คนที่จะกล้าพูด และหากพูดไปแล้วจะมีสักกี่คนที่จะรับฟังเรื่องราวเหล่านั้นอย่างใส่ใจ เพราะระบบวิธีคิดแบบชายเป็นใหญ่ ยังคงดำรงอยู่ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติในทุกสังคม ทุกเชื้อชาติ และทุกชนชั้น บทบาทการครอบงำของผู้ชายที่มีเหนือผู้หญิงเกิดขึ้นในทุกระดับความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชาย ในทุกๆเรื่องรวมทั้งในเรื่องเพศและการแต่งงาน ซึ่งถือเป็นรากเหง้าสำคัญของการเลือกปฏิบัติ หรือการปฏิบัติที่ผู้หญิงจะตัดสินใจเกี่ยวกับเนื้อตัวของตนเอง

ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ (2539) กล่าวว่า จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในกฎหมายตราสามดวงที่ตราว่า ไม่เพียงแต่ผิวจะสามารถลงโทษเสียเนติเมียได้เท่านั้น แต่ยังชายเมียตนเองได้ด้วย และพ่อแม่ก็ขายลูกได้เช่นกัน เท่ากับว่าบุคคลที่ปราศจากสิทธิ หรือถูกปฏิเสธในสังคมไทยคือ เมีย ลูก และแม่ หรืออีกนัยหนึ่งคือคนที่ตกอยู่ในปกครองของพ่อหรือผัว สะท้อนถึงอุดมการณ์ของสังคมแบบพ่อปกครองลูกซึ่งสถาปนาขึ้นตั้งแต่สมัยสุโขทัย นั่นคือ ผู้ปกครอง (กษัตริย์หรือเจ้านาย) มีสิทธิเหนือผู้น้อย (ไพร่และทาส) และพ่อมีสิทธิเหนือเมียและลูก

และจากวัฒนธรรมที่สืบต่อกันมาอย่างยาวนาน ทำให้ความคิดที่ว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงยังคงฝังรากลึกอยู่ในความคิดของคนไทย ดังนั้นทัศนคติของสังคมต่อปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิง จะมองว่าเป็นปัญหาส่วนบุคคลมากกว่าปัญหาสังคม มองว่าปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงมิใช่เรื่องสำคัญ ทำให้ผู้หญิงส่วนหนึ่งไม่น้อยในสังคมต้องเผชิญกับปัญหา และตัดสินใจเพียงลำพัง ซึ่งต้องอาศัยกำลังใจ ความเข้มแข็ง ความกล้าหาญ สติรอบคอบ แม้กระนั้น “ความสูญเสีย” อันนำมาซึ่งความเจ็บปวด ก็ดูจะเป็นสิ่งที่ผู้หญิงหลีกเลี่ยงไม่พ้น

แต่จริงๆแล้ว ความรุนแรงต่อผู้หญิงมิใช่เป็นปัญหาส่วนตัวแต่อย่างใด หากแต่เป็นปัญหาสังคมที่เกี่ยวข้องโยงแน่นกับโครงสร้างระบบความคิด ความเชื่อ และวัฒนธรรมในสังคม ซึ่งมีรากเหง้ามาจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างหญิงชาย ในลักษณะที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงตลอดมา

ในสังคมแบบถืออำนาจชายเป็นใหญ่ จะมีทัศนคติหรืออคติทางเพศที่เรียกว่า “เพศนิยม” (Sexist) ซึ่งเป็นความเชื่อที่ว่าเพศบางเพศมีความเหนือกว่า หรือด้อยกว่าอีกเพศหนึ่ง และได้ใช้เป็นเกณฑ์พื้นฐานในการตัดสินวินิจฉัยทุกสิ่งทุกอย่าง กาญจนา แก้วเทพ (2540) กล่าวว่า ในยุคทาส โซตราวน์แห่งความเป็นทาสผูกติดอยู่ที่ข้อเท้า แต่ในสังคมสมัยใหม่นี้ โซตราวน์แห่งความเป็นทาสมิได้หายไปไหน ทว่าได้เปลี่ยนมาผูกติดอยู่ที่จิตใจของเรา คนสมัยใหม่มักเป็นอิสระจากกรงขังภายนอก แต่มักติดคุกทางความคิดที่พวกเราเป็นคนสร้างที่กรงขึ้นมาทีละอันด้วยมือของเราเอง

มีคำกล่าวว่า “ที่กรงของคุณตระวางนั้น มีอายุยืนยาวกว่าชีวิตของคนที่มีมันคุมขังไว้เสมอ” ข้อความนี้แสดงว่า แม้มนุษย์เพศชายที่เอาเปรียบมนุษย์เพศหญิงในชั่วอายุคนรุ่นหนึ่งๆจะล้มหายตายจากไปรุ่นแล้วรุ่นเล่า แต่การเอาเปรียบกันทางเพศจะยังคงยืนยาวสืบเนื่องมาอยู่เสมอ ทั้งนี้เพราะสิ่งที่ทำหน้าที่เป็นที่กรงของคุณตระวางนั้น ก็คือสิ่งที่เราเรียกว่า “โครงสร้างสังคม” อันได้แก่การจัดระบบระเบียบแบบแผนของความสัมพันธ์ในด้านต่างๆของมนุษย์ รวมไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายด้วย

ภายในโครงสร้างสังคมแบบถืออำนาจชายเป็นใหญ่ จะกำหนดเอาไว้อย่างตายตัวว่า “ความเป็นหญิง” และ “ความเป็นชาย” แปลว่าอะไร ควรมีสถานภาพและบทบาทอย่างไร ส่วนในเรื่องการจัดวางความสัมพันธ์ระหว่างเพศนั้น สังคมได้จัดให้ “ความเป็นชาย” อยู่เหนือ “ความเป็นหญิง” ทุกอย่าง รวมไปถึงคุณค่าของความเป็นชายก็อยู่เหนือคุณค่าของความเป็นหญิงด้วย โดยสังคมได้ปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมดังกล่าวจนเกิดการฝังรากลึก ซึ่งการปลูกฝังนี้ กระทำผ่านการทำงานของสถาบันต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสถาบันครอบครัว ซึ่งมักอบรมเลี้ยงดูลูกผู้ชายและลูกผู้หญิงให้มีความแตกต่างกัน สถาบันการศึกษา ซึ่งมักตอกย้ำภาพลักษณ์ดั้งเดิมที่สังคมกำหนดให้ผู้หญิงหรือผู้ชายไว้ในตำราเรียน ตลอดจนสถานับสื่อมวลชน ซึ่งมักสอดแทรกทัศนคติและค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทหญิงชาย จนทำให้คนกลุ่มหนึ่งต้อง “กลายเป็นผู้หญิง” ไป

ผู้หญิงจะถูกนำเสนอในเนื้อหาสื่อมวลชนในรูปแบบของสัตว์โลกแสนสวย มีชีวิตอยู่ภายในบ้าน มุ่งแต่ชีวิตรักและการแต่งงาน มีลักษณะหัวอ่อน ยอมรับโลกและเป็นผู้ถูกกระทำ (passive) มีฐานะเป็นรอง ต้องพึ่งพา และขึ้นต่อผู้ชาย ทั้งด้านเศรษฐกิจ ภายภาพ และอารมณ์

แต่ถ้าเมื่อใดที่ผู้หญิงจะมาเป็นผู้กระทำ (active) เธอก็จะกลายเป็นผู้หญิงที่ไม่เป็นผู้หญิง คือ ทำตัวไม่เหมาะสมกับความเป็นหญิง (ในรูปแบบที่ผู้ชายได้ “สร้าง” ขึ้น) เธอจะกลายเป็นผู้หญิงที่ก้าวร้าว มีปัญหา และท้ายที่สุดเธอจะถูกสังคมประณามต่อการแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น ในแง่นี้สื่อมวลชนก็มีได้แตกต่างไปจากสถาบันสังคมอื่นๆ ที่มีมาก่อนหน้านี้ เช่น สถาบันครอบครัว สถาบันศาสนา หรือแม้แต่สถาบันการเมือง ที่ล้วนต่างทำหน้าที่รักษาอุดมการณ์แบบ “ชายเป็นใหญ่” ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นเนื่องตามมาก็คือ อุปสรรคในการที่จะใช้สื่อมวลชนเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ

กาญจนา แก้วเทพ (2540) ได้กล่าวว่า หากเราย้อนกลับมาที่ประโยคอันลึกลับของซีโมน เดอ โบวัวร์ กันใหม่ว่า “คนเรานั้นไม่ได้เกิดมาเป็นผู้หญิง หากแต่ได้กลายเป็นผู้หญิงในภายหลัง” และใน “การทำให้กลายเป็นผู้หญิง” นี้ สื่อมวลชนได้เสกสรรปั้นแต่งให้ผู้หญิงเราออกมาอย่างที่เป็นอยู่ เช่น สวย ใจ ซื่ออมแพ้ว ขึ้นต่อผู้อื่น ขาดความเชื่อมั่น เป็นต้น ภาพเช่นนี้มีใช้ภาพที่จริงทั้งหมดและไม่จำเป็นต้องเป็นภาพที่เป็นจริงชั่ววินาที มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่มือที่ยึดกุมสื่อมวลชนนั้น ควรจะเป็นมือของผู้ที่มีจิตสำนึกในสิทธิอันเสมอภาคระหว่างมนุษย์ทุกเพศ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกรุ่น ทุกวัย เพื่อให้ภาพของมนุษยชาติที่ผลิตออกมาจากสื่อมวลชนนั้นมีความงดงามกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และในการนี้ผู้หญิงเราจะต้องมีสิทธิในการที่จะบอกว่า “อยากจะทำให้สื่อมวลชนทำให้เรากลายเป็นผู้หญิงแบบไหน”

ดังนั้น ความแตกต่างทางด้านเพศในประเด็นเรื่อง “ความเป็นหญิง – เป็นชาย” จึงมิได้เกิดขึ้นมาโดยธรรมชาติ หากแต่ได้ถูกสังคม – วัฒนธรรมในแต่ละแห่งสร้างขึ้น (Social Constructed) ว่าหญิงและชายแตกต่างกันอย่างไร และในการนี้สื่อมวลชนนับเป็นกลไกสำคัญตัวหนึ่งในการสร้างความจริงที่เกี่ยวกับความเป็นหญิงชายขึ้นมา (Social Constructed of Reality) เช่น ผู้ชายแข็งแรง ผู้หญิงอ่อนแอ ผู้ชายเป็นเพศที่ใช้เหตุผล ในขณะที่ผู้หญิงเป็นเพศที่ใช้อารมณ์ เป็นต้น ซึ่งทั้งหมดนี้แท้จริงแล้วล้วนเป็นมายาคติทั้งสิ้น

แนวคิดเรื่องสตรีนิยมนี้ ผู้วิจัยจะนำไปใช้ในการเลือกกรณีศึกษา การวิเคราะห์การถูกทำให้เป็นเหยื่อ การตั้งข้อสันนิษฐานเบื้องต้น ตลอดจนการสรุปและอภิปรายผล

มายาคติ และ ภาพตัวแทน

ในโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง การกำหนดความเป็นไปในชีวิตประจำวันตลอดจนการให้ความหมายต่อสรรพสิ่งต่างๆในโลก จึงเป็นในลักษณะที่ถูกกำหนดโดยระบบที่ผู้ชายเป็นใหญ่

สื่อมวลชนในฐานะเป็นหนึ่งในสถาบันทางสังคมที่ได้ปลูกฝังและถ่ายทอดความคิดผ่านระบบความหมายหลักของสังคมไปสู่ประชาชน จึงได้ทำหน้าที่ส่งข่าวสารไปพร้อมๆกับการเป็นกระจกสะท้อนความเป็นไปของสังคมในลักษณะที่ผู้ชายเป็นใหญ่ด้วย การนำเสนอรูปแบบและเนื้อหาของสื่อมวลชนจึงตั้งอยู่บนรากฐานระบบความคิดชายเป็นใหญ่ และตอกย้ำแนวคิดในเรื่องของความเป็นหญิงชาย ผ่านกระบวนการสร้างและผลิตซ้ำหลักปฏิบัติ หรือหลักการประพฤติตน (code of conduct) ให้แก่คนในสังคมตลอดเวลา โดยที่สื่อมวลชนจะนำเสนอ “ข้อความพิเศษชุดต่างๆ” (เช่น อะไรดี อะไรเลว สิ่งไหนควรทำ ไม่ควรทำ หญิงชายควรมีบทบาทอย่างไร เป็นต้น) ซึ่งภายในข้อความเหล่านั้น จะมีทัศนคติ ความคาดหวัง และความหมายอื่นๆซ่อนเร้นอยู่ อาทิเช่น พรหมจรรย์เป็นสิ่งสูงสุดในชีวิตสตรี การซื้อสัตย์ต่อสามีเป็นสิ่งที่ผู้หญิงดีพึงกระทำ ในขณะที่ผู้ชายไม่เคยได้รับการคาดหวังสิ่งเหล่านี้จากสังคมเลย ดังนั้นภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ปรากฏในสื่อมวลชน จึงเป็นการผลิตซ้ำและตอกย้ำแนวความคิดแบบปิตาธิปไตย

ในงานวิจัย “บทบาทสตรีในหน้าหนังสือพิมพ์” (รัชราพร นีรนาทรังสรรค์, 2529) พบว่าภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ถูกนำเสนอมากที่สุดในเนื้อหาการรายงานข่าว ก็คือ ภาพในทางด้านลบ เช่น ความอ่อนแอ ความเห็นแก่ตัว การเป็นเครื่องรองรับอารมณ์เพศชาย ไม่ว่าจะเป็นการถูกข่มขืนหรือการตกเป็นเหยื่อความรุนแรง ซึ่งในเนื้อหาของกรายงานข่าวเหล่านี้ก็จะเป็นไปในลักษณะที่ประณามฝ่ายหญิง ว่าทำตัวไม่ดี ไม่ยอมอยู่ในกรอบของสังคม จึงเป็นเหตุให้เกิดกรณีเหล่านั้นขึ้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว กรณีต่างๆที่เกิดขึ้นและได้มาปรากฏอยู่บนสื่อสิ่งพิมพ์ พวกเขาไม่ได้ก่อปัญหานั้นโดยลำพัง แต่ได้มีผู้ร่วมกระทำให้มันเกิดขึ้น ซึ่งบุคคลเหล่านั้น (ก็คือ ผู้ชาย) ไม่เคยได้รับการตั้งคำถามจาก “สังคม” เลย เช่น

ผู้หญิงอายุ 35 ปี ถูกยิงตอน 7 โมงเช้า ขณะขับรถอยู่จนเสียชีวิต ชาวได้สรุปว่า “ตำรวจได้สอบสวนความเป็นไปได้ว่าอาจมีเรื่องยาเสพติดเข้ามาเกี่ยวข้อง และทำไมเหยื่อถึงอยู่ไกลจากบ้านของเธอนักในตอนเช้าขณะนั้น” ซึ่งการเน้นย้ำตรงนี้ มันไปตอกย้ำข้อสันนิษฐานว่า ถ้าเธอไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ถ้าเธอไม่มาอยู่ตรงนั้น ในตอนเช้าวันนั้น และในชั่วโมงนั้น เธอก็คงจะมีชีวิตอยู่ (Marian Meyers , 1997)

หรือแม้แต่งานศึกษาของ Rita Monteiro (อ้างถึงในกาญจนา แก้วเทพ , 2540) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการรายงานข่าวข่มขืนแม่ชีจากหนังสือพิมพ์อินเดีย (ค.ศ. 1990) พบว่า วิธีการรายงานข่าวข่มขืน มีส่วนกำหนดทัศนคติของผู้อ่าน การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การรับรู้เหยื่อและองค์ประกอบอื่น ๆ ของการฆาตกรรม โดยเนื้อหาของรายงานข่าวจะเน้นให้เห็นถึงความน่าสนใจและความน่าตื่นเต้นของการฆาตกรรม ประกอบกับการชกแซกติดตามชีวิตทางเพศของเหยื่อข่าว เช่น เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนหรือไม่ หรือเคยติดเชื้อโรคที่เกิดจากเพศสัมพันธ์หรือเปล่า แต่ในขณะเดียวกันหนังสือพิมพ์ไม่ได้สนใจประเด็นที่ว่า ใครเป็นฆาตกร หรือกระทำการด้วยมูลเหตุจูงใจอะไร นอกจากนี้ การใช้ภาษาในการรายงานข่าวก็จะเป็นไปในลักษณะ “ประทับตราบาป” ให้กับผู้หญิง เช่น ขึ้นพาดหัวข่าวว่า “พลาฉลาญพรหมจารี ข่มขืนอันประทับตราบาป” ซึ่งการพาดหัวข่าวเช่นนี้ มีส่วนทำให้ผู้หญิงรู้สึกถูกบอกรหรือถูกตีตรา (labelled) ว่ากลายเป็น “คนที่มีบาป” ฉะนั้นบรรดาผู้หญิงที่ถูกข่มขืน มักจะต้องจมอยู่ในความทุกข์ ด้วยความรู้สึกกละอาย ด้วยความรู้สึกผิด และด้วยการลงโทษตัวเอง ในขณะที่ผู้ชายผู้ซึ่งเป็นบุคคลที่ทำลายพรหมจรรย์ของผู้หญิง กลับไม่มีการตีตราผู้ชายว่าเป็น “คนก่อบาป” แต่อย่างใด

สิ่งเหล่านี้ ได้สะท้อนให้เห็นว่า การใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง ไม่ใช่เรื่องหรือประเด็นที่สำคัญในสังคม พร้อมกันนั้นก็ตอกย้ำและผลิตซ้ำอุดมการณ์แบบชายเป็นใหญ่ ในลักษณะที่เหมือนกับจะเป็นการรับประกันสิทธิให้แก่บุรุษเพศว่า คุณมีสิทธิที่จะทำเช่นนั้นกับผู้หญิงได้ เพียงเพราะคุณเกิดมาเป็นผู้ชาย และไม่ว่าคุณจะกระทำผิดอย่างไร สังคมก็พร้อมที่จะให้อภัยแก่คุณ

Diana Russell (1984) แสดงให้เห็นถึงมายาคติในเรื่องของการข่มขืน โดยชี้ให้เห็นว่า คนในสังคมมักคิดว่า...

- หากผู้หญิงไม่ต้องการจะมีเพศสัมพันธ์ พวกเขาสามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้ ฉะนั้นจึงไม่มีคำว่า “การข่มขืน”
- หากการ “ข่มขืน” ปรากฏมีอยู่จริง ก็จะเป็นสัดส่วนที่น้อยมาก กล่าวคือ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยาก
- การข่มขืน คือ “natural outcome of opportunity” หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้หญิงเป็นคนให้โอกาสแก่ผู้ชายในการข่มขืนพวกเขาเอง ซึ่งผู้ชายก็สนองไปตามธรรมชาติ

John Stoltenberg (1989 : 20) กล่าวว่า “หลักจริยธรรมของอัตลักษณ์ทางเพศของผู้ชายคือ การเป็นผู้กระทำซ้ำเรา” ซึ่งหลักจริยธรรมเหล่านี้ ถูกประกาศอย่างเป็นทางการโดยมายาคติทางสังคม Stoltenberg ได้ยกตัวอย่างให้เข้าใจยิ่งขึ้น โดยยกตัวอย่างเรื่อง “การข่มขืน” ว่า

“...มายาคติของการข่มขืนเป็นสิ่งที่ผูกติดมากับมายาคติของความรุนแรง ต่อผู้หญิง ว่าผู้หญิงต้องการถูกข่มขืน , ผู้หญิงสมควรที่จะถูกข่มขืน , ผู้หญิงเป็นตัวกระตุ้นให้มีการข่มขืน , ผู้หญิงจำเป็นที่จะต้องถูกข่มขืน และผู้หญิงรู้สึกสนุกเมื่อถูกข่มขืน”

Mildred Pagelow (1981: 54) ได้กล่าวถึงมายาคติเบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้อำนาจความรุนแรงของเพศชายว่า

- การทำร้ายร่างกายเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ “ความผิดปกติ” คือ ผู้หญิงเป็นบุคคลประเภทที่ชอบให้ทำร้าย , ส่วนผู้ชาย (ผู้กระทำ) คือคนป่วย
- ผู้หญิงเป็นฝ่ายกระตุ้นให้ผู้ชายกระทำ
- การทำร้ายร่างกายผู้หญิงไม่เคยถูกกล่าวหาจากสื่อมวลชน
- การทำร้ายร่างกาย จำกัดอยู่แค่ “ชนชั้นล่าง” เท่านั้น

จากที่ได้กล่าวมา มายาคติเหล่านี้ จะถูกสั่งสม ถ่ายทอด จากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง จนฝังรากลึกลงไปในความคิดของคนในสังคม และในที่สุดก็จะกลายเป็นความเชื่อ ซึ่งความเชื่อในเรื่องมายาคติเหล่านี้ เป็นการสร้างความชอบธรรมให้กับพฤติกรรมของเพศชายที่จะอ้างได้ว่า ผู้หญิงเหล่านั้นสมควรที่จะได้รับการกระทำเช่นนี้ หรือไม่ก็พวกเขาชอบที่จะเป็นผู้ถูกกระทำ

นอกจากนี้ มายาคติในเรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิง ยังคงเป็นตัวตอกย้ำแนวคิดแบบปิตาธิปไตย โดยการบอกว่ามันเป็นเรื่องธรรมชาติของความสัมพันธ์ที่มีความรุนแรงทางเพศเกิดขึ้น และทั้งหมดนี้ เป็นการให้อำนาจแก่ฝ่ายชาย

ภายใต้สังคมนิยมแบบปิตาธิปไตย แนวคิดที่เน้นย้ำเพื่อให้อุดมการณ์หลักยังคงมีอยู่นั้น คือการให้สิทธิแก่ผู้ชายในการที่จะควบคุมและลงโทษผู้หญิง

Suzanne Pharr (1988) กล่าวว่า การที่ผู้ชายทำร้ายความรู้สึกหรือร่างกายของผู้หญิง เพราะพวกผู้ชายรู้สึกที่สามารถทำได้ เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะพวกเขาอยู่ในโลกที่อนุญาตให้พวกเขากระทำเช่นนั้น ความรุนแรงของผู้ชายมีพื้นฐานมาจาก การที่ผู้ชายเชื่อว่าพวกเขามีสิทธิที่จะครอบงำและควบคุมผู้หญิง ผู้ซึ่งพวกเขามีความรู้สึกว่าพวกเธอเป็นผู้ที่ด้อยกว่า เพราะเพศของพวกเธอ ผลจากระบบที่เกลียดชังผู้หญิง (misogyny) ก็คือ การกระทำทารุณต่อผู้หญิงโดยผู้ชาย ซึ่งการกระทำเหล่านี้ไม่ได้เป็นอุบัติเหตุ แต่เป็นความตั้งใจ และเป็นการคาดคะเนได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านี้เป็น “มรดก” จาก “สังคมนิยมแบบปิตาธิปไตย” ที่ได้มอบไว้ให้แก่ผู้หญิงและผู้ชายทุกคน

สื่อมวลชนเป็นหนึ่งในสถาบันทางสังคมที่ได้พยายามถ่ายทอด และปลูกฝังแนวความคิดหลักของสังคมนิยมไปสู่มวลชน ดังนั้นการนำเสนอเนื้อหาจึงเป็นไปภายใต้กรอบที่สนับสนุน ตอกย้ำ และผลิตซ้ำอุดมการณ์แบบผู้ชายเป็นใหญ่ ทำให้วิธีการเสนอหรือรายงานข่าวถูกฝังลึกอยู่ในวัฒนธรรมแบบมายาคติและภาพแบบฉบับที่มีอคติต่อผู้หญิง ดังนั้น เมื่อผู้หญิงตกเป็นข่าว ภาพตัวแทนของผู้หญิงที่ถูกนำเสนอออกมาในข่าวจึงเป็นลักษณะของการแบ่งขั้วตรงข้าม เช่น หญิงดี / หญิงไม่ดี เป็นต้น ซึ่งการแบ่งผู้หญิงเป็นขั้วตรงข้ามในลักษณะดังกล่าว ได้สะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิดแบบชายเป็นใหญ่ เกี่ยวกับบทบาทและสถานที่ที่ “เหมาะสม” ของผู้หญิง ส่งผลให้ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวจึงอยู่ในฐานะของผู้ผิดหรือไม่ก็สมควรถูกตำหนิอยู่เรื่อยไป

Marian Meyers (1997) กล่าวว่า การพยายามรายงานข่าวเพื่อตำหนิเหยื่อข่าว ก็เพื่อการพยายามอธิบายว่าทำไมเหตุการณ์นั้นๆถึงเกิดขึ้นภายใต้บริบทในกิจกรรมหรือการกระทำของเธอ (เหยื่อข่าว) Meyers อธิบายต่อว่า เมื่อเราสงสัยว่าตอนจบของเรื่อง หรือเรื่องเริ่มต้นได้อย่างไรนั้น เป็นการคิดแบบผูกติดกับอุดมการณ์ ซึ่งได้สะท้อนให้เห็นถึงมายาคติทางวัฒนธรรม และสมมติฐานแบบชายเป็นใหญ่ เกี่ยวกับพฤติกรรมและบทบาทที่เหมาะสมของผู้หญิง และด้วยมายาคติและสมมติฐานแบบนี้มันถูกฝังตรึงอยู่ในการรายงานข่าว ว่า “ทำไม” เรื่องราวถึงเกิดขึ้น และนำไปสู่คำถามว่า ทำไมผู้หญิงถึงถูกข่มขืน ทำไมผู้หญิงถึงถูกทำร้าย หรือถูกฆาตกรรม--- สาเหตุมาจากบางสิ่งบางอย่างที่เธอพูดหรือที่เธอกระทำหรือไม่

เช่น พนักงานหญิงของโรงเรียนแห่งหนึ่งถูกข่มขืน “ตำรวจกล่าวว่าผู้ต้องหาเข้าไปในโรงเรียนโดยการขอน้ำดื่ม พนักงานหญิงคนนั้นก็ให้ผู้ต้องหาเข้ามา และเขาก็ฉวยโอกาสนั้น” จาก quote ของข่าว กลายเป็นว่าพนักงานหญิงผู้นั้นเป็นคนผิด เพราะเธอเป็นคนให้โอกาสแก่ชายคนนั้นมาข่มขืนเธอ

หรือ เมื่อหญิงสาวอายุ 24 ปี ฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจำนวน 9 ล้านดอลลาร์ต่อแผนกตำรวจในเขตเคลย์ตัน (Clayton) เธออ้างว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจข่มขืนเธอ โดยเธอเล่าว่า “เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับเธอหลังจากที่เธอมีปากเสียงกับสามี” แต่อย่างไรก็ตามรายงานข่าวได้สรุปว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ถูกดำเนินคดี เพราะ “ตำรวจ clayton กล่าวว่า พวกเขามีคนดีล้นมือที่ต้องรับผิดชอบ ผู้หญิงคนนั้นอาจมีปัญหาเกี่ยวกับความจำ (สติ) ในรายละเอียดว่าอะไรเกิดขึ้นในคืนนั้น เพราะว่าเธอได้ดื่มเหล้า” ซึ่งสิ่งที่ข่าวรายงานนั้นสามารถตีความได้ว่า ถ้าเธอไม่ได้กินเหล้า , ถ้าเธอไม่ได้มีปากเสียงกับสามี เธอคงไม่ถูกจับและคงไม่อ้างว่าเธอถูกข่มขืน ซึ่งสามารถตีความต่อไปได้อีกว่า อย่างดีที่สุด เธอก็จะเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในกระบวนการตกเป็นเหยื่อของตัวเอง หรืออย่างแย่ที่สุด เธอก็คือผู้หญิงโกหกคนหนึ่ง

นอกจากนี้ Meyers (1997 : 63-64) ยังได้สรุปในตอนท้ายว่า

ถ้าผู้หญิงตกเป็นข่าว ผู้หญิงคนนั้นจะถูกตำหนิ

ถ้าเด็กผู้หญิงตกเป็นข่าว แม่ของเด็กผู้หญิงคนนั้นจะถูกตำหนิ ว่าทำไมไม่ดูแลลูก

แต่ถ้าเมื่อใดที่ผู้ชายตกเป็นข่าว สื่อจะพยายามสร้างความน่าเห็นอกเห็นใจ โดยการพยายามที่จะอธิบายว่า เหตุการณ์นั้นๆเกิดขึ้นเพราะชีวิตที่ไม่มีความสุข เพราะเขา “ป่วย” หรือแม่แต่การตำหนิแม่ของเขา ซึ่งการที่สังคมตัดสินผู้ชายที่กระทำความรุนแรงว่า “ป่วยทางจิต” นั้น ทำให้สาเหตุที่แท้จริงของความรุนแรงไม่ได้ถูกนำมาพิจารณา และความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างเพศถูกทำให้บิดเบือนไป กลายเป็นเพียงประเด็นปัญหาทางจิตระดับบุคคล หรือโยนความผิดให้กับสภาพสังคมและครอบครัวที่เบี่ยงเบนไป

จากมายาคติที่ได้กล่าวมา ทำให้การรายงานข่าวจะเน้นไปที่การย้ำเตือนกรอบทางสังคมว่า ทำอย่างไรผู้หญิงถึงจะป้องกันตัวเองออกจากภัยรุนแรง โดยการบอกว่าการข่มขืนและชายต่างมีที่ทางที่แน่นอนของตนในสังคม และที่ที่ผู้หญิงควรอยู่ก็คือ “ในบ้าน” ซึ่งเป็นการเน้นย้ำตำแหน่งแห่งที่ในสังคมของผู้หญิง และเป็นการบ่งบอกว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ ต้องได้รับความคุ้มครองจากผู้ชาย

Bart and O'Brien (1989 : 112) กล่าวไว้ว่า มันเหมือนกับเป็นการขัดแย้งกันเอง เมื่อมีการข่มขืนเกิดขึ้น มักจะไปตอกย้ำค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม ว่าผู้หญิงนั้นต้องพึ่งพาผู้ชาย “ในความรู้สึกของผู้หญิงที่กลัวว่าจะถูกข่มขืน ทำให้ผู้หญิงลำบากที่จะยืนหยัดอยู่ได้ด้วยตัวเองโดยที่ไม่มีผู้ชาย เพราะว่าผู้หญิงเชื่อว่า พวกเขาจำเป็นต้องมีผู้ชายคนหนึ่งไว้ปกป้องพวกเขาจากผู้ชายคนอื่นๆ”

นอกจากนี้ การนำเสนอเนื้อหาของผู้หญิงในสื่อ ยังเป็นการตอกย้ำภาพลักษณ์ของผู้หญิงในลักษณะที่ผู้ชายอยากจะเป็น โดยการกำหนดว่า “ผู้หญิง” ควรจะมีลักษณะ บทบาท และพฤติกรรมอย่างไร และหากผู้หญิงคนใดเป็นได้ในแบบนั้นๆ เธอก็คือผู้หญิงที่ดี แต่หากผู้หญิงคนใดไม่สามารถเป็นไปตามแบบที่ผู้ชายได้ตั้งเอาไว้ได้ เธอก็จะกลายเป็นคนไม่ดีไปโดยปริยาย ผลของการนำเสนอภาพลักษณ์และบทบาทของผู้หญิงตามที่ระบบเพศสภาพกำหนด มีผลต่อการสร้างตัวตนของผู้หญิง และความเป็นผู้หญิงให้กับคนในสังคม

ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2541 : 191) สรุปไว้ว่า

“เมื่อพิจารณาภาพของผู้หญิงที่สื่อนำเสนอ และบทบาทที่ทางของผู้หญิงในฐานะผู้ผลิตสื่อ จะเห็นได้ว่าไม่แตกต่างไปจากแง่มุมอื่นของพื้นที่สาธารณะนัก นั่นคือสิ่งที่เราเห็น สะท้อนความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเพศสภาพในระบบที่ผู้ชายเป็นใหญ่ การทำสื่อโดยภาษา วิธีคิดแบบผู้ชาย ทำให้โลกที่สื่อนำเสนอเป็นโลกของผู้ชายโดยมีผู้หญิงเป็นตัวประกอบที่จะสนองความต้องการของผู้ชาย ซึ่งก็ดูจะสอดคล้องกับลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงในโครงสร้างทางอำนาจที่เป็นอยู่ การกีดกันผู้หญิงจากโลกของการทำสื่อ ทำให้ภาพของผู้หญิงเป็นเรื่องของมายาคติ และในที่สุดก็เป็นการตอกย้ำระบบเพศสภาพและความสัมพันธ์เชิงอำนาจในระบบที่ผู้ชายเป็นใหญ่นั้นเอง”

ภาพตัวแทน

เป็นผลผลิตของความหมายในกระบวนการความคิด ความเชื่อ ความรู้สึก และอุดมการณ์ของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลผ่านการสื่อสาร ภาพตัวแทนจะสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยม ความเชื่อ ความคิด และอุดมการณ์หลักๆของสังคมว่าเป็นอย่างไร

ภาพตัวแทนเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นจากกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับอำนาจและความรู้ระหว่างผู้นำเสนอ (representer) กับผู้ที่ถูกนำเสนอ (represented) ดังนั้น สิ่งที่ปรากฏในภาพ

ตัวแทน อาจจะไม่ใช่วัตถุที่แท้จริง แต่ได้ผ่านกระบวนการทางสัญญาที่จำกัด , ให้อำนาจ , ควบคุม , หรือกำหนดว่าแต่ละคนควรมีบทบาท หน้าที่ ตลอดจนการประพฤติปฏิบัติตัวเช่นไรในสังคม เช่น ภาพตัวแทนของผู้หญิงที่ปรากฏในสื่อ ยังคงเป็นภาพที่ตอกย้ำความเป็นหญิงชายชัดเจน ผู้หญิงจึงต้องรับเอาความเป็นหญิงและความคาดหวังที่สังคมกำหนดมาดำเนินชีวิต ซึ่งภาพตัวแทนที่ปรากฏในสื่อนี้เป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชาย เป็นการตอกย้ำความสัมพันธ์เชิงอำนาจของสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่

เพราะฉะนั้น ภาพตัวแทนจึงเป็นเรื่องของการผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมเพื่อคงไว้ซึ่งความเชื่อ ความคิด ค่านิยม และอุดมการณ์หลักของสังคม และเกี่ยวข้องกับการครอบงำทางอำนาจ (hegemony) ในระบบวัฒนธรรม

ในระบบสังคมแบบปิตาธิปไตย มีแนวความคิดเรื่องความแตกต่างซ้อนซ้อนทับอยู่อย่างแยกไม่ออก รวมไปถึงความแตกต่างระหว่างเพศด้วย โดยที่ความแตกต่างนั้น เป็นความแตกต่างที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงตลอดมา และด้วยความแตกต่างอันเดียวกันนี้เอง ก็ได้เป็นตัวกำหนดความหมาย (meaning) ให้กับสิ่งต่างๆในสังคมด้วยเช่นกัน

Stuart Hall (1997) กล่าวว่า ความแตกต่างเป็นเรื่องสำคัญ เพราะมันจำเป็นสำหรับการให้ความหมาย ถ้าไม่มีความแตกต่าง ความหมาย (meaning) จะไม่เกิดขึ้น Hall ได้ยกตัวอย่างที่ Saussure เคยกล่าวไว้ว่า “คนเรารู้จัก **สีดำ** ไม่ใช่เพราะว่ามันเป็นสีดำหรอก แต่เพราะว่ามันตรงกันข้ามกับ **สีขาว** ต่างหาก” หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ความหมายต่างๆในสังคมถูกสร้างขึ้นจากความแตกต่างระหว่างขั้วตรงข้าม (binary opposition) ถ้าไม่มีอะไรที่ตรงข้ามกัน ความหมาย (meaning) ก็จะไม่เกิด คนก็จะไม่สามารถเข้าใจได้ เช่น ถ้าไม่มีคำว่า **เลว** เราก็จะไม่รู้เลยว่า **ดี** คืออะไร และถ้าไม่เคยมี **ความทุกข์** จะรู้หรือว่า **ความสุข** มีความหมายมากแค่ไหน

แต่ในขณะเดียวกัน ความหมายที่สังคมได้สร้างขึ้นจากความแตกต่างระหว่างขั้วตรงข้ามนี้ สังคมได้สร้างความหมายแบบมีอคติ กล่าวคือ ความหมายในทางบวก จะตกไปอยู่ในด้านของผู้ชายหมด ในขณะที่ด้านของผู้หญิง ความหมายจะเป็นไปในทางลบ เช่น

หญิง	ชาย
อ่อนแอ	เข้มแข็ง
อารมณ์	เหตุผล

หรือแม้แต่ ภาพของหญิงชายที่ปรากฏในสื่อมวลชน ก็เป็นไปในลักษณะสร้างความแตกต่างให้เกิดขึ้นระหว่างเพศ เช่น

Women	Men
Personal คิดถึงตัวเอง	Public คิดถึงสาธารณะ
Home อยู่กับบ้าน	Work ทำงาน
Talk ชอบพูดคุย, ดีแต่พูด	Action เน้นการกระทำ
Community ชอบอยู่ร่วมกับคนอื่น	Individualism เป็นตัวของตัวเอง

ซึ่งการสร้างความแตกต่าง โดยใช้วิธีการของการแบ่งแยกและการสร้างเส้นแบ่งขอบเขตอย่างชัดเจนเช่นนี้ จะส่งผลให้เกิดภาพเหมารวม (stereotype) เกิดขึ้นในสังคม

ภาพเหมารวม มีส่วนในการรักษาสังคมและระดับของสัญลักษณ์ โดยได้สร้างพรมแดนแห่งสัญลักษณ์ ระหว่าง **ความปกติ** และ **ความไม่ปกติ** , **สามารถยอมรับได้** และ **ไม่สามารถยอมรับได้** , **ความเป็นเจ้าของ** และ **ความเป็นคนอื่น** , **คนใน** และ **คนนอก** , **พวกเรา** และ **พวกเขา** ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ส่งเสริมและเป็นตัวผูกมัดหรือสร้างขอบเขตให้มีการแบ่งเขาแบ่งเรา โดยที่ **“พวกเรา”** เป็นคนที่ **“ปกติ”** ในสังคม และได้ขับไล่ **“พวกเขา”** ให้เป็น **“คนอื่น”** ไป

Foucault เรียก “ภาพเหมารวม” ว่าเป็น **“อำนาจ/ความรู้”** ซึ่งสามารถจำแนกคนตามบรรทัดฐานของสังคม และสร้างความเป็น **“คนอื่น”** ให้กับคนที่ไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานนั้นๆ

Hall ได้เสริมว่า **อำนาจ** ในการที่จะบอกได้ว่า คนใดได้กระทำในสิ่งที่ถูกต้อง หรือสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ก็คือ การใช้ **“ภาพตัวแทนที่แน่นอนของระบบหรือกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดของสังคม (regime of representation)”** เป็นเกณฑ์ในการตัดสิน

ในสังคมที่มีระบบความคิดเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศ โดยที่ความแตกต่างนั้น หมายถึง ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง ภาพตัวแทนที่ปรากฏในสื่อมวลชน จึงมักมีลักษณะที่แบ่งเป็นขั้วตรงข้าม (binary opposition) เช่น หญิงใช้อารมณ์ / ชายใช้เหตุผล เป็นต้น รวมไปถึง ภาพตัวแทนของผู้หญิงที่ปรากฏเป็นข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์ มักเป็นไปในลักษณะด้านลบเสมอ เช่น เป็นเหยื่อของความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ โดยที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายถูกกระทำ หรือไม่ก็เป็นผู้กระทำที่มีภาพในทางลบ ซึ่งการเสนอภาพของผู้หญิงในลักษณะนี้จะทำให้ภาพเหล่านั้นฝังลึกและกลายเป็นเรื่องปกติ หรือแม้แต่กระทั่งสามารถสร้างความปลอดภัยให้แก่ผู้ชายได้

เพราะฉะนั้น การให้ความหมายของคนในสังคม ต่อผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว จึงเป็นการตีความหมายที่ไม่ดี ในลักษณะที่ผู้หญิงเป็นผู้ที่ไม่รู้ประสีประสา และรวมไปถึงการเป็นผู้ที่สมควรจะถูกตำหนิอยู่เรื่อยไป

แนวคิดเรื่องมายาคติ และ ภาพตัวแทนนี้ ผู้วิจัยจะนำมาใช้ในการวิเคราะห์การถูกทำให้เป็นเหยื่อ การตั้งข้อสันนิษฐานเบื้องต้น รวมถึงการสรุปและอภิปรายผล

แนวคิดด้านจิตวิทยา

แนวคิดจิตวิเคราะห์

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์เป็นพื้นฐานสำคัญในการที่จะนำไปสู่ความเข้าใจในเรื่องของสภาวะที่ผู้หญิงต้องตกอยู่ภายใต้การครอบงำของอุดมการณ์แบบชายเป็นใหญ่ และกระบวนการที่หล่อหลอมให้ผู้หญิงต้องตกอยู่ภายใต้อุดมการณ์นั้นๆ

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ผู้ที่เป็นต้นตำรับแห่งแนวคิดจิตวิเคราะห์นี้ มีความเชื่อว่า เซ็กซ์ (เพศ) มิได้เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดโดยปัจจัยทางชีววิทยา มิได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ หากแต่ “ถูกสร้าง” ขึ้นจากการเรียนรู้ทางสังคม ถูกครอบงำโดยอุดมการณ์อำนาจ กฎเกณฑ์ และมาตรฐานทางศีลธรรมที่มนุษย์ถูกอบรมสั่งสอนให้ยอมรับตั้งแต่วัยเด็ก

ในทัศนะของฟรอยด์ ช่วงระหว่าง 3-5 ขวบ หรือเรียกว่า ระยะเวลาของคชาติ (phallic stage) จะเป็นระยะเวลาที่เด็กเริ่มเรียนรู้และได้รับการอบรมให้รู้จักบทบาทของตน ถูกสอนให้ประพฤติตนเป็น “เด็กชาย” หรือ “เด็กหญิง” ที่ดีตามที่วัฒนธรรมได้กำหนดเอาไว้ ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ของเด็กในช่วงนี้จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนด้วยกัน คือ

1. เรียนรู้เรื่องความแตกต่างระหว่างชายและหญิง
2. เรียนรู้พฤติกรรมที่ถูกตีความโดยสังคม (โดยเฉพาะพ่อแม่) ว่า สิ่งไหน “ดี” สิ่งไหน “เลว” สิ่งไหน “ควรทำ” หรือ สิ่งไหน “ไม่ควรทำ”

และในระยะของชาตินี้เอง พรอยด์ได้เสนอว่า เด็กๆทุกคนจะรู้สึกรัก หวงแหน ต้องการความใกล้ชิดและความอบอุ่นจากแม่ ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้ จะเป็นความรู้สึกที่เกิดทั้งกับเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง เพราะแม่เป็นเป้าหมายแห่งความรัก ความผูกพันและความใกล้ชิดสำหรับเด็ก นอกจากนี้เด็กจะรู้สึกเกลียดชังทุกๆคนที่มาแย่งชิงความรักของแม่ไปจากตน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “พ่อ” ซึ่งเป็นคู่อริของแม่ อีกทั้งในสังคมทั่วโลก พ่อยังถือเป็นตัวแทนของอำนาจและการควบคุมทางสังคม เด็กๆ จึงรู้สึกเกลียดและกลัวพ่อ ผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของสังคมและอำนาจที่บีบบังคับให้เด็กต้องเหินห่างจากเป้าหมายแห่งความรัก (love object) ครั้งแรกในชีวิต

แนนซี ซอโดโรว์ นักสังคมวิทยาและนักทฤษฎีสตรีนิยมชาวอเมริกัน ได้นำเอาแนวคิดที่พรอยด์เสนอว่า “แม่เป็นเป้าหมายแห่งความรักครั้งแรกในชีวิตของเด็ก” มาเป็นพื้นฐานในการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างแม่และเด็กในช่วงแรกของชีวิต (แรกเกิด ถึง 2-3 ขวบ)

ซอโดโรว์ (1978, อ้างถึงในยศ สันตสมบัติ , 2538) เสนอว่า ความสัมพันธ์อันแนบแน่นระหว่างแม่กับเด็ก ทำให้เด็กทั้งชายและหญิงเติบโตขึ้นพร้อมกับความคาดหวังว่า แม่หรือผู้หญิงจะต้องมีคุณลักษณะอันประกอบไปด้วย ความเป็นแม่ ความห่วงใย และการเสียสละ เด็กผนวกผู้หญิงเข้ากับความรักและความรู้สึกไร้อำนาจของตนเองและในทางตรงกันข้าม เด็กสร้างภาพลักษณ์ของผู้ชายว่าเป็นผู้ที่มีความเข้มแข็งและคุณธรรม ดังนั้น ภาพลักษณ์ของผู้หญิงจึงเป็นเพศที่อ่อนแอ ไร้อำนาจ และไร้ความสามารถ และภาพลักษณ์นี้นำไปสู่ทัศนคติที่รองรับสนับสนุนการกดขี่ครอบงำผู้หญิงในชีวิตจริง ประสบการณ์อันเกิดจากความใกล้ชิดและการดูแลจากแม่ จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดทัศนคติทางด้านลบต่อผู้หญิง ซึ่งส่งเสริมอุดมการณ์อำนาจและความเป็นใหญ่ของผู้ชาย

ซอโดโรว์เสนอว่า “ความเป็นแม่” ถูกกำหนดโดยอุดมการณ์ปิตาธิปไตยที่ยึดยึดคบบทบาทหน้าที่ภายในครอบครัวให้แก่ผู้หญิง สร้างบริบทที่ทำให้ดูเหมือนว่า การดูแลถูกเป็นหน้าที่ที่ซึ่งถูกกำหนดไว้ก่อนล่วงหน้าโดยธรรมชาติ ซึ่งในการเลี้ยงดูลูกนี้ แม่จะเลี้ยงดูลูกสาวให้เติบโตขึ้นเป็นเหมือนเธอ คือเป็นเด็กสาวและเป็นผู้หญิง ในขณะที่แม่เลี้ยงดูลูกชายให้เติบโตขึ้นเป็นคนอื่น เป็นเด็กชายและเป็นผู้ชายในเวลาต่อมา

แท้จริงแล้ว หน้าทีการดูแลลูกและครอบครัวของผู้หญิงนั้น เป็นการกำหนดขึ้นโดยปัจจัยทางสังคมการเมือง การเลี้ยงดูลูกถูกผลักดันให้เป็นภาระของผู้หญิงแต่เพียงฝ่ายเดียว และได้กลายเป็นวิถีปฏิบัติที่สืบทอดต่อกันมาอย่างยาวนาน เพียงเพราะบทบาทของผู้หญิงในลักษณะนี้รองรับและสนับสนุนอุดมการณ์แบบปิตาธิปไตย และการผลิตซ้ำของความเป็นแม่ (reproduction of mothering) ก็คือกลไกในการสืบทอดทัศนคติที่กดขี่ผู้หญิง

จาค ลากอง (Jacque Lacan) นักทฤษฎีจิตวิเคราะห์ชาวฝรั่งเศส ได้พัฒนาแนวความคิดของฟรอยด์ โดยได้นำเอาเรื่องภาษาศาสตร์เชิงโครงสร้าง (structural linguistics) มาผสมผสานกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ เนื่องจากในหนังสือเรื่อง “The Interpretation of Dreams” (1900) ของฟรอยด์ ฟรอยด์ได้ให้ความสำคัญกับสัญลักษณ์และความหมายของสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้เป็นสื่อในการรับรู้และการแสดงออก ดังนั้นลากองจึงเชื่อมั่นว่า การศึกษาจิตวิเคราะห์ในแนวทางของภาษาศาสตร์ซึ่งเน้นความสำคัญของภาษาและระบบสัญลักษณ์ น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ถูกต้อง

ลากองได้ชี้ให้เห็นว่า หัวใจของทฤษฎีจิตวิเคราะห์มิได้อยู่ที่การอธิบายมนุษย์ในสภาพที่เขาเป็นอยู่ แต่เป็นความพยายามที่จะอธิบายว่า “มนุษย์กลายเป็นมนุษย์ได้อย่างไร” (How it comes into being?) (Freud , 1933 : 116, อ้างถึงในยศ สันตสมบัติ , 2538) โดยลากองเชื่อเช่นเดียวกับฟรอยด์ว่า “การมีหรือไม่มี ‘องคชาติ’ เป็นสิ่งที่บ่งบอกความแตกต่างระหว่างชายและหญิง” ซึ่งการนำเอาองคชาติหรือความเป็นชายมาเป็นเครื่องแบ่งแยกระหว่างเพศ ได้รับการวิจารณ์ว่าเป็นการนำเอาผู้ชายมาเป็นบรรทัดฐาน และนำเสนอผู้หญิงในฐานะที่เป็นเพียงเพศที่แตกต่างไปจากผู้ชายหรือเพศที่ไม่มีองคชาติ แต่ลากองได้อธิบายว่า สิ่งที่ฟรอยด์เสนอว่าเป็นเครื่องแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างเพศชายและหญิง คือ องคชาติ มิใช่ผู้ชาย องคชาตินั้นเป็นเครื่องแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างเพศ เพราะองคชาติเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอก (signifier) “กฎเกณฑ์ของพ่อ” ซึ่งเป็นผู้กุมอำนาจสังคมแบบปิตาธิปไตย (patriarchal society) (ยศ สันตสมบัติ,2538)

ลากองเชื่อว่า มนุษย์มิได้เกิดและเป็นอยู่ตามสภาพที่เป็นตามธรรมชาติ แต่มนุษย์เป็นสภาวะของตัวตน (subject) ที่ถูกสร้างขึ้นมาจากกฎเกณฑ์ที่มาจากภายนอกตัวเขาเอง โดยผ่าน “คำพูด” (speech) ของบุคคลอื่นที่รอบตัว เป็นการบ่งบอกลักษณะความเป็นตัวตนของมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นมาจากการแบ่งแยก (splitting) นั่นก็คือ ลักษณะการมีตัวตนของคนหนึ่งๆจะเกิดขึ้นโดยการที่บุคคลอื่นบอกว่าเราเป็นอย่างไร เราก็จะสร้างให้เป็นแบบนั้น อัตลักษณ์ของคนหนึ่งๆเกิด

จากภาพลักษณ์ที่ผู้อื่นรับรู้ในตัวบุคคลนั้นๆและบ่งบอกออกมา โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลางที่ทำหน้าที่แสดงออกและสื่อความหมาย มนุษย์จึงตกอยู่ภายใต้ของการครอบงำทางภาษา

ลากองเสนอว่า “ความมีตัวตน” หรือ “อัตตา” (selfhood) ของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นท่ามกลางการครอบงำ การเปลี่ยนแปลงและความผันแปรในระบบสัญลักษณ์หรือวัฒนธรรม ความมีตัวตนของมนุษย์เป็นเพียงภาพลวงหรือมายาที่สร้างความรู้สึกที่ตนเองเป็นศูนย์กลางของสรรพสิ่ง

Mitchell (1982 , อ้างถึงในยศ สันตสมบัติ, 2538) ได้กล่าวว่า มนุษย์ผู้เป็นสภาวะของตัวตน (subject) ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของลากอง ถูกสร้างขึ้นโดยผ่านกระบวนการแห่งการแบ่งแยก สภาวะความเป็นตัวตนของมนุษย์จึงมีลักษณะพื้นฐานของการแบ่งแยก สภาวะของตัวตนไม่มีทางทำความเข้าใจหรือนำเสนอตนเองได้โดยวิธีการอย่างอื่นนอกเหนือไปจากภาษา และในภาษานี้เองที่สภาวะของตัวตนถูกนำเสนอในรูปของ “ฉัน” ที่แปลกแยก (alienated “I”) “ฉัน” ที่ถูกสร้างขึ้นจากระบบสัญลักษณ์ นับตั้งแต่มนุษย์ย่างก้าวเข้าสู่โลกของภาษา มนุษย์ก็จำต้องพึ่งประสบการณ์แห่งความสัมพันธ์กับผู้อื่น การรับรู้ของมนุษย์ถูกกำหนดด้วยการแบ่งแยก “ฉัน” , “เธอ” และ “เขา” และจากการแบ่งแยกนี้เองที่มนุษย์เรียนรู้ รู้ และบ่งบอกความหมายของอัตตา (self) ต่อผู้อื่น ประสบการณ์ของมนุษย์ที่ถูกกำหนดและครอบงำโดยภาษา ทำให้สภาวะของตัวตนจำต้องดำรงรักษาภาวะแห่งการแบ่งแยกนี้ไว้ ทิศทางแห่งพัฒนาการของมนุษย์จึงมิได้มุ่งไปสู่การผสมผสานที่สมบูรณ์หรือความมีเอกภาพ หากแต่มุ่งไปสู่การตอกย้ำความแบ่งแยก

ระบบสัญลักษณ์ หรือระบบความหมาย หรือระบบวัฒนธรรมที่ครอบงำมนุษย์โดยผ่านกลไกของภาษานั้น มิได้เป็น “ความจริง” ที่เกิดจากการรับรู้ธรรมชาติที่แท้จริงของมนุษย์ หากแต่เป็นความแปลกแยกที่มนุษย์ถูกสร้างขึ้นเป็นตัวตน (subject) ภายใต้กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม หรือที่ลากองเรียกว่า “กระบวนการทำให้เป็นมนุษย์” (humanization process) ตามแนวความคิดของลากอง “ความหมาย” มิได้ถูกสร้างขึ้นจากตัวมนุษย์หรือประสบการณ์ของมนุษย์ หากแต่ความหมายเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดขึ้นจากระบบสัญลักษณ์ที่ครอบงำมนุษย์จากภายนอก การเรียนรู้ภาษาความหมายของมนุษย์จึงเป็นเพียงภาพลวงและเรื่องของมายาคติที่ถูกกำหนดโดยระบบที่มาจากภายนอก ซึ่งแนวคิดนี้สามารถใช้อธิบายถึงเรื่องของการแบ่งแยก สถานภาพและความแตกต่างระหว่างหญิง/ชาย ว่าเกิดขึ้นจากการครอบงำของระบบภาษาและสัญลักษณ์เช่นกัน

จากปัญหาเรื่องความแตกต่างและความเหลื่อมล้ำทางเพศ ได้ส่งผลให้นักทฤษฎีสตรีนิยมบางกลุ่มให้ความสนใจกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์และลากอง และพยายามนำเอาทฤษฎีจิตวิเคราะห์มาประยุกต์ใช้เป็นพื้นฐานในการสร้างทฤษฎีสังคมเพื่ออธิบายประเด็นปัญหาสตรีและเพื่อสร้างเสริมอุดมการณ์ทางการเมืองว่าหญิงชายมีความเท่าเทียมกัน

ในหนังสือ Psychoanalysis and Feminism (1974) ของจูเลียต มิทเชล ได้เขียนไว้ว่า ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์และลากองเป็นทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้เป็นพื้นฐานในการอธิบายความแตกต่างระหว่างชายและหญิงและการกดขี่ทางเพศได้เป็นอย่างดี มิทเชลยังได้เสนออีกว่าความแตกต่างระหว่างชายกับหญิงเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นภายใต้กฎเกณฑ์ทางสังคม หรือที่ลากองเรียกว่า “กฎเกณฑ์ของพ่อ” ความเป็นผู้หญิงถูก “สร้าง” ขึ้นภายในกรอบของสังคมแบบปิตาธิปไตยที่บรรทัดฐาน กฎระเบียบ และการควบคุมบังคับ ถูกกำหนดโดยผู้ชาย

มิทเชลเชื่อว่า ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของลากองช่วยให้เราสามารถทำความเข้าใจและอธิบายการแบ่งแยกระหว่าง “ความเป็นชาย” กับ “ความเป็นหญิง” ที่ถูกกำหนดโดยสังคมปิตาธิปไตย การที่ความเป็นหญิงถูกกดขี่ทางเพศ และกลายเป็น “คนนอก” (outsider) หรือผู้ที่อยู่ริมขอบ (marginal) ของสังคม ทั้งนี้เพราะผู้หญิงเป็นผู้ที่อยู่นอกระบบสัญลักษณ์อันมีองค์ชาติเป็นตัวแทนของอำนาจ (phallic order) เป็นคนนอกที่ตกอยู่ภายใต้การครอบงำของระบบสัญลักษณ์ ระบบสัญลักษณ์กำหนดและนิยามผู้หญิงว่าเป็นคนนอก เป็นคนอื่นที่ “อยู่นอกภาษา” ของอุดมการณ์ปิตาธิปไตย และความเป็นคนนอก หรือความเป็นคนอื่น (otherness) นี้เอง ที่ทำให้ผู้หญิงมีได้ดำรงอยู่จริงและเป็นความหมายของสัญลักษณ์ที่ลากองใช้ว่า “the women”

Cixous (1976 : 14 , อ้างถึงในยศ สันตสมบัติ , 2538) ได้กล่าวไว้ว่า

“ผู้ชาย/ผู้หญิง สื่อความหมายโดยอัตโนมัติถึง ความยิ่งใหญ่/ความอ่อนด้อย , ความเข้มแข็ง/ความอ่อนแอ , สูง/ต่ำ , การพัฒนา/การหยุดชะงัก...ทฤษฎีสังคมต่างๆทฤษฎี , ความหมายในระบบสัญลักษณ์ทั้งหมด...ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่ , ที่เอ่ยถึง , ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้รับการจัดรูปแบบเป็นวาทกรรม (discourse) , ศิลปะ , ศาสนา , ครอบครั , ภาษา , ทุกสิ่งที่ต่อก็คิดเราอยู่กับที่ , ทุกสิ่งทุกอย่างที่กระทำต่อเรา...ถูกจัดระเบียบโดยการจำแนกความสูงต่ำของสิ่งที่แตกต่างกัน อันมีต้นกำเนิดมาจากความตรงข้ามระหว่างชาย/หญิง”

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ จะนำไปใช้ในการตั้งข้อสันนิษฐานเบื้องต้น การสรุปและอภิปรายผล

Trauma (ความชอกช้ำ)

เมื่อบุคคลต้องตกเป็นข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ในลักษณะที่เสื่อมเสียชื่อเสียงและต้องตกเป็นจำเลยของสังคม บุคคลเหล่านั้นมักได้รับความกระทบกระเทือนใจจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอไม่มากนัก

Trauma (ความชอกช้ำ) เป็นภาวะที่บุคคลมักประสบเมื่อต้องเผชิญหรือตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีความรุนแรง

พจนานุกรมได้ให้ความหมายของคำว่า “trauma” ไว้ 2 ความหมายด้วยกัน (William Cote & Roger Simpson , 2000: 22)

1. การที่ร่างกายได้รับการกระทบกระเทือนหรือได้รับบาดเจ็บ
2. การได้รับความสะเทือนอารมณ์ ซึ่งจะส่งผลต่อจิตใจในภายหลัง (ความชอกช้ำทางจิต) ความรู้สึกหลังจากผ่านเรื่องราวร้ายจะกลายมาเป็นแผลใจให้กับบุคคลนั้นจนยากที่จะลบเลือน

งานวิจัยในครั้งนี้ ได้นำแนวคิดเรื่อง Trauma ในความหมายที่ 2 มาใช้ นั่นคือ มุมมองในเรื่องของความชอกช้ำทางจิต บางคนต้องทนทรมานกับความรู้สึกชอกช้ำจากการปะทะเรื่องราวร้ายติดต่อกัน จนมีความรู้สึกว่าคุณสมบัติและความปลอดภัยของตัวเองได้สูญหายไป

Cote & Simpson (2000 : 23) กล่าวว่า เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งที่นักข่าวต้องทำความเข้าใจถึงลักษณะและความแตกต่างของการตอบรับจากผู้ที่ได้รับบาดเจ็บปวดจากเหตุการณ์ เพราะขึ้นอยู่กับระดับความรุนแรง ความถี่ หรือประเภทของเหตุการณ์ที่แต่ละคนประสบ ที่ต้องกล่าวว่ามันเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งของนักข่าวที่ต้องทำความเข้าใจตรงจุดนี้ เนื่องจากบางครั้งบุคคลเหล่านี้ได้ไปเตือนหรือไปกระตุ้นความทรงจำอันเลวร้ายของบุคคลที่ต้องประสบกับภาวะความชอกช้ำให้กลับคืนมา หรือไปตอกย้ำความรู้สึกของความเจ็บปวดให้พวกเขามากยิ่งขึ้นอีกกว่าที่เป็น เช่น การให้ชื่อหรือการนำเสนอเรื่องราวของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์อาชญากรรมต่างๆ สามารถส่งผลต่อจิตใจของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์หรือผู้ที่ถูกกระทำจากเหตุการณ์นั้นๆได้ รวมไปถึงการเข้าไปสัมภาษณ์และรายงานเหตุการณ์ก็จะสามารถส่งผลต่อจิตใจของผู้ประสบกับเหตุการณ์นั้นๆเช่นกัน

ขณะที่เหล่าบรรดาผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความสนใจถึงสาเหตุและผลกระทบต่างๆของความชอกช้ำ พวกเขาก็พบว่าความชอกช้ำสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกๆสถานการณ์ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มของผู้ที่ออกไปทำสงครามสู้รบ , ผู้รอดจากเหตุการณ์การโดนข่มขืน , กลุ่มเด็กผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศ , เหลือจากทารุณกรรม , กลุ่มผู้ประสบอุบัติเหตุต่างๆ , รวมไปถึงประชาชนผู้อยู่ในเหตุการณ์หายนะทางธรรมชาติ หรือผู้ประสบปัญหาภาวะความยากจน เหตุการณ์เหล่านี้ล้วนอยู่บนสาเหตุที่จะสร้างความชอกช้ำให้กับบุคคลที่ต้องประสบได้แล้ว เหตุการณ์เหล่านี้ยังอยู่ในคลังเก็บข้อมูลของสื่อต่างๆ ที่พร้อมจะนำมาเสนอเป็นข่าว และมันจะเป็นการดีไม่น้อยถ้านักข่าวสามารถจะสื่อความหมายที่เกิดจากความเข้าใจถึงกลุ่มผู้ชอกช้ำว่าพวกเขาต้องการให้รายงานข่าวหรือไม่ หรือรายงานได้เพียงแค่นั้น (Cote & Simpson , 2000 : 25)

Cote & Simpson ยังได้กล่าวอีกว่า การทำงานของผู้สื่อข่าวมักแยกอารมณ์ออกจากการที่ทำ (ซึ่งมันเป็นความหายนะของคนอื่นส่วนใหญ่) การกระทำบางอย่างของนักข่าวเพื่อให้ได้มาซึ่งข่าวซึ่งบางครั้งมันช่างไม่เหมาะสม ไม่รู้จักกาลเทศะ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่ใช่แต่เพียงผู้สื่อข่าวเท่านั้น ยังรวมถึงผู้สังเกตการณ์ตลอดจนเจ้าหน้าที่ตำรวจ ที่ได้มองความหายนะของผู้อื่นเป็นเหตุการณ์ธรรมดา แต่เพียงได้สร้างความตื่นตะลึงหรือความตกใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น กลุ่มคนเหล่านี้ได้มองโอกาสนี้เป็นการพยายามที่จะแย่งความเด่น ความเหนือกว่าของตนเองแสดงออกมาซึ่งภูมิรัฐของตัวเองที่มีต่อเหตุการณ์ ซึ่งนั่นมันช่างเป็นความเล็ดเย็นอย่างเหลือเกิน

ความชอกช้ำสามารถเกิดได้ด้วยกันหลายวิธี และก็ไม่มีระบบใดๆที่จะมาเตือนเราให้ไม่ให้เกิดความรู้สึกชอกช้ำได้ มันสร้างความสับสนให้กับผู้ประสบเพราะผู้ประสบไม่สามารถจัดการชีวิตเป็นไปตามที่เขาคิดไว้ได้ และมันสามารถขโมยชีวิตของเราทั้งชีวิตไปได้ ความทรงจำจะเป็นตัวเสริมให้ความเจ็บปวดชอกช้ำของเรามีมากขึ้น และเราก็ต้องรับกับความรู้สึกนี้อย่างทนทุกข์ทรมาน แม้กระทั่งยามนอนที่ความทรงจำเหล่านั้นกลายมาเป็นฝันร้ายที่คอยปลุกเราอยู่ทุกค่ำคืน การตื่นตระหนกจากความฝันอาจไม่สามารถหายไปได้ด้วยโดยเร็ว แต่จะไปยึดหรือไปเชื่อมและฝังอยู่ในส่วนความทรงจำที่เป็นจิตสำนึกแทน

ทางด้านการแพทย์ยอมรับว่าความชอกช้ำทางจิตนั้นเป็นสภาวะที่รุนแรงที่สุด ซึ่งความชอกช้ำทางจิตนี้จะเป็นตัวที่ก่อให้เกิดการสะสมอาการต่างๆที่ก่อให้เกิดปัญหาแก่บุคคลนั้นเป็นระยะเวลายาวนานหลายปี หลังจากเกิดเหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุให้เกิดความชอกช้ำทางจิต ในปี 1980 จิตแพทย์ได้เรียกอาการเหล่านี้ว่า “post – traumatic stress disorder (PTSD)” หรือความผิดปกติภายหลังจากการชอกช้ำทางจิตของบุคคล ซึ่งกลุ่มของอาการที่สังเกตได้มีลักษณะเช่น มี

ความทรงจำที่ก้าวร้าว มีความวิตกกังวลสูง หลบเลี่ยงสังคม เป็นต้น ซึ่งอาการ PTSD นี้จะกินระยะเวลาอย่างต่ำประมาณ 1 เดือน

สมาคมจิตแพทย์อเมริกา ได้กำหนดอาการ PTSD ออกเป็น 3 ลักษณะ (William Cote & Roger Simpson , 2000 : 29)

1. มีอาการกำเริบทุกครั้งเมื่อมีสิ่งย้ำเตือน และจะทำให้เกิดระลึกถึงความเศร้าหรือความสลดหดหู่ของเหตุการณ์นั้น
2. มีอารมณ์ซึมเศร้าและรู้สึกที่ตัวเองตกอยู่ภายใต้ภาวะที่ถูกบีบคั้น แม้จะอยู่ในสถานการณ์ปกติ
3. ในระยะเริ่มต้นของอาการจะเกิดความกลัว ซึ่งจะส่งผลกระทบต่ออารมณ์นอนหลับ , การมีสมาธิ และความรู้สึกในเรื่องของความปลอดภัย

นอกจากนั้น ผู้ได้รับความทรมานเหล่านี้จะถูกหลอกหลอนด้วยเหตุการณ์น่าสะพรึงกลัวที่เขาไม่สามารถจะลืมเลือนไปได้ บุคคลเหล่านี้ไม่ใช่ผู้ป่วยทางจิต แม้บางครั้งพวกเขาจะมีความคิดว่า “ฉันจะต้องเป็นบ้า” แต่พวกเขาไม่ได้เป็นบ้า เพียงแค่พวกเขาได้สูญเสียความมั่นใจไป

PTSD สามารถสังเกตได้ทั้งจากอาการหลีกเลี่ยงสังคมและความไร้การรู้สึก นักจิตวิทยาพูดว่า มันเหมือนเป็นการตัดสติใจของบุคคลนั้นๆ ว่า “ความทรงจำของฉันช่างโหดร้ายเหลือเกิน และฉันต้องการจะตัดภาพความทรงจำนั้นออกไปเพราะมันช่างปวดร้าวมากเสียจนฉันจะรับไว้ได้” นั่นอาจจะเป็นการให้ผู้ที่ได้รับความทรมานจากความเจ็บปวดเกิดความปกป้องตัวเองได้บ้าง แต่มันก็ได้สูญเสียความร่าเริง ความสนุกสนาน ความรักและความหวัง ไปหมดสิ้นแล้ว บางครั้งกลุ่มคนเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องแสดงท่าทางเศร้าสorrowหรือหดหู่ใจ เพียงแต่ความสดใสของเขาได้หายไปเท่านั้น ยิ่งกว่านั้น พวกเขาจะไม่เข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆที่เคยทำมาได้อย่างมีความสุขเหมือนแต่ก่อน เพราะการได้ผ่านสถานการณ์ที่เลวร้ายมาทำให้ความรู้สึกสนุกสนานได้หายไป

ผู้ชอกรู้ว่าส่วนใหญ่พยายามที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ย้ำเตือนเขาและเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินชีวิตปกติของเขาไปชั่วคราว เพื่อปกป้องการที่จะต้องระลึกถึงภาพอดีตอันไม่น่าคิดถึง การไร้ความรู้สึกและการหลีกเลี่ยงนี้ สามารถช่วยให้บางคนเข้าถึงจุดปัญหาของเขาได้ สิ่งที่เกี่ยวข้องใน PTSD ก็คือการเป็นเรื่องของทัศนคติหรือมุมมองที่เป็นอุปสรรคที่ลำบากที่จะต้องกอบกู้คืนกลับมา การสัมภาษณ์ของผู้สื่อข่าวกับผู้รอดชีวิตจากเหตุการณ์อันเลวร้าย สามารถเป็นสิ่งที่แย่งได้ ถ้าปริมาณผลกระทบของบุคคลนั้นยังคงอยู่เป็นเวลาหลายเดือนหรือหลายปีหลังจากเหตุการณ์ความ

รุนแรงนั้นได้เกิดขึ้น (Cote & Simpson ,2000 : 31) ดังนั้นการพร้อมรับและการเตรียมตัวที่ดีของนักข่าวจึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างมาก เพราะว่าเรากำลังเผชิญกับความโหดร้ายที่เกิดขึ้นกับมนุษย์คนหนึ่ง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า PTSD สามารถที่จะแสดงอาการด้วยรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป และบางครั้งอาจจะเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับผลกระทบที่เขาได้รับจากเหตุการณ์ที่เลวร้าย เช่น ไร้อารมณ์หรือกระฉับกระเฉงเกินเหตุ การรื้อฟื้นความทรงจำของเหตุการณ์หรือการอำพรางปิดบังสิ่งที่เกิดขึ้น เป็นต้น ไม่มีคนใดในโลกนี้ที่เป็น PTSD แล้วจะแสดงอาการเหมือนกันออกมาทุกประการ บางคนก็สามารถกลับไปดำเนินชีวิตในสังคมได้ดี ในขณะที่บางคนไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตให้เหมือนดังเดิมได้เลย และคงไม่ผิดหากจะกล่าวว่าคำพูดที่ว่า “เวลาจะทำให้ทุกอย่างดีขึ้น” อาจไม่สามารถใช้ได้เสมอไป

เมื่อบุคคลเกิดความชอกช้ำทางจิตแล้ว ซึ่งถือเป็นอาการที่จิตใจได้รับความกระทบกระเทือนนั้น บุคคลเหล่านั้นมีวิธีการปรับตัวอย่างไร

การปรับตัว (adjustment) หมายถึง ผลของความพยายามของบุคคลต่อการปรับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเอง ไม่ว่าจะปัญหานั้นจะเป็นปัญหาด้านบุคลิกภาพ ด้านความต้องการหรือด้านอารมณ์ ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม จนเป็นสถานการณ์ที่บุคคลนั้นสามารถอยู่ได้ในสภาพแวดล้อมนั้นๆ (Coleman and Hammen , 1974 อ้างถึงในจิราภรณ์ ตั้งกิตติภาภรณ์ , 2532)

ในกระบวนการทางจิตวิทยา มีวิธีการปรับตัวหลายรูปแบบ เช่น

1. การสู้ (Attack) เป็นการสู้เพื่อขจัดอุปสรรคออกไปแล้วก่อให้เกิดความพึงพอใจ การสู้แบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ

1.1 การสู้แบบสร้างสรรค์ เป็นการสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการและผลการกระทำนั้นไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น การสู้แบบสร้างสรรค์นี้เป็นการต่อสู้เพื่อเอาชนะอุปสรรคที่ขวางกั้น หรืออาจจะเป็นการเปลี่ยนแปลงเป้าหมายที่ได้วางไว้ก็ได้

1.2 การสู้แบบทำลาย เป็นการระบายอารมณ์หรือการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อตนเอง เช่น การทำร้ายตนเอง หรือการทำร้ายบุคคลอื่น เช่น การต่อว่า การทำโทษ หรือทำลายข้าวของบุคคลอื่น

2. การถอนตัวออกไป (Withdrawal) หรือการนิ่งเฉย (Apathy) เป็นลักษณะของการเฉยเฉยและไม่สนใจใฝ่ดี ตลอดจนหลบหนีไปจากสถานการณ์นั้นๆ

ในวิถีทางของการปรับตัว บุคคลเพียงคนเดียวตามลำพัง อาจจะไม่ปรับตัวได้ไม่ดีเท่าที่ควร เพราะบุคคลเหล่านั้นอาจรู้สึกโดดเดี่ยวหรือรู้สึกแปลกแยก แต่หากมีเครือข่ายทางสังคม (social network) เข้ามาช่วยเหลือ ก็จะมีส่วนทำให้การปรับตัวของแต่ละบุคคลดีขึ้น เนื่องจากจะทำให้บุคคลเหล่านั้นสามารถหลีกเลี่ยงจากการโดดเดี่ยวทางสังคมได้

Walker กล่าวไว้ว่า เครือข่ายทางสังคมของปัจเจกบุคคลคือ ชุดของการติดต่อระหว่างบุคคลซึ่งแต่ละคนมีเอกลักษณ์ทางสังคมและได้รับการเกื้อหนุนทางด้านอารมณ์ วัตถุ บริการต่างๆ ข้อมูลข่าวสาร และการติดต่อทางสังคมใหม่ๆที่เกิดขึ้น เครือข่ายทางสังคมในความหมายเกือบเหมือนคำว่า “ความเกื้อหนุน” ซึ่งประกอบด้วย ครอบครัว เพื่อน เพื่อนบ้าน ผู้ร่วมงาน ผู้ให้ความช่วยเหลืออย่างไม่เป็นทางการ ผู้นำชุมชน กลุ่มช่วยตนเอง และนักบวชสถาบันทางศาสนา (อ้างถึงในศศิพัฒน์ ยอดเพชร และคณะ , 2535)

เครือข่ายทางสังคมนี้จะช่วยให้บุคคลที่ต้องประสบกับภาวะความชอกช้ำทางจิตได้มาก ทั้งในด้านการพัฒนาความคิด ทางเลือก มุมมอง การตัดสินใจ ตลอดจนถึงคำแนะนำในเรื่องต่างๆ

บทบาทของเครือข่ายทางสังคมมีความสำคัญต่อการเกื้อหนุนทางอารมณ์ โดยลักษณะที่ช่วยให้บุคคลที่กำลังประสบอยู่ในภาวะวิกฤติสามารถระดมทรัพยากรทางจิตวิทยา และเอาชนะภาวะทางอารมณ์ได้ ตลอดจนช่วยแบ่งเบาภาระ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือด้านเงินทอง สิ่งของ คำแนะนำต่างๆ และที่สำคัญที่สุดก็คือ กำลังใจที่จะทำให้พวกเขามีพลังในการที่จะเผชิญหน้าหรือจัดการกับปัญหาต่างๆได้

เครือข่ายทางสังคม จะมีส่วนสำคัญอย่างมากในการที่จะทำให้บุคคลเหล่านั้นได้ติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งการติดต่อกับบุคคลอื่นนี้ จะทำให้บุคคลเหล่านั้นรู้จักและเข้าใจตนเอง รู้สึกว่าตัวเองได้รับความรัก ความเข้าใจ และได้รับความช่วยเหลือต่างๆ ตลอดจนการได้รับความรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญต่อบุคคลอื่นอีกครึ่งหนึ่ง ครอบครัวถือเป็นเครือข่ายทางสังคมที่มีความสำคัญมากต่อการปรับตัวของผู้ที่กำลังประสบกับภาวะวิกฤติ เพราะครอบครัวจะสามารถให้ความรักความอบอุ่นแก่บุคคลเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี ตลอดจนช่วยเสริมสร้างพลังความสามารถในการวางแผนชีวิตที่จะนำไปสู่ความสุข ความสำเร็จตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

อย่างไรก็ตาม วิธีการปรับตัวมีหลายวิธี ซึ่งในขบวนการปรับตัวนี้ แต่ละบุคคลจะมีแบบแผนการปรับตัวที่ไม่เหมือนกัน บางคนชอบสู้ไม่ถอย ในขณะที่บางคนชอบหลีกเลี่ยง บางคนมักใช้วิธีรุนแรงเข้าเผชิญกับปัญหา ในขณะที่บางคนชอบหาทางออกทางอ้อม หาสิ่งทดแทนหรือใช้วิธีนิ่งเฉย ซึ่งการปรับตัวที่แตกต่างกันนั้น เนื่องมาจากแต่ละคนได้รับประสบการณ์การเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน มีบุคลิกภาพ สติปัญญา ตลอดจนอารมณ์และสุขภาพจิตที่แตกต่างกันออกไป คนที่มีอารมณ์ดี สุขุมรอบคอบและมองโลกในแง่ดี จะเป็นคนที่มีโอกาสในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดีกว่า ลดปัญหาความคับข้องใจหรือความขัดแย้งทางจิตใจได้ดีกว่า

นอกจากนี้ การปรับตัวยังมีเรื่องของความนับถือตัวเอง (self esteem) เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย บุคคลที่มีความนับถือตัวเองสูง จะสามารถปรับตัวได้ดีกว่าบุคคลที่นับถือตัวเองต่ำ ในขณะที่บุคคลที่นับถือตัวเองต่ำ จะมีความรู้สึกจำเป็นต้องสวมหน้ากากสู่โลกภายนอก มีความหวั่นไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์หรือคำกล่าวหา มีความรู้สึกโดดเดี่ยว และว้าวุ่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อ การปรับตัวของบุคคลทั้งสิ้น

แนวคิดเรื่อง Trauma และ วิธีการปรับตัว จะนำมาใช้ศึกษาชีวิตของเหยื่อข่าว ว่าหลังจากที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอเรื่องราวหรือเหตุการณ์นั้นๆออกไป ซึ่งทำให้พวกเขาตกเป็นจำเลยของสังคม ต้องเสื่อมเสียชื่อเสียง พวกเขาเหล่านั้นจะดำเนินชีวิตในสังคมต่อไปอย่างไร

แนวคิดเรื่องข่าวและการเล่าเรื่อง

อภิชาติ ศักดิ์เศรษฐ์ (2542) ได้สรุปความหมายของข่าวเอาไว้ว่า ข่าวคือเหตุการณ์หรือข้อเท็จจริง หรือเรื่องราวที่ประชาชนสนใจใคร่รู้ , ข่าวคือ เหตุการณ์หรือข่าวสาร ที่รายงานให้ผู้อ่านทราบ , ข่าวคือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและมีความสำคัญ , ข่าวคือ สิ่งที่ยุทธนาธิการหนังสือพิมพ์ตัดสินใจเลือกลงพิมพ์ เพื่อเสนอต่อผู้อ่าน

มาลี บุญศิริพันธ์ (2534 : 1) สรุปว่า “ข่าว” นั้นควรประกอบด้วยองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ประการ คือ ความน่าสนใจ (Interest) ข้อเท็จจริง (Facts) และผู้อ่าน (Readers) กล่าวคือ ข้อเท็จจริง ที่เกิดขึ้นต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับผู้อ่านหนังสือพิมพ์ ดังนั้นผู้สื่อข่าวจำเป็นต้องรายงานข้อเท็จจริงให้เป็นที่น่าสนใจแก่ผู้อ่าน

Bird และ Dardenne (1998 : 65-83 , อ้างถึงในอมรรัตน์ เรื่องสกุล , 2542) ศึกษาวิธีการเสนอข่าว กล่าวว่า ข่าวมีลักษณะเหมือนนิทานปรัมปรา คือ เป็นการเล่าหรือบรรยายเหตุการณ์ ซึ่งการเล่านิทานปรัมปราได้มีการสร้างขึ้นใหม่ แต่เป็นการสร้างคำบรรยาย (narration) ขึ้นมาใหม่เท่านั้น โดยแท้จริงแล้วเรื่องราวที่เป็นข่าวจะมีแก่นเรื่องเหมือนกัน แต่ผู้รายงานจะถ่ายทอดเรื่องราวนั้นๆออกมาในลักษณะที่แตกต่าง เพราะแต่ละคนจะตีความแก่นของเรื่องหรือของเหตุการณ์ต่างกัน ความเข้าใจและความรู้สึกของผู้รายงานข่าวที่มีต่อเหตุการณ์นั้นก็ไม่เหมือนกันด้วย

ลักษณะของข่าว จึงเป็นการนำเอาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง มารายงาน (เล่า) ตามความเข้าใจและความรู้สึกของนักข่าว (ผู้เล่า) หรืออาจกล่าวได้ว่า ข่าวมีทั้งการบอกเล่าความจริง และการเล่าเรื่องผสมปนเปกันอยู่ ซึ่งการเสนอข่าวที่ใช้วิธีการเล่าเรื่องนำเสนอ นั้น จะทำให้เรื่องราวเหล่านั้นมีสีสัน สามารถเร้าความรู้สึกของผู้รับได้มาก เนื่องจากมีฉาก มีพล็อตเรื่อง หรือมีการพรรณนาบรรยายให้เห็นภาพหรือปรากฏการณ์ต่างๆอย่างละเอียด ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะสามารถทำให้เรื่องราวมีความน่าสนใจและสามารถดึงดูดความสนใจจากผู้รับสารได้

Donahew (1984 อ้างใน Bird และ Dardenne , 1997 : 342) ศึกษาพบว่า ข่าวสารที่เขียนในรูปของการเล่าเรื่องหรือการบรรยายจะกระตุ้นและตอบสนองอารมณ์ของผู้รับได้ดีกว่าการเขียนเป็นการรายงานข่าวตามรูปแบบเก่าๆ คือ ในรูปแบบการรายงานข้อเท็จจริง เพราะการเล่าเรื่องหรือการบรรยายจะทำให้เนื้อหาข่าวนั้นมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น

Michael Confield (1991 อ้างถึงในอดิสา วงศ์ลักษณะพันธ์ , 2542) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเล่าเรื่องในข่าวหนังสือพิมพ์กรณีเหตุการณ์ Watergate พบว่า ผู้สื่อข่าวของสหรัฐอเมริกามีการรายงานเหตุการณ์ตามแนวทางการเล่าเรื่อง การให้ความหมายเกี่ยวกับ “การเล่าเรื่อง” ตามมุมมองของ Confield หมายถึง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวละครในพฤติกรรมหนึ่งๆ (action) โดยมีโครงเรื่องที่ใช้วิธีการลำดับเรื่องตามเหตุการณ์ อันประกอบด้วย ส่วนเริ่มเรื่อง (beginning) ตอนกลางของเรื่อง (middle) และตอนจบ (end) การเล่าเรื่องมีส่วนทำให้ข่าวมีความน่าสนใจมากขึ้น ทั้งนี้เพราะรูปแบบของการเล่าเรื่องมีการนำเสนอตามแนวละคร (dramatic) หนังสือพิมพ์สามารถเชื่อมั่นในหลักการของการเล่าเรื่องได้ว่าจะสามารถช่วยให้ข้อมูลที่ปรากฏในข่าวสามารถที่จะดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้ซื้อหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นๆได้

ศิริชัย ศิริกายะ และกาญจนา แก้วเทพ (2531: 199-200 , อ้างถึงในอมรรัตน์ เรื่องสกุล, 2542) กล่าวไว้ว่า เนื้อหาของสื่อมวลชนส่วนใหญ่ที่มีการรายงานข่าวออกไป เป็นการนำเอาแก่นเรื่องและภาพลักษณ์ของสังคมที่ตกค้างมาแต่ครั้งอดีตมาตกแต่งใหม่ บ่อยครั้งได้นำเอาองค์ประกอบบางตัวที่เคยมีอยู่ในยุคก่อนประชาธิปไตยที่มีเรื่องค่านิยมด้านเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ และลำดับชั้นทางสังคมฝังรากลึกอยู่ ลักษณะหลายประการขององค์กรสื่อมวลชนและกระบวนการผลิตนั้นมักจะเดินสวนทางกับการที่ตัวสื่อมวลชนจะเข้าไปสัมผัสใกล้ชิดหรือจะช่วยทำหน้าที่ให้ผู้รับสารสามารถใคร่ครวญความเป็นจริงได้บ้าง และสวนทางแม้แต่การสร้างภาพตัวตนที่เป็นจริงของสังคมให้เกิดขึ้นในจิตใจของผู้คน

ข่าว เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่เก่าแก่ ในลักษณะที่เป็นเรื่องเล่า (narrative) และการเล่าเรื่อง (story – telling) ซึ่งดูเหมือนว่าจะใช้กันทั่วไป ในลักษณะที่เป็นเรื่องเล่า ข่าวจะถือว่าเป็นส่วนรวมและหลักยึดปฏิบัติ การสร้างสรรค์และการลำดับความในเรื่องเล่านั้นเป็นวัฒนธรรมข่าวมีความคล้ายคลึงกับประวัติศาสตร์ในลักษณะที่ประกอบสร้างความหมายทั้งหมดจากเหตุการณ์ หรือข้อมูลที่กระจัดกระจายกันออกไป (Ricoeur , 1981 อ้างใน Bird และ Dardenne , 1997 : 336)

Bird และ Dardenne (1997) กล่าวไว้ว่า ข่าวบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับค่านิยมและวัฒนธรรม Barkin (1984) เสริมว่า นักข่าวนั้นเล่นบทบาทเป็นคน “ยืนยันรับรองและรักษาระเบียบวินัยของสังคม” ซึ่งถือว่าเป็นการมีส่วนร่วมทางวัฒนธรรม

“ทุกๆหน้าในหนังสือพิมพ์จะต้องมีผู้ร้ายและวีรบุรุษ ทุกๆบรรทัดของเรื่องราวจะต้องเป็นไปในลักษณะการใช้ธรรมเนียมแบบสืบสวน สอบสวน , มีความขัดแย้ง , มีความพ่ายแพ้ของสิ่งที่นักหนังสือพิมพ์ตีความว่าชั่วร้ายและมีชัยชนะของสิ่งที่ดีๆ ซึ่งจะเป็นแนวทางให้เรา (คนอ่าน) มีความรู้สึกดีๆ และนี่ก็คือผลงานที่ดีเลิศของผู้เล่าเรื่อง (journalist) ที่สามารถควบคุมความสามารถของผู้รับสารในการตอบกลับ”

ฉะนั้น “ข่าว” จึงเป็นผลิตผลทางวัฒนธรรมรูปแบบหนึ่ง ที่มีความคงที่ สามารถคาดการณ์ได้ และมีลักษณะเป็นสากล

นักข่าวคนหนึ่งๆต้องเขียนข่าวมากมายหลายข่าวในหนึ่งวัน ในหนึ่งเดือน หรือแม้กระทั่งในหนึ่งปี ดูเหมือนว่าจะเป็งานที่หนักหนาสาหัสมาก แต่พวกเขาเหล่านั้นก็สามารถทำออกมาได้อย่างง่ายดาย เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้น พวกเขาสามารถเขียนข่าวได้ทันที เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะ

พวกเขามีเครื่องมือในการเล่าเรื่อง เหมือนกับ มหาเทพของชาวยูโกสลาเวียที่กล่าวไว้ว่า (Lord, 1971)

“เขาฟังเพลงเพียงแค่ครั้งเดียวก็สามารถทวนซ้ำได้ทันทีหลังจากนั้น
แน่ละ ไม่ใช่แบบคำต่อคำ แต่เขาสามารถบอกเล่าเรื่องราวหรือเนื้อ
หาที่เหมือนกันได้อีกครั้งหนึ่งในสำนวนภาษาของเขาเอง”

มหาเทพยต์นี้ สามารถนำมาเปรียบเทียบกับการทำงานของนักข่าวได้ว่า นักข่าวรับรู้เรื่องราวและนำมาถ่ายทอดให้กับผู้รับสารได้ทราบต่อไป แน่หนอนว่านักข่าวไม่ได้ถ่ายทอดเรื่องราวแบบคำต่อคำ หากแต่ได้ผ่านกระบวนการตีความของนักข่าวคนนั้นมาแล้ว ชาวไม่สามารถสะท้อนความเป็นจริงได้ฉับไค เรื่องราวก็ไม่เคยสะท้อนความเป็นจริงได้ฉับไค (Chibnall, 1981 อ้างใน Bird และ Dardenne , 1997)

ในการทำข่าว นักข่าวจะต้องสามารถนำเอาสถานการณ์ใหม่ๆที่เกิดขึ้นมารายงานข่าวให้เหมาะสมกับคำจำกัดความแบบเก่า นั่นคือ อำนาจที่จะวางคนและเหตุการณ์ต่างๆในประเภทที่เคยปรากฏอยู่ เช่น วีรบุรุษ ผู้ร้าย ดี หรือ เลว และนั่นก็เป็นการลงทุนในการเขียนเรื่องราวด้วยอำนาจของความจริงที่เป็นมายาคติ Hall (1975) กล่าวไว้ว่า การเขียนข่าวก็คือ “การจัดการและการดำเนินการทางสังคม” ที่เลือกหยิบเอาธรรมเนียมวิถีและประเพณีนิยมทางวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่

Bird และ Dardenne (1997) สรุปว่า ชาวไม่ใช่नियाย แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ใช่เรื่องจริงด้วยตัวของมันเอง แต่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น โดยถ่ายทอดผ่านการเล่าเรื่อง

การรายงานข่าว หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมของสื่อมวลชน จะไม่สามารถส่งผ่านไปยังผู้รับสารได้ หากปราศจาก “การเล่าเรื่อง” เพราะการเล่าเป็นเครื่องมือการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์ และเกี่ยวโยงอยู่กับรายงานข่าว

Roland Barthes (1996 , อ้างใน Laurel Richardson , 1995 : 200) กล่าวว่า เรื่องเล่า นั้นถูกนำเสนอตลอดเวลา ทุกสถานที่ ทุกๆสังคม ประวัติศาสตร์ของเรื่องเล่า นั้นเริ่มต้นมาพร้อมๆกับประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ไม่เคยมีปรากฏการณ์และจะไม่เคยปรากฏว่ามนุษย์ปราศจากเรื่องเล่า

การเล่าเรื่อง (narrative) หมายถึง การบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง หรือเหตุการณ์ที่สร้างขึ้นเอง ซึ่งบุคคลหนึ่งนำไปถ่ายทอดยังอีกบุคคลหนึ่งโดยอาศัยภาษาพูด ภาษาเขียน หรือแม้แต่ภาษาสัญลักษณ์ ใช้เป็นสื่อในการเล่าเหตุการณ์เรื่องราวดังกล่าว ดังนั้นเมื่อสื่อใดก็ตามที่มีบทบาทในการรายงานเหตุการณ์ ก็สามารถที่จะนำเอาวิธีการของการเล่าเรื่องมาใช้เพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ได้ทั้งสิ้น นอกจากนี้ รูปแบบของการเล่าเรื่องก็ยังสามารถกระทำได้ในหลายลักษณะ เช่น การเล่าเรื่องในนวนิยาย เรื่องสั้น ประวัติศาสตร์ ละคร อดิษฐ์ประวัติ และรวมถึงการรายงานข่าว เป็นต้น (อ่างถึงในอดิสา วงศ์ลักษณพันธ์ , 2542)

การรายงานข่าว ที่ใช้ลักษณะการเล่าเรื่อง (Storytelling) มาบรรยายเหตุการณ์นั้น จะมีลักษณะการนำเสนอที่บอกให้ทราบถึงข้อเท็จจริงที่ได้รับจากการบันทึกเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้นจริง พร้อมกับมีการใช้สำนวนโวหารรวมทั้งมีการเขียนอย่างมีโครงสร้าง และที่สำคัญคือ การเขียนนั้นสามารถสร้างผลกระทบต่อผู้อ่านได้

อดิสา วงศ์ลักษณพันธ์ (2542) ผู้วิจัย “การเล่าเรื่องในข่าวการเมืองของหนังสือพิมพ์ไทย” ได้กล่าวสรุปไว้ว่า หากการรายงานข่าวใช้ลีลาการเขียนโดยเน้นหรือให้ความสำคัญไปที่ความเป็นเรื่องราว (story) ของเหตุการณ์ที่นำมาเล่ามากกว่าที่จะสนใจเฉพาะการเล่นประเด็นที่เป็นสาระสำคัญสำคัญของเรื่อง ประกอบกับการใช้ลีลาภาษาที่เป็นภาพพจน์ เช่น โวหาร และสำนวนต่างๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อนำมาใช้ตกแต่งเหตุการณ์ที่ผู้เขียนนำมาเล่าเป็นข่าว อันจะมีผลกระทบต่อจิตใจของผู้อ่าน รวมทั้งจะทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเหตุการณ์และเห็นภาพของเหตุการณ์ได้โดยง่าย ก็จะต้องว่าข่าวก็คือ การเล่าเรื่องในลักษณะหนึ่งซึ่งจะมีลีลาการนำเสนอคล้ายคลึงนวนิยายหรือเรื่องแต่ง (fiction) ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้

1. ตัวละคร (character) คือ ตัวบุคคลหรือผู้ที่ตกเป็นข่าว
2. ฉาก (setting) คือ สถานที่ที่เกิดเหตุ โดยจะเน้นการบรรยายถึงเวลาและสถานที่อย่างละเอียด
3. บทพูด (dialogue) คือ คำพูดของตัวละคร โดยจะนำเสนอเพื่อต้องการที่จะถ่ายทอดประสบการณ์ของเรื่องที่เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกใกล้ชิดกับเหตุการณ์มากขึ้น การใช้บทพูดในการเขียนข่าวเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตัวละครได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น ทั้งในแง่ของบุคลิกลักษณะ พฤติกรรม รวมไปถึงความคิดของตัวละคร

4. การกระทำ (action) คือ พฤติกรรมของตัวละคร โดยจะเน้นการบรรยายให้ผู้อ่านสามารถเห็นถึงอากัปกริยาต่างๆของผู้แสดงได้ชัดเจน ทั้งนี้เพราะจากความเชื่อที่ว่า การแสดงพฤติกรรมของตัวละครเป็นต้นเหตุสำคัญที่ทำให้เหตุการณ์ปรากฏขึ้น

นอกจากนี้การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วนด้วยกัน คือ ส่วนที่เป็นการสรุปข่าว และส่วนที่เป็นรายละเอียดของข่าว โดย “การเล่าเรื่อง” ในข่าวหนังสือพิมพ์นั้น จะอยู่ในส่วนที่เป็นรายละเอียดของข่าวนี้เอง และส่วนที่เป็นรายละเอียดของข่าวนั้นจะมีองค์ประกอบ 4 ประการ ดังต่อไปนี้ คือ

1. รายละเอียดของเหตุการณ์ (การลำดับเรื่อง) จะประกอบไปด้วย รายละเอียดที่ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม และอย่างไร
2. ภูมิหลังของเรื่อง (background) คือ ภูมิหลังของเหตุการณ์ ว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นได้อย่างไร ที่ไหน รวมถึงภูมิหลังของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว ว่าเป็นใคร มาจากไหน เป็นต้น
3. ผลต่อเนื้อเรื่องของเหตุการณ์ คือ ความคืบหน้าของข่าวถูกนำเสนอต่อไปอย่างไร
4. ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ ว่าแต่ละฝ่ายมีความคิดเห็นอย่างไรสำหรับเรื่องที่เกิดขึ้น สนับสนุน หรือว่า คัดค้าน เป็นต้น

ทั้งสี่ข้อที่ได้กล่าวมานี้ จะได้ใช้เป็นเกณฑ์วิเคราะห์ การเล่าเรื่องในหนังสือพิมพ์ เพื่อชี้ให้เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์นั้นถูกประกอบสร้างขึ้นมาอย่างไร

จากที่ได้กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ข่าว เป็นเรื่องของการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม (construction of social reality) นักข่าวเป็นคนประกอบสร้างเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงในสังคม เพราะไม่ว่าจะเป็นการรายงานข่าวหรือภาพข่าว ทั้งหมดจะเกิดจากการประกอบสร้าง โดยเรียบเรียงข่าว คัดเลือกมุกมุกคล้อง รวมไปถึงมุมมองของนักข่าวแต่ละคนที่มีต่อเหตุการณ์นั้นๆ

การศึกษาการเล่าเรื่องนี้ จะทำให้เข้าใจว่า บริบทของสังคมเป็นอย่างไร ความเป็นจริงในสังคมนั้นๆคืออะไร และถูกประกอบสร้างขึ้นมาอย่างไร

แนวคิดเรื่องข่าวและการเล่าเรื่อง ผู้วิจัยจะนำมาใช้วิเคราะห์กระบวนการทำให้เป็นเหยื่อ การตั้งข้อสันนิษฐานเบื้องต้น รวมถึงการสรุปและการอภิปรายผล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Suzanne Pingree (1976) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของสตรีที่ถ่ายทอดผ่านสื่อมวลชน พบว่า การนำเสนอภาพลักษณ์ของสตรีมีลักษณะเป็นสองมิติ มิติแรกคือการเป็นวัตถุทางเพศ ไม่มีสมองจนต้องตกเป็นเหยื่อสังคมตลอดเวลา เป็นการกดผู้หญิงให้ยอมรับการกดขี่ทางเพศจากชาย อีกมิติหนึ่ง คือการเสนอภาพลักษณ์ของผู้หญิงในบทบาทดั้งเดิม คือการเป็นแม่ศรีเรือน พื้นที่ของผู้หญิงคือที่บ้าน มีหน้าที่ของเมียและแม่ ซึ่งผู้หญิงจะต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่นี้ให้ดีที่สุด

สมชาย ปรีชาเจริญ (2515) ศึกษาฐานะของสตรีไทยในอดีต พบว่า สตรีไทยมีฐานะเป็นเพียงวัตถุบำบัดความใคร่ และทาสรบใช้ผู้ซื้อสัตย์เท่านั้น สังคมไทยโบราณมองสตรีในแง่กามารมณ์ ภรรยาเป็นเพียงทาสรบใช้และเครื่องประดับบารมีของสามีเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธัญญา ประกาสโนบล (2523) ที่ศึกษาสถานภาพของผู้หญิงในประเทศกำลังพัฒนาทั้งทวีปเอเชีย แอฟริกา และลาตินอเมริกา พบว่าสถานภาพของผู้หญิงจะถูกกำหนดโดยบทบาทของแม่และเมีย และสถานภาพของสตรีจะต่ำกว่าของบุรุษมาก

Siriporn Skrobanek and Mantana Ithinanthachai (1986) ทำการวิจัยเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน ผลการวิจัยพบว่า ในสื่อหนังสือพิมพ์ที่มีหน้าผู้หญิง (ไทยรัฐและเดลินิวส์) ชาวผู้หญิงที่ได้รับความรุนแรงทางเพศจะปรากฏเป็นข่าวหน้าหนึ่งมากที่สุด ส่วนในหน้าผู้หญิงซึ่งมีผู้หญิงเป็นบรรณาธิการ จะนำเสนอข่าวผู้หญิงในเชิงบวก แต่เนื้อหาจะเป็นไปในลักษณะที่สะท้อนให้เห็นถึงบทบาทดั้งเดิมของผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของบทบาทความเป็นเมียและแม่ที่ต้องคอยปรนนิบัติสามีและลูก ต้องเป็นคนที่มีความอดทน รวมไปถึงการให้คุณค่าของความเป็นหญิงพรหมจารี ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุให้ผู้หญิงจำนวนมากคิดว่าตนเป็นเพศที่ด้อยกว่าผู้ชาย

รัชราพร นิรนาทรังสรรค์ (2529) ศึกษาภาพลักษณ์ของสตรีในหนังสือพิมพ์ พบว่าภาพของผู้หญิงที่จะมีโอกาสเป็นข่าวหน้าหนึ่งซึ่งถือกันว่าเป็นหน้าที่สำคัญที่สุดนั้น จะเป็นภาพที่ติดลบตลอด ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ถูกระทำ เป็นเหยื่อของความรุนแรง (ถูกข่มขืน ถูกหลอกลวง) หรือเป็นผู้กระทำที่มีภาพในทางลบ ดังนั้นภาพลักษณ์และทัศนคติต่อผู้หญิงในหนังสือพิมพ์ที่สะท้อนให้ผู้อ่านเห็น จึงเป็นเรื่องในด้านลบที่มองว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ เป็นเครื่องรองรับอารมณ์เพศชาย และมีความโง่เขลาหลอกลวงได้ง่าย ส่วนเนื้อหาที่นำเสนอในหน้าผู้หญิงนั้น เป็นเนื้อหาในด้านบวก

แต่ส่วนใหญ่มีกม่งเน้นข่าวสังคมและข่าวซุบซิบ โดยเนื้อหาในบางประเภท เช่น การตอบปัญหาต่างๆ ได้สะท้อนภาพของผู้หญิงในลักษณะที่ไม่ดี โดยเฉพาะในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐซึ่งให้ความสำคัญกับเนื้อหาประเภทนี้จะสะท้อนภาพของผู้หญิงว่าเป็นคนโง่เขลาเป็นส่วนใหญ่

ในปี 2538 ชันญีซี กาญจนอุไรโรจน์ ได้สำรวจหนังสือพิมพ์ทุกประเภท (ประชานิยม คุณภาพ กึ่งคุณภาพ กึ่งประชานิยมกึ่งคุณภาพ) เป็นระยะเวลา 10 ปี (2528 - 2537) เพื่อดูพัฒนาการที่ต่อช่วงจากงานของรัชราพร พบว่า ภาพลักษณ์ของสตรีที่ถูกลำเสนอมากที่สุด คือด้านความงาม และถูกนำเสนอโดยผ่านภาพและภาพประกอบขาวมากที่สุด สำหรับประเภทของผู้หญิงที่ถูกลำเสนอนั้นพบว่า ภาพของผู้หญิง “ยุคใหม่” (ผู้หญิงทำงาน) จะถูกลำเสนอมากที่สุด รองลงมาคือ ภาพลักษณ์ของสัตว์โลกแสนสวย การเป็นเมีย หญิงผู้เคราะห์ร้าย และภาพของผู้หญิงที่ถูกลำเสนอในข่าวหน้าหนึ่งนั้น ยังคงถูกนำเสนอในฐานะที่เป็นเหยื่อของความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ โดยที่ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายที่ถูกกระทำ

จากงานวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงจะได้รับความสำคัญและปรากฏเป็นข่าวในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ได้ ก็ต่อเมื่อผู้หญิงถูกทำร้ายหรือเป็นภาพลักษณ์ของผู้หญิงในเชิงลบ ซึ่งการปรากฏเป็นข่าวในด้านลบนั้น จะส่งผลกระทบต่อการรับรู้ของผู้อ่านเกี่ยวกับบุคคลนั้นด้วย ทำให้ผู้อ่านรู้สึกต่อบุคคลเหล่านั้นไม่ดีตามข่าวที่ปรากฏ ดังเช่น งานวิจัยของมลินี สมภพเจริญ (2539) พบว่า การเสนอข่าวที่เป็นลบต่อบุคคลที่ตกเป็นข่าว ซึ่งการนำเสนอข่าวในแง่ลบนี้ จะส่งผลเสียระยะยาวต่อบุคคลที่เป็นข่าว เพราะไม่สามารถคืนเจตคติในทางลบของผู้อ่านที่มีต่อบุคคลที่เป็นข่าวให้กลับมาเหมือนเดิมได้

บทสรุปที่ได้จากงานวิจัย คือการสามารถชี้ให้เห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์ได้ทำหน้าที่เสมือนประหนึ่งเป็นการตอกย้ำสถานภาพและบทบาทของสตรี ตลอดจนหน้าที่และปริมาณทลที่ผู้หญิงควรจะมีอยู่ ทั้งนี้เนื่องมาจากค่านิยมและความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศที่มองว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ด้อยกว่า ซึ่งค่านิยมเหล่านี้ได้ถูกถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น จนกลายเป็นบรรทัดฐานของสังคม และค่านิยมและอุดมการณ์ที่มีอคติทางเพศนี้ ได้ก่อให้เกิดความไม่เสมอภาคและก่อให้เกิดปัญหาต่างๆในระบบสังคมแบบปิตาธิปไตย

จากการประมวลแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่ผ่านมา สามารถนิยามศัพท์ได้ดังต่อไปนี้

นิยามศัพท์

ข่าว หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม และถูกนำเสนอผ่านสื่อมวลชน ในงานวิจัยนี้ ข่าวหมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและมีผลกระทบในวงกว้าง และหนังสือพิมพ์ได้นำเสนอหรือรายงานเหตุการณ์นั้นๆอย่างต่อเนื่อง ทำให้ประชาชนทั่วไปรู้จักและสามารถจดจำเหตุการณ์นั้นๆได้ สำหรับงานวิจัยนี้ จะแบ่งข่าวออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ข่าวที่ผู้หญิงเป็นผู้กระทำ เช่น การทำร้ายผู้อื่น
2. ข่าวที่ผู้หญิงเป็นผู้ถูกระทำ เช่น ถูกข่มขืน เป็นต้น

การถูกทำให้เป็นเหยื่อโดยหนังสือพิมพ์ หมายถึง ลักษณะและรูปแบบของการรายงานข่าวที่มีลักษณะโทษ และตำหนิเหยื่อข่าว โดยเกิดจากอคติทางด้านความแตกต่างทางเพศหรือการเหยียดเพศ (sexism) รวมไปถึงการที่ผู้สื่อข่าวได้ตีความและให้ความหมายต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แล้วจึงเสนอข่าวในลักษณะที่หาเหตุผลมาสนับสนุนแนวความคิดของตน โดยใช้ความแตกต่างทางเพศ , ลักษณะของภาษามารองรับ เป็นต้น ในงานวิจัยนี้ จะศึกษาการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์ จากกรณีข่าวที่ได้คัดเลือกมา ซึ่งจะมีทั้งกรณีข่าวที่ผู้หญิงเป็นผู้กระทำ และกรณีที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายถูกระทำ

ชีวิตหลังผ่านพ้น หมายถึง ลักษณะหรือสภาพความเป็นไป ตลอดจนวิถีการดำเนินชีวิตของบุคคลที่เป็นข่าว เพื่อที่จะดำรงอยู่ในฐานะสมาชิกของครอบครัวและสังคมได้อีกครั้งหนึ่ง ภายหลังจากที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอเรื่องราวหรือเหตุการณ์นั้นๆไปแล้ว โดยที่ไม่ได้รู้สึกตัวตัวเองเป็นผู้ถูกระทำ รวมถึงสามารถจัดการกับชีวิตของตัวเองได้ และเข้มแข็งในการปกป้องตัวเอง รวมทั้งแปรสภาพการถูกทำให้เป็น “เหยื่อ” (victim) มาเป็น “ผู้รอดชีวิต” (survivor) ในงานวิจัยนี้ ชีวิตหลังผ่านพ้น ก็คือ ชีวิตของผู้หญิงที่เป็นกรณีศึกษาหลังจากตกเป็นข่าว

เหยื่อข่าว หมายถึง ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวจากการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ ในลักษณะที่ก่อให้เกิดความเสียหาย และทำให้บุคคลนั้นต้องตกเป็นจำเลยของสังคมและตกเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์

งานวิจัยครั้งนี้ จะแบ่งเหยื่อข่าวออกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน

1. เหยื่อข่าวเป็นฝ่ายกระทำ หมายถึง เหยื่อข่าว (ผู้หญิง) เป็นผู้กระทำผิดเอง ซึ่งถือว่าเธอได้ตกเป็นจำเลยของสังคมอยู่แล้ว และต้องได้รับผลที่เธอเป็นคนก่อขึ้นอย่างปฏิเสธไม่ได้ แต่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอเรื่องราวที่เกิดขึ้น ทำให้เธอต้องตกเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์อีกครั้ง และยังคงมารับมือกับปัญหาที่เธอไม่ได้ก่อขึ้น นั่นก็คือการรายงานข่าวของ

หนังสือพิมพ์ทำให้การดำรงชีวิตอยู่ในสังคมเป็นไปได้ยากขึ้น เช่น เด็กผู้หญิงซึ่งชักนำให้เด็กผู้หญิงคนอื่นมาขายบริการ มักจะถูกสื่อประณามว่าเป็นคนไม่ดี เป็น “แม่เล้าจิว” เป็นต้น

2. หญิงสาวเป็นฝ่ายถูกระงับ หมายถึง การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ในกรณีที่ถูกกระทำเป็นผู้หญิง ซึ่งตกเป็นเหยื่อของความเคราะห์ร้ายจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่แล้ว แต่ต้องตกมาเป็นเหยื่อซ้ำสองจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ ทำให้เธอต้องได้รับความเสียหาย ความอับอาย และเสื่อมเสียชื่อเสียง ซึ่งทั้งหมดได้ส่งผลต่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เช่น กรณีผู้หญิงที่ถูกล่อลวงมาขายบริการ และเมื่อตกเป็นข่าวหลังได้รับความช่วยเหลือ มักถูกรายงานด้วยภาษาที่มีอคติ เช่น “**สมเพช สาวบ้านนอก ถูกลวงขายช่อง**” เป็นต้น

รูปแบบการนำเสนอ หมายถึง การรายงานข่าวในหนังสือพิมพ์ที่ประกอบไปด้วยการให้รายละเอียดของเหตุการณ์ , รายละเอียดของภูมิหลังของเรื่องและบุคคลที่ตกเป็นข่าว ตลอดจนไปถึงการรายงานผลต่อเนืองของเหตุการณ์ และปฏิกิริยาจากฝ่ายต่างๆต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้น ซึ่งการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ในลักษณะนี้นั้น มีส่วนทำให้ผู้ที่ตกเป็นข่าวกลายเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

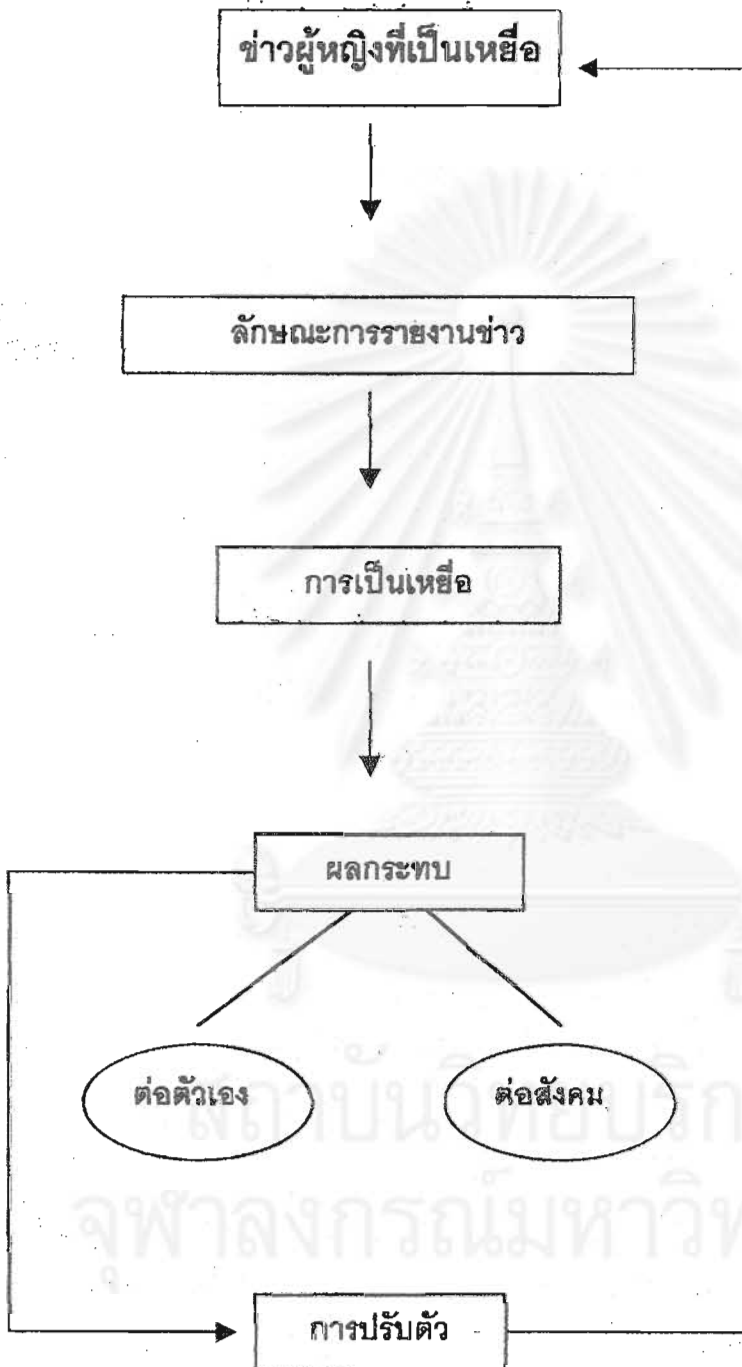
จากการประมวล แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่างๆ สามารถตั้งข้อสันนิษฐานงานวิจัยได้ดังนี้

ข้อสันนิษฐานเบื้องต้น

1. ลักษณะการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ ที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวกลายเป็นเหยื่อ มักมีลักษณะดังนี้
 - ก. นักข่าวตีความของเรื่องที่เกิดขึ้น (เหตุการณ์) และให้ความหมายเรียบร้อยแล้ว จึงเขียนข่าวในลักษณะที่สนับสนุนความคิดของตนเอง ซึ่งการรายงานข่าว จะทำตามกรอบที่ได้วางไว้ โดยมีลักษณะ “การเล่าเรื่อง” เป็นกรอบทำข่าว
 - ข. ข่าวเสนอมากกว่าข้อเท็จจริง เป็นการตอกย้ำอุดมการณ์หรือแนวคิดแบบเดิมๆ รวมถึงการสร้างความคุ้นเคยให้กับสังคม เช่น ในเรื่องของแนวคิดแบบชายเป็นใหญ่ , ผู้หญิงอ่อนแอ เป็นต้น
 - ค. ข่าวสร้างภาพตัวแทนของผู้หญิง ในลักษณะของการแบ่งขั้วตรงข้าม เช่น ผู้หญิงดี / ผู้หญิงไม่ดี เป็นต้น
2. ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อ จะตีความเหตุการณ์จากประสบการณ์ของตนเอง ดังนั้นจึงมีแนวโน้มที่จะแตกต่างจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอ
3. ผลกระทบของการตกเป็น “เหยื่อ” ในข่าวหนังสือพิมพ์ และการปรับตัวของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว น่าจะมีลักษณะ
 - ก. ชีวิตของผู้ตกเป็นข่าว ตั้งแต่ตกเป็นข่าว – ปัจจุบัน ต้องผ่านการต่อสู้มาอย่างยาวนานและยากลำบาก ทั้งการต่อสู้กับสังคมรอบข้างในลักษณะที่ทำให้คนในสังคมยอมรับและให้โอกาสอีกครั้งหนึ่ง และการต่อสู้กับจิตใจตนเองในลักษณะที่สร้างความเข้มแข็งให้กับตัวเองเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมต่อไป ตลอดจนการให้อภัยในสิ่งที่ได้กระทำลงไป
 - ข. หลังจากตกเป็นข่าว วิถีชีวิตเปลี่ยนไป และไม่สามารถกลับมาเหมือนเดิมได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์ และชีวิตหลังผ่านพ้น” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยอาศัยวิธีการศึกษาวิเคราะห์กรณีศึกษา (case study) ถึงลักษณะและรูปแบบของการทำให้เป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ และศึกษาถึงผลกระทบของการตกเป็น “เหยื่อ” ในข่าวหนังสือพิมพ์ และชีวิตหลังผ่านพ้นของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มีได้มุ่งศึกษากลุ่มตัวอย่าง แต่เป็นการวิจัยที่เลือกเฉพาะเจาะจง เป็นกรณีศึกษา (case study) ซึ่งในการเลือกกรณีศึกษานั้น ผู้วิจัยต้องการสะท้อนให้เห็นถึงภาพของหนังสือพิมพ์ไทยในการรายงานข่าวที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวกลายเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ และเนื่องจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยจะมีการรอบการทำข่าวคล้ายคลึงกัน และมีการเสนอข่าวที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกมา 4 กรณีศึกษา ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าจะสามารถเป็นตัวแทนในการสะท้อนให้เห็นภาพของการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ได้

การศึกษาวิจัย จะแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ 1. การวิเคราะห์เนื้อหา และ 2. การสัมภาษณ์เชิงลึก ในส่วนของการวิเคราะห์เนื้อหานั้น จะสำรวจเนื้อหาข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่ออกจำหน่ายในส่วนกลาง ซึ่งปัจจุบันมีจำนวนทั้งสิ้น 10 ชื่อฉบับ คือ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน ไทยโพสต์ ผู้จัดการ กรุงเทพธุรกิจ แนวหน้า สยามรัฐ และบ้านเมือง

นอกจากนี้จะดูประเด็นสาธารณะเกี่ยวกับกรณีศึกษานั้นๆ ที่ปรากฏในที่ต่างๆ เช่น บทความในหนังสือพิมพ์ , คอลัมน์จดหมาย หรือ web board ต่างๆ เพื่อนำผลมารวมอภิปราย อีกทั้งจะพิจารณาการรายงานข่าวว่า ตั้งแต่ได้เริ่มมีการรายงานข่าวจนกระทั่งข่าวจบ การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับเปลี่ยนไปหรือไม่

ตอนที่ 1 วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

เลือกกรณีศึกษา และสำรวจเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ ที่ลงข่าวเกี่ยวกับกรณีศึกษาที่ได้เลือกมา โดยจะดูเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่ลงข่าวนั้นๆ เพื่อตอบคำถามงานวิจัยในประเด็นลักษณะและรูปแบบการทำให้เป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ รวมทั้ง นำผลการวิเคราะห์การให้ความหมายของข่าวที่ศึกษาจากผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อของข่าว มาประมวลและวิเคราะห์กระบวนการทำให้เป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์

ทั้งนี้ การเลือกกรณีศึกษา ได้ขอคำแนะนำจากมูลนิธิเพื่อนหญิง เพื่อความสะดวกในการติดต่อผู้ที่ตกเป็นข่าวโดยผ่านมูลนิธิเพื่อนหญิง และเพื่อความเต็มใจในการให้สัมภาษณ์ของผู้ที่ตกเป็นข่าว โดยอาศัยหลักเกณฑ์ในการเลือกกรณีศึกษาดังนี้

- เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้รับการนำเสนอข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์
- ผู้ที่ตกเป็นข่าวได้รับผลกระทบจากการรายงานของหนังสือพิมพ์
- เป็นกรณีที่เป็นที่รับรู้และได้รับความสนใจจากประชาชน
- ผู้ที่ตกเป็นข่าว เต็มใจที่จะให้สัมภาษณ์ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ซึ่งกรณีศึกษา จะแบ่งเป็น 2 ประเภท

1. เหยื่อข่าวเป็นผู้กระทำ
2. เหยื่อข่าวเป็นผู้ถูกกระทำ

โดยจะศึกษา เหยื่อข่าวที่เป็นผู้กระทำ 1 กรณีศึกษา และเหยื่อข่าวที่เป็นผู้ถูกกระทำ 3 กรณีศึกษา เนื่องจาก สัดส่วนการรายงานข่าวประเด็นผู้หญิงในข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยที่ผ่านมา จะเป็นการนำเสนอเนื้อหาของการเป็นผู้ถูกกระทำมากกว่าผู้กระทำ ดังนั้นสัดส่วนของการคัดเลือกกรณีศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ จึงเลือกกรณีศึกษาที่ผู้หญิงเป็นผู้ถูกกระทำมากกว่าผู้หญิงที่เป็นผู้กระทำ รวมไปถึงเหตุผลที่ว่า ในกรณีที่บุคคลที่ตกเป็นข่าวเป็นผู้กระทำนั้น มักไม่พร้อมและไม่อยากที่จะพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น

และกรณีศึกษาที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกมาทำการศึกษาวិเคราะห์ คือ

<u>ชื่อข่าว</u>	<u>ประเภท</u>
1. ว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ผีกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ (ตัวแทนของผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรงทางเพศ – sexual violence)	ผู้ถูกกระทำ
2. คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่มขืน (ตัวแทนของผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว – domestic violence)	ผู้ถูกกระทำ
3. คุณปาริชาติ เนียมหอม (ตัวแทนของผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรง – attempted to rape)	ผู้ถูกกระทำ
4. คุณกัญญา ศรีปราณ ช่างสามี (ตัวแทนของผู้หญิงที่ได้รับความรุนแรงในครอบครัวและเป็นผู้กระทำความรุนแรง – domestic violence)	ผู้กระทำ

ตอนที่ 2 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

เน้นการเก็บข้อมูลในลักษณะที่ผู้วิจัย เป็นส่วนหนึ่งของผู้หญิงที่ให้ข้อมูล ซึ่งการเก็บข้อมูลในลักษณะนี้เป็นธรรมเนียมของสตรีศึกษาและวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ขั้นตอนการสัมภาษณ์จะเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี เน้นความเป็นกัลยาณมิตร เพราะฉะนั้นการสัมภาษณ์จึงไม่แล้วเสร็จในครั้งเดียว แต่ต้องใช้เวลาในการพูดคุยและทำความรู้จักกับผู้หญิงที่จะศึกษา โดยที่ผู้วิจัยต้องมีความรู้สึกร่วมกับผู้หญิงที่เรากำลังศึกษา และสามารถนำผลที่ได้มานำเสนอในกรอบของงานวิจัยที่ตั้งไว้

การสัมภาษณ์เชิงลึก จะเป็นการ

- ศึกษาเพื่อดูชีวิตหลังตกเป็นข่าว
- ศึกษาเพื่อวิเคราะห์การตีความหมายของเหยื่อข่าว เพราะการตีความหมายจะสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่พวกเธอได้รับ
- ศึกษาเพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะของผู้หญิงที่ผ่านพ้น ที่มีต่อสื่อมวลชน รัฐ และสังคมโดยรวม

การสัมภาษณ์เชิงลึกนี้ เพื่อตอบปัญหานำวิจัย ว่าภายหลังจากตกเป็นข่าวแล้ว ได้รับผลกระทบอะไรบ้าง ชีวิตเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ต้องผ่านและเจอกับปัญหาอะไร ใช้ระยะเวลายาวนานแค่ไหนในการก้าวผ่าน เพื่อที่จะกลับมาเย็นหยัดอยู่ในสังคมได้อีกครั้งหนึ่ง

โดยจะแบ่งเหยื่อข่าว ออกเป็น 2 ประเภท

1. เหยื่อข่าวที่เป็นผู้กระทำ	1	กรณีศึกษา
2. เหยื่อข่าวที่เป็นผู้ถูกกระทำ	3	กรณีศึกษา

โดยการสัมภาษณ์จะแบ่งช่วงเหตุการณ์ออกเป็น 3 ช่วง

1. เหตุการณ์ก่อนที่จะลงข่าวหนังสือพิมพ์
2. เหตุการณ์หลังจากที่ลงข่าวหนังสือพิมพ์
3. เหตุการณ์ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นผู้ผ่านพ้นจากสภาพการตกเป็นเหยื่อข่าวและเข้มแข็งแล้ว

เครื่องมือในการวิจัย

ตอนที่ 1 เพื่อการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

วิเคราะห์การนำเสนอข่าวถึงลักษณะและรูปแบบการทำให้เป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ โดยใช้แนวคิดสตรีนิยม , แนวคิดเรื่องข่าวและการเล่าเรื่อง , ภาพตัวแทนและมายาคติ เป็นกรอบในการวิเคราะห์เนื้อหา และนำผลการวิเคราะห์การตีความหมายของ “เหยื่อข่าว” มาประกอบการวิเคราะห์เนื้อหาด้วย

- แผนบันทึกข้อมูล

เพื่อความเป็นระบบระเบียบในการจัดบันทึกและรายละเอียดเกี่ยวกับกรณีศึกษาแต่ละกรณีที่ได้เลือกมา โดยแผนบันทึกข้อมูลจะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ชื่อข่าว
2. วันที่เสนอข่าว
3. หนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าว
4. สรุปรายข่าว
5. โครงสร้างข่าวและความหมาย โดยได้แบ่งเป็น
 - 5.1 รายละเอียดของเหตุการณ์
 - 5.2 ภูมิหลังของเหตุการณ์ (background)
 - 5.3 ผลต่อเนืองของเหตุการณ์
 - 5.4 ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ
6. การใช้ภาษาการเล่าเรื่อง โดยจะดูจาก
 - 6.1 ภาษาของพาดหัวข่าว
 - 6.2 ภาษาในรายละเอียดของข่าว

ดังตัวอย่างตารางบันทึกข้อมูลข้างล่างนี้

ตารางบันทึกข้อมูล

ชื่อ ข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	หน้า สื่อ พิมพ์	สรุป ข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษา การเล่าเรื่อง		
				เหตุ การณ์	ภูมิ หลัง	ผลต่อ เนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่าย ต่างๆ		พาด หัวข่าว	ราย ละเอียด
							แหล่ง ข่าว	ปฏิกริยา		

● ขั้นตอนในการวิเคราะห์เนื้อหา

1. วิเคราะห์โครงสร้างของข่าวและความหมาย โดยใช้แนวคิดเรื่องข่างและการเล่าเรื่อง มาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ ซึ่งจะดูรายละเอียดดังต่อไปนี้
 - 1.1 รายละเอียดของเหตุการณ์ (การลำดับเรื่อง) จะประกอบไปด้วย รายละเอียดที่ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม และอย่างไร
 - 1.2 ภูมิหลังของเรื่อง (background) คือ ภูมิหลังของเหตุการณ์ ว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นได้อย่างไร ที่ไหน รวมถึงภูมิหลังของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว ว่าเป็นใคร มาจากไหน เป็นต้น
 - 1.3 ผลต่อเนื่องของเหตุการณ์ ความคืบหน้าของข่าวถูกนำเสนอต่อไปอย่างไร
 - 1.4 ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ ว่าแต่ละฝ่ายมีความคิดเห็นอย่างไรสำหรับเรื่องที่เกิดขึ้น สนับสนุน หรือว่า คัดค้าน เป็นต้น

2. วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง เพื่อที่จะได้สะท้อนให้เห็นถึงภาพตัวตนและมายาคติ โดยที่จะวิเคราะห์ภาษาทั้งจากการพูดหัวข่าวและรายละเอียด รวมทั้งบริบทโดยรวมของเรื่อง

ซึ่งการวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นนั้น จะสามารถทำให้เราเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์ต้องการนำเสนอเรื่องไปในประเด็นไหน ให้ใครเป็นคนเล่าเหตุการณ์ ให้นำหนักแก่ตัวละครตัวใด การเลือก Quote คำพูดของหนังสือพิมพ์ จะทำให้เราเห็นความหมายซ้อนที่หนังสือพิมพ์ซ่อนอยู่

ตอนที่ 2 เพื่อการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

ประเด็นคำถาม อาทิเช่น

- ต้องต่อสู้กับอะไรบ้าง ตั้งแต่วันที่ข่าวลง – ปัจจุบัน
- ได้รับการมอง การกระทำ จากคนรอบข้างหรือสังคมอย่างไรบ้าง
- ใช้เวลายาวนานแค่ไหนกว่าที่จะสามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างปัจจุบัน
- มองรูปแบบการทำข่าวอย่างไร
- ตีความสิ่งที่หนังสือพิมพ์นำเสนออย่างไร
- ถูกสัมภาษณ์จากนักข่าวอย่างไร มีโอกาสต่อรอง/ชี้แจงกับสื่ออย่างไรบ้าง
- ให้ความหมายของคำว่า “เหยื่อ” กับ “ผู้ถูกรอด” อย่างไร
- ต้องการให้เสียงของผู้หญิงที่ตกเป็น “เหยื่อ” ปรากฏในหนังสือพิมพ์อย่างไร
- ได้รับการสนับสนุนทางกำลังใจเพื่อให้เป็น “ผู้ถูกรอด” จากเครือข่ายใดบ้าง
- ข้อเสนอแนะต่อสื่อมวลชน ภาครัฐ และสังคม

ฯลฯ

จากนั้นนำข้อมูลทั้ง 2 ส่วนมาทำการวิเคราะห์ เพื่อสรุปผลและอภิปรายผลต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์ และชีวิตหลังผ่านพ้น” ได้แบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

โดยได้วิเคราะห์เนื้อหาจากกรณีศึกษาทั้ง 4 กรณีศึกษาที่ได้เลือกมา โดยดูจากหนังสือพิมพ์ที่ได้ลงข่าวเกี่ยวกับกรณีสศึกษานั้นๆ

กรณีศึกษาที่	หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอข่าว	
	ข่าวหน้าหนึ่ง	บทความหรือคอลัมน์
1. ว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ฝึกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ	<ul style="list-style-type: none">● ไทยรัฐ● ข่าวสด	<ul style="list-style-type: none">● ไทยรัฐ● ข่าวสด● แนวหน้า● มติชน
2. นางอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่มขืน	<ul style="list-style-type: none">● ไทยรัฐ● ข่าวสด● เดลินิวส์	<ul style="list-style-type: none">● สยามรัฐ● ข่าวสด● มติชน● ผู้จัดการรายวัน● เดลินิวส์
3. นางสาวปาริชาติ เนียมหอม ถูกพยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย	<ul style="list-style-type: none">● ไทยรัฐ● ข่าวสด● เดลินิวส์	<ul style="list-style-type: none">● ไทยรัฐ● ข่าวสด● เดลินิวส์
4. นางกัญญา ศรีปราณ ซ่าสามี	<ul style="list-style-type: none">● มติชน	<ul style="list-style-type: none">● มติชน● ข่าวสด● ไทยรัฐ

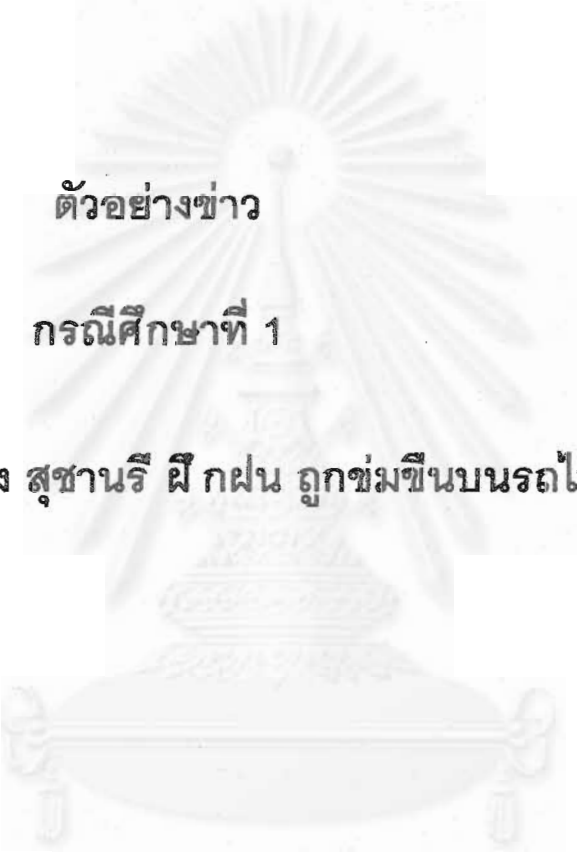
ตอนที่ 2 เป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก (In - depth Interview)

เป็นการสัมภาษณ์ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว ทั้ง 4 กรณีศึกษา

ทั้งนี้ ในทำยกรณีศึกษาทุกกรณี หลังจากที่ได้วิเคราะห์เนื้อหาแล้ว ผู้วิจัยจะนำผลการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวในกรณีนั้นๆ มาประกอบเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในเนื้อหาของแต่ละกรณี โดยมีรายละเอียดผลการศึกษาดังต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างข่าว

กรณีศึกษาที่ 1

(ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุชานรี ฝีกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ)

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นสพ.จำหน่ายมากที่สุดของประเทศ

ไทยรัฐ

ปีที่ 52 ฉบับที่ 15968 วันพุธที่ 10 ตุลาคม พ.ศ.2544 ราคา 8.00 บาท

คนรถไฟข่มขืน สาวปริญญาโท

คนรถไฟข่มขืน ☆ ต่อจากหน้า 1

ตำรวจรถไฟแห่งหนึ่ง คอแรกทำท่าจะเป่าคดี แต่พอเจ้าทุกข์ บุคข้าห้องกองปราบฯ เลขต้องรีบทำสำนวน ดวงขวัญไม่เลิก เหนือเรื่องไปร้องผู้ว่าการการรถไฟฯ กลับส่งไปไอ้ที่นกกาม ออกจากงาน แล้วไม่ใส่ใจเรื่องค่าเสียหาย เมฆชีวิตถูกข่มขืน หลังถูกข่มขืน กลายเป็นโรคเครียด แขนงยังถูกแฟนหนุ่มตีจาก

เรื่องราวสุดช้ำในชีวิตของผู้หญิงรายนี้ เปิดเมฆ ขันเมื่อเย็นวันที่ 9 พ.ค. ผู้สื่อข่าวได้รับการร้องเรียน จาก ว่าที่ ร.ต.หญิงผู้หนึ่ง (ขอสงวนนาม) อายุ 30 ปี ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ ถูกกำลั่มพันน์ นริษย์ทำธุรกิจ ด้านสิ่งพิมพ์แห่งหนึ่ง ย่านถนนเพชรเกษม กทม. ว่า เมื่อประมาณกลางเดือน ก.ค. ตนได้ถูกพนักงานการรถไฟฯ ขันใจข่มขืนอนรถไฟ แม้จะทงเรื่องร้องเรียนถึงผู้บริหาร การรถไฟแห่งประเทศไทย และแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ ตำรวจนานกว่า 3 เดือนแล้ว แต่เรื่องก็ยังไม่ลืบหน้าเท่า ที่ควร จึงอยากขอแนะนำสื่อมวลชนให้ช่วยเป็นปากเสียง ให้ด้วย

ว่าที่ ร.ต.หญิงได้ระบายความอัดอั้นใจให้ผู้สื่อข่าว ฟังว่า หลังจากเรียนจบปริญญาโท ด้านบริหารการตลาด ที่มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ย่านหนองแขม กทม. แล้ว ได้ไปสอนหนังสืออยู่ที่กหนึ่ง ก่อนจะมาทำงานที่บริษัท แห่งนี้ ในหน้าที่ที่มีเกี่ยวข้องกับบริการลูกค้า ต้องเดินทาง ขันล่องไปทั่วประเทศ ก่อนเกิดเหตุเมื่อวันที่ 14 ก.ค. ตนไปติดต่อกู้ค่าที่ จ.สงขลา หลังจากทำงานเสร็จ เมื่อ ช่วงบ่าย วันที่ 15 ก.ค. ได้ซื้อตั๋วข่มขืนขึ้น 2 ตู้ที่ 1/1 เลขที่หนึ่ง 30. เดินทางกลับกรุงเทพฯ ซึ่งในระหว่างที่นั่ง กินข้าวอยู่ที่ตู้เสบียง ได้มีนายตุทธิเดช จักรไชย อายุ 21 ปี ตำแหน่งลูกจ้างเฉพาะงาน ปฏิบัติหน้าที่พนักงาน รถนอน เข้ามารวมพูดคุยและขอนามบัตร จึงตนก็ไม่ได้คิด อะไร ให้นามบัตรไปตามมารยาท แล้วแยกจากกัน กระทั่ง เวลา 21.00 น. จึงข่มขืน

ข่มขืนตอนนอนสายได้ ร้อง 'ไทยรัฐ' คุดอด

ว่าที่ ร.ต.หญิง ดิกริปริญญาโท ถูกพนักงานรถไฟบุคข่มขืนตอนนอน หลังจากเอาตัวรอดมาได้ เข้าแจ้งความกับ ☆ มีต่อหน้า 19

กระทั่งเวลาประมาณเที่ยงคืนเศษ ขณะที่รถไฟ วิ่งผ่านมาถึง จ.ชุมพร และตนกำลังนอนหลับอยู่ นาย ตุทธิเดชได้บุคเข้ามาข่มขืน แล้วปลุกปล้ำข่มขืนสำเร็จ ความใคร่ 1 ครั้ง หลังจากถูกข่มขืน ตนไม่กล้าร้องโวยวาย เพราะเกรงจะถูกทำร้าย ได้แต่วิ่งหนีเข้าไปขังตัวเองอยู่ใน ห้องน้ำ โดยในระหว่างนั้น นายตุทธิเดชได้ตามมากุมเชิง อยู่ด้านนอก และเคาะเรียกให้เปิดประตู กระทั่งเข้ามี ผู้โดยสารมาเข้าห้องน้ำ นายตุทธิเดชจึงลงจากไป ขณะ ที่คืนเมื่อออกจากห้องน้ำได้ก็จัดแจงเก็บข้าวของเตรียมตัว ลงรถที่สถานีบางบำหรุ กทม. แต่นายตุทธิเดชตามมา ครัวกระเป่าเอาไว้ได้ พร้อมกับลากไปพูดคุยหัวานล้อม ต่างๆ อ้างว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนายตุทธิเดชจะรับ ผิดชอบ และจะแต่งงานกับตน เมื่อขออนถามว่าเคยทำมา กี่ครั้งแล้ว นายตุทธิเดชบอกว่าทำมา 3 ครั้ง และทุกครั้ง ไม่มีใครติดใจเองเรื่อง จากนั้นนายตุทธิเดชก็นั่งประกบ มาตลอดทาง กระทั่งรถไฟมาถึงสถานีหัวลำโพง เมื่อ ตนลงมาจากรถไฟ นายตุทธิเดชยังวิ่งตามมาดึงกระเป่า ไว้อีก ช่วงที่กำลังข่มขืนอยู่นั้น เจ้าหน้าที่ประจำขบวนรถไฟ ของการรถไฟฯ มาพบเข้าพาอดีต นายตุทธิเดชจึงเดินลี้ลับ จากไป จากนั้น ตนได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้เจ้าหน้าที่ผู้ นั้น ทราบ และพาไปแจ้งความที่สถานีตำรวจหนอง

เมื่อไปถึงพบกับ ร.ต.หญิง ศิริรัตน์ ทามัน รอง
สว.ผ.ม. กก.บ. รฟ. เข้าเวรอยู่พอดี หลังจากเล่าเรื่องทั้งหมด
ให้ฟัง แทนที่ ร.ต.หญิง ศิริรัตน์จะเห็นใจถูกผู้หญิง
ด้วยกัน กลับบ่ายเบี่ยงอ้างว่า เหตุเกิดที่ จ.ชุมพร ให้คน
ไปแจ้งความที่ จ.ชุมพร แล้วก็ไม่มีสนใจที่จะส่งไปตรวจ
ร่างกายหรือรอยที่ตกขึ้นใจ สุดท้ายตนต้องขอร้อง
น้องประจำวันเป็นหลักฐาน จึงทาง ร.ต.อ.(หญิง)
ศิริรัตน์ยอมให้ลงประจำวันอย่างเสียมิได้

หลังจากถูกตำรวจรถไฟปฏิเสธไม่ยอมรับแจ้งความ
ต่อมาในวันที่ 17 ก.ค. ตนจึงไปที่กองปราบฯ เข้าแจ้งความ
กับ พ.ต.ต.สมบัติ มาลัย สว.ผ.ม. 2 กก.๕ ป. ส่งตัวไปตรวจ
ร่างกายที่โรงพยาบาลตำรวจ พบร่องรอยถูกขย้ำปรากฏ
อยู่ที่อวัยวะเพศ จากนั้นทางกองปราบฯ ได้ติดต่อกลับ
มายัง ร.ต.อ.หญิง ศิริรัตน์ อีกครั้ง คราวนี้ถึงยอมรับแจ้งความ
พร้อมกับขอร้องให้ตนเซ็นหนังสือไม่เอาเรื่องที่ตอนแรก
ทำทำเหมือนจะเป่าคดี

ต่อมาเมื่อแจ้งความไว้เรียบร้อยแล้ว ตนได้ไปหา
นายสราวุธ ธรรมศิริ ผู้ว่าการการรถไฟฯ เพื่อให้ช่วยจัดการ
ในเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ไม่พบ เจอแต่เจ้าหน้าที่หน้าห้อง
ซึ่งรับปากว่าจะดำเนินการให้ทุกอย่างเรียบร้อย ต่อมา
เมื่อวันที่ ๑๑ ก.ค. ก็ได้รับหนังสือชี้แจงจากการรถไฟฯ ว่า
ได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาสอบสวนเรื่องทั้งหมดและพบ
ว่าเป็นความจริง จึงได้ไต่สวนอุทธรณ์ออกจากวงไปแล้ว
ส่วนเรื่องทางคดีทางกรรถไฟฯ ออกมีคำสั่งเป็นหน้าที่ของ
เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำให้ตนงงมากและเสียความรู้สึกที่ทาง
การรถไฟฯ ทำเหมือนกับว่าตนเป็นค้ายอะไรตัวหนึ่ง ไม่ได้ใจ
ที่จะรับผิดชอบ ล่าสุดตนทำหนังสือร้องเรียนอย่างเป็นทางการ
ไปเมื่อวันที่ 2๕ ก.ย. ขอให้พิจารณาในเรื่องเกี่ยวกับ
คำเสียหาย จึงได้มีหนังสือตอบกลับมาว่า ทางกรรถไฟฯ
จะต้องให้เวลาตรวจสอบประมาณ ๑ เดือน ทำให้ตนเข้าใจ
และเครียดมาก เพราะนอกจากเรื่องของการติดตามตัว
คนร้ายที่ล่าช้า เติ้งจะมีการออกหมายจับเมื่อวันที่ 4 ต.ค.
ที่ผ่านมาแล้ว ยังต้องมารอเรื่องจากการรถไฟฯ อีกนาน
เป็นเดือน

วันที่ ร.ต.หญิง ที่ถูกไอ้หื่นข่มขืนบนรถไฟ ยัง
ระบุนเรื่องราวชีวิตหลังจากถูกขย้ำบนตู้มอญ ร.ฟ.ท. ให้ฟัง
ด้วยน้ำเสียงรันทดว่า ระหว่างนี้ตนมีอาการเครียดมาก
ไหนจะเรื่องทางบ้านที่ต้องแบกรับภาระเลี้ยงดูสิ่งเสียด
น้อยๆ 2 คนและแม่ที่นับวันไม่ค่อยดี และยังเรื่องเกี่ยวกับ
ที่ทำงานที่ระแคะหลังกำลังถูกเพ่งเล็งจากเจ้านาย เนื่องจาก
ขาดงานบ่อย สาเหตุมาจากแพทย์สั่งให้หยุดพักผ่อน
คลาสิกโรค ครั้งละ ๕-๖ วัน เป็นประจำหลังจากประสบ
เหตุถูกไอ้คนเถื่อนข่มขืน และร้ายที่สุดคือแฟนหนุ่ม
ที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม พอรู้ว่าตนถูกข่มขืน
ก็ตีตัวออกห่างไม่สนใจใยดีเหมือนอย่างเคย ตอนนั้นแม้ตน
จะได้เงินเดือนรวมกับค่าคอมมิชชั่นต่างๆประมาณ ๕
หมื่นบาท ก็แค่พอกินพอใช้ไปวันๆเท่านั้น

ไทยรัฐ

นพ.เจ้าหน้าที่ยากที่สุดของประเทศ

ปีที่ 52 ฉบับที่ 15969 วันพฤหัสบดีที่ 11 ตุลาคม พ.ศ.2544 ราคา 8.00 บาท

รวมแล้ว
คนรถไฟ
ใจสาว
รวมแล้ว คน
ใจสาว
★ มื้อหน้า 19

รวมแล้ว ☆ ต่อจากหน้า 1

ปริญญาโท คาซึนออนสายใต้ หลังเหยื่อสาวร้องเรียน "ไทยรัฐ" คลีไม่มีคืนหน้า ตำรวจรถไฟตามไปจับได้ที่ จ.หนองคาย เล่นลิ้นอ้างไม่ได้ขึ้นใจ แต่ฝ่ายหญิงยินยอม แคมเปญตกลงกับสาวว่าที่ ร.ต.จะบวชลงล้างความผิดที่ ก่อขึ้นให้ ด้านเรือแควที่ถูกกล่าวหาว่า "เป่าคดี" ขึ้นง ลัน เหยื่อสาวผู้เสียหายไม่ต้องการให้คำนิมนคดีอาญา กับผู้ต้องหาเอง อ้างกลัวแฟนหนุ่มรู้เรื่องและกระทบถึง บริษัทที่ทำงาน ผบ.รฟ.ป.นั้นจะให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย กรณี ว่าที่ ร.ต.หญิง (ขอสงวนนาม) มหาบัณฑิต ปริญญาโท ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ ถูกอ้างสัมพันธ์ บริษัททำธุรกิจสิ่งพิมพ์ ย่านถนนเพชรเกษม มีธนา ได้ร้องเรียนผู้สื่อข่าวไทยรัฐ ไม่ได้รับความเป็นธรรม ในคดีที่ถูกนายฤทธิเดช จักรไทย ถูกอ้างเฉพาะงาน การรถไฟฯ ปฏิบัติหน้าที่พนักงานรถโดยสาร ขึ้นขึ้นกระทำ ขำเรา ขณะเดินทางกลับจาก จ.สงขลา เมื่อวันที่ 15 ก.ค. เหตุเกิดบนต้นอนขึ้น 2 ตู้ที่ 1/1 ช่วงที่รถไฟวิ่งผ่าน จ.ชุมพร โดยหลังเกิดเหตุ ผู้เสียหายได้เข้าแจ้งความต่อ ร.ต.หญิงศิริรัตน์ ทามัน รอง สว.ผ. กภ. รฟ. แต่ถูก บ่ายเบี่ยงไม่ยอมรับแจ้งความ ทำให้ต้องข่มขู่จึงความ ตำรวจกองปราบฯ และทำเรื่องร้องเรียนผู้ดูแลการ การรถไฟฯ กระทั่งนายฤทธิเดชถูกไล่ออกจากงาน แต่ตำรวจ ยังไปจับกุมดำเนินคดี

เมื่อเวลา 12.00 น. วันที่ 10 ต.ค. ผู้สื่อข่าว ได้เข้าพบ ร.ต.หญิงศิริรัตน์ ทามัน รอง สว.ผ. กภ. รฟ. สถานีตำรวจรถไฟชุมพร ร้อยเวรสอบสวนเจ้าของ คดี เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงที่ถูกกล่าวหาว่า "เป่าคดี" ร.ต.หญิงศิริรัตน์กล่าวว่า ขำดังกล่าวไม่เป็นความ จึง พร้อมกับแจ้งว่า วันที่ 18 กรกฎาคม 2544 เวลา 10.00 น. ขณะเข้านารถโดยสาร ร.ต.หญิงศิริรัตน์ รอง สว.ผ. ได้พบผู้เสียหายมาร้องทุกข์และเล่าเหตุการณ์ ให้ฟัง เมื่อสอบถามผู้เสียหายว่าต้องการให้ดำเนินการ อย่างไร ทางผู้เสียหายบอกว่าต้องการให้ลงบันทึกประจำวัน ไว้เป็นหลักฐาน เพื่อนำไปร้องเรียนหัวหน้ากองเดินรถ การรถไฟฯ ผู้บังคับบัญชาของนายฤทธิเดช จักรไทย แต่ไม่ต้องการดำเนินคดีเพราะเกรงว่าจะทำให้แฟนหนุ่ม รู้เรื่อง และกระทบถึงบริษัทที่ทำงาน จึงลงบันทึกประจำวัน ไว้ตามความต้องการของผู้เสียหาย

ร.ต.หญิงศิริรัตน์กล่าวอีกว่า ต่อมาวันที่ 17 ก.ค. ผู้เสียหายได้ไปร้องทุกข์ที่กองปราบฯ และ บช.ภ. ได้แจ้งเรื่องให้ บช.รฟ. รับคดีไว้เมื่อวันที่ 4 ก.ย. จึง ได้ติดต่อผู้เสียหายมาสอบถามค่าและส่งตัวไปตรวจ ร้องเรียนขึ้นที่ รฟ.ตำรวจ โดยใช้เวลาการสอบสวนคดี 1 เดือน ก็สรุปสำนวนและขอออกหมายจับกุมนายฤทธิเดช ไปเมื่อวันที่ 4 ต.ค. รวม 2 ข้อหา ฐานข่มขืนกระทำ ข้ำเราผู้อื่นต่อหน้าธารกำนัลและหมิ่นประมาทผู้อื่น ทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพ พร้อมกับประสานกับเจ้าหน้าที่ ฝ่ายสืบสวนออกติดตามจับกุมผู้ต้องหาตลอด

ด้าน พล.ต.ต.จรัลพร สุระมณี ผบ.ภ.รฟ. กล่าว ถึงเรื่องนี้ว่า หลังเกิดเหตุได้รับรายงานว่าผู้เสียหายเข้า พบ ร.ต.หญิงศิริรัตน์ รอง สว.ผ. กภ. รฟ. ซึ่ง ักหน้าที่ว่าประจำสถานีหัวลำโพง คนพาผู้เสียหายเข้า แจ้งความกับ ร.ต.หญิงศิริรัตน์ ทามัน ร้อยเวร สน.นพ วงษ์ ซึ่งผู้เสียหาย ต้องการให้ลงบันทึกประจำวันไว้เป็น หลักฐาน เพื่อร้องเรียนหัวหน้ากองเดินรถ การรถไฟฯ ผู้บังคับบัญชาของผู้ต้องหา แต่ไม่ต้องการให้มีการ ดำเนินคดีอาญากับผู้ต้องหา ทาง ร.ต.หญิงศิริรัตน์ จึงได้ลงบันทึกประจำวันไว้ นอกจากนี้ ร.ต.หญิงศิริรัตน์ ยืนยันว่าได้ให้บริการแก่ผู้เสียหายเป็นอย่างดี และผู้เสียหาย ไม่เคยแสดงความไม่พอใจในวิธีคดี ดังนั้น จะให้ความ เป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย ต่อไปจะเรียกคดีร้อง ผบ.ภ. และ ผ.ภ. มาหาวิธีอันเรื่องให้บริการ และสาเหตุที่ผู้เสียหาย คิดใจการทำงานของตำรวจ

สำหรับการติดตามจับกุมผู้ต้องหา ผู้สื่อข่าว รายงานว่า พ.ต.ท.จิตติวัฒน์ พูลผล สว.ผ. กภ. รฟ. ได้มากลางคืนทางไป จ.หนองคาย หลังจากสืบทราบว่ นายฤทธิเดช จักรไทย ถูกการรถไฟฯ ไล่ออกจากงาน และ หลบไปอยู่บ้านเลขที่ 90 หมู่ 3 ต.โพธิ์ชัย อ.เมืองหนองคาย โดยเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "ณัฐภัทร"

ล่าสุดเมื่อเวลา 17.00 น. วันเดียวกัน มีรายงาน ว่า พ.ต.ท.จิตติวัฒน์ได้ประสานกับ สภ.ต.โพธิ์ชัย จับกุม นายฤทธิเดชได้แล้ว ในเบื้องต้นผู้ต้องหายอมรับสารภาพ ว่ามีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหายจริง แต่อ้างว่าไม่ได้ขึ้นใจ เป็นการยินยอม นอกจากนี้หลังจากถูกไล่ออกจากงาน ฝ่ายหญิงยังได้โทรศัพท์ไปหา และได้ตกลงกับผู้เสียหาย ว่าจะขอบวชลงล้างเรื่องที่เกิดขึ้นให้ ซึ่งขณะที่เจ้าหน้าที่ ตำรวจเข้าจับกุมนายฤทธิเดชเพิ่งสึกออกมา และตำรวจ ได้นำตัวขึ้นรถไฟกลับมาดำเนินคดี คาดว่าถึงกรุงเทพฯ ประมาณตีห้าวันที่ 11 ต.ค.

ครบทุกเรื่อง ข่าวสด

วันจันทร์ที่ 15 ตุลาคม พ.ศ. 2544 ปีที่ 11 ฉบับที่ 3,972 ราคา 8 บาท

● โคนจีนใจ □ ต่อจากหน้า 1

ออกจากบริษัทที่ทำงานอยู่ เพื่อสาวเจ้าร้องข่าวสดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด โคนพวง.ประจำโบกัรรถไฟ ช่างเข้าไปในตู้นอนแล้วจิตใจขณะกลับจากหาคาดใหญ่เข้ากรุงเทพฯ พอถึงหัวลำโพงก็บังเกิดความที่สน.นพวงศ์ แต่ ร.ค.อ.หญิงกลับบ้ายเบียง ให้ไปแจ้งความที่ชุมพรเพราะ ช่วงเกิดเหตุรถไฟผ่านชุมพรพอดี สุดท้ายเหยื่อสาวก็เข้า ร้องกองปราบปรามจนตามจับคนร้ายไว้ได้ในที่สุด เผย หลังเกิดเหตุพนักงานในบริษัทรู้เรื่องพวกนี้วิพากษ์วิจารณ์ เสียๆ หายๆ มีบางกนพยายามให้ออกจากงานด้วย

เมื่อวันที่ 14 ต.ค. น.ส.ขวัญ (นามสมมติ) อายุ 30 ปี เข้าเรียน "ข่าวสด" ถึงเหตุการณ์โดนพนักงานของการรถไฟแห่งประเทศไทย ช่มขืนกระทำชำเรา และคำ รวจน.นพวงศ์กลับไม่ยอมรับแจ้งความ โคน.น.ขวัญ กล่าวว่ คนศึกษาจบปริญญาโท และปัจจุบันทำงานอยู่ บริษัทแห่งหนึ่ง ซึ่งเรียนกับหนังสือพิมพ์นี้เป็นครั้งแรก แต่ก่อนหน้าก็มีข่าวออกหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ไปแล้วนั้น ชำเราจะมาจากที่คนเข้าแจ้งความที่กองปราบปรามเมื่อวันที่ 17 ก.ค. ที่ผ่านมา และสาเหตุที่เข้าเรียนกับข่าวสด เพราะไม่ได้ได้รับความเป็นธรรมจากร.ค.อ. (หญิง) ศิริรัตน์ ทามัน พนักงานสอบสวน สน.นพวงศ์ ที่ บัดความรับคดีชอบ ไม่ยอมรับแจ้งความ ทั้งที่คนเป็นผู้ เสียหายโดนพนักงานประจำรถไฟช่มขืนกระทำชำเรา

น.ส.ขวัญ กล่าวว่ คนทำงานอยู่ที่บริษัทดังกล่าวมี หน้าที่จะต้องบริการลูกค้าต่างๆ ทั่วไป บริษัทจึงจัดประชุมที่.หาคาดใหญ่ จ.สงขลา เมื่อวันที่ 13-25 ก.ค. ที่ผ่านมา แต่หัวหน้าให้คนกลับกรุงเทพฯ ในวันที่ 25 ก.ค. โดย กลับมาทางรถไฟขบวนที่ 172 (สุโขทัย-ลก-กทพ.) ขึ้นที่ ชุมทางรถไฟหาคาดใหญ่ ชื่อตัวตู้นอน เพราะคิดว่าปลอดภัย ที่สุด ระหว่างที่อยู่บนรถไฟ พนักงานราชของรถไฟคน หนึ่งซึ่งข่มขืนปลี่ยนตัวที่นอนให้แล้วออกจากห้องไป ต่อ มามีพนักงานผู้ชายอีกคนหนึ่งมาขึ้นอันหนังสือพิมพ์ที่ อยู่ คำนหลัง จึงถามว่ามีอะไรหรือเปล่า พนักงานคนดังกล่าว ก็คืนจากไป

เหยื่อสาว กล่าวว่เธอมาเกิดเมื่อตอนที่คนเข้าตู้ นอน ซึ่งแต่ละตู้จะไม่มีประตูปิดล็อก มีแค่ผ้ากันที่ประตูปิด ไว้เท่านั้น ตอนที่ 4 แหบ คาดว่าอยู่ระหว่างชุมพรไปประ จวบฯ คนสะอื้นเพราะมีคนมานั่งครอบบนร่าง พอถึง คาดูกก็เห็นหน้าว่าเป็นพนักงานคนที่มาขึ้นอันหนังสือ พิมพ์ที่อยู่มาก่อน คนร้ายเอามือกดคอไว้จนหายใจไม่ออก. คนเคยประสมอุบัติเหตุรถชนต้องนอนรักษาตัวอยู่โรงพยาบาลนานกว่า 3 เดือน ทำให้แผ่นหลังเสียเวียบๆ ต้อง นอนอยู่ป็นๆ จึงเป็นโอกาสให้คนร้ายข่มขืนจนขึ้น คนพยา ขามคือผู้ ให้เท่าัดจับคนร้ายหยงย้อแล้ววิ่งไปหลบอยู่ ในห้องนำปิดล็อกประตู คนร้ายตามมาข่มขืน แต่คนไม่ยอม เปิด รอดอยู่โดยสาวคนอื่นๆ คืน จึงเข้าไปนั่งที่ตู้นอน เหมือนเดิม เพราะคิดว่าคนร้ายคงไม่กล้ามาทำอะ ไรอีก แล้ว

น.ส.ขวัญ กล่าวว่ จนกระทั่งรถไฟเข้ามาถึงเขตกรุง เทพฯ คนโทรศัพท์ให้ญาติมารอรับที่สถานีบางบำหรุ แต่ คนร้ายเข้ามาในห้องอีกครั้งบอกว่าจะขอโทษ และพูดว่าจะ ขอมรับเลี้ยงดู แต่คนไม่สนใจพยายามจะลงจากรถ แต่ถูก คนร้ายดึงไม่ให้ลงจากรถรถไฟ จนรถไฟมาถึงหัวลำโพง พอ ติมีพนักงานคนแรกที่มาผู้หาที่นอนให้เห็นเหตุการณ์ จึง

เข้ามาตามว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น คนจึงเล่าให้ฟังว่าถูกปลุก ปล้า เขาบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ควรวไปแจ้งความ เขา จะเป็นพยานให้ จึงไปแจ้งความที่ป้อมยามตำรวจรถไฟที่ หัวลำโพง ซึ่งขณะนั้นเวลา 10.30 น. ของวันที่ 16 ก.ค. ร.ค.ท.ยุทธพงษ์ รอดคง ร้อยเวรที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ พาคน ไปแจ้งความที่สน.นพวงศ์ โดยมี ร.ค.อ.(หญิง) ศิริรัตน์ ทา มัน เป็นพนักงานสอบสวนร้อยเวรอยู่

"แต่ ร.ค.อ.หญิงศิริรัตน์กลับปฏิเสธว่าไม่สามารถรับแจ้ง ความได้ อ้างว่าสถานที่เกิดเหตุอยู่ที่ชุมพร แต่คิดนั้นบอก ว่ามันเป็นเหตุคดีเมือง แต่ ร.ค.อ.หญิงศิริรัตน์ก็พยายามจะ บ้ายเบียงไม่ยอมรับแจ้งความ อ้าง.พ.ร.บ.รถไฟ ว่าสน.นพ วงศ์มีหน้าที่สอบสวนเฉพาะหัวลำโพงและเขตชานเมือง เท่านั้น คิดนั้นก็ถามว่าจะไปแจ้งความได้อย่างไร เพราะ เป็นผู้หญิงเพียงตัวคนเดียว แต่ ร.ค.อ.หญิงศิริรัตน์คิดว่า คุณจะไม่รถเดินไปหรือเดินไปก็แล้วแต่คุณ คิดนั้นไม่รูจะทำ อย่างไร จึงบอกว่ให้ช่วยส่งไปตรวจที่ร.พ.ตำรวจเพราะ เจ็บที่อวัยวะเพศ และหน้าท้องมาก ร.ค.อ.หญิงศิริรัตน์ก็ปฏิเสธว่าไม่ได้ ให้ไปแจ้งความที่ชุมพรและให้ไปที่ร.พ.ชุมพร คิดนั้นจึงขอให้ ร.ค.อ.หญิงศิริรัตน์ลงบันทึกประจำวันไว้เป็น หลักฐาน" น.ส.ขวัญกล่าว

น.ส.ขวัญ กล่าวว่ จากนั้นคนแจ้งให้ผู้บริหารของ บริษัททราบ พร้อมทั้งให้บริษัทรับผิดชอบด้วยเพราะเกิด เหตุระหว่างปฏิบัติหน้าที่ และตามปกติตามแผนบริษัทให้ คนอยู่ที่หาคาดใหญ่จนถึงวันที่ 26 ก.ค. แต่บริษัทเรียกคน กลับมาก่อนจนเกิดเหตุขึ้น ต่อมาคนเข้าไปทำงานที่ บริษัทก็เกิดความเครียดอย่างมาก เพราะพนักงานบริษัทรู้ เรื่องที่เกิดขึ้นที่บริษัท วิพากษ์วิจารณ์เรื่องกันอย่างเสียๆ หายๆ และพยายามจะให้คนลาออกจากงาน คนจึงยื่นเรื่อง บริษัทไปว่าต้องรับผิดชอบจ่ายค่าทำขวัญและจ่ายเงินอีก สองเดือนทดแทนให้ เพราะเรื่องเกิดขึ้นอยู่ระหว่างปฏิบัติ หน้าที่

เหยื่อสาว กล่าวว่เธอว่า ต่อมาวันที่ 17 ก.ค. ที่ผ่านมา คนเข้าแจ้งความร้องทุกข์ที่กองปราบปราม โดยมี พ.ต.ศ. สมบัติ มากัย ศาส.(สบ2)ศ.3 กภ.5 ปล. รับเรื่องดำเนินการ ให้ และส่งสำนวนการสอบสวนไปให้สน.นพวงศ์ติดตาม จับกุมคนร้าย จนออกหมายจับกุม ผู้ต้องหาคือนายอุททิ เศว จักรไชย พนักงานการรถไฟฯ ซึ่งหลังเกิดเหตุหลบ หนีไปอยู่ที่บ้านเลขที่ 90 ม.3 ต.โพธิ์ชัย อ.เมืองหนอง คาย ในข้อหาข่มขืนกระทำชำเราหญิงอื่นซึ่งมิใช่ภรรยา ของตน ใช้กำลังประทุษร้าย คือหนารารถานัน หน่วง เหนียวหรือกักขังผู้อื่นหรือกระทำความผิดประการใดๆ ให้ผู้ อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย แต่ผู้ต้องหาอ้างว่าคนข่ม ขืน ซึ่งไม่เป็นความจริง คนไม่เคยรู้จักคนร้ายมาก่อน ปรามว่าผู้ต้องหาได้ประกันตัวออกไป ต่อมาแม่ของผู้ต้อง หาโทร.มาขอเจรจาไกล่เกลี่ย ว่าเขาจะทำขวัญทำให้อีก แต่คนปฏิเสธ

คนจีนใจ
หรือไฟ
ต่อ.ชย
งานช่า
การปริญญ
หมอกมโค
รถไฟขม
ราชชา ต้อง
หน้า 12

กรณีศึกษาที่ 1 ตารางบันทึกข้อมูล

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิบัติจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิบัติการ		
ว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ผีกฝน ถูก ช่มชืนบน รถไฟ	วันพุธที่ 10 ต.ค. 2544	ไทยรัฐ	ว่าที่ร้อยตรีหญิง ถูก นายฤทธิเดช จักรไชย พนักงานการรถไฟ ช่มชืน บนต้นนอน ขณะกำลังเดินทางจาก สงขลาเข้ากรุงเทพฯ และได้เข้าแจ้งความ แต่คดีไม่คืบหน้า จึงต้องมาร้องเรียน "ไทยรัฐ"	ว่าที่ร้อยตรีหญิง ถูก นายฤทธิเดช ช่มชืน ในตู้ นอนรถไฟสายใต้ ขณะกำลังเดินทางกลับ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 15 ก.ค.2544 และได้เข้าแจ้งความที่ ส.น.พวงศ แต่ร้อยเวรไม่รับแจ้ง จึงได้ไปร้องเรียน ที่กองปราบแทน	ในระหว่างการเดินทาง กลับจากสงขลาเข้าสู่ กรุงเทพฯ ว่าที่ร.ต.หญิงได้ พุดคุยกับนายฤทธิเดช ซึ่งเป็นพนักงานรถไฟตู้ นอน ตู้เดียวกันกับว่าที่ ร.ต.หญิง ก่อนที่จะแยกย้ายกันไป ได้ให้นามบัตรแก่นาย ฤทธิเดช เนื่องจากนาย ฤทธิเดชได้ขออนามบัตรไว้ จนกระทั่งเวลาประมาณเที่ยงคืนเศษ ขณะที่ร.ต.หญิงกำลังนอนหลับอยู่ นายฤทธิเดชได้บุกเข้ามา บีบคอและช่มชืนจน สำเร็จ	ร.ต.หญิงได้เข้าแจ้งความ ที่ ส.น.พวงศ แต่ร้อยเวร ไม่รับแจ้งเพราะเหตุเกิด บนรถไฟ ได้แต่ลงบันทึก ประจำวันให้ จากนั้นไป แจ้งที่กองปราบ กอง ปราบพาไปส่งร.พ. และ กองปราบได้ติดต่อมายัง ส.น.พวงศใหม่ ส.น.จึง ยอมรับแจ้ง จากนั้นไปที่ การรถไฟ การรถไฟรับ เรื่องและตั้งคณะ กรรมการสอบสวน และ ได้ให้นายฤทธิเดชออก จากงาน แต่ทางการ รถไฟไม่ได้ใส่ใจเรื่องค่า เสียหายแต่อย่างใด	ในข่าวไม่ ปรากฏปฏิ ติกริยาจาก ฝ่ายใด เนื่องจาก ข่าวเป็น การรាយ งานข่าว แบบ indirect quote ของว่าที่ ร.ต.หญิง เพียงคน เดียว	-	คนรถไฟช่มชืน สาวปริญญา โท ขยี้คางตู้ นอนสายใต้.. ว่าที่ร.ต.หญิง ตีกรีปริญญา โท ถูก พนักงานรถไฟ บุกบีบคอช่ม ชืน	<ul style="list-style-type: none"> • ดวงช่วย ไม่เลิก • ใช้หิน กาม • เรื่องราว สุดซ้ำในชีวิต ของลูกผู้หญิง • เดินทาง ขึ้นล่องไปทั่ว ประเทศ • ระบาย ความอัดอั้น ด้วยน้ำเสียง รันทด

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ไทยรัฐ , 10 ตุลาคม 2544)

จากรายละเอียดของข่าว จะเน้นไปที่ ว่าที่ร.ต.หญิงสุชานรี ผึ้งฝน ซึ่งเป็นผู้ถูกระทำว่าถูกระทำอย่างไรบ้าง ตั้งแต่ถูกข่มขืน จนถึงภายหลังจากถูกข่มขืน แล้วมาแจ้งความก็ไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ในช่วงการให้ภูมิหลัง(background) ของว่าที่ร.ต.หญิงสุชานรี จะละเอียดมาก หากผู้อ่านเป็นคนใกล้ชิด หรือเคยรู้จักกับผู้เสียหาย จะรู้ได้ทันทีเลยว่าผู้เสียหายเป็นใคร เนื่องจาก ในรายละเอียดของข่าว ได้รายงานว่

“ว่าที่ ร.ต.หญิง อายุ 30 ปี มหาบัณฑิต ด้านบริหารการตลาด มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ย่านหนองแขม กทม. ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ ลูกค้าสัมพันธ์ บริษัททำธุรกิจด้านสิ่งพิมพ์แห่งหนึ่ง ย่านถนนเพชรเกษม กทม. และก่อนที่จะมาทำงานที่บริษัทนี้ เคยสอนหนังสืออยู่พักหนึ่ง”

การให้ภูมิหลังของสถานการณ์ที่ถูกข่มขืน จะเน้นไปที่การบรรยายฉากและเหตุการณ์อย่างละเอียด เพื่อให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการตามไปได้

มีการบรรยายพฤติกรรมของผู้ตกเป็นข่าว ซึ่งการบรรยายพฤติกรรมนั้น ทำให้ผู้อ่านสามารถที่จะตีความตามไปได้ว่า เหตุใดเหตุการณ์นั้นจึงเกิดขึ้น เช่น การ(คัด)เลือกเล่าถึงเหตุการณ์ก่อนข่มขืนว่า ผู้เสียหายได้มีการพูดคุยกับผู้ต้องหา และได้มีการให้นามบัตรกัน ซึ่ง ณ จุดนี้จากมายาคติที่มีในสังคมจะทำให้ผู้รับสารตีความหรือตัดสินใจได้ว่า เป็นผู้หญิงแล้วเดินทางคนเดียว ไม่น่าที่จะพูดคุยกับคนแปลกหน้า ซึ่งการคิดแบบนี้จะนำไปสู่การตอกย้ำข้อสันนิษฐานที่ว่า ถ้าคุณไม่คุยกัน ถ้าคุณไม่ให้นามบัตร เรื่องนี้คงไม่เกิด หรือการบรรยายถึงพฤติกรรมหลังจากถูกข่มขืนแล้ว จะเห็นได้ว่าผู้เสียหายเป็นผู้หญิงที่สู้ ไม่ยอมคน ดูก้าวร้าว ซึ่งคนในสังคมส่วนใหญ่จะมีมายาคติที่ว่า ผู้หญิงที่ถูกกระทำ ต้องอ่อนแอ พุ่มพ่าย เวลาที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายออกมาเล่า สังคมจะเริ่มตั้งคำถาม และสงสัยมากมาย เช่น การเกิดคำถามที่ว่า คุณทำเพื่อเงินหรือเปล่า ?

สำหรับปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ ในรายละเอียดของข่าวไม่ปรากฏปฏิกริยาจากฝ่ายใดๆ เนื่องจากเป็นการรายงานข่าวแบบ indirect quote ของว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ซึ่งจะเป็นการนำคำพูดของว่าที่ร้อยตรีหญิงมาเล่าใหม่ในภาษาของหนังสือพิมพ์(ผู้สื่อข่าว)

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ไทยรัฐ , 10 ตุลาคม 2544)

พาดหัวข่าว คนรถไฟข่มขืนสาวปริญญาโท ขยี้คำตื้นนอนส่ายได้...
ว่าที่ ร.ต. หญิง ตีกริปริญญาโท..

จากการวิเคราะห์ถึงประเด็นข่าวทั้งหมดแล้ว การเน้นย้ำถึง “ปริญญา” ของผู้เสียหาย ว่ามีการศึกษาถึงระดับปริญญาโทนั้น ไม่ได้ต้องการจะแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงระดับไหนก็ถูกข่มขืนได้ แต่กลับแสดงนัยยะที่ว่า เรียนถึงระดับนี้แล้ว ยังปล่อยให้โดนข่มขืนอีก ซึ่งสามารถตีความไปได้อีกว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ และโง่เขลา ซึ่งการตีความในลักษณะนี้เป็นการโยนความผิดให้กับผู้หญิงกลายเป็น

“ขี้ค่าตัว” การใช้คำว่า “ขี้” เหมือนกับเปรียบผู้หญิงว่าไม่ใช่คน เป็นสิ่งของหรืออะไรสักอย่างหนึ่งที่จะสามารถขี้ให้แลกแลกได้ ส่วนคำว่า “ค่าตัว” นั้น แสดงนัยยะการไร้ทางต่อสู้ และความอ่อนแอ

รายละเอียด

- **ดวงซวยไม่เล็ก** - เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะผู้หญิงเคราะห์ร้ายไปเอง
- **ไอ้หินกาม** - เป็นสมญานามที่หนังสือพิมพ์ให้กับผู้ชายที่ข่มขืน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนที่ข่มขืนเป็นผู้ชายที่ป่วยมีปัญหาทางจิต (เป็นเพียงกลุ่มเล็กๆที่ผิดปกติ) แต่ในความเป็นจริงผู้ชายที่มีความปกติทั้งทางกายและใจก็สามารถเป็นผู้ข่มขืนได้
- **เรื่องราวสุดซึ้งในชีวิตของลูกผู้หญิง** - ย้ำมายาคติหรือความเชื่อแบบเดิมของสังคมที่ว่า คนถูกข่มขืนหมดคุณค่า
- **เดินทางขึ้นล่องไปทั่วประเทศ** - ย้ำมายาคติที่ว่า ผู้หญิงไม่ควรจะเดินทางไปไหนไกลๆไม่ควรเดินทางคนเดียว เพราะไม่ปลอดภัย หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้หญิงเป็นต้นเหตุของการข่มขืน เพราะอยู่ผิดที่ผิดเวลา แต่จริงๆแล้วไม่ว่าที่ไหนหรือจะเป็นใคร ผู้หญิงทุกคนก็มีโอกาสถูกข่มขืนได้เช่นเดียวกัน เพราะเราตกอยู่ในสังคมแบบปิตาธิปไตยที่ยึดถือระบบอำนาจที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง ดังนั้นจึงเป็นเหตุให้ผู้ชายรู้สึกว่าคุณมีอำนาจในการที่จะข่มขืนผู้หญิงสักคนหนึ่ง
- **ระบายความอัดอั้นด้วยน้ำเสียงรันทด** - เป็นการรายงานข่าวแบบละคร เน้นไปที่ผู้หญิงทำให้อึดเหมือนว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องสะเทือนอารมณ์ และเป็นเรื่องของปัจเจกชนเท่านั้น มิได้เป็นปัญหาของสังคมแต่อย่างใด

และในย่อหน้าสุดท้าย เมื่อกล่าวถึงผู้เสียหายก็ได้ไปย้ำอีกว่า เธอถูกข่มขืนบนรถไฟ ซึ่งเป็นการไปย้ำให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่เธอถูกกระทำอีก ซึ่งไม่มีความจำเป็นแต่อย่างใด เพราะผู้อ่านก็ทราบมาตั้งแต่ต้นแล้ว

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื้อ	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
ว่าที่ร.ต.หญิงสุชานรี ผีกฝน ถูก ช่มชืนบน รถไฟ	วันพฤหัสบดี ที่ 11 ตุลาคม 2544	ไทยรัฐ	ตำรวจสามารถจับตัว นายฤทธิเดช จักรไชย ผู้ต้องหาได้แล้ว	ตำรวจจับกุมนายฤทธิเดช จักรไชย ได้ที่ จ.หนองคาย ในวันที่ 11 ต.ค. 2544	ตำรวจเข้าจับกุมนายฤทธิเดช ที่จ.หนองคาย ในข้อหาฐานช่มชืน กระทำชำเราผู้อื่นต่อหน้า อารกานัลและหนอง เหนียวกัซังผู้ชืน ทำให้ เสื่อมเสียเสรีภาพ นายฤทธิเดชยอมรับ สารภาพว่ามีเพศสัมพันธ์ กับผู้เสียหายจริง แต่ไม่ ได้เป็นการช่มชืนเพราะ ฝ่ายหญิงยินยอมและ หลังจากเกิดเรื่องฝ่าย หญิงได้โทรไปหาและได้ ตกลงกันแล้วว่าตนจะ บอชให้ ซึ่งในวันที่ตำรวจ เข้าจับกุมนายฤทธิเดช เพิ่งสึกออกมา	ร้อยเวรเจ้าของตึกปฏิเสธ ข้อกล่าวหาของผู้เสียหาย ที่ว่าตนไม่ยอมรับ แจ้งความ ร.ต.อ.หญิงศิริ รัตน์ ทามัน ร้อยเวรเจ้า ของตึกกล่าวว่าในวันเกิด เหตุผู้เสียหายมาร้องทุกข์ และบอกว่าต้องการให้ลง บ้านที่กประจำวันไว้เป็น หลักฐาน เพื่อจะนำไป ร้องเรียนการรถไฟ แต่ไม่ ต้องการดำเนินคดีเพราะ กลัวแฟนหนุ่มรู้เรื่องและ กระทบถึงบริษัทที่ทำงาน จึงลงเป็นบันทึกประจำ วันให้	พล.ต.ต.จรัมพร สุระมณี ผบก.รฟ.	สนับสนุน ร.ต.อ.หญิงศิริ รัตน์	รวบแล้วคน รถไฟชืนใจสาว	-

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ไทยรัฐ , 11 ตุลาคม 2544)

รายละเอียดของข่าวในวันนี้ จะเน้นไปที่การรายงานข่าวในด้านของตำรวจ คือการสามารถเข้าจับกุม นายฤทธิเดช จักรไชย ผู้ต้องหาได้ และการให้สัมภาษณ์ของร้อยเวรเจ้าของคดี ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น ซึ่งทั้งจากคำให้การของผู้ต้องหา และร้อยเวรเจ้าของคดี สามารถตีความได้ว่า ว่าที่ร.ต.หญิงสุชานรี ผีกฝน ผู้เสียหาย ยินยอมตั้งแต่ที่แรกเพราะไม่ได้คิดจะดำเนินคดี

เนื่องจาก ร.ต.อ. ศิริรัตน์ (ร้อยเวรเจ้าของคดี) ได้ให้สัมภาษณ์ว่า วันเกิดเหตุ ผู้เสียหายมา ร้องทุกข์เล่าเรื่องราวให้ฟัง และตนได้สอบถามผู้เสียหายแล้วว่าต้องการให้ดำเนินการอย่างไร ผู้เสียหายต้องการแค่การลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน ไม่ต้องการให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา เพราะกลัวแฟนหนุ่มจะรู้เรื่องและมีผลกระทบต่อบริษัทที่ทำงาน

ซึ่งสอดคล้องกับการให้คำสารภาพของผู้ต้องหาว่า ได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้เสียหายจริง แต่ไม่ได้เป็นการขืนใจ เพราะผู้เสียหายยินยอม และฝ่ายหญิงได้โทรไปหาตน และตนได้ตกลงกับผู้เสียหายแล้วว่า จะบวชให้

ทั้งจากการให้สัมภาษณ์ของ ร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์ และการให้คำสารภาพของผู้ต้องหาสอดคล้องกันในลักษณะที่ว่า ว่าที่ร.ต.หญิงสุชานรี ไม่ได้อยากดำเนินคดีตั้งแต่ต้น เพราะหากจะดำเนินคดีแล้ว ทำไม่ต้องการตกลงกับผู้ต้องหา โดยที่ ว่าที่ร.ต.หญิงสุชานรี เป็นฝ่ายโทรไป ซึ่งผู้อ่านอ่านแล้วอาจคิดได้ว่า ผู้เสียหายได้เบอร์โทรศัพท์ของผู้ต้องหาได้อย่างไร หรือว่ารู้จักกันมาก่อน แล้วคิดจะแบล็คเมลเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ต้องหาและทางการรถไฟ

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ได้มีการอ้างอิงพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนคำพูดของ ร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์ โดยการไปสัมภาษณ์ พล.ต.ต. จรัลพร สุระมณี ผบก.รฟ. ซึ่งได้ให้สัมภาษณ์ว่า หลังเกิดเหตุ ได้รับรายงานจากผู้เสียหายเข้าแจ้งความกับร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์ ทามัน ร้อยเวร สน.นพวงศ์ ซึ่งผู้เสียหายต้องการให้ลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน เพื่อเรียกร้องหัวหน้ากองเดินรถ การรถไฟฯ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ต้องหา แต่ไม่ต้องการให้มีการดำเนินคดีอาญากับผู้ต้องหา ซึ่ง ร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์ ก็ได้ลงบันทึกประจำวันไว้ให้ และยืนยันกับตนว่าได้ให้บริการแก่ผู้เสียหายเป็นอย่างดี และผู้เสียหายก็ไม่เคยแสดงความไม่พอใจในเรื่องคดี และจากการให้สัมภาษณ์ของ พล.ต.ต.

จรัลพร สุระมณี ซึ่งเป็นการสนับสนุนคำพูดของร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์นั้น ได้ทำให้คำให้สัมภาษณ์ของ ร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์มีน้ำหนักมากขึ้น เพราะพล.ต.ต.จรัลพร สุระมณี ถือเป็นแหล่งข่าวที่มีความน่าเชื่อถือ เนื่องจากมียศตำแหน่งหน้าที่การงานสูง

การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์วันนี้ เป็นการรายงานข่าวในด้านของผู้ต้องหา และตำรวจ โดยไม่ได้มีการไปสัมภาษณ์ผู้เสียหายแต่อย่างใด ซึ่งหากผู้อ่านท่านใดไม่ได้อ่านข่าวของ

เมื่อวาน(ซึ่งเป็นการรายงานข่าวทางด้านของผู้เสียหาย) ก็จะเข้าใจว่าผู้เสียหายไม่ได้ต้องการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา เพียงแต่ต้องการให้ลงบันทึกประจำวัน เพื่อนำไปร้องเรียนหัวหน้าของผู้ต้องหา ตามที่ข่าวได้รายงานโดยการไปสัมภาษณ์ รตอ.หญิงศิริรัตน์ ร้อยเวรเจ้าของคดี อีกทั้งการที่ผู้ต้องหาบอกว่าไม่ได้เป็นการชื่นใจ แต่เป็นการยินยอม ซึ่งการให้สัมภาษณ์ของร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์ เป็นการเพิ่มน้ำหนักคำให้การของผู้ต้องหามากขึ้น เพราะหากเป็นการชื่นใจจริง ผู้เสียหายคงไม่พอใจแค่การลงบันทึกประจำวัน ซึ่งพอมาถึง ณ จุดนี้ ผู้อ่านสามารถตีความออกไปได้มากมายว่า ผู้เสียหายมาออกข่าวเพื่อเรียกร้อย หรือต้องการค่าเสียหายใช่หรือไม่ หรืออาจจะเป็นการแบล็คเมลกันก็ได้

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ไทยรัฐ , 11 ตุลาคม 2544)

การใช้ภาษา “พาดหัว” และ “รายละเอียด” ในวันนี้ ไม่ได้มีการใช้ภาษาอย่างหวือหวา มีการใช้ภาษาธรรมดา แต่เมื่ออ่านเนื้อหาข่าวทั้งหมด จะพบการเล่าเรื่องของหนังสือพิมพ์ ว่าหนังสือพิมพ์ต้องการเล่าเรื่องราวไปในทิศทางใด เนื่องจากทั้งข่าวเป็นการบอกถึงการทำงานของตำรวจ เป็นการคัด (เลือก) ในการเล่าของนักข่าวแล้วว่า วันนี้จะเป็น “ฝ่าย” ของตำรวจ มีการสัมภาษณ์ ร้อยเวรเจ้าของคดี คัดเลือกบุคคลที่มีความน่าเชื่อถือ มาสนับสนุนคำให้สัมภาษณ์ของร้อยเวร แสดงให้เห็นว่าตำรวจไม่ได้นิ่งดูตายแต่อย่างใด

รวมไปถึง คำให้การของผู้ต้องหา ก็สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของร้อยเวรเจ้าของคดี ด้วย ทำให้ผู้อ่านรู้สึก ว่า “ความเป็นจริง” คงเป็นไปในลักษณะของข่าวที่ได้รายงาน หรือหากใครที่ได้อ่านข่าวของเมื่อวาน และติดตามมาอ่านวันนี้ อาจเกิดคำถามขึ้นในใจว่า สิ่งที่ผู้เสียหายได้ให้สัมภาษณ์ไว้เมื่อวานนั้น เป็นจริงหรือไม่ หรือเป็นเพียงแค่คำโกหก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
ว่าที่ร.ต.หญิงสุชานรี ผีกลม ถูก ช่มชืนบนรถไฟ	วันจันทร์ที่ 15 ต.ค. 2544	ข่าวสด	น.ส.ขวัญ ถูกพนักงานรถไฟช่มชืนบนตู้ขนอนระหว่างเดินทางกลับกรุงเทพ เข้าแจ้งความแต่ตำรวจไม่รับแจ้ง คดีไม่สืบหน้าจึงเข้าร้องเรียน "ข่าวสด"	15 ก.ค.2544 น.ส.ขวัญ ถูกนายฤทธิเดช จักรไชย พนักงานรถไฟ ช่มชืนในตู้ขนอนขณะเดินทางกลับกรุงเทพ เข้าแจ้งความที่สน.นพวงศ์ แต่ร้อยเวรไม่รับแจ้ง จึงต้องเข้าร้องกองปราบ และมาร้องเรียนข่าวสด เพราะไม่ได้รับความเป็นธรรมจาก ร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์ ทามัน ร้อยเวรสน.นพวงศ์	น.ส.ขวัญทำงานในบริษัทแห่งหนึ่งในหน้าที่บริการลูกค้า และในวันที่ 13-25ก.ค.44บริษัทจัดประชุมที่หาดใหญ่ แต่พอวันที่ 15 ก.ค.44หัวหน้าได้เรียกตัวกลับ โดยน.ส.ขวัญได้ซื้อตั๋วรถไฟตู้ขนอนเพื่อเดินทางกลับ ซึ่งตู้ขนอนแต่ละตู้จะไม่มีประตู ล็อกมีเพียงผ้าม่านที่รูดปิดเท่านั้น ประมาณตี4 (ประมาณชุมพร) ผู้ต้องหาได้เข้ามาช่มชืน จากนั้นได้เข้าแจ้งความที่สน.นพวงศ์แต่ร้อยเวรไม่รับแจ้งโดยบอกว่าหากจะแจ้งความให้ไปแจ้งที่ชุมพรซึ่งเป็นที่เกิดเหตุ	17 ก.ค. 44 น.ส.ขวัญเข้าแจ้งกองปราบ และกองปราบรับเรื่องดำเนินการให้ ส่งสำนวนการสอบสวนไปให้สน.สนพวงศ์ ติดตามจับกุมคนร้าย และน.ส.ขวัญได้แจ้งให้ผู้บริหารบริษัททราบ เพื่อให้บริษัทรับผิดชอบ เพราะเหตุเกิดระหว่างปฏิบัติหน้าที่	ในข่าวไม่ปรากฏปฏิกริยาจากฝ่ายใด เนื่องจากเป็นการรายงานข่าวแบบ indirect quote ของน.ส.ขวัญเพียงคนเดียว	-	โดนช่มชืนบนรถไฟเจอดร. ช่วยตงานซ้ำ สาวปริญา โทเหยือกาม โดนพนักงานรถไฟช่มชืนชวยซ้ำ...	แต่ละย่อหน้า จะมีคำว่า "เหยือกสาว" สลับกันไปกับ "นามสมมติ"

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 15 ตุลาคม 2544)

การรายงานข่าว เป็นการรายงานแบบ indirect quote ทั้งหมด คือให้ว่าที่ ร.ต.หญิง สุชานรี เป็นผู้เล่า และข่าวก็ได้คัดตัดตอนเอามาลงอีกที

การรายงานข่าว เนื้อหาข่าว จะเน้นไปที่ 2 เหตุการณ์ คือ

1. เหตุการณ์ขณะถูกข่มขืน
2. เหตุการณ์หลังจากถูกข่มขืนแล้ว หญิงสาวทำอะไรต่อไป หรือเผชิญกับอะไรมาบ้าง

เนื้อหาข่าวในเหตุการณ์ขณะถูกข่มขืนนั้น เป็นการบรรยายอย่างละเอียดถึงวิธีการที่คนร้ายเข้ามา ว่าคนร้ายเข้ามาอย่างไร และเริ่มต้นการข่มขืนอย่างไร ซึ่งผู้อ่านสามารถเห็นภาพตามได้ และได้บอกถึงเหตุผล ในการที่ต้องเดินทางโดยสารรถไฟในวันนี้ด้วย เพราะทางบริษัทเรียกตัวกลับด่วน ซึ่งการคัดเลือกตรงส่วนนี้มาลง เหมือนกับบอกเป็นนัยๆว่า ถ้าคุณไม่เดินทางวันนี้ เรื่องทั้งหลายก็คงไม่เกิดขึ้น แต่แท้จริงแล้ว การคิดเช่นนั้นไม่มีประโยชน์อะไรเลย เนื่องจากเรื่องเกิดขึ้นแล้ว การลงแบบนี้ อาจเป็นการเบี่ยงเบนประเด็น หรือสาเหตุที่แท้จริงของการข่มขืนว่า เป็นเพราะผู้ชายคนหนึ่งขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่ใช่เพียงเพราะเธอต้องเดินทางกลับกรุงเทพฯ และคนเดียว

การให้ภูมิหลังของว่าที่ ร.ต.หญิงสุชานรี ผีภรรยา ของหนังสือพิมพ์ข่าวสดนั้น เป็นการให้นามสมมติว่า น.ส. ขวัญ อายุ 30 ปี จบปริญญาโท ทำงานอยู่บริษัทแห่งหนึ่ง ซึ่งการให้ภูมิหลังของผู้ตกเป็นข่าวในกรณีข่าวแบบนี้ (ข่มขืน ถูกกระทำ) ถือว่าเป็นประโยชน์แก่ตัวผู้ตกเป็นข่าวเอง เพราะหนังสือพิมพ์ไม่ได้ให้รายละเอียดไปมากนัก ซึ่งผิดกับหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ตกเป็นข่าวละเอียดมาก

สำหรับเหตุการณ์หลังจากถูกข่มขืนแล้วนั้น หนังสือพิมพ์ก็ให้ความสำคัญเช่นกัน เพราะในรายละเอียดของข่าว ก็ได้รายงาน ว่า เธอต้องประสบกับปัญหาอะไรบ้าง เริ่มจากการที่เข้าแจ้งความ แต่ร้อยเวรไม่รับแจ้ง โดยให้เหตุผลว่า ไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบ เนื่องจากสน.นพวงศ์มีหน้าที่สอบสวนเฉพาะหัวลำโพงและเขตชานเมือง หากเธออยากจะแจ้งความ ต้องกลับไปแจ้งที่ชุมพร เพราะขณะที่กำลังถูกข่มขืนนั้น รถไฟกำลังแล่นอยู่ระหว่างชุมพร – กระจับปี่

ซึ่งการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติดังนี้แก่ประชาชน หนังสือพิมพ์ก็ให้ความสำคัญมาก เนื่องจากให้ direct quote แก่ว่าที่ ร.ต.หญิงสุชานรีเลย ให้เธอได้พูดว่า เธอโดนกระทำอย่างไรบ้าง จากเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยในรายละเอียดของข่าวก็ได้ลงการโต้ตอบระหว่างเธอกับร้อยเวรหญิงไว้ด้วย “...ร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์บอกว่าไม่สามารถรับแจ้งความได้ เพราะสถานที่เกิดเหตุอยู่ชุมพร แต่ดิฉันบอกว่ามันเป็นเหตุต่อเนื่อง แต่ร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์ก็พยายามบ่ายเบี่ยงไม่ยอมรับแจ้งความ อ้างพระราชบัญญัติรถไฟว่า สน.นพวงศ์ มีหน้าที่สอบสวนเฉพาะหัวลำโพงและเขตชานเมืองเท่านั้น ดิฉันก็ถามว่าจะไปแจ้งความได้อย่างไร เพราะเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว แต่ร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์

ตวาดว่าคุณจะนั่งรถหรือเดินไปก็แล้วแต่คุณ ดิฉันไม่รู้จะทำอย่างไร จึงบอกว่ให้ช่วยส่งไปตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจ เพราะเจ็บที่อวัยวะเพศและหน้าท้องมาก ร.ต.อ.หญิงศิริรัตน์ก็ปฏิเสธว่าไม่ได้ให้ไปแจ้งความที่ชุมพรและให้ไปที่โรงพยาบาลชุมพร...”

การเลือก direct quote ตรงนี้ของหนังสือพิมพ์ แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญของการกระทำ การณ์ตรงนี้ ซึ่งสามารถนำมาวิเคราะห์ได้ว่า

1. หนังสือพิมพ์ต้องการเป็นกระบอกเสียงให้กับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งถูกกระทำจากเหตุการณ์แล้วต้องมาถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีหน้าที่ให้บริการแก่ประชาชน แต่กลับปฏิบัติต่อประชาชนเช่นนี้ เป็นสื่อกลางให้กับสังคมได้รับรู้ถึงการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

หรือ

2. หนังสือพิมพ์ใช้เสียงเล็กๆนั้น (เสียงของว่าที่ร.ต.หญิงสุชานรี) ในการขายข่าว เนื่องจากจะทำให้เห็นชัดเจนว่า เธอถูกกระทำอย่างไรบ้าง ผู้อ่านก็จะสงสารและติดตามข่าวนี้ต่อไปว่าผลจะลงเอยอย่างไร ซึ่งหากเป็นในลักษณะนี้แล้ว การรายงานข่าวนี้ ก็จะเป็นการรายงานข่าวแค่ผู้หญิงคนหนึ่งถูกกระทำ และต้องเผชิญกับอะไรมาบ้าง คนอ่านอ่านแล้วรู้สึกสงสารและเห็นใจผู้หญิงคนนี้ ทำให้กลายเป็นปัญหาของปัจเจกบุคคล ไม่ใช่ปัญหาของสังคมแต่อย่างใด

อีกประเด็นหนึ่งที่ “ข่าวสด” พุดถึงในวันนี้ ก็คือ การที่บอกว่า น.ส.ขวัญ มาร้องเรียน “ข่าวสด” เป็นครั้งแรก แต่มีหนังสือพิมพ์อีกฉบับหนึ่งมาแอบอ้างว่า น.ส.ขวัญไปร้องเรียนนั้นไม่จริง ซึ่งการที่หนังสือพิมพ์ มาพุดถึงประเด็นนี้ ก็คือ การพยายามตำหนิหนังสือพิมพ์อีกฉบับหนึ่งว่าไม่มีจรรยาบรรณ เอาเรื่องของผู้เสียหายไปขายข่าว ในขณะที่ “ข่าวสด” ต่างหากที่มีสิทธิลงข่าวนี้ เพราะผู้เสียหายได้นี้ถึงข่าวสดเป็นที่แรกและมาร้องเรียนกับข่าวสด และสะท้อนให้เห็นว่า ข่าวสดอยู่เคียงข้างและเป็นที่พักของประชาชน ซึ่งตรงนี้เป็น การประชาสัมพันธ์หนังสือพิมพ์ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังเป็นกลยุทธ์การแข่งขันของหนังสือพิมพ์ข่าวสดที่มุ่งแข่งขันกับหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 15 ตุลาคม 2544)

“โดนชื่นใจ บนรถไฟ เจอตร.ชู้ย ตกงานซ้ำ
สาวป.โท เหี้ยอกามโดน พนง.รถไฟ ช่มชื่น ซวยซ้ำ...”

ลักษณะการใช้ภาษา ติดอยู่ในกรอบความคิดแบบเดิมๆ เช่น เหี่ยว ซวย เป็นต้น ถึงแม้ว่าทั้งข่าว จะให้พื้นที่ทั้งหมดแก่ผู้เสียหาย (ผู้หญิงที่ถูกกระทำ) ก็ตาม แต่การเล่าเรื่อง โดยการใช้ภาษาทั้งจากพาดหัว / รายละเอียด ถ้าเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่ผู้หญิงคนหนึ่งต้องประสบกับเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งดูเหมือนว่า เธอจะกลายเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซึ่งจะทำให้ข่าวนี้กลายเป็นเรื่องส่วนบุคคลไป

นัยยะในการใช้ภาษา ยังคงเป็นแบบเดิมๆ คือมีการเน้นในเรื่องของดีกรีการศึกษา ว่าผู้เสียหายจบปริญญาโทและโดนข่มขืน ซึ่งเป็นการไปเน้นย้ำในเรื่องที่ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอและไร้เซลา

แต่ละย่อหน้าของข่าว จะมีคำว่า “เหี่ยวสาว” สลับกันไปกับ “นามสมมติ” ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงมายาคติของข่าวข่มขืนที่แฝงอยู่ในสื่อมวลชน

“เหี่ยว , ซวย” สะท้อนให้เห็นถึงมายาคติที่ว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ เพราะผู้หญิงเคราะห์ร้ายไปเอง ผู้ชาย (ผู้กระทำ) ไม่ได้รับการตั้งคำถามจากสังคม ว่าทำไมถึงได้มีพฤติกรรมเช่นนี้ เพราะสังคมมีความเชื่อว่า “ผู้ชายที่ข่มขืน” จะต้องเป็นผู้ชายที่มีความผิดปกติทางจิต(ซึ่งเป็นกลุ่มเล็กๆ) โดยดูได้จากการใช้คำว่า “เหี่ยวกาม” แต่ในความเป็นจริงแล้ว ผู้ชายที่ข่มขืนก็ไม่ได้มีความผิดปกติแต่อย่างใด เป็นคนธรรมดาๆคนหนึ่งในสังคม แต่เพราะไม่รู้จักระงับยั้งชั่งใจ และในระบบความคิดของผู้ชายจะคิดว่า “เขามีอำนาจเหนือที่จะข่มขืนผู้หญิงได้ เขามีกำลังที่จะหักหาญร่วมประเวณีได้ตามอำเภอใจ” ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ผู้ชายไม่มีสิทธิใดๆเหนือร่างกายของผู้หญิงเลย

เป็นสิทธิของผู้หญิงที่เธอจะเลือก แต่งตัวอย่างไร เดินในซอยไหน หรือกลับบ้านอย่างไร เวลาเท่าไร เป็นสิทธิของผู้หญิงแต่ละคน ที่เธอจะตัดสินใจ ผู้ชายหรือสังคมไม่มีสิทธิไปบอกเธอว่า เพราะเธอแต่งตัวแบบนี้ กลับบ้านเวลานี้ เธอเลยโดนข่มขืน การกล่าวอ้างในลักษณะนี้ เป็นการกล่าวอ้างตามระบบสังคมปิตาธิปไตยที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงตลอดมา และการใช้คำว่า “เหี่ยวสาว” ของหนังสือพิมพ์นี้ คงตีความหมายอะไรไม่ได้มากไปกว่า เธอเป็นเหยื่อของการถูกข่มขืน เธอเป็นเหยื่อของผู้ชายคนนั้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว คงไม่ผิด หากจะกล่าวว่า ทั้งเธอและหนังสือพิมพ์ต่างก็ตกเป็น “เหยื่อ” ของสังคมแบบปิตาธิปไตย ที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงตลอดมา

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิบัติการจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิบัติการ		
ว่าที่ร.ต.หญิงสุชานวี ถูกข่มขืนบนรถไฟ	16 ตุลาคม 2544	ข่าวสด	ตัวแทนการรถไฟเข้าชี้แจงต่อข่าวสด ตั้งข้อสังเกตถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าไม่น่าเป็นไปได้ เพราะตู้รถไฟมีผู้โดยสารอยู่เต็ม และทำไมถึงเพิ่งมาแจ้งความ	น.ส.มณฑาทิพย์ ศรีวิลาศ หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ และตัวแทนการรถไฟ นำหนังสือเข้าชี้แจงกองบก.ข่าวสด ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นว่า ได้มีคำสั่งไล่นายฤทธิเดช ออกแล้ว ตั้งแต่ได้รับหนังสือการร้องเรียน พร้อมกับตั้งข้อสังเกตว่า เรื่องเกิดตั้งแต่ก.ค.(ตามหนังสือที่ผู้เสียหายร้องเรียนมา) แต่ทำไมถึงเพิ่งมาแจ้งความ	ตั้งแต่ได้รับการร้องเรียนจากผู้เสียหาย การรถไฟได้สอบสวนข้อเท็จจริง และมีคำสั่งไล่นายฤทธิเดชออก ซึ่งเป็นบทลงโทษสถานหนักสุด หลังจากนั้นข่าวออกไปมีผู้โดยสารโทรเข้ามาถามการรถไฟมากมาย ซึ่งทางการรถไฟก็อธิบายซึ่งผู้โดยสารก็เข้าใจและคิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเวลาก็ผ่านไปแล้ว ตั้ง2เดือน ผู้เสียหายถึงแจ้งความ และสภาพตู้นอนที่เกิดเหตุคนก็เต็มที่นั่งก็ติดกันตลอด หากมีอะไรผิดปกติก็สามารถได้ยิน	น.ส.ขวัญฤดีเศกการตั้งข้อสังเกตของการรถไฟว่าไม่เป็นความจริง โดยบอกว่าตนแจ้งความตั้งแต่เกิดเหตุแล้ว แต่เพิ่งมาเป็นข่าวช่วงนี้ และตู้นอนที่ตนอยู่นั้น คนไม่เต็มตู้มีเพียงครึ่งเดียว น.ส.ขวัญยังได้ตำหนิการทำงานของการรถไฟว่าล่าช้า(ส่งเรื่องร้องเรียนไปกว่าจะตอบตั้ง2เดือน) และก็แค่ไล่นายฤทธิเดชออก การรถไฟควรแสดงความรับผิดชอบมากกว่านี้ ทั้งมาตรการการป้องกัน และรักษาความปลอดภัยของผู้โดยสารและความเสียหายที่เกิดขึ้น	นาย मुख สุไลมาน เลขานุการรวม. คมนาคม	กังวลถึงผลกระทบ ต่อชื่อเสียงของการรถไฟ	รฟท.อ้างคดีมีพิรุณ สวรร้อง ถูกข่มขืน การรถไฟส่งตัวแทนไว้ชี้แจง "ข่าวสด"...	-

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 16 ตุลาคม 2544)

จากรายละเอียดของข่าว จะเห็นคู่กรณีอย่างชัดเจน คือ มีการแบ่งเป็นฝ่าย คือ

1. ฝ่ายการรถไฟ
2. น.ส. ขวัญ

ซึ่งทางการรถไฟ ได้มีตัวแทนมาชี้แจงถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ว่าทางการรถไฟได้มีคำสั่งให้นายฤทธิเดช จักรไชย ผู้ต้องหาออกแล้ว หลังจากที่ได้รับเรื่องร้องเรียน และทางการรถไฟก็ได้เข้มงวดเรื่องการดูแลความปลอดภัยของผู้โดยสารมากขึ้น นอกจากนี้ น.ส.มณฑาทาญจน์ ศรีวิลาส หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ การรถไฟ ได้ตั้งข้อสังเกตว่า เหตุการณ์เกิดขึ้นตั้งแต่เดือนกรกฎาคม แต่ทำไมผู้เสียหายจึงไปแจ้งความหลังจากผ่านไปแล้วถึง 2 เดือน และต้นอนที่เกิดเหตุก็มีผู้โดยสารอยู่เต็ม ประกอบกับลักษณะชั้นที่นั่งก็ติดกันตลอด หากมีอะไรผิดปกติผู้โดยสารอื่นๆก็จะสามารถได้ยินได้

การรายงานข่าวของทางการรถไฟ มีทั้ง indirect quote และ direct quote ซึ่งการ direct quote ของหนังสือพิมพ์ แสดงให้เห็นถึงนัยยะของการให้ความสำคัญตรงส่วนนี้ของหนังสือพิมพ์ว่าเป็นส่วนที่พิเศษไปกว่าส่วนอื่นๆในเนื้อหาข่าว

หนังสือพิมพ์เลือก direct quote ของน.ส.มณฑาทาญจน์ หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ของการรถไฟ ในตอนที่ว่า “หลังจากข่าวออกไป มีผู้โดยสารโทรเข้ามาถามมาก จนเราต้องอธิบายไปเขาก็เข้าใจ และคิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม ขณะนี้ทางการรถไฟได้เข้มงวดเรื่องการดูแลความปลอดภัยของผู้โดยสาร รวมทั้งการตรวจประวัติของพนักงานทุกคน”

ณ จุดนี้ พอคนอ่าน อ่านแล้วจะรู้สึก ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นอาจมีอะไรเคลือบแฝง เพราะจากการ quote ที่ว่า “มีคนโทรเข้ามาถามมากมาย แต่สุดท้ายเขาก็เข้าใจและคิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้” เป็นการอ้างให้เห็นถึงจำนวนคน ซึ่งเข้าใจว่าไม่น่าจะมีเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้น ถ้าคนหมู่มากเข้าใจหรือคิดเหมือนกัน เรื่องนั้นก็น่าจะเป็นการคิดที่ถูกต้อง นอกจากนี้ จากคำพูดที่ว่า “การรถไฟฯ ได้เข้มงวดเรื่องการดูแลความปลอดภัยของผู้โดยสาร รวมทั้งการตรวจประวัติของพนักงานทุกคน” เป็นการพยายามแก้ภาพลักษณ์ที่เสียไปของการรถไฟฯ ให้กลับคืนมา โดยทำให้ผู้อ่านรู้สึก ว่า ไม่ว่าเรื่องจริงจะเป็นอย่างไรก็ตาม ทางการรถไฟฯก็ได้เข้มงวดเรื่องความปลอดภัยของผู้โดยสารและประวัติของพนักงานทุกคนให้มากขึ้น

เมื่อนำเสนอด้านการรถไฟฯ ไปแล้ว หนังสือพิมพ์ก็ได้ไปสัมภาษณ์ น.ส.ขวัญ ถึงประเด็นดังกล่าว ซึ่งน.ส.ขวัญก็ได้ปฏิเสธข้อสังเกตของการรถไฟฯ ว่าไม่เป็นความจริง เพราะได้แจ้งความตั้งแต่วันที่เกิดเหตุ แต่เพิ่งมาเป็นข่าว และในวันที่เกิดเหตุ ต้นอนก็มีคนไม่เต็ม มีแค่ครึ่งเดียวเท่านั้น

หนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่แก่ น.ส.ขวัญ มากพอสมควร ในการเล่าเรื่องและปฏิเสธข้อสังเกตของการรถไฟฯ ว่าไม่จริง ซึ่ง ณ จุดนี้ หนังสือพิมพ์ทำหน้าที่ได้ดีพอสมควร ในการพยายามเสนอข่าวของทั้งสองฝ่าย ไม่ได้เสนอข่าวด้านเดียว เพื่อให้ประชาชนผู้อ่านเป็นคนตัดสิน

แต่หากพิจารณาให้ลึกลงไป จะสังเกตเห็นได้ว่า หนังสือพิมพ์เลือกนำเสนอประเด็นการรถไฟฯ ก่อน ให้พื้นที่แก่การรถไฟฯ ก่อน ส่วน น.ส. ขวัญ จะมาทีหลัง จะเป็นเนื้อหาในตอนท้ายทั้งหมด ซึ่งหากใครอ่านแต่ตอนต้น ก็จะเข้าใจตามข่าวที่การรถไฟฯ ให้

มีการไปสัมภาษณ์ นาย मुख สุไลมาน เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ซึ่งนาย मुख จะดูเป็นกังวลเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของการรถไฟฯว่าจะเสียหายจากเหตุการณ์นี้ จึงได้มีการกำชับป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ขึ้นอีก เพราะกระทบต่อชื่อเสียงการรถไฟฯ มาก นอกจากนั้นยังได้สั่งการรถไฟฯ ให้กู้ภาพลักษณ์กลับมาโดยเร็ว

การให้สัมภาษณ์ของนาย मुख สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นห่วงชื่อเสียงของการรถไฟฯ มากกว่าความปลอดภัยของประชาชน เห็นได้จากการให้สัมภาษณ์ ที่เน้นในเรื่อง “ภาพลักษณ์” การรถไฟฯ และการให้เหตุผลที่ว่า ได้กำชับไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นอีก เพราะกระทบต่อชื่อเสียงการรถไฟฯ หากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่กระทบต่อชื่อเสียงการรถไฟฯ คงไม่มีการแก้ไขและป้องกันแต่อย่างใด เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับ “สถาบัน” มากกว่า “มนุษย์” (ผู้หญิงที่ถูกกระทำ) ถึงแม้ว่าในตอนท้ายจะบอกว่า ได้ให้กรมการติดตามคดีจนจบเพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ผู้เสียหายก็ตาม

คำให้สัมภาษณ์ของเลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม สะท้อนให้เห็นถึงความคิดแบบปิตาธิปไตย ความคิดในแบบที่ผู้หญิงไม่ได้มีความหมายอะไร สิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตผู้หญิงคนหนึ่ง มีความสำคัญน้อยกว่า หรืออาจไม่มีความสำคัญเลยเมื่อเทียบกับ ชื่อเสียงของการรถไฟฯ

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 16 ตุลาคม 2544)

“รฟท. อ้างคดีมีพินิจ สวรร้อง! ถูกข่มขืน

การรถไฟฯ ส่งตัวแทนโร่ชี้แจง “ข่าวสด”

หากอ่านแต่ “พาดหัวข่าว” จะรับได้ถึงความรู้สึกที่หนังสือพิมพ์ตำหนิ การรถไฟฯ ว่าทำมาอ้าง ต้องมาชี้แจง เหมือนว่าจะเห็นใจ น.ส.ขวัญ มากกว่า การรถไฟฯ

การใช้คำว่า “อ้าง” - ข้ออ้าง ไม่ใช่เรื่องจริง

ส่งตัวแทน “โร่” ชี้แจง - แสดงอาการเร่งรีบ เป็นเรื่องด่วน ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ ไม่ก็เป็นการแสดงอาการแก้ตัว

แต่หากพิจารณารายละเอียดทั้งหมด จะเห็นว่าหนังสือพิมพ์ไม่ได้คิดจะโจมตีการรถไฟแต่อย่างใด อีกทั้งการลงข่าวยังเป็นการประนีประนอมกับการรถไฟด้วย โดยหนังสือพิมพ์ได้นำเสนอเนื้อหาฝ่ายการรถไฟก่อน ซึ่งก็จะอยู่ในตอนต้นๆ ส่วนการรายงานข่าวด้าน น.ส.ขวัญ จะอยู่ในตอนท้ายของข่าว เนื่องจากการรถไฟได้พื้นที่ในตอนต้น ผู้อ่านก็ได้อ่านเนื้อหาส่วนของการรถไฟก่อน หลายคนอาจจะไม่ได้อ่านข่าวจนจบ ก็จะได้รับข้อมูลการรถไฟฝ่ายเดียว โดยเนื้อหา ก็จะเป็นการแก้ข่าว พร้อมกับการตั้งข้อสังเกตต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อ น.ส.ขวัญ

อีกทั้งการเลือก quote ของหนังสือพิมพ์ มีการ direct quote ฝ่ายการรถไฟด้วย โดยเลือก quote ในส่วนของการแก้ปัญหาของการรถไฟ “...ทางรถไฟได้เข้มงวดเรื่องการดูแลความปลอดภัยของผู้โดยสาร รวมทั้งการตรวจประวัติของพนักงานทุกคน” ซึ่งจะเป็นการรับประกันความรู้สึกให้กับประชาชนคนอ่านว่า การรถไฟได้มีมาตรการที่เข้มงวดขึ้น เหมือนเป็นการฝากข่าวประชาสัมพันธ์ผ่านทางหนังสือพิมพ์ และการเขียนข่าวถึง น.ส. ขวัญ ก็มีการใช้คำว่า “เหยื่อสาว” อยู่เช่นเคย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
ว่าที่ร.ต.หญิงสุชานรี ถูกข่มขืนบนรถไฟ	วันพุธที่ 17 ตุลาคม 2544	ข่าวสด	กระทรวงคมนาคมมีคำสั่งให้การรถไฟเข้าชี้แจงถึงกรณีที่เกิดขึ้น	นายวิเชษฐ ไรจนธรรมกุล ผู้ตรวจราชการกระทรวงคมนาคม สั่งการให้การรถไฟเข้าชี้แจงและหาทางป้องกันปัญหาของการรถไฟอันเนื่องมาจากการรถไฟที่มีการแจ้งความดำเนินกรเข้าหน้าที่รถไฟข่มขืนผู้โดยสาร	ทางเจ้าหน้าที่การรถไฟและผู้ที่ร้องเรียน ต่างให้การไม่ตรงกัน ต้องให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสวนต่อไปแต่ข่าวที่ลงมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์การรถไฟ นายวิเชษฐจึงได้ขอให้การรถไฟเร่งหามาตรการออกมาควบคุมโดยเน้นในเรื่องของความปลอดภัยของผู้โดยสารเป็นหลักและสนับสนุนให้ดำเนินการลงโทษกับเจ้าหน้าที่ที่ประพฤติจนสร้างความเสื่อมเสียชื่อเสียงต่อการรถไฟ	นายสรารุช ธรรมศิริ ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย กล่าวว่า เห็นจริงอย่างเร่งด่วน โดยเบื้องต้นได้ปลดพนักงานคนดังกล่าวออกแล้ว และได้จัดให้มีมาตรการความปลอดภัยทั้งระยะสั้นและระยะยาว (อ่านรายละเอียดของการวิเคราะห์)	นายวิเชษฐ	ไม่ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเป็นอย่างไรแต่เน้นไปที่ผลกระทบและความเสียหายที่เกิดกับการรถไฟเน้นไปที่การแก้ไขภาพลักษณ์การรถไฟ	คมนาคมสั่ง "รฟท" ล้อมคอ-ตุ๋นอนใน "คมนาคม" เรียกพ.ท.ชี้แจงหลังเกิดเรื่องงามหน้าการรถไฟ พนักงานตุ๋นอนขึ้นใจสาวปริญาโทในรถตุ๋นอน	<ul style="list-style-type: none"> ดำเนิน การลงโทษอย่างเฉียบขาด สั่งจัดระเบียบใหม่ วางมาตรการใหม่ ประเมินผลถ้าไม่ผ่านปลด

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 17 ตุลาคม 2544)

การนำเสนอข่าวในวันนี้ เป็นการนำเสนอข่าวทางด้านของการรถไฟในลักษณะของการที่ทางกระทรวงคมนาคม มีคำสั่งเรียกให้การรถไฟเข้ามาชี้แจงถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ซึ่งในเนื้อหาข่าวก็ไม่ได้มีการชี้แจงถึงเหตุการณ์เท่าใดนัก เพราะผู้ว่าการรถไฟไม่ออกความคิดเห็นถึงเหตุการณ์ โดยให้เหตุผลว่ายังอยู่ในกระบวนการของตำรวจ แต่จะนำเสนอเนื้อหาในลักษณะที่การรถไฟมีมาตรการรักษาความปลอดภัยที่เข้มแข็งขึ้น

เนื้อหา 80% ในรายละเอียดของข่าว เป็นเรื่องเกี่ยวกับมาตรการการป้องกัน และรักษาความปลอดภัยให้แก่ผู้โดยสารทั้งสิ้น โดยนำเสนอในลักษณะทั้งที่เป็น direct quote และ indirect quote

การให้สัมภาษณ์ทั้งของนายวิเชษฐ วัฒนธรรมกุล ผู้ตรวจราชการกระทรวงคมนาคม และนายสรวิศ ธรรมศิริ ผู้ว่าการการรถไฟ ต่างก็เป็นห่วงเกี่ยวกับผลกระทบต่อชื่อเสียงของการรถไฟมาก มากกว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงคนหนึ่ง เพราะต่างก็จะเลี้ยงที่จะให้ความคิดเห็นถึงเรื่องที่เกิดขึ้น โดยนายวิเชษฐ ให้เหตุผลว่า ทั้งผู้ร้องเรียนและเจ้าหน้าที่รถไฟต่างให้การไม่ตรงกัน ส่วนนายสรวิศ กล่าวว่า เรื่องยังอยู่ในกระบวนการของตำรวจ แต่ทั้ง 2 คน จะให้สัมภาษณ์ในประเด็นของมาตรการความปลอดภัยแทน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความพยายามในการที่จะกู้ชื่อเสียงของการรถไฟคืนมา

โดยการนำเสนอเนื้อหาของมาตรการการป้องกัน จะนำเสนอเป็น indirect quote ทั้งหมด แต่มีความละเอียด ว่าการรถไฟมีมาตรการอย่างไรบ้าง ซึ่งจะมีทั้งมาตรการในระยะสั้นและมาตรการในระยะยาว หนังสือพิมพ์ได้ลงรายละเอียดทั้งหมดของมาตรการทั้งสองระยะ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเห็นว่า การรถไฟมีมาตรการที่ดีขึ้น เข้มแข็งขึ้น ปลอดภัยมากขึ้น และเอาใจจริงเอาใจมากขึ้น เพราะในรายละเอียดของข่าว ได้รายงานไว้ว่า จะมีทั้งการอบรมหลักสูตรพนักงานรถนอนโดยเฉพาะ มีการประเมินผลการปฏิบัติงาน หากไม่ผ่านเกณฑ์ก็จะไม่ให้ทำหน้าที่พนักงานรถนอนอีกต่อไป ตั้งคณะกรรมการประเมินคุณภาพงานทุกเดือน ตลอดจนจะนำระบบการค้ำประกันมาใช้เพื่อเป็นหลักประกันในการทำงาน อีกทั้งจะส่งตัวลูกจ้างเฉพาะงานที่ทำหน้าที่รถนอนไปพิมพ์ลายนิ้วมือ เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานและตรวจสอบทะเบียนประวัติอาชญากรรม

นอกจากนี้ ในรายละเอียดของข่าว ยังเสนออีกว่า ทางการรถไฟจะสั่งการให้พิจารณาปรับปรุงขั้นตอนการสรรหาบุคคล เพื่อบรรจุพนักงานรถนอนทั้งหมด โดยคัดเลือกผู้ที่สมควรเป็นพนักงานของการรถไฟให้มากที่สุด และจะเปิดช่องทางติดต่อ ร้องเรียน และเสนอแนะการบริการ

ส่วน direct quote นำเสนอในตอนต้นที่ ผู้ว่าการรถไฟพูดถึงเหตุการณ์ที่ผู้เสียหายได้ทำหนังสือร้องเรียนมาว่า “เรื่องที่เกิดขึ้นขณะนี้ กำลังอยู่ในกระบวนการของตำรวจ ผมยังออกความเห็นไม่ได้ แต่เบื้องต้นได้ปลดพนักงานคนนั้นไปแล้ว เนื่องจากประพัตติคนไม่เหมาะสมระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่...ส่วนกระบวนการสอบสวนเหตุการณ์ต่างๆว่า เจ้าหน้าที่ดังกล่าวข่มขืนตามที่ผู้โดยสารร้องเรียนนั้น ให้เป็นการดำเนินการของทางตำรวจ และกระบวนการยุติธรรมเป็นผู้ตัดสิน”

จากคำให้สัมภาษณ์ จะเห็นได้ว่า ผู้ว่าการก็ไม่ปักใจเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง ประกอบกับการให้ภูมิหลังที่ว่า คำให้การของเจ้าหน้าที่รถไฟ และผู้ร้องเรียนไม่ตรงกัน ทำให้คำให้สัมภาษณ์มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น แต่ทางการรถไฟก็ได้แสดงความรับผิดชอบ โดยการปลดพนักงานออกในเบื้องต้น และไม่ว่าความจริงจะเป็นอย่างไร การรถไฟก็ได้ดำเนินการให้มีมาตรการใหม่แล้ว การเลือก quote ตรงนี้ของหนังสือพิมพ์ ให้นัยยะที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของคำพูดหรือความคิดอันนี้ คือ แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าความจริงจะเป็นเช่นไร การรถไฟก็แสดงความรับผิดชอบเต็มที่แล้ว

เมื่อผู้อ่าน อ่านข่าวจบแล้ว ผู้อ่านจะรู้สึกว่าการรถไฟพยายามจัดการแก้ไขปัญหาด้วยการตั้งมาตรการที่เข้มข้น รับรองความปลอดภัยและเอาจริงเอาจังมากขึ้น

การลงผลต่อเนื่องในลักษณะ การชี้ให้เห็นมาตรการการแก้ไข โดยที่หนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่เกือบทั้งหมดในการเสนอเรื่องมาตรการการป้องกันทั้งหมดนั้น เป็นการให้พื้นที่แก่การรถไฟในการแก้ไขภาพลักษณ์ที่เสียไปให้กลับคืนมา โดยประชาสัมพันธ์ผ่านหนังสือพิมพ์ ซึ่งการรถไฟ ก็ได้ให้ผู้มีอำนาจสูงสุดในการรถไฟ คือ ผู้ว่าการ ออกมาให้สัมภาษณ์เอง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเอาจริงเอาจังของการรถไฟ ซึ่งการนำเสนอข่าวในพื้นที่ตรงนี้ของหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหา นี้ จะทำให้ประชาชนเชื่อมั่นในการรถไฟอีกครั้ง ในขณะที่สาเหตุที่แท้จริงหรือผลกระทบ ที่ผู้หญิงคนหนึ่งได้รับนั้น ถูกละเลยไป

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 17 ตุลาคม 2544)

“คมนาคมสั่ง “รฟท” ล้อมคอก – ตุ่นอนใจ
“คมนาคม” เรียก “ร.ฟ.ท.” ชี้แจงหลังเกิดเรื่อง
งามหน้าการรถไฟ พนักงานตุ่นอนขิ้นใจ
สาวปริญญาโทในตุ่นอน”

จาก “พาดหัวข่าว” อ่านแล้ว จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ชื่อเสียงของการรถไฟ และการหา
มาตรการแก้ไข ในการกู้ชื่อเสียงของการรถไฟกลับคืนมา

ลัทธิคอก - นัยยะตำหนิว่า มีอะไรเสียหาย แล้วค่อยคิดหาทางแก้ไข แต่หนังสือพิมพ์ ก็ได้ให้พื้นที่ในการ “ลัทธิคอก” ของการรถไฟฯ ทั้งหมดของข่าววันนี้

ตื้นนอนใจ - ใจ ใช้ในความหมายถึง ในลักษณะการเกิดเรื่องไม่ตั้งงามเกิดขึ้น สำหรับตื้นนอนใจ คือ เป็นตื้นนอนที่เป็นสถานที่เกิดเหตุการณ์ขมขื่น แต่นัยยะที่นี้ไม่ได้หมายถึง การที่ผู้ชายคนหนึ่งข่มขืนผู้หญิงคนหนึ่ง แต่เป็น **พนักงานการรถไฟ** ข่มขืนผู้หญิงคนหนึ่งบนตื้นนอนของการรถไฟ มันจึงกลายเป็น “ตื้นนอนใจ” ขึ้นมา สาเหตุที่แท้จริงไม่ได้ถูกกล่าวถึง ว่าผู้ชายคนหนึ่งกระทำผู้หญิง แต่กลับกลายเป็นเรื่องราวของ “การรถไฟ” กับ ผู้หญิงที่ถูกกระทำ

เกิดเรื่อง**งามหน้า**การรถไฟฯ – งามหน้า ใช้ในความหมายในเรื่องที่น่าอับอาย ไม่น่าเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น แต่ “งามหน้าการรถไฟ” ตีความได้ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ เป็นเรื่องที่มีการรถไฟต้องเสียชื่อ เพราะมีพนักงานการรถไฟข่มขืนผู้โดยสาร แต่ข่าวไม่ได้เสนอในลักษณะที่ว่า ผู้ชายคนหนึ่งได้ข่มขืนผู้หญิง เพราะหากผู้ชายคนนั้นไม่ได้เป็นพนักงานการรถไฟ การรถไฟก็คงไม่อับอาย และเสียชื่อเสียงเท่านี้ ข่าวนี้เป็นข่าวดังก็เพราะ ผู้ชายคนนั้นเป็นพนักงานการรถไฟ แสดงให้เห็นว่า ปัญหาการข่มขืน ก็ยังคงเป็นประเด็นที่ถูกมองข้าม หรือไม่ก็มองแบบผิดๆ เพราะสังคมมักจะตั้งคำถามกับฝ่ายหญิง และหาเหตุผลเข้าข้างฝ่ายชายในลักษณะความคิดที่ว่า ฝ่ายชายมีสิทธิ/มีอำนาจเหนือร่างกายผู้หญิง แม้แต่คำว่า “งามหน้า” ก็เป็นคำที่มักใช้กับผู้หญิงที่ประพฤติ ปฏิบัติ หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตามที่สังคมได้วางไว้

“งามหน้าการรถไฟ” ในที่นี้ จึงจะไม่งามหน้า ถ้าเหตุการณ์ไม่ได้เกิดขึ้นบนรถไฟ หรือถ้าผู้ชายคนนั้น ไม่ได้เป็นพนักงานการรถไฟ การรถไฟคงงามหน้าน้อยลง เพราะฉะนั้นประเด็นการที่ผู้ชายใช้อำนาจ / ความคิด / กำลัง ข่มขืนผู้หญิง จึงถูกทำให้เล็กลงไป โดยข่าวไปให้ความสำคัญกับสถานที่เกิดเหตุมากกว่า มากกว่าประเด็นปัญหาการข่มขืนจริงๆ การเรียกผู้เสียหาย ก็จะเน้นที่เป็นสาวปริญญาโท ย้ำในเรื่องการศึกษา

ในรายละเอียดของข่าว จะเป็นการใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจและเอาจริงในการแก้ปัญหาของการรถไฟ ไม่ว่าจะ เป็น ...จะมีการ**ลงโทษ**อย่าง**เฉียบขาด** , ผู้ว่าการรถไฟ**สั่งจัดระเบียบใหม่** , **วางมาตรการใหม่** , มีการประเมินผล ตรวจสอบประวัติ/พฤติกรรม ถ้าไม่ผ่าน**ปลด...**

เมื่อผู้อ่าน อ่านแล้ว จะรู้สึกว่าการรถไฟรับรู้ถึงปัญหาและได้แก้ไขโดยวางมาตรการใหม่ๆ เพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้กับผู้โดยสารให้มากที่สุดและโดยเร็วที่สุด โดยดูจากการรายงานข่าวที่ว่า “จะดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 1 เดือน นับแต่ 15 ตุลาคม 2544 เป็นต้นไป” ผู้อ่านก็จะรู้สึก เชื่อมั่นในการรถไฟอีกครั้ง

บทความหรือคอลัมน์ที่ลงเกี่ยวกับข่าวนี้

1. “ข่าวสั้นทันโลก” ของ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันศุกร์ที่ 12 ตุลาคม 2544

เป็นข่าวสั้นเรื่องเล็กๆที่เสนอเกี่ยวกับ การนำตัวนายฤทธิเดช จักรไชย ผู้ต้องหาเข้ากรุงเทพฯ เพื่อมาสอบสวนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น ซึ่งผู้ต้องหาได้ปฏิเสธว่าไม่ได้ขึ้นใจว่าที่ ร.ต.หญิง เพราะผู้เสียหายขอร้องให้ไปขอพยานให้บอกว่าปวดหลัง และตอนกลางคืนก็ได้ให้ขึ้นไปขอพยานให้บนตึนอนอีกรอบ พร้อมกับโอบกอดก่อน จนกระทั่งมีเพศสัมพันธ์กัน โดยฝ่ายหญิงยินยอม เพราะถ้าหากขึ้นใจ ผู้เสียหายสามารถเอะอะโวยวายได้ เนื่องจากตึนอนตึนั้นมีคนนอนถึง 40 เตียง การเสนอเนื้อหาข่าวเกี่ยวกับผู้ต้องหา ซึ่งเป็นผู้กระทำนั้น ถูกนำเสนอในลักษณะ “ข่าวสั้น” ซึ่งอยู่หน้าสุดท้ายของหนังสือพิมพ์ สะท้อนให้เห็นว่า หนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญกับส่วนนี้น้อย แต่ในขณะที่หากเป็นเรื่องของผู้ถูกกระทำ หนังสือพิมพ์จะนำเสนอไว้ที่หน้า 1 ว่าถูกกระทำอย่างไรบ้าง โดยเล่าอย่างละเอียด ให้ภูมิหลังก่อนเกิดเหตุ ซึ่งมันเหมือนกับว่า หนังสือพิมพ์เน้นเรื่องของความสูญเสียของผู้หญิงคนหนึ่งในการขายข่าว แต่พอมาถึงผู้กระทำ กลับไม่นำเสนอว่าอะไรเป็นเหตุให้เขาต้องกระทำ กลับคัด(เลือก)ตอนที่ผู้ต้องหาปฏิเสธมานำเสนอ ซึ่งหากใครอ่านข่าวของวันนี้วันเดียว ก็จะได้รับข้อมูลแต่ทางด้านผู้ต้องหาฝ่ายเดียว เพราะหนังสือพิมพ์ ไม่ได้ไปสัมภาษณ์ผู้เสียหาย เพื่อนำมาเสนอเป็นข่าวแต่อย่างใด

2. สกู๊ป “สดจากสนามข่าว” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด วันที่ 17 ตุลาคม 2544

เป็นการสรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ผู้อ่านอีกทีหนึ่ง ซึ่งเนื้อหาการนำเสนอก็จะเป็นการรวบรวมข้อมูลจากข่าวหน้า 1 ของหนังสือพิมพ์ที่เคยนำเสนอไปแล้ว (เป็นการผลิตซ้ำ-reproduction ของข่าว)

การตั้งหัวข้อสกู๊ปข่าว ก็ยังใช้ภาษาแบบเดิม “ขี้สาวปริญญาโท บนตึนอน – รถไฟ” ในรายละเอียดของข่าว ก็จะเรียกผู้เสียหายว่า “เหยื่อคาม”, “เหยื่อสาว” สลับกับนามสมมติที่ทางหนังสือพิมพ์ได้ตั้งให้ จนจบบทความ

รายละเอียดข่าว ก็จะเน้นที่เหตุการณ์คืนวันที่เกิดเหตุเหมือนเดิม รวมไปถึงเหตุการณ์ที่เธอเข้าแจ้งความและตำรวจไม่รับแจ้งด้วย และกรณีที่มีการรถไฟตั้งข้อสังเกตว่า ตึนอนนั้นปกติคนอยู่จำนวนมากและไม่มีประตู ไม่น่าเกิดเรื่องร้ายขึ้นได้ เพราะแค่ตะโกนผู้โดยสารอื่นๆก็ได้ยินแล้ว ซึ่งหนังสือพิมพ์ ก็ได้ลงคำปฏิเสธของผู้เสียหายต่อข้อสังเกตของการรถไฟด้วย

พร้อมกันนั้น ก็ลงภาพรถไฟและตึนอน ให้ผู้อ่านได้เห็น ซึ่งภาพตึนอนนี้ จะเป็นภาพทั้งตอนที่ยังไม่เอาม่านลง และตอนที่เอาม่านลงแล้ว ซึ่งภาพที่ถ่ายออกมานั้น คนอ่านจะเห็นว่าที่นั่นนั้นติดกันจริงๆ การลงรูปนี้ ดูเหมือนจะยังเป็นการสนับสนุน “ข้อสังเกต” ของทางการรถไฟ

นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ ยังได้นำประเด็นที่ผู้เสียหาย เข้ามาร้องเรียนกับข่าวสดนั้นมานำเสนออีก โดยการใช้ตัวดำเน้นว่า “หลังจาก ‘ข่าวสด’ เสนอข่าวนี้ออกไป ทำให้ผู้เกี่ยวข้องทั้งการรถไฟและตำรวจรถไฟ เต็มดวงไปตามๆกัน” เพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่า ข่าวสด เป็นที่พึ่งของประชาชน เป็นการประชาสัมพันธ์และสร้างสถานะของหนังสือพิมพ์อย่างหนึ่ง

สรุปว่า “สื่อบุคคลของหนังสือพิมพ์ข่าวสด” นั้นเป็นการผลิตซ้ำ (reproduction) ข่าวหน้าหนึ่งอีกทีหนึ่ง อาจจะแตกต่างกับข่าวหน้าหนึ่งตรงที่ว่า รายละเอียดมากขึ้น ภาษาหือหวามากขึ้น และมีการนำเสนอภาพดูนอเน ซึ่งการลงสื่อบุคคลนี้ ดูเหมือนว่าจะไม่เป็นผลดีต่อผู้เสียหายแต่อย่างใด เพราะเป็นการตอกย้ำบุคคลที่ตกเป็นข่าวว่าถูกระทำอย่างไรมาบ้าง และทำให้ผู้อ่านสนใจแต่ในประเด็นของการถูกระทำมากกว่าจะเกิดคำถามว่าเหตุใดผู้ชายถึงได้กระทำเช่นนั้น

3. “คอลัมน์...หน้าจอ” ของหนังสือพิมพ์แนวหน้า วันอังคารที่ 30 ตุลาคม 2544

เนื้อหากล่าวถึงรายการเจาะใจ ที่ได้ติดต่อให้ว่าที่ ร.ต.หญิง สุชานรี ฝึกฝน ไปออกรายการถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น เพราะทางรายการได้อ่านเรื่องราวของเธอผ่านทางหนังสือพิมพ์ รายละเอียดในคอลัมน์ เน้นถึงผลกระทบที่เธอได้รับจากเหตุการณ์มากกว่าจะไปเน้นในลักษณะที่ว่าเธอโดนข่มขืนอย่างไร เมื่อไร

แต่ในเนื้อหาก้มีการเกริ่นนำถึงเหตุการณ์ว่าเธอโดนข่มขืน เข้าใจว่าเพื่อให้เห็นที่ไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์ และคนที่ไม่ได้ดูรายการเจาะใจ สามารถเข้าใจเรื่องราวได้ตรงกัน ก่อนการเขียนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คอลัมน์นิสต์ได้เขียนขอโทษว่าที่ ร.ต.หญิงสุชานรี ฝึกฝน ก่อน

“ผมต้องขอโทษคุณสุภาพสตรีท่านนี้อีกครั้งที่ผมนำมาเขียน แต่สิ่งที่ผมเขียน

ผมอยากให้เรื่องนี้มาเป็นข้อคิดแก่สังคม อยากให้ประชาชนมองเห็นการทำงาน

ของหน่วยงานภาครัฐ ทั้งบุคคล หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสภาพของสังคมในเมืองไทย”

ซึ่งการเขียนแบบนี้ของคอลัมน์นิสต์ ถือเป็นกาให้เกียรติแต่ผู้ที่ตกเป็นข่าว ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดีและการนำเสนอเนื้อหาในคอลัมน์ ก็ตรงกับเจตนาที่ผู้เขียนได้บอกเอาไว้ตั้งแต่ต้น คือ เน้นในเรื่องผลกระทบที่เธอได้รับในการเข้าไปร้องเรียน/หรือใช้บริการจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ หลังจากที่ถูกรับข่มขืน และชี้ให้เห็นอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

คอลัมน์นี้ถือเป็น ตัวแทนในการสะท้อนเสียงเล็กๆของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งถูกระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่าได้เป็นอย่างดี

4. “คอลัมน์ แจ่วริมจ้อ” ของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันศุกร์ที่ 2 พฤศจิกายน 2544

เนื้อหาของคอลัมน์เกี่ยวกับรายการ “เจาะใจ” ที่ได้นำเสนอเรื่องของท.ต.หญิงสุชานรี เช่นกัน กล่าวชื่นชมในความแข็งแกร่งและการต่อสู้กับความอยุติธรรม และชี้ให้เห็นว่า “ภัยข่มขืน” หรืออาชญากรรมทางเพศที่ไม่หมดไปจากประเทศ ก็เพราะผู้รักษากฎหมายมองปัญหาของ “เหยื่อ” เป็นแค่เรื่องเล็กน้อย

และเจ้าของคอลัมน์ ได้ลงท้ายตอนจบไว้อย่างน่าคิดว่า

“เมื่อฟังสิ่งที่เธอระบายความคับแค้นที่เธอระบายออกมาแล้ว ไม่รู้ว่าจะนำตำหนิใครมากกว่ากัน ระหว่างมนุษย์บ้ากาม กับผู้รักษากฎหมาย เหมือนอย่างที่เขาเจาะใจ ตั้งประเด็นไว้น่าคมคาย ว่า “ใครข่มขืน?” นั่นแหละ”

ถึงแม้ทั้งสองคอลัมน์นี้ จะเขียนในลักษณะชี้ให้เห็นถึงผลกระทบที่เธอได้รับจากการข่มขืน และการตำหนิการทำงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตลอดจนการประณามผู้ชายคนนั้นที่กระทำเธอ ซึ่งหากดูโดยรวมแล้ว ก็สรุปได้ว่าทั้งสองคอลัมน์ สามารถเป็นตัวแทนในการสะท้อนเสียงของผู้หญิงให้มีคนฟังและสนใจมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม การใช้ภาษาบางคำ ของทั้งสองคอลัมน์ ก็ยังคงสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติที่ยึดติดอยู่ในกรอบของสังคมปิตาธิปไตยแบบเดิมๆ เช่น “...เธอยอมเปิดใจ เพื่อเป็นอุทาหรณ์แก่ผู้หญิงคนอื่นให้ระมัดระวังตัวในการเดินทางไปไหนมาไหนคนเดียว” ซึ่งได้สะท้อนให้เห็นถึง ความคิดที่ว่า สาเหตุหนึ่งแห่งการข่มขืน เพราะเธอเดินทางคนเดียว ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เป็นสิทธิของผู้หญิงทุกคนที่จะไปไหนก็ได้ ผู้ชายไม่มีสิทธิมาอ้างว่าเพราะเธอเดินทางคนเดียวเลยถูกข่มขืน ความคิดเช่นนี้มันเป็นการสั่งสมมานานในระบอบสังคมแบบปิตาธิปไตยที่ทำให้ผู้ชายรู้สึกว่าคุณเองเหนือกว่าผู้หญิง และมีสิทธิในเนื้อตัวร่างกายผู้หญิง

หรือ

“...แม้จะถูกรังแกย้ายจนเป็นตราบาปไปชั่วชีวิต...” สะท้อนให้เห็นถึงการให้คุณค่าในเรื่องของพรหมจรรย์ ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของลูกผู้หญิง เพราะเมื่อเสียไปแล้ว ก็จะกลายเป็นตราบาปไปชั่วชีวิต

หรือในคอลัมน์แรก ตั้งหัวข้อว่า “เจาะใจ กับเธอผู้โชคร้าย” นัยยะของคำว่า “ผู้โชคร้าย” สะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่ว่า ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนเป็น “ผู้โชคร้าย” ในขณะที่ผู้หญิงทั่วไปที่ไม่ได้โดนข่มขืน จะกลายเป็น “ผู้โชคดี” ในที่สุด ซึ่งหากเราคิดกันแบบนี้ สาเหตุที่แท้จริงของการถูกข่มขืนจะไม่ได้ถูกหยิบยกขึ้นมา เพราะการที่สังคมไปคิดว่า ผู้หญิงที่ถูกกระทำคือผู้หญิงที่โชคร้าย เพราะฉะนั้นผู้ชายที่เป็นผู้กระทำ จึงไม่ถูกตั้งคำถามจากสังคมว่าเพราะเหตุใดเขาถึงทำเช่นนั้น สาเหตุที่แท้จริงจึงถูกละเลยไป ในขณะที่เดียวกันการคิดเช่นนี้ ก็เป็นการไปเพิ่มน้ำหนักหรือสนับสนุนความรู้สึกของผู้ชายในเรื่องของการมีสิทธิเหนือร่างกายผู้หญิง เพราะเวลาเกิดประเด็นปัญหาการข่มขืน

ที่ใคร คนในสังคมจะรู้สึกว่าเป็นคนนั้นใครร้าย ในขณะที่ผู้ชายไม่ถูกตั้งคำถาม และในความเชื่อเรื่อง “ความใคร่ร้าย” นั้น จะมีสักกี่คนที่รู้สึกว่าความคิด และวัฒนธรรมของสังคมมีส่วนในการสนับสนุนผู้ชายให้มีความคิดและพฤติกรรมเช่นนั้น รวมไปถึงการที่ผู้หญิงก็ถูกหล่อหลอมให้ต้องยอมรับกับความคิดและพฤติกรรมเช่นนั้นตลอดไป

5. “ข่าวหน้าสาธารณสุข” ของหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันพุธที่ 14 พฤศจิกายน 2544

เนื่องจากเป็นหน้าสาธารณสุข เนื้อหาข่าวจึงเป็นการรายงานในส่วนของโรงพยาบาล เกี่ยวกับการทำงานของแพทย์และพยาบาล โดยเนื้อหาข่าวได้เกริ่นถึง รายการ “เจาะใจ” ว่าได้แพร่ภาพรายการ โดยนำหญิงสาวที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศบนรถไฟ ตอนหนึ่งของรายการ หญิงสาวระบุว่า นอกจากจะถูกผู้ชายบนตู้รถไฟล้วงละเมิดทางเพศแล้ว ตำรวจและบุคลากรทางการแพทย์ก็มีส่วนในการทำให้เธอเป็นเหยื่อของการล้วงละเมิดทางเพศด้วย

ในตอนต้นเนื้อหาข่าวได้นำเสนอ คำให้สัมภาษณ์ของเธอที่ว่า แพทย์ที่โรงพยาบาลตำรวจได้ตั้งคำถามและใช้คำพูดไม่เหมาะสม โดยลักษณะที่ว่าเธอเองเป็นต้นเหตุที่ถูกล้วงละเมิด เช่น การตั้งคำถามว่าแน่ใจได้อย่างไรว่ามีผู้ร้ายคนเดียว , ระหว่างตรวจร่างกายให้นักศึกษาแพทย์เข้ามาดูโดยไม่ขออนุญาต รวมทั้งการเปิดเผยรายละเอียดในเวชระเบียนประวัติของเธอให้บุคคลอื่นได้รับรู้

จากนั้นข่าวได้นำเสนอ การไปสัมภาษณ์ พ.ต.ต.น.พ. ชุมศักดิ์ พฤษชาพงษ์ นายแพทย์ใหญ่ สำนักงานแพทย์ใหญ่ โรงพยาบาลตำรวจ ถึงกรณีข่าวที่เกิดขึ้น ซึ่ง พ.ต.ต.น.พ. ชุมศักดิ์ ก็ได้ให้สัมภาษณ์ในลักษณะที่เห็นใจผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ (คือพูดในลักษณะทั่วไป) ไม่ได้เน้นที่กรณีนี้ว่า บางครั้งแพทย์และพยาบาล เห็นคนไข้เป็นเรื่องปกติที่ต้องดูแล จนเผลอเกิดความชินชาจนไม่ได้รับรู้ความเจ็บปวดของผู้มารับบริการ คือการให้สัมภาษณ์ของ น.พ.ชุมศักดิ์ นี้จะเป็นการพูดถึงกรณีทั่วไป ไม่ได้เน้นที่กรณีนี้ และแพทย์พยาบาลที่กล่าวถึง ก็กล่าวถึงแพทย์ พยาบาลทั่วไป ไม่ได้เอ่ยเฉพาะเจาะจงว่าเป็นโรงพยาบาลตำรวจ

สำหรับการให้สัมภาษณ์ถึงกรณีที่ ว่าที่ร.ต.หญิงสุชานรี ดำเนินการทำงานของแพทย์ และพยาบาลโรงพยาบาลตำรวจนั้น หนังสือพิมพ์ได้เสนอคำให้สัมภาษณ์ของ น.พ.ชุมศักดิ์ ตรงส่วนนี้เป็น direct quote ซึ่งในเนื้อหา ก็จะเป็นการปฏิเสธถึงข้อกล่าวหาว่า

“...ฝ่ายบริหารโรงพยาบาลได้สืบสวนข้อเท็จจริงแล้ว แพทย์ที่ตรวจร่างกาย ยืนยันว่า ไม่ได้ให้นักศึกษาแพทย์เข้าไปสังเกตการณ์หรือสอนขณะที่ตรวจร่างกาย ส่วนเรื่องการไม่ปกปิดความลับผู้ป่วยเป็นเรื่องที่ต้องทำความเข้าใจกันเพราะวันนั้น เกิดเหตุสุดวิสัยบางอย่าง ซึ่งทางโรงพยาบาลได้ตัดเตือนเจ้าหน้าที่ไปแล้ว...”

นอกจากนี้ ก็จะเป็นการนำเสนอในส่วนของมาตรการการป้องกันไม่ให้หญิงสาวที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศตกเป็นเหยื่อซ้ำซาก โดยให้นโยบายว่า การตั้งคำถามให้ตรงประเด็น / ใช้คำสุภาพ และให้เสร็จภายในครั้งเดียว รวมถึงเรื่องที่พักพิง และสถาบันฝึกอบรมแพทย์ประจำบ้านทั่วประเทศ จะพัฒนาให้แพทย์และบุคลากรทุกคนให้บริการผู้ป่วยด้วยใจมากขึ้น รวมทั้งการฝึกอบรมนักศึกษาแพทย์ในการขออนุญาตผู้ป่วยทุกครั้งทุกกรณีในการขอเข้าไปสังเกตอาการ

จะเห็นได้ว่า ทั้งเนื้อหาข่าว จะเป็นการรายงานเกี่ยวกับฝ่ายของแพทย์ทั้งสิ้น (เนื่องด้วยเป็นหน้าสาธารณสุข) แต่การเลือก quote หรือการนำเสนอประเด็นดูเหมือนว่า หนังสือพิมพ์จะเปิดพื้นที่ให้กับฝ่ายแพทย์ได้มาแก้ข่าวที่เกิดขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็พยายามส่งเสริมภาพลักษณ์ของโรงพยาบาลตำรวจ ในลักษณะของการนำเสนอนโยบาย และมาตรการการช่วยเหลือผู้หญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปการนำเสนอข่าวในกรณีศึกษาที่ 1 (ว่าที่ ร.ต. หญิงสุชานรี ฝึกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ)

ข่าวหน้าหนึ่ง

1. เน้นรายละเอียดของเหตุการณ์ ว่าถูกกระทำอย่างไร อีกทั้งมีการบรรยายพฤติกรรมของผู้เสียหายก่อนเกิดเหตุ ซึ่งการ (นำเสนอ) ตรงนี้ของหนังสือพิมพ์ เป็นการพยายามหาเหตุผล หรือ สาเหตุของการเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น ว่าผู้หญิงมีพฤติกรรมอย่างไร จึงได้ถูกข่มขืน ในขณะที่ฝ่ายชายมิได้ถูกตั้งคำถาม เหมือนกับเป็นการบอกกล่าวๆว่า เหตุการณ์ในครั้งนั้นที่เธอถูกกระทำ เธอได้มีส่วน หรืออย่างน้อยก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ได้ทำให้เหตุการณ์ในวันนั้นเกิดขึ้น
2. ให้รายละเอียดเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวโดยละเอียด ทำให้ผู้อ่านที่เป็นคนใกล้ชิด หรือเคยรู้จักกับผู้เสียหายทราบว่า ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวนี้นี้คือใคร
3. ภาษาที่ใช้ มีการประหม่นหรือตัดสินอยู่ในตัว ซึ่งภาษาที่ใช้ได้สะท้อนให้เห็นถึงการยึดติดอยู่กับความอุดมการณ์บีตาธิปไตยที่ผู้ชายรู้สึกมีอำนาจเหนือผู้หญิง การเลือกใช้คำพาดหัวข่าว เช่น “ข่มขืน”, “ขี้” มีส่วนทำให้ผู้หญิงรู้สึกถูกบอกรหรือตีตรา บางคนอาจเกิดคำถามขึ้นในใจว่า “อาจจะเป็นเพราะเรา” (ผู้หญิง) การพาดหัวข่าวเช่นนี้ จะทำให้ผู้หญิงที่ถูกข่มขืน มักจะต้องจมอยู่ในความทุกข์ ด้วยความรู้สึกผิด ด้วยความรู้สึกอับอาย หรือบางครั้งไม่ต้องการจะมีชีวิตอยู่ ใดๆ ที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น เธอมิได้เป็นผู้ก่อแต่อย่างใด แต่เธอต้องแบกรับกับความรู้สึกอับอาย กับสิ่งที่กรอบของสังคมได้ตั้งเอาไว้
4. หากวันใด หนังสือพิมพ์รายงานข่าวเกี่ยวกับ “คู่กรณี” ของเธอ ไม่ว่าจะเป็นผู้ต้องหา ตำรวจ หรือแพทย์ โดยส่วนมาก ทั้งข่าวก็จะเป็นการรายงานทางฝ่าย “คู่กรณี” ทั้งหมด ไม่ได้มีพื้นที่ให้กับเธอได้พูดออกมา ซึ่งหากเป็นเช่นนี้ หากผู้อ่านท่านใดไม่ได้ติดตามการรายงานข่าวมาตั้งแต่ต้น ก็จะได้รับข้อมูลจากฝ่าย “คู่กรณี” ของเธอแต่เพียงฝ่ายเดียว หรือหากใครติดตามมาตั้งแต่ต้น เมื่อมาอ่านข่าวของวันที่ลงเกี่ยวกับ “คู่กรณี” ของเธอนี้ ก็จะทำให้เกิดความสงสัยในตัวเธอ หรือสิ่งที่เธอเคยได้พูดไปแล้วว่า จริงหรือไม่ เพราะในรายละเอียดของข่าว “คู่กรณี” ของเธอ ได้พูดในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับเธอหมด หรืออาจเรียกว่า เป็นการปฏิเสธคำพูดของเธออย่างสิ้นเชิง เหมือนกับว่าหนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่ในการแก้ข่าวสำหรับ “คู่กรณี” ของเธอ ซึ่งการแก้ข่าวนี้นี้ ก็มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ เพราะหนังสือพิมพ์ได้ไปสัมภาษณ์แหล่งข่าวที่สนับสนุน หรือเป็นการให้นำหนักแก้คำพูดของ “คู่กรณี” ในขณะที่หากเธอลงข่าวเมื่อใด เธอจะมีเพียงเสียงเล็กๆ ของเธอคนเดียวเท่านั้น

บทความหรือคอลัมน์

หากเป็นสื่อบทความ จะไม่มีอะไรแตกต่างจากการรายงานข่าวหน้าหนึ่ง ข้อมูลจะเหมือนกับที่ข่าวหน้าหนึ่งได้นำเสนอไป เหมือนเป็นการ “ผลิตซ้ำ” เรื่องราวที่เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งมีแต่จะตอกย้ำให้กับผู้ที่ตกเป็นข่าว

แต่หากเป็นบทความหรือคอลัมน์ จะไม่เน้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากนัก แต่จะเน้นไปที่ผลกระทบหลังจากเกิดเหตุการณ์แล้ว และมีลักษณะการเขียนที่เห็นใจผู้ที่ตกเป็นข่าวกับเรื่องราวที่เธอต้องประสบ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ข้อมูลหรือแหล่งอ้างอิงของเจ้าของบทความ หรือคอลัมน์นิสต์ นั้น จะมาจากการที่พวกเขาได้ดูรายการ “เจาะใจ” ซึ่งเป็นสื่อโทรทัศน์และได้นำเรื่องราวของเธอมานำเสนออีกครั้ง ซึ่งอาจสรุปได้ว่า สื่อโทรทัศน์สามารถสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่เธอได้รับมากกว่า ในขณะที่หนังสือพิมพ์จะเน้นไปที่ตัวเหตุการณ์ โดยที่ไม่สามารถสะท้อน หรือเป็นสื่อกลาง หรือเป็นตัวแทน ให้กับผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องตกเป็นข่าว ว่าได้รับผลกระทบอย่างไรบ้าง นอกจากนี้จะนำเรื่องราวของเธอไปขายบนหน้าหนังสือพิมพ์เท่านั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความเป็นจริง : จากเสียงเล็กๆ

การข่มขืนเป็นปรากฏการณ์ของสังคมที่แสดงถึงการลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์ของหญิง โดยผู้หญิงถูกมองเสมือนหนึ่งเป็นสิ่งของหรือภาชนะเท่านั้น การข่มขืนจึงเป็นอาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคล มิใช่กระทำต่ออวัยวะเพศเท่านั้น...

(วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์ ,อ้างถึงใน อรรถสม สุทธิสาคร, 2544 : 30)

ขอให้เธอได้พูด

ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุชานรี ฝึกฝน ผู้หญิงที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจทำงานในฝ่ายบริหารของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง มีชีวิตส่วนตัวที่สงบและเรียบง่ายท่ามกลางครอบครัวที่อบอุ่น แม้ว่าเธอจะไม่ใช้พีคินโตของบ้าน แต่เธอก็คือเสาหลักของครอบครัวที่จะต้องรับผิดชอบชีวิตทั้งหมด 7 ชีวิต รวมทั้งตัวเธอเอง และดูเหมือนว่าเธอจะทำหน้าที่ของเธอที่มีต่อคนในครอบครัวได้ดีจนกระทั่งมี “เหตุการณ์” หนึ่งได้เกิดขึ้นกับเธอ เมื่อเธอต้องไปติดต่อกงานที่ต่างจังหวัด และได้ใช้บริการของการรถไฟแห่งประเทศไทย เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นกับเธอก็เกิดขึ้น...ด้วยเธอถูกล่วงละเมิดทางเพศจากพนักงานการรถไฟ

ตั้งแต่เกิดเหตุ ผู้วิจัยได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี หลายครั้ง เธอให้ผู้วิจัยเรียกเธอว่า “แก้ว” ซึ่งเป็นชื่อเล่นของเธอ

ทุกครั้งที่พบพี่แก้ว ต้องมีส่วนหนึ่งส่วนใดที่เปลี่ยนแปลงไป ไม่ว่าจะเป็นทรงผมหรือการแต่งกายครั้งแรกที่ได้พบ เธอไว้ผมยาวรวบผมเรียบร้อยเผยให้เห็นใบหน้าอย่างชัดเจน ต่อมาเธอไปตัดผมหลังจากนั้นไม่นานนักก็ไปยัดให้ตรงอีกครั้งหนึ่ง หรือบางทีก็ไปตัดชอยสั้น และล่าสุดเธอไว้บ๊อบสั้นเหมือนเด็กนักเรียน การที่เธอเปลี่ยนทรงผมเป็นว่าเล่น ทำให้อดถามไม่ได้ว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น เธอยิ้มและตอบว่า “กลัวคนจะจำได้”

คำตอบที่ได้รับ ทำให้ผู้วิจัยอดคิดไม่ได้ว่า หญิงสาวคนหนึ่งต้องมารับชะตากรรมที่เธอไม่ได้ก่อ สิ่งเหล่านี้ทารุณและอยุติธรรมเกินไปสำหรับเธอ

แต่ไม่ว่าทรงผมหรือการแต่งกายของพี่แก้วจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม แต่สิ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงในทุกครั้งที่เราพบกันก็คือ รูปร่างเล็กผอมบางและนัยน์ตาที่ยังคงแผ่รอยเศร้าคุ่นนั้นของเธอ

ศ.นพ. วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติเวชวิทยา นายแพทย์ผู้มีประสบการณ์ในการตรวจคนไข้ที่ถูกข่มขืนมามากมาย ได้กล่าวไว้ว่า “คดีความผิดทางเพศ เหมือนภูเขาน้ำแข็งในทะเล คดีที่ไปแจ้งความเหมือนปลายยอดเท่านั้น ที่โผล่ขึ้นมา” (อรรถสม สุทธิสาคร , 2544 : 65)

เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะ ผู้หญิงไม่กล้าไปแจ้งความดำเนินคดี ด้วยความอับอาย ความวิตกกังวล ความไม่แน่ใจ ตลอดจนความกลัวสูญเสียสถานะทางสังคม ทั้งๆที่ความรู้สึกเหล่านี้ได้เกิดขึ้นมาจากสาเหตุที่เธอไม่ได้เป็นคนก่อ ผู้หญิงจำนวนมากก็ตรองอยู่นานว่าจะตัดสินใจอย่างไรหลังจากถูกข่มขืน เพราะความเสียหายด้านจิตใจอย่างใหญ่หลวงที่เธอได้รับ ประกอบกับสภาวะขวัญเสียและสับสน และความกลัวผลกระทบที่จะได้รับจากคนในสังคมหากรู้ว่าเธอถูกข่มขืน ทำให้ผู้หญิงหลายคนยอมปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านเลยไป เพื่อรักษาสถานะทางสังคมให้คงอยู่ เพราะเธอรู้ดีว่าสังคมมองผู้หญิงที่ถูกข่มขืนอย่างไรด้วยตัวอย่างมีให้เห็นอย่างดาษดื่น แต่ถึงแม้ว่าพวกเขาเหล่านั้นยอมเจ็บไม่ได้แจ้งความเพื่อดำเนินคดีตามกฎหมาย แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะยังคงติดอยู่ในใจของพวกเขาตลอดไป ในทางตรงกันข้ามผู้หญิงบางคนเลือกที่จะแจ้งความดำเนินคดีเพื่อร้องขอความยุติธรรม แต่สิ่งที่พวกเขาต้องแลกมาเพื่อความยุติธรรมนั้นมันมากมายเหลือที่จะคนานับ ด้วยการดำเนินชีวิตหลังเหตุการณ์นั้นเปลี่ยนแปลงไป บางคนต้องย้ายที่ทำงาน หลายคนต้องย้ายบ้าน และอีกมากมายต้องปรับสภาพชีวิตใหม่เพราะวิถีการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป ฉะนั้นการข่มขืนจึงมิใช่เพียงเหตุการณ์ที่จบสิ้นลง หากยังมีผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงอีกมากมายที่จะเกิดขึ้นตามมาเหมือนห่วงลูกโซ่ และไม่ว่าผู้หญิงจะเลือกทางไหน ความเจ็บปวดก็เป็นสิ่งที่ผู้หญิงหลีกเลี่ยงไม่พ้น

สำหรับตัวพี่แก้วเอง พี่แก้วเลือกที่จะแจ้งความดำเนินคดีเพื่อร้องขอความยุติธรรมจากสังคม เธอทำตามขั้นตอนทุกอย่างที่สังคมได้วางระเบียบกฎเกณฑ์เอาไว้หรือที่เราเรียกกันว่ากฎหมาย แต่ผู้ที่เป็นตัวแทนของสังคมในการรักษากฎหมายกลับไม่ทำหน้าที่ และละเลยเสียงเล็กๆอย่างเธอ

“พอรถไฟเข้าจอดชานชาลาที่หัวลำโพง ก็ตัดสินใจไปบอกเจ้าหน้าที่ตำรวจรถไฟว่าถูกลวนลามบนรถไฟ ไม่กล้าบอกอะไรมากไปกว่านั้น เพราะตอนนั้นกำลังสับสนมาก ตำรวจก็ถามว่าเหตุเกิดที่ไหน เราก็บอกว่า บนรถไฟ ตำรวจก็ยังถามอีกว่าเหตุเกิดที่ไหน เราก็บอกว่าเหตุเกิดบนรถไฟ แต่ตำรวจก็ยังถามคำถามเดิมอีกว่าเหตุเกิดที่ไหนแต่ครั้งนี้เขาถามแบบตะคอก เราก็ตอบเหมือนเดิมว่าเหตุเกิดบนรถไฟ พอเขาได้ยินคำตอบเขาก็พูดออกมาว่า “เอ๊ะ! คุณนี่พูดไม่รู้เรื่อง พูดภาษาคนเป็นหรือเปล่า ฟังภาษามนุษย์ไม่รู้เรื่องรีไร จะไปไหนก็ไปไป !” แล้วเขาก็เดินไปเลย ตอนนั้นร้องไห้โฮอย่างไม่อายใครเลย เพราะไม่รู้จะไปหาใครแล้ว มารู้ทีหลังว่าที่ตำรวจคนนั้นเขาถามว่าเหตุเกิดที่ไหนนั้น เขาต้องการรู้สถานที่ว่าจังหวัดอะไร ซึ่งเราไม่รู้ว่าเขาต้องการคำตอบแบบนั้น พอเขาถามว่าเหตุเกิดที่ไหน ก็ตอบว่าบนรถไฟ เพราะเหตุการณ์มันเกิดขึ้นบนรถไฟจริงๆ ระหว่างที่เราไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรอยู่นั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจระดับสัญญาบัตรท่านหนึ่งก็เดินเข้ามาสอบถาม แล้วก็แนะนำให้ไปที่สน.นพวงศ์”

“พอไปถึง สน.นพวงศ์ ก็เข้าไปหาพนักงานสอบสวน เป็นร้อยเวรที่เป็นผู้หญิง ผู้กองเขาก็ สอบถามและให้เล่ารายละเอียด เราก็เล่าไปร้องให้ไป พอเล่าจบผู้กองบอกเราว่า ให้เราไปแจ้ง ความที่ชุมพร ที่นี่ไม่สามารถรับแจ้งความได้ เราก็งงว่าทำไมจะรับแจ้งความไม่ได้เพราะเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นเป็นเหตุการณ์ต่อเนื่อง ทางผู้กองเขาให้เหตุผลว่า เป็นพระราชกฤษฎีกาของตำรวจรถไฟ ที่จะมีอำนาจสืบสวนสอบสวนแค่หัวลำโพงกับชานเมืองเท่านั้น แต่ตอนนั้นเราเจ็บร่างกายมาก ก็เลย ขอให้ผู้กองช่วยส่งตัวไปตรวจร่างกายได้ไหม ผู้กองยังยืนยันว่าไม่ได้ ต้องให้เราไปแจ้งความที่ ชุมพร แล้วให้ตำรวจชุมพรส่งไปตรวจร่างกาย ในที่สุดเราก็ขอให้ทางตำรวจลงบันทึกประจำวันให้ เขาก็ลงให้อย่างเสียไม่ได้ ก่อนที่เราจะกลับ เรากถามผู้กองไปว่าหนูเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆตัวคนเดียว จะไปชุมพรได้ยังไง ตำรวจอีกคนหันมาตอบว่า น้องก็ขึ้นรถไฟไปซิ หรือจะเดินไปก็ตามใจ!”

“ตอนนั้นมีความรู้สึกอย่างเดียวว่า เราไม่มีใครเลย เจ้าหน้าที่ตำรวจที่สมควรเป็นที่พึ่งให้ กับประชาชนก็มาทำกับเราอย่างนี้ ตอนนั้นบอกได้คำเดียวว่ามีดแปดด้านจริงๆ จนในที่สุดนึกขึ้น ได้ว่ายังมีตำรวจกองปราบอีก ก็เลยตัดสินใจไปขอความยุติธรรมจากตำรวจกองปราบ ทางตำรวจ กองปราบเขาก็รับเรื่อง แล้วส่งเราไปตรวจร่างกายวันนั้นเลย”

“พอไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลตำรวจ คนเดินประวัติก็เดินไปพลิกอ่านประวัติเราไป ทั้ทั้งที่ประวัติของคนไข้ควรจะเป็นความลับ แต่ไม่ อ่านประวัติเราอย่างสบายใจ พอไปเจอ พยาบาล พยาบาลถามว่าคนช่มชืนคุณมีกี่คน ทั้ทั้งที่ใบส่งตัวก็บอกอยู่แล้วว่าเราถูกนายคนนี้ จำนวน 1 คน ช่มชืนกระทำชำเรา ทำไมจะต้องมาถามอีก พอเราตอบไปว่ามีคนเดียว ยังถามอีกว่า “คุณรู้ได้ไงว่ามีคนเดียว” ถามว่ามันเป็นคำถามที่พยาบาลควรจะถามเราหรือ จริงอยู่เรามีหน้า ที่ชกประวัติ แต่หลายคำถามที่ถามออกมาทำให้อึดอัดไม่ได้ว่าเขาอยากรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับเรา ทำให้ความรู้สึกยิ่งแย่ไปกันใหญ่ แต่พอถึงเวลาคุณหมอมาตรวจ เป็นคุณหมอมือหญิง ก่อนที่คุณ หมอจะตรวจ คุณหมอบอกว่า “คุณหมอมขอโทษนะ คุณหมอมขออนุญาต” พี่จำประโยคนี้ได้ดี เพราะ เป็นประโยคแรกของวันนั้นที่ทำให้ความรู้สึกดีขึ้น”

ไม่เพียงแต่พี่แก้วเท่านั้นที่จำประโยคนี้ได้ดี ผู้วิจัยก็จำประโยคนี้ได้ดีเช่นกัน เพราะหลังจาก ประโยคที่คุณหมอบอก พี่แก้วได้แทนตัวเองกับผู้วิจัยว่า “พี่” เป็นครั้งแรก หลังจากที่ได้แทนตัวเองว่า “เรา” หรือไม่ก็ “แก้ว” หรือบางครั้งก็พูดแบบละคำแทนตัวมานาน ทำให้ผู้วิจัยอดที่จะมีความรู้สึก ดีๆไม่ได้ว่า ระยะห่างระหว่างเราเริ่มใกล้เข้ามา และพี่แก้วก็เริ่มที่จะเชื่อมั่นและไวใจในการที่จะเล่า เรื่องราวและความรู้สึกต่างๆที่ประเดประดังเข้ามาในชีวิตของพี่แก้วให้กับผู้วิจัยได้ฟังเหมือนกับ ผู้วิจัยเป็นน้องสาวคนหนึ่ง

พี่แก้วเล่าเรื่องราวต่อไปว่า “วันรุ่งขึ้น พี่ไปตรวจที่สูตินารีเวช ซึ่งหมอมือที่ตรวจจะเป็นคนละ คนกับเมื่อวานนี้ คราวนี้เป็นหมอผู้ชาย และก็รู้ว่าท่านอารมณ์ไม่ดีมาจากไหน ท่านอารมณ์เสีย ใส่นางพยาบาลแล้วก็บอกว่า ประวัติที่หมอมือหญิงตรวจมาจากฉุกเฉินอ่านไม่ออก ให้ไปเรียกหมอ

ห้องข้างๆอีก 2 คน มาช่วยอ่าน ตอนนั้นพี่กำลังนอนอยู่บนขาหยั่ง ถามความรู้สึกเราตอนนั้น ผู้หญิงขึ้นขาหยั่ง แล้วข้างหลังเป็นนักเรียนผู้ช่วยพยาบาลอีกกลุ่มหนึ่งประมาณ 10 คน ตอนนั้นรู้สึกว่าเขาไม่เคารพสิทธิของเราเลย แล้วพอตรวจเสร็จ หมอเขาก็บอกว่า ผมตรวจแล้วไม่เห็นเจออะไรเลย ด้วยความที่พี่ยังเจ็บอยู่ พี่ก็บอกคุณหมอว่า “คุณหมอคะ เวลาเข้าห้องน้ำหนูยังแสบอยู่เลย เพราะว่ามันเป็นแผล แล้วหนูก็เจ็บท้องน้อยมาก หนูเจ็บคอด้วย” แต่หมอกลับตอบด้วยคำตอบที่เราไม่คาดคิดว่า “ผมไม่ได้มีหน้าที่ตรวจคอคุณหรือท้องน้อยของคุณ ไม่ใช่ประเด็น ไม่ใช่สาระสำคัญ”

เมื่อเอ่ยถึงเหตุการณ์และย้อนเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น ดวงตาของพี่แก้วหล่อรินด้วยหยาดน้ำตา มันคือน้ำตาที่บอกถึงความขมขื่น ความเจ็บปวด ลึกลงไปกว่านั้น มันคือดวงตาและดวงใจที่บอกถึงความโดดเดี่ยวที่เธอต้องเผชิญบนเส้นทางในการร้องขอความยุติธรรมให้แก่ตัวเอง

ท่ามกลางผู้คนมากมาย พี่แก้วดูจะพูดคุ้ยได้ตามปกติ เธออยากจะเล่าอยากจะระบายถึงสิ่งที่เธอได้ประสบและกำลังเผชิญอยู่ ถ้อยคำที่พรั่งพรูออกจากปากของเธอ เหมือนไม่ต้องมีการสั่งจากสมอง เพราะดูเหมือนว่ามันจะออกมาโดยอัตโนมัติ

“ช่วงแรกที่เกิดเรื่อง พี่ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้กับผู้บริหารท่านหนึ่งฟัง และช่างเทคนิคที่จะเดินทางไปต่างจังหวัดกับพี่ทุกครั้ง แต่วันที่เกิดเหตุเขาไม่ได้กลับมาด้วย เพราะบริษัทเรียกตัวพี่กลับกรุงเทพมหานคร มีสองคนแทนที่พี่ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟังโดยที่เรื่องราวเหล่านั้นออกจากปากของพี่เอง นอกนั้นก็เป็นการพูดแบบปากต่อปาก เพราะผู้บริหารที่พี่เล่าให้เขาฟัง เขาเอาเรื่องไปเล่าให้หัวหน้างานคนหนึ่งฟัง มันก็เลยกลายเป็นพูดกันต่อๆไป รู้กันไปทั้งโรงงาน”

“ตอนนั้นรู้สึกว่ามีใครเหมือนเดิม พอเราเข้าไปถึงโรงงานจากกลุ่มที่คุ้ยๆกันอยู่ก็เงียบไม่ยอมคุย บางทีก็ซุบซิบกัน บางคนเราพูดด้วยก็ไม่ยอมพูดด้วย อยากให้มีคนมาพูดกับเรามากกว่าถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงแค่คำทักทายธรรมดา ไม่ได้เป็นคำปลอบโยนที่ทำให้เราจะมีกำลังใจต่อสู้ต่อไป หรือถึงแม้มันจะเป็นคำที่เราไม่อยากจะฟังหรือตอกย้ำเรา ก็ยังดีกว่า ไม่อยากให้เงียบไปแบบนี้”

จากเหตุการณ์ที่มีผลกระทบต่อจิตใจ และการที่ต้องกินยาที่มีผลกระทบต่อร่างกาย ทำให้พี่แก้วไปทำงานไม่ค่อยได้ เพราะยาที่พี่แก้วต้องกินนี้ เป็นยาต้านเชื้อไวรัส HIV ซึ่งเป็นยาที่บังคับว่า จะต้องกินทั้งเช้าและเย็น ประมาณ 1 เดือนถึงจะครบกำหนด

“พี่แพ้ยาตัวนี้มาก ทานแล้วหน้าจะบวม จะอาเจียน มีไข้ไปหมด ลูกก็ไม่ได้ ต้องนอนอยู่กับเตียงตลอด กินอะไรก็จะอาเจียนออกหมดเลย จนเรามีความรู้สึกว่าแย่มากเลย ทั้งสภาวะจิตใจและร่างกาย ทำงานไม่ได้เลย ช่วงนั้นก็พักรักษาตัว”

ความไม่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำให้เธอไปทำงานไม่ค่อยได้หรืออาจจะทำได้ไม่ดีตามที่บริษัทต้องการ ทางบริษัทจึงยื่นข้อเสนอให้เธอเปลี่ยนตำแหน่งใหม่ เป็นตำแหน่งที่ทำงานในสำนักงานไม่ต้องเดินทางไปต่างจังหวัด ดูเหมือนจะเป็นทางเลือกที่ดีสำหรับสภาวะทาง

ร่างกายและจิตใจของพี่แก้วในตอนนั้น แต่บริษัทก็มีข้อแลกเปลี่ยนว่า เงินเดือนจะต้องลดลงครึ่งหนึ่ง จากเดือนละ 45,000 บาท เหลือเดือนละ 20,000 บาท และที่สำคัญทางบริษัทบอกให้เธอกกรอกใบสมัครงานใหม่ที่ฝ่ายบุคคล

“ตอนนั้นพี่ไม่เข้าใจว่าทำไมบริษัทถึงทำกับเราอย่างนี้ มันเหมือนกับบริษัททอดทิ้งเรา เพราะการที่บริษัทยื่นข้อเสนอให้เปลี่ยนตำแหน่งใหม่ แล้วลดเงินเดือนนั้น เท่ากับเป็นการบอกเลิกจ้างทางอ้อม ซึ่งทางบริษัทก็รู้ดีอยู่ว่าไม่มีใครที่จะเลือกแบบนั้น แต่ทางบริษัทก็มีข้ออ้างได้ว่าได้พยายามช่วยหาทางออกให้เราอย่างเต็มที่แล้วแต่เราไม่เอาเอง ก็เป็นการบีบให้เราลาออกเองอย่างกลายๆ พี่ก็เลยตัดสินใจใช้สิทธิหยุดงาน 1 ปี เพื่อพักรักษาตัว”

การที่พี่แก้วตัดสินใจเช่นนั้น ทำให้ตัวเองไม่มีรายได้อะไรนอกจากเงินประกันสังคม ค่ารักษาพยาบาลเดือนละหลักพัน แต่รายจ่ายของครอบครัวที่ต้องจ่ายรายเดือนนั้นตก 30,000 กว่าบาท ซึ่งค่าใช้จ่ายนี้รวมไปถึงค่ารักษาพยาบาลของแม่ที่หมื่นกว่าบาทที่จำเป็นจะต้องจ่ายอยู่ทุกเดือนด้วย และเพราะสุขภาพของแม่ที่ไม่ค่อยดี ทำให้พี่แก้วไม่ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองให้แม่ฟัง เนื่องจากกลัวแม่จะตกใจและทรุดลงไปมากกว่านี้ ดังนั้นแม่จึงไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับลูกสาวของแม่เอง แม่ไม่รู้ว่าลูกไม่ได้ไปทำงานแล้ว แม่ไม่รู้ว่าลูกไม่มีรายได้ แม่ไม่รู้ว่ามีเหตุการณ์มากมายที่ลูกสาวคนหนึ่งของแม่ต้องเผชิญและแบกรับเอาไว้ ดังนั้นแม่จึงไม่สามารถรับรู้ความรู้สึกและร่วมแบ่งปันความทุกข์กับลูกได้ แต่ทั้งหมดนี้ก็เป็น การตัดสินใจและเป็นทางเลือกของพี่แก้วเอง พี่แก้วเลือกที่จะรักษาสุขภาพจิตใจและสภาพร่างกายของแม่ให้คงอยู่กับปัจจุบันมากที่สุด ไม่อยากให้แม่ต้องมารับรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูกสาวคนหนึ่งของแม่ ไม่รู้ว่าการตัดสินใจเช่นนี้จะผิดหรือจะถูก ไม่มีใครรู้ว่าทางเลือกนี้จะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดหรือไม่ แต่สิ่งหนึ่งที่สามารถรับรู้ได้จากการตัดสินใจครั้งนี้ก็คือ การที่ลูกพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อทำให้ชีวิตที่เหลือของแม่มีความสุข

“ชีวิตของแม่ผ่านอะไรมาเยอะมาก หลังจากพ่อตายแม่ก็เลี้ยงลูกมาโดยลำพัง คิดว่าแม่คงเหนื่อยแต่แม่ก็ไม่เคยบ่น และเมื่อลูกๆโตพอที่จะเลี้ยงแม่ให้แม่ได้อยู่อย่างสุขสบายบ้าง แม่ก็มามีปัญหาเรื่องสุขภาพ ตอนนั้นแม่เดินไม่ได้ ตามองไม่เห็น แล้วก็โรคคนแก่อีก 2 – 3 โรค ทั้งความดัน เบาหวาน แล้วก็หัวใจ ทำให้รู้สึกว่าจะไม่อยากให้แม่ทุกข์มากไปกว่านี้แล้ว อยากให้แม่ได้ใช้ชีวิตในบ้านปลายของแม่อย่างมีความสุขในแบบที่แม่เป็น ไม่อยากให้เราต้องเป็นสาเหตุที่ทำให้แม่ไม่สบายใจ”

เป็นคำบอกเล่าจากลูกสาวคนหนึ่งของแม่ ในการเลือกที่จะต่อสู้กับปัญหาตามลำพังเผชิญหน้ากับความทุกข์อย่างโดดเดี่ยว เพื่อกันคนที่เรารักออกจากปัญหาทั้งหมด เป็นคำบอกเล่าถึงการตัดสินใจที่มีความรักมากมายซ่อนอยู่ในนั้น แต่สุดท้ายก็อดที่จะสะท้อนใจไม่ได้ว่า คนคนหนึ่งต้องมารับผิดชอบเรื่องทั้งหมดทั้งที่ตัวเองไม่ได้เป็นคนก่อแต่อย่างใด แต่ถึงกระนั้นในความรู้สึกสะท้อนใจก็มีความเข้าใจรวมอยู่ด้วย เพราะผู้วิจัยก็เป็นลูกสาวของแม่คนหนึ่งเช่นกัน

เมื่อไม่มีรายได้อะไร แต่รายจ่ายมีให้จ่ายอยู่ทุกเดือนรวมไปถึงค่ารักษาพยาบาลของแม่ ทำให้พี่แก๊วต้องเอาเงินออมทรัพย์ที่เก็บไว้ในบัญชีมาใช้ก่อน

“ช่วงนั้นเครียดมาก ทั้งเรื่องค่าใช้จ่ายและเรื่องสุขภาพส่วนตัว เพราะน้ำหนักตัวลด ทานอะไรไม่ได้เลย ทานแล้วอาเจียนออกหมด แต่หน้าจะบวมตัวจะบวม พอกดไปมันจะบวมเหมือนกับคนเป็นโรคไต แล้วก็มีอาการหูแว่วประสาทหลอน รู้สึกแย่มากๆ และช่วงนั้นก็ประมาณ 2 เดือนกว่าแล้ว คดียังไม่คืบหน้าเลย ก็ไปปรึกษาพี่ที่เป็นตำรวจอยู่กองปราบ เขาก็แนะนำว่าให้ไปร้องสื่อเพื่อที่จะให้สื่อช่วย แล้วเขาก็ติดต่อลงให้ที่ไทยรัฐ”

เมื่อตกเป็นข่าว

สื่อคือที่พึ่งของเธอจริงหรือ

ไม่มีใครรู้ว่า ผลจากการลงข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์จะเป็นอย่างไร แต่ในเมื่อมันเป็นทางเลือกหนึ่งในการที่จะช่วยทำให้คดีความคืบหน้า เป็นทางเลือกหนึ่งในทางเลือกที่แทบจะน้อยนิดของเธอในการแก้ไขปัญหาต่างๆ เธอจึงไม่ลังเลที่จะให้นักข่าวนำเรื่องของเธอนำเสนอผ่านหน้าหนังสือพิมพ์

เรื่องราวของเธอตกเป็นข่าวพาดหัวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน การเขียนและเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมไปถึงการให้ภูมิหลังของเธออย่างละเอียด ทำให้คนที่เคยรู้จักและใกล้ชิดกับเธอรู้ว่าผู้หญิงที่กำลังตกเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์นี่คือใคร เพื่อนบ้านและเพื่อนร่วมงานเริ่มซุบซิบ นินทา บ้างก็มองด้วยสายตาแปลกๆ เธอเริ่มวิตกกังวล รวมไปถึงขาดความมั่นใจในตัวเองทุกอย่างที่สิ่งนี้เคยอยู่คู่กับเธอมาตลอดชีวิต เธอแอบอาย และหวาดหวั่น และทั้งที่เธอมิได้เป็นผู้ผิด แต่เธอก็ถูกประจานกลางสังคมทำให้รู้สึกราวกับว่าโดนข่มขืนเป็นครั้งที่สอง

ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับเหตุการณ์ในวันนั้น ดูเหมือนว่าเธอจะจำมันได้ดีจนขึ้นใจ แม้แต่กระทั่งการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ เธอก็พูดถึงได้อย่างไม่ผิดเพี้ยน เธอจำได้แม้กระทั่งว่า หนังสือพิมพ์ฉบับนี้พาดหัวว่าอย่างไร วันที่เท่าไร ลงเป็นข่าวหน้าหนึ่ง หรือว่าลงเป็นข่าวสั้น

ดูเหมือนว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น เธอจะจำได้ดี

“พวกเพื่อนๆ และลูกศิษย์ที่เคยสอนโทรศัพท์มาเยอะมาก เพราะหนังสือพิมพ์ลงละเอียดว่าเราเป็นใคร คือระบุว่า เป็นว่าที่ร้อยตรีหญิง จบปริญญาโทการตลาดมหาวิทยาลัยเอกชน ย่านหนองแขม ซึ่งมหาวิทยาลัยเอกชนย่านหนองแขมก็มีมหาวิทยาลัยเอเชียแห่งเดียวเท่านั้น แถมนอกอีกว่าเคยเป็นอาจารย์มาก่อน แล้วถามว่าผู้หญิงที่ใช้ ว่าที่ร้อยตรีหญิงนำหน้าจะมีสักกี่คน มีหรือคนที่รู้จักเราเขาจะไม่รู้ ถึงขนาดที่ว่า พอหนังสือพิมพ์ลงข่าวบู๊เพื่อนก็โทรมาถามที่บ้านเลยว่าใช่เราหรือเปล่า เราก็หือเรื่องของเราลงหนังสือพิมพ์หือ เพราะตอนนั้นตัวเองยังไม่รู้ ก็เลยให้น้อง

ชายออกไปซื้อหนังสือพิมพ์ เพราะตอนนั้นลูกไปไหนไม่ได้เลย เพื่อนบางคนที่ไม่เคยติดต่อกันมานานมากแล้วถึงกลับโทรมาหาเราเองเพียงเพื่อจะถามว่าใช่เราหรือเปล่า”

พี่แก้วเล่าให้ฟังว่า ช่วงนั้นที่บ้านมีโทรศัพท์เข้ามามากมาย บ้างก็ให้กำลังใจ บ้างก็ถามไถ่เรื่องราวว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไรมาอย่างไร จนบางครั้งเธอถึงกลับต้องถอดปลั๊กโทรศัพท์ออกเพราะไม่อยากเล่าซ้ำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เธออดคิดไม่ได้ว่า คนรอบข้างที่มาถามไถ่เรื่องราวเพียงเพื่อต้องการอยากรู้อะไรที่เกิดขึ้นกับเธอในวันนั้น เพียงเพื่อมาถามให้แน่ใจว่าใช่เธอหรือไม่ แล้วพวกเขาก็เดินจากไป บางคนอาจจะทิ้งคำปลอบใจไว้ให้กับเธอบ้าง ในขณะที่บางคนจากไปพร้อมกับทิ้งเรื่องราวที่เธอเพิ่งเล่าไว้เบื้องหลัง

เธอบอกว่าคนส่วนใหญ่ เข้ามาถามเพราะอยากรู้อะไรเรื่องราวของเธอมากกว่าจะสนใจถึงปัญหาหรือผลกระทบที่เธอได้รับจริงๆ แล้วคำถามยอดนิยมนี่เมื่อเธอเล่าเหตุการณ์จบก็คือ “ทำไมไม่ร้อง” หรือ “ไปทำอาชีพไหน” ซึ่งคำถามเหล่านี้ทำให้เธออดที่จะเกิดคำถามกับตัวเองไม่ได้ว่า “เป็นความผิดของเธอหรืออะไรที่เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้น” แต่เธอก็ไม่ได้โกรธเคืองพวกเขาเหล่านั้น เพราะเธอรูสึกว่า การที่พวกเขาเข้ามาคุยกับเธอดีกว่าพวกเขาไม่เข้ามาคุยเลย เป็นการแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้รังเกียจเธอแต่อย่างใด เธอบอกว่าแค่นี้ก็ดีแล้วสำหรับเธอ เพราะนับตั้งแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเธอต้องผ่านเรื่องราวมาอย่างมากมายโดยที่เธอเองก็ไม่ว่าเธอผ่านเหตุการณ์เหล่านั้นมาได้อย่างไร เพราะบ่อยครั้งเหลือเกินเรื่องที่ต้องเผชิญนั้นโหดร้ายในความรู้สึก

เริ่มตั้งแต่บริษัทเรียกเธอเข้าไปต่อว่าเมื่อเรื่องของเธอตกเป็นข่าวหน้าหนึ่งทางหน้าหนังสือพิมพ์

“หลังจากลงข่าวครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ บริษัทก็เรียกเข้าไปคุยว่าทำไมต้องลงข่าวด้วย ก็ให้เหตุผลเขาไปว่าที่ตัดสินใจลงข่าวก็เพราะ คดีความยังไม่ครบหน้า 2 เดือนกว่าแล้วยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผู้ต้องหาก็ยังจับไม่ได้ ก็เลยให้สื่อช่วยเผื่อว่าจะอะไรอะไรมันจะดีขึ้นบ้าง เจ้านายเขาก็เลยบอกว่าการที่เราเอาเรื่องราวไปลงข่าว ทำให้บริษัทเสียชื่อเสียง ทั้งๆที่ไม่ได้เอ่ยชื่อบริษัทแต่อย่างใด คิดว่าเจ้านายเขาคงไม่เข้าใจ เพราะสุดท้ายเขาบอกว่า โหนุ่สื่อก็ช่วยคุณเยอะแล้ว บริษัทก็ไม่จำเป็นต้องช่วยคุณอีก”

หรือแม้แต่เพื่อนบ้านที่ทำให้เธอรูสึกว่า เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความผิดของเธอ และก็เป็นความผิดอย่างมหันต์จนไม่น่าให้อภัย เพราะพวกเขาไม่สามารถที่จะคบกับเธอได้อีกต่อไป

“เขาแสดงอาการรังเกียจออกมาอย่างชัดเจน จำได้ดีว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งไปเจอหน้ากันที่ตลาด เพื่อนบ้านคนหนึ่งซึ่งไม่รู้เรื่องอะไรกำลังจะเดินเข้ามาทักเรา เพื่อนบ้านอีกคนไม่รู้มาจากไหน ปราดเข้ามากระซอกแซกเขาไม่ให้มาทัก แล้วบอกว่าย่าไปยุ่งกับมัน มันถูกข่มขืน”

และครั้งที่เธอเจ็บปวดที่สุด ก็คือตอนที่เธอต้องการกำลังใจจากเพื่อนสนิท แต่เพื่อนไม่สามารถที่จะอยู่เคียงข้างเธอได้ เพียงเพราะเรื่องของเธอตกเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์

“ตอนนั้นรู้สึกแย่มาก อยากมีเพื่อน อยากคุยกับใครสักคน เลยโทรศัพท์ไปหาเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ชวนเขาออกมากินข้าว แต่เขาไม่มา เขาบอกว่าอาย อายที่จะเดินกับเรา”

สิ่งเหล่านี้ ยุติธรรมแล้วหรือสำหรับผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องมาแบกรับความรับผิดชอบและความทุกข์ทั้งมวลจากเหตุการณ์ที่เธอมิได้เป็นผู้ก่อแต่อย่างใด เป็นเรื่องที่ถูกต้องหรือกับการที่ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์แล้วสังคมได้ตีความหรือให้คุณค่าแก่เธอว่า เธอคือผู้ผิด

การตกเป็นข่าวหน้าหนึ่งทางหน้าหนังสือพิมพ์ ทำให้เรื่องราวของเธอได้รับความสนใจอย่างมากจากประชาชนทั่วไป จนกระทั่งรายการเจาะใจ ซึ่งเป็นรายการโทรทัศน์ของสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 ได้ติดต่อให้เธอมาออกรายการ ซึ่งเธอก็ตัดสินใจอยู่นานว่าจะไปออกรายการดีหรือไม่ เพราะสิ่งที่เธอได้รับหลังจากที่ได้นำเรื่องราวไปลงในหน้าหนังสือพิมพ์นั้นทำให้เธอไม่แน่ใจว่า เธอควรจะเปิดเผยตัวเองให้มากกว่านี้หรือไม่ สังคมจะเข้าใจเธอมากน้อยเพียงใด เพราะครั้งนี้เป็นรายการโทรทัศน์ที่แพร่ภาพไปทั่วประเทศ และที่สำคัญเป็นรายการโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมจากประชาชนเป็นอย่างมาก แต่สุดท้ายเธอก็ตัดสินใจที่จะไปออกรายการเพื่อให้คนอื่นได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของเธอเอง

“อยากให้เป็นอุทาหรณ์แก่คนอื่น อยากบอกให้คนในสังคมรู้ว่าเหตุการณ์แบบนี้อาจจะเกิดขึ้นเมื่อไรก็ได้ และถ้ามันเกิดขึ้นแล้วควรจะทำอย่างไร อย่างตัวพี่ พี่ไม่เคยใส่ใจเลยว่าเหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้นกับตัวเอง และพอเกิดขึ้นปุ๊บก็เป็นอะไรที่มีแต่แต่ด้านไม่รู้ว่าจะไปทางไหน ไปแจ้งความก็ไม่รู้เรื่อง จะไปทางไหน จะไปอย่างไร มันแว้งไปหมด อย่างรถไฟก็เคยคิดว่ามันจะปลอดภัย แต่ก็ยังทำกันขนาดนี้ได้ แล้วความปลอดภัยมันจะหาได้จากที่ไหน โดยเฉพาะปัจจุบันสถิติของการถูกข่มขืนและการทารุณทางเพศมีมากขึ้น เลยอยากออกมาระตุ้นเตือนให้คนในสังคมช่วยกันดูแลและมัดระวังและรักษาความปลอดภัยให้มากขึ้น

ในอีกมุมหนึ่งก็คืออยากให้คนในสังคมเข้าใจว่า คนที่ถูกกระทำไม่ได้เป็นคนที่ไม่ดีหาเรื่องไม่ได้เป็นคนที่ไปให้ทำหรือไปสมยอม แต่เราอยู่ของเราเฉยๆก็ถูกกระทำแบบนี้ อยากให้เรามองภาพผู้หญิงเสียใหม่ อย่างเรื่องการแต่งตัวก็เหมือนกันที่มักคิดกันว่าเป็นเพราะผู้หญิงแต่งตัวไม่เรียบร้อยไม่รัดกุมจึงถูกข่มขืน แต่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่ใช่ เพราะไม่ว่าเราจะแต่งตัวแบบไหนเราก็มีสิทธิที่จะถูกกระทำแบบนี้ได้ เพียงเพราะผู้ชายมีความรู้สึกที่ตัวเองมีอำนาจในการที่จะกระทำเช่นนั้น

และสุดท้ายสำหรับการตัดสินใจไปออกรายการก็คือ สิทธิและศักดิ์ศรีของเราที่เราต้องปกป้อง ไม่มีใครเข้ามาช่วยเราถ้าเราไม่ช่วยตัวเอง”

การตัดสินใจไปออกรายการเจาะใจของพี่แก้ว ทำให้เรื่องราวของเธอเป็นที่รู้จักของสังคมมากยิ่งขึ้น บางคนเข้าใจ บางคนเกิดคำถาม และอีกหลายคนก็เคลือบแคลงใจ คำถามที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ มักจะถามว่า “ทำไมเป็นผู้หญิงแล้วเดินทางคนเดียว” หรือ “ตอนที่โดนข่มขืนทำไมไม่ร้อง” หรือแม้กระทั่ง “มีเบื้องหลังอะไรหรือเปล่าที่มาออกทีวี ต้องการจะแบล็คเมลล์หรือเรียกร้องอะไรหรือไม่”

“จำได้ว่าบันทึกเทปนานมาก รวม 2 ชั่วโมงกว่า พี่ต้องเล่าเหตุการณ์ใหม่ทั้งหมด ซึ่งพอเล่าก็เหมือนกับว่าถูกข่มขืนซ้ำแล้วซ้ำเล่า ถ้าใครดูคิมนั้นจะเห็นว่าพี่เบลอมากเพราะตอนนั้นในหัวจะคิดถึงแต่ภาพนั้นตลอด พี่ต้องใช้เล็บกดจิกนิ้วตลอดเวลาเพื่อให้นิ่งฟังพิธีกรรมให้ได้ แต่พออัดรายการเสร็จก็น็อคไปเลย วันนั้นตอนที่ออกรายการพี่พูดด้วยนะว่า ทุกครั้งที่พี่เล่าพี่จะรู้สึกตัวเองถูกกระทำซ้ำแล้วซ้ำอีก แล้วความขยะแขยงมันก็เพิ่มขึ้นทีละวินาที แต่การที่พี่มาพูดเพราะพี่ต้องการให้สังคมได้รับรู้ว่า ผู้หญิงไม่ใช่ฝ่ายผิด คนในสังคมควรที่จะให้กำลังใจเขาให้เขาอยู่ในสังคม อย่าไปทำลายคุณค่าเขาให้มากกว่านี้ คนที่ควรถูกประณามน่าจะเป็นฝ่ายที่กระทำมากกว่า”

เหตุการณ์ที่พี่แก้วจำได้ดีหลังจากออกรายการเจาะใจก็คือ คำพูดของคนขับแท็กซี่ที่ได้พูดถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับเธอให้เธอฟัง โดยที่คนขับแท็กซี่ไม่รู้ว่าเป็นผู้หญิงที่กำลังพูดถึงอยู่ตรงนั้น กำลังนั่งอยู่ในรถของเขา

“วันรุ่งขึ้นหลังจากรายการได้ออกอากาศแล้ว พี่ไปทำธุระและขากลับพี่ได้เรียกแท็กซี่กลับบ้าน พอรถจอดพี่ก็ขึ้นไปนั่งทางเบาะหลังด้านหลังซ้ายมือ คนขับแท็กซี่เขาคงเห็นทางกระจกหลัง เขาก็เลยพูดขึ้นมา น้องเป็นผู้หญิงนั่งตรงนั้นถูกแล้วละมันปลอดภัย พี่สงสัยพี่ก็เลยถามเขาว่า ทำไมเธอคะ เขาก็บอกว่า ขนาดรถไฟมันยังไม่ปลอดภัยเลย เนี่ยน้องอ่านข่าวหรือเปล่า ผมอ่านนะเจาะใจก็ดู ญาติผมที่ทำงานอยู่การรถไฟเขาบอกว่าผู้หญิงต้องการแบล็คเมลล์ พอได้ยินอย่างนั้นก็เลยบอกเขาไปว่า แต่ที่หนูอ่านในหนังสือพิมพ์มันไม่ใช่อย่างนั้นนี่คะ เจาะใจหนูก็ดู บอกเพื่อให้เขาเข้าใจมากยิ่งขึ้น แต่เขาก็ยังยืนยันว่า ไม่จริงหรอก ญาติผมยืนยัน 100% ว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายให้ทำก่อน คิดดูสิน้องเดี๋ยวนี้คนเรามันหากินกันอย่างนี้แล้ว ตอนนั้นมีความรู้สึกว่าจะไรกันนี้ ทำไมคนถึงมองเราแบบนั้น พี่ก็เลยบอกให้เขาจอดรถ เพราะไม่สามารถนั่งรถไปกับเขาได้อีกแล้ว ก่อนลงจากรถพี่บอกเขาว่า พี่รู้ไหม ผู้หญิงที่พี่กำลังพูดถึงอยู่คือหนูเอง แล้วก็ปิดประตูใส่หน้าเขา เดินร้องให้กลับบ้าน”

พี่แก้วเล่าจบพร้อมกับยิ้มๆ ถึงการตัดสินใจของตัวเอง แล้วบอกว่า รู้อะไรใหม่วันนั้นกว่าจะถึงบ้านพี่ก็ตั้งไกล แต่พี่ก็เดินจนถึงบ้าน เดินไปด้วย ร้องไห้ไปด้วย ไม่รู้เลยว่าถึงบ้านเมื่อไร พี่รู้แต่เพียงว่าขณะนั้นพี่ไม่สามารถนั่งฟังเรื่องราวของตนเองที่มีคนพูดถึงพี่ในลักษณะนั้นได้อีกต่อไป

เรื่องราวของพี่แก้วไม่ได้จบลงแค่นั้น ครั้งหนึ่งที่พี่แก้วไปขายของที่สนามหลวง 2 คู่แม่ค้าแผงข้างๆ ก็เข้ามาถามเรื่องที่เธอไม่ยอมตอบ

“เขามาถามว่าทำไมเราหน้าคุ่นๆจัง เหมือนเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนแต่เขานึกไม่ออก เราก็บอกไปว่าไม่เคย เพราะไม่อยากให้เขานึกออกและจำได้ว่าเราคือใคร หากเขาจำได้ไม่รู้ว่าเขาจะเข้าใจเรามากน้อยแค่ไหน แต่พอรุ่งขึ้นเขามายกมือไหว้ บอกว่า จำได้แล้ว น้องที่ออกรายการเจาะใจใช่ใหม พี่จำได้ ทำไมน้องกล้าจ้งที่ออกทีวี รู้ไหมว่าสังคมเขามองไม่ดี”

พี่แก้วบอกว่า วันนั้นเป็นวันที่สองที่ได้ไปขายของที่นั่น แต่รุ่งขึ้นก็ตัดสินใจไม่ไป เพราะกลัวว่าจะมีใครจำได้อีก

“ตอนนั้น ไม่อยากให้มีใครจำได้ อยากจะย้ายไปอยู่ที่ไหนสักแห่งที่ไม่มีคนรู้จักเราเลย จะได้ไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่นั่น เพราะสิ่งที่พี่ได้รับจากการแสดงออกของคนรอบข้าง ทำให้พี่อดกลัวไม่ได้ว่าถ้าเขาารู้เรื่องของเราแล้วเขาจะรังเกียจและไม่เข้าใจเรา”

คำพูดของพี่แก้ว ทำให้ผู้วิจัยเกิดคำถามขึ้นในใจว่า สังคมได้ให้ความเป็นธรรมแก่เธอแล้วหรือ เป็นความรับผิดชอบของเธอหรืออย่างไรในการที่จะต้องมาแบกรับผลจากเหตุการณ์ที่เธอมิได้เป็นผู้ก่อ

แต่อย่างไรก็ตามการที่เธอตัดสินใจเป็นข่าว ก็มีผลดีตรงที่ส่งผลให้คดีสืบหน้าและสามารถจับตัวผู้ต้องหาได้ในที่สุด รวมไปถึงหน่วยงานของรัฐที่เธอกล่าวถึงปัญหาในการให้บริการแก่ประชาชน ต่างก็มีเจตนาขอโทษเธอผ่านรายการเจาะใจ เช่น โรงพยาบาลตำรวจได้มีหนังสือขอโทษผ่านไปทางรายการเจาะใจ และล่าสุดทางโรงพยาบาลได้จัดแพ้มใส่ประวัติคนไข้ของโรงพยาบาลทั้งหมด ซึ่งเธอก็มีความรู้สึกที่ดีว่า การที่เธอออกไปพูดแล้วทำให้โรงพยาบาลมีการปรับปรุง และการที่เธอออกไปพูดเช่นนั้น ได้ส่งผลให้เธอต้องเปลี่ยนโรงพยาบาล เนื่องจากทางโรงพยาบาลไม่พอใจที่เธอไปตำหนิการทำงานของหมอและนางพยาบาล ทั้งๆที่เธอก็ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด

แม้ว่าการปรากฏเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์และการไปออกรายการโทรทัศน์ จะช่วยให้คดีมีความสืบหน้า และช่วยให้บางเรื่องคลี่คลายไปได้ด้วยดี แต่ผลกระทบที่เธอได้รับ ก็ทำให้เธอถามตัวเองนับครั้งไม่ถ้วนว่า...เธอคิดถูกหรือคิดผิดที่ให้สื่อเข้ามาช่วย ?

พี่แก้วบอกว่า สิ่งที่ได้รับจากการกระทำของคนรอบข้าง มีส่วนมาจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์รายงาน

“วันแรกที่ไทยรัฐลงข่าว เนื้อหาข่าวอ่านแล้วก็พอใจ เพราะข้อมูลที่เขาเขียนเป็นข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริง แต่ก็มีติดใจอยู่บ้างตรงที่ลงภูมิหลังของเราอย่างละเอียด ซึ่งคนที่รู้จักหรือเคยใกล้ชิดกับเราจะทราบทันที อย่างที่เล่าให้ฟังตั้งแต่แรกว่าเพื่อนเป็นคนโทรศัพท์มาบอกว่าเรื่องเราลงหนังสือพิมพ์ ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่ที่อ่านก็ไม่ได้มองว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายไม่ดี”

แต่สำหรับการนำเสนอข่าวในวันต่อมาของหนังสือพิมพ์ เธอบอกว่ามันเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ

“วันที่สองหนังสือพิมพ์ลงข่าวที่ผู้กองผู้หญิงให้สัมภาษณ์ว่าผู้เสียหายไม่ต้องการแจ้งความ เพราะกลัวกระทบถึงแฟนหนุ่มและบริษัท ซึ่งไม่เป็นความจริง วันนั้นผู้กองไม่รับแจ้งความโดยอ้างว่าอำนาจสอบสวนเขามีแค่หัวลำโพงกับชานเมือง ให้เรากลับไปแจ้งความที่ชุมพร เราก็อ่อนนวยนาดต่างๆขอให้รับแจ้งความ เพราะผู้ต้องหาที่ยังอยู่บริเวณนั้น แต่ผู้กองก็ไม่ยอม สุดท้ายขอให้ลงบันทึกประจำวันให้เราเพื่อเป็นหลักฐานเก็บไว้ ผู้กองก็ลงให้ได้อย่างเสียไม่ได้ หลังจากข่าวลงก็โทรศัพท์ไปถามผู้กอง ว่าทำไมผู้กองถึงให้สัมภาษณ์ไปแบบนี้ ทั้งๆที่ผู้กองก็รู้ว่าความจริงเป็นอย่างไร ผู้กองเขาก็บอกว่า นักข่าวโทรมาถามแบบนี้เขาก็เลยให้สัมภาษณ์ไปแบบนี้ แล้วผู้กองก็วางหูไปเลย”

“วันที่สามหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ผู้ต้องหาหายอมรับว่ามีเพศสัมพันธ์กันจริง แต่ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายยินยอม มีการเรียกไปนวดหลังก่อน แล้วดึงฝ่ายชายเข้ามาอดจูบ พอเราอ่านถึงตรงนั้นเรามีความรู้สึกว่าทำไมเขาถึงโกหก เพราะเขารู้ดีว่าเขาทำอะไรกับเราบ้าง แล้วทำไมหนังสือพิมพ์ถึงลงข่าวแบบนี้ ทำไมไม่โทรศัพท์มาถามเราก่อน ว่าเหตุการณ์เป็นอย่างไร เรื่องที่แท้จริงเป็นอย่างไร”

การนำเสนอข่าวเช่นนี้ของหนังสือพิมพ์ ส่งผลให้เรื่องราวของเธอถูกนำไปตั้งเป็นหัวข้อกระทู้ในอินเทอร์เน็ต แต่ละคนก็วิพากษ์วิจารณ์กันต่าง ๆ แล้วแต่ความคิดและการตีความจากผู้อ่านแต่ละคน ซึ่งส่วนใหญ่ก็ล้นแล้วแต่เป็นข้อความที่ได้สร้างความเสียใจให้กับเธอไม่น้อย

“เคยเปิดเข้าไปในอินเทอร์เน็ตโดยบังเอิญ เห็นว่าเขากำลังคุยเรื่องของเราอยู่ ก็เลยลองอ่านดูว่าเขาพูดถึงเราว่าอย่างไรกันบ้าง ซึ่งพออ่านแล้วก็มีความหดหู่ใจ เพราะแหล่งข้อมูลของพวกเขาจะมาจากหนังสือพิมพ์ แล้วเขาก็ตีความและตัดสินพฤติกรรมของเราจากเนื้อหาในหนังสือพิมพ์ ว่าเราเป็นฝ่ายให้ทำและสมยอม พออ่านแล้วก็มีความรู้สึกที่ว่า สังคมมองว่าเราเป็นผู้หญิงไม่ดี”

ตัวอย่างในกระทู้ที่ได้ยกมาเป็นส่วนน้อยนิดเมื่อเทียบกับความเป็นจริง เนื่องจากมีข้อความที่เขียนมาแสดงความคิดเห็นถึงเรื่องนี้กันมาก บางข้อความเขียนถึงขนาดที่ผู้วิจัยอดรู้สึกเสียใจไปกับพี่แก้วไม่ได้ว่า ทำไมสังคมถึงได้มองเธอไปในลักษณะนั้น ทั้งๆที่บางครั้งเจ้าของข้อความก็เป็นผู้หญิงเช่นเดียวกับเธอ แต่ไม่สามารถเข้าใจและรับรู้ความรู้สึกของผู้หญิงที่ถูกกระทำได้ อาทิ เช่น “ดิฉันว่าน่าจะเป็นเกิดจากการสมยอมก่อนแต่แรกด้วยอารมณ์ดำกฤษณาส่วนตัวของนิสิตปริญญาโทผู้นั้นเอง เสรีจรรยาแล้วมโนธรรมฝ่ายศีลธรรมของหล่อนมาเรียกร้องเองว่าถูกข่มขืน” หรือ “ก็อย่างว่าละ คนไม่รู้จักกัน ไปให้ข้อมูลส่วนตัวอย่างนามบัตรนี่ ก็เหลืออดนิดหน่อยเหมือนกัน” ซึ่งความคิดเช่นนี้ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของคนในสังคมไทยได้ว่า ยังมองเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นในลักษณะของการให้ความสนใจในรายละเอียดเล็กๆน้อยๆ เช่น ทำไมไม่ร้อง ทำไมไม่สู้ ทำไมไม่หนี สังคมไม่ได้มองถึงปัญหาในภาพรวมว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นมีสาเหตุมาจากการที่สังคมได้ให้อำนาจแก่เพศชาย ในทางตรงกันข้ามเพศหญิงไม่สามารถมีสิทธิมี

เสียงอะไรได้ และในขณะเดียวกันถ้าเธอออกมาพูด เสียงของเธอจะไม่มีคุณค่าพอในการที่จะได้รับความเชื่อถือจากคนในสังคม

การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ที่ได้ส่งผลให้คนในสังคมเข้าใจเธอผิด ทำให้เธอตัดสินใจไปร้องเรียนและเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นใหม่ที่หนังสือพิมพ์ข่าวสด เพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้กับตัวเอง

“พี่ที่เป็นตำรวจที่กองปราบเขาให้เบอร์โทรศัพท์ของหนังสือพิมพ์ข่าวสดมา ก็เลยโทรศัพท์ไปที่ข่าวสดโดยบอกว่าเราต้องการมาร้องเรียน เนื่องจากไทยรัฐลงข่าวบิดเบือน ก็บอกพี่นักข่าวว่าให้มาพบเราแล้วกัน เพราะเดี๋ยวจะได้ให้สำเนาเอกสารแก่พี่เขาทั้งหมด พี่เขาก็มาแล้วก็สัมภาษณ์ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร”

เธอบอกว่า การไปร้องเรียนและเล่าเรื่องราวที่หนังสือพิมพ์ข่าวสดด้วยตัวเองนั้น มีผลต่อการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ “ก่อนที่หนังสือพิมพ์ข่าวสดจะนำเสนออะไร เขาจะโทรมาถามเราก่อน เขาก็มีการนำเสนอข่าวของทั้ง 2 ฝ่ายเลย เป็นการนำเสนอทั้ง 2 มุม แล้วให้คนอ่านวิเคราะห์และตัดสินใจเอาเองว่าเรื่องราวที่แท้จริงเป็นอย่างไร อย่างตอนที่ประชาสัมพันธ์ของการรถไฟไปให้ข่าวที่ข่าวสดว่า คดีมีพิรุณเพราะเหตุการณ์เกิดขึ้นนานแล้วแต่ทำไมผู้เสียหายถึงเพิ่งมาแจ้งความ น่าจะมีเงื่อนงำอะไร ต้องการที่จะเรียกร้องหรือแบล็คเมลล์ผู้ชายหรือไม่ แล้วก็มีผู้โดยสารโทรเข้ามาสอบถามเรื่องราวที่การรถไฟมากมาย ซึ่งทางประชาสัมพันธ์เขาก็บอกไปว่า ไม่น่าที่จะเป็นความจริงที่จะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ ทำให้คนที่โทรมาถามที่การรถไฟเข้าใจว่าเป็นเช่นนั้น เข้าใจว่าเราโกหก คิดว่าเราเป็นเด็กเลี้ยงแกะ มันเป็นเรื่องที่ทำให้พี่เสียความรู้สึกมาก แต่ทางบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ข่าวสดเขาก็โทรศัพท์มาหาพี่เองเลยว่า ตอนนี้ประชาสัมพันธ์ของการรถไฟมาให้ข่าวว่าอย่างนี้ เขาต้องการทราบว่าคุณเท็จจริงเป็นอย่างไร ก็รู้สึกดีที่เขายังโทรศัพท์มาถามเรา ให้โอกาสเราในการอธิบาย”

ถึงแม้ว่าเธอจะมีโอกาสในการอธิบายเรื่องราวต่างๆ ถึงแม้ว่าหนังสือพิมพ์จะให้พื้นที่แก่เธอในการแสดงความคิดเห็น แต่บางครั้งเธอก็อดคิดไม่ได้ว่าหนังสือพิมพ์ยังคงรายงานข่าวด้วยการย่ำถึงเหตุการณ์และยึดติดอยู่กับลักษณะการรายงานข่าวแบบเดิมๆที่ยังเน้นและให้ความสนใจในรายละเอียดเล็กๆน้อยๆ

“ก่อนลงข่าวก็มีนักข่าวเข้ามาคุยนะ ก็บอกเขาว่า พี่หนูเชื่อใจพี่นะ หนูเชื่อมั่นในตัวพี่ พี่ช่วยพิจารณาได้ไหมคะว่าอะไรที่ควรลงอะไรที่ไม่ควรลง ข้อมูลหนูจะพยายามให้พี่ทั้งหมด เพราะพี่จะได้เข้าใจแล้วพี่จะไปวิเคราะห์ว่าตรงนี้ไม่ควรลง ตรงนั้นควรตัดออก แต่พอทำยี่สิบข่าวออกมาแบบนั้น ก็มีความรู้สึกว่ บางทีอาจจะเพราะเขาชินแล้วกับการทำงานตรงนี้ เขาก็เลยไม่ได้มองว่าพอลงไปแล้วมันจะเกิดผลกระทบกับตัวผู้เสียหายอย่างไรบ้าง”

ดูเหมือนว่าพีแก้วต้องทนทุกข์ทรมานกับความรู้สึกชอกช้ำจากการปะทะเรื่องเลวร้ายติดต่อกัน ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวดจากเหตุการณ์ หรือหลังจากเหตุการณ์ ทั้งจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ สื่อมวลชน ที่ทำงาน เพื่อนข้างบ้านคนรอบข้าง และสังคม จนทำให้พีแก้วรู้สึกว่าความมั่นคงและความปลอดภัยของตัวเองได้สูญหายไป สิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจ

ทุกครั้งที่เธอตอบคำถาม ทุกครั้งที่เธอระลึกถึงเหตุการณ์ ความทรงจำอันเลวร้ายของบุคคลที่เธอได้เผชิญ สิ่งเหล่านี้ได้กระตุ้นให้ความชอกช้ำกลับคืนมาสู่วิถีชีวิตของเธอ ปัจจุบันแค่เห็นข่าวข่มขืน หรือเรื่องราวเกี่ยวกับการข่มขืน จะไม่สามารถทนฟังหรือทนดูอยู่ได้ น้ำตาจะไหลออกมาโดยอัตโนมัติ และเรื่องราวของตนเองจะย้อนกลับคืนมาอย่างเลี่ยงไม่ได้

ความชอกช้ำทางจิต สามารถนำไปสู่ความซึมเศร้าได้ เนื่องมาจากความรู้สึกสับสนว่า ไม่สามารถจัดการชีวิตให้เป็นไปตามที่คิดเอาไว้ได้ ความทรงจำเป็นตัวเสริมให้ความเจ็บปวดชอกช้ำมีมากยิ่งขึ้น เธอต้องรับมือกับความรู้สึกนี้อย่างทุกข์ทรมาน แม้กระทั่งยามนอน ความทรงจำเหล่านั้นก็กลายมาเป็นฝันร้ายที่คอยปลุกให้เธอตื่นอยู่ทุกค่ำคืน

“ทุกวันนี้ต้องตื่นมาตอนประมาณตี 1 ไม่สามารถนอนหลับได้ จะคิดถึงเหตุการณ์นั้นตลอด มาหลับอีกทีก็ตอนใกล้สว่างแล้ว คุณหมอก็เลยให้ยานอนหลับ แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังต้องตื่นตอนตี 1 อยู่ดี เหมือนร่างกายมันชิน ทีนี้เพราะฤทธิ์ยานอนหลับ เลยทำให้เบลอๆ ไม่รู้ตัว มีอยู่ 2-3 ครั้ง ที่เดินออกมานอกบ้าน รองเท้าไม่ใส่ เดินออกมาไกลเหมือนกัน จนยามต้องมาถามว่า จะไปไหน?”

“เบลอบ่อยมาก มีอยู่วันหนึ่งไปธนาคาร เบิกเงินมา 89,000 บาท ก็เอาเงินใส่ซองแล้วใส่กระเป๋าสะพาย แต่คงลืมรูตชิป กลับมาถึงบ้าน เงินไม่มีแล้วโดนล้วงไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ บางครั้งอยู่ดีๆก็ได้ยินเสียงคนพูดคุยกันแล้วจับเราให้อยู่ในวงล้อมและกรูกันเข้ามาหา หรือไม่ก็ได้ยินเสียงรถไฟ ขวัญผวา ตอนเคลิ้มๆจะเห็นเหตุการณ์นั้นตลอด ก็เลยมีความรู้สึกว้าวุ่น เหมือนกับมีความกดดันอยู่ในตัวเรา”

ด้วยสภาพร่างกายและจิตใจที่ไม่สมบูรณ์ของพีแก้ว ทำให้บางครั้งพีแก้วทำอะไรลงไปโดยไม่รู้ตัว เธอเล่าว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งที่เอามือคัตเตอร์มากัดนิ้วตัวเองแล้วนั่งดูเลือดหยดโดยที่ตัวเองว่าทำอะไรลงไป บางครั้งเธอคิดว่าอาการเจ็บทางกาย อาจทำให้ความกดดันภายในลดลงได้ แต่คุณหมอไม่เห็นด้วยตามนั้น คุณหมอได้อธิบายให้เธอฟังว่า อาการทำร้ายร่างกายตัวเองเป็นภาวะของพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ต้องได้รับการแก้ไข โดยคุณหมอได้แก้ปัญหาด้วยการพูดคุยกับเธอเพื่อให้เธอระบายสิ่งที่อัดอั้นออกมาให้หมด และคุณหมอก็ได้สั่งยาเกี่ยวกับระบบประสาทให้กับเธอด้วย ซึ่งยาตัวนี้ได้ส่งผลต่อร่างกายของเธอเช่นกัน อาทิเช่น สมาธิสั้น เหงื่อออกง่าย ปวดข้างในร่างกาย ขนลุกอาเจียน ซึ่งอาการเหล่านี้มีผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของเธอไม่น้อยเลยทีเดียว

เธอไม่รู้ว่า ชีวิตจะต้องเจออะไรอีก เธอไม่รู้ว่า วันข้างหน้าจะมีเรื่องเลวร้ายกว่านี้ไหม เธอรู้เพียงว่า วันนี้ที่เธอมีชีวิตอยู่ได้ท่ามกลางปัญหามากมายที่ถาโถมเข้ามาเป็นเพราะกำลังใจของคนกลุ่มหนึ่งที่ได้ส่งพลังแห่งการต่อสู้ให้กับเธอ

กำลังใจ : สิ่งสำคัญในการเพิ่มพลังแห่งการต่อสู้

เมื่อบุคคลกำลังเผชิญปัญหาหรือประสบกับภาวะที่บีบคั้นต่อความรู้สึก การอยู่คนเดียวเพียงลำพังอาจทำให้บุคคลผู้นั้นรู้สึกโดดเดี่ยวและแปลกแยก ซึ่งสามารถส่งผลกระทบต่อกรดำเนินชีวิตและวิถีการปรับตัวได้

แต่หากมีคนเข้าใจและร่วมแบ่งปันความรู้สึก บุคคลเหล่านั้นจะรู้สึกว่าตัวเองได้รับความรัก ความเข้าใจ ความช่วยเหลือต่างๆ ตลอดจนได้รับความรู้สึกว่าตัวเองมีความสำคัญต่อบุคคลอื่น ๆ อีกครั้งหนึ่ง และสิ่งเหล่านั้นจะเป็นกำลังใจให้พวกเขามีพลังในการที่จะเผชิญหน้าหรือจัดการกับปัญหาต่างๆได้เป็นอย่างดี

คนในครอบครัวคือกำลังใจสำคัญของพี่แก้ว พี่สาวและน้องชายต่างก็พยายามประคับประคองความรู้สึกของพี่แก้วให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ที่สุด ครั้งแรกที่ผู้วิจัยได้พบพี่แก้วก็เป็นการพบกันที่มีพี่สาวของพี่แก้วอยู่ด้วย และครั้งต่อไปไม่ว่าพี่แก้วจะไปที่ไหนมักจะมีพี่สาวไปเป็นเพื่อน เป็นความรักและความห่วงใยที่พี่สาวจะพึงมีให้กับน้องสาวของตัวเอง

ทุกคนในครอบครัวรู้เรื่องของเธอ ทุกคนในครอบครัวอยู่เคียงข้างและเป็นกำลังใจให้เธอ ยกเว้นแม่ที่ยังไม่รู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้นกับเธอ จนวันหนึ่งที่มีญาติพยายามจะโทรมาบอกกับแม่แต่เธอรับสายพอดีญาติคนนั้นเลยยังไม่ได้บอกอะไรกับแม่ จากเหตุการณ์นั้นจึงทำให้เธอตัดสินใจที่จะเป็นคนบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับเธอให้แม่ฟังด้วยตัวของเธอเอง

“ถ้าให้แม่รู้จากคนอื่น ให้แม่รู้จากเราดีกว่าเพราะอย่างน้อยๆเราก็เป็นลูก แม่เป็นแม่ และถ้าให้แม่รู้จากคนอื่นแม่น่าจะเชื่อมากกว่ารู้จากเรา ก็เลยตัดสินใจที่จะบอกให้แม่รู้ทั้งๆที่ไม่อยากเลยเพราะแม่ก็สุขภาพไม่ค่อยดี”

พี่แก้วย้อนเล่าความหลังให้ฟังถึงวันที่ตัดสินใจจะบอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้แม่ได้รับรู้ ขณะที่เล่าสายตาของพี่แก้วเหม่อลอยไปไกลเหมือนกับกำลังรำลึกถึงเรื่องราว บางครั้งสายตาคู่เดียวกันนั้นก็คลอไปด้วยหยาดน้ำตา

พี่แก้วบอกว่า ไม่รู้จะเริ่มต้นเล่าเรื่องราวให้แม่ฟังอย่างไร ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นตั้งแต่ตอนไหน จะใช้คำพูดอย่างไร แล้วพี่แก้วก็คิดว่า จะใช้วิธีการเปิดเทปรายการเจาะใจให้แม่ดู เพราะแม่เป็นคนที่ชอบรายการนี้มาก แม่จะติดตามดูทุกอาทิตย์ แต่อาทิตย์ที่พี่แก้วได้ออกอากาศนั้น แม่ไม่ได้ดู เพราะตอนนั้นแม่ยังไม่รู้ วันนั้นพอถึงเวลาออกอากาศของรายการเจาะใจ แม่ก็บอกให้ไปเปิดช่อง

5 ให้แม่ดู พวกที่บ้านต้องไปตั้งเสาอากาศออกเพื่อรับช่อง 5 ไม่ได้ แต่ตอนที่เปิดเทปรายการ เจาะใจ พี่แก้วและแม่นั่งดูอยู่พร้อมกัน

“วันนั้นเรานั่งดูอยู่ด้วยกัน และด้วยความที่แม่มีปัญหาเรื่องสายตา และหนูแม่ก็ไม่ค่อยดีด้วย ทำให้แม่ไม่รู้หรือรู้ว่าแม่กำลังฟังเรื่องราวของลูกสาวตัวเองอยู่ ระหว่างที่ดูแม่ก็ร้องไห้ บอกสงสารผู้หญิงคนนี้จังเลย พอดูจบแม่ยังบอกว่าเสียงคุ่นๆนะ ก็เลยบอกแม่ไปว่า แม่รู้หรือเปล่าว่าผู้หญิงคนที่แม่ดูเมื่อกี้คือลูกสาวของแม่นะ พอแม่ได้ฟังอย่างนั้น แม่ก็นิ่งเงียบไป น้ำตาแม่ไหลแล้วบอกว่า ไม่ต้องคิดมากนะ เพราะมันเป็นเรื่องที่เราไม่ได้ตั้งใจที่จะให้มันเกิด แม่พยายามบอก บอกตัวแก้วเองว่าอย่าให้แก้วคิดมาก แต่จริงๆแล้วคนที่คิดมากคือแม่ เพราะแม่จะเป็นอาการเดียวกันกับที่แก้วเป็นแรกๆ คือ ทานอะไรเข้าไปก็อาเจียนออกมาหมด เครียด แล้วก็นอนไม่หลับ”

พี่แก้วบอกว่า ความรู้สึกหลังจากที่ได้บอกแม่ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น มันก็ค้างอยู่ระหว่างความรู้สึกเสียใจที่แม่ต้องมารับรู้เรื่องราวกับความรู้สึกโล่งใจที่เราไม่มีอะไรจะต้องปิดบังแม่ แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ การที่แม่เข้าใจและอยู่เคียงข้างเธอ

นอกจากคนในครอบครัว ก็ยังมีกำลังใจจากคนกลุ่มหนึ่งซึ่งเธอไม่เคยรู้จักมาก่อน เป็นกำลังใจที่ทำให้เธอรู้สึกว่าสังคมนี้ยังไม่โหดร้ายเกินไป เป็นกำลังใจที่ทำให้เธอรู้สึกว่าอย่างน้อยก็ยังมีคนเข้าใจและเห็นใจเธออยู่บ้าง เป็นกำลังใจที่ทำให้เธอรู้สึกว่าเธอยังมีตัวตนอยู่ในสังคมนี้

“ด้วยความที่เราไม่เคยคิดว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นกับเรา แล้วก็ไม่เคยคิดที่จะสนใจ ไม่เคยคิดที่จะใส่ใจ และด้วยความเครียดที่ตอนนั้นคิดยังไม่ไปถึงไหน จึงอยากขอคำปรึกษาและขอคำแนะนำจากองค์กรที่เขาทำงานทางด้านนี้โดยตรง ก็เลยโทรไปที่มูลนิธิเพื่อนหญิง ได้คุยกับพี่โก้ (คุณสุเพ็ญศรี พี่โก้สูง เลขาธิการมูลนิธิเพื่อนหญิง) เล่าเรื่องให้พี่โก้ฟัง พี่โก้ก็เลยอยากให้เราไปที่มูลนิธิเพราะจะสะดวกกว่า พอไปถึงมูลนิธิก็ได้พบพี่โก้หลายคนก็เข้าใจและให้กำลังใจเรา หลังจากนั้นก็ติดต่อกับทางมูลนิธิเรื่อยมา ได้พบอาจารย์บุยุ (ดร.วิลาสินี พิพิธกุล) ก็มีโอกาสดูพูดคุยทำให้เรารู้สึกว่ายังมีคนที่เข้าใจเราอยู่ เข้าใจว่าเราไม่ได้ไปให้ทำหรือไปสมยอมเขาก่อน ตอนนั้นก็เลยมีกำลังใจเพิ่มมากขึ้น เพราะทุกคนที่มูลนิธิทำให้เรารู้สึกว่าเราไม่ได้เป็นคนผิด ความรู้สึกตอนนั้นมันเหมือนกับเรากำลังลอยคออยู่กลางทะเลแล้วได้ขอนไม้มาช่วยเกาะพยุงไว้ ถึงแม้จะไม่ได้ช่วยเราให้ยกตัวลอยขึ้นมาได้ แต่อย่างน้อยก็ไม่ได้ทำให้เราจมลงไปในใต้ทะเลลึก เป็นกำลังใจจุดหนึ่งที่เรารับมาและจะไม่มีวันลืม”

การที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพี่แก้วเกิดขึ้นระหว่างที่รถไฟกำลังแล่นอยู่ในเขตจังหวัดชุมพร ทำให้พี่แก้วมีความรู้สึกที่ไม่ดีกับจังหวัดนี้ และถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากกลับไปจังหวัดนี้อีก แต่แล้วคนชุมพรก็ทำให้พี่แก้วมีความรู้สึกที่เปลี่ยนไป

“วันนั้น วันที่ 23 พฤศจิกายน 2544 ทางมูลนิธิเพื่อนหญิงชวนให้ไปงานสัมมนาที่จังหวัดชุมพร เกี่ยวกับเรื่องการยุติความรุนแรงต่อผู้หญิง ตอนแรกก็ไม่อยากไป เพราะรู้สึกไม่ดีกับจังหวัดนี้

แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจไป เป็นการสัมมนาที่มีคนฟังเยอะเหมือนกัน ส่วนใหญ่ก็เป็นการเล่าประสบการณ์ของผู้หญิงที่ต้องประสบกับปัญหาความรุนแรงทางเพศ พี่ก็นั่งฟังไปเรื่อยๆ พอคนอื่นพูดจบพี่ก็มีความรู้สึกที่อยากจะเล่าประสบการณ์ของพี่ให้กับคนอื่นได้ฟังบ้าง ก็บอกพวกเขาไปว่า วันนี้มีอะไรจะมาเล่าให้ฟัง พี่ก็เริ่มเล่าเรื่องราวตั้งแต่ต้น ระหว่างที่กำลังเล่าอยู่นั้นหลายคนน้ำตาไหลไปด้วยกับสิ่งที่เราต้องเจอ แล้วพอเล่าจบ ทุกคนต่างก็เดินเข้ามาหาแล้วให้กำลังใจ”

เธอบอกว่าความรู้สึกแย่ๆที่เธอเคยมีกับจังหวัดชุมพร หายไปในวันนี้เอง เพราะคนชุมพรทำให้เธอรู้สึกดีกับจังหวัดนี้อีกครั้งหนึ่ง เป็นความรู้สึกที่ดีมากเพราะเธอได้รับกำลังใจจากคนที่มากมายเหลือเกิน

เธอลำบาก มีน้องผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาหาเธอแล้วพูดว่า “พี่รู้ไหมว่าพี่เหมือนเทียน” เธอจำได้ว่าถามน้องคนนั้นกลับไปแล้วเพราะอะไร น้องผู้หญิงคนนั้นตอบกลับมาว่า “เพราะพี่ยอมหลอมละลายตัวเองเพื่อให้แสงสว่างกับคนอื่น” ทุกวันนี้เธอจำชื่อน้องคนนั้นไม่ได้ จำไม่ได้แม้กระทั่งว่าหน้าตาของน้องเป็นอย่างไร แต่ประโยคนั้นของน้องยังก้องอยู่ในหูและยังคงอยู่ในความรู้สึกนับตั้งแต่วันนั้นจนจบจนกระทั่งปัจจุบัน ประโยคนั้น...ทำให้เธอมีกำลังใจสู้ต่อไป

พี่แก้วนั่นยืนยันว่า กำลังใจเหล่านี้ มีส่วนสำคัญยิ่งในการที่ทำให้เธอมีทุกวันนี้ได้

เมื่อเป็นผู้ผ่านพ้น

ปัจจุบัน : วันวารที่ผ่านพ้น

แม้ว่าทุกวันนี้เธอจะดีขึ้นกว่าช่วงแรกๆ แต่สภาพร่างกายและสภาพจิตใจก็ไม่สมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม เธอยังคงมีอาการนอนไม่หลับ เครียด และยังมีสภาวะทางจิตปรากฏอยู่ แต่เธอก็พยายามที่จะปรับตัวเพื่อให้ตัวเองดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อีกครั้งหนึ่ง

“พี่ใช้เวลาประมาณ 7 เดือนกว่าที่จะลุกขึ้นมาทำอะไรได้ แต่ถามว่า 7 เดือนสภาพจิตใจร้อยเปอร์เซ็นต์ไหม ตอบได้เลยว่า “ไม่” ทุกวันนี้ยังคงมีอาการทางจิต เป็นลักษณะของอาการประสาทหลอน แล้วก็มีความรู้สึกมาก ภายในช่วงระยะเวลา 2 เดือนพี่เข้ารับรถตั้ง 3 ครั้ง”

ถึงแม้ว่าสภาพร่างกายและจิตใจของพี่แก้วจะยังไม่สมบูรณ์เต็มที่ แต่พี่แก้วก็มีสภาพร่างกายและจิตใจที่ดีขึ้นกว่าในช่วงแรกๆมาก พี่แก้วคุยได้มากขึ้น ยิ้มได้มากขึ้น สามารถออกไปไหนมาไหนได้มากขึ้น ดูเหมือนว่าพี่แก้วจะยอมรับกับสภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อที่จะพยายามดำเนินชีวิตของตัวเองต่อไป

“พี่ว่าพี่เข้มแข็งกว่าแต่ก่อน เพราะพี่ผ่านอะไรมาเยอะมาก เมื่อก่อนนี่พี่อาจจะเก็บคำพูดของคนอื่นมาคิดเลยทำให้สภาพของจิตใจตัวเองแย่ แต่พอช่วงหลังๆเริ่มทำใจได้ว่าอะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด เพราะเราไม่สามารถห้ามความคิดของคนอื่นได้ และถ้าเรานำเรื่องเหล่านั้นมาใส่ใจมากนัก ผลเสียก็จะตกอยู่ที่ตัวเราเอง ทำให้เราไม่สบายใจ แต่กว่าจะมาถึงจุดนี้ได้ บอกได้เลยว่าเจอ

อะไรมายะยะมาก เยอะมาก ๆ เลย จนบางครั้งมีความรู้สึกที่ว่าตายด้านและชินชาในความรู้สึกไปแล้ว ถึงตอนนี้ถ้ามีคนเดินเข้ามาถามว่า คุณถูกข่มขืนหรือ ? เราสามารถบอกได้เลยว่า “ใช่ ฉันถูกข่มขืน” และจากเหตุการณ์ต่างๆที่พี่ได้รับทำให้พี่อดคิดไม่ได้ว่า การที่พี่เข้มแข็งได้อย่างทุกวันนี้ เป็นเพราะพี่ชินชากับการที่เป็นฝ่ายถูกกระทำหรือเปล่า”

พี่แก้วทิ้งคำถามเอาไว้ ซึ่งก็เป็นคำถามที่ผู้วิจัยไม่สามารถตอบได้เช่นกัน แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผู้วิจัยมั่นใจว่า การที่ผู้หญิงคนนี้มีทุกวันนี้โดยที่สามารถยืนหยัดอยู่บนสังคมนี้ได้ ก็คือ หัวใจที่ไม่เคยยอมแพ้ เป็นหัวใจที่ต่อสู้เพื่อตัวเองและครอบครัวตลอดมาและเชื่อว่าจะเป็นเช่นนั้นตลอดไป

ตั้งแต่พี่แก้วไม่ได้ทำงานที่บริษัท พี่แก้วไม่เคยนั่งดูตាយ เธอพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะทำให้ชีวิตดีขึ้น เธอฝันที่จะต่อสู้ด้วยสองมือของเธอเองโดยที่ไม่ได้รอคอยความช่วยเหลือของใคร แรกเริ่มด้วยการขายดอกไม้และขายน้ำในงานรับปริญญาที่มหาวิทยาลัยเอเชีย จากนั้นก็ไปขายชุดชั้นในที่ตลาดนัดสนามหลวง 2 พี่แก้วบอกว่าจำได้ดีว่าขายได้แค่ตัวเดียว 59 บาท ต่อมาก็ลองขายหอยแครงและหอยแมลงภู่ วันแรกเธอขายได้ 2 กิโลเท่านั้น พอวันที่สองหอยจะไม่ค่อยสดแล้ว เธอจึงไม่อยากขายให้กับลูกค้า ผลสุดท้ายต้องเอาหอยทั้งหมดทิ้งลงคลองเป็นกระสอบๆ และลองขายอยู่อีก 4 – 5 วันผลก็ยังไม่เหมือนเดิม คราวนั้นเธอบอกว่าเสียเงินไปประมาณ 10,000 บาท และล่าสุดเธอเป็นแม่ค้าขายน้ำพริกแกงและกะทิสด รวมไปถึงถ่านเผาไฟซึ่งทำมาจากไม้กระถินจากไร่ของเธอเอง จะเห็นได้ว่าหลายครั้งเธอล้มลุกคลุกคลาน แต่ทุกครั้งเธอไม่เคยยอมอยู่กับความพ่ายแพ้ เธอลุกขึ้นเสมอ อาจจะเจ็บบ้างแต่เธอก็ยังมีแรงก้าวเดินต่อไป

พี่แก้วมักพูดเสมอว่าตัวเองเป็นเหยื่อจากการกระทำของผู้ชายคนนั้น เป็นเหยื่อของสังคม เพราะตั้งแต่เกิดเหตุการณ์และสังคมได้รู้เรื่องของเธอ สังคมมองว่าฝ่ายหญิงเป็นผู้ผิด เป็นคนไม่ดี เป็นฝ่ายให้ทำและสมยอม เมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นฝ่ายหญิงจะเป็นฝ่ายที่ถูกประณามทั้งๆที่เธอมิได้เป็นผู้ก่อให้เกิดเหตุการณ์นั้นแต่อย่างไร

“สังคมมักมองว่าความผิดอยู่ที่ฝ่ายหญิง ด้วยความคิดและความเชื่อที่ว่าฝ่ายหญิงต้องไปฝ่ายไปให้ทำก่อนไม่อย่างนั้นฝ่ายชายคงไม่ลงมือกระทำ แต่สังคมไม่เคยมองว่าคนที่ควรจะถูกประณามควรจะเป็นฝ่ายชายผู้ซึ่งเป็นฝ่ายที่ลงมือกระทำ ผู้ชายคนนั้นทำลายชีวิตทั้งชีวิต ตอนนี้พี่ไม่ได้ทำงาน มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่าย ต้องมาเป็นแม่ค้า ต้องมาบอกมะพร้าว มาขูดมะพร้าว มากรอกถ่าน ทั่วๆที่งานพวกนี้พี่ไม่เคยทำมาก่อนเลยในชีวิต แต่ในเมื่อเป็นหนทางที่จะทำให้เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้พี่ก็ยอมรับกับสภาวะที่เกิดขึ้น”

ในความรู้สึกว่าตัวเองเป็นเหยื่อนั้น พี่แก้วไม่เคยย่อท้อหรือทอดทิ้งในการที่จะต่อสู้ชีวิตเพื่อที่จะทำให้ตัวเองสามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้อีกครั้งหนึ่ง เธอพยายามทำทุกวิถีทางในการที่จะกลับมาใช้ชีวิตให้ได้ในสังคมนี้ เธอพยายามที่จะพิสูจน์ให้ตัวเองและคนในสังคมเห็นว่า ผู้ชายคนนั้น

ไม่ได้ขโมยชีวิตเธอไปทั้งชีวิต เพียงแต่เป็นผู้หนึ่งในการทำให้ชีวิตเธอสะดุดเท่านั้นเอง อาจจะมีเซบ้างเล็กน้อย แต่ก็ไม่ถึงกับล้มลงแต่อย่างใด

“ตอนนี้พี่กำลังต่อสู้อยู่ เกือบจะสำเร็จแล้ว ถ้าถามว่าพี่เป็นผู้อยู่รอดหรือผู้ผ่านพ้นหรือยัง คำตอบที่ได้อาจจะยังไม่สมบูรณ์ แต่กำลังอยู่ระหว่างทางที่เดินไปสู่ความหมายของผู้ผ่านพ้น ตอนนี้อยู่กำลังอยู่ระหว่างการที่จะทำให้ตัวเองอยู่รอด และระหว่างทางนี้มีภาวะวิกฤติที่ทำให้พี่ต้องเผชิญกับปัญหานิดหน่อย อย่างเช่นเรื่องค่าใช้จ่าย อย่างเมื่อ 2-3 วันก่อนที่บ้านโดนตัดไฟ เพราะไม่ได้จ่ายค่าไฟมา 2 เดือนแล้ว โดนตัดน้ำด้วย รวมไปถึงโทรศัพท์ก็โดนตัด ถ้าถามว่าเครียดไหมก็เครียดนะ แต่ก็พยายามทำใจว่าจะอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด และถ้าพี่ผ่านภาวะวิกฤตินี้ไปได้พี่ก็จะเป็นผู้อยู่รอดและผู้ผ่านพ้นที่สมบูรณ์”

นอกจากนี้พี่แกวยังบอกว่าการที่จะเป็นผู้ผ่านพ้นได้นั้น ต้องทำใจยอมรับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ได้ และในขณะที่เดียวกันก็พร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งที่กำลังจะเข้ามา แล้วอะไรจะเกิดก็ต้องปล่อยให้มันเกิด เพราะถ้าเราเครียดมากตัวเราก็จะแย่ และถ้าเราท้อแล้วถอยด้วยมันยิ่งจะหนัก

“แม่พูดกับพี่เสมอว่าให้รักษาสุขภาพ เพราะถ้าพี่เป็นอะไรไปสักคนแม่จะอยู่ยังไง ที่บ้านจะอยู่กันยังไง ใครจะรับผิดชอบ เพราะเราเป็นเสาหลักของบ้าน มันยิ่งทำให้เรารู้สึกว่าเราล้มไม่ได้”

หลายคนบอกกับพี่แก่ว่าคนเราทำอะไรกันได้แต่อย่าถอย ทำให้เรามีกำลังใจที่จะต่อสู้และไม่คิดมากเหมือนตอนแรกๆ นอกจากนี้เธอยังพยายามไม่ปล่อยให้เวลาให้ผ่านไป

เวลาที่ไม่ได้ไปขายของ พี่แก่มักไม่ปล่อยให้เวลาสูญเปล่าไปเฉยๆ เธอมีกิจกรรมมากมายที่สามารถทำให้เธอเพลิดเพลินและสนุกไปกับมันได้ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือ การวาดรูป และล่าสุดคือการปลูกผักสวนครัวไว้หลังบ้าน พี่ชผักสวนครัวที่พี่แก่วปลูกไว้เจริญงอกงามดี ไม่ว่าจะเริ่มต้นมะเขือเทศ มะเขือพวง โหระพา กะเพรา และอีกหลายชนิด ที่รู้ก็เพราะผู้วิจัยได้มีโอกาสไปชมสวนครัวน้อยๆ ของพี่แก่วด้วยตาตัวเอง โดยมีพี่แก่วเป็นไกด์อธิบายว่าต้นอะไรเป็นต้นอะไร ใช้เวลาการปลูกมากน้อยแค่ไหน และเวลาที่พืชผักเหล่านั้นผลิตดอกออกผลตัวเธอดีใจมากเพียงใด วันนั้นผู้วิจัยเดินจากมาพร้อมกับรอยยิ้มของพี่แก่วและภาพพืชผักสวนครัวที่เจริญงอกงามยังคงติดตาอยู่ และภาพเหล่านั้นเองที่ทำให้ผู้วิจัยอดคิดไม่ได้ว่า แต่ละต้นที่งอกงาม และงอกเงยตามกาลเวลา ถูกรินรดด้วยความเศร้าของผู้หญิงคนหนึ่ง

ไม่ว่าคนในสังคมจะมองเธอเช่นไร ไม่ว่าเธอจะเคยถูกระทำอย่างไรมาบ้าง ไม่ว่ากี่คืนวันที่เธอเฝ้าถามตัวเองว่าชีวิตจะเป็นอย่างไรต่อไป และไม่ว่ากี่วันคืนที่เธอหลับไปพร้อมกับหยาดน้ำตา เธอยังคงยืนยันว่า ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่เคยลดคุณค่าความเป็นคนของเธอแต่อย่างใด

“สิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวพี่มันไม่ได้ทำให้คุณค่าความเป็นคนของตัวพี่ลดลงแต่อย่างใด ตอนนี้อยู่กำลังพิสูจน์ตัวเองให้เห็นว่า สิ่งที่พี่พูดมันเป็นความจริง พี่พูดได้และพี่ก็ทำได้ เพราะฉะนั้น อะไรที่พี่ทำได้พี่จะยอมทำทุกอย่างเพื่อให้คุณค่าความเป็นคนของเรากลับมาเหมือนเดิม”

คำร้องขอ : จากเสียงเล็กๆ...ผู้เป็นเจ้าของประสบการณ์

เมื่อประมวลเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและผลกระทบที่ได้รับจากสังคมทำให้พี่แก่วิดคิดไม่ได้ว่าตัวเองคิดถูกหรือคิดผิดที่ให้สื่อเข้ามาช่วย ? หากเปรียบเทียบการกระทำของผู้ชายคนนั้นว่าเป็นการกระทำที่ขโมยชีวิตของเธอไป สื่อมวลชนก็มีส่วนในการช่วยผู้ชายคนนั้นกระชากชีวิตไปจากเธอให้เร็วขึ้นและเป็นไปอย่างทารุณ เพราะเมื่อเรื่องของเธอปรากฏเป็นข่าวและคนในสังคมร่วมรับรู้ มีผลกระทบต่างๆตามมามากมาย ทั้งกำลังใจ และคำต่อว่า

“กำลังใจและคำต่อว่าไม่เคยสามารถมาทดแทนกันได้ คำพูดปลอบประโลมพันคำ คงเทียบไม่ได้กับคำพูดที่ไปตอกย้ำหรือรังเกียจเพียงคำเดียวได้ คำพูดที่ว่า “พี่เหมือนเทียนเลย” คงไม่สามารถมาชดเชยความรู้สึกในตอนที่ได้ยินคนข้างบ้านพูดว่า “อย่าไปยุ่งกับมัน มันถูกข่มขืน”

พี่แก้วเชื่อว่าการนำเสนอข่าว มีส่วนสำคัญในการทำความเข้าใจและตีความเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของผู้อ่าน เพราะฉะนั้นเธอจึงอยากวอนสื่อมวลชนให้มีความละเอียดอ่อนในการนำเสนอข่าวให้มากกว่านี้

“ถ้าเป็นเรื่องราวที่มีคุณกรณียากจะให้สื่อมวลชนนำเสนอทั้ง 2 ด้าน แล้วให้ผู้อ่านได้ใช้วิจารณญาณวิเคราะห์เอาเอง การรายงานข่าวด้านใดด้านหนึ่ง จะยิ่งทำให้ผู้เสียหายโดยเฉพาะผู้หญิงได้รับการดูถูกดูแคลน ได้รับความเสียหายมากขึ้น นอกจากนี้ก็มีในเรื่องของการใช้ภาษา การใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์บางครั้งก็สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อที่ผิดๆของสังคม เช่น ให้สมญานามผู้ชายที่ข่มขืนผู้หญิงว่า “ไอ้เหิน” หรือ “ไอ้บ้ากาม” แต่ในความเป็นจริงแล้ว ผู้ชายพวกนี้ก็เป็นคนปกติธรรมดาๆที่เราพบเห็นอยู่ทั่วไปในสังคม เป็นคนที่เราไม่คิดด้วยซ้ำว่าจะกระทำเช่นนี้กับเรา”

“อยากให้หนังสือพิมพ์ลองนำเสนอในมุมมองใหม่ๆบ้าง ไม่อยากให้ข่าวเน้นรายละเอียดไปที่เหตุการณ์หรือลักษณะการถูกกระทำ รวมไปถึงรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ที่ตกเป็นข่าวก็ไม่ควรที่จะชี้เฉพาะเจาะจงมากนัก การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ควรนำเสนอในมุมมองของผลกระทบที่ได้รับ คือ ให้มองว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกเป็นเหยื่อจากการกระทำ ไม่ใช่การรายงานข่าวในลักษณะที่โยนความผิดไปให้ฝ่ายหญิง เช่น เป็นเพราะคุณเดินทางคนเดียว หรือ เป็นเพราะคุณไปเดินในที่เปลี่ยว จึงเป็นสาเหตุให้คุณถูกกระทำ ซึ่งการลงข่าวในลักษณะนี้นั้นไม่ถูกต้อง หนังสือพิมพ์ควรนำเสนอในลักษณะของการให้กำลังใจผู้หญิง ไม่มองว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายผิด เพื่อให้ผู้หญิงเหล่านั้นรู้สึกว่าเขาสามารถที่จะใช้ชีวิตได้อย่างปกติ นอกจากนี้สื่อควรจะตอกย้ำให้พวกผู้ชายซึ่งเป็นผู้กระทำเห็นว่า ถ้าคุณไปทำร้ายผู้หญิงคุณจะต้องถูกลงโทษอย่างไรบ้าง”

สำหรับในส่วนของภาครัฐเธอฝากไว้ว่า อยากจะให้บุคลากรของรัฐที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ ไม่ว่าจะเจ้าหน้าที่ตำรวจ แพทย์ และพยาบาล เข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้หญิงที่ถูกกระทำให้มากกว่านี้

และท้ายที่สุด สำหรับสังคม สถาบันที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนทุกคน เธอร้องขอต่อคนในสังคมว่า อย่ายึดติดอยู่กับกรอบหรือค่านิยมแบบเก่าๆที่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายที่ถูกตั้งคำถามและถูกประณามจากสังคมอยู่ร่ำไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศที่มีพรหมจารีเข้ามาเกี่ยวข้อง

“สังคมไทยจะให้ความสำคัญกับพรหมจารีของลูกผู้หญิงมาก ผู้หญิงไทยรุ่นแล้วรุ่นเล่าจะถูกสั่งสอนว่าพรหมจารีคือสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต เพราะฉะนั้นหากผู้หญิงคนไหนสูญเสียพรหมจารีไปคุณค่าของความเป็นลูกผู้หญิงจะหมดไปด้วย อย่างในกรณีของพี่บางครั้งสิ่งที่พี่ได้รับการกระทำจากคนรอบข้างก็ทำให้พี่อดคิดไม่ได้ว่าคุณค่าของพี่หมดไปแล้ว แต่ในความเป็นจริงคุณค่าของคนมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับพรหมจารีซึ่งเป็นเส้นบางๆในร่างกายเท่านั้น การตัดสินใจว่าใครมีคุณค่าหรือใครไม่มีนั้น ควรจะตัดสินใจจากการกระทำหรือพฤติกรรมมากกว่า”

“แทนที่สังคมจะประณามผู้หญิงว่าเป็นคนไม่ดี หมดคุณค่าไปแล้ว อยากจะให้มองในมุมกลับว่าผู้หญิงไม่ได้เป็นฝ่ายผิด เธอมิใช่เป็นผู้ก่อให้เกิดเหตุการณ์ขึ้น ทุกคนควรจะให้กำลังใจ เพื่อที่จะช่วยให้พวกเธอเหล่านั้นสามารถอยู่ในสังคมนี้ได้อย่างปกติ อยู่ได้อย่างมีคุณค่า อยู่ได้อย่างผู้หญิงธรรมดาทั่วไปเขาอยู่กับกัน นอกจากนี้อยากให้คนในสังคมช่วยกันดูแลและระแวดระวังภัยรวมไปถึงการเป็นหูเป็นตาให้กันและกัน ถ้าคนในสังคมช่วยกันดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน เหตุการณ์แบบนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น คิดทำร้ายทางเพศหรือความรุนแรงทางเพศก็จะลดลง”

พี่แก้วเสริมท้ายว่า อย่างน้อยเธอก็ดีใจที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเธอพอจะเป็นประโยชน์ให้กับสังคมได้บ้าง การที่เธอออกมาพูดเรื่องราวของเธอให้สังคมได้รับรู้ บางส่วนอาจจะไม่พอใจ มองว่าเธอเป็นคนไม่ดี ที่ทำลงไปเพียงเพราะหวังผลในเรื่องของเงินทอง แต่เธอก็ยืนยันว่าไม่ว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ไม่ว่านจะมีคนมองว่าเธอไม่ดีมากนักแค่ไหน อย่างน้อยตัวเธอและคนที่รักเธอก็รู้ว่าสิ่งที่เธอตัดสินใจทำลงไปนั้นเต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ เป็นการตัดสินใจอยู่บนพื้นฐานความคิดที่ต้องการให้เรื่องของตัวเองเป็นอุทาหรณ์ให้กับคนอื่นๆในแผ่นดินนี้ สุดท้ายเธอจบด้วยประโยคที่ว่าไม่ว่าใครจะคิดกับเธออย่างไรเธอไม่ว่า แต่ในเมื่อเธอได้ออกมาพูดถึงเรื่องราวของเธอแล้ว ขอให้พวกเขาเหล่านั้นได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของเธอเอง ขออย่าให้มีใครได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของตัวเองเลย

คำพูดที่ว่า “พี่เป็นเหมือนเทียน” คงเหมาะสมที่สุดกับสิ่งที่เธอได้กระทำ เพราะเธอยอมออกมาเปิดเผยให้คนอื่นได้รู้ เป็นอุทาหรณ์ให้กับคนในสังคม เธอย้ำอยู่เสมอว่า คนเราถ้าต้องการแสงสว่างแต่ไม่มีใครจุดเทียน จะมองเห็นได้อย่างไร และในขณะที่เดียวกันถ้าเทียนไม่หลอมละลายมันก็จะดับลงแค่ตรงนั้น เทียนมันจะต้องหลอมละลายลงไปเรื่อยๆเพื่อให้แสงสว่าง สำหรับตัวเองเธอดีใจที่มีคนมาบอกว่า เธอเป็นเหมือนเทียน และในขณะที่เดียวกันเธอก็หวังว่าเทียนเล่มต่อไปจะจุดขึ้นใหม่ในสังคม

ตัวอย่างข่าว

กรณีศึกษาที่ 2

(นางอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Keyword :

ทายตัวลึกลับ รอง น.ส.ไทย

หัวใจ-ทองแดง
หวาน-ใครบออันตราย!
อดีตรองนางสาวไทยอันดับ 2
อารีวรรณ จิตพอง ทายตัวลึกลับ
กลางคืน พร้อมเป็นทก ๒ กระบอก
และโดนคดีอื่น * มีต่อหน้า

ทายตัวลึกลับ ☆ ต่อจากหน้า 1
ไม่ทันมีมือถือ วิทยุสื่อสาร ผัวหนุ่มถึงมือ "ไทยรัฐ"
ติดตามเมียสาว คราวลึกลับถึงกันไม่ได้นอนไม่หลับ
นึกต่อเพื่อนสนิทแล้ว แต่ยังไม่พร้อมรอยยิ้ม
แยกก่อนเกิดเหตุพากันไปเดินหิวซื้อเส้นผัด
กินกันใกล้เกาะพระบรมรูปรัชกาลที่ 5 กลับ
บ้านนอนตกคิดถึงหน้าอีกทีไม่พบภรรยาสาวเสียแล้ว
อดีตรองนางสาวไทยทายตัวลึกลับกลางคืนรายนี้
เป็นคนเขินขี้นโดยเมื่อตอนที่แต่งงาน (28 กค.) นายคณิต
วิวัฒน์ชาติ หรือ "เอ็ม" อายุ 22 ปี อยู่บ้านเลขที่
2 ซอยชาตรี 7 แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร
โดยแจ้งความประสงค์เพื่อช่วยติดตามภรรยาชื่อ น.ส.
อารีวรรณ จิตพอง หรือ "ฮัน" อายุ 24 ปี อดีตรอง
นางสาวไทยอันดับ 2 ประจำปี 2537 ซึ่งเป็นรุ่นเดียวกับ
น.ส.อารีญา สิริโสภา หรือ "น้องม๊อบ" อดีต
นางสาวไทย โดยนายคณิตให้การว่า คนแต่งงาน
อยู่กินกันสามีภรรยาด้วย น.ส.อารีวรรณ เมื่อวันที่ 25
เม.ย. 39 ที่ผ่านมา ถูกต้องตามประเพณีไทยทุกอย่าง
พร้อมกับจดทะเบียนสมรสถูกต้องตามกฎหมาย และ
ภรรยาของตนได้เปลี่ยนชื่อจากเดิมมาเป็น "อารี
นัฐวิ วิวัฒน์ชาติ"

นายคณิตซึ่งเปิดเผยด้วยว่า ก่อนเกิดเหตุ
ตอนสายวันที่ 28 ก.ค. 39 ที่ผ่านมา ตนพร้อมด้วยภรรยา
ได้ชักชวนกันไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล ลาด
พร้าวเพื่อซื้อเสื้อผ้า เนื่องจากภรรยาเริ่มตั้งท้องได้ประ
มาณ 1 เดือน หลังจากนั้นก็ได้ไปถวายสักการะพระ
พรหม รัชกาลที่ 5 ที่ลานพระราชวังดุสิต จนกระทั่ง
เวลา 20.00 น. ทั้งคู่พากันจึงเดินทางกลับบ้าน และ
หลังจากที่กินข้าวกินปลาอาบเท้าแล้วในเวลา 24.00 น.

จึงชักชวนกันเข้านอน ซึ่งในวันนั้นตนรู้สึกตัวเอง
เป็นปกติสบาย จึงกินยาแก้อาเจียนและผล็อยหลับไป มารู้สึก
ตัวอีกครั้งตอนเวลา 02.00 น. จึงเรียกภรรยาให้ช่วยหยิบ
ถุงเท้าให้ แต่ไม่ได้รับเสียงตอบ จึงถามออกไปถ่าบน
ที่นอนก็ไม่พบร่างของภรรยา ตนตกใจ รีบลุกขึ้นไปเปิด
ไฟดูและออกตามหาจนกระทั่งทั่วบ้านก็ไม่พบภรรยา
แต่อย่างใด ทั้งๆ ที่ประตูรั้วหน้าบ้านก็ไม่มีร่องรอยการ
เปิด

นายคณิตยังกล่าวด้วยว่า เมื่อตนเข้าไปตรวจ
ดูบนทรัพย์สินของมีค่าภายในบ้าน พบว่ากระเป๋าสะพาย
หนังเป็นพวงขนาด .22 และเป็นพวง .38 พร้อมกระสุน
30 นัด โฉนดที่ดิน ซึ่งเป็นสินสมรสจำนวน 2 ฉบับ
วิทยุสื่อสารมือถือ และวิทยุสื่อสาร หายไป ส่วนเงินสด
มีจำนวน 1 แสนบาท และเครื่องเพชร ซึ่งเป็นสินสอด
วันแต่งงานที่เก็บไว้วันหนึ่งอยู่ครบ หลังจากนั้นตน
พยายามติดต่อกับภรรยาทางโทรศัพท์มือถือและทาง
วิทยุสื่อสาร เพื่อขอร้องให้ภรรยากลับมา แต่ก็ไม่สามารถ
ติดต่อได้ เมื่อโทรศัพท์ติดต่อไปหาเพื่อนสนิทของ
ภรรยาชื่อ "พอล" น.ส.นพพร" และ "บักเป่า" ซึ่งเป็น
นางแบบ ก็ได้รับคำตอบว่าภรรยาไม่ได้ไปหา ทำให้
ตนเสียหวังภรรยาและถึงกับไม่ได้นอนไม่หลับ เพราะ
กลัวภรรยาจะได้รับอันตราย ประกอบกับกำลังตั้งท้อง
อยู่ด้วย และก่อนจะมาร้องทุกข์ ตนได้เข้าแจ้งความ
ต่อ ร.ต.อ.สมคิด จงวิวัฒน์ ร้อยเวร สน.พญาไท ไว้
เป็นหลักฐานด้วยแล้ว

"ผมเป็นห่วงฮันมาก ปรกติเขาเป็นคนไม่ค่อย
นอน น้อย มีอะไรชอบเก็บไว้คนเดียว เรื่องทะเลาะ
วิวาทมีบ้างเป็นเรื่องธรรมดาของสามีภรรยา ซึ่งปัญหา
ใหญ่ๆ มักจะเกิดเพราะความหึงหวง เนื่องจากฮัน
เขาเป็นคนสวย แต่ก็ไม่เคยถึงขั้นลงมือรุนแรงถึงขนาด
ทุบตี ก่อนที่ฮันจะหายตัวไป เขายังกอดและบอกรักผม
อยู่เลย ตอนนั้นผมเองมีคแค่คัน ไม่รู้ว่าฮันเขาโกรธ
หรือมีอะไรจึงหนีผมไปไหนๆ เขาน่าจะติดต้อมาบ้าง
เพราะทุกคนทางบ้านเป็นห่วงเขา" นายคณิตกล่าวด้วย
เสียงระหือ

Keyword

คดี 'น้องอ้วน' จำคุก 6 ปีครึ่ง!

✓
 ผู้ชายดีสุดเจอนัก
 คอตกเข้าเรือนจำ
 อดีตเมียเข็ดเขี้ยว
 ชกคดีนี้สาปส่งชีวิตคู่

จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ "แรมบ้ำ"
 อดีตเมีย "น้องอ้วน" ศาลให้จำคุก
 ความผิดฉ้อโกง ฟ้องเรื่องบังคับให้ "น้อง
 อ้วน" แยกฝาแฝดของ "โหดฉาน"
 กลับบ้านเอาที่ ☆ *ปัดชก*

คดี 'น้องอ้วน' ☆ ต่อจากหน้า 1
 จุดเหตุจี้ เอาไม้ตี จับใส่กุญแจมือ หรือยิงปืนฆ่า? พิพากษา
 ลงโทษจำคุก 6 ปี 6 เดือน โดยไม่มีการลดโทษ ศาล
 ระบุนเหตุผล เพราะเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาคดี แต่ไม่เลี้ยงดู
 ภรรยา ชำชิ่งทำร้ายร่างกายภรรยาที่อ่อนแอกว่า ฝ่ายอดีต
 รองนางสาวไทยไปฟังคำพิพากษา แสบรู้สึกได้รับความ
 ยุติธรรม ตอนนั้นจับแล้วชีวิตคู่อยู่คนเดียว.

ที่ศาลอาญาวานานี้ (30 ต.ค.) ศาลนัดอ่านคำ
 พิพากษาในคดีที่ทนายงานอัยการและนางสาววิวรรณ
 จตุทอง หรือน้องอ้วน อดีตรองนางสาวไทยปี 2537
 เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายคดีศร วิวัฒน์ชาติ หรือ "เอ็ม
 พญาโท" หนึ่งไฮโซชื่อดังที่มี เป็นชายในข้อหาทำร้าย
 ร่างกาย ถักขังหน่วงเหนี่ยว โดยนายคดีศรเดินทางมา
 ศาลในชุดผู้ต้องหา สวมเสื้อคลุมสีดำคาด กางเกงขาสั้น
 และสวมกุญแจมือ มี พล.ต.ปวิญญา วิวัฒน์ชาติ ผู้เป็น
 บิดาเดินทางประกบอยู่ใกล้ๆ

เมื่อถึงเวลานัดศาลจึงอ่านคำพิพากษามีใจความ
 ว่า ฝ่ายโจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 28/30 เม.ย. 39 นาย
 คดีศรใส่กุญแจมือนางสาววิวรรณแล้วใช้น้ำตาเทียนลบที่
 แฝดออก หัวนม อวัยวะเพศ จนเป็นมะเร็งเต้านม ได้รับ
 ทุกข์ทรมาน ต่อมานายคดีศรใช้กำลังบังคับ ให้ศาลเพอร์मान

สถาบันวิจัยสังคม
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7 ชั่วโมง และบังคับให้ถอดเสื้อผ้าแล้วให้วิ่งเปลือยกายออกจากโรงโขนให้พ้นขมู่ ให้วิ่งระหว่างซอยอารีย์ 7 ทำให้ได้รับความอับอายหลายครั้ง วันที่ 1-5 ก.ค. 39 นายคดีครองใจที่จุดบุหรี่ยี่ตามร่างกายจนได้รับบาดเจ็บ จากนั้นใช้ไม้ตะพืดที่ศีรษะและใบหน้า เหตุเกิดที่แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กทม. ซึ่งนายคดีศรีให้การปฏิเสธว่า ไม่ได้ทำทารุณโหดร้ายตามที่ฟ้องและเป็นเรื่องของการเข้าใจผิด

ศาลพิเคราะห์ว่า มีประเด็นที่ต้องพิจารณาคำว่า จมูกดำที่ร้ายร่างกายโจทก์หรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่าโจทก์มีพยานหลักฐานเป็นภาพถ่ายที่ไปพบแพทย์หลังเกิดเหตุ และรายงานการตรวจรักษาร่างกาย ฟังได้ว่า จมูกดำได้ใส่ถุงแฉะมือและใช้เสื้ออุดปาก จึงไม่มีใครได้ยินเสียงร้อง นอกจากนี้ยังมีรอยแผลฟองตรงวงโขนพญพาทย์ โรงสุรินทร์ ยี่เข่ง ส่วนประเด็นที่นางอารีวรรณอ้างว่าถูกนายคดีศรีจับใส่ผ้าตากแอร์นาน 7 ชั่วโมง ศาลเห็นว่านางอารีวรรณไม่ถูกมัด และพยานฝ่ายโจทก์ไม่มีน้ำหนัก ประเด็นที่ต้องพิจารณาคือถามากือนางอารีวรรณฟ้องว่าถูกนายคดีศรีทุบตีและบังคับให้แก้ผ้าไปซื้อของหรือให้แก้ผ้ากลางถนนบ้าน นายคดีศรีอ้างว่าให้นางอารีวรรณสวมผ้าบางๆสีเนื้อไปเปลี่ยนเสื้อผ้าขารถ เรื่องนี้ฝ่ายโจทก์มีพยานเป็นมอเตอริไซด์รับจ้างและตำรวจสายตรวจเห็นเหตุการณ์ฟังได้ว่า นายคดีศรีผิดจริง ส่วนข้อหาใช้อาวุธปืนยิงขมู่ให้มีพยานยืนยันแน่นอน และประเด็นที่นางอารีวรรณถูกนายคดีศรีใช้ที่จุดบุหรี่ยี่ที่ร้ายร่างกายและเอาไม้ตีหลายครั้ง ศาลฟังว่าโจทก์มีช่วงภาพหนึ่งสื่อวีดิทัศน์ยืนยันว่านางอารีวรรณถูกจับด้วยความจริง นอกจากนี้ยังถูกนายคดีศรีใช้ไม้ตีที่ศีรษะและร่างกาย

ศาลระบุด้วยว่า เหตุที่ไม่ลดโทษให้จำเลยเพราะจำเลยเป็นบุคคลที่ได้รับการศึกษาดี แต่ไม่เสียคุณธรรมเข้ายังทำร้ายร่างกาย ทั้งที่ทราบก่อนแล้วว่า ขณะทำผิดจำเลยมีสติสมบูรณ์ดี นอกจากนี้จำเลยยังเป็นบุคคลที่ถูกค่านิยมศัลยาวิชาขอหากรณีในศาลนี้และศาลอื่น จึงไม่สมควรลดโทษให้

พิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนได้รับอันตราย รวม 2 กระหนง ลงโทษจำคุกกระหนง 1 ปี ฐานทำร้ายร่างกายให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสลงโทษจำคุก 3 ปี ฐานทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพ ลงโทษจำคุก 1 ปี 6 เดือน รวมโทษจำคุก 6 ปี 6 เดือน

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า หลังฟังคำพิพากษานายคดีศรีถึงกับก้มหน้าทำปากขมขมขม ไม่ยอมมองหน้าสบตนางอารีวรรณ จากนั้นก็เข้าไปลาบิดาและมารดาเดินตามเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เข้าห้องควบคุมเพื่อรอส่งตัวไปที่เรือนจำ

นางอารีวรรณ จตุทอง อดีตทรงนางสาวไทย ปี 37 เปิดเผยถึงความรู้สึกแก่ผู้สื่อข่าวว่า เรื่องที่ศาลตัดสินในวันนี้เป็นคดีใหญ่ที่สุดและเป็นคดีแรกที่เกิดเรื่องอื้อฉาวขึ้น ตนต้องเจ็บปวดกับพฤติกรรมของนายคดีศรีในครั้งนั้นจนกลายเป็นคดีอีกหลายคดีคือคดีทำร้ายร่างกายที่ศรีราชา ที่ตนถูกทำร้ายบนเรือ คดีหมิ่นประมาทที่ศาลอาญา คดีแห่งฐานละเมิด และคดีหย่าที่ศาลเยาวชนและครอบครัว คดีหย่านั้นตนไม่ได้เรียกร้องอะไร เพียงแต่ขอหย่าเพราะทนพฤติกรรมที่ถูกทำร้ายทุบตีและทำให้อับอายไม่ไหว คนสู้คดีหย่ามาตลอด แต่ขุนานคดีศรีก็ยอมหย่าโดยเซ็นผ่านทนายความ คดีหย่าจึงยุติลงแล้วเมื่อเร็วๆนี้

นางอารีวรรณเปิดเผยต่อไปว่า ตอนนีตนรู้สึกเจ็บกับชีวิตคู่ ของคู่คนเดียว มีคุณแม่และคุณพ่อคอยเป็นห่วง ตนไม่อยากให้ท่านต้องวิตก แต่ท่านก็มาศาลเป็นเพื่อนทุกนัด ตนก็พร้อมต่อสู้ชีวิตต่อไป โดยมุ่งทำงานการแสดง แต่ตอนนี้หลังจากชีวิตไปพบนายคดีศรีจนต้องออกไปพักหนึ่งการทำงานจึงน้อยลงไปบ้าง ตนก็มุ่งพัฒนาในด้านอื่น คือร้องเพลง และรับงานถ่ายแบบนิตยสารส่วนการแสดงมีที่ออกอากาศอยู่หลายตอนหวังว่าแฟนๆที่เคยติดตามคงไม่ทอดทิ้ง ขอขอบคุณทุกคนที่เป็นห่วงในช่วงที่มีคดีความ ช่วงที่เคียดแค้นที่สุดก็เป็นช่วงที่ต้องขึ้นศาล แต่จะไม่พยายามให้งานเสีย ตอนนี้ก็รับงานแสดงเป็นครูในภาพยนตร์ดังที่กำลังฉายอยู่คือเรื่อง "808 กลัว กล้า อามาศ" จึงขอฝากแฟนๆช่วยติดตามด้วย "ชีวิตตอนนี้ดีขึ้น ก่อนหน้านี้ทุกอย่างมาตลอด พอศาลตัดสินก็รู้สึกได้รับความยุติธรรมบ้าง ที่ผ่านมาได้ขนาดนี้ก็ถือว่าดีแล้ว ที่ลงโทษไป 6 ปีนี้ก็ไม่น้อยนะ" นางอารีวรรณกล่าว

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า นอกจากนายคดีศรีหนุ่มโง่ โขชื่อดังจะมีคดีความหลายคดีกับนางอารีวรรณอดีตภรรยาแล้ว ยังมีคดีใหญ่ที่สร้างความฮือฮาจนได้รับฉายาว่า "นรมขี้" เมื่อวางปืนเอ็ม 16 บุกลงไปบนสนพญาไท แล้วใช้ปืนยิงขมู่รับขมู่ ทั้งนี้ เนื่องจากไม่พอใจที่ร้อยเวรพุดจาไม่ตีในคดีที่ถูกฟ้องของนายคดีศรีถูกตำรวจจับไปดำเนินคดีข้อหาพกพาอาวุธปืน จึงตกเป็นผู้ต้องหาในข้อหา มีอาวุธสงครามไว้ในครอบครองใช้อาวุธปืน หน่วงเหนี่ยวกักขัง และช่วยเหลือผู้อื่นไม่ให้รับโทษทางอาญา ซึ่งคดีนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอาญา โดยการสืบพยานโจทก์เสร็จสิ้นไปแล้ว อยู่ระหว่างการสืบพยานจำเลย คาดว่าศาลจะนัดมีคำพิพากษาในเร็วๆนี้เช่นกัน

เขียนหยด-ไฟ ตก 6 ปีครึ่ง พัวพันคดีน้องอ้วน

ทศไมโรลงกานา
กณิศร-แรมบัว
บริหารงานสารพัด
ตั้งแก่พนักงาน
ศาลพิพากษาแล้วคดี
อดีตรองนางสาวไทย "น้อง
อ้วน" อาวีวรรณ จุดทอง
ถูกตามี "กณิศร วิวัฒน์
ชาติ" ลูกชายนายพลทำร้าย
ร่างกายบังคับ อ่านต่อหน้า 16

● น้องอ้วน อ่านต่อหน้า 1
หมื่นจีนใจสารพัด-เหยต่งจำคุก 6 ปี 6 เดือนโดยไมโรลง
กานา ไมลุดไทยให้ หลัง "น้องอ้วน" เป็นใจถูกร่วมกับอัย
การฟ้องข้อหาทำร้ายร่างกาย จับใส่คุกจนจะมีคดีกับเคียง
แล้วขอรمانโดยไร้ไ้ดาเขียนหยดใส่หระไว้ออก อวีวรรณ
นางานา นอกจากนี้ยังไร้ที่จุดนุหรือภายในรอดใจได้ฝ่ามือ หัว
และตามร่างกายอีกหลายแห่ง รวมทั้งบังคับให้เปลือยกาย
เปลือยกายในรถจากเข็นทรลลาดพร้าวจนถึงหน้าปากซอย
เข้านาน ก่อนจะใช้นินูให้เปลือยกายลงจากรถวิ่งตามเข้า
ไปในบ้าน เพช "น้องอ้วน" สะอื้นให้ระหว่างนั่งฟังพิ
พากษาคดี เบ็ดใจชอบคุณศาลที่ให้ความเป็นธรรมแก่คน
เมื่อวันที่ 30 ต.ค. ที่ห้องพิจารณาคดี 801 ศาลอาญา
โดยน.ส. ไกรฤกษ์ เกษมสันต์ รองอธิบดีศาลอาญา พร้อม
ด้วยองค์คณะ ได้ร่วมกันพิพากษาให้ลงโทษจำคุกนาย
กณิศร วิวัฒน์ชาติ บุตรชายพล.ต.ปัญญา วิวัฒน์ชาติ นาย
ทหารประจำกองบัญชาการทหารสูงสุด เป็นเวลา 6 ปี 6

มหาวิทยาลัย

เดือน งานกระทำผิดตามที่พนักงานอัยการกองคดีอาญา
กอง 3 เป็นโจทก์ยื่นฟ้องเมื่อวันที่ 20 ก.ย.2539 กล่าว
ฟ้องว่านายคดีกรทำร้ายผู้อื่น จนได้รับอันตรายแก่ร่างกาย
และจิตใจอย่างสาหัส ทำให้เสื่อมเสียอริสภาพ และข่มขืน
ใน.ศ.อารีวรรณ จตุทอง อดีตครองนางสาวไทย ปี
พ.ศ.2537 ผู้เสียหายและโจทก์ร่วม โดยใช้กุญแจใส่ที่ข้อ
มือไม่ให้ขังขัง แล้วไขนาคันขียนหยดที่หน้าอก อวัยวะ
เพศ ทั้งใช้กำลังขู่ข่มขืน และจับเปลือยกายในห้องปรับ
อากาศนาน 7 ชั่วโมง นอกจากนี้ยังข่มขืนผู้เสียหายเปลือย
กาย นั่งรถจากห้างเซ็นทรัล ลาดพร้าว จนถึงบ้านพักซอย
อารีสัมพันธ์ 7 อ.พระราม 6 แล้วบังคับให้ลงจากรถวิ่ง
ตามจนถึงบ้านจำเลย ท่ามกลางสายตาของประชาชน โดย
ใส่ถุงใส่อาวุธปืนบังคับให้กระทำการ นอกจากนี้ยังมีโจทก์
หญิงรับทราบฝ่ามือ ศีรษะ และลำตัวของผู้เสียหายจน
ได้รับบาดเจ็บ

ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่าจำเลย และผู้เสียหายซึ่งเป็น
โจทก์ร่วมในคดี เป็นสามีภรรยา กัน พักอยู่ที่บ้านเลขที่
252 ซอยอารีสัมพันธ์ 7 แขวงสามเสนใน เขตพญาไท
กทม. เมื่อวันที่ 1 ส.ค.2539 มีการแจ้งความกล่าวโทษ
ผู้ต้องหาฟ้อง คดีมีปัญหาว่าจำเลยกระทำผิดจริง
ตามฟ้องหรือไม่ พิจารณาพยานหลักฐานทั้งของโจทก์
และจำเลยแล้วเห็นว่าการที่พ.ญ.พรทิพย์ ไรจนสุนันท์
พยานชั้นสองจากสถาบันนิติเวช กรมตำรวจ ตรวจบาด
แผลผู้เสียหายเมื่อวันที่ 2 ส.ค.2539 ยืนยันผลการตรวจว่า
ผู้เสียหายถูกนำคานาเทือน ซึ่งเป็นของเหลวมีความร้อนชั่ว
ขณะหนึ่งพอลงบนร่างกาย เกิดเป็นแผลสีเข้มกว่าบริเวณ
อื่น ค้างคอดอก หัวไหล่ จนถึงท่อนขา ซึ่งพยานโจทก์
ไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสีย และมีเหตุระแวงสงสัยว่าจะ

เบิกความแก่ถึงจำเลยหรือช่วยเหลือฝ่ายใด เชื่อได้บาด
แผลของผู้เสียหายเกิดจากการหยดน้ำคานาเทือนใส่จริง

ทั้งนี้ผู้ที่จะกระทำการดังกล่าวต้องเป็นผู้ใกล้ชิด เพราะ
ทุกบาดแผลล้วนเกิดในวันมา โดยมีลักษณะงใจกระทำ
ผู้เสียหายเกิดความเจ็บปวด พิจารณาเห็นแล้วจำเลยเป็น
สามีภรรยาและผู้เสียหายหรือโจทก์ร่วม มีห้องนอนปิดมิด
ชิด ไม่มีบุคคลใดใกล้ชิดโจทก์ร่วมได้ ทั้งจำเลยมีเหตุไม่
พอใจโจทก์ร่วม เนื่องจากต้องการให้โจทก์ร่วมไปเอาเงิน
จากมารดา จึงเชื่อว่าจำเลยเป็นผู้ทำร้ายโจทก์ร่วม ที่จำเลย
อ้างว่าไม่เคยข่มขู่โจทก์ร่วมนั้น เห็นว่าคำเบิกหลักฐานยัง
ขัดต่อความจริง เพราะนางवलนิตย์ จตุทอง มารดาโจทก์
ได้แจ้งความร้องทุกข์จำเลยที่สก.อ.เมือง จ.นนทบุรีด้วย
ซึ่งพฤติการณ์น่าเชื่อถือว่าจำเลยข่มขู่จริง

ส่วนที่จำเลยอ้างไม่เคยทำร้ายโจทก์ร่วมและที่จำเลยไม่มี
กุญแจมือเห็นว่าเป็นค้ำบิกพจนลอลอยฯ ซ้ำจากหลัก
ฐานอื่นใดมาสนับสนุน ส่วนที่บิดามารดา ตลอดจนคนใน
บ้านจำเลยไม่ได้ยื่นเสียงอะไร ร้องไว้วาง ขอความช่วยเหลือ
เหล่านั้น เพราะโจทก์ถูกใส่กุญแจมือล็อกคิดหัวเตียง ที่
ปากถูกใส่ล็อกไว้ และห้องนอนมิดชิด ห่างจากสายตาของ
บุคคลอื่น พยานหลักฐานจำเลยไม่มีน้ำหนักหักล้างพยาน
โจทก์ จึงมีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น

สำหรับกรณีผู้จำเลยบังคับให้โจทก์เปลือยกายคาความ
เขินอาย ไม่มีน้ำหนักกว่าจำเลยกระทำผิดคิด แต่กรณี
ที่จำเลยบังคับให้โจทก์ร่วม เปลือยกายและวิ่งลงจากรถเข้า
บ้านเมื่อวันที่ 16 มิ.ย.2539 นั้น พยานหลักฐานโจทก์
มีน.ศ.หนึ่งฤทัย ปลงใจ และนายวิเชียร นวัฑฒ์ ซึ่งนั่งอยู่
กันในบริเวณที่เกิดเหตุเบิกความยืนยัน เนื่องจากจำเลยไม่
พอใจที่โจทก์ร่วมสืบหมั้นแล้วรักนวลโรครให้จำเลยจึงจับ

ศีรษะโจทก์ร่วมไขกระดูกข้างรถ ก่อนบังคับเปลือยกาย
ผลักลงจากรถให้วิ่งเข้าบ้านเอง ซึ่ง.ศ.ศ.เกษม พิชิตกุล
และ.ศ.ศ.สุริยา ขวนใจ สายตรวจสน.พญาไท ที่ได้รับ
แจ้งเหตุและรีบมายังที่เกิดเหตุ ก็เบิกความยืนยันว่าเมื่อมา
ถึงยังเห็นโจทก์ร่วมเปลือยกายในบ้าน โดยมีจำเลยยืนอยู่
ด้วย และจำเลยยังบอกว่าเป็นเรื่องสามีภรรยา พยานโจทก์
เป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติความหน้าที่ และพยานไม่มีสาเหตุ
โกรธเคืองใส่ความจำเลย ซึ่งว่าพยานเบิกความตามจริง

ส่วนที่จำเลยอ้างว่าโจทก์ร่วมดอดเลือดเงินเหลือแค่
ชุดชั้นใน สีเนื้อ และลงจากรถเพื่อหยิบเสื้อหลังรถมาได้
นั้นไม่น่าเชื่อ เพราะพยานโจทก์เบิกความชัดว่าเห็นโจทก์
ร่วมเปลือยกาย ไม่ได้ใส่เสื้อผ้า โดยเฉพาะพยานเห็นโจทก์
ร่วมมือขวาซ้ายปิดบังของสงวน คำเบิกความของจำเลย
ขัดต่อความจริงทั้งไม่ขึ้น เพราะถ้าไม่เกิดเหตุผิดคิด คง
ไม่มีเพื่อนบ้านแจ้งเหตุร้าย เห็นว่าจำเลยกระทำผิดคิด
ความฟ้อง ทำให้ผู้อื่นเสื่อมเสียอริสภาพและทำร้ายผู้อื่น
ส่วนที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยใส่อาวุธปืนยังบังคับโจทก์ร่วม
นั้น พยานหลักฐานยังมีน้ำหนักสงสัย ยกประโยชน์แห่ง
ความสงสัยให้จำเลย ทั้งหลักฐานยังฟังได้ว่าจำเลยใช้ที่จุด
บุหรี่ภายในรถที่ฝ่ามือโจทก์ร่วมจริง

ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่าจำเลยกระทำผิดจริงตามฟ้อง
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 มาตรา 297
และ 309 วรรคแรก เรียงกระบวนโทษตามมาตรา 91 ให้
รวมลงโทษจำเลย 6 ปี 6 เดือน พิจารณาพฤติการณ์แห่ง
คดีแล้วเห็นว่าจำเลยเป็นผู้ได้รับการศึกษาดี แคนหาได้เสียดู
ยกของโจทก์ร่วม ผู้เป็นภรรยาตามสมควรไม่ กลับใช้
กำลังทำร้าย บังคับข่มขืนใจให้โจทก์ร่วมต้องได้รับบาดเจ็บ
ด้วยวิธีการต่างๆ ตลอดจนได้รับความอับอายขงหน้า

อันเป็นภรรยากระทำผิดที่ตนต้องการที่จะระงับไว้ ทั้ง
ที่โจทก์ร่วมเป็นภรรยาของจำเลยเอง ขณะทำผิดคิด
จำเลยก็ทำผิดคิดชอบ บังคับตนเองได้ จึงไม่มีเหตุ
ลงโทษสถานเบาและรอลงการลงโทษทั่วทุกให้ ส่วนที่
โจทก์ร่วมขอให้หมั้นโทษร่วมกับคดีสืบขึ้น ยังไม่ปรากฏว่า
คดีมีคำพิพากษาแล้วจึงให้ยกคำขอ

ผู้สื่อข่าวรายงานว่าหลังศาลอ่านคำพิพากษาในคดีนี้
นางณัฐวิภาหรืออารีวรรณ จตุทอง พร้อมด้วยบิดาและ
มารดาเดินทางมาฟังคำพิพากษาคด้วย ขณะฝ่ายนาคณิศกร
ก็มีบิดามารดา น้องสาว และญาติเดินทางมาให้กำลังใจ
เป็นจำนวนมาก โดยนาคณิศกรอยู่ในชุดนักเรียน สีน้ำตาล
สวมเสื้อแขนเกิดสีขาวย้อมทับ สวมรองเท้าผ้าใบ ถูกสวม
กุญแจมือ ตีตรวน นั่งคำพิพากษาคด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่
ได้สะทกสะท้านแต่อย่างใด ดังจากนางอารีวรรณอดีต
ภรรยา เมื่อศาลอ่านคำพิพากษามาถึงตอนที่ถูกหยดด้วยน้ำ
คานาเทือนถึงกับสะอื้น

นางอารีวรรณกล่าวว่าภายหลังศาลมีคำพิพากษาเสร็จแล้ว
ดิฉันและพ่อใจกับคำพิพากษาของศาล ที่ให้ความเป็นธรรม
และให้ความยุติธรรมกับคน ส่วนการหาข่าวคดีคดีสามี
นั้นเรื่องเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้ยังเหลือคดีที่ตนถูกอดีตสามี
ทำร้ายร่างกายบนเรือที่ อ.ศรีราชา ระหว่างเดินทางไปด้อย
รูปลงหนึ่งสี่นิ้ว. รวมทั้งคดีหมั้นประมาทอีก 1 คดีอยู่ใน
ชั้นพิจารณา

ผู้สื่อข่าวรายงานว่าหลังศาลมีคำพิพากษาเสร็จแล้ว
เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ได้นำตัว นาคณิศกร ไปคุมขังยังเรือนจำ
กรุงเทพทันที ทั้งนี้ นาคณิศกรมีเวลาเยี่ยมอุทธรณ์ภายใน
ระยะเวลา 30 วัน

กรณีศึกษาที่ 2 ตารางบันทึกข้อมูล

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื้อ	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่ม	วันที่ 29 กรกฎาคม 2539	ไทยรัฐ	น.ส.อารีวรรณ จตุทอง รองนางสาวไทย ได้หาย ตัวออกจากบ้านไป	น.ส.อารีวรรณ จตุทอง รองนาง สาวไทย ปี 2537 ได้หายตัวไปจาก บ้านเมื่อวันที่ 28 ก.ค. พร้อมกับ ปืนพก 2 กระบอก พร้อม กระสุน, โฉนดที่ ดิน, โทรศัพท์มือ ถือ และวิทยุสี สาร โดยนายคณ ิศร วิวัฒน์ชาติ ได้เข้าร้องเรียน "ไทยรัฐ" เพื่อให้ ช่วยตามหา ภรรยา	น.ส.อารีวรรณ หรือ "ช้วน" เป็น รอง น.ส. ไทย อันดับ 2 ปี 2537 ปีเดียวกันกับ น. ส.อารียา สิริ โสภา อดีตนาง สาวไทย น.ส. อารีวรรณได้แต่ง งานกับคณิศร เมื่อ 25 เม.ย. 39 อย่างถูกต้อง ตาม กม. และได้ เปลี่ยนชื่อมาเป็น "นางนัฐรดี วิ วัฒน์ชาติ" ก่อน หายตัวไปในายค ณิศร ได้พาน.ส. อารีวรรณไปห้าง สรรพสินค้าเพื่อดู เสื้อผ้าเด็ก เพราะ น.ส.อารี วรรณ ตั้งท้องได้	นายคณิศรได้ พยายามติดต่อ กับภรรยาทาง โทรศัพท์และ วิทยุติดตามตัว แต่ไม่สามารถติด ต่อดี รวมไปถึง โทรศัพท์ไปหา เพื่อนสนิทของ น.ส.อารีวรรณ ที่ ชื่อ "พอลลิน เรือนเพชร" และ "บ๊ิกเป้า" ซึ่งเป็น นางแบบทั้งสอง ก็บอกว่า น.ส.อา รีวรรณ ไม่ได้ไป หา	"ไม่มีปฏิกิริยาจากฝ่ายใด ๆ เนื่อง จากการรายงานข่าว เป็นการราย งานแบบ indirect quote ของนายค ณิศรเพียงคนเดียว"	"หายตัวลึกลับ รอง น.ส.ไทย ผัวแจ่ง - ท้อง 1 เดือน หวันได้รับ อันตราย!"	- หายตัวลึกลับ กลางดึก	

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเมือง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
					ประมาณ 1 เดือน และได้พา ไปสักการะพระ บรมรูปทรงม้า ร.5 แล้วจึงกลับ บ้าน และเข้า นอนเวลา 24.00 น. แต่พอ 02.00 น. นายคณิศร ตื่นขึ้นมา ไม่พบ ร่างภรรยาแล้ว จึงตามหาทั่ว บ้าน แต่ก็ไม่พบ					

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ไทยรัฐ , 29 กรกฎาคม 2539)

การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ในวันนี้ เป็นลักษณะของการให้พื้นที่แก่นายคณิศร วิจารณ์ชาติ เพราะ นายคณิศร ได้เข้ามายังสำนักพิมพ์ไทยรัฐ เพื่อร้องเรียนให้ “ไทยรัฐ” ช่วยตามหานางสาวอารีวรรณ จตุทอง อดีตธิดารองนางสาวไทย ประจำปี 2537 ผู้เป็นภรรยา เนื่องจากว่านางสาวอารีวรรณ ได้หายตัวไปจากบ้าน

การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ เป็นการนำเสนอในมุมมองของ นายคณิศร เพราะ นายคณิศร ได้เป็นผู้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยได้นำเสนอเรื่องราวก่อนเกิดเหตุว่า

“ตอนสายวันที่ 26 ก.ค.39 ตนและภรรยาได้ชักชวนกันไปเที่ยวห้างเซ็นทรัล ลาดพร้าว เพื่อดูเสื้อผ้าเด็ก เนื่องจากภรรยาเริ่มตั้งท้อง...หลังจากนั้นก็ไปถวายสักการะพระบรมรูปทรงม้า รัชกาลที่ 5 จากนั้นจึงกลับบ้านและหลังจากกินข้าวปลาอาบน้ำแล้วในเวลา 24.00 น. จึงชักชวนกันเข้านอน...มารู้สึกตัวอีกครั้งตอนเวลา 02.00 น. ไม่พบร่างของภรรยา ตนกก็รีบลุกขึ้นไปเปิดไฟดู และออกตามหาจนกระทั่งทั่วบ้านพัก ก็ไม่พบภรรยาแต่อย่างใด ทั้ง ๆ ที่ประตูรั้วหน้าบ้านก็ไม่มีร่องรอยการเปิด”

เมื่ออ่านแล้ว จะไม่เห็นมูลเหตุของการหนีออกจากบ้านเลย เพราะจาก “ข่าว” ที่อ่านมานั้น ไม่มีอะไรที่จะบ่งบอกได้ถึงสาเหตุของการหนีออกจากบ้านของ น.ส.อารีวรรณ ได้เลย แต่จากการไปตรวจสอบทรัพย์สินภายในบ้านของ นายคณิศร แล้วพบว่าปืนพกขนาด .22 และปืนพก .38 พร้อมกระสุน 30 นัด โฉนดที่ดิน 2 ฉบับ โทรศัพท์มือถือ และวิทยุสื่อสาร ได้หายไป การรายงานตรงส่วนนี้จะทำให้ผู้อ่านสามารถตีความได้ว่า น.ส.อารีวรรณ ใจที่จะหนีเพราะได้นำสิ่งของติดตัวไปด้วย และจากสิ่งของที่ได้นำติดตัวไปนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปืนพกจะยิ่งทำให้ผู้อ่านสงสัยว่าทำไม น.ส.อารีวรรณ ถึงต้องหนีออกจากบ้าน อีกทั้งตัวเองก็ตั้งท้องได้ประมาณ 1 เดือนแล้ว ยังหนีออกไปจากบ้านทำไม จากข่าวที่นำเสนอ นั้น จะเห็นได้ว่า นายคณิศร รักและเป็นห่วงภรรยาเป็นอย่างมาก เนื่องจากการพยายามติดต่อเพื่อนสนิทของภรรยา การไปแจ้งความไว้ที่ สน.พญาไท อีกทั้งยังได้มาร้องทุกข์ต่อหนังสือพิมพ์อีก เพื่อให้ช่วยตามหา น.ส.อารีวรรณ อีกทั้งก่อนเกิดเหตุก็ได้พา น.ส.อารีวรรณ ไปห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล ลาดพร้าว เพื่อดูเสื้อผ้าเด็ก และพากันไปถวายสักการะพระบรมรูปทรงม้า รัชกาลที่ 5 และพากันกลับบ้าน และในคืนนั้น น.ส.อารีวรรณ ก็ได้หายตัวไป นอกจากนั้นหนังสือพิมพ์ยังได้ “เลือก” “direct quote” ของนายคณิศร ตอนที่ว่า

“ผมเป็นห่วงอ้วนมาก ปรกติเขาเป็นคนไม่ค่อยพูด ใจน้อย มีอะไรชอบเก็บไว้คนเดียว เรื่องทะเลาะเบาะแว้งมีบ้างเป็นเรื่องธรรมดาของสามีภรรยา...แต่ไม่เคยถึงขั้นลงมือรุนแรงถึงขนาดทุบตี ก่อนที่อ้วนจะหายตัวไป เขายังกอดและบอกรักผมอยู่เลย ตอนนั้นผมเองมีดบาดด้าน ไม่

รู้ว่าอ้วนเขาโกรธหรือมีอะไรจึงหนีผมไปเฉย ๆ เขาน่าจะติดต่อบ้าง เพราะทุกคนทางบ้านเป็นห่วงเขา”

การนำเสนอในส่วนนี้ ของหนังสือพิมพ์ ยิ่งทำให้ผู้อ่าน รู้สึกว่า นายคณิศร รักและเป็นห่วงภรรยาจริง ๆ อีกทั้งก่อนที่จะหายไป น.ส.อารีวรรณ ยังได้เข้ามาออกและบอกรักนายคณิศร อยู่เลย จึงทำให้ผู้อ่านเกิดคำถามต่อตัว น.ส.อารีวรรณ ว่า ทำไมต้องหนีไป และชวนให้สงสัยว่าหนีไปไหน ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ท้องอยู่ และจากประเด็นเหล่านี้ ทำให้สังคมเกิดคำถามแก่ฝ่ายหญิง ในขณะที่ฝ่ายชายผู้อ่านจะรู้สึกเห็นใจและสงสาร โดยเฉพาะในตอนท้ายของ น.ส.พ.ได้เขียนถึงนายคณิศรว่า “นายคณิศรกล่าวด้วยเสียงละห้อย”

อนึ่ง การให้ภูมิหลังของบุคคลที่ตกเป็นข่าวมีการรายงานอย่างละเอียด คือ มีการบอกชื่อ – สกุล อายุ บ้านเลขที่ ส่วนทางด้าน น.ส.อารีวรรณ จตุทอง ซึ่งเป็นคนที่มีชื่อเสียงในสังคมก็มีการบอกอย่างละเอียด ว่าเป็นรองนางสาวไทย ปีไหน รุ่นเดียวกับใคร ดังนี้

“นายคณิศร วิวัฒนชาติ หรือ “เอ็ม” อายุ 22 ปี อยู่บ้านเลขที่ 35/2 ซอยอารีย์ 7 แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ เดินทางมายังสำนักงาน น.ส.พ.ไทยรัฐ เพื่อให้ช่วยติดตามภรรยา คือ น.ส.อารีวรรณ จตุทอง หรือ “อ้วน” อายุ 24 ปี อดีตรองนางสาวไทยอันดับ 2 ประจำปี 2537 ซึ่งเป็นรุ่นเดียวกับ น.ส.อารีญา สิริโสภา หรือ “น้องป๊อป” ปัจจุบัน น.ส.อารีวรรณ จตุทอง ได้เปลี่ยนชื่อจากเดิมมาเป็น “นางนัฐรดี วิวัฒนชาติ...”

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ไทยรัฐ , 29 กรกฎาคม 2539)

“หายตัวลึกลับ รอง น.ส.ไทย ผัวแฉ่ง – ท้อง 1 เดือน หวันได้รับอันตราย”

จากพาดหัวข่าว อ่านแล้วจะรู้สึก สงสัยว่า “รอง น.ส.ไทย” คนนี้เป็นใคร และหายไปไหนได้อย่างไร

การพาดหัวข่าว พยายามดึงดูดใจผู้อ่าน โดยการใช้ภาษาให้เป็นที่น่าสนใจ เช่น

- หายตัวลึกลับ → ก่อให้เกิดความสงสัย ทำให้น่าติดตาม
- รอง น.ส.ไทย → เน้นในเรื่องความเป็นคนดัง มีตำแหน่งเป็นที่ยอมรับในสังคม
- ผัวแฉ่ง – ท้อง 1 เดือน → สามีมาร้องทุกข์ แสดงว่าหายไปนานแล้วและตามหาตัวไม่เจอ อีกทั้งผู้หญิงยังท้องอีกด้วย ยิ่งทำให้ข่าวนี้มีความน่าสนใจ

การนำเอาตำแหน่ง “รอง น.ส.ไทย” ขึ้นก่อนจะเสนอชื่อจริงนั้น สะท้อนให้เห็นถึงการให้คุณค่าข่าวของหนังสือพิมพ์ในลักษณะของ “ความเป็นคนดัง” เรื่องที่เกิดขึ้น ได้ปรากฏเป็นข่าวหน้าหนึ่ง ก็เพราะบุคคลในข่าว เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในสังคม ถ้าผู้หญิงที่หายไปเป็นคนธรรมดาทั่วไป น.ส.พ.คงไม่นำเสนอ

การใช้ภาษาในรายละเอียดของข่าว มีการย้ำประเด็นในเรื่องของ “เวลา” เพราะ น.ส.อารีวรรณ ได้หายตัวไปในตอนกลางคืน เช่น “หายตัวลึกลับกลางดึก”, “...เวลา 02.00 น. ตื่นขึ้นมา แต่ไม่พบภรรยาแต่อย่างใด” ซึ่งการเน้นย้ำในเรื่องของ “เวลา” นี้ ยิ่งทำให้ชวนสงสัยมากยิ่งขึ้นว่า ออกจากบ้านไปไหน ผู้อ่านจะมุ่งความสนใจไปทาง “ฝ่ายหญิง” เพราะในกรอบของสังคมไทย ซึ่งเป็นสังคมแบบชายเป็นใหญ่ จะมีความรู้สึกว่า ผู้หญิง “ที่ดี” ไม่ควรออกจากบ้านในตอนกลางคืน หากผู้หญิงออกจากบ้านในตอนกลางคืน หรือกลับบ้านเวลาดึก มักจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิง “ไม่ดี”

และการนำเสนอประเด็นที่ว่า น.ส.อารีวรรณ “ท้อง” ด้วยนั้น ยิ่งก่อให้เกิดคำถามกับคนในสังคมว่า ตัวเองท้องแล้วยังออกจากบ้านไปทำไม เพราะความรู้สึกของสังคมจะมองว่า “ความเป็นแม่” คือ หน้าที่ที่สำคัญ และยิ่งใหญ่ที่สุดของเพศหญิง และเมื่อกำลังจะเป็น “แม่คน” แล้ว ก็ควรจะดูแลตัวเองให้มาก ๆ และไม่ควรออกจากบ้านไปไหน เพราะอาจเกิดอันตรายได้ ประกอบกับใน “ความน่า” ใช้ภาษาว่า “หายตัวลึกลับ” กลางดึก พร้อมปืนพก 2 กระบอก และโฉนดที่ดิน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงว่า จงใจจะออกจากบ้าน เพราะนำของติดตัวไปด้วย ซึ่งตรงจุดนี้ อาจซ่อนไว้ด้วยนัยยะ “ความไม่รับผิดชอบในหน้าที่ของแม่” ก็เป็นไปได้เพราะเป็นการออกจากบ้านไปด้วยความตั้งใจ

เพราะฉะนั้น จุดสนใจของสังคม จึงมุ่งเน้นไปที่ “น.ส.อารีวรรณ”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการนำเสนอ		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
คุณอาวีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่ม	วันที่ 30 กรกฎาคม 2539	ข่าวสด	"อาวีวรรณ จตุทอง" อดีต รอง น.ส.ไทย หายตัวไป จากบ้าน สามีเชื่ออาจ หนีไปบวชที่พราหมณ์ เพราะน้อยใจเรื่องที่จะหา เลขามาทำงานแทน อีก ทั้งหมดอยู่ยังพักเรื่องวัย เบญจเพศ	น.ส.อาวีวรรณ จตุทอง อดีตของ นางสาวไทย ชั้นต้น 2 ปี 2537 ได้หายตัวไปจาก บ้าน เมื่อกลาง เดือนที่ 25 ก.ค. โดยนายคณิศร วิ วัฒน์ชาติ สามี ได้เข้าแจ้งความ ต่อร้อยเวร สน พญาไท	ในตอนเช้าของ วันที่ 25 ก.ค. 39 นายคณิศร และ น.ส.อาวีวรรณ ได้ไปซื้อของเด็ก ที่ห้างสรรพสินค้า จากคัมภีระ ชวาลักษณ์การะ พระบรมรูปทรง ม้าและหลังจาก อาบน้ำกินข้าวก็ ได้นอนดูโทรทัศน์ ด้วยกัน ก่อนนอน น.ส. อาวีวรรณ ได้เข้า มากอดสามีและ บอกว่า "ฉันรัก เขามาก" จาก นั้นประมาณสี่ 4 นาศคณิศร ตื่น ขึ้นมาแต่ไม่พบ ภรรยาแล้ว	นายคณิศรเชื่อ ว่าการหายตัวไป ครั้งนี้ของ น.ส. อาวีวรรณ คงจะ หนีไปเอง โดย สาเหตุที่หนีไป อาจเป็นเพราะ น้อยใจเรื่องที่ สามีจะหาเลขามา การมาช่วยงาน หรือไม่ก็เป็น เพราะเคยมีมรส คู่พิทว่าช่วงอายุ 25 อาจมีเคราะห์ ร้าย ให้แก่เกิด ตั้งการไปบวชที่ พราหมณ์ แต่ นายคณิศรไม่ อนุญาตให้ไป เพราะไม่อยาก อยู่ห่างกัน	มารดาของนาย คณิศร วิวัฒน์ ชาติ	สงสัยว่าถูกสะใ หนีไปเพราะเหตุ ใด เนื่องจากถูก ชายและถูกสะใ ไม่โหดมาโหด ตัวกับตลอด ไม่ เคยห่างกันเลย	"รอง น.ส.ไทย หายตัว สามีเชื่อ หนีไปบวช" สามี อดีตของนางสาว ไทย "อาวีวรรณ จตุทอง" ร้องใจ หนัก ภรรยาคน สวยคู่หมั้นหนี จากบ้านแม่อาจ หนีไปบวช"	- โปรดอ่านใน ส่วนของกา วิเคราะห์

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 30 กรกฎาคม 2539)

การนำเสนอข่าว เป็นลักษณะของการเล่าเรื่องผ่านคำพูดของ นายคณิศร เนื่องจากข่าวนี้เป็นการไปสัมภาษณ์ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับ นายคณิศร (เพราะเมื่อวันที่ 29 ก.ค.2539 หนังสือพิมพ์ “ไทยรัฐ” ได้ลงข่าวเรื่อง น.ส.อารีวรรณ หายตัวไป เนื่องจาก นายคณิศร ได้เข้าไปร้องทุกข์ต่อหนังสือพิมพ์ “ไทยรัฐ” ให้ช่วยตามหาภรรยาให้—ไทยรัฐ ลงข่าวก่อนหนังสือพิมพ์อื่น) ดังนั้น การลงข่าวเรื่องนี้ของ “ข่าวสด” จึงได้ไปสัมภาษณ์ นายคณิศร แต่ลักษณะการเขียนเกริ่นนำเรื่องราวของ “ข่าวสด” ไม่ได้กล่าวถึงการที่ นายคณิศร ไปร้องทุกข์ที่ไทยรัฐ แล้วไทยรัฐได้นำเสนอเป็นข่าวหน้าหนึ่ง แต่จะเลี่ยงไปว่ารู้ข่าวนี้เพราะ นายคณิศร ได้เข้าแจ้งความไว้ที่ สน.พญาไท แล้วจากนั้น “ข่าวสด” ก็ไปตามข่าว โดยถามความคืบหน้าจาก นายคณิศร ด้วยตัวเอง

การรายงานข่าวจึงเป็นการนำเสนอโดยผ่านคำพูดของ นายคณิศร ทั้งที่เป็น direct quote และ indirect quote โดยหนังสือพิมพ์ ก็พยายามหาเหตุผลในการหายไปจากบ้านของ น.ส.อารีวรรณ เนื่องจากได้ลงย้อนเรื่องราวก่อนที่ น.ส.อารีวรรณ จะหายตัวไป แต่เนื้อหาที่ลงนั้นยังไม่สามารถหาสาเหตุได้ว่า น.ส.อารีวรรณ หายไปเพราะอะไร เพราะจากเนื้อข่าว ก็ดูว่าสามีรักและเอาใจใส่ดี โดยในเนื้อข่าวได้มีการเน้นย้ำถึงเรื่องความรักและความห่วงใยของ นายคณิศร ที่มีต่อ น.ส.อารีวรรณ อยู่ด้วยกันหลายคน เช่น

- ...ระยะ 2 เดือนที่ผ่านมา ภรรยา มักวิ่งเวียนศีรษะและอ้วกอยู่บ่อย ๆ รวมทั้งอยากกินของเปรี้ยว ๆ ทำให้เชื่อว่าท้องแน่นอน ตั้งใจจะพาไปตรวจช่วงต้นเดือน ส.ค.นี้ จึงไม่อยากให้ภรรยาทำงานหนัก
- ...ภรรยา มาขออนุญาตไปบวชชีพราหมณ์ แต่ตนไม่อนุญาต เพราะไม่อยากอยู่ห่างกัน แม้จะช่วงสั้น ๆ ก็ตาม
- ...ช่วงนี้ได้ส่งนักสืบออกค้นหา และได้ขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยตรวจสอบ

การเน้นย้ำในเรื่องของความรักและความห่วงใยนี้ จะยิ่งทำให้ผู้อ่านสงสัยว่า น.ส.อารีวรรณ หายไปเพราะอะไร และทำไม และหนังสือพิมพ์ก็ช่วยคลายปมสงสัยให้กับผู้อ่าน ด้วยการให้พื้นที่แก่ นายคณิศร ได้กล่าวถึงสาเหตุ/ความเป็นไปได้ของการหนี ว่า น่าจะมาจากการที่ตนเองจะหาเลขานุกรมาช่วยงาน โดยก่อนหน้านี้ น.ส.อารีวรรณ ได้ทำหน้าที่นี้ แต่เมื่อ 2 เดือนที่ผ่านมา น.ส.อารีวรรณ วิ่งเวียนศีรษะและอาเจียนอยู่บ่อย ๆ รวมทั้งอยากกินของเปรี้ยว ทำให้เชื่อว่าท้อง จึงไม่อยากให้ภรรยาต้องทำงานหนัก และล่าสุดได้เรียกมาสัมภาษณ์ 1 คน จึงเป็นไปได้ว่าภรรยาอาจจะคิดมากกว่าต่อไปตนจะสนิทกับเลขานุกรกลายเป็นเรื่องชู้สาว หรืออีกสาเหตุหนึ่งก็คือ ประมาณ 2

เดือนที่แล้ว ได้ไปดูหมอม โดยหมอดูทำนายว่า ช่วงอายุ 25 ปี ภรรยาและตนจะมีเคราะห์ ต้องแก้ไขเคล็ดด้วยการให้ น.ส.อารีวรรณ ไปบวชชีพราหมณ์ แต่ว่าตนไม่อนุญาต เพราะไม่อยากอยู่ห่างกัน ประกอบกับเมื่อเร็ว ๆ นี้ รถของตนประสบอุบัติเหตุและมีปัญหาเรื่องเช็คกับธนาคาร ยิ่งทำให้ น.ส.อารีวรรณ ปักใจเชื่อคำทำนาย มาขอไปบวชอีก แต่ตนไม่อนุญาต ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่า น.ส.อารีวรรณ หนีไปบวชโดยไม่บอก เพราะกลัวว่าจะไปตามหาที่วัด

เมื่ออ่านดูแล้ว จะรู้สึกได้ถึงความรักและความห่วงใยของ นายคณิศร ที่มีต่อ น.ส.อารีวรรณ ไม่ว่าจะเป็นการที่ไม่อยากให้ทำงานหนัก หรือการที่ไม่อยากอยู่ห่างจากกัน ทำให้คนยิ่งสงสัยในตัวของ น.ส.อารีวรรณ ประกอบกับการรายงานข่าวได้บอกว่า นายคณิศร ได้พบรองเท้าแตะของ น.ส.อารีวรรณ ทั้ง 2 ข้างวางอยู่ที่ข้างรั้ว และพบร่องรอยการป็น ทั้ง ๆ ที่รั้วสูงถึง 2 เมตรเศษ และด้านบนก็เป็นรั้วหนามและเหล็กแหลม จึงทำให้รองเท้าของ น.ส.อารีวรรณ ร่วงลงมา ซึ่งพอถึง ณ จุดนี้ จะยิ่งทำให้คนอ่านเกิดคำถามขึ้นว่ามันเรื่องอะไรกันนักหนา ถึงกับต้องป็นรั้วออกมา ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็กำลังตั้งครมอยู่

นอกจากนี้ การไปสัมภาษณ์มารดาของ นายคณิศร ยิ่งทำให้คำพูดของ นายคณิศร มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น “ลูกชายกับลูกสะใภ้รักกันมาก ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด ไม่เคยห่างกันเลย ไม่แน่ใจว่าลูกสะใภ้หนีไปเพราะอะไร แต่คาดว่าคงน้อยใจเรื่องที่ลูกชายจะหาเลขา ฯ มาทำงานแทน...อยากขอร้องให้ลูกสะใภ้กลับมาอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม...ตอนนี้สงสารลูกชายเหลือเกิน กินไม่ได้นอนไม่หลับมาหลายวันแล้ว” ทำให้คำถามที่เกิดขึ้นโดยส่วนใหญ่ตกไปอยู่กับ น.ส.อารีวรรณ

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 30 กรกฎาคม 2539)

“รอง น.ส.ไทย หายตัว สามิเชื้อหนี “บวช” สามิอดีตรองนางสาวไทย “อารีวรรณ จตุทอง” ร้อนใจหนัก ภรรยาคนสวยอุ้มท้องหนีจากบ้านเผยอาจนีไปบวชชี”

จากพาดหัวข่าว ยังไม่สามารถสรุปได้ว่า น.ส.อารีวรรณ ไปไหน แต่ได้หายตัวไปจากบ้านและสามิก็เป็นกังวลมาก โดยดูได้จากคำว่า “ร้อนใจหนัก”

ในรายละเอียดของข่าว การใช้ภาษาการเล่าเรื่องส่วนใหญ่จะเป็นในลักษณะการย้ำให้เห็นถึงความรัก & ความห่วงใยของ นายคณิศร มีต่อ น.ส.อารีวรรณ เช่น

- “...ไม่อยากอยู่ห่างกัน แม้จะเป็นช่วงสั้น ๆ ก็ตาม...”
- “นายคณิศร กล่าวว่า หลังจากที่ภรรยาได้หายตัวไป ตนออกตามหาที่วัดปากน้ำ จ.สมุทรปราการ และวัดธรรมกาย จ.ปทุมธานี ซึ่งทั้ง 2 แห่ง ภรรยาเคยเปรย ๆ ไว้ว่าจะไปบวชอยู่ที่นั่น แต่ยังไม่พบ เพราะมีคนจำนวนมากเหลือเกิน ถ้าจะตรวจ

สอบรายชื่อคนที่บวชใหม่ต้องรอดันเดือน ส.ค. ช่วงนี้ ซึ่งส่งนักสืบออกค้นหาตัวภายในวัดทั้ง 2 แห่ง...”

และที่สำคัญคือการ direct quote คำพูดของ นายคณิศร ในตอนที่ว่า

“ไม่ว่าจะยังไง ผมขอฝากบอกอ้วนว่าผมรักและคิดถึงอ้วนมาก อยากได้อ้วนกลับคืนมา อยากให้มาอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม แต่ถ้าอ้วนมีปัญหาอะไร ต้องการอะไร ผมก็ยอมทำตามทุกอย่าง โดยไม่มีเงื่อนไข ขออย่างเดียวคือให้ออกมาคุยกันก่อน ผมพร้อมที่จะปรับความเข้าใจทุกอย่าง ผมนอนไม่หลับมาหลายคืนแล้ว กินข้าวปลาไม่ได้ ตอนนี้อย่างไรผมจะทำงานทำการไม่ได้แล้ว หวังว่าอ้วนคงจะออกมาคุยกัน เพราะที่ผ่านมาระกักรักและเข้าใจกันมาตลอด”

ซึ่งตรงจุดนี้ ยิ่งทำให้เห็นถึงความรัก ความห่วงใย ที่นายคณิศร มีต่อ น.ส.อารีวรรณ ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ประกอบกับก่อนหน้านี้ ได้มีการ direct quote คำพูดของ นายคณิศร ถึงเหตุการณ์ก่อนที่ น.ส.อารีวรรณ จะหายตัวไปว่า “ก่อนนอนอ้วนเข้ามาอดพร้อมพูดว่า “อ้วนรักเอ๊มมาก...” ซึ่งตรงนี้ ยิ่งทำให้ผู้อ่านสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น และทำไม น.ส.อารีวรรณ ต้องออกจากบ้านไปด้วย ทำให้จุดสนใจของประชาชนมุ่งไปที่ น.ส.อารีวรรณ เป็นหลัก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาวการณ์การเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
คุณอารีวรรณ จิตทอง ถูกสามีข่ม	วันที่ 31 กรกฎาคม 2539	ข่าวสด	มีโทรศัพท์มาแจ้ง "ข่าว สด" ว่าสาเหตุที่ น.ส.อา รีวรรณหายไปเพราะทนถูก ข่มไม่ไหว และมีการลัก แก่งให้แก้มักคลานไปซื้อ ของที่ร้านข้างบ้าน แต่พอ ตรวจสอบแล้วเจ้าของร้าน ยืนยันว่าไม่เคยมี ทางด้านนายคณิศรขอ พิสูจน์ความรักด้วยการ บวชไม่มีกำหนดสักถ้า ภรรยายังไม่กลับมาภายใน 1 เดือน	ชาย - หญิงลัก ลับได้โทรศัพท์ มาแจ้งยัง "ข่าว สด" ว่า ที่ น.ส. อารีวรรณหนีไป เพราะทนถูกสามี ข่มไม่ไหว อีก ทั้งยังมีการบังคับ ให้แก้มักไปซื้อ ของปากซอย แต่ เมื่อ "ข่าวสด" ไป ตรวจสอบจาก เจ้าของร้าน ยืนยัน ว่าไม่เคยมี เรื่องนี้เกิดขึ้น ส่วนนายคณิศร จะบวชถ้าภรรยา ยังไม่กลับมา ภายใน 1 เดือน	น.ส.อารีวรรณ จิตทอง หรือนาง นัฐรดี วิวัฒน์ ชาติ อดีตครอง นางสาวไทยรุ่น เดียวกับ "น้องปี อป" อารียา สิริ โสภา ได้หายตัว ไปจากบ้าน ซึ่ง สามีคือนายคณิ ศร วิวัฒน์ชาติ ได้ออกมา ประกาศตามหา ผ่านหน้าหนังสือ พิมพ์	นายคณิศร พยายามตามหา น.ส.อารีวรรณ ตามบ้านเพื่อน สนิท โดยเฉพาะ เพื่อนที่เป็นนาง งามนางแบบ แต่ ทุกคนยืนยันว่า ไม่พบตัว น.ส.อา รีวรรณ	เจ้าของร้านของ ท่า ปฏิเสธว่าไม่เคย มีเรื่องดังกล่าว เกิดขึ้น	"รัมแรมวี่ รอง น.ส.ไทย ถูก ทารุณจนต้อง หนี"	- โปรดอ่านราย ละเอียดในส่วน ของการ วิเคราะห์	

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 31 กรกฎาคม 2539)

ประเด็นส่วนใหญ่ในการนำเสนอยังคงเหมือนเดิม คือ เป็นเรื่องที่ น.ส.อารีวรรณ จตุทอง ได้หายตัวออกไปจากบ้าน โดยที่ยังไม่สามารถตามพบได้ และยังหาสาเหตุของการหนีออกจากบ้านไม่เจอ โดยเน้นไปที่เหตุการณ์ก่อนเกิดเหตุว่า “ก่อนหน้านี้ หลังจากทราบว่าจะมีลูกตนและภรรยาดีใจมาก คู่กันว่าจะเลี้ยงลูกให้ดีที่สุด โดยต่างก็อยากได้ลูกสาวเหมือนกัน ก่อนเกิดเหตุก็ยิ่งพากันไปซื้อของใช้เด็กที่เซ็นทรัล ลาดพร้าว ไม่อยากเชื่อเลยจริง ๆ ว่าจู่ ๆ ภรรยาจะมาหนีไปโดยไม่ทราบเหตุผล” ดังนั้น จึงไม่สามารถทราบได้ว่า เหตุผลที่แท้จริงในการหายตัวของ น.ส.อารีวรรณ คืออะไร

แต่การรายงานข่าว ในวันนี้ได้มีการนำเสนอ “ประเด็น” ใหม่ด้วยเช่นกัน ว่ามีหญิง – ชาย ได้โทรศัพท์มาแจ้งยัง “ข่าวสด” ว่า สาเหตุที่ น.ส.อารีวรรณ หายตัวไปนั้น เพราะทนสามีซ้อมไม่ไหว อีกทั้งยังได้มีการให้แก๊สคลานไปซื้อของที่ร้านข้างบ้าน แต่พอไปตรวจสอบแล้ว เจ้าของร้านยืนยันว่าไม่เคยมีเรื่องนี้ โดยข่าวได้รายงานว่

“หลังรับแจ้ง ผู้สื่อข่าว “ข่าวสด” เดินทางไปที่ซอยอารีย์สัมพันธ์ 7 แขวงสามเสนใน เขตพญาไท โดยไปที่ร้านขายของชำ ที่ชาย – หญิง ลี้กลับระบุ แต่ก็ได้รับคำตอบจากเจ้าของร้านว่า ไม่เคยทราบเรื่องดังกล่าวมาก่อนเลย เชื่อว่าไม่น่าจะเป็นเรื่องจริง ร้านขายของชำในละแวกนี้ก็มีร้านของตนเพียงแห่งเดียว สงสัยจะเป็นมือที่สามโทรศัพท์ไปกลั่นแกล้งและใส่ร้ายมากกว่า”

ซึ่งการรายงานในส่วนนี้ของ น.ส.พ.ทำให้ผู้อ่าน มั่นใจได้ว่า ไม่ใช่เรื่องจริง เพราะได้มีการไปสัมภาษณ์เจ้าของร้านเองเลย

นอกจากนี้ การให้ภูมิหลังที่ว่า เมื่อ น.ส.อารีวรรณ ได้หายตัวไป นายคดีศร ผู้เป็นสามี ก็รีบออกมาประกาศตามหาผ่านหน้าหนังสือพิมพ์ อีกทั้งในส่วนของ “ผลต่อเนื่อง” ก็ได้รายงานว่ นาย คดีศร พยายามตามหา น.ส.อารีวรรณ ตามบ้านเพื่อนสนิท แต่ก็ไม่พบ น.ส.อารีวรรณ นั้น ทำให้ผู้อ่านรู้สึกได้ถึงความเป็นกังวลและความห่วงใยที่มีต่อภรรยาของ นายคดีศร

อีกทั้ง หนังสือพิมพ์ยังได้นำเสนอให้เห็นถึงความรักของ นายคดีศร ที่มีต่อ น.ส.อารีวรรณ แทรกให้เห็นอยู่ตลอดรายงานข่าว เช่น

- สามีอดีตครอง น.ส.ไทย “อารีวรรณ จตุทอง” ขอพิสูจน์รักแท้ ลั่นวาจาถ้า 1 เดือน ภรรยาไม่กลับมาจะบวชไม่มีกำหนดสัก
- เตรียมบริจาคเงิน 2 แสน ค่าเดินแบบของภรรยาให้มูลนิธิเด็กอ่อนสลัม เพื่อเป็นที่ระลึกถึงภรรยาที่หนีไป

นอกจากนี้ ยังนำเสนอเรื่องราวความรักและความห่วงใยของ นายคดีศร ผ่านคำพูดของ นายคดีศร เองทั้งที่เป็น direct quote และ indirect quote เช่น

“ผมไม่รู้ว่าอ้วนน้อยใจเรื่องอะไร แต่ขอบอกว่ายังรักและห่วงใยอ้วนเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ตอนนี้ไม่ว่าอ้วนจะอยู่ที่ไหนขอให้ดูแลสุขภาพให้ดี เพื่อตัวเองและลูกในท้องจะได้เกิดมาแข็งแรง ขอวิงวอนอีกครั้งให้อ้วนกลับมาอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม หากมีปัญหาอะไรก็ขอให้มาคุยกัน ผมพร้อมจะทำตามทุกอย่าง...”

หรือ “...ตลอดช่วงที่ผ่านมา ตนพยายามตามหาที่บ้านเพื่อนสนิทของภรรยา โดยเฉพาะเพื่อนที่เป็นนางงามและนางแบบ แต่ทุกคนยืนยันว่าไม่พบตัวน้องอ้วน...ไม่ได้มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งอะไรกัน ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า ทำไมภรรยาถึงหนีไป อย่างไรก็ตาม จะพยายามทุกวิถีทางเพื่อตามหาเมียรักให้พบ ตอนนี้ก็ได้ขอให้ตำรวจช่วยสืบหาอีกทางหนึ่งด้วยแล้ว”

ซึ่งเมื่ออ่านแล้ว จะเห็นได้ว่า นายคณิตศร รักและเป็นห่วงภรรยามาก แล้วทำไม น.ส.อารีวรรณ จึงยังต้องหนีออกจากบ้านด้วย ผู้อ่านบางกลุ่ม อาจคิดไปได้ว่า หรือจะเป็นเรื่องของบุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งคำถามที่เกิดขึ้นจะไปตกหนักอยู่ที่ฝ่ายหญิง

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 31 กรกฎาคม 2539)

“รุมแฉมั่ว! รอง น.ส.ไทย ถูกทารุณ จนต้องหนี”

จากพาดหัวข่าว เมื่ออ่านแล้ว จะรู้สึกว่่าประเด็นที่หนีไปเพราะถูกทารุณ นั้นไม่จริง เพราะการใช้คำว่า “รุมแฉมั่ว!”

- รุม → มีผู้กระทำ มากกว่า 1 คน โดยที่ผู้ถูกกระทำไม่มีทางสู้
- แฉ → นำเรื่องราวที่ไม่ดี มาเปิดเผยต่อสาธารณะ
- มั่ว → ไม่จริง, เป็นเท็จ

“รุมแฉมั่ว” ในที่นี้ ก็คือ การที่มีกลุ่มบุคคล มาอ้างว่่าที่ น.ส.อารีวรรณ หนีไป เพราะทนสามีซ้อมไม่ไหว นั้น เป็นเรื่องที่ไม่จริง

อีกทั้งในรายละเอียดของข่าว ที่ได้ใช้ภาษาที่สนับสนุน “ความหมาย” ของพาดหัวข่าว เช่น

- ชาย – หญิง ลึกลับ โทรศัพท์ ป่วน รัก แจ้งข่าวสด อ้างเหตุหนีเพราะทนถูกซ้อมไม่ไหว
- ลึกลับ → นัยยะความหมายของคำนี้ คือ ลักษณะอาการของคนที่ไม่บริสุทธิ์ใจ ทำอะไรต้องซ่อนเร้น หรือแอบซ่อนสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้
- ป่วน → ทำให้เรื่องยุ่ง, ทำตัวไม่เข้าท่า
- แฉมีการกลั่นแกล้งให้แก้ม้าคลานไปซื้อของร้านข้างบ้าน แต่หลัง ตรวจสอบ เจ้าของร้านยืนยันไม่เคยมีเรื่องนี้ สงสัยถูกมือที่สามสวมรอยกลั่นแกล้ง

- ตรวจสอด → มีการตรวจหาข้อเท็จจริงถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น
- ยืนยัน → เป็นลักษณะอาการที่แสดงถึงความมั่นใจ
- มือที่สาม → เป็นคนนอก ที่ชอบทำให้คนเขาแตกแยกกัน
- กลั่นแกล้ง → ชาวที่เกิดขึ้น เป็นเพราะถูกบุคคลอื่นกลั่นแกล้ง

จะเห็นได้ว่า “ภาษา” ที่ใช้เป็นการยืนยันว่า การที่ น.ส.อารีวรรณ หายตัวไป เป็นเพราะว่าไม่สามารถทนสามมีซั่มได้นั้น เป็นเรื่องที่ไม่จริง

อีกทั้ง ภาษาที่ใช้ในรายละเอียดส่วนใหญ่ของข่าว ยังเน้นให้เห็นถึงความรักและความห่วงใยของ นายคณิศร ที่มีต่อ น.ส.อารีวรรณ อีกด้วย เช่น

- “ตนพยายามตามหาที่บ้านเพื่อนสนิทของภรรยา ล่าสุดเพื่อนนางงามหลายคนได้ โทรศัพท์มาต่อว่าตนที่ปล่อยให้ภรรยาหายไป โดยติเตียนว่าคนกำลังท้องจิตใจอาจสับสน ตนจึงได้ชี้แจงไปว่าทั้งรักและดูแลฝ่ายหญิงเป็นอย่างดี...จะพยายามทุกวิถีทางเพื่อตามหาเมียรักให้พบ”

- “...ตลอด 5 วัน 5 คืน ที่ผ่านมา ผมกินไม่ได้นอนไม่หลับ นั่งเฝ้า โทรศัพท์มือถือและเพจตลอดวัน ตอนนอนผมจะกอดรูปอ้วนไว้ตลอดเวลา ผมอยากให้เราได้ใช้ชีวิตด้วยกันเหมือนเดิม”

- “...หลังทราบว่าจะมีลูก ตนและภรรยาดีใจมาก คุยกันว่าจะเลี้ยงลูกให้ดีที่สุด”
- “...ถ้าภายใน 1 เดือน ยังตามหาภรรยาไม่พบ ตนจะบวชเป็นพระในพุทธศาสนา โดยไม่มีกำหนดสัก เพื่อทำจิตใจให้สงบไม่ฟุ้งซ่าน...”
- “...จะนำเงินของภรรยาที่ได้จากการถ่ายแบบจำนวน 2 แสนบาท ไปมอบให้มูลนิธิเด็กอ่อนในสลัม เพื่อเป็นการระลึกถึงภรรยาในฐานะที่เป็นผู้หาเงินจำนวนนี้มา ซึ่งทั้งตนและภรรยาจะเป็นคนที่รักเด็กและชอบทำบุญ...”

การใช้ภาษาของข่าว จะเน้นให้เห็นถึงความรัก ความห่วงใย ที่นายคณิศร มีต่อภรรยาแทบทั้งหมด ดังนั้น จึงไม่แปลก หากผู้อ่านจะเกิดคำถามต่อตัว น.ส.อารีวรรณ ว่าทำไมจึงต้องหนีไป ทั้ง ๆ ที่สามีก็รักและเป็นห่วงมากถึงขนาดนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด	
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา			
คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม	วันที่ 2 สิงหาคม 2539	ข่าวสด	น.ส.อารีวรรณ จตุทอง และนางนวนลนิตย์ จตุทอง มารดาเดินทางเข้าพบนาย บรรหาร ศิลปอาชา นาย รัฐมนตรี เพื่อร้องเรียนเรื่อง ที่ถูกนายคณิศร วิวัฒน์ ชาต ผู้เป็นสามีทำร้ายร่างกาย อย่างรุนแรง	น.ส.อารีวรรณ หรือชื่อ น.ส. พร้อมมารดาเดินทางเข้าพบนาย บรรหาร นายกรัฐมนตรี เพื่อร้อง เรียนเรื่องที่ถูก สามีทำร้ายร่างกายและข่มขู่เอา ชีวิต นับตั้งแต่อยู่ ด้วยกันมา ถูก สามีกระทำ ทารุณมาโดย ตลอด ทั้งตบตี บุกรุก และใช้น้ำ ตาเห็นร้อน ๆ หยดตามร่างกาย ในร่มผ้า ซึ่ง น.ส. อารีวรรณ ได้ไหว้ บอกราบขออภัย กระทำดังกล่าว ซึ่งมีทั้งที่ใบหน้า ลำตัว มือ และ หน้าท้อง นอก	น.ส.อารีวรรณ จตุทอง รอง น.ส. ไทย มี 2537 รุ่น เดียวกับอารียา สิริโสภา ได้หนี ออกจากบ้าน กลางดึก เพราะ ไม่สามารรถทน พฤติกรรมของ สามีได้ เนื่องจาก เมื่อสามีไม่พอใจ มากก็จะลงมือทำ ร้าย น.ส.อารี วรรณ อย่าง ทารุณกรรม จน เมื่อตัวเต็มไป ด้วยรอยแผล การแต่งงานใน ครั้งนี้ไม่เกิดจาก ความเต็มใจ เนื่องจากนายค ณิศรล่อลวงไป ปลุกปล้ำในไม่ จกเป็นภรรยา	นายบรรหารได้ หารือกับ พล.ต.อ. พจน์ บุณยะ จินดา อ.ต.ร., พล.ต.ท. โสภณ จรรยาภรณ์ สม.ช.น. ได้จัด สรุปว่าต้อง ดำเนินคดีกับ นายคณิศรให้ถึง ที่สุด โดยได้ให้ น.ส.อารีวรรณ เดินทางไป สน. พญาไท เพื่อแจ้ง ความดำเนินคดี ในพื้นที่ โดยเริ่ม จากข้อหาทำร้าย ร่างกายและได้ สั่งการไปยัง สน. พญาไทให้จัด พนักงานสอบสวน ปากคำเจ้า ทุกข์ให้ถึงที่สุด	น.ส.ธนวดี ทาจีน ผู้จัดการมูลนิธิ เพื่อนหญิง นางศรีวันชา ไชย สุต กรรมการ สมาคมผู้คิด สตรีทาง กฎหมาย	แสดงความคิด เห็นกรณีมีการ กล่าวหาว่าผู้เสีย หายติดเฮดส์ ว่า น.ส.พ. ควรตรวจ สอบข้อมูลให้ รอบคอบก่อน ลงมือ ดำเนิน น.ส.พ. ใน การรายงานข่าว เรื่อง น.ส.อารี วรรณ ติดเฮดส์ เพราะไม่จำผู้ หญิงจะเป็นโรค อะไร จริงหรือไม่ จริง สื่อไม่มีสิทธิ นำเสนอข่าว เพราะเป็นเรื่อง ส่วนตัวและผู้เป็น สามีก็ไม่มีสิทธิ พูดในเรื่องส่วน ตัวของฝ่ายหญิง	"ยื่นมือช่วย "รอง น.ส.ไทย" "ตั้ง" สั่งจับ ถู นายพลชาลิสต์"	- ไปรูดธานีใน ส่วนของกา วิเคราะห์	

ชื่อชาว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
				จากนี้ น.ส. อารี วรรณ ยังได้ ปฏิเสธข้อกล่าว หาของสามีว่า ตนเองเป็น "เอดส์" นั้นไม่ เป็นความจริง พร้อมกับมีผล ตรวจเลือดมาขึ้น ชั้น	และบังคับให้จุด พระนิยมน		น.ส.กัญจนา ศิลปอาษา ส.ส. สุพรรณบุรี พรรคชาติไทย	เชื่อว่า น.ส.อารี วรรณ ถูกสามี ทารุณกรรมจริง และรู้สึกเห็นใจ มาก เพราะผู้ หญิงถูกข่มเหง จากคนที่ได้ชื่อว่า เป็นสามี		

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 2 สิงหาคม 2539)

การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ตั้งแต่วันที่ 29 ก.ค. 2539 – 31 ก.ค. 2539 หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผ่านการ “เล่าเรื่อง” ของ นายคณิศร แต่สำหรับในวันนี้ (2 ส.ค.2539) หนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวโดยผ่านการ “เล่าเรื่อง” ของ น.ส.อารีวรรณ บ้าง เนื่องจาก น.ส.อารีวรรณ และมารดาได้เดินทางเข้าพบ นายบรรหาร ศิลปอาชา นายกรัฐมนตรี เพื่อร้องเรียนเรื่องที่ถูก นายคณิศร วิวัฒน์ชาติ ผู้เป็นสามีทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรงจนต้องหนีออกจากบ้าน

ในรายละเอียดของข่าว ได้นำเสนอข่าวโดยการ indirect quote คำพูดของ น.ส.อารีวรรณ ที่ได้เล่าถึงเรื่องราวทั้งหมดว่าถูกสามีกระทำอย่างไรบ้าง เช่น ซ้อม บุกหัจ ใช้น้ำตาเทียนร้อน ๆ หยดตามร่างกายในร่มผ้า ซึ่ง น.ส.อารีวรรณ ได้โศกโศกจากกระทำของสามีที่ไปหน้า มือ ลำตัว และหน้าท้อง ซึ่งถูกเทียนหยดเป็นแผลด้วย ซึ่งการรายงานลักษณะนี้ เป็นการแสดงให้เห็นถึงหลักฐานที่จะใช้ยืนยันได้ว่าสิ่งที่ น.ส.อารีวรรณ พูดยุ่นั้นเป็นความจริง

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังได้ให้ภูมิหลังของเหตุการณ์ก่อนเกิดเรื่อง (ซึ่งเป็นการ indirect quote คำพูดของ น.ส.อารีวรรณ) ว่า “...ชีวิตของตนเหมือนตกนรกทั้งยังมีลมหายใจ นับตั้งแต่ นายคณิศร ล่องลงไปปลุกปล้ำในไร่จนถึงตกเป็นภรรยา แล้วก็บังคับขู่เข็ญต่าง ๆ นานาให้แต่งงานจดทะเบียนกัน จากนั้นก็สูบกินเลือดเนื้อชีวิตไปจนถึงเงินทองของตนสารพัดวิธีการ เมื่อโมโหขึ้นมาก็กดมือทรมานทรมานเหมือนไม่ใช่คน จนเนื้อตัวเปรอะไปด้วยรอยแผล...”

ซึ่งการนำเสนอเนื้อหาข่าวตรงส่วนนี้ของหนังสือพิมพ์ จะทำให้ผู้อ่านคิดไปถึงสาเหตุ และสามารถเข้าใจได้ว่า ทำไม น.ส.อารีวรรณ ถึงต้องหนีออกจากบ้าน

สำหรับทางด้าน นายคณิศร นั้น ข่าวได้นำเสนอว่า “...ฝ่ายนายคณิศร ซึ่งส่ออาการหนุ่มคลั่งรักอ้างว่าได้ลงมือลงไม้ ตลอดจนถึงบังคับภรรยาให้เดินแก้ผ้าตามถนนจริง แต่กระทำไปเพราะความหึงหวง เพราะภรรยาทำตัวไม่ดี...”

เมื่อผู้อ่านได้อ่านข่าวตรงส่วนนี้แล้วนั้น อาจเกิดความสงสัยในตัว น.ส.อารีวรรณ ได้ว่า เธอประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไร สามีจึงว่า “ไม่ดี” และถึงกับลงไม้ลงมือขนาดนี้ ทำให้ผู้อ่านสามารถตีความหรือจินตนาการไปได้หลายแนวทาง หนังสือพิมพ์ไม่ยอมรายงานต่อว่า “ไม่ดี” ในที่นี้คืออะไร ปลอ่ยให้ผู้อ่านคิดเอง ซึ่งอาจจะผิดถูกอย่างไรก็ไม่สามารถทราบได้ แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่ว่าภรรยาจะประพฤติตัวอย่างไร สามีก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปทำร้ายภรรยา

นอกจากนี้ ในรายละเอียดของข่าว เวลากล่าวถึง นายคณิศร จะบอกไว้ด้วยว่า เป็นลูกใคร “นายคณิศร วิวัฒน์ชาติ บุตรชาย พล.ต.ปัญญา วิวัฒน์ชาติ” ซึ่งจะเห็นได้ว่า นายคณิศร มีพ่อเป็นถึงนายพล และเป็นนายทหาร เพราะฉะนั้นต้องมีอำนาจและอิทธิพลพอสมควร ซึ่งตรงกับกา

ให้ข่าวของ น.ส.อารีวรรณ ว่า เคยถูกขู่ฆ่าเอาไว้ – เป็นการเพิ่มน้ำหนักให้กับคำพูดของ น.ส.อารีวรรณ ในประเด็นที่ว่า ตัวเองและมารดาเคยถูกข่มขู่หมายจะเอาชีวิตไว้หลายครั้ง

และจากการแถลงข่าวของ นายคณิศร ว่า น.ส.อารีวรรณ เป็นแอดส์นั้น น.ส.อารีวรรณ ได้เอาผลการตรวจเลือดมายืนยันว่าไม่มีเชื้อเอชไอวีแต่อย่างใด

การที่ น.ส.อารีวรรณ ได้เข้าร้องเรียนต่อ นายบรรหาร ศิลปอาชา นายกรัฐมนตรี และได้รายงานถึงปฏิกิริยาของ นายบรรหารว่า “...หลังจากรับฟังคำร้องเรียน และเห็นสภาพบาดแผล อันน่าเวทนาของรองนางสาวไทยเคราะห์ร้ายแล้ว นายบรรหาร ก็ได้หารือกับ พล.ต.อ.พจน์ และ พล.ต.ท.โสภณ ได้ข้อสรุปว่า ต้องดำเนินคดีกับนายคณิศรให้ถึงที่สุด...”

การนำเสนอในส่วนของหนังสือพิมพ์ มีส่วนทำให้เรื่องราวของทางฝ่าย น.ส.อารีวรรณ มีน้ำหนักน่าเชื่อถือเพิ่มขึ้น เพราะนายกรัฐมนตรีได้สั่งการดำเนินการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังได้นำเสนอส่วนของความคิดเห็นของตัวแทนองค์กรด้านสตรี ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น ซึ่งต่างก็ได้แสดงความคิดเห็นในลักษณะเห็นใจผู้หญิง ซึ่งเป็นผู้เสียหาย และตำหนิการรายงานข่าวของสื่อมวลชน ว่าควรจะมีการตรวจสอบข้อมูลและข้อเท็จจริงให้ถูกต้องเสียก่อน ในกรณีของการที่สื่อได้นำเสนอข่าวว่า น.ส.อารีวรรณ ติดเชื้อเอชไอวี

ซึ่งการเน้นสัมภาษณ์บุคคลที่ทำงานเกี่ยวกับสตรีโดยเฉพาะ ได้แฝงนัยยะแห่งความหมายของสิ่งที่หนังสือพิมพ์ต้องการเสนอว่า ข่าวของวันนี้หนังสือพิมพ์จะเป็น “ฝ่ายไหน” ทำให้เนื้อหาโดยส่วนใหญ่ของข่าว ถูกนำเสนอในลักษณะของการเน้นให้เห็นถึงการที่ น.ส.อารีวรรณ ถูกกระทำทารุณจากสามีของตัวเอง ซึ่งมีการเน้นย้ำอยู่เกือบทุกย่อหน้าของข่าว ว่า น.ส.อารีวรรณ ถูกกระทำอย่างไรบ้าง ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสงสารและเห็นใจในฝ่ายหญิง

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 2 สิงหาคม 2539)

“ยื่นมือช่วย “รอง น.ส.ไทย” “เด็ง” สั่งจับ !

ลูกนายพลชาติสต์”

จากการพาดหัวข่าว สามารถตีความได้ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเลวร้ายมากถึงขนาดที่ต้องให้คนเข้ามาช่วยเหลือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “นายกรัฐมนตรี” ถึงกับลงมาสั่งการด้วยตนเอง

“ยื่นมือช่วย → เป็นลักษณะของการช่วยเหลือบุคคลที่กำลังหมดหนทาง จึงต้องมีคนอื่นเข้ามาช่วยจัดการปัญหาให้

- “เต็ง” สั่งจับ! → เรื่องนี้คงเป็นเรื่องใหญ่ไม่น้อย เพราะบุคคลอย่างนายกรัฐมนตรียิ่งกับสั่งการด้วยตัวเอง และการใช้คำว่า “สั่งจับ” เป็นการบ่งบอกถึงลักษณะที่ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ว
- ลูกนายพลชาติสต์ → ผู้ต้องหาเป็นถึงลูกนายพล ซึ่งคงจะมีอำนาจและอิทธิพลอยู่ไม่น้อย, “ชาติสต์” ลักษณะของคนที่ชอบทำอะไรรุนแรงผิดปกติคนธรรมดาทั่วไป

การใช้ภาษาในข่าว โดยส่วนใหญ่ จะสะท้อนให้เห็นถึง “ความเจ็บปวด” ของ น.ส.อาวีวรรณ

- พาแม่ร้องถึงบ้านนายก → เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คงต้องเป็นเรื่องใหญ่มาก ถึงกับต้องไปหานายกถึงที่บ้าน อีกทั้งการใช้คำว่า “พาแม่” เป็นการซ่อนไว้ด้วยนัยยะที่ว่า น.ส.อาวีวรรณ คงอ่อนแอเต็มที่แล้ว จึงต้องพา “แม่” มาด้วย เพราะคำว่า “แม่” เมื่อเห็นแล้ว จะรู้สึกอบอุ่น และปลอดภัยเพราะมีแม่อยู่ข้าง ๆ
- เปิดบาดแผล – สูดทารุณ → คงได้รับการกระทำที่โหดร้ายและทารุณมาก ถึงขนาดยังเหลือร่องรอยของบาดแผลไว้ให้เห็น
- พาร่างบอบช้ำ → เน้นให้เห็นถึงสภาพจากการถูกกระทำ

จะเห็นได้ว่า ตัวอย่างที่ได้นำมาวิเคราะห์ไว้ นั้น จะเป็นในลักษณะของการ “ประณาม” ผู้ที่กระทำ และรู้สึกสงสารและเห็นใจผู้ที่ถูกกระทำ แต่จากการเขียนข่าวก็เป็นการนำเสนอในกรอบความคิดที่ว่า เรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง “ชีวิตคู่” ที่ล่มสลาย เป็นเรื่องภายในครอบครัว โดยหนังสือพิมพ์ได้ใช้ภาษา เรียก นายคณิศร ว่า “สามีจอมชาติสต์” ซึ่งพอใช้คำว่า “สามี” นี้ ความหมายในสังคมก็หมายถึง “ครอบครัว” เพราะจะใช้คำว่า “สามี” ได้ ก็ต้องมี “ภรรยา” ก่อน และเมื่อสามี ภรรยามาอยู่ด้วยกัน ก็หมายถึงความเป็นครอบครัว ส่วนคำว่า “จอมชาติสต์” นั้น ให้ความหมายในลักษณะที่ว่า สามี “คนนี้” ผิดปกติจาก สามี “ทั่ว ๆ ไป” ในสังคม เพราะเป็นคนที่ใช้กำลังทำร้ายร่างกายผู้หญิง จึงถูกจัดให้อยู่ในประเภท “ชาติสต์” แต่ในความเป็นจริง ยังมี “สามี” อีกมากมายในสังคม ที่ได้รับการยอมรับจากคนทั่วไป แต่ก็ยังคงใช้กำลังกับ “ภรรยา” อยู่ แต่ที่ไม่มีใครเรียก “ชาติสต์” ก็เพราะเรื่องเหล่านี้ เป็นเรื่องภายในครอบครัวไม่ได้ถูกเปิดเผยให้คนได้รับรู้

ในขณะที่หนังสือพิมพ์จะเรียก น.ส.อารีวรรณ ว่า “รองนางสาวไทยเคราะห์ร้าย” ทำให้เรื่องทั้งหมดกลายเป็นเรื่องส่วนบุคคล เพราะ น.ส.อารีวรรณ เคราะห์ร้ายไปเอง ที่ได้สามีแบบนี้ การที่สามีทำร้ายร่างกายภรรยายังคงเป็นเรื่องภายในครอบครัว มิได้กลายเป็นปัญหาของสังคมแต่อย่างใด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณอารีวรรณ จิตทอง ถูกสามีข่ม	วันที่ 2 สิงหาคม 2539	เคลสินิวส์	น.ส.อารีวรรณ จิตทอง เข้าร้องเรียนต่อนายกรัฐมนตรี เรื่องถูกสามีทำร้าย ร่างกายและที่แจ้งว่าไม่ได้ คิดเชื่อเขาใจวีตามที่มี อ้างแต่อย่างไร	น.ส.อารีวรรณ จิตทอง อดีตครอง น.ส.ไทย ปี 2537 เข้าพบนายกรัฐมนตรี เพื่อขอให้ช่วย เรื่องที่ถูกล่าม ทารุณทำร้ายร่าง กาย แพทย์รามา ชินชินผลตรวจ เลือดไม่ได้ติด เชื้อเอชไอวี	น.ส.อารีวรรณ จิตทอง หรือ "น้องชวน" ได้ เปิดเนยถึงพฤติ กรรมอันโหดร้าย ของสามีต่อ น.ส. พ. "เคลสินิวส์" ว่า ได้ทำร้ายร่าง กายและจิตใจ แม้กระทั่งบังคับ ให้แก้มือออกไป ชื่อของให้ นอก จากนี้ยังมีการขู่ ฆ่า และปฏิเสธ เรื่องการให้เงิน มากของตัวเอง อีกทั้งยังได้บอก ว่าตั้งแต่แต่งงาน กันมา สามีเป็น คนถือเงินของตน ตลอดมา	นายกรัฐมนตรีได้ สั่งการให้ อ.ดร. ดำเนินคดีทาง อาญาในข้อหา ทำร้ายร่างกาย และคดีอาญาทุก อย่างกับนายคณิ ศร และได้สั่งให้ จัดกำลังเจ้าหน้าที่ ที่ตำรวจไปดูแล พ่อแม่ และ น.ส. อารีวรรณ ตลอด 24 ชั่วโมง อีกทั้ง ยังได้โทรศัพท์ถึง พล.อ.วิไวจน์ แสงสนิท ผบ.สูง สุด ให้พูดคุยกับ บิดาของนายคณิ ศร	นายบรรหาร ศิลป์อาชา นายก รัฐมนตรี ดร.วิมล ปิยะ มโนธรรม อาจารย์ภาคจิต วิทยา มหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร น.ส. กัญจนา ศิลป์อาชา	เห็นใจและคงสาร น.ส. อารีวรรณ วิเคราะห์ถึงพฤติ กรรมของนายค ณิศร ว่าเป็น "บุคลิกภาพ แปรปรวน" เห็นด้วยที่ผู้หญิง จะเข้าร้องเรียน ต่อเจ้าหน้าที่ ตำรวจ เมื่อถูก ทำร้ายจากสามี	"บรรหาร" เปิด บ้านรับ "น้อง ชวน" แซ่ฉั่วโหด	- ไรปรช่านใน ส่วนของกา วิเคราะห์

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (เดลินิวส์ , 2 สิงหาคม 2539)

การรายงานข่าว ได้นำเสนอให้เห็นถึง “เหตุการณ์” ที่เกิดขึ้น ว่าเรื่องคงเป็นอย่างไร ผ่านมุมมองของฝ่ายหญิง คือ “น.ส.อารีวรรณ จตุทอง” โดยมีการเน้นให้เห็นถึงภูมิหลังทั้งหมดว่า น.ส.อารีวรรณ ถูกกระทำอย่างไรมาบ้าง

เนื้อหาในรายละเอียดไม่มีอะไรมากนัก นอกจากเน้นในเรื่องของการถูกกระทำ ลักษณะในการถูกกระทำ และความโหดร้ายทารุณของ นายคณิศร วิวัฒน์ชาติ โดยในรายละเอียด น.ส.อารีวรรณ ก็ได้ตอบโต้ข้อกล่าวหาของสามี ในเรื่องที่ว่า น.ส.อารีวรรณ ติดเชื้อเอชไอวี และเป็นคนที่ใช้เงินมือเติบ ซึ่ง น.ส.พ.ก็ได้ให้พื้นที่แก่ น.ส.อารีวรรณ ในการปฏิเสธข้อกล่าวหาที่เกิดขึ้น และได้ชี้แจงข้อเท็จจริงในส่วนของตนเอง พร้อมกับแสดงหลักฐานผลการตรวจเลือดที่ยืนยันชัดเจนว่า น.ส.อารีวรรณ ไม่ได้ติดเชื้อเอชไอวีแต่อย่างใด

และพฤติกรรมของ นายคณิศร ที่หนังสือพิมพ์เน้นมากก็คือ “การบังคับให้ น.ส.อารีวรรณ แก้วผ้าออกไปซื้อของให้” ซึ่งทาง “เดลินิวส์” ได้รายงานว่ ไปตรวจสอบความจริงในเรื่องนี้ จากชาวบ้านในละแวกใกล้เคียง พบว่า “...ชาวบ้านในละแวกนั้น ต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ในวันเกิดเหตุดังกล่าวพบ “น้องอ้วน” ถูกบังคับให้แก้วผ้าโทง ๆ ไม่มีอะไรปิดร่างกายออกมาซื้อของ โดยมี นายคณิศร ถือปิ่นเดินตามหลังมา...”

ในขณะเดียวกัน “เดลินิวส์” ก็ได้ลงแถลงข่าวของ นายคณิศร ในการปฏิเสธข้อกล่าวหาของภรรยา แต่ยอมรับว่าได้บังคับให้ภรรยาถอดเสื้อผ้าเหลือแต่กางเกงในกับยกทรงออกไปซื้อของจากร้านข้างบ้านให้จริง โดย นายคณิศร ให้เหตุผลว่าเพื่อเป็นการลงโทษ น.ส.อารีวรรณ ที่มีชายอื่นโทรศัพท์มาชวนออกไปเที่ยว

ซึ่งตรงจุดนี้ หนังสือพิมพ์ ได้สรุปถึงเหตุการณ์นี้ว่า นายคณิศร เป็นคนโกหก เพราะบอกว่าบังคับให้ถอดเสื้อผ้า แต่ยังเหลือกางเกงในและชุดชั้นใน ในขณะที่ชาวบ้านในละแวกนั้น บอกว่า พบ น.ส.อารีวรรณถูกบังคับให้แก้วผ้าโทง ๆ “เดลินิวส์” จึงได้สรุปว่า “...ทำให้เห็นว่าใครกันแน่ที่เป็นผู้ “โกหกคำโต” ที่แท้จริง”

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ ยังได้รายงานต่อไปว่า “...เมื่อนายบรรหาร ได้ยินเรื่องราวที่เกิดขึ้นถึงกับตกใจและกล่าวว่าเป็นได้หรือที่ทำงานถึงขนาดนี้ ทาง “น้องอ้วน” ยืนยันว่าเป็นเรื่องจริง มีพยานเป็นชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์จำนวนมาก ทำให้นายบรรหาร ถึงกับอึ้ง พร้อมกล่าวว่า “มันวิปริตไปแล้ว” ...ส่วน น.ส.กัญญา ที่นั่งฟังอยู่ด้วยถึงกับกล่าวว่า “เค้าเป็นคนหรือเปล่า ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วยังเป็นคนมีสิทธิเสรีภาพจะมาซ้อมกันไม่ได้...”

จะเห็นได้ว่า หนังสือพิมพ์พยายามเจาะลึกในเหตุการณ์ และลักษณะของการถูกกระทำมากเกินไป เพราะได้มีการเน้นย้ำ “ลักษณะการถูกกระทำ” อยู่ตลอดในเนื้อหาข่าว ซึ่งตรง

ส่วนนี้มีส่วนในการตอกย้ำผู้หญิง ซึ่งกำลังตกเป็นข่าว เพราะหนังสือพิมพ์พยายามย้ำอยู่ตลอดเวลาว่า เธอถูกกระทำอย่างไรมาบ้าง และลักษณะของการรายงานข่าวในลักษณะนี้ จะยิ่งทำให้ผู้อ่าน เห็นความแตกต่างของผู้กระทำ และผู้ถูกกระทำอย่างชัดเจน จนในที่สุดความรู้สึกที่จะถูกแบ่งออกเป็น 2 ขั้ว โดยที่ผู้กระทำจะตกไปอยู่ในขั้วของความผิดปกติ ซึ่งผู้อ่านก็จะรู้สึกว่าเขากระทำพฤติกรรมเช่นนี้ ก็เพราะเขา “ผิดปกติ” ทำให้ประเด็นในเรื่องของการที่ “สามีทำร้ายภรรยา” ถูกมองข้ามไป แต่จะไปเน้นอยู่ที่ความผิดปกติของ นายคณิศร ซึ่งเป็นผู้กระทำว่าเขาเป็นคนที่ผิดปกติ ไม่เหมือนกับผู้ชายธรรมดาทั่วไปในสังคม ทำให้ความเป็นจริงในเรื่องของการที่ “สามีทำร้ายภรรยา” ถูกมองข้ามไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “สามี” ในข่าวนี้ จะถูกมองว่า เพราะเขา “ผิดปกติ” เขาถึงทำพฤติกรรมเช่นนี้ ทำให้ความเป็นจริงของสังคมที่ว่า “สามีทำร้ายภรรยา” ไม่ปรากฏเป็นประเด็นสาธารณะ เพราะหากเมื่อใดที่ได้ปรากฏเป็นประเด็นสาธารณะแล้ว คนในสังคมก็จะมองหาเหตุผลมาสนับสนุนความคิดที่ว่า พวกเขาผิดปกติไม่เหมือนกับผู้ชายทั่ว ๆ ไปในสังคม แต่ในความเป็นจริงของสังคมปัญหาสามีทำร้ายภรรยาปรากฏอยู่แทบทุกครัวเรือน เพียงแต่เรื่องพวกนี้สังคมถือเป็นเรื่องภายในครอบครัว และเมื่อใดที่เรื่องได้กลายเป็น “สาธารณะ” สังคมก็จะพยายามหาเหตุผลให้กับผู้ชายที่กระทำว่า “เพราะเขาผิดปกติเขาถึงได้ทำแบบนี้”

นอกจากนี้ การนำเสนอคำให้สัมภาษณ์ของ ดร.วัลลภ ปิยะมโนธรรม อาจารย์ภาคจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่เรียกพฤติกรรมของนายคณิศร ว่าเป็น พฤติกรรมบุคลิกภาพแปรปรวน ดร.วัลลภ ได้ให้ความเห็นว่า “...พฤติกรรมเช่นนี้มาจากความคิดว่าผู้หญิงที่ตนเองผ่านนั้นเหมือนกันหมด และผู้หญิงห่างๆ เนื่องจากยอมให้ลวงสิทธิทางเพศง่ายเกินไป จึงมองภรรยาตัวเองเหมือนกับผู้หญิงทั่ว ๆ ไป ประกอบกับภรรยาเป็นคนสวยจึงรักมากและแสดงความรักด้วยการข่มขู่ทำร้ายร่างกายและลวงละเมิดสิทธิส่วนบุคคลในทุก ๆ ด้าน เราจึงเรียกคนพวกนี้ว่า “บุคลิกภาพแปรปรวน...”

การนำเสนอในส่วนนี้ของ น.ส.พ.ยังไม่ตอกย้ำ ความคิดในเรื่องราว “ความผิดปกติ” ของ นายคณิศร ให้มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น เพราะแหล่งข่าวเป็นบุคคลน่าเชื่อถือ และเชี่ยวชาญเฉพาะทางอยู่แล้ว

การลงคำสัมภาษณ์ของนายกรัฐมนตรีก่เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น ทำให้สิ่งที่ น.ส.อารีวรรณ พุดมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น เพราะนายกได้แสดงความเห็นใจ และใส่ใจในเรื่องนี้เป็นอย่างดี โดยสั่งการให้อธิบดีกรมตำรวจดำเนินคดีกับนายคณิศรให้อย่างถึงที่สุด อีกทั้งยังสั่งการให้อธิบดีกรมตำรวจ มาดูแลในเรื่องความปลอดภัยให้กับครอบครัวของ น.ส.อารีวรรณ ด้วย เนื่องจากครอบครัวถูกขู่ฆ่า และการที่นายกรัฐมนตรี้ได้มาสั่งการเกี่ยวกับคดีนี้เอง ทำให้เรื่องที่เกิดขึ้น ยิ่งเป็นที่สนใจของประชาชนมากขึ้น

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (เกลินิวส์ , 2 สิงหาคม 2539)

“บรรหาร” เปิดบ้าน “รับ” “น้องอ้วน” แฉผิวโหด”

จากพาดหัวข่าว สามารถตีความได้ว่า น.ส.อารีวรรณ ปลอดภัยมีที่พึ่งพิงแล้ว เพราะคนระดับนายกรัฐมนตรีลงมาให้ความช่วยเหลือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำว่า “เปิดบ้าน” เป็นการใช้คำที่ให้ความหมายในลักษณะของการที่ให้ที่พักพิง พึ่งพิง เพราะ “บ้าน” เป็นสถานที่ส่วนตัว คนเราจะเข้าบ้านคนอื่นได้จะต้องให้เจ้าของอนุญาตเสียก่อน และในที่นี้ นายกรัฐมนตรีเต็มใจให้ความช่วยเหลือ น.ส.อารีวรรณ อย่างแท้จริง เพราะถึงกับ “เปิดบ้าน” ให้ น.ส.อารีวรรณ มาชี้แจงข้อเท็จจริง

“น้องอ้วน” → ทั้งพาดหัวข่าว และในรายละเอียดของข่าว จะเรียก น.ส.อารีวรรณ ว่า “น้องอ้วน” ตลอด แสดงให้เห็นถึงนัยยะของการเป็นบุคคลที่น่าเอาใจใส่ ควรได้รับการดูแล และทะนุถนอม เพราะ “น้อง” ในความหมายในภาษาไทย จะมีนัยยะแห่งการเป็นบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลจากพี่ หรือจากคนที่เป็นผู้ใหญ่กว่า เพราะในความรู้สึกของคนทั่วไป คำว่า “น้อง” จะรู้สึกถึงความเป็เด็ก ต้องมีคนคอยดูแลเอาใจใส่ ต้องได้รับการดูแลปกป้อง เพราะฉะนั้น “น้องอ้วน” ในข่าว จึงดูน่าสงสาร น่าสนใจ และน่าทะนุถนอม

การใช้ภาษาในรายละเอียดของข่าว ยังคงเน้นให้เห็นถึงความคิดของหนังสือพิมพ์ในการมองเรื่อง “ผู้ชาย” ทำร้ายร่างกาย “ผู้หญิง” ที่ตนแต่งงานด้วย เป็นเรื่องภายในครอบครัว เพราะภาษาที่ใช้จะเน้นให้เห็นถึงความเป็น “สามีภรรยา” (ซึ่งพอใช้คำนี้ ในความรู้สึกของคนในสังคมก็จะรู้สึกว่าเป็นเรื่องของสามีภรรยาเป็นเรื่องภายในครอบครัวของเธอ ทำให้ปัญหาเรื่อง “การใช้อำนาจของผู้ชายต่อผู้หญิง” ถูกกลบเกลายไป กลายเป็นปัญหาเฉพาะในครัวเรือน

เช่น “...น้องอ้วน เปิดตัวต่อเดลินิวส์” ถึงพฤติกรรมความโหดร้ายทารุณทั้งร่างกายและจิตใจ อันเกิดจากน้ำมือของ นายคณิศร วิวัฒน์ชาติ ผู้ขึ้นชื่อว่าเป็นสามี”

“...นายคณิศร ยังทำร้ายภรรยาต่อไป ด้วยการ...”

“...น้องอ้วน อดีตรองนางสาวไทย ปี 2537 ผู้ประสบชะตากรรมถูกสามีทารุณเปิดเผยว่า...”

นอกจากนี้ การใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นถึงความสงสาร เห็นใจ เพราะเห็นว่า น.ส.อารีวรรณ โหดร้าย เช่น “...รองนางสาวไทยโหดร้ายยิ่งกว่าอีกว่า...”, “น้องอ้วน กล่าวด้วยน้ำตาคลอเบา...” จะทำให้เรื่องที่เกิดขึ้นกลายเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล โดยที่ น.ส.อารีวรรณ โหดร้ายไปเองที่มีสามีเช่นนี้

ชื่อชาว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณอารีวรรณ จิตทอง ถูกสามีซ้อม	วันที่ 3 สิงหาคม 2539	ไทยรัฐ	นายคณิศร วิวัฒน์ชาติ เข้า มอบตัวต่อตำรวจตามที่ นางณัฐวิณีหรือนางอารี วรรณ วิวัฒน์ชาติ ภรรยา ได้แจ้งความดำเนินคดีข้อ หาทำร้ายร่างกายและ บังคับขู่เข็ญทำให้เสื่อมเสีย เสรีภาพ และได้แจ้งความ ดำเนินคดีกับภรรยา ในครั้งที่เคยใช้อาวุธยิงตัว เองในบ้าน แต่ตำรวจไม่รับ แจ้งเพราะขาดหลักฐาน	นายคณิศร วิวัฒน์ชาติ และ พล.ต ปัญญา วิวัฒน์ชาติ เดินทางมายัง สน. พญาไท เพื่อเข้า มอบตัวและได้ ปฏิเสธทุกข้อ กล่าวหา โดยที่ พล.ต.ปัญญาได้ ให้ตำแหน่งทนาย ราชการประจำ ตัวนายคณิศร ออกไป และ นายคณิศรได้ แจ้งความกลับ กับนางอารีวรรณ ว่าเคยใช้อาวุธ ยิงตัวเองใน บ้าน แต่ตำรวจ ไม่รับแจ้ง เนื่อง จากขาดหลัก ฐานเพียงพอ นอกจากนี้ นาย	นายคณิศรได้เข้า ร้องทุกข์ต่อไทย รัฐว่า ภรรยาหรือ นางอารีวรรณ วิวัฒน์ชาติ รอง น.ส.ไทย มี 2537 ได้นำไปจาก บ้านกลางคืน เมื่อวันที่ 26 ก.ค. 39 แต่นางอารี วรรณได้ออกมา ให้ข่าวว่าที่ตอม หนังสือจากบ้าน เพราะทนความ โหดร้ายของสามี ไม่ไหว พร้อมกับ นิ้งอารีวรรณ ได้เข้าพบนาย บรรหาร ศิลป อาชา นายกรัฐมนตรี เพื่อร้อง ขอความเป็น ธรรม จึงนายกฯ ได้จัดการให้	จากการสอบสวน สวนรวบรวม พยาน สามารถ แจ้งความเอาผิด กับนายคณิศรได้ ในข้อทำร้ายร่าง กายและบังคับขู่ เข็ญ ทำให้เสีย เสรีภาพ สำหรับ คดีนี้นายกรัฐมนตรี มนตรีมีคำสั่งให้ ดำเนินคดีให้ถึงที่ สุด พร้อมทั้ง กำชับให้เจ้าหน้าที่ ที่ไปคุมกันที่บ้าน พัก อติต รอง น.ส.ไทย นอก จากนี้ผู้เสียหาย ได้เรียกร้องให้ นายคณิศรคืน ภาพถ่าย อนาจารที่บังคับ ให้ถ่ายไว้คืนทั้ง หมด	พล.ต.ปัญญา วิวัฒน์ชาติ พล.อ.วิโรจน์ แสงสนิท ผู้บัญชาการ ทหารสูงสุด พล.ต.พ.โสภณ วารารณนท์ มบข.น. ช่างภาพร้านไฟ ได้ไฟล์ มาบุญ ครอง (ซึ่งเป็น ร้านที่นายคณิศร	เล่าถึงผลกระทบ ของครอบครัวที่ ได้รับจากการ เป็นข่าวและ ดำเนินฝ่ายหญิงที่ ทำให้เป็นเรื่อง ราวใหญ่โตเช่นนี้ เชื่อว่า พล.ต. ปัญญา คงไม่ได้ ข่มขู่ใคร เพราะ พล.ต.ปัญญา เป็นทหารฝ่าย บุ้นไม่ใช่ม่ายบู คงไม่มีอิทธิพล อะไร และเรื่องนี้ ถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัว พูดถึงเรื่องของ คดีว่าไม่น่าจะมี ปัญหาอะไร ไม่คิดว่าจะเป็น ภาพที่บังคับถ่าย เพราะดูจากการ แต่งหน้า โฟลท่า	ผัวชาติสุดมดอบ ตัว แวงเมีย! ฟ้องกลับน้อง ฮั่วน แจ้งตำรวจ ซัดหาหนิก พยายามฆ่า - ลักทรัพย์	- โปรดอ่านใน ส่วนของการ วิเคราะห์

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
			<p>คดีศรยั้งแจ้ง ความในคดีลัก ทรัพย์อีกด้วย เนื่องจากวันที่ นางอรวิวรรณได้ หนีออกจากบ้าน ได้นำทรัพย์สิน ติดตัวไปด้วย</p>	<p>อ.ตร. และ ผบ.ช.น. จัดการ ดำเนินคดีกับ นายคนิศร จิวิฒนชาติ</p>		<p>ได้นำรูปถ่ายบุคคล ของนางอรวิ วรรณมาฝากไว้)</p>	<p>และแนวตาของ นางแบบให้ ความร่วมมือ อย่างดี</p>			

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ไทยรัฐ , 3 สิงหาคม 2539)

การรายงานข่าวของวันนี้นำเสนอเรื่องราวความต่อเนื่องที่เกิดขึ้น ว่าเหตุการณ์ดำเนินไปถึงไหนแล้ว ซึ่งก็มีความคืบหน้าพอสมควรเพราะนายคณิศร วิวัฒน์ชาติ ได้เข้ามาขอตัวต่อตำรวจในเนื้อหาข่าวที่ได้นำเสนอทั้งหมดสามารถสรุปความได้ว่า นายคณิศรเข้ามาขอตัวต่อตำรวจตามที่นางอารีวรรณ ภรรยา ได้แจ้งความดำเนินคดีข้อหาทำร้ายร่างกายและบังคับขู่เข็ญทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพ และนายคณิศรเองก็ได้แจ้งความกลับนางอารีวรรณด้วยเช่นกัน ในข้อหาพยายามฆ่าและลักทรัพย์

แต่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอการรายงานข่าวอย่างละเอียด การบอกถึงภูมิหลังเหตุการณ์ว่าทำไมจึงต้องมีการแจ้งจับกันระหว่างสามีภรรยา ซึ่งเหมือนกับเป็นการพยายามหาเหตุผลว่าทำไมเหตุการณ์นี้ถึงเกิดขึ้น ด้วยการเล่าว่า นายคณิศรได้เข้ามาร้องทุกข์กับ “ไทยรัฐ” ว่านางอารีวรรณ ผู้เป็นภรรยาได้หายตัวไปจากบ้านกลางดึก ช่วยให้ไทยรัฐช่วยเป็นสื่อกลางในการตามหาภรรยาให้ด้วย แต่แล้วนางอารีวรรณก็ได้ออกมาให้ข่าวว่าที่ต้องหนีไปเพราะทนความโหดร้ายของสามีไม่ไหว โดยที่นางอารีวรรณได้เข้าพบนายกรัฐมนตรีน้องเพื่อร้องขอความเป็นธรรมในเรื่องนี้ และนายกรัฐมนตรีก็นำคำสั่งให้ตำรวจดำเนินคดีนี้ให้ถึงที่สุด ซึ่งก็เป็นที่มาของการแจ้งจับนายคณิศรตามข้อหาดังกล่าว

หนังสือพิมพ์ได้เริ่มเล่าเรื่องเหตุการณ์ของวันนี้ด้วยการรายงานว่ นายคณิศรได้เดินทางมายังสถานีตำรวจพญาไท พร้อมด้วย พล.ต.บัญญัติ วิวัฒน์ชาติ ผู้ทรงคุณวุฒิประจำกรมยุทธศึกษาทหารบก ผู้เป็นบิดา เพื่อเข้ามาขอตัวตามที่นางอารีวรรณได้แจ้งดำเนินคดีไว้ ซึ่งนายคณิศรได้ให้การปฏิเสธในทุกข้อหา ขณะเดียวกันนายคณิศรได้แจ้งความแจ้งความกลับนางอารีวรรณในข้อหาพยายามฆ่าและลักทรัพย์ โดยได้เล่าว่า

“เมื่อวันที่ 20 ก.ค. ตนและภรรยา อติตรองนางสาวไทยได้ทะเลาะกัน เรื่องที่ตนเห็นภาพบาดตาขณะที่ภรรยาไปถ่ายแบบที่วังตะไคร้ ซึ่งนางอารีวรรณบันดาลโทสะถึงกับคว่ำปิ่น .38 มายิงตนหนึ่งนัด แต่ไม่ถูกจนพ่อแม่ตนลงมาดูและต่อว่าลูกสะใภ้ แต่ตนไม่ได้คิดอะไรมาก....กระทั่งวันที่ 26 ก.ค.นางอารีวรรณได้หนีออกจากบ้านซึ่งตนก็ไม่ทราบเพราะเหตุใด และตอนหลบหนีก็ได้นำเงินสดของตน จำนวนหนึ่งแสนบาท โฉนดที่ดิน และเครื่องเพชรมูลค่า 8.6 แสนบาท ปิ่น .38 ยี่ห่อ สมิธแอนด์เวนท์สัน 1 กระบอก พร้อมกระสุนจำนวน 30 นัด...”

ซึ่งในรายงานข่าวได้รายงานต่อว่า เจ้าพนักงานสอบสวนไม่รับแจ้งเนื่องจากหลักฐานไม่เพียงพอ จึงเห็นได้ว่า “ความเป็นจริง” ของเหตุการณ์ในวันนี้ไม่มีอะไรมากนัก นอกจากการเข้ามาขอตัว แต่หนังสือพิมพ์พยายามทำให้เป็นเรื่องใหญ่ เพื่อดึงดูดใจผู้อ่านให้ติดตามอ่านข่าวนี้ต่อไป

นอกจากนี้ ในเนื้อหาข่าวได้สัมภาษณ์ พล.ต.ปัญญา ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นด้วย ซึ่งพล.ต.ปัญญา ก็ได้เล่าถึงผลกระทบจากข่าวที่ได้นำเสนอว่า “...เรื่องที่เกิดขึ้นสร้างความเสื่อมเสียมาให้ครอบครัว ทั้งที่ตลอดระยะเวลาที่รับราชการมานั้นได้สร้างสมความดีมาตลอด...ส่วนทางภรรยาที่เป็นอาจารย์สอนหนังสือที่จุฬาลงกรณ์ แทบไม่ต่างจากตน จนไม่มีกำลังใจที่จะไปสอนหนังสือ เพราะต้องคอยรับโทรศัพท์จากคนที่ทราบข่าวมาด่าทออย่างหนักทุกชั่วโมงจนไม่ได้หลับได้นอน บางคนด่าทอขนาดว่า “ไม่มีความสามารถเป็นอาจารย์ได้แล้ว เพราะแม้แต่ลูกชายตัวเองยังสอนให้เป็นคนดีไม่ได้แล้วยังมีหน้าไปสอนคนอื่น” จนภรรยาอยากจะลาออก ไม่อยากเป็นอาจารย์อีกต่อไป” ซึ่งเป็นกรณีย์ที่ พล.ต.ปัญญา ได้กล่าวถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในมุมมองของฝ่ายชาย ว่าทางฝ่ายชายนั้นก็ได้รับผลกระทบที่ไม่แตกต่างจากฝ่ายหญิงเท่าไรนัก นอกจากนี้ พล.ต.ปัญญา ได้กล่าวถึงเรื่องที่มีข่าวว่านายคณิศรได้ให้สัมภาษณ์ว่านางอารีวรรณเป็นเอดส์นั้น ความจริงแล้วลูกชายพูดไปเพียงว่าไปตรวจเลือดที่โรงพยาบาลแล้วผลเลือดออกมาเป็นบวก แต่ไม่ได้เจาะจงว่าเป็นโรคเอดส์ อาจจะเป็นเชื้อไวรัสชนิดหนึ่งชนิดใดก็ได้ ไม่ได้พูดกล่าวหาว่าเป็นโรคเอดส์ ซึ่งพออ่านคำให้สัมภาษณ์แล้วก็ดูมีเหตุผล

หนังสือพิมพ์รายงานข่าวนี้ด้วยการพยายามทำให้เป็นคดีใหญ่ระดับประเทศ ด้วยการย้ำถึงเรื่องที่น่าายกรัฐมนตรีได้เข้ามาสั่งการเรื่องนี้ด้วยตนเอง อีกทั้งการพยายามไปสัมภาษณ์บุคคลที่มีตำแหน่งหน้าที่สำคัญๆ เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น เช่น พล.อ. วิโรจน์ แสงสนิท ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของบิดาฝ่ายชาย ทำให้ประเด็นการใช้อำนาจของผู้ชายต่อผู้หญิงถูกมองข้ามไป กลายเป็นเรื่องของสามี – ภรรยา คู่หนึ่ง ที่มีเรื่องทะเลาะกันและกลายเป็นข่าวหน้าหนึ่งทางหนังสือพิมพ์ เพราะผู้หญิงเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคม ส่วนฝ่ายชายก็เป็นลูกของนายพลทหาร ซึ่งคงจะเป็นผู้มีอิทธิพลในสังคมอยู่ไม่น้อย แต่จากคำให้สัมภาษณ์ของ พล.อ.วิโรจน์ แสงสนิท ก็เป็นการปฏิเสธการใช้อำนาจของฝ่ายชายโดยสิ้นเชิง

“...ตนได้สอบถามถึงกรณีที่มีข่าวว่ามีการใช้สิทธิพลข่มขู่นางอารีวรรณ ซึ่งทาง พล.ต.ปัญญา ก็ยืนยันว่า ไม่เคยไปใช้อำนาจอิทธิพลอะไร...และตนก็เชื่อว่าพล.ต.ปัญญา คงไม่ได้ข่มขู่ เพราะเขาเป็นข้าราชการฝ่ายขุนมาโดยตลอด ไม่ใช่ นายทหารฝ่ายบู๊ คงไม่มีอิทธิพลอะไร...” และสิ่งหนึ่งในคำสัมภาษณ์ของ พล.อ.วิโรจน์ ที่สะท้อนความคิดของสังคมได้ดีที่สุดเกี่ยวกับเรื่องที่สามีทำร้ายร่างกายภรรยาก็คือ “...เรื่องนี้ถือเป็นเรื่องส่วนตัว เราคงจะเข้าไปยุ่งไม่ได้...” ซึ่งคำให้สัมภาษณ์ตรงนี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความคิดหรือกรอบทางสังคมที่เห็นเรื่องการทำร้ายร่างกายภายในครอบครัว เป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ว่าจะคุณจะเป็นใคร มีการศึกษามากแค่ไหน ความรุนแรงภายในครอบครัว เป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่ใช่เป็นปัญหาของสังคมแต่อย่างใด

นอกจากนี้ในรายงานข่าวยังได้นำเสนอเพิ่มเติมในประเด็นของการสืบสวนในเรื่องภาพถ่ายนู้ด ที่นางอารีวรรณได้เรียกร้องให้นายคณิศรคืนภาพถ่ายที่บังคับให้ถ่ายไว้ทั้งหมด ซึ่งนายคณิศรเคยได้ให้สัมภาษณ์ว่าไม่ได้เป็นการบังคับถ่ายแต่อย่างใด เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าตรวจค้นร้านถ่ายรูป “โฟโต้โพล” ชั้น 1 มาบุญครอง เพราะมีรูปถ่ายนู้ดของนางอารีวรรณอยู่ 3 ภาพ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวเจ้าของร้านไปสอบปากคำ แต่ในตอนท้ายของรายงานข่าว ได้มีการนำเสนอในเชิงความเห็นจากผู้สื่อข่าวว่า

“ภาพนู้ดทั้ง 3 ภาพ ถือว่าเป็นภาพที่ถ่ายเชิงศิลป์มากกว่าที่จะเป็นภาพโป๊เปลือยอย่างอนาจาร เพราะ 2 ภาพแรกแม้ “น้องอ้วน” จะอยู่ในชุดเปลือยเปล่าทั้งร่าง แต่ก็มีการใช้ลูกโป่งมาบดบังของสงวน ส่วนอีกภาพแม้จะเป็นภาพด้านหน้า แต่อดีตครองนางสาวไทยคนดังก็ใช้สองมือปิดพุ่มกันจนดูไม่น่าเกลียด ขณะที่ท่อนล่างมีกางเกงในลูกไม้ตัวเดียวปกปิด”

ซึ่งในความเป็นจริงหนังสือพิมพ์ไม่ต้องรายงานภาพอย่างละเอียดจนสามารถจินตนาการตามไปได้อย่างนี้ เพราะจะยิ่งเป็นการตอกย้ำแก่ผู้ที่ตกเป็นข่าวให้รู้สึกเจ็บปวดอยู่รำไป อีกทั้งการไปสัมภาษณ์ช่างภาพถึงว่ามีความคิดเห็นเช่นไรต่อรูปดังกล่าวนั้น ยิ่งเป็นการตอกย้ำและสร้างความสนใจให้กับประชาชนในประเด็นดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำตอบที่ได้จากช่างภาพว่า

“หากให้วิจารณ์ภาพทั้งสามภาพแล้ว จัดว่าเป็นภาพถ่ายที่ดูดีมาก และไม่คิดว่าเป็นการบังคับนางแบบให้ถ่าย เพราะดูจากการแต่งหน้า การโพสท่า แววดตาของนางแบบให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี และที่สำคัญเป็นภาพที่ถ่ายในสตูดิโอ โดยช่างภาพมืออาชีพด้วย”

การนำเสนอในประเด็นนี้จะยิ่งเป็นการเพิ่มความสนใจให้กับประชาชนและเกิดคำถามแก่ผู้ที่ได้อ่านข่าวว่าความจริงเป็นเช่นไร เพราะผู้อ่านจะเกิดความสงสัยในคำพูดของนางอารีวรรณ ว่าได้พูดความจริงหรือไม่ เพราะในกรอบความคิดแบบชายเป็นใหญ่ คำถามจะเกิดกับฝ่ายหญิงมากที่สุด ในขณะที่ฝ่ายชายมักจะได้รับอภิสิทธิ์ในหลายเรื่องๆ โดยเฉพาะถ้าเป็นเรื่องระหว่างสามีกับภรรยา ภรรยา มักจะได้รับการตั้งคำถามจากสังคมมากกว่า

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ไทยรัฐ , 3 สิงหาคม 2539)

**“ผ้าชาติสตั้มอบตัว แวงเมีย! ฟ้องกลับน้องอ้วน
แจ้งตำรวจขอหาหนัก พยายามฆ่า – ลักทรัพย์”**

จากพาดหัวข่าวสามารถสะท้อนสิ่งที่หนังสือพิมพ์คิดเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดีว่า “เป็นเรื่องของผ้า – เมีย” เพราะจากพาดหัวก็ขึ้นว่า “ผ้าชาติสตั้ม แวงเมีย” ซึ่งสามารถสะท้อนได้

ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องระหว่างคนสองคน และจากการรายงานก็จะมีการใช้ภาษาที่สะท้อนให้เห็นถึง “การเป็นเรื่องภายในครอบครัว” ตลอด และเมื่อการใช้ภาษาได้สะท้อนให้เห็นถึงการเป็นเรื่องส่วนตัวแล้ว “ปัญหาที่เกิดขึ้น” จึงเป็นแค่ปัญหาของสามีภรรยาคนหนึ่ง และเมื่อปัญหามีแค่นี้ ผู้อ่านก็จะให้ความสนใจในลักษณะของการเป็นข่าวแค่ผิวเผินตื้นๆเท่านั้น รวมไปถึงหนังสือพิมพ์ก็ให้ความสนใจรายงานข่าวในลักษณะแค่เป็นเรื่องของ “ผิวเผินตื้นๆ” เช่นเดียวกัน ซึ่งหนังสือพิมพ์เองก็ไม่รู้ว่าใครพูดจริงกันแน่ เพราะต่างฝ่ายต่างพูดไม่ตรงกัน แต่หนังสือพิมพ์ก็ต้องนำเสนอเรื่องนี้ เพราะหนังสือพิมพ์ก็รู้ว่า ผู้อ่านให้ความสนใจ เช่น

คดี.....ยังเป็นข่าวฉาวต่ออีก → เป็นข่าวหรือเป็นเรื่องที่ไม่ควรนำออกมาพูด ควรเก็บไว้เป็นเรื่องเฉพาะในครอบครัว “ฉาว” ให้ความหมายถึงลักษณะของการเป็นเรื่องไม่ดีไม่สมควรพูดให้ผู้อื่นได้รับรู้

คราวนี้ สาวไส้กันสนุก → ไม่รู้ว่าใครพูดจริงหรือไม่จริง ต่างฝ่ายต่างพูดไม่ตรงกัน แต่เรื่องที่น่ามาพูดนั้น เป็นเรื่องลับเฉพาะที่บุคคลภายนอกไม่มีวันได้รู้ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่พูดเพราะเป็นเรื่องภายในครอบครัว

ผัวจอมโหด – เมียนางงาม , คดีฉ้อฉลของสามีภรรยาอดีตธิดารองนางสาวไทยคู่นี้ → เป็นเรื่องของสามีภรรยาคนหนึ่ง ที่สามีได้ทำร้ายร่างกายภรรยา และที่เป็นข่าวดังขึ้นมากก็เพราะภรรยาคนนี้มีตำแหน่งเป็นถึงรองนางสาวไทย

อีกประเด็นหนึ่งที่มีการรายงานข่าวนี้ เน้นย้ำมากก็คือ การเป็นรองนางสาวไทยของนางอารีวรรณ จตุทอง เพราะหนังสือพิมพ์จะย้ำอยู่ตลอดเวลาว่าเธอเป็นรองนางสาวไทยปีอะไร รุ่นเดียวกับใคร เป็นการพยายามย้ำสถานะเดิมของเธอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียกเธอว่า “น้องอ้วน” ตั้งแต่พาดหัวข่าว ไปจนถึงในรายละเอียดของข่าว เพราะคำว่า “น้องอ้วน” นี้ เป็นคำที่สื่อมวลชนใช้เรียกเธอในคราวที่เธอได้ตำแหน่งรองนางสาวไทยเป็นต้นมา และเพื่อให้เรื่องดูน่าติดตามมากยิ่งขึ้น หนังสือพิมพ์จึงได้ย้ำสถานะเดิมอยู่ตลอดเวลาว่าเธอเป็นบุคคลสาธารณะ และในเมื่อเธอเป็นถึงรองนางสาวไทย (ทั้งๆที่เธอเป็นเพียงแค่อดีต) ดังนั้นหนังสือพิมพ์จึงมีสิทธิอันชอบธรรมในการรายงานข่าวนี้ เพราะผู้หญิงที่กำลังตกเป็นข่าวอยู่นี้เป็นบุคคลสาธารณะ

แต่การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ ไม่ได้เป็นการกะเทาะให้เห็นปัญหาของสังคมว่า การใช้อำนาจของผู้ชายเป็นอย่างไร และสังคมยอมรับอำนาจเหล่านั้นอย่างไร หนังสือพิมพ์ยังคงสะท้อนและตอกย้ำความคิดความเชื่อในสังคมแบบชายเป็นใหญ่ให้คงอยู่ตลอดไป ด้วยการนำเสนอประเด็นนี้ในรูปแบบของ “ปัญหาในครอบครัวครอบครัวหนึ่ง” ซึ่งในความคิดของสังคม จะมีความรู้สึกที่ว่า ถ้าครอบครัวไหนมีปัญหาแสดงว่าภรรยา(ผู้หญิง) อาจทำหน้าที่ของตัวเองบกพร่อง คำถามต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม จะมุ่งไปที่ผู้หญิง ว่าคุณมีพฤติกรรมหรือการกระทำอย่างไร คุณบกพร่อง

ตรงไหน คุณละเอียดหน้าที่ของภรรยาและความเป็นแม่ ที่ดีหรือไม่ ในทางตรงกันข้ามสังคมมักจะไม่มองสาเหตุของปัญหาไปที่ตัวของผู้ชาย เช่น

“.....รอนางสาวไทยผู้สื่อข่าวรายนี้....” → สะท้อนให้เห็นถึงการตำหนินางอารีวรรณว่าเป็นบุคคลที่ทำให้เรื่องอื้อฉาว ทั้งๆที่เป็นเรื่องภายในครอบครัวแท้ๆ ยังออกมาให้สัมภาษณ์จนเป็นข่าว

หรือ การ quote คำพูดของ พล.ต. ปัญญา ในเชิงตำหนินางอารีวรรณว่า

“...เรื่องที่เกิดขึ้น จนเป็นเรื่องราวใหญ่โตในครั้งนี้ ตนไม่ทราบว่ามีฝ่ายหญิงต้องการอะไรถึงทำให้มีเรื่องขึ้นมา ทั้งที่ตอนแต่งงานและอยู่ที่บ้านนั้นทุกคนในบ้านให้ความรักความอบอุ่นเหมือนลูกคนหนึ่ง”

นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังได้รายงานอีกว่า นายคดีศรได้นำรูปถ่ายที่มีการเซ็นชื่อสลักได้รูปของนางอารีวรรณ 3 รูป ให้ผู้สื่อข่าวดู ซึ่งนายคดีศรได้บอกว่าลายมือดังกล่าวเป็นของนางอารีวรรณที่บรรยายถึงความรักที่มีต่อตน บางรูปก็เขียนว่า “สวยมัยคะ ถ้ามีลูกก็จะสวยอย่างนี้ตลอดไป” มีการเซ็นชื่อ วันที่ หลายรูปเขียนพร่ำเพ้อถึงความรักที่มีต่อตนตลอดมา และนายคดีศรได้กล่าวในตอนท้ายว่า ตนเป็นผู้ชายก็มีความถูกต้อง ทำอะไรมาตนก็รับผิดชอบหมด ไม่เคยที่จะซ้อมผู้หญิงแต่อย่างใด

เมื่ออ่านข่าวในลักษณะนี้แล้ว คงอดไม่ได้ที่สังคมจะเกิดคำถามกับนางอารีวรรณ

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเมือง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด	
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา			
คุณอาร์วรรณ จุดทอง ถูกสามีข่ม ถูกล่ามโซ่	วันที่ 3 สิงหาคม 2539	ข่าวสด	น.ส.อาร์วรรณ จุดทอง แจ้งความดำเนินคดีกับ นายคดีศร วิวัฒน์ชาติ ผู้ เป็นสามีในข้อหาทำร้าย ร่างกาย นายคดีศร เข้ามอบตัวผู้ คดี และแจ้งความกลับ น.ส.อาร์วรรณ ในข้อหา พยายามฆ่าและแจกรูปผู้ ให้นักข่าวดู	น.ส.อาร์วรรณ จุดทอง แจ้ง ความดำเนินคดี กับนายคดีศร วิวัฒน์ชาติ ผู้เป็น สามีในข้อหาทำ ร้ายร่างกาย นายคดีศรเข้า มอบตัวผู้คดีและ แจ้งความกลับ น.ส.อาร์วรรณ ในข้อหา พยายามฆ่าและ แจกรูปผู้ให้นัก ข่าวดู	หลังจากที่ น.ส. อาร์วรรณ ได้หนี ออกจากบ้าน กลางดึก โดย ระบุว่าถูกนาง คดีศร วิวัฒน์ ชาติ สามีทำร้าย ร่างกาย ไม่ว่าจะ เป็นการทรมาน ให้ โซ่จี้มือ ไปจนถึง ใช้น้ำตาเทียน หยดบนหน้าท้อง จนกระทั่งต้อง เข้าร้องเรียนต่อ นายกรัฏมนตรี โดยเปิดบาดแผล เพื่อยื่นยันพฤติ กรรมของนาย คดีศร ซึ่งนายก ก็ได้สั่งให้ อ.ต.ร. และ ผบ.ช.น. ดำเนินคดีกับ นายคดีศร	หลังจากที่ น.ส. อาร์วรรณ ได้หนี ออกจากบ้าน กลางดึก โดย ระบุว่าถูกนาง คดีศร วิวัฒน์ ชาติ สามีทำร้าย ร่างกาย ไม่ว่าจะ เป็นการทรมาน ให้ โซ่จี้มือ ไปจนถึง ใช้น้ำตาเทียน หยดบนหน้าท้อง จนกระทั่งต้อง เข้าร้องเรียนต่อ นายกรัฏมนตรี โดยเปิดบาดแผล เพื่อยื่นยันพฤติ กรรมของนาย คดีศร ซึ่งนายก ก็ได้สั่งให้ อ.ต.ร. และ ผบ.ช.น. ดำเนินคดีกับ นายคดีศร	ทางตำรวจได้ เรียกช่างภาพที่ ถ่ายผู้ให้ น.ส. อาร์วรรณ มา สอบปากคำ เนื่องจาก น.ส. อาร์วรรณ ได้ร้อง เรียนกับ นายกฯ ว่าถูกนายคดีศร บังคับให้ช่าง ภาพผู้และนำ ไปถ่ายตาม บริษัท ซึ่งทาง พล.ต.ท.โสมภณ วารารชนะ ผบ.ช.น. ได้สอบ สวนเรื่องนี้ด้วย ตัวเอง ซึ่งช่าง ภาพก็ได้ยืนยัน ว่าไม่ได้ถ่ายภาพ ไปทำอย่างอื่น และบอกว่าไม่มี การบังคับหรือ แบล็กเมล์แต่	พล.ต.ท.โสมภณ วารารชนะ ผบ.ช.น. พล.อ.วิโรจน์ แสงสนิท ผบ.ตล. พล.อ.ชวลิต ยง ใจยุทธ รมว. กล้าใหม่ นายสุนัย รุจ พงศธร กรรมมาธิ การกิจการพิเศษ สตรีเฮอวชน& ผู้ สูงอายุ	พูดถึงเรื่องคดี ความ เชื่อว่า พล.ต. ปัญญา คงไม่ใช่ อิทธิพลของผู้ เสียหาย เพราะ เป็นทหารฝ่าย บูรณาโดยตลอด และเรื่องนี้ถือ เป็นเรื่องส่วนตัว พูดถึงเรื่องที่มี นายทหารพระ ธรรมบุญไปนั่ง ฟังการพิจารณา คดีของนายคดี ศรว่า ไม่สามารถ ทำได้ ตำหนินายกรัฏ มนตรีว่าไปยุ่ง เรื่องปัญหาชาว บ้านผัวเมียด้วยกัน	แจ้งจับกับเมียเมีย แจกรูปผู้ คดี หลัง "รอง น.ส. ไทย"	- โปรดอ่านใน ส่วนของการ วิเคราะห์

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
						อย่างไร	นางนริศรา ธน ประสิทธิ์ ทนาย ความมูลนิธิ เพื่อนหญิง	เรียกร้องให้เจ้า หน้าที่ตำรวจสน ใจเรื่องสามีทำ ร้ายภรรยา อย่า มองเป็นเรื่อง ภายในครอบครัว ตำรวจต้องเอา จริงคำเนิมนคดีกับ สามีทำร้าย ภรรยา		

สถาบันวิทยบริการ
 วิทยาลัยเทคโนโลยี

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 3 สิงหาคม 2539)

การนำเสนอข่าวเน้นประเด็น “การแจ้งจับ” ซึ่งกันและกัน ระหว่างนางสาวอารีวรรณ และ นายคดีศร รวมไปถึงเรื่องภาพหลุดที่กำลังเป็นเรื่องเป็นราวกันอยู่ ว่าเป็นการบังคับถ่ายจริงหรือไม่ ซึ่งหนังสือพิมพ์ก็ได้มีการพาดหัวใหญ่โตว่า “ตร.เจาะเบื้องหลังขบวนการภาพโป๊” แต่ในเนื้อหาข่าวมีรายละเอียดข่าวชนิดเดียว ไม่ได้เป็นการเจาะขบวนการแต่อย่างใด เพราะตำรวจแค่เรียกช่างภาพมาสอบสวนเท่านั้น สะท้อนให้เห็นถึงการพยายามขายข่าวของหนังสือพิมพ์ได้อย่างชัดเจน

การรายงานข่าวมีการเล่าเรื่องในตอนต้นก่อนว่า ทำไมถึงมีการแจ้งจับกันเกิดขึ้น โดยหนังสือพิมพ์ได้เล่าภูมิหลังอย่างละเอียด ซึ่งเป็นการตอกย้ำผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวให้มากยิ่งขึ้น เพราะหนังสือพิมพ์จะเลือกย้ำประเด็นในส่วนที่เป็นลักษณะของการถูกระทำ ว่าถูกระทำอย่างไร โดนอะไรมาบ้าง ซึ่งหนังสือพิมพ์ไม่ได้เลือกนำเสนอประเด็นเหล่านี้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น แต่หนังสือพิมพ์จะย้ำประเด็นเหล่านี้อยู่ตลอดเวลา เช่น

ในตอนต้นของข่าวได้นำเสนอในลักษณะของการทำวาทกรรมว่า

“ยังไม่รู้จุดจบของข่าวจะเป็นอย่างไร ...หลังจากที่นางสาวอารีวรรณป็นขำรั้วหนีออกมาจากบ้านกลางดึก เพื่อเฝ้าออกสู่อิสระภาพของความเป็นคน โดยระบุว่าถูกนายคดีศร ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของนายพลทหาร กระทำทารุณกรรมต่าง ๆ นานา...ไม่ว่าจะเป็นการตบตี ใช้ไฟจี้มือ ไปจนถึงใช้น้ำตาเทียนหยดบนหน้าท้อง ด้วยวิธีการแบบคนมีรสนิยมชาติสัดชอบกระทำกัน...ล่าสุดเข้าร้องเรียนต่อนายก ยืนยันพฤติกรรมชาติสัดของลูกชายนายพล โดยเปิดบาดแผลในร่มผ้าให้ดูจะจะ...”

และเมื่อถึงตอนที่นางสาวอารีวรรณมาแจ้งความยังได้นำเสนอซ้ำว่า

“...แต่งงานกับนายคดีศรเมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา และพักอยู่ด้วยกันที่บ้านของนายคดีศร ปรากฏว่าถูกสามีทำร้ายและทารุณจิตใจตลอดมา เช่น ให้นอนแก้ผ้าตากแอร์ บางครั้งก็บังคับให้เปลือยกายเดินออกมาซื้อของนอกบ้าน ถ้าไม่ยอมทำตามก็จะใช้บุหรี่จี้ที่ฝ่ามือข้างซ้าย นอกจากนี้ยังเคยจับใส่กุญแจมือแล้วใช้เทียนหยดใส่ตามลำตัว...”

รวมไปถึงการอ้างคำสัมภาษณ์ของพล.ต.ท.โสภณ วาราชนนท์ ผบช.น. ก็เน้นในประเด็นของลักษณะการถูกระทำที่ว่า

“...โดยรองนางสาวไทยเปิดเสื้อโชว์แผลต่างๆที่เกิดจากการกระทำของสามี อาทิ แผลถูกที่จุดบุหรี่จี้ที่มือ ถูกน้ำตาเทียนหยดใส่บริเวณหน้าท้องจนเกิดแผลเป็นเป็นรอยจ้ำๆไปทั่ว ก็ได้ให้เจ้าทุกข์เดินทางไปให้แพทย์ตรวจทำหลักฐานไว้...”

สำหรับการรายงานข่าวทางฝ่ายของนายคณิศร ก็มีการรายงานอย่างละเอียด ว่านายคณิศรมาเข้ามอบตัวก็โหม่ง มาทับใครบ้าง ซึ่งก็มีทั้งพ่อ แม่ และนายทหารพระธรรมนูญ และจากการที่มีนายทหารพระธรรมนูญมาด้วยนั้น หนังสือพิมพ์ได้ตั้งข้อสังเกตเกมดำเนิน ว่าทำไมต้องนำนายทหารพระธรรมนูญมาร่วมฟังการสอบสวนด้วย ซึ่งดูได้จากการใช้ภาษาในความนำที่ว่า **“แถมทำพิธีกรรมนายทหารพระธรรมนูญประกบมาด้วย”** รวมไปถึง **“บ๊วกจิว ดำหนินายพลคนรักลูกเอานายทหารพระธรรมนูญไปใช้กับลูกชายไม่ได้”** แต่พอไปอ่านในรายละเอียดของข่าวตอนสัมภาษณ์พลเอกชวลิต คำให้สัมภาษณ์ก็ไม่ได้เป็นการดำเนินแต่อย่างใด เป็นการให้สัมภาษณ์ธรรมดา ทำให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ พยายามเขียนข่าวในลักษณะของการเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านมากเกินไป

นอกจากนี้ ข่าวยังได้นำเสนอรายละเอียดในส่วนที่นายคณิศรขอแจ้งความกลับนางสาวอารีวรรณด้วยว่า

“...เมื่อต้นเดือนก.ค. ที่ผ่านมามาตามนางสาวอารีวรรณไปถ่ายแบบที่วังตะไคร้ หลังจากถ่ายแบบเสร็จได้มีปากเสียงกันเนื่องจากตนเห็นว่านางสาวอารีวรรณสนิทสนมกับคนในกองถ่ายมาก...วันรุ่งขึ้นได้ไปข้อมยิงปืน พอตกเย็นกลับมาถึงบ้านก็ได้ช่วยกันทำความสะอาดปืนและบรรจุกระสุนวางไว้บนหลังตู้โชว์แต่ยังทะเลาะกันอยู่ นางสาวอารีวรรณถามตนว่าเรื่องมากหนักหรือและหันไปคว้าปืนจากหลังตู้โชว์ยิงใส่ตนหนึ่งนัด กระสุนเฉี่ยวหูขวาจนตกใจมากจนช็อค นางสาวอารีวรรณก็บอกขอโทษไม่ได้ตั้งใจ หลังจากนั้นแม่ตนกับป้าก็ขึ้นมาดูและให้แยกย้ายกันไป” และที่เพิ่งมาแจ้งความก็เพราะเมื่อก่อนรักนางสาวอารีวรรณมากจึงอภัยให้ได้ แต่เมื่อมีเรื่องมีราวเกิดขึ้นก็อภัยไม่ได้

และข่าวยังได้รายงานอีกว่าระหว่างการสอบสวน นายคณิศรได้นำสมุดบันทึกเล็กๆเล่มหนึ่งมาให้ผู้สื่อข่าวดู “ภายในสมุดมีรูปถ่ายของนางสาวอารีวรรณหลายอิริยาบถ ท่าทางยิ้มแย้มแจ่มใสดีมีข้อความสั้นๆเขียนด้วยลายมือของอ้วนที่แสดงให้เห็นถึงความรักความผูกพันที่มีต่อกัน โดยนายคณิศรได้บอกผู้สื่อข่าวว่า เห็นข้อความแล้ว การที่นางสาวอารีวรรณบอกว่าอยู่กับตนจะเป็นการข่มขู่บังคับอย่างที่บอกได้อย่างไร”

และสำหรับประเด็นความคืบหน้าของเรื่องภาพนี้ข่าวเลือกนำเสนอในลักษณะของการให้พื้นที่นายคณิศรได้พูดถึงเรื่องนี้ก่อน แล้วข่าวจึงปิดท้ายด้วยการสืบสวนของตำรวจ โดยข่าวได้นำเสนอว่า นายคณิศรได้แจกรูปของนางสาวอารีวรรณระหว่างอยู่ในกองถ่ายนี้ โดยนางสาวอารีวรรณมีอาการยิ้มแย้มในระหว่างเปลือยกายต่อหน้าทีมงานเช่นเดียวกัน และหนังสือพิมพ์ได้ quote คำพูดของนายคณิศรว่า “ดูจากรูปจะเห็นว่าตนไม่ได้บังคับน้องอ้วนแต่อย่างใด” ซึ่งพออ่านข่าวตรงนี้ บวกกับการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ในตอนท้ายที่ว่า

“...หลังจากตำรวจนำตัวช่างภาพถ่ายภาพนู้ดของน้องอ้วนมาสอบค้น ซึ่งช่างภาพรายนี้ให้การว่า ปกติสามีภรรยาคู่นี้จะมาติดต่อกับตนพร้อมกันเพื่อให้ถ่ายภาพนู้ดของภรรยา จากนั้นตนมีหน้าที่นำไปเสนอต่อบริษัทห้างร้านเพื่อถ่ายทำปฏิทิน ยืนยันว่าไม่ได้นำภาพไปทำอย่างอื่น และไม่มีการบังคับหรือแบล็กเมล์แต่อย่างใด”

เมื่ออ่านข่าวในส่วนี้ คงมีผู้อ่านจำนวนมากไม่น้อยเริ่มสงสัยในตัวของนางสาวอารีวรรณ รวมไปถึงสิ่งที่เธอได้เคยพูดผ่านหนังสือพิมพ์มาตลอดนั้นว่าจริงหรือไม่ และหากเมื่อใดที่สังคมเกิดคำถามแก่ฝ่ายหญิงแล้ว คงเป็นเรื่องยากในการที่จะลบเลือน

ลักษณะการรายงานข่าวดูเหมือนว่าจะแบ่งออกเป็นฝ่ายชัดเจน คือในตอนต้นของข่าวจะเป็นการรายงานข่าวทางด้านของนางสาวอารีวรรณ ส่วนในตอนท้ายของข่าวก็จะเป็นการรายงานข่าวทางด้านของนายคณิศร ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่ว่าเรื่องนี้ เป็นเรื่องของสามีภรรยาคนหนึ่งทีทะเลาะกัน เป็นปัญหาภายในครอบครัว แต่ที่เป็นข่าวขึ้นมา ก็เพราะความเป็นคนมีชื่อเสียงในสังคม รวมไปถึงการที่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรีได้ลงมาสั่งการเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยตนเอง

ไม่เฉพาะแต่การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เท่านั้นที่สะท้อนให้เห็นว่าเรื่องที่เกิดขึ้น (สามีทำร้ายภรรยา) เป็นเรื่องส่วนตัว แต่คำให้สัมภาษณ์ของบุคคลระดับประเทศอีกหลายคนที่มีความคิดว่าเรื่องนี้ “เป็นเรื่องส่วนตัว” เช่น

พล.อ. วิโรจน์ แสงสนิท ผู้บัญชาการทหารสูงสุด กล่าวว่า “...อย่างไรก็ตามเรื่องที่เกิดขึ้นถือเป็นเรื่องส่วนตัวภายในครอบครัว ผมคงเข้าไปยุ่งไม่ได้...”

หรือ นายสุนัย จุลพงศธร กรรมการกิจการสิทธิสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ สภาผู้แทนราษฎร กล่าวว่า “...นายกรัฐมนตรีควรมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลกว่านี้ ควรเอาเวลาไปแก้ปัญหาของชาติบ้านเมืองที่มีอยู่มากมาย ทั้งด้านเศรษฐกิจ ตลาดหุ้น อาชญากรรม ยาเสพติดและอื่นๆอีกมากมาย แต่ปรากฏนายกฯกลับลงไปยุ่งกับปัญหาชาวบ้านเรื่องผัวเมียตีกัน...” จากคำให้สัมภาษณ์สะท้อนให้เห็นว่าแม้แต่บุคคลที่มีตำแหน่งเป็นถึงกรรมการกิจการสิทธิสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ ยังไม่คำนึงถึงสิทธิของสตรีเลย ยังคงเห็นเรื่องการใช้ความรุนแรงของสามีต่อภรรยาเป็นแค่เรื่องผัว-เมียตีกัน หรือตำแหน่งที่ได้เป็นนั้น มีไว้เพียงเพื่อพิมพ์ไว้ในนามบัตรต่อท้ายชื่อเท่านั้นเอง

ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยว่า ทำไมปัญหาที่สามีทำร้ายร่างกายภรรยา จึงเป็นปัญหาที่ดูเหมือนกับว่าไม่เป็นปัญหาในสังคมไทย เพราะคนในสังคมยังมองว่า เรื่องนี้ เป็นเรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องภายในครอบครัว เป็นเรื่องที่ไม่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนเหมือนกับปัญหาเศรษฐกิจ ดังนั้นความรุนแรงภายในครอบครัว จึงถูกมองข้ามไป และกลับกลายเป็นปัญหาเล็กๆภายในครอบครัวครอบครัวหนึ่งแทน

การวิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 3 สิงหาคม 2539)

“แจ้งจับกันนิ้วเนี่ย แจกรูปนู้ด ดัดหลัง “รองนส.ไทย”

นิ้วเนี่ย แสดงนัยยะของความเป็นสามี –ภรรยา เนื่องจาก “นิ้วเนี่ย” เป็นศัพท์ที่ทำให้เห็นภาพถึงความใกล้ชิดและมีความสัมพันธ์กัน

ดัดหลัง เป็นการสั่งสอน เพราะว่าคือไม่ยอมทำตาม ไม่เชื่อฟังคำสั่ง

รองนส.ไทย ย้ำสถานภาพและตำแหน่งเดิมของนางอารีวรรณ เพื่อขยายข่าวต่อไป รวมไปถึงในรายละเอียดของข่าว ก็ยังคงใช้คำว่า **นางสาวอารีวรรณ** ตลอดการรายงาน

ลักษณะการใช้ภาษายังคงแสดงให้เห็นถึงความคิดที่ว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องของสามีภรรยา และเป็นเรื่องภายในครอบครัว เนื่องจากการใช้ภาษาตลอดการรายงานข่าวในลักษณะที่เป็นเรื่องของผิวเมียตลอด เช่น ผิวแสบ , สามีแสบ , สามีชาติสัตว์ , ทาสชีวิตของสามี , รักทารุณ เป็นต้น ตลอดจนการใช้คำว่า ต่างฝ่ายต่างลากไส้กันແທກ แสดงให้เห็นถึงความคิดที่ว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องภายใน ถ้าคนในไม่เปิดเผย คนอื่นก็ไม่มีวันรู้

การเน้นให้เห็นถึงความต่างในเรื่องของอายุระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งในความคิดของสังคม คู่แต่งงานที่ดีนั้น ผู้หญิงจะต้องอายุน้อยกว่าผู้ชาย เพื่อผู้ชายจะได้ดูแลและคอยปกป้องได้ แต่หากถ้าผู้หญิงอายุมากกว่า คนจะมองว่าผู้หญิงเป็นคนเจนโลกหลอกหลวงฝ่ายชาย สำหรับการรายงานข่าวนี้ หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอว่า

“...สำหรับรักทารุณระหว่างอดีตของนางสาวไทย อารีวรรณหรืออ้วน จตุทอง อายุ 24 ปี กับสามีหนุ่มน้อยนายคณิศร วิวัฒน์ชาติ อายุ 21 ปี ซึ่งต่างฝ่ายต่างลากไส้กันແທກ...”

ซึ่งพออ่านแล้ว ผู้อ่านอาจสืบสนว่าผู้ชายเป็นคนอย่างไรกันแน่ เพราะเดี๋ยวก็นึกว่า “หนุ่มน้อย” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายในลักษณะของการเป็นคนที่ยืดหยุ่นต่อโลก ไม่มีพิษมีภัย แต่ในข่าวเดียวกันหนังสือพิมพ์ก็เรียกนายคณิศรว่า “ผิวแสบ” ด้วยเช่นกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นความสืบสนของหนังสือพิมพ์เช่นกันว่าหนังสือพิมพ์ก็ไม่มั่นใจว่านายคณิศรเป็นแค่ “หนุ่มน้อย” อายุ 21 หรือเป็น “ผิวแสบ” กันแน่

แต่สิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนว่าหนังสือพิมพ์จะมั่นใจมากเกี่ยวกับนายคณิศรก็คือ การเป็น “ลูกสุดที่รัก” ของครอบครัว และการที่เป็นผู้มีอิทธิพลของฝ่ายชาย เช่น ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของนายพลทหาร หรือ

ใน “ความนำ” หนังสือพิมพ์ได้รายงานว่ “...มอบตัวท่ามกลางวงล้อมของพ่อแม่...” คำว่าในวงล้อม แสดงนัยยะของการปกป้อง คุ้มภัย ส่วนในรายละเอียดของข่าว หนังสือพิมพ์ได้รายงานในลักษณะของการเป็นผู้มีอิทธิพลของฝ่ายชายว่า “...นายคณิศร วิวัฒน์ชาติ พร้อมด้วยบิดา พล.ต.ปัญญา วิวัฒน์ชาติ สังกัดกรมยุทธศึกษาทหารบก ในเครื่องแบบนายทหารเต็มยศ และมารดาซึ่งเป็นอาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งนายทหารพระธรรมนูญ...” แต่ไม่ว่าหนังสือพิมพ์จะแสดงถึงความมั่นใจในเรื่องของการมีอิทธิพลของฝ่ายชายเท่าใด ก็ดูจะไม่มีน้ำหนักเท่าใดนัก เพราะหนังสือพิมพ์ได้นำเสนอคำให้สัมภาษณ์ของพล.อ.วิโรจน์ แสงสนิท ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นว่า

“...พล.อ.วิโรจน์กล่าวกับผู้สื่อข่าวว่า ได้สอบถามพล.ต.ปัญญาถึงกรณีที่มีข่าวว่าใช้อิทธิพลข่มขู่ฝ่ายหญิง ซึ่งพล.ต.ปัญญาได้ยืนยันว่าไม่เคยใช้อิทธิพลข่มขู่ฝ่ายหญิงแต่อย่างใด...ผมเชื่อว่าพล.ต.ปัญญาเป็นทหาร เป็นข้าราชการประจำ ที่อยู่ฝ่ายบุ๋นมาโดยตลอด คงไม่มีอิทธิพลอะไร เพราะไม่ได้อยู่ฝ่ายบู๊...”

จากคำให้สัมภาษณ์เป็นการยืนยันความบริสุทธิ์ของฝ่ายชายในเรื่อง “อิทธิพล” ได้เป็นอย่างดี เพราะพล.อ.วิโรจน์ เป็นผู้บังคับบัญชาของบิดาฝ่ายชาย และคำให้สัมภาษณ์ก็เป็นการยืนยันว่าฝ่ายชายไม่ได้มีอิทธิพลอะไร

กล่าวโดยสรุปว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ เป็นลักษณะของการรายงานข่าวที่มีพื้นฐานความคิดที่ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องของสามี - ภรรยา ซึ่งในความคิดของสังคมถือว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัว เป็นเรื่องส่วนบุคคล แต่ในคุณค่าข่าวของหนังสือพิมพ์นั้น เรื่องนี้ถือว่าเป็นเรื่องที่มีคุณค่าข่าวมาก เพราะเป็นเรื่องที่ประชาชนให้ความสนใจ และจากพื้นฐานความคิดแบบปิตาธิปไตยที่ทำให้สังคมมีความคิดว่าการที่สามีทำร้ายร่างกายภรรยาเป็นเรื่องภายในครอบครัว ทำให้ข่าวนี้ยิ่งเป็นที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น เพราะมันเป็นเรื่อง “ส่วนตัว” ที่กลายเป็นเรื่อง “ส่วนรวม” ขึ้นมา จนคนในสังคมคิดว่ามันเป็นเรื่องอื้อฉาว และที่กลายเป็นเรื่องอื้อฉาวนี้ไม่ใช่เพราะการที่ผู้ชายทำร้ายร่างกายผู้หญิงแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะว่าคุณเอาเรื่องส่วนตัวออกมาพูด เอาเรื่องที่ไม่สมควรเล่ามาบอกให้กับสังคมได้รับรู้ เพราะเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องภายในครอบครัวของคุณ

และการที่หนังสือพิมพ์นำเสนอเรื่องราวนี้อย่างละเอียด ก็เพราะเป็นการตอบสนองความต้องการความอยากรู้ของสังคม ว่าเรื่อง “ส่วนตัว” ของครอบครัวนี้ จะจบลงอย่างไร

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม	วันที่ 3 สิงหาคม 2539	เดลินิวส์	นายคณิตกร วิวัฒน์ชาติ เข้า มอบตัวสู้คดีและแจ้งความ กลับ นางอารีวรรณ ในข้อ หาพยายามฆ่า	นายคณิตกร วิวัฒน์ชาติ พร้อมด้วยบิดา มารดา และนาย ทหารพระธรรม บุญ เข้มอบตัว สู้คดี พร้อมกันนี้ ได้แจ้งความกลับ นางอารีวรรณ ในข้อหา พยายามฆ่าและ ได้ขอวิพากษ์ที่เป็ ของนางอารี วรรณให้นักข่าว และช่างภาพ	"น้องอ้วน" อารี วรรณ จตุทอง อดีตธิดานางสาว ไทยที่ประสบ วิบากกรรม ถูก สามีทำร้ายร่าง กาย จนต้องหนี ออกจากบ้าน ใน ขณะที่ฝ่ายชาย ลงประกาศ หนังสือพิมพ์ตาม หา แต่ฝ่ายหญิง เข้าร้องเรียนต่อ นายกข และเปิด เผยว่าถูกกระทำ อย่างไรบ้าง	ว่าที่ ร.ต.วินัย จตุทอง บิดาของ นางอารีวรรณ ได้ แจกบันทึกให้กับ นักข่าว เป็น บันทึกเหตุการณ์ และเรื่องราวทั้ง หมดโดยตั้งชื่อว่า "เหตุการณ์เลว ร้ายครอบครัวอา รีวรรณ - สุระชัย วิ วัฒน์ชาติ"	รศ.สุรชัย วิวัฒน์ ชาติ มารดาของ นายคณิตกร วิ วัฒน์ชาติ พล.อ.วิโรจน์ แสงสนิท ผบ.สฝ. พล.ต.ท.โสภณ วารารนนท์ ผบ.ช.น. นายสุนัย จุลพงศธร รองโฆษกพรรค ชาติพัฒนา น.ส.ธนวดี ทำจีน ผู้ประสานงาน มูลนิธิเพื่อนหญิง	กล่าวถึงผล กระทบที่ครอบครัว ได้รับจาก เหตุการณ์นี้ เรื่องนี้เป็นเรื่อง ส่วนตัว และคิด ว่าไม่มีการใช้ อิทธิพลเข้าไปข่ม ขู่แต่อย่างใด กล่าวถึงในส่วน ของคดี ตำหนินายก รัฐมนตรีที่เข้าไป ยุ่งเรื่องของผัว เมีย คนอย่าง นายกต้องไปแก้ ปัญหาที่ใหญ่ กว่านี้ เช่น ปัญหาเศรษฐกิจ เรียกร้องให้ ตำรวจให้ความ สำคัญกับปัญหา สามีทำร้ายร่าง	แจ้งพฤติกรรม อัปยศพี่น้อง อ้วน แจกบันทึก ผัวตามผจญแจ้ง พยายามฆ่า ประจาน ช้าโหด ภาพนู้ดให้ซ้ำ	- โปรดอ่านใน ส่วนของการ วิเคราะห์

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิบัติมาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิบัติยา		
							<p>พันเอกพิเศษ (หญิง) อัสนีย์ เสาวภาพ ประธานสภาสตรี แห่งชาติ และวุฒิ สมาชิก</p>	<p>กายภรรยา ต้องมีการตรวจ สอบข้อเท็จจริง ว่าเป็นอย่างไร ถ้าเป็นเรื่องจริงก็ น่าเสียใจว่า ทำไมผู้ชายถึงทำ ผู้หญิงได้ และคง ต้องมีการเคลื่อนไหว</p>		

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (เติลนิวิส์ , 3 สิงหาคม 2539)

รายละเอียดของข่าวในวันนี้ เป็นการรายงานความคืบหน้าของคดีว่า นายคดีศรีได้เข้ามามอบตัวกับตำรวจใน 2 ข้อหา คือ ทำร้ายร่างกาย และทำให้เสื่อมเสียอิศรภาพ ด้วยการข่มขู่จะทำอันตรายต่อชีวิตโดยมีอาวุธ ซึ่งนายคดีศรีได้ให้การปฏิเสธในทุกข้อหา และพล.ต.ปัญญา วิวัฒนชาติ ได้ใช้ตำแหน่งทางราชการประกันตัวนายคดีศรีออกไป นอกจากนี้ นายคดีศรียังได้แจ้งความกลับนางอารีวรรณในข้อหาพยายามฆ่า ซึ่งหนังสือพิมพ์ก็ได้รายงานมูลเหตุของการแจ้งความอย่างละเอียดว่า

“นายคดีศรีได้ให้การว่าได้รู้จักกับน้องอ้วน ตั้งแต่ พ.ย. 38 และจดทะเบียนสมรสกันเมื่อเดือน ม.ค. 39...หลังจากที่ได้อยู่กินกันมาประมาณ 1 เดือน ก็ได้ไปถ่ายภาพที่วังตะไคร้ ซึ่งในวันนั้นก็มีปากเสียงกันในตอนขากลับบ้านตลอดทาง ต่อมาวันที่ 20 ก.ค. ก็ได้พากันไปยิงปืน กลับมาก็มีปากเสียงกันอีก เมื่อกลับมาถึงบ้านตนก็บรจกระสุนปืนไว้ทุกกระบอก แต่พอมีปากเสียงกัน น้องอ้วนได้หยิบปืน .38 ออกมาจ่อยิงตน แต่ตนหลบทันกระสุนจึงพลาดไปถูกกระเจกแตก แต่ทำให้หูอื้อเนื่องจากอยู่ห่างแค่หนึ่งเมตรครึ่ง ซึ่งตนถึงกับช็อค...และสาเหตุที่ไม่ได้มาแจ้งความนั้น ก็เพราะว่าขณะนั้นตนรักเมียมากจึงไม่มาแจ้ง...แต่หลังจากเกิดเรื่องตนจึงรู้ว่าเขาไม่รักตน ทำให้เสียชื่อเสียง จึงได้มาแจ้งความในวันนี้...”

ซึ่งหนังสือพิมพ์ก็ได้รายงานถึงผลกระทบที่ครอบครัวของนายคดีศรีได้รับจากการลงข่าว ด้วยการไปสัมภาษณ์ รศ.สุรัชณี วิวัฒนชาติ อาจารย์คณะบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้เป็นมารดาของนายคดีศรีว่า “เวลานี้อาจจะให้เรื่องจบไปเร็วๆ เพราะที่บ้านจะอยู่กันไม่ได้อยู่แล้ว มีแต่คนโทรศัพท์เข้ามาด่าว่าเสียๆหายๆ ทั้งวันทั้งคืน จนไม่เป็นอันหลับอันนอน ที่ทำงานก็ไม่อยากจะไป เพราะมีแต่คนถามถึงแต่เรื่องนี้ บางคนถึงกับพูดว่า ลูกตัวเองยังสอนไม่ได้ จะไปสอนคนอื่นทำไม...หัวอกคนเป็นแม่ ไม่มีใครไม่อยากให้ลูกไม่ได้ติดอก ซึ่งลูกสาวอีกคนที่กำลังเรียนอยู่ที่จุฬาก็เช่นเดียวกัน เวลานี้ไม่ได้ไปมหาวิทยาลัยแล้ว เพราะมีแต่พวกเพื่อนๆถามถึงแต่เรื่องนี้...”

นอกจากนี้ในรายงานข่าวยังได้นำเสนอเรื่องภาพชุดของนางอารีวรรณที่กำลังเป็นข่าวตั้งว่า “นายคดีศรีได้โทรศัพท์ถ่ายของน้องอ้วนให้นักข่าวดูหลายรูป ซึ่งเป็นภาพน้องอ้วนในลักษณะเปลือยท่อนบน นอนคว่ำโบหน้ายิ้ม ส่วนอีกภาพเป็นภาพเปลือยเช่นกันแต่เป็นภาพยืน ไข่มือบิดหน้าอกไว้ ส่วนท่อนล่างใช้หมอนปิด และนายคดีศรีได้ถามว่า คุณเป็นช่างภาพคุณดูดี ว่าภาพนี้ถ้าผมข่มขู่บังคับให้เขาถ่ายเขาจะยิ้มอย่างนี้หรือ นอกจากนี้ นายคดีศรียังได้กล่าวว่า รูปพวกนี้ยังมีอีกเยอะ ถ้าอยากดูให้ไปดูที่บ้าน”

ซึ่งเมื่ออ่านมาถึงตรงนี้ ผู้อ่านอาจจะเกิดความสงสัยในตัวของนางอารีวรรณได้ว่า จริงๆ แล้วเรื่อง “ภาพนู้ด” ที่กำลังเป็นข่าวดังในขณะนี้ เป็นเรื่องของ การบังคับหรือไม่ เพราะจากรายงาน ข่าวดูเหมือนว่านายคุณิศรจะมีหลักฐานที่เป็นรูปถ่าย(เปลือยและรอยยิ้มของนางอารีวรรณ) ยืนยัน คำพูดของตัวเอง

สำหรับการรายงานข่าวทางด้านของนางอารีวรรณนั้น จะนำเสนอด้วยการเน้นว่านาง อารีวรรณถูกกระทำอย่างไร เช่น “...อดีตของนางสาวไทย ถูกสามีทำร้ายร่างกายต่าง ๆ นานา เช่น ให้แก้ผ้าตากแอร์คอนดิชั่น ชูบังคับให้เปลื้องผ้าออกไปเดินในซอย ใช้ที่จุดบุหรี่ภายในรถจี้ตามฝ่า มือ ให้แก้ผ้าแล้วเอาเทียนหยดตามลำตัว...” การรายงานข่าวในลักษณะนี้จะยิ่งทำให้ผู้ที่ตกเป็น ข่าวรู้สึกตกอ่ำไม่มีที่สิ้นสุด นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังได้นำเสนอบันเทิงกึ่งของว่าที่ ร.ต. วินัย จตุทอง บิดาของนางอารีวรรณอย่างละเอียด ซึ่งเป็นบันเทิงเกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยที่ว่าที่ ร.ต. วินัย ได้ ตั้งชื่อว่า “เหตุการณ์เลวร้ายครอบครัว อารีวรรณ – สุรัชย์ วิวัฒน์ชาติ” โดยในบันเทิงได้เล่าเหตุการณ์เป็นข้อๆ ตั้งแต่สาเหตุของการแต่งงานและจดทะเบียนสมรส ที่ว่า

“...วันที่ 21-22 พ.ย. 38 อ้วนหายไป 2 คืน (ทราบภายหลังว่าถูกข่มขืน)...วันที่ 24 พ.ย. 38 ถูกบังคับไปจดทะเบียนสมรสที่เขตพญาไท...ประมาณต้นเดือน ธ.ค.38 พ่อแม่ นายเอ็ม มาขอ พบ ขอโทษ และขออ้วนเป็นลูกสะใภ้...วันที่ 12 มี.ค. 39 โจกรกรรมเครื่องเพชรทอง ของมีค่า ของแม่ พี่ชาย พี่สาว ราคาประมาณ 615,000 บาท พ่อโทรไปสอบถามก็ถูกนาย...ตัวอย่างหยาบคาย แกรม ยังชู้กรรโชกเพื่อให้จ่ายเงินและทวงสิทธิ์ที่ดินสินเดิมของอ้วน จนแม่ต้องจ่ายเงินให้ 100,000 บาท เพราะมีความกลัวจะถูกทำร้ายเพราะอยู่คนเดียว พ่อรับราชการอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี...” และ ยังมีเรื่องราวชู้กรรโชกอีกมากมาย จนถึงข้อสุดท้ายที่ว่าที่ ร.ต.วินัย ได้เขียนไว้ว่า

“21. วันที่ 26 ก.ค. 39 ได้ทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์ว่า อ้วนหนี แม่และพ่อนายเอ็มโทรฯ ไปตามที่บ้านและแจ้งว่า ได้ส่งสันติบาลและทหารค้นหาแล้ว คงถูกลักพาตัวไป ไม่ต้องเป็นห่วง เมื่ออ้วนหนีออกมาให้ข่าวหนังสือพิมพ์ด้วยตัวเอง กลับกลายเป็นตรงกันข้าม อ้วนหนีสุดชีวิตเพราะ เสมือนตายทั้งเป็นอยู่แล้ว...พ่อสงสารลูกบอกไม่ถูกว่าจำนวนเท่าใด คงจะมากที่สุดในชีวิต จนต้อง ร้องไห้กันทั้งบ้านบ่อยๆ อ้วนเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว อยู่ในบ้านเขา มีจิตใจทำด้วยอะไร เป็นคนเป็น มนุษย์หรือเปล่า แม่เป็นอาจารย์สอนหนังสือคนตั้งหลายที่ ลูกตัวเองสอนไม่ได้หรือ พ่อเป็นนายพล ย่อมมีคุณธรรมมากมายเช่นกัน แล้วทำไมไม่ช่วยเหลืออ้วน พ่อจำได้ว่าตอนนั้นเขาพูดว่า รักอ้วน มาก รักเหมือนลูกคนที่ 3 ไม่ต้องห่วง พ่อคาดไม่ถึงจริงๆว่าอ้วนจะตกกระกำลำบาก และถูกทารุณ กรรมขนาดนี้”

การให้พื้นที่ของหนังสือพิมพ์ในการลงบันทึกอย่างละเอียดนี้ ทำให้น้ำหนักของการรายงาน ข่าว กลายเป็นเรื่องภายในครอบครัว

อย่างไรก็ตาม หนังสือพิมพ์วันนี้ยังได้ให้ความสำคัญกับความคิดเห็นของบุคคลต่างๆในสังคมเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น โดยการไปสัมภาษณ์บุคคลต่างๆทั้งหญิงและชาย ซึ่งคำให้สัมภาษณ์สามารถสะท้อนความคิดเห็นของคนในสังคมในประเด็นความรุนแรงภายในครอบครัวได้เป็นอย่างดี เนื่องจากในความคิดของ “ผู้ชาย” เรื่องเหล่านี้เป็นแค่เรื่องภายในครอบครัว ไม่ได้เป็นปัญหาที่ต้องรีบแก้ไขแต่อย่างใด เช่น

คำให้สัมภาษณ์ของพล.อ.วิโรจน์ แสงสนิท ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ผู้บังคับบัญชาของ พล.ต. ปัญญา วิวัฒนชาติ ที่ว่า “...ปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องส่วนตัว...ตนคงจะเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยไม่ได้”

หรือ คำให้สัมภาษณ์ของนายสุนัย จุลพงศธร รองโฆษกพรรคชาติพัฒนา ในการดำเนิน นายกรัฐมนตรีว่า “...ขณะนี้ปัญหาเศรษฐกิจเป็นปัญหาใหญ่ แต่นายกกลับทำในบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ควร เช่น การเรียกอธิบดีกรมตำรวจเข้ามาแก้ปัญหาผิวเมียดีกัน...เข้าไปล้วงลูกถึงในหมู่บ้านเขา ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัว...”

แต่ในขณะเดียวกันหนังสือพิมพ์ก็ไม่ได้เพิกเฉยความคิดในอีกด้านหนึ่งของสังคม ที่เห็นว่าเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ควรต้องรีบแก้ไข ด้วยการให้พื้นที่ความคิดเหล่านี้ได้แสดงผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ ออกมาให้กับสังคมได้รับรู้ เช่น

นางสาว ธนวดี ทำจีน ผู้ประสานงานมูลนิธิเพื่อนหญิง กล่าวว่าควรจะมีกลไกในการช่วยเหลือผู้หญิงที่ได้รับความเดือดร้อนจากเหตุการณ์ดังกล่าว โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจที่รับแจ้งร้องทุกข์ ควรเปลี่ยนทัศนคติในการมองปัญหา จากเดิมที่มองว่าเป็นปัญหาส่วนตัว มาเป็นการมองว่าเป็นปัญหาส่วนรวม...การทะเลาะกันของสามีภรรยา เป็นสิ่งที่สังคมควรเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไข ความรุนแรงดังกล่าว...มูลนิธิเพื่อนหญิงกำลังรณรงค์เพื่อเปลี่ยนทัศนคติที่ว่า การทุบตีภรรยาเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และขอความร่วมมือจากสื่อมวลชน เมื่อมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ควรแสดงข้อเท็จจริงให้ทราบว่า การกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และคนทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา นี้ ถึงเวลาแล้วที่คนในสังคมต้องเปลี่ยนวิธีคิดใหม่ ให้สอดคล้องกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

หรือคำให้สัมภาษณ์ของ พ.อ.(พิเศษ) หญิงอัสนีย์ เสาวภาพ ประธานสภาสตรีแห่งชาติ และวุฒิสมาชิก ที่ว่า “...ได้พยายามมีการรณรงค์ขอแก้กฎหมายที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้หญิงอยู่หลายข้อ เช่น การใช้สรรพนามนำหน้าแทน นาง , นางสาว การเลิกใช้นามสกุลหลังจากการจดทะเบียนสมรส รวมทั้งการข่มขืนภรรยาตัวเองและการลงโทษผู้ทำความผิดทางเพศและอีกหลายข้อ แต่ก็ เป็นเพียงการแก้ที่ปลายเหตุ ต้นเหตุอยู่ที่สถาบันครอบครัวที่กำลังจะล่มสลายต้องมีการฟื้นฟูให้กลับมา มีบทบาทสำคัญอีกครั้งหนึ่งด้วย”

เมื่อผู้อ่านได้รับรู้ความคิดที่แตกต่างกันออกไป และเป็นมุมมองที่ใหม่ ทำให้ผู้อ่านมีความคิดหรือทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องนี้กว้างมากขึ้น ไม่ยึดติดอยู่กับกรอบความคิดของสังคมแบบเก่าๆ และหากหนังสือพิมพ์ ได้ให้พื้นที่สำหรับ “เสียง” เรียกร้องเหล่านี้ มากขึ้นเรื่อยๆ คงมีส่วนไม่น้อยในการค่อยๆปรับเปลี่ยนความคิดของคนในสังคมให้หันมาให้ความสนใจกับปัญหาความรุนแรงภายในครอบครัวมากยิ่งขึ้น

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (เติลินิวส์ , 3 สิงหาคม 2539)

“แฉพฤติกรรมอัปยศ พ่อน้องอ้วน แจกบันทึก”

หากอ่านแค่พาดหัวข่าว จะเข้าใจว่าเนื้อหาข่าวของวันนี้ เป็นเรื่องราว “บันทึก” ของพ่อนางอารีวรรณ ที่ได้เขียนขึ้นมาเพื่อให้สังคมได้รับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในมุมมองของพ่อที่เขียนถึงชีวิตครอบครัวของลูกสาว แต่ในรายละเอียดของข่าว “เรื่องราวเกี่ยวกับบันทึก” นี้กลับอยู่ในตอนท้ายของข่าว ไม่ได้นำมาเสนอเป็นประเด็นในตอนต้นเหมือนกับที่ให้ความสำคัญไว้ในพาดหัวข่าว

แต่การที่หนังสือพิมพ์เลือกนำเสนอประเด็น “บันทึก” มาพาดหัว ก็เพราะต้องการให้ข่าวของตัวเองเป็นจุดสนใจ ด้วยคำว่า “บันทึก” นั้น แสดงให้เห็นถึงนัยยะของความเป็นส่วนตัว เพราะบันทึกเป็นสิ่งที่ใครสักคนหนึ่งเขียนขึ้นเพื่อเป็นการเตือนใจหรือระลึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น เป็นเครื่องหมายหรือตัวแทนแห่งความทรงจำของบุคคล ดังนั้นบันทึกจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับเจ้าของบันทึกนั่นเอง และค่อนข้างที่จะเป็นเรื่องส่วนตัวอยู่สักหน่อย และในเมื่อมีบุคคลจะแฉ “บันทึก” ให้อ่าน จึงเป็นเรื่องที่คนในสังคมให้ความสนใจอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “บันทึก” ของ “คนวงใน” (พ่อ) เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังเป็นข่าวดังอยู่ในขณะนี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการจั่วหัวว่า

แฉพฤติกรรมอัปยศ → แฉ คือการเปิดเผยหรือเปิดโปงให้สังคมได้รับรู้ความเป็นจริง

พฤติกรรมอัปยศ คือการแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำที่แย่งๆ

น่าอดสู

ซึ่งการใช้ภาษาในลักษณะนี้ ยิ่งทำให้ดึงดูดใจมากยิ่งขึ้น แต่ความสนใจจะเป็นในลักษณะของการอยากรู้อยากเห็นไปภายในของครอบครัวคนอื่น ดังนั้น จากพาดหัวข่าว คงหนีไม่พ้นการเป็นเรื่องของ “ครอบครัว” ครอบครัวหนึ่งเท่านั้น

การใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์สะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่ว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องของสามี - ภรรยา เช่น...สามีผู้รักเมียนางงามด้วยวิธีการไม่เหมือนใคร...หรือเป็นเรื่องคราวเคราะห์ของบุคคล เช่น...อดีตธิดาของนางสาวไทย ที่ประสบวิบากกรรม...

รวมไปถึงการพยายามย้าในเรื่องของสถานภาพและควมมีตำแหน่งควมงามของนางอา
วีวรรณ เพื่อเน้นความเป็นคนดังในสังคม เป็นบุคคลสาธารณะ ซึ่งหนังสือพิมพ์ก็มีสิทธิในการราย
งานข่าวของบุคคลสาธารณะให้ประชาชนได้รับรู้ด้วยเช่นกัน และเมื่อเอาสองสถานภาพของนางอา
วีวรรณ มาต่อกัน เป็นเมียนางงาม นั้น ยิ่งทำให้เห็นว่ ผู้หญิงก็ไม่สามารถเป็นอะไรได้มากกว่าการ
เป็นเมียหรือแม่ และในชีวิตของผู้หญิงก็คงไม่พ้นในเรื่องของหน้าตาหรือควมงาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษากรเวลาเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิบัติจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิบัติ		
คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม	วันที่ 4 สิงหาคม 2539	ข่าวสด	ตำรวจแนะนำให้นายคดี ศรีเข้าเช็คประสาท ส่วน กรณีที่นายคดีศรีแจ้ง ความว่า น.ส.อารีวรรณ พยายามฆ่าตัวเองนั้น ตำรวจจะสอบสวนพยาน หลักฐานทั้งหมด ถ้าเรื่องมี น้ำหนักก็จะแจ้งข้อหาให้ น.ส.อารีวรรณรับทราบ	พล.ต.ต. บริบูรณ์ ภูมิภักดี ผบ.ท.น. ได้วิเคราะห์ถึง เรื่องราวทั้งหมด และเห็นสมควร ว่านายคดีศรี ควรได้รับการ ตรวจสอบสวนทาง การแพทย์ จึงได้ แนะนำเรื่องนี้กับ เจ้าหน้าที่สอบสวน ส.น.พญาไท ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ก็ ได้แนะนำต่อ พล.ต.บัญญัติ ว่า ควรพยานายคดี ศรีเข้าตรวจ และ หากแพทย์ตรวจ พบว่านายคดีศรี มีอาการผิดปกติ ทางระบบ ประสาทก็จะเป็น ผลดีในแง่ กฎหมาย สำหรับ	นางณัฐรดี วิวัฒน์ชาติ หรือ น.ส.อารีวรรณ จตุทอง อดีตตรวจ น.ส.ไทย ได้หนี ออกจากบ้าน และเข้าร้องเรียน ต่อนายกฯ ว่าถูก นายคดีศรี วิวัฒน์ชาติ สามี ทำร้ายโดยนายก ได้สั่งการให้ ดำเนินคดีต่อน ซึ่ง น.ส.อารี วรรณได้แจ้ง ความกลับ ภรรยาตัวเอง ข้อ หาพยายามฆ่า และหลักทรัพย์ พร้อมกับนำภาพ ถ่ายนิ้วของ น.ส. อารีวรรณ ให้ ตำรวจและสื่อ เพื่อยืนยันว่าตัว	เจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้แบ่งชุดสืบ สวนสอบสวน ออกเป็น 2 ทีม เพื่อสืบหาพยาน และหลักฐาน เพราะทั้งสอง ฝ่ายออกมาแจ้ง ความซึ่งกันและ กัน แต่ในกรณีที่ นายคดีศรีนำรูป ถ่ายนิ้วของ ภรรยาไปให้เจ้า หน้าที่เป็นหลัก ฐานนั้นถือว่าไม่ สามารถที่จะนำ มาใช้แก้ต่างใน คดีทำร้ายร่างกาย ที่ น.ส. อารีวรรณแจ้ง ความไว้ได้	พล.ท. ประพาฬ ภูจิตติกร เจ้า กรมพระธรรมนูญ นุญ กล่าวถึงเรื่องที่มี นายทหารพระ ธรรมนูญเข้าไป ร่วมฟังการสอบ สวนของนายคดี ศรีว่านายทหาร พระธรรมนูญคน นั้นเป็นอาทฯ ของนายคดีศรี จึงไปเป็นการ ส่วนตัว ไม่ได้ไป โดยหน้าที่นาย ทหารพระธรรมนูญ นุญ	แนะนำ "อ้วน" เช็คประสาท บิ๊ก ตร.สงสัย "เพี้ยน" ซึ่รูปนิ้ว แก้คดีไม่ได้		

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษากรเลาเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนือง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
				<p>ตัวนายคณิศร เอง ส่วนกรณีที่น่าย คณิศรแจ้งความ กลับ น.ส.อารี วรรณนั้น หาก พยานและหลัก ฐานมีน้ำหนัก ทางตำรวจก็ จะแจ้งข้อหาต่อ น.ส.อารีวรรณ</p>	<p>เองไม่ได้บังคับ ภรรยาให้ถ่าย ตามที่ถูกกล่าว หา</p>					

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย

(ข่าวสด , 4 สิงหาคม 2539)

การรายงานข่าว เป็นการนำเสนอข่าวทางด้านตำรวจ เกี่ยวกับคดีความ ซึ่งก็ไม่มีอะไรคืบหน้ามากนัก ลักษณะของการลงข่าวจึงเป็นการให้ภูมิหลังของเรื่องราวอย่างละเอียด โดยข่าวได้เล่าว่า

“จากกรณีนางณัฐรดี วิวัฒน์ชาติ อายุ 24 ปี หรือชื่อเดิม นางสาวอารีวรรณ หรือน้องอ้วน จตุทอง อดีตรองนางสาวไทย ปี 2537 รุ่นเดียวกับ “น้องป๊อป” อาริยา สิริโสภา นี้ออกจากบ้าน ก่อนที่จะเข้าร้องเรียนนายบรรหาร ศิลปอาชา นายกรัฐมนตรี ว่าถูกสามีคือนายคณิศร วิวัฒน์ชาติ อายุ 21 ปี ทำร้ายร่างกายและข่มขู่ทารุณต่าง ๆ นานา เช่น ตบตี ใช้บุหรี่จี้มือ ใช้เทียนหยดตามร่างกายและบังคับให้ถ่ายภาพนู้ด โดยนายภักดิ์ให้พล.ต.อ.พจน์ บุญยะจินดา อ.ตร. ดำเนินการเรื่องนี้ด่วน ต่อมานางสาวอารีวรรณแจ้งความที่สน.พญาไท ให้ดำเนินคดีสามีขอหาทำร้ายร่างกายและกักขังหน่วงเหนี่ยว ขณะที่นายคณิศรก็ได้แจ้งความกลับภรรยาตัวเองในข้อหาพยายามฆ่าและลักทรัพย์ พร้อมกับนำภาพถ่ายนู้ดของรองนางสาวไทยให้กับตำรวจและสื่อมวลชน เพื่อยืนยันว่าตัวเองไม่ได้บังคับภรรยาให้ถ่ายนู้ดตามที่ถูกกล่าวหา...”

รวมไปถึงการสัมภาษณ์นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ถึงความคืบหน้าในคดี คือพล.ต.ต.บริบูรณ์ วุฒิกักดี ผบก.น.เหนือ ซึ่งในคำให้สัมภาษณ์ก็สะท้อนให้เห็นว่าไม่มีเรื่องราวคืบหน้าแต่อย่างใด นอกจากเป็นการรายงานซ้ำกับภูมิหลังที่ได้เล่าไปในตอนต้นแล้วว่า สองสามีภรรยาต่างผลัดกันแจ้งข้อหาซึ่งกันและกัน ซึ่งนายคณิศรก็ได้เดินทางมารับทราบข้อกล่าวหาโดยได้ปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาและประกันตัวออกไป ส่วนการแจ้งความของนายคณิศรว่านางสาวอารีวรรณพยายามฆ่าตนเองนั้น จะมีการดำเนินการสอบสวนว่าเรื่องนี้มีความเป็นจริงแค่ไหน โดยจะสอบสวนทั้งพล.ต.ปัญญาและภรรยา รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องรู้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด หากพบว่าเรื่องมีน้ำหนักก็จะแจ้งข้อหาให้นางสาวอารีวรรณรับทราบทันที

นอกจากนี้ข่าวยังได้นำเสนอคำให้สัมภาษณ์ของพล.ต.ต. บริบูรณ์ ในส่วนของการให้ความเห็นว่า “จากข้อมูลเรื่องนี้ทั้งหมดที่ได้รับทราบมา ตนวิเคราะห์ดูแล้วเห็นสมควรว่านายคณิศรจะต้องได้รับการตรวจสอบทางการแพทย์ จึงแนะนำเรื่องนี้กับเจ้าหน้าที่สอบสวนสน.พญาไท โดยช่วงที่นายคณิศรพร้อมด้วยครอบครัวเดินทางมารับทราบข้อหาจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ได้สอบถามพล.ต.ปัญญาเกี่ยวกับลูกชายหลายเรื่อง ทำให้ทราบว่าพล.ต.ปัญญารักลูกชายมาก เจ้าหน้าที่จึงบอกให้พานายคณิศรไปหาแพทย์เพื่อเช็คระบบประสาท เพราะจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามที่เป็นข่าวนั้น รู้สึกว่านายคณิศรอาจจะเพี้ยนๆอยู่พอสมควร...”

ซึ่งการให้ความคิดเห็นถึงเรื่องนี้ของพล.ต.ต. บริบูรณ์ หนังสือพิมพ์ได้ให้ความสำคัญมาก ด้วยการเน้นเป็นประเด็นพาดหัวข่าว สะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่ว่า เมื่อมีผู้ชายที่ใช้ “อำนาจ” เหนือผู้หญิงโดยไม่ชอบธรรม สังคมมักมองผู้ชายคนนั้นว่าผิดปกติจากผู้ชายทั่วไป ทั้งๆที่ในความเป็นจริง เรื่องเหล่านี้มีปรากฏอยู่ในสังคม แต่เราพยายามไม่มองหรือมองข้ามปัญหาไป โดยการโยนความผิดไปให้กับ ความผิดปกติก่อใจคิด ทั้งๆที่เป็นเพราะสังคมนั่นเองที่ได้ให้อำนาจแก่ผู้ชาย และได้มอบความรู้สึกในการเป็นเจ้าของอำนาจเหล่านั้นโดยการใช้อำนาจเหนือตัวร่างกายและจิตใจของผู้หญิง

ในตอนท้ายของข่าว หนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่ในการ “แก้ข่าว” ในเรื่องที่พล.ต. ปัญญา ได้นำนายทหารพระธรรมนูญเข้าฟังการสอบสวนคดีของนายคดีศร ซึ่งคนที่ออกมาพูดถึงเรื่องนี้ไม่ใช่ พล.ต. ปัญญา แต่เป็น พล.ท. ประภาพร กุลพิจิตร เจ้ากรมพระธรรมนูญ ออกมาให้ข่าวเองว่า

“กรณีที่พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ รมว.กลาโหม ออกมาระบุว่า พล.ต.ปัญญาไม่มีสิทธิ์นำนายทหารพระธรรมนูญไปร่วมฟังการสอบสวนลูกชายได้เนื่องจากนายคดีศรไม่ได้เป็นทหาร ว่า พล.อ. มนุ มุดทะละกิจ นายทหารพระธรรมนูญจากกรมยุทธศึกษาทหารยก ซึ่งไปร่วมฟังการสอบสวนคำนายคดีศรนั้น ไปในฐานะญาติสนิทคือเป็น “คุณอา” ของนายคดีศร โดยเป็นน้องชายแท้ๆ ของพล.ต.ปัญญา ซึ่งข่าวที่ออกมานั้นส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าเป็นญาติกัน เขาเป็นอากับหลานจึงไปเป็นการส่วนตัว ไม่ได้ไปโดยหน้าที่นายทหารพระธรรมนูญ คงเป็นการเข้าใจผิดกัน...”

การนำเสนอข่าวตรงส่วนนี้ของหนังสือพิมพ์ ทำให้ส่วนของการแก้ข่าว มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 4 สิงหาคม 2539)

“แนะผ้า “อ้วน” เช็กประสาท บิ๊กตร.สงสัย “เพี้ยน”

การนำเอาประเด็นเรื่องของการเช็กประสาท ขึ้นพาดหัวข่าว ทั้งๆที่ในรายละเอียดของข่าว มีการนำเสนอถึงเรื่องนี้แค่บางส่วนเท่านั้น เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของหนังสือพิมพ์รวมไปถึงคนในสังคมด้วยว่า เมื่อมีผู้ชายใช้ “อำนาจ” หรือ “ทำร้าย” ร่างกายผู้หญิง คนมักคิดว่า ผู้ชายคนนั้นเป็นคนผิดปกติ ถึงได้ทำเช่นนั้น ในขณะที่ความเป็นจริงการทำร้ายร่างกายในครอบครัว ยังคงมีอยู่ และผู้ชายเหล่านั้นก็ปกติดี เป็นเหมือนคนธรรมดาที่เราเห็นกันอยู่ทั่วไป แต่ที่คนในสังคมไม่รู้ก็เพราะว่า กรอบความคิดของสังคมได้ปิดกั้นเอาไว้ว่า เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องภายในครอบครัว จะมาป่าวประกาศให้คนในสังคมรับรู้ไม่ได้ ดังมีคำสอนไว้ว่า “ความในอย่านำออก ความนอก

อย่านำเข้า” หากคนในสังคมรู้จักจะกลายเป็นเรื่อง “อื้อฉาว” ไป เหมือนกับที่หนังสือพิมพ์ใช้ภาษา
ว่า **คดีอื้อฉาวรองนางสาวไทย**

การใช้ภาษาที่พยายามเน้นความคิดว่า นายคณิศรเป็นโรคประสาทหรือเป็นโรคจิตนั้น
เป็นการสร้างความชอบธรรมให้กับคำถามในสังคมว่า ผู้ชายทำกับผู้หญิงได้ถึงขนาดนี้เลยหรือ
เพราะถ้าเมื่อคำตอบกลายเป็นว่า “ที่เขาทำเช่นนี้ก็เพราะเขาเป็นโรคจิต” คำถามที่เคยเกิดขึ้นใน
สังคมก็จะจางหายไป เพราะสังคมได้คำตอบที่พึงพอใจแล้วว่า ที่เขาทำก็เพราะเขาเป็นคนผิดปกติ
เขาไม่ได้เป็นคนธรรมดาอย่างเราๆ

คนในสังคมไม่กล้าเผชิญหน้ากับความเป็นจริง ว่าความรุนแรงภายในครอบครัวเป็นเรื่องที่
เกิดขึ้นอยู่ทุกวัน ทุกคืน และเกือบทุกๆครอบครัวในสังคมไทย ซึ่งเป็นสังคมที่ให้อำนาจแก่ผู้ชาย
เสมอมา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม	วันที่ 5 สิงหาคม 2539	ข่าวสด	ผู้อำนวยการโรงพยาบาล สมเด็จพระเจ้าพระยาให้ความ เห็นว่า นายคณิศรไม่ได้ เป็นโรคจิต แต่เข้าชาย "ซา ติสต์" หรือความเบี่ยงเบน ทางเพศ ทางด้าน น.ส.อา ริวรรณออกแถลงการณ์ถึง สื่อมวลชนว่า หากผู้ใดเข้า ไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการ เผยแพร่ภาพนู้ดของตนนั้น จำเป็นต้องดำเนินคดีเพื่อ ปกป้องตนเองและครอบครัว จากการเสื่อมเสียชื่อเสียง	น.พ.ม.ล.สมชาย จักรพันธ์ ผอ.รพ. สมเด็จพระ เจ้าพระยาให้ ความเห็น ว่า นายคณิศรไม่ได้ เป็นโรคจิต แต่ พฤติกรรมที่ แสดงออกมา ค่อนข้างรุนแรง ตรงกับลักษณะ "ซาติสต์" หรือ ความเบี่ยงเบน ทางเพศ หรือ ความแปรปรวน ทางเพศ อีกทั้ง ยังแนะนำให้ น.ส.อารีวรรณ และนายคณิศร มาพบจิตแพทย์ เพื่อตรวจสอบ และวัดผล	นางณัฐวดี วิวัฒน์ชาติ หรืออารีวรรณ จตุทอง รอง น.ส. ไทย ปี 37 นี้ ออกจากบ้านเข้า ร้องเรียนนายก ศรี วังน้อย สามีทำร้ายร่าง กาย ซึ่งนายกได้ สั่งการให้ตำรวจ ช่วยเหลือเต็มที่ โดย น.ส.อารี วรรณ ได้แจ้ง ความไว้ที่ สน. พญาไท ให้ ดำเนินคดีกับ สามีขอหาทำร้าย ร่างกายและกัก ขังหน่วงเหนี่ยว นายคณิศรเข้า มอบตัวและแจ้ง ข้อหากลับต่อ	ทางด้าน น.ส.อา ริวรรณ ได้ออก แถลงการณ์ถึง เรื่องภาพนู้ดว่า หากใครมีส่วน เกี่ยวข้องในการ เผยแพร่ จำเป็น ต้องดำเนินคดี เพื่อปกป้องชื่อ เสียงของตัวเอง และครอบครัว	น.พ.ม.ล.สมชาย จักรพันธ์ ผอ.รพ. สมเด็จพระ เจ้าพระยา	อธิบายถึง พฤติกรรมของ ความแปรปรวน ทางเพศ	"อ้วน" ประณาม ผิวแจ่มภาพนู้ด ออก "แถลง การณ์" ลั่นแจ้ง จับเพิ่มอีก	- โปรดอ่านใน ส่วนของกร วิเคราะห์

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิริยา		
					<p>น.ส.อารีวรรณ ขอหาพยายาม ฆ่า - ลักทรัพย์ และนำภาพผู้ มาให้ตำรวจและ สื่อดูว่าไม่ได้เป็น การบังคับแต่ อย่างใด ซึ่ง ระหว่างการมอบ ตัวนั้น พล.ต.ต. บริบูรณ์ วุฒิ ภัคดี ได้แนะนำ ให้ พล.ต.บัญญัติ วิวัฒน์ชาติ พา ลูกชายเข้าเช็ค ระบบประสาท</p>					

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 5 สิงหาคม 2539)

การนำเสนอข่าวในวันนี้ ยังคงย้ำประเด็นในเรื่องของ “ความผิดปกติทางจิต” ของนายคณิศร โดยการไปสัมภาษณ์จิตแพทย์ว่าเขาเป็นบุคคลเช่นไร แต่คำตอบที่ได้จากนายแพทย์กลับกลายเป็นว่าเขาเป็นคนที่ปกติ ไม่ได้บ้า แต่หนังสือพิมพ์ก็ได้ให้พื้นที่เกือบทั้งหมดแก่นายแพทย์ได้อธิบายถึงอาการของนายคณิศร เพราะข่าวสดกำลังนำเสนอประเด็นของ “อาการหรือพฤติกรรม” ของนายคณิศรอยู่

แม้ว่าเนื้อหาข่าวส่วนใหญ่จะเป็นการรายงานคำให้สัมภาษณ์ของ น.พ.ม.ล.สมชาย จักรพันธุ์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา เกี่ยวกับพฤติกรรมของนายคณิศรนั้น แต่ในตอนต้นหนังสือพิมพ์ก็ยังย้ำภูมิหลังของเรื่องราวอย่างละเอียดและชัดเจนว่านางอารีวรรณถูกกระทำอย่างไรบ้าง เหมือนกับการรายงานในทุกๆวันที่ผ่านมา ว่า “...นางอารีวรรณ จตุทอง หรือน้องอ้วน อติตรองนางสาวไทยปี 2537หนีออกจากบ้านเข้าร้องเรียนนายกษ ว่าถูกสามี คือนายคณิศร วิวัฒน์ชาติ ทำร้ายร่างกาย และข่มขู่ต่าง ๆ นานา เช่น ตบตี ไข่มุหรือจี้ ใช้เทียนหยดตามร่างกาย และบังคับให้ถ่ายภาพนู้ด...” ซึ่งการรายงานข่าวในลักษณะนี้ เป็นการยิงตอกย้ำผู้ที่ตกเป็นข่าว และยังหนังสือพิมพ์เน้นลักษณะของการถูกกระทำมากเท่าไรก็จะทำให้ผู้อ่านเพิ่มความสนใจในส่วนนี้มากขึ้นเท่านั้น จนมองไม่เห็นประเด็นความเป็นจริงที่ว่า มีการใช้ความรุนแรงในครอบครัวมากขึ้นทุกวัน ประชาชนก็จะสนใจติดตามข่าวแค่นางอารีวรรณถูกกระทำอย่างไรบ้าง อาจจะมีรู้สึกเห็นใจและสงสาร แต่นั่นก็เป็นความรู้สึกของคนในสังคมต่อชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้มีความรู้สึกที่ว่าเรื่องเหล่านี้เป็นปัญหาของสังคม ที่ทุกคนจะต้องร่วมกันแก้ไขให้ดีขึ้น เพราะน้ำหนักของการรายงานข่าว หนังสือพิมพ์ได้วางตำแหน่งของเรื่องนี้ไว้แล้วว่าเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล มิได้เป็นปัญหาสังคมแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม การที่หนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่ในการนำเสนอคำให้สัมภาษณ์ของ น.พ.ม.ล.สมชาย จักรพันธุ์ ถึงคำอธิบายพฤติกรรมของนายคณิศรว่า

“...พฤติกรรมต่างๆที่นายคณิศรแสดงออกมาค่อนข้างรุนแรงตรงกับลักษณะที่เรียกกันว่า ซาดิสต์ หรือความเบี่ยงเบนทางเพศ หรือความแปรปรวนทางเพศนั่นเอง ในวงการแพทย์ซาดิสต์จะไม่ถือว่าเป็นโรคจิตแต่อย่างใด แต่จะเป็นความผิดปกติของความต้องการทางเพศที่เกิดขึ้นเฉพาะบางคนบางคู่เท่านั้น และถ้าทั้งสามีภรรยามีความต้องการหรือพึงพอใจเหมือนกัน ก็ไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด ที่เป็นปัญหาให้พบเห็นอยู่บ่อยๆก็เพราะฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทนไม่ได้...อย่างไรก็ตามพฤติกรรมดังกล่าวไม่ได้เป็นที่ยอมรับของสังคม ถ้าอยากให้สังคมยอมรับก็ต้องปรับพฤติกรรมใหม่ ซึ่งมีทางที่รักษาให้หายได้...ส่วนที่ว่าครอบครัวนายคณิศรให้ความรักลูกชายคนนี้นั้น ต้องพิจารณาดูว่าตั้งแต่วัยเด็กได้รับการเลี้ยงดูอย่างไรบ้าง เช่น ข่มขู่คนในบ้านหรือไม่ เคยทารุณสัตว์บ้างหรือไม่

ลักษณะของครอบครัวมีใครบ้าง อยู่ด้วยกันกี่คน โดยเฉพาะในเรื่องของความรักที่ได้จากบิดามารดามีการแสดงออกหรือประพจน์ให้เห็นอย่างไร เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นเดี๋ยวนี้นี้ แต่ต้องสะสมมาก่อนและปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ...”

การนำเสนอส่วนนี้ของหนังสือพิมพ์ ถือเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมแบบนี้ว่าเป็นแค่ความแปรปรวนทางเพศเท่านั้น ไม่ได้เป็นโรคจิตแต่อย่างใด ทำให้ผู้อ่านเข้าใจมากขึ้นว่าผู้ชายที่มีพฤติกรรมเช่นนี้เป็นคนธรรมดา ไม่ได้เป็นโรคจิตหรือเป็นคนบ้าแต่อย่างใด ทำให้ประเด็น “โรคจิต” ที่กำลังได้รับความสนใจนั้นต้องตกไป ซึ่งจะส่งผลให้สังคมหันมาพิจารณาประเด็น “ปัญหาความรุนแรง” มากยิ่งขึ้น

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 5 สิงหาคม 2539)

“อ้วน” ประณาม ผัวแจกภาพนู้ด ออก “แถลงการณ์” ลั่นแจ้งจับเพิ่มอีก

จากพาดหัวข่าวคิดว่าในรายละเอียดจะเป็นการให้สัมภาษณ์ของนางอารีวรรณต่อพฤติกรรมของสามี และคงเป็นเรื่องเป็นราวที่ใหญ่โต เพราะใช้คำว่า “ประณาม” ซึ่งเป็นคำที่ค่อนข้างรุนแรงในการตำหนิตั้งพฤติกรรมหรือการกระทำของใครบางคน

แต่ในรายละเอียดของข่าวนั้น การประณาม ที่หนังสือพิมพ์ได้พาดหัวข่าวไว้ นั้น เป็นแค่เพียงการออกแถลงการณ์ที่แจ้งของนางอารีวรรณที่ส่งมายังสื่อมวลชน ซึ่งหนังสือพิมพ์ได้นำเสนอไว้ในตอนท้ายของข่าวว่า

“เรียนสื่อมวลชน ตามที่นายคณิศร วิวัฒน์ชาติ ได้นำภาพนู้ดที่บังคับให้ข้าพเจ้าถ่ายด้วยความเต็มใจไปมอบหรือจำหน่ายให้กับบุคคลต่างๆ เพื่อเป็นเหตุผลในการกล่าวอ้างว่าข้าพเจ้าเต็มใจถ่ายภาพ ซึ่งเป็นความเท็จนั้น ในความเข้าใจของข้าพเจ้าเชื่อว่า นายคณิศรพยายามทำให้ข้าพเจ้าได้รับความอับอายเสื่อมเสียชื่อเสียง ไม่สามารถอยู่ในสังคมอีกต่อไป โดยเริ่มตั้งแต่การกล่าวหาว่าข้าพเจ้าเป็นเอดส์แล้ว การกระทำดังกล่าวเหล่านี้อยู่ในระหว่างการดำเนินคดี ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเรียนให้ทราบว่า หากผู้ใดยังเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ดังกล่าวอีก ข้าพเจ้าจำเป็นต้องดำเนินคดีปกป้องตนเองและครอบครัวจากการเสื่อมเสียชื่อเสียง สำหรับนายคณิศรนั้น ข้าพเจ้าจะแจ้งความดำเนินคดีเพิ่มเติมอย่างแน่นอน”

ส่วนเนื้อหาส่วนใหญ่ที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอก็คือ การสัมภาษณ์ น.พ.ม.ล. สมชาย จักรพันธุ์ ที่วิเคราะห์พฤติกรรมของนายคณิศรว่านายคณิศรไม่ได้เป็นโรคจิตนั้น เนื้อหาตรงส่วนนี้ไม่มีปรากฏในพาดหัวข่าวเลย นั่นเป็นเพราะว่าคำให้สัมภาษณ์ของ น.พ.ม.ล. สมชาย ที่บอกว่านายคณิศรไม่ได้บ้า นั้นเป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจพอ หากผลการวิเคราะห์ที่ออกมาว่านายคณิศรเป็นบ้าหรือเป็นโรคจิต หนังสือพิมพ์คงนำเรื่องนี้ขึ้นพาดหัวแทน

การพาดหัวว่า “ อ้วน ประณาม ผัวแจกภาพนู้ด ” ก็เพื่อต้องการเรียกร้องความสนใจ เป็นการขายข่าว โดยเอาตัวบุคคล คือนางอารีวรรณ มาเป็นตัวเรียกร้องความสนใจ โดยพยายามเน้นให้เห็นถึงความขัดแย้งของเรื่องราว ว่าวันนี้ ฝ่ายหญิง ออกมา “ประณาม” ฝ่ายชาย แต่หากไปอ่านในรายละเอียดของข่าวแล้วจะพบว่าไม่มีอะไร นอกจากจะเป็นการแถลงการณ์ชี้แจงของนางอารีวรรณที่ใช้ภาษาธรรมดาเท่านั้น และหนังสือพิมพ์ก็ได้นำส่วนของ “แถลงการณ์” นี้ไปไว้ในส่วนท้ายของการรายงานข่าวด้วย ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ก็ได้ไม่ได้ให้ความสำคัญของแถลงการณ์เท่าใดนัก แต่ที่นำมาขึ้นพาดหัวข่าวก็เพราะหนังสือพิมพ์รู้ดีว่าสามารถเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
คุณชารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม	วันที่ 6 สิงหาคม 2539	ข่าวสด	น.ส.ชารีวรรณ จตุทอง ทำหนังสือขอความเป็นธรรมให้มารดาไปยื่นที่กรมฯ อธิการสภาพผู้แทนราษฎรเพื่อดูแลคุ้มครองระหว่างดำเนินคดี	น.ส.ชารีวรรณ จตุทอง หรือนางณัฐรติ วิวัฒน์ชาติ ทำหนังสือขอความเป็นธรรมให้นางอนงค์ จตุทอง มารดาไปยื่นที่กรมฯ อธิการสภาพผู้แทนราษฎรเพื่อดูแลคุ้มครองระหว่างต่อสู้เรียกร้องสิทธิ ดูแลความปลอดภัยในชีวิต และพหุแม่ญาติพี่น้อง รวมทั้งหาวิธีการยื่นขังภาพผู้ดูแลซึ่งถูกบีบบังคับให้ถ่ายไม่ให้ออกเผยแพร่	นางณัฐรติ วิวัฒน์ชาติ อดีต รอง น.ส.ไทย แจ้งความจับ นายคณิตกร วิวัฒน์ชาติ สามี ในข้อหาทำร้ายร่างกายและทำ ให้เสื่อมเสียเสรีภาพ ส่วนนายคณิตกรได้แจ้งความกลับนางณัฐรติ ซื่อหาพยายามฆ่า - สักทรีพย์ และได้ นำภาพผู้คุมมาโชว์ว่าไม่ได้เป็นการขู่บังคับ	ทางตำรวจเร่ง สอบสวนคดี โดย ไปสอบปากคำ จากชาวบ้านว่า นางณัฐรติถูก บังคับให้แก้ผ้าไป ชื่อของจริงหรือไม่ ชาวบ้านยืนยันว่ามีจริง แต่ ปฏิเสธที่จะมาเป็นพยานให้ สำหรับผลการตรวจร่างกาย นางณัฐรติ มีร่อง การถูกทำร้าย หลายแห่ง ซึ่งเท่า กับจำคดีนี้ไม่มีหลักฐานสำหรับกรณี ที่นายคณิตกรแจ้ง ความกลับในข้อหาพยายามฆ่า โดยอ้างพยานคือ พ่อแม่ นั้น หลักฐานอ่อน	นางอนงค์ จตุทอง มารดา นางณัฐรติ นางมาลีรัตน์ แก้วท่า กรมมาลี การเขวชวน สตรี และผู้สูงอายุ	ขอความเป็นธรรมให้ถูกสาวจ์ ชื่นชม "น้องช้วน" เพราะถือ เป็นนิมิตหมายใหม่ให้ผู้หญิงถูกทำร้ายแล้วกล้า เปิดเผยความจริง	"น้องช้วน" ยืน สภา ระบุรูปผู้ ต แฉอีกตัวเผ่า ทั้งเป็น	- โปรดอ่านใน ส่วนของการ วิเคราะห์

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 6 สิงหาคม 2539)

เป็นเรื่องราวของการทำหนังสือร้องเรียนต่อกรมการศึกษานอกโรงเรียน สภาผู้แทนราษฎร ของนางอารีวรรณ เพื่อขอความเป็นธรรม แต่ก่อนที่รายละเอียดของข่าวจะนำเสนอในเรื่องนี้ ก็ได้มีการเล่าเข้าสู่ถึงเรื่องราวการถูกระงับการกระทำของนางอารีวรรณ รวมไปถึงการรายงานถึงความคับหน้าของคดีในส่วนของการสอบสวนในข้อที่ว่านางอารีวรรณถูกบังคับให้แก้ผ้าเดินออกจากบ้านไปซื้อของที่ร้านค้า โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจได้สอบปากคำชาวบ้านในละแวกดังกล่าวต่างก็ยืนยันว่าเหตุการณ์ดังกล่าวมีจริง

นอกจากนี้ข่าวยังได้รายงานอีกว่า มีการสอบสวนเจ้าหน้าที่สายตรวจสน.พญาไท ซึ่งเคยรับแจ้งเหตุที่บ้านของนายคณิศร และเป็นผู้ไประงับเหตุ และพบนางณัฐรดี ยืนเปลือยกายอยู่ที่บริเวณนอกรั้วหน้าบ้านพักภายในซอยอารีสัมพันธ์ 7 ซึ่งรายงานข่าวได้นำเสนอคำให้การของเจ้าหน้าที่สายตรวจว่า

“...ผู้หญิงยืนอยู่ในสภาพร่างกายเปลือยเปล่า ใช้มือปิดของสงวนไว้ โดยมีชาวบ้านกลุ่มหนึ่งนำหนังสือพิมพ์มาให้ปกปิดร่างกายให้ สำหรับผู้ชายซึ่งเป็นคู่กรณีนั้นยืนอยู่ใกล้ๆกับฝ่ายหญิง จึงสอบถามว่ามีปัญหาอะไรกัน ฝ่ายชายได้พูดว่าเป็นเรื่องของผัว-เมีย ตำรวจไม่เกี่ยว เจ้าหน้าที่จึงแนะนำให้ฝ่ายหญิงเข้าไปในบ้านเพื่อหาเสื้อผ้าใส่...”

ถึงแม้ว่าการรายงานในประเด็นเหล่านี้จะเป็นการยืนยันคำพูดของนางอารีวรรณว่า สิ่งที่เธอพูดนั้นเป็นความจริง แต่การขำในประเด็นเหล่านี้ (ลักษณะของการถูกระงับ) คงทำให้ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวต้องเจ็บปวดไม่มากนักน้อย เพราะดูเหมือนว่าเธอจะถูกกระทำซ้ำอีกครั้งในทุกๆวันที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอ

บางครั้งสิ่งที่หนังสือพิมพ์นำเสนอก็เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของสังคมที่ว่า คำพูดของผู้หญิงจะเชื่อได้ก็ต่อเมื่อต้องมีพยานหลักฐานยืนยันให้เห็นชัดเจน

แต่อย่างไรก็ตามการให้พื้นที่หนังสือพิมพ์ในการลงรายละเอียดเกี่ยวกับหนังสือร้องเรียนที่นางอารีวรรณทำถึงประธานคณะกรรมการเยาวชน สตรี และผู้สูงอายุ สภาผู้แทนราษฎรนั้น ถือว่าเป็นส่วนที่ดี เพราะอย่างน้อยก็ได้มีส่วนช่วยให้เสียงของผู้หญิงได้สะท้อนออกมาถึงสิ่งที่ตัวเองเคยประสบ รวมไปถึงความต้องการและข้อเรียกร้องต่างๆ

“...ข้าพเจ้าใช้ชีวิตสมรสอยู่ในครอบครัวของสามีตลอดเวลาที่เกิดปัญหาครอบครัว ข้าพเจ้าได้พยายามอดทนยอมตามที่สามีต้องการมาตลอด ครั้งแรกด้วยความลำบากแบบหญิงไทยที่มีความคิดแบบเก่าๆว่าลูกผู้หญิงต้องเคารพเชื่อฟังชายผู้เป็นสามี และจำทนอยู่ในระบบข้อมติและต่อยอมมาตลอด เคยคิดจะหนีหลายครั้ง แต่ถูกขู่จะทำร้ายครอบครัวเดิมของข้าพเจ้าตลอดเวลา ทำให้พ่อแม่พี่น้องของข้าพเจ้าอยู่ในลักษณะหวาดผวาก็จะถูกคุกคามจากภยมีด และสิ่งที่ข้าพเจ้ากลัวอย่างยิ่งคือถูกบังคับให้ถ่ายภาพเปลือยกายไปลามกอนาจารเก็บไว้ และขู่ข้าพเจ้าตลอดมาว่า ถ้าข้าพเจ้า

ไม่ทำตามคำสั่งหรือคิดจะหนี จะเอาภาพลามกของข้าพเจ้าออกเผยแพร่ประจาน ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนสงสัยว่าทำไมข้าพเจ้าจึงยอมทำตาม ครอบครัวของข้าพเจ้า พ่อเป็นข้าราชการ แม่เป็นแม่บ้าน พี่ชายเป็นแพทย์ ไม่มีเส้นสายที่จะช่วยให้ข้าพเจ้าหลุดพ้นจากการหลบหนีของสามีได้

...ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยถูกทำให้ได้รับความอับอายและสูญเสียศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่พึงมี โดยการใช้ปืนจี้ให้ข้าพเจ้าแก้ผ้าแล้วลงจากรถตรงวินมอเตอร์ไซค์หน้าปากซอยอารีย์ 7 วิ่งเข้าบ้านซึ่งอยู่สุดซอย เป็นระยะทางเกือบกิโลเมตร ทำให้ข้าพเจ้าอับอายมาก วิ่งสุดชีวิตจนถึงบ้านโดยสามีขับรถถือปืนตามมา ผู้คนแตกตื่นวิ่งมาดูกัน จนกระทั่งถึงบ้านก็ยังไม่พอใจ บังคับให้ข้าพเจ้าออกมาซื้อของในสภาพเปลือยกายทั้งข้างบนและข้างล่างถึง 3 ครั้ง

...และในการซื้อของ 2 ครั้งหลัง บังคับให้ข้าพเจ้าคลานกลับจากร้านค้าเข้าบ้าน โดยถือปืนกำกับข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา มีตำรวจที่เห็นเหตุการณ์หลายนาย ด้วยความสงสารในชะตากรรมของข้าพเจ้า ทำได้แต่เพียงเอากระดาษหนังสือพิมพ์ให้ข้าพเจ้าปกปิดความอูจาดเข้าบ้าน แต่ไม่สามารถช่วยเหลือข้าพเจ้าได้

...ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยถูกลงโทษโดยการเอาน้ำสุราแม่โขงราดตัวและถือรูปจะจุดเผา ข้าพเจ้า พ่อสามีได้เข้ามาห้ามว่า ถ้าเผาข้าพเจ้าแล้วเกิดไฟไหม้บ้าน แล้วเราจะไปอยู่ที่ไหน ไม่ได้คิดถึงชีวิตของข้าพเจ้ามากกว่าทรัพย์สินของเขา ก็เลยเปลี่ยนวิธีการลงโทษข้าพเจ้าโดยการบังคับให้กินขอสฟริก 1 ขวด ทำให้ข้าพเจ้าปวดท้องมาก ซึ่งก็ไม่มีใครช่วยเหลือข้าพเจ้าได้...

...ข้าพเจ้าคิดว่ายังมีผู้หญิงอีกหลายร้อยคนที่ประสบปัญหาถูกทารุณกรรมต่างๆจากชายผู้เป็นสามี และไม่สามารถที่จะพิทักษ์สิทธิที่ถูกล่วงละเมิดได้ เนื่องจากกลไกที่ให้ความคุ้มครองผู้หญิงโดยส่วนมากยังมีความเข้าใจว่าเรื่องครอบครัวเป็นเรื่องส่วนตัว จึงทำให้ผู้หญิงจำนวนมากตกอยู่ในภาวะวิกฤตของความรุนแรง...

...ข้าพเจ้ามาร้องเรียนครั้งนี้ เพื่อให้คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาให้ความช่วยเหลือดูแลคุ้มครองในการที่ข้าพเจ้าจะต่อสู้เรียกร้องสิทธิที่ถูกล่วงละเมิดตามขั้นตอนของกฎหมาย ดูแลความปลอดภัยในชีวิตของข้าพเจ้าและพ่อแม่ญาติพี่น้อง รวมทั้งหาวิธีการที่จะยับยั้งภยันตรายที่ข้าพเจ้าถูกบังคับให้ถ่ายไม่ให้มีการออกเผยแพร่ออกสู่สาธารณชน

...ในขณะเดียวกันกรณีตัวอย่างที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้านี้ น่าจะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อสังคม เพื่อการปรับปรุงกลไกที่ให้ความคุ้มครองพิทักษ์สิทธิของผู้หญิง อาทิ ตั๋วบทกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม รวมทั้งการรณรงค์เปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลในสังคม ให้มีการเคารพสิทธิขั้นพื้นฐานและสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของสตรีที่ชายจะล่วงละเมิดไม่ได้..."

การให้ "พื้นที่" ของหนังสือพิมพ์ในการนำเสนอเนื้อหาหนังสือเรียนของนางอารีวรรณ นั้น มีส่วนทำให้สังคมได้รับรู้ในส่วนของผู้หญิงและความต้องการของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนว่าสังคมจะได้ละเลยสิ่งเหล่านี้ตลอดมา

รวมไปถึงการลงคำให้สัมภาษณ์ของนางมาลีรัตน์ แก้วก่า กรรมการการเยาวชน สตรี และผู้สูงอายุ ที่ว่าเรื่องของสตรีถูกทำร้ายมีมานาน และเกิดขึ้นจริง คงมีส่วนทำให้สังคมมองเรื่องที่ถูกหญิงถูกทำร้ายในมุมมองที่เปลี่ยนไปด้วยความเข้าใจ “ผู้หญิง” มากยิ่งขึ้น

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 6 สิงหาคม 2539)

“น้องอ้วน” ยื่นสภา ! ระบุรูปนู้ด แฉอีกผัวเผาทั้งเป็น

จากพาดหัวข่าว สามารถครอบคลุมรายละเอียดและใจความสำคัญของข่าวได้ดีพอสมควร สำหรับในส่วน “แฉอีกผัวเผาทั้งเป็น” นั้น เป็นรายละเอียดที่อยู่ในส่วนของหนังสือการเรียกร้องขอความเป็นธรรมของนางอารีวรรณ “...ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยถูกลงโทษโดยการเอาน้ำสุราแม่โขงราดตัวและถือรูปจะจุดเผาข้าพเจ้า พ่อสามีได้เข้ามาห้าม...ก็เลยเปลี่ยนวิธีการลงโทษข้าพเจ้าโดยการบังคับให้กินซอสพริก 1 ขวด...” หากอ่านในรายละเอียดแล้วจะเห็นว่ายังไม่ทันได้เผา แต่การพาดหัวตีความได้ว่า นางอารีวรรณ ถูกกระทำไปแล้ว สะท้อนให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์พยายามพาดหัวข่าวเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน อีกทั้งการที่หนังสือพิมพ์เลือกส่วนนี้ขึ้นมาเป็น “พาดหัวข่าว” ก็เพราะเหตุการณ์นี้เป็นประเด็นใหม่ ยังไม่เคยนำเสนอมาก่อน เพราะเท่าที่ผ่านมา หนังสือพิมพ์จะรายงานลักษณะของการถูกกระทำว่า *ตบตี บุกรัง...* การพาดหัวว่า **เผาทั้งเป็น** นั้น ดูรุนแรงและดึงดูดใจได้ดี

การใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ เป็นไปเพื่อเรียกร้องและดึงดูดใจผู้อ่าน บ่อยครั้งที่ “พาดหัวข่าว” และ “รายละเอียด” ไม่ตรงกัน แต่หนังสือพิมพ์เลือกที่จะใช้ภาษาที่รุนแรงขึ้น เพียงเพื่อให้หนังสือพิมพ์ของตนดูน่าสนใจกว่าฉบับอื่น โดยได้ “ละ” สิ่งที่สำคัญที่สุดของข่าวไป นั่นก็คือ บุคคลที่ตกเป็นข่าวนั่นเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม	วันที่ 7 สิงหาคม 2539	ข่าวสด	สภาพนายความระบุการที่ นายคณิตกรกล่าวหา น.ส. อารีวรรณ เป็นแฮกส์นั้น ถือ เป็นการหมิ่นประมาท เพราะเป็นเรื่องส่วนตัว สามารถฟ้องร้องได้ ทางด้านตำรวจเร่งทำ สำนวนคดี	นายเกษม สรศักดิ์เกษม นายกสภาพนาย ความให้ความ เห็นกรณี น.ส. อารีวรรณถูก สามีระบุว่า เป็น แฮกส์นั้น สามารถฟ้องร้อง ได้ เพราะเป็น เรื่องส่วนตัว และ น.ส. อารีวรรณก็ ไม่ได้เป็นแฮกส์ ตามข้อกล่าวหา โทษจะยิ่งหนัก ขึ้น ทางด้าน ตำรวจเร่งทำ สำนวนคดีทำ ร้ายร่างกายเพื่อ สั่งให้อัยการส่ง คดีที่นายคณิตกร แจ้งกลับนั้น พยานหลักฐาน อ่อน	นางณัฐรดี จิวัฒน์ราต อดีตรอง น.ส. ไทย ปี 37 แจ้ง ความดำเนินคดี กับสามีชื่อท้าว ร้ายร่างกาย รวม ถึงบังคับด้วยปืน ต่อมานายคณิตกร แจ้งความกลับ ร้องหาพยายาม ฆ่าและนำภาพ ผู้ตนมาไว้บอกกว่า เป็นการหมิ่นใจ และจากการเมย แพร่ภาพผู้ตน ทำ ให้นางนวลนิศย์ จตุทอง มารดา นางณัฐรดี เข้า ร้องเรียนขอ ความเป็นธรรม ต่อคณะกรรมการ การสิทธิสตรี เยาวชนและผู้สูง อ่อน	ตำรวจเร่งสอบ พยานแวดล้อม คดีนางณัฐรดี จิวัฒน์ราต แจ้ง ความว่าถูกสามี ทำร้ายร่างกาย เหลือสอบพยาน อีกแค่ 2-3 คน ก็จะสามารถส่ง ให้อัยการได้ และ จากการสอบ ปากคำนาย แพทย์ที่ตรวจ บาดแผล นาง ณัฐรดี ได้ผลว่า บาดแผลมาจาก การโดนความ ร้อน แต่สำหรับ คดีที่นายคณิตกร ฟ้องกลับภรรยา นั้นในข้อหา พยายามฆ่านั้น หลักฐานยังอ่อน แต่ก็จะสอบปาก	พ.ต.อ.อนุชิต เสียมหาญ ผกก. พญาไท นายเกษม สรศักดิ์เกษม	ให้สัมภาษณ์ เรื่องความคืบ หน้าของคดี คำวินิจฉัยคดี ที่กล่าวหา น.ส. อารีวรรณ ว่าเป็น แฮกส์ และดำเนิน การทำงานของ ตำรวจที่เห็น นายคณิตกรบังคับ ให้ น.ส.อารีวรรณ เดินแก้ผ้า แล้วไม่เข้าจับกุม	"สภาพนายบึง น้องอ้วน จีฟ้อง เข้าใส่ร้าย "แฮกส์"	- โปรดอ่านใน ส่วนของข่าว วิเคราะห์

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย			วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง				
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเบื้อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด	
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา			
					ขยให้หวมคุม ครองระหว่งการ ต่อสู้คดี	คำไปเรื่อย ๆ หากมีการข้างอิง ถึงใคร					

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 7 สิงหาคม 2539)

รายละเอียดของข่าววันนี้คือ การเล่าถึงภูมิหลัง และความคับหน้าของคดีบางส่วน รวมไปถึง การลงคำให้สัมภาษณ์ของนายเกษม สรศักดิ์เกษม เกี่ยวกับเรื่องของคดีความของนางอารีวรรณ การนำเสนอข่าวเป็นลักษณะของการพยายามนำประเด็นใหม่ๆมานำเสนอ อย่างของวันนี้ก็เป็นทางด้านของสภาพนายความ แต่หากอ่านข่าวแล้วจะไม่เห็นความคับหน้าของเรื่องราวเท่าไรนัก ในตอนต้นของข่าวกล่าวถึงภูมิหลัง ซึ่งก็เป็นการเล่าซ้ำเรื่องราวที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ก็เป็นการรายงานทางด้านความคับหน้าของคดี ซึ่งความจริงก็ไม่มีอะไรคับหน้ามากนัก ยังคงอยู่ในขั้นตอนของการสอบสวนอยู่

การที่หนังสือพิมพ์พยายามนำเสนอประเด็นใหม่ในการพาดหัวข่าว แต่ในรายละเอียดของข่าวกลับไม่ต่างจากการนำเสนอของวันที่ผ่านมาเลย เป็นลักษณะของการพยายามทำให้เรื่องราวนี้ยังคงอยู่ในความสนใจของประชาชนต่อไป เพื่อที่หนังสือพิมพ์จะได้นำเหตุการณ์นี้มานำเสนอ “ขาย” ผ่านทางหนังสือพิมพ์ต่อไปได้ อย่างน้อยก็อีก 1 วัน

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 7 สิงหาคม 2539)

สภาพนายป๋องน้องอ้วน จี๋ฟองซ่า – ใสรัย “เฮดส์”

จากพาดหัวข่าว ตีความได้ว่าสภาพนายความออกมาปกป้องนางอารีวรรณ แต่ในเนื้อหาข่าวจะเป็นการให้สัมภาษณ์ของนายเกษม สรศักดิ์เกษม นายกสภาพนายความ เกี่ยวกับความคิดเห็นในเรื่องของคดีในมุมมองของกฎหมายว่าจะสามารถเรียกร้องอะไรได้บ้างจากการที่นายคดีศรได้กล่าวหาว่านางอารีวรรณเป็นเฮดส์ ซึ่งจากการอ่านคำให้สัมภาษณ์ จะเป็นในลักษณะของการให้คำแนะนำมากกว่าจะปกป้อง

“การที่นายคดีศร สามี้ออกมากล่าวหาว่าน้องอ้วนเป็นเฮดส์นั้น ถือว่าเป็นการหมิ่นประมาทเพราะเป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งโทษสูงสุดคดีหมิ่นประมาทระบุว่าจะต้องโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี ปรับไม่เกิน 2 แสนบาท และน้องอ้วนยังสามารถฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายทางแพ่งจากนายคดีศรว่าถูกกล่าวหาให้เกิดความเสียหายด้วย และจากการที่น้องอ้วนเป็นถึงอดีตของนางสาวไทยเป็นที่รู้จักของสังคมค่าสินไหมก็ยิ่งสูงขึ้น”

ส่วนสุดท้ายของคำให้สัมภาษณ์ มีการให้ความเข้าใจในแง่ของกฎหมายที่ตำรวจไม่ยอมรับแจ้งเมื่อมีปัญหาสามีทำร้ายภรรยาอีกทั้งยังพยายามเกลี้ยกล่อมให้คืนดีกันนั้นเพราะว่า “เรื่องนี้ทางกฎหมายจะพยายามให้โอกาสผู้ทำผิด ถ้าเป็นสามีภรรยากันเพราะถ้าอะอะก็แจ้งความจับกันจะเป็นปัญหาของทางครอบครัวต่อไป...” จะเห็นได้ว่าลักษณะของกฎหมาย ที่ให้เหตุผลว่าเป็นการให้โอกาสผู้กระทำผิดนั้น ก็คือการให้โอกาสกับเพศชายนั่นเอง เพราะอัตราส่วนของผู้กระทำผิดผู้ชายจะมีจำนวนมากกว่าผู้หญิง

ลักษณะของการรายงานข่าว เน้นการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาที่ทำให้เราอ่านแล้วรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้น เป็นเรื่องส่วนบุคคล เช่น การใช้คำว่า **ชีวิตрант** คือเป็นเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกกระทำจากสามี และออกมาเรียกร้องความยุติธรรม ผู้อ่านอ่านแล้วจะรู้สึกสงสารที่เธอถูกกระทำ หนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญไปที่ตัวผู้หญิง ในลักษณะของการให้ผู้หญิงเป็นตัวเดินเรื่อง แม้กระทั่ง การเรียกผู้ชาย หนังสือพิมพ์ก็พยายามเลี่ยงการใช้ชื่อจริง โดยการเรียกว่า **“สามีน้องอ้วน”** แทน ทำให้เธอกลายเป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง สังคมโดยรวมจะมองไปที่เธอ ว่าเธอเป็นอย่างไร ถูกกระทำแบบไหน หลายคนคงสงสาร อีกหลายคนอาจสงสัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
คุณอารีวรรณ จุดทอง ถูกสามีข่ม	วันที่ 9 สิงหาคม 2539	ข่าวสด	นางอารีวรรณ จุดทอง เข้า ชี้แจงต่อคณะกรรมการ เยาวชนสตรีและผู้สูงอายุ สภาผู้แทนราษฎรด้วยตัว เอง กรณีที่ร้องขอความ เป็นธรรมถูกสามีทำร้าย และข่มขู่	นางอารีวรรณ "ฮั่วน" จุดทอง เข้าชี้แจงต่อคณะ กรรมการเยาวชน สตรี และผู้สูง อายุ สภาผู้แทน ราษฎรด้วยตัว เอง กรณีที่ร้อง ขอความเป็น ธรรมถูกสามีทำ ร้ายและข่มขู่ และได้ยืนยันว่า ถูกข่มขู่ข่าขี้ทิ้ง ร่างกายและจิต ใจด้วยความรุนแรงจริง	นางอารีวรรณ ได้ ทำหนังสือร้อง เรียนถึงกรรมาธิ การเยาวชนสตรี และผู้สูงอายุ สภาผู้แทน ราษฎร เพื่อขอ ความเป็นธรรม ได้กับตัวเองและ ขอให้คุ้มครอง ระหว่างการ ดำเนินคดี	กรรมาธิการฯ มี มติทำหนังสือถึง อ.ตร.มหก.สน. พญาไท เพื่อขอ ความเป็นธรรม เกี่ยวกับคดีให้ นางอารีวรรณ และพร้อมกันคิด ตามผล	นางนิภา พริ้ง สุระ ประธาน กรรมาธิการ น.ส.ศันสนีย์ นาคพงศ์ โฆษก กรรมาธิการ	เห็นใจนางอารี วรรณ เห็นใจนางอารี วรรณ	"ฮั่วน" ทำให้แจ้ง สภา ย้ำศักดิ์ศรี "ผู้หญิง"	- โปรดอ่านใน ส่วนของกร วิเคราะห์

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 9 สิงหาคม 2539)

เป็นการนำเสนอข่าวทางด้านนางอารีวรรณ ที่มาชี้แจงต่อคณะกรรมการเยาวชน สตรี และผู้สูงอายุ สภาผู้แทนราษฎร ในกรณีร้องเรียนขอความเป็นธรรม

“...ตนมาชี้แจงตามที่เคยทำหนังสือต่อกรรมการ ซึ่งเป็นกรมาชี้แจงเพิ่มเติม มาขอความเป็นธรรม อยากให้สังคมรับรู้ว่ามีปัญหาเช่นนี้เกิดขึ้นในสังคม เป็นปัญหาของผู้หญิง มีการใช้ความรุนแรงกันจริง แม้ปัญหาสตรีถูกทำร้ายและถูกคุกคามมานาน แต่ทุกคนมักมองว่าเป็นปัญหาของครอบครัวไม่อยากเข้ามายุ่งเกี่ยว เพราะคนมองเป็นเรื่องส่วนตัว แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องของคนที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม เราต้องให้ความเป็นธรรมกับผู้หญิงที่ถูกกระทำ เพราะทุกคนต่างมีเกียรติมีศักดิ์ศรี ไม่ควรถูกย่ำยี เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องของความถูกต้อง ไม่ใช่เพียงแค่เป็นสามีแล้วมาใช้วิธีการที่ไม่ถูกต้อง”

ซึ่งทางกรรมการก็ได้มีมติทำหนังสือถึงอธิบดีกรมตำรวจ , ผกก.สน.พญาไทเพื่อขอความเป็นธรรมให้อีกทางหนึ่ง

นอกจากนี้ยังมีการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกรรมการเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยหนังสือพิมพ์ได้เลือกสัมภาษณ์นางนิภา พริ้งสุระ ประธานกรรมการ และนางสาวศันสนีย์ นาคพงศ์ โฆษกกรรมการ ซึ่งคำให้สัมภาษณ์ของทั้งสองคนเป็นในลักษณะเดียวกันคือ การเรียกร้องความปลอดภัยให้กับผู้หญิงคนหนึ่ง โดยให้เหตุผลว่า แม้ผู้หญิงแต่งงานอยู่กับสามีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่ไม่ควรถูกทำร้ายข่มขู่ ข่มขืนทางจิตใจ และขอเรียกร้องให้ตำรวจยอมรับว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นความจริง ไม่ใช่บอกให้ยอมความถ้ามีการถอนคดี และขอเรียกร้องให้เพื่อนบ้านให้ความช่วยเหลือเพื่อไม่ให้เหตุการณ์ในลักษณะนี้ขึ้นอีก

การนำเสนอข่าวในลักษณะนี้เป็นการสะท้อนเสียงของผู้หญิง ที่มองปัญหาถึงภาพรวมของสังคม การทำให้เสียงของผู้หญิงได้มีช่องทางพูด และมีคนฟัง มีส่วนทำให้การแก้ปัญหาของสังคมเปลี่ยนแปลงไป รวมไปถึงบางส่วนของทัศนคติของคนในสังคมได้บ้าง

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 9 สิงหาคม 2539)

“อ้วน” ร่ำไห้แจ่มสพ ย้ำศักดิ์ศรี “ผู้หญิง”

การรายงานข่าวเป็นลักษณะของการเน้นที่ตัวบุคคล เพราะพาดหัวข่าว นำชื่อบุคคลนำหน้า แล้วจึงตามด้วยการกระทำ

รำให้ เป็นลักษณะของการร้องให้อย่างหนัก ด้วยความเสียใจ

ศักดิ์ศรี “ผู้หญิง” เป็นลักษณะของการชี้ให้เห็นความสำคัญของความเป็นมนุษย์และสิทธิในการพึงมีของผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นตัวแทนเรียกร้องให้กับผู้หญิงคนอื่นๆ

การใช้ภาษาของการรายงานข่าววันนี้ เป็นในลักษณะของการเรียกร้องให้สังคมเข้าใจและเห็นความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงมากขึ้น รวมทั้งพยายามชี้ให้เห็นว่าปัญหาการทำร้ายร่างกายระหว่างสามีภรรยา นั้นมีอยู่จริงในสังคมไทย ซึ่งทั้งหมดนี้โดยผ่านการ indirect quote ของแหล่งข่าว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
คุณอาวีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม	วันที่ 21 กันยายน 2539	ข่าวสด	อัยการสั่งฟ้องนายคดีศร วิวัฒน์ชาติ สามีนางณัฐรดี หรืออาวีวรรณ วิวัฒน์ชาติ ซึ่งหาทำร้ายร่างกายและ จิตใจ ทำให้เสื่อมเสียอิศร ภาพพทพอาวรูณีนในที่ สาธารณะ	อัยการเป็นโจทก์ ยื่นฟ้องนายคดี ศร วิวัฒน์ชาติ เป็นจำเลยในชื่อ หาทำร้ายร่าง กายผู้อื่นจนได้ รับอัตรายแก่ ร่างกายและจิต ใจอย่างสาหัส, ทำให้เสื่อมเสียอ ิศรภาพ, ซ้ำขึ้น ใจผู้อื่นโดยไร้ อาวรูณีนให้เกิด ความกลัวว่าจะ เกิดอัตรายแก่ ร่างกายหรือชื่อ เสียงจนต้องยอม ทำตามและพท พอาวรูณีนในที่ สาธารณะ	นางณัฐรดี หรือ อาวีวรรณ หรือ "น้องอ้วน" จตุทอง อดีต รอง น.ส.ไทย ปี 37 เข้าเรียนต่อ นายทฯ และตภา ผู้แทนราษฎร เรื่องถูกสามีคือ นางคดีศร ทำ ร้ายร่างกาย ซึ่ง นายกสั่งการให้ อ.ตร. และ ผบ.ช.น. ให้ความ เป็นธรรมแก่นาง อาวีวรรณ และ หลังจากนั้นก็ มีการดำเนินคดี กับนายคดีศร	จำเลยขอเข้า มอบตัว ตั้งนั การยื่นฟ้องครั้งนี้ จึงขอให้ศาลลง โทษจำเลยตาม ความผิด ศาลได้เรียก นายคดีศรเข้า ฟ้องที่วารณคดี และอ่านคำฟ้อง ให้ฟังซึ่งนายคดี ศร ให้การปฏิเสธ ทุกข้อกล่าวหา จากนั้น พ.ต. บัญญัติ นิลดา นายคดีศร ได้ ตำแหน่งหน้าที่ ราชการประกัน ตัวนายตรีศรออก ไป	-	-	อัยการฟ้องอ "อ้วน" น.ส.ไทย ยื่นต่อศาล อาญา คดีข่ม เหงชาติสด	- ไปรตอ่านใน ส่วนของกร วิเคราะห์

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 21 กันยายน 2539)

การรายงานข่าวของวันนี้ เป็นการรายงานความคืบหน้าของคดีความระหว่างนางอารีวรรณ และนายคดีศร ว่าทางอัยการได้ยื่นฟ้องนายคดีศรแล้ว โดยศาลประทับรับฟ้องและนัดสืบพยานในเดือนตุลาคม

แต่ในรายละเอียดของข่าวพยายามเน้นอยู่ตลอดเวลาว่านางอารีวรรณถูกกระทำอย่างไร ตั้งแต่ในความนำ ไปจนถึงการลงเนื้อหาในคำฟ้องของอัยการอย่างละเอียด ซึ่งจะยังเป็นการตอกย้ำผู้ที่ตกเป็นข่าว ว่าถูกกระทำอย่างไรบ้าง รวมไปถึงผู้อ่านก็ให้ความสำคัญกับลักษณะของการถูกกระทำโดยไม่รู้ตัว เพราะหนังสือพิมพ์ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ตลอด ทำให้ผู้อ่านจะสนใจแค่ ว่า นางอารีวรรณถูกกระทำอย่างไรเท่านั้นเอง

ลักษณะที่หนังสือพิมพ์นำเสนอในรายละเอียดของการถูกกระทำนั้น จะซ่อนอยู่ในความนำของข่าว และแทรกตัวอยู่ตามย่อหน้าต่างๆในรายละเอียดข่าว เช่น

ความนำ → “อัยการยื่นฟ้องผัว “น้องอ้วน”...ระบุข้อหาจรรยาบรรณหลายกระทงทั้งทำร้ายร่างกายและจิตใจอย่างสาหัส ทำให้เสื่อมเสียอิศรภาพ พกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะ หลัง “น้องอ้วน” ทนความซาดิสต์ไม่ไหวทำให้เข้าโรงสภฯ ที่ถูกเอาเทียนลน หยอดน้ำตาเทียนใส่ร่างกาย บังคับให้แก้ผ้าวิ่งเข้าปากซอย...”

รายละเอียดข่าว → “...ที่ศาลอาญา นางสาวอรนุช ภักดีวิสุทธิพร พนักงานอัยการ กองคดีอาญา กอง 3 เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายคดีศร วิวัฒน์ชาติ เป็นจำเลยในข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนได้รับอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจอย่างสาหัส ทำให้เสื่อมเสียอิศรภาพ ข่มขืนใจผู้อื่นโดยใช้อาวุธเพื่อให้เกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือชื่อเสียง จำต้องยอมทำตาม และพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะ...วันที่ 28 เม.ย. – 21 ก.ค. 2539 จำเลยได้ใช้กุญแจมือใส่ข้อมือ นางณัฐรดี หรืออารีวรรณ จตุทอง ภรรยา ซึ่งเป็นอดีตรองนางงามไทยปี 2537 ผู้เสียหายในคดีไม่ให้ชัดเจน แล้วใช้น้ำตาเทียนหยดลงอก แขนอก และหน้าอก อวัยวะเพศ อีกทั้งยังใช้กำลังทุบตีและจับผู้เสียหายเปลือยกายในห้องปรับอากาศนาน 7 ชั่วโมง จับผู้เสียหายถอดเสื้อผ้านั่งในรถขณะขับออกจากห้างเซ็นทรัล ลาดพร้าว จนถึงซอยอารีย์ 7 ถนนพระราม 6 จากนั้นให้ผู้เสียหายลงวิ่งตามรถจนถึงบ้าน ท่ามกลางสายตาประชาชน โดยจำเลยใช้อาวุธปืนบังคับ นอกจากนี้ยังใช้ที่จุดบุหรี่ในรถทับบนฝ่ามือผู้เสียหายทั้งสองข้างที่ศีรษะ ลำตัว และใบหน้า ได้รับบาดเจ็บเสียหายมติดตัว...”

เมื่อผู้อ่านได้อ่านข่าวชิ้นนี้ น้ำหนักของข่าวจึงไม่ได้อยู่ที่การรายงานข่าวว่า “อัยการส่งฟ้อง” หากแต่เป็นลักษณะของการที่นางอารีวรรณถูกกระทำจากนายคดีศรมากกว่า ซึ่งการรายงานข่าวในลักษณะนี้ จะไม่ก่อให้เกิดความคิดหรือความรู้สึกใดๆ นอกจากความรู้สึกลังสางในชะตากรรม

ของนางอารีวรรณ และเมื่อการรายงานข่าวจบลง ความรู้สึกสงสารก็จะค่อยๆ จางหายไปเหมือน
ควันในกองไฟยามใกล้มอด

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 21 กันยายน 2539)

อัยการฟ้อง ผัว “อ้วน” นส.ไทย

ลักษณะการใช้ภาษายังคงเน้นอยู่ที่ “ตัวผู้หญิง” เหมือนเดิม ไม่ว่าจะเป็นในพาดหัวข่าว ใน
ความนำ หรือแม้แต่ในรายละเอียด จะมีคำว่า “ผัวน้องอ้วน” อยู่ในทุกส่วนที่กล่าวมา

อาจเป็นเพราะ “น้องอ้วน” เป็นคนดัง เหมาะสำหรับการนำเสนอเป็นข่าว หรือหนังสือพิมพ์
พยายามจำกัดขอบเขตในการนำเสนอเรื่องของนางอารีวรรณว่าเป็นแค่เรื่องของ “สามี-ภรรยา”
เพราะการรายงานข่าวจะเน้นอยู่ตลอดเวลาว่า นางอารีวรรณ ถูกกระทำอย่างไร โดยนำเสนอใน
รายละเอียดและลักษณะของการถูกกระทำเพื่อให้เห็นภาพ และเมื่อผู้อ่านจินตนาการตามตัว
อักษรที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน ก็จะเห็นภาพว่านางอารีวรรณถูกกระทำอย่างไรและเกิดความ
สงสารตามมา แต่เป็นในบริบทของชะตากรรมที่หญิงสาวกำลังประสบอยู่ ซึ่งในความรู้สึกของผู้
อ่านก็จะจำกัดขอบเขตความรู้สึกไว้ว่า เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องส่วนตัวที่เกิดขึ้นในชีวิตคู่ของคนคู่หนึ่ง
โดยความรู้สึกเหล่านี้จะถูกตอกย้ำจากการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ เช่น ผัว “อ้วน” นส.ไทย ,
“น้องอ้วน” อดีต นส.ไทยผู้อาภัพ , “น้องอ้วน” อดีตนางงามผู้อาภัพ หรือ เหตุการณ์
สะเทือนความรู้สึกของผู้คนทั้งประเทศ

การใช้คำเหล่านี้ จะยิ่งเป็นการฝังความคิดให้กับผู้อ่านว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องภายใน
ครอบครัว เป็นเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งกำลังเผชิญอยู่กับชะตากรรมที่โหดร้าย คนในสังคมต่างรู้สึก
ร่วมไปกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่เรื่องนี้ยังคงปรากฏอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ และในขณะ
เดียวกันก็พร้อมที่จะหายไปตราบดีที่มีเรื่องของคนอื่นที่น่าสนใจมากกว่า ซึ่งความรู้สึกของคนใน
สังคมที่หายไปนี้ เป็นความรู้สึกสงสารหรือเห็นอกเห็นใจเท่านั้นที่หายไป แต่ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่อง
ที่สามีทำร้ายร่างกายภรรยาถือเป็นเรื่องส่วนตัวนั้น ยังคงติดอยู่ในความคิดของคนในสังคมเรื่อยไป

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ความกำกวมสำนวน	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
คุณอาวีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม	วันที่ 3 ตุลาคม 2539	ข่าวสด	นายคณิตกร วิวิธจนชาติ เข้าแจ้งความที่ สน.พญา ไทว่ามีคนร้ายขู่ฆ่าหากไม่ เลิกยุ่งเกี่ยวกับนางอาวีวรร ณและระหองทางกลับ บ้าน ถูกคนร้ายประคบยิง 5 นัด แต่ไม่ถูก ส่วนตำรวจ ชี้ว่าให้การมีที่รู้อ อาจจะเป็น แผนกเรื่อง	เวลา 01.30 น. นายคณิตกร วิวิธจนชาติ สามี นางอาวีวรรณ "ช้วน" จตุทอง อดีตธิดานางสาว ไทย เข้าแจ้ง ความกับตำรวจ เนื่องจากมี โทรศัพท์มาขู่เอา ชีวิตหากไม่เลิก ยุ่งเกี่ยวกับนาง อาวีวรรณ	ก่อนเกิดเหตุ ตน และเพื่อน ปฏิกริยาธุรกิจที่ รพ.ปิยะเวท ระหว่างนั้นได้มี โทรศัพท์เข้ามา เป็นเสียงผู้ชาย พูดจาข่มขู่ให้เลิก ติดต่อหรือติด ตามนางอาวี วรรณ ไม่เช่นนั้น จะมีอันเป็นไป ครั้งแรกไม่รู้สึก อะไร คิดว่าเป็น เรื่องตลกเล่น เพราะเพิ่งเปลี่ยน มือถือเพียง 2 สัปดาห์ มีแต่ที่ บ้านและหน้าช ของน้องช้วนทำ นั่นที่รู้ แต่พอตก ดึก ก็โทรเข้ามา ตึก ชูคจาข่มขู่ หนักขึ้น	เวลา 2.30 น. ตำรวจ สน.พญา ไท ได้ห้มแจ้งว่ามี เหตุยิงกันที่ซอย อารีย์สัมพันธ์ 7 ถ.พหลโยธิน จึง นำกำลังไปตรวจ สอบพบนายคณิต กรยื่นขอให้การ อยู่ข้างรอด ซึ่ง นายคณิตกรแจ้ง ว่าถูกคนร้าย 2 คน ชี้ออกรยาน ยนต์ 3 คันเป็นยิง 5 นัด ตนเห็นข่าวไม่ ดีจึงหนีกลับบ้าน แจ้งตำรวจที่ หน้าบ้าน ตำรวจเข้า ตรวจสอบสวน คณิต พบว่า ไม่มี รอยกระสุนถูกยิง แต่อย่างไรดี มี เพียงรอยเขียว	- เป็นการให้การ ของนายคณิตกร และการซ่อนเร ศินดีกับนาง อาวีวรรณ	-	ตัว "น้องช้วน" โมสลัก โฉนข้าง ตร.ถูกขู่ฆ่า!	- ไปรุดขานใน ส่วนของกา วิเคราะห์

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
						<p>ชนเล็กน้อย และ เจอปลดออกกระสุน 3 ปลอก ในเมือง ต้นทางตำรวจยังไม่ มีปีกใจเชื่อ เนื่องจากนายค ณิตรกล่าวว่าคุณ คนร้ายจ่อยิง จะชะงักเกิน 2 เมตร แต่คนร้าย ยิงไม่ถูกรถเลข ทั้งที่ถือ 5 นัด อาจเป็นแผนก เรื่องซึ่งเจ้าหน้าที่ จะสอบสวนต่อไป</p>				

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 3 ตุลาคม 2539)

รายละเอียดของข่าวเป็นเรื่องเกี่ยวกับนายคณิศรที่เข้าแจ้งความเนื่องจากถูกขู่ฆ่า หนังสือพิมพ์ได้นำสิ่งที่นายคณิศรให้การกับตำรวจมานำเสนอเป็นข่าว ซึ่งก็จะมีการบอกภูมิหลังและผลต่อเนื้อของเรื่องราว โดยหนังสือพิมพ์ได้เล่าเหตุการณ์ผ่านคำให้การของนายคณิศรว่า ระหว่างที่นายคณิศรกำลังปรึกษาเรื่องธุรกิจกับเพื่อนอยู่นั้น เสียงโทรศัพท์มือถือได้ดังขึ้นและเมื่อนายคณิศรรับสายปรากฏว่าเป็นเสียงของผู้ชายพูดจาข่มขู่ให้เลิกติดต่อหรือติดตามตัวนางอารีวรรณ ไม่เช่นนั้นอาจจะมึนเป็นไป จึงตัดสินใจเข้าแจ้งความกับตำรวจ และระหว่างทางกลับบ้าน ได้สังเกตเห็นว่ามีรถจักรยานยนต์สีดำขี่ตามมา และก่อนจะเลี้ยวเข้าซอยหน้าบ้าน คนร้ายได้ชักปืนยิง "...ตนเห็นท่าไม่ดี จึงเหยียบคันเร่งพุ่งชนคนร้ายจนเสียหลัก ระหว่างนั้นได้ยินเสียงปืนดังขึ้น 5 นัด ตนจึงก้มนอนราบกับเบาะ ส่วนคนร้ายขี่จักรยานยนต์หลบหนีไปทางปากซอยอารีย์ ด้านถ.พหลโยธิน ภายหลังจากที่คนร้ายหนีไปแล้ว ตนตรวจสอบรถยนต์พบว่าไม่มีรอยกระสุนถูกยิงแต่อย่างใด มีเพียงรอยฉีกวกรรณเล็กน้อยบริเวณกันชนหน้าด้านซ้าย ซึ่งเกิดจากการกระแทกกับรถคนร้าย"

ข่าวยังได้รายงานอีกว่า นายคณิศรจำได้ว่าเสียงผู้ชายในโทรศัพท์นั้นเป็นใคร เพราะเพิ่งเปลี่ยนเบอร์มือถือได้เพียง 2 สัปดาห์ ยังไม่เคยให้เบอร์โทรศัพท์ใครนอกจากคนที่บ้านและทนายของนางอารีวรรณ แต่ไม่ต้องการให้เรื่องยืดเยื้อ แค่อยากแจ้งความไว้เป็นหลักฐานเท่านั้น

ในตอนต้นของการรายงานข่าวจะเป็นการนำเสนอส่วนของคำให้การของนายคณิศรเท่านั้น เมื่อผู้อ่านอ่านข่าวในส่วนนี้ทำให้เข้าใจไปได้ว่าบุคคลที่โทรศัพท์มาข่มขู่นายคณิศรนั้น เป็นพรรคพวกของนางอารีวรรณเพราะเหตุผลที่นายคณิศรได้อ้างไว้ในตอนต้น แต่ในตอนท้ายของการรายงานข่าว หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอผลการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยสรุปว่า

"...จากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่พบปลอกกระสุนขนาด 9 มม. จำนวน 3 ปลอก ตกอยู่ จึงเก็บไว้เป็นหลักฐาน จึงวิทขุขอความช่วยเหลือยังเจ้าหน้าที่สายตรวจเพื่อจับกุมรถจักรยานยนต์คนร้าย แต่ไม่พบ เบื้องต้นเจ้าหน้าที่ยังไม่ปักใจเชื่อว่านายคณิศรจะถูกคนร้ายตามได้จริง เนื่องจากนายคณิศรอ้างว่า ถูกคนร้ายตามประกบจ่อยิงระยะห่างไม่เกิน 2 เมตร แต่คนร้ายยังไม่ถูกรถเลย ทั้งที่ยิง 5 นัด อาจเป็นแผนทุเรื่องก็เป็นได้..."

การที่หนังสือพิมพ์นำการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่มานำเสนอในตอนท้าย และได้สรุปผลดังที่ได้กล่าวมานั้น เป็นการสะท้อนให้เห็นข้อสันนิษฐานของหนังสือพิมพ์ที่ไม่เชื่อในคำให้การของนายคณิศร และทั้งที่ข่าวนี้เป็นข่าวเกี่ยวกับการแจ้งความของนายคณิศร หนังสือพิมพ์ก็ยังไม่เลือกที่จะนำประเด็นของนางอารีวรรณเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยการนำเสนอคำให้สัมภาษณ์ของนายคณิศรเป็น direct quote ในตอนท้ายสุดว่า

“คิดถึงน้องอ้วนมาก อยากให้กลับมาคืนดีกัน มีอะไรอยากให้นำมาพูดกันด้วยดี
ตอนนี้ที่กินไม่ได้นอนไม่หลับเลย รักอ้วนมาก วิธีเดียวที่จะให้พี่หย่าจากกันก็คือ
ให้พี่ตายดีกว่า”

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 3 ตุลาคม 2539)

ผัว “น้องอ้วน” โผล่อีก โธ่แจ้ตร.ถูกขู่ฆ่า!

การใช้ภาษาของข่าวเป็นการใช้ภาษาโดยผ่านการเล่าเรื่องของนายคดีศร ดังนั้นภาษาที่
สะท้อนออกมาจึงเป็นลักษณะของการเน้นให้เห็นความสัมพันธ์ใกล้ชิด คือ ความเป็นสามี-ภรรยา
มีการเน้นย้ำในเรื่องของสถานภาพของความเป็นสถาบันครอบครัว เช่น คำว่า “ผัว “น้องอ้วน” จะ
มีปรากฏอยู่ตลอดการรายงานข่าว ซึ่งการใช้คำในลักษณะนี้จะเป็นการเน้นหรือย้ำให้เนื้อหาของ
ข่าวเป็นแค่เพียงเรื่องของสามีภรรยาคนหนึ่งเท่านั้น

นอกจากนี้ส่วนของการรายงานข่าวที่ยังเป็นส่วนย้ำให้เห็นถึงความเป็นเรื่องส่วนตัว ก็คือ
การเลือกคำให้สัมภาษณ์ของนายคดีศรในตอนท้ายของข่าวในลักษณะของการอ้อนวอนขอคืน
ดีกับนางอารีวรรณ โดยหนังสือพิมพ์ได้ใช้คำว่า “ผัวหนุ่มอ่อนขอคืนดีน้องอ้วน” ก่อนลง direct
quote ของนายคดีศรที่ร่ำร่ำพันถึงความรักและความคิดถึงที่มีต่อนางอารีวรรณ

หนังสือพิมพ์ของวันนี้รายงานข่าวที่เกี่ยวกับนายคดีศร กล่าวคือ เป็นเรื่องราวของนายคดี
ศรที่ได้เข้าแจ้งความต่อตำรวจ แต่หนังสือพิมพ์พยายามนำประเด็นของนางอารีวรรณเข้ามาเกี่ยว
ข้อง โดยการโยงถึงนางอารีวรรณด้วยการใช้ภาษาเรียกนายคดีศรว่า “ผัวน้องอ้วน” ซึ่งเป็นการบ่ง
บอกสถานภาพของนายคดีศรว่าเป็นสามีของนางอารีวรรณ รวมไปถึงในเนื้อหาข่าวตอนที่นายคดี
ศรได้กล่าวถึงนางอารีวรรณนั้น นายคดีศรได้ใช้คำเรียกแทนตัวนางอารีวรรณว่า “น้องอ้วน”
ตลอดการรายงานข่าว ซึ่งลักษณะของการใช้ภาษาในลักษณะนี้เป็นการยืนยันถึงความรักและ
ความคิดถึงที่นายคดีศรมีต่อนางอารีวรรณ เพราะลักษณะของการรายงานข่าวสามารถตีความได้
ว่า ไม่ว่าจะเรื่องราวระหว่างนายคดีศรและนางอารีวรรณจะเป็นอย่างไร นางอารีวรรณจะยังคงเป็น
“น้องอ้วน” คนเดิมของ “เอ็ม” (ชื่อเล่นของนายคดีศร) ตลอดไป

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาถาวรเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
คุณอาวีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม	วันที่ 2 สิงหาคม 2540	เดลินิวส์	นางณัฐรดี หรือ อาวีวรรณ จตุทอง ให้ทนายยื่นฟ้อง นายคณิศร วิวัฒน์เขต ชื่อ หาหมิ่นประมาท	นางณัฐรดี หรือ อาวีวรรณ จตุทอง ให้ทนาย ยื่นฟ้องอดีตสามี นายคณิศร วิวัฒน์เขต ใน ข้อหาหมิ่น ประมาท ต่อศาล แพ่งเรียกเรื่องค่า เสียหาย 1 ล้าน บาท	นางอาวีวรรณ เคยเข้าสมัคร ประกวดนางสาว ไทย ปี 37 และ ได้รับตำแหน่ง รองชนะเลิศ หลัง จากนั้นได้อยู่กิน ฉันสามีภรรยา กับนายคณิศร อย่างถูกต้อง ตามกฎหมาย แต่ปัจจุบันแยก กันอยู่ และนายค ณิศรเคยให้ สัมภาษณ์ น.ส.พ. หลาย ฉบับว่านาง อาวีวรรณเป็น แอดส์	ศาลแพ่งรับคำ ฟ้องและนัดสืบ พยาน นอกจากนี้ นี่นางณัฐรดี ยัง ได้ยื่นฟ้องนายค ณิศร ฐานให้ สัมภาษณ์หมิ่น ประมาทว่าตน เองคิดเรื่องแอดส์ ต่อศาลอาญา ด้วย ซึ่งคดียังอยู่ ในระหว่างการ พิจารณาของ ศาลเช่นกัน			น้องช้วนฟ้องตัว เก่าปากเสีย	- โปรดอ่านใน ส่วนของกร วิเคราะห์

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (เติลนิวิธ , 2 สิงหาคม 2540)

การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ในวันนี้ เป็นการรายงานข่าวเกี่ยวกับการยื่นฟ้องต่อศาลของนางอารีวรรณ กรณีที่นายคณิศรเคยให้สัมภาษณ์แก่หนังสือพิมพ์ว่านางอารีวรรณติดเชื้อเอดส์ โดยข่าวได้รายงานว่านางอารีวรรณได้ยื่นฟ้องศาลแพ่ง โดยเรียกร้องค่าเสียหายจากนายคณิศรเป็นจำนวนเงิน 1 ล้านบาท ในข้อหาหมิ่นประมาทและทำให้เสียชื่อเสียง

หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอข่าวโดยการรายงานผ่านคำบรรยายสรุปฟ้องของทนาย ซึ่งในตอนต้นจะเป็นการลงถึงสาเหตุแห่งการฟ้องร้อง "โจทก์เคยเข้าสมัครประกวดนางสาวไทยประจำปี 2537 และได้รับตำแหน่งรองชนะเลิศ หลังจากนั้นได้อยู่กินฉันสามีภรรยากับจำเลยโดยถูกต้องตามกฎหมาย ปัจจุบันแยกทางกัน โดยระหว่างวันที่ 31 ก.ค. - 1 ส.ค. 2539 จำเลยได้ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์หลายฉบับทำนองว่า อ้วน (โจทก์) เขาเล่นผมแรงมาก ไปถามแม่เขาดูได้ว่าอ้วนไปตรวจเลือดมาแล้วมีผลเป็นบวก เพราะติดเชื้อ เอช.ไอ.วี หรือเชื้อเอดส์ และยังขอเงินแม่จำนวน 5 ล้านบาท ไปรักษาตัว ผมยังโกรธเขาอยู่เลย เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงลงข่าวได้เลย.." นอกจากนี้ในรายงานข่าวยังได้นำเสนออีกว่า "...การกระทำของจำเลย ทำให้โจทก์เสื่อมเสียชื่อเสียง เกียรติภูมิ ถูกดูหมิ่นเกลียดชัง วงศ์ตระกูล รวมทั้งเกิดอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ ... ดังนั้น โจทก์จึงขอคิดค่าเสียหายเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น 1 ล้านบาท ขอให้ศาลมีคำสั่งบังคับให้จำเลยชดใช้เงินให้แก่โจทก์จำนวนตามฟ้องด้วย"

การรายงานข่าวในลักษณะนี้เป็นการให้รายละเอียดของเรื่องราวอย่างชัดเจน เพราะในคำยื่นฟ้องต่อศาลจะต้องให้รายละเอียดพอสมควร ซึ่งผู้อ่านจะสามารถเข้าใจถึงคดีฟ้องร้องค่าเสียหายนี้พอสมควร

แต่หนังสือพิมพ์ไม่ได้รายงานเกี่ยวกับคดีฟ้องร้องเพียงคดีเดียว ยังได้นำคดีเก่าของคนทั้งสองมานำเสนอด้วย "...สำหรับนายคณิศร วิวัฒน์ชาติ ผู้นี้ ได้ถูกพนักงานอัยการเป็นโจทก์ ยื่นฟ้องในความผิดฐานทำร้ายร่างกายนางณัฐรดี จนได้รับบาดเจ็บสาหัสแก่ร่างกายและจิตใจ ด้วยการใช้เทียนลนตามร่างกาย บังคับให้เปลือยกายวิ่งในซอยทางเข้าบ้านพัก รวมทั้งบังคับให้ถ่ายภาพนู้ดและอื่นๆ..." ซึ่งการลงข่าวในคดีนี้ ถือเป็นการเล่าซ้ำของหนังสือพิมพ์ โดยที่ไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ฝ่ายใดขึ้นมา นอกจากทำให้ข่าวมีความน่าสนใจมากขึ้นเท่านั้นเอง

นอกจากนี้ในตอนท้ายของการรายงานข่าว หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอคดีของนายคณิศรอีกคดีหนึ่ง คือ เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2540 นายคณิศรได้ใช้อาวุธสงครามปืนกลเอ็ม 16 และอาวุธปืนพกร้ายแรงอีกหลายกระบอกเข้าบุกยิงถล่มยึดสถานีตำรวจพญาไท ซึ่งนายคณิศรได้ตกเป็นผู้ต้องหาคดีพยายามฆ่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ สน.พญาไท ด้วยการนำอาวุธสงครามหวังไปช่วยเหลือลูกน้องที่ถูกจับกุมข้อหาพกพาอาวุธปืน เพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจปล่อยตัว และข้อหาอื่นๆ เช่น หน่วงเหนี่ยว

กักขัง พ.ร.บ.วิทย์โทรคมนาคม ฯลฯ จนถูกจับกุมมาดำเนินคดีและอยู่ระหว่างการฝากขังของ พนักงานสอบสวน ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพ (ลาดยาว)

การที่หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวเกี่ยวกับคดีของบุคคลคนหนึ่ง และมีการย้าให้เห็นถึงคดีเก่าๆที่บุคคลคนนั้นได้ตกเป็นผู้ต้องหาด้วยเช่นกัน ณ จุดนี้ สามารถสะท้อนให้เห็นแนวพิจารณาของหนังสือพิมพ์ได้ว่า หนังสือพิมพ์มีมติว่านายคณิศรน่าจะมีความผิดจริง เพราะๆไม่เช่นนั้น หนังสือพิมพ์คงไม่ยกคดีเก่าๆของนายคณิศรมานำเสนอทั้งหมด

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (เติลนิวส์ , 2 สิงหาคม 2540)

น้องอ้วนฟ้องผัวเก่าปากเสีย

การใช้ภาษายังคงเน้นอยู่ที่ตัวบุคคลที่ตกเป็นข่าว โดยการให้ภูมิหลังอย่างละเอียดว่าเป็นใคร มาจากไหน และมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

อีกทั้งยังมีการตั้งฉายาเฉพาะให้แก่บุคคลในข่าวอีกด้วย เช่น นายคณิศร จะถูกหนังสือพิมพ์เรียกว่า “ผัวเก่า” บ้าง หรือ “อดีตสามี” บ้าง รวมไปถึงการตั้งฉายาให้แก่นายคณิศรว่า “แรมบ้า” โดยในความนำของข่าวได้ใช้ภาษาว่า “น้องอ้วน” ยื่นฟ้องอดีตสามี “แรมบ้า” ซึ่งการตั้งฉายา “แรมบ้า” ของหนังสือพิมพ์นี้ เนื่องมาจากนายคณิศรตกเป็นผู้ต้องหาในคดีล่อลวงโรงพัก เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2540 เพราะนายคณิศรได้เอาปืนบุกยิงโรงพักพญาไทเพื่อช่วยลูกน้องที่ถูกจับข้อหาพกปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยนายคณิศรได้ใช้ปืนกลเอ็ม 16 และปืนพกร้ายแรงอีกหลายกระบอก เข้าบุกยิงถล่มยึดสถานีตำรวจพญาไท พร้อมกับเอาปืนจ่อหัวร้อยเวร 2 คนที่มาฝึกงานที่โรงพัก เป็นตัวประกันภายในห้องพนักงานสอบสวน เพื่อเจรจาต่อรองให้ปล่อยตัวลูกน้องที่ถูกจับกุมคดีอาวุธปืน

การเขียนข่าวเช่นนี้ของหนังสือพิมพ์เป็นการพยายามนำเอาคดีเก่ามาเชื่อมโยงกับคดีใหม่ โดยผ่านการให้ภูมิหลังของบุคคลที่ตกเป็นข่าว

นอกจากนี้ การนำฉายา “แรมบ้า” มาใช้ในการรายงานข่าวอีกนั้น ยังสามารถตีความและต่อยอดความคิดของสังคมที่ว่า นายคณิศรนั้นผิดปกติก็น่าจะมีพฤติกรรมที่รุนแรงต่ออดีตภรรยา ทำให้พฤติกรรมของนายคณิศรที่เคยกระทำลงไปถูกทำให้ชอบธรรมมากขึ้นด้วยการใช้ภาษา “แรมบ้า” ของหนังสือพิมพ์ เพราะเมื่อคนในสังคมมีความคิดว่า นายคณิศรเป็นบ้าแล้วนั้น คำถามของสังคมที่กำลังจะเกิดขึ้นว่าเหตุใดผู้ชายคนหนึ่งถึงได้กระทำรุนแรงต่อผู้หญิงอีกคนหนึ่งได้นั้น จึงถูกหยุดยั้ง หรือหากบางคนที่เกิดคำถามขึ้นในใจแล้ว คำถามนั้นก็ค่อยๆเลือนหายไป

ลักษณะการใช้ภาษา ยังคงเน้นอยู่ที่ตัวของผู้หญิงเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือ ให้ผู้หญิงเป็นตัวกลางที่นำไปสู่เรื่องราวทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการนำประเด็นของผู้หญิงมานำเสนอก่อน การพาดหัวข่าวก็เสนอประเด็นที่เน้นหนักไปทางผู้หญิง คือ ใช้ภาษาที่นำ “ผู้หญิง” มาขึ้นพาดหัวก่อน ซึ่งหากพิจารณาเพียงผ่านๆก็อาจเห็นว่าเป็นนิมิตหมายที่ดีที่หนังสือพิมพ์เริ่มเห็นความสำคัญและให้น้ำหนักในการรายงานข่าวแก่ผู้หญิงมากยิ่งขึ้น แต่หากพิจารณาลงไปในรายละเอียดจะเห็นได้ว่าการนำเสนอเนื้อหาข่าวที่เน้นไปที่ผู้หญิงนั้น เป็นการใช้เสียงของผู้หญิงเพื่อนำไปสู่เรื่องราวว่า เธอถูกระทำอย่างไร มิได้ลงผลกระทบที่เธอได้รับหลังจากเหตุการณ์นั้น มิได้พยายามเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือความคิดของคนในสังคมให้มองปัญหาเรื่องความรุนแรงทางเพศเสียใหม่ ทุกสิ่งทุกอย่างในการรายงานข่าวยังคงตอกย้ำอยู่กับความคิดแบบเดิมของสังคมให้คงอยู่ต่อไป รวมไปถึงการใช้ผู้หญิงเป็นศูนย์กลางของเรื่องนี้ อาจตีความหมายได้ว่า เหตุการณ์จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ถ้าไม่มีเธอ หรือกล่าวให้ชัดเจนขึ้นก็คือ เธอคือต้นเหตุของเรื่องราวทั้งหมดนั่นเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่ม ถูกล่ามโซ่	วันที่ 31 ตุลาคม 2541	ไทยรัฐ	ศาลตัดสินให้นายคณิต วิวัฒน์ชาติมีความผิด ลง โทษจำคุก 6 ปีครึ่ง	ศาลอาญา ได้ อ่านคำพิพากษา ในคดีที่นางอารี วรรณ จตุทอง อดีตภรรยาของ นายคณิต วิวัฒน์ชาติ อดีต สามีในข้อหาทำ ร้ายร่างกาย กัก ขังขังขังขังขัง ซึ่งศาลได้ พิพากษาว่า จำเลยกระทำ ความผิดจริงให้ ลงโทษจำคุก 6 ปี 6 เดือน	28 - 30 เม.ย. 39 นายคณิตได้ ถูกจำคุก อารีวรรณแล้วใช้ น้ำตาเทียนตอนที่ ผ่านอก หวัง ช่วยขอโทษ ต่อ มาให้กำลังสติ และให้ตากแอร์ นาน 7 ชม. บังคับให้วิ่ง เป็ดขอกายออก จากกรง ระหว่าง ขอยอวรีชัย 7 1 - 5 ก.ค. 39 ให้ ที่จุดหรือทำตาม ร่างกาย, ใจไม่ สะดวกที่ที่ระนะ และใบหน้า นอก จากนายคณิตฯ มีคดีความหลาย คดีกับนางอารี วรรณแล้ว ยังมีคดี ใหญ่อีกคดีหนึ่ง	นางอารีวรรณ รู้ สึกพอใจกับคำ ตัดสินของศาล และกล่าวว่าชีวิต ตอนนี้ดีขึ้นและ พร้อมต่อชีวิต ต่อไป ขออภัยต่อ คนเดียว ไม่ อยากให้พ่อแม่ ต้องวิตก	เป็นการรายงาน ข่าวของผู้สื่อข่าว และมีการ สัมภาษณ์นาง อารีวรรณในตล ท้ายเกี่ยวกับการ ตัดสิน ซึ่งนาง อารีวรรณก็พอใจ	คดี "น้องฮ่วน" จำคุก 6 ปีครึ่ง มีชาติคดีใจ หนัก คอตกเข้า เรือนจำ อดีตเมีย เชิดเชิดรวชาตินี้ ศาลสั่งชีวิตคู่	- โปรดอ่านใน ส่วนของกร วิเคราะห์	

ชื่อชาว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
					<p>คือ เมื่อใช้ปืนเอ็ม 16 บุกขึ้น ต.น. พญาไท ใช้ปืนจู่โจมยิงร้อยเวร เนื่องจากไม่พอใจที่ร้อยเวรหุดจาไม่ได้ในคดีที่ถูกน้องของ นายศรีตรถูก ตำรวจจับไม่ดำเนินคดีข้อหา พกอาวุธปืน นายคณิตจึงตกเป็นผู้ต้องหา มีอาวุธสงครามไว้ในครอบครอง, ให้อาวุธปืน, หนองเหนียวกักขัง, ช่วยเหลือผู้อื่นไม่ให้รับโทษทางอาญา ซึ่งคดีอยู่ระหว่างการพิจารณา</p>					

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ไทยรัฐ , 31 ตุลาคม 2541)

การรายงานข่าวเป็นการนำเสนอถึงการพิพากษาของศาลในการตัดสินคดีระหว่างนายคณิศร วิวัฒน์ชาติ และนางอารีวรรณ จตุทอง โดยหนังสือพิมพ์ได้นำคำอ่านพิพากษาของศาลมาลงทั้งหมด ซึ่งในใจความตอนต้นของการอ่านคำพิพากษาจะเป็นการกล่าวถึงลักษณะการถูกระทำอย่างละเอียด

“...เมื่อวันที่ 28/30 เม.ย. 39 นายคณิศรใส่กุญแจมือนางอารีวรรณแล้วใช้น้ำตาเทียนลนที่แผ่นอก หัวนม อวัยวะเพศ จนเป็นแผลพุพอง ได้รับทุกขุทรมาน ต่อมานายคณิศรได้ใช้กำลังตบตีให้ตากแอร์นาน 7 ชั่วโมง และบังคับให้ถอดเสื้อผ้าแล้วให้วิ่งเปลือยกายออกจากรถโดยใช้ปืนข่มขู่ให้วิ่งระหว่างซอยอารีย์ 7 ทำให้ได้รับความอับอายหลายครั้ง วันที่ 1-5 ก.ค. 39 นายคณิศรยังใช้ที่จับหูหรือจี๊ดตามร่างกายจนได้รับบาดเจ็บ จากนั้นใช้ไม้ตะพดตีที่ศรีษะและใบหน้า...”

ซึ่งการลงข่าวในลักษณะนี้ เป็นการไปตอกย้ำและเล่าซ้ำถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยเน้นไปที่ลักษณะการถูกระทำของเพศหญิง

หลังจากที่ได้ลงลักษณะการถูกระทำไปแล้ว หนังสือพิมพ์ก็ได้รายงานการตัดสินของศาล

“...พิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนได้รับอันตราย รวม 2 กระหนง ลงโทษจำคุกกระหนงละ 1 ปี ฐานทำร้ายร่างกายให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสลงโทษจำคุก 3 ปี ฐานทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพ ลงโทษจำคุก 1 ปี 6 เดือน รวมโทษจำคุก 6 ปี 6 เดือน”

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังลงในส่วนของสาเหตุที่ศาลไม่ลดโทษให้นายคณิศรว่า “...เหตุที่ไม่ลดโทษให้จำเลยเพราะจำเลยเป็นบุคคลที่ได้รับการศึกษาดี แต่ไม่เล็งคุณค่าภรรยา ซ้ำยังทำร้ายร่างกาย ทั้งที่ภรรยาอ่อนแอกว่า ขณะทำผิดจำเลยมีสติสมบูรณ์...”

การคัดเลือกส่วนนี้นำมาเสนอในการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์นั้น ถือว่าเป็นส่วนดี เพราะเป็นการยืนยันให้กับคนในสังคมได้เห็นว่า นายคณิศรนั้นไม่ได้เป็นบ้าถึงได้มีพฤติกรรมเช่นนั้น แต่เป็นเพราะความรู้สึกของนายคณิศรเองที่คิดว่าตัวเองมีสิทธิในเนื้อตัวและร่างกายของอดีภรรยา ซึ่งการนำเสนอในส่วนนี้ของหนังสือพิมพ์ จะเป็นจุดเริ่มต้นในการให้คนในสังคมได้มองลึกลงไปถึงปัญหาความรุนแรงในครอบครัวได้ดียิ่งขึ้น และอาจเป็นส่วนหนึ่งในการจุดประกายให้บางคนได้เริ่มตั้งคำถามกับ การใช้อำนาจของเพศชาย และ การที่เพศหญิงยังยินยอมให้อำนาจเหล่านั้นคงอยู่

จากการตัดสินของศาลซึ่งถือเป็นที่สุดนั้น ทำให้หนังสือพิมพ์รู้สึกว่าจะอยู่ตรงไหน เพราะว่าศาลได้ตัดสินให้นายคณิศรเป็นฝ่ายผิด ดังนั้นหนังสือพิมพ์จึงต้องอยู่ในด้านของฝ่ายถูก ซึ่งก็คือ นางอารีวรรณ ทำให้หนังสือพิมพ์ของวันนี้ ได้ให้เนื้อที่แก่นางอารีวรรณได้กล่าวถึงคดีและความรู้สึกถึงเรื่องราวและผลกระทบที่เกิดขึ้น

“...เรื่องที่ศาลตัดสินในวันนี้เป็นคดีใหญ่ที่สุดและเป็นคดีแรกที่เกิดเรื่องอื้อฉาวขึ้น ตนต้องเจ็บปวดกับพฤติการณ์ของนายคณิศรในครั้งนั้นจนกลายเป็นคดีอีกหลายคดีคือคดีทำร้ายร่างกายที่ศรีราชา ที่ตนถูกทำร้ายบนเรือ คดีหมิ่นประมาทที่ศาลอาญา คดีแพ่งฐานละเมิด และคดีหย่าที่ศาลเยาวชนและครอบครัว...ตอนนี้รู้สึกเซ็งกับชีวิตคู่ ขออยู่คนเดียว มีคุณแม่และคุณพ่อคอยเป็นห่วง ตนพร้อมต่อชีวิตต่อไป โดยมุ่งทำงานการแสดง หวังว่าแฟนที่เคยติดตามคงไม่ทอดทิ้ง ขอขอบคุณทุกคนที่เป็นห่วงในช่วงที่มีคดีความ...ชีวิตตอนนี้ดีขึ้นแล้ว ก่อนหน้านี้ทุกข์มาตลอด พอศาลตัดสินก็รู้สึกว่าได้รับความยุติธรรมบ้าง ที่ผ่านมาได้ขนาดนี้ก็ดีแล้ว...”

นอกจากนี้ ในตอนท้ายของการรายงานข่าว หนังสือพิมพ์ยังได้ย้ำถึงความผิดของนายคณิศรด้วยการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับคดีอื่นของนายคณิศรอีกด้วย

“...นอกจากนายคณิศรหนุ่มไฮโซชื่อดัง จะมีคดีความหลายคดีกับนางอารีวรรณ อดีตภรรยาแล้ว ยังมีคดีใหญ่ที่สร้างความฮือฮาจนได้รับฉายาว่า “แรมบ้า” เมื่อควงปืนเอ็ม 16 บุกขึ้นสน.พญาไท แล้วใช้ปืนจู่โจมจับร้อยเวร ทั้งนี้เนื่องจากไม่พอใจที่ร้อยเวรพูดจาไม่ดีในคดีที่ถูกฟ้องของนายคณิศรถูกตำรวจจับไปดำเนินคดีข้อหาพกพาอาวุธปืน จึงตกเป็นผู้ต้องหาในข้อหาใช้อาวุธสงครามไว้ในครอบครอง ใช้อาวุธปืน หน่วงเหนี่ยวกักขัง และช่วยเหลือผู้อื่นไม่ให้รับโทษทางอาญา ซึ่งคดีนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอาญา...”

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ไทยรัฐ , 31 ตุลาคม 2541)

คดี “น้องอ้วน” จำคุก 6 ปีครึ่ง !

การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าว เป็นการเน้นไปที่บุคคลที่ตกเป็นข่าวรวมไปถึงผลของการตัดสินคดี แต่บุคคลที่หนังสือพิมพ์นำมาเสนอเป็นพาดหัวข่าวนั้น แทนที่จะกล่าวถึงผู้กระทำกลับกลายเป็นการนำผู้ถูกระทำมาขึ้นเป็นพาดหัวข่าวแทน ซึ่งการพาดหัวในลักษณะนี้ เป็นการย้ำประเด็นในเรื่องของการเป็นผู้ถูกระทำของเพศหญิงให้มากขึ้น

การใช้ภาษาในพาดหัวรองสำหรับเรียกนายคณิศรนั้น ยังย้ำให้เห็นถึงความผิดปกตินายคณิศร เช่น **ผัวชาติสัตว์ , จำคุกหนุ่มไฮโซฉายา “แรมบ้า”** ทั้งๆที่ ในรายละเอียดของข่าวหนังสือพิมพ์ได้ลงคำอ่านพิพากษาถึงสาเหตุของการไม่ลดโทษให้นายคณิศรว่า เป็นเพราะนายคณิศรมีสถิติสมบุรณ์ขณะทำผิด แต่การที่หนังสือพิมพ์ได้ใช้ภาษาในพาดหัวรองในลักษณะนั้น เป็นการใช้ภาษาที่เรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน และยังมีส่วนในการตอกย้ำความคิดให้กับสังคมว่าบุคคลที่ทำร้ายร่างกายภรรยาเป็นผู้ที่ผิดปกติ มีส่วนน้อยในสังคม ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เราต่างก็รู้ว่า ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว เป็นปัญหาที่มีอยู่ในแทบทุกครัวเรือน แต่ที่คนส่วนใหญ่ทำ

เพิกเฉยเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นนั้น เป็นเพราะเราต่างถูกสั่งสอนโดยวัฒนธรรมและสังคมโดยกาลเวลา ว่าเรื่องภายในครอบครัวเป็นเรื่องส่วนตัว มิใช่เรื่องที่จำเป็นจะต้องป่าวประกาศให้สังคมได้รับรู้

ในความนำข่าวการใช้ภาษาเป็นการบรรยายให้เห็นลักษณะของการถูกระงับของนางอารีวรรณ "...บังคับให้น้องอ้วน แก้วผ้าไปซื้อของ ให้หลานกลับบ้าน เอาที่จุดบุหรี่ยี่จี่ เอาไม้ตี จับใส่กุญแจมือ หรือยิงปืนข่มขู่..." รวมไปถึงการบรรยายลักษณะของการถูกระงับอย่างละเอียดในรายละเอียดของข่าว

ส่วนใหญ่ของเนื้อหาการเล่าเรื่องในข่าวนี้ จะเป็นการให้รายละเอียดของการถูกระงับ และการพิพากษาของศาลที่ได้ตัดสินว่านายคณิศร มีความผิด ซึ่งหนังสือพิมพ์ได้ย้ำให้เห็นถึงความผิดของนายคณิศรด้วยการลงข่าวเกี่ยวกับคดีอีกคดีหนึ่งในตอนท้ายของการรายงานข่าวด้วย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื้อ	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่ม	วันที่ 31 ตุลาคม 2541	ข่าวสด	ศาลพิพากษาจำคุกนาย คณิศร วิวัฒน์ชาติ 6 ปี 6 เดือน	ศาลพิพากษาจำ คุกนาย คณิศร วิวัฒน์ ชาติ อดีตสามี นางอารีวรรณ จตุทอง เป็นเวลา 6 ปี 6 เดือน โดย ไม่รอลงอาญา และไม่ลดโทษให้	นางอารีวรรณ หรือ "น้องอ้วน" เป็นโจทก์ร่วมกับ อัยการฟ้อง นายคณิศร วิวัฒน์ชาติ ในข้อหาทำร้าย ร่างกาย จับใส่ กุญแจมือมัดกับ เตียง แล้ว ทรมานโดยใช้น้ำ ตาเทียนหยดใส่ หน้าอก อวัยวะ เพศ ท่อนขา นอกจากนี้ยังใช้ ที่จุดบุหรี่ภายใน รถจี๊ปฝ่ามือหัว และตามร่างกาย อีกหลายแห่ง รวมทั้งบังคับให้ เปลือยกายนั่งอยู่ ภายในรถจาก เซ็นทรัลลาดพ ร้างจนถึงหน้า	นางอารีวรรณ พอใจกับคำ พิพากษาของ ศาลที่ให้ความ เป็นธรรม ส่วนเรื่องการ หย่าขาดนั้นเรียบ ร้อยแล้ว ขณะนี้เหลือคดีที่ ถูกอดีตสามีทำ ร้ายร่างกายบน เรือที่ อ.ศรีราชา ระหว่างเดินทาง ไปถ่ายรูปลง หนังสือนู้ด รวม ทั้งคดีหมิ่น ประมาทอีก 1 คดี			เทียนหยดไฟจี คุก 6 ปีครึ่ง ผัว ชาติสตัน้องอ้วน	- โปรดอ่านใน ส่วนของกร วิเคราะห์

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเมือง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
					ปากซอยเข้าบ้าน ก่อนก็จะให้ปืนจู่ ให้เปลือยกายลง จากกรณีวิ่งตาม เข้าไปในบ้าน					

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 31 ตุลาคม 2541)

ถึงแม้ว่าวัตถุประสงค์ในการรายงานข่าวของวันนี้ จะเป็นการรายงานการตัดสินพิพากษาของศาล แต่หนังสือพิมพ์ก็นำเสนอข่าวด้วยการเล่าเรื่องให้เห็นความเป็นมาของเรื่องราวทั้งหมด ด้วยการลงรายละเอียดเกี่ยวกับการอ่านคำพิพากษาศาลตัดสินของศาล

“...ศาลอาญา ได้พิพากษาให้ลงโทษจำคุกนายคณิตกร วิวัฒน์ชาติ เป็นเวลา 6 ปี 6 เดือนฐานกระทำความผิดตามที่พนักงานอัยการกองคดีอาญา控告 3 เป็นโจทก์ยื่นฟ้องเมื่อวันที่ 20 ก.ย. 2539 กล่าวฟ้องว่านายคณิตกรทำร้ายผู้อื่น จนได้รับอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจอย่างสาหัส ทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพ และช่มชืดในใจ.ส.อาวีวรรณ จตุทอง อดีตตรองนางสาวไทยปี 2537 ผู้เสียหายและโจทก์ร่วม โดยใช้กุญแจใส่ที่ข้อมือไม่ให้ขจัดขึ้น แล้วใช้น้ำตาเทียนหยดที่หน้าอก อวัยวะเพศ ทั้งยังใช้กำลังทุบตี และจับเปลือยกายในห้องปรับอากาศนาน 7 ชั่วโมง นอกจากนี้ยังจับผู้เสียหายเปลือยกาย นั่งรถจากห้างเซ็นทรัล ลาดพร้าว จนถึงบ้านพักชอยอารีย์สัมพันธ์ 7 แล้วบังคับให้ลงจากรถวิ่งตามจนถึงบ้านจำเลย นอกจากนี้ยังใช้ที่จุดบุหรี่ในรถทับบนฝ่ามือ ศรีษะ และลำตัวของผู้เสียหายจนได้รับบาดเจ็บ”

นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังได้นำเสนอในส่วนของบทวิเคราะห์พิจารณาความผิดด้วย

“...พ.ญ. พรทิพย์ โรจนสุนันท์ แพทย์ชันสูตรจากสถาบันนิติเวช กรมตำรวจ ยืนยันผลการตรวจบาดแผลว่า ผู้เสียหายถูกน้ำตาเทียน ซึ่งเป็นของเหลวที่มีความร้อนชั่วขณะหนึ่งหยดลงบนร่างกาย เกิดเป็นแผลสีเข้มกว่าบริเวณอื่น ตั้งแต่ยอดอก หัวไหล่ จนถึงท่อนขา...ทั้งนี้ผู้ที่กระทำการดังกล่าวต้องเป็นผู้ใกล้ชิด โดยมีลักษณะงูใจกระทำทำให้ผู้เสียหายเกิดความเจ็บปวด พิจารณาเห็นแล้วจำเลยเป็นสามีภรรยากับผู้เสียหายหรือโจทก์ร่วม มีห้องนอนปิดมิดชิด...ส่วนที่บิดามารดาตลอดจนคนในบ้านจำเลยไม่ได้ยินเสียงเอะอะร้องไห้อวยวขอความช่วยเหลือนั้น เพราะโจทก์ถูกใส่กุญแจมือลือคติดหัวเตียง ที่ปากถูกเสื่ออุดไว้ และห้องนอนปิดมิดชิด...”

...สำหรับกรณีที่จำเลยบังคับให้โจทก์เปลือยกายและวิ่งลงจากรถเข้าบ้าน พยานหลักฐานโจทก์มี น.ส.หนึ่งฤทัย ปลงใจ และนายวิเชียร บัวทิพย์ ซึ่งนั่งคุยกันในบริเวณที่เกิดเหตุเบิกความยืนยัน เนื่องจากจำเลยไม่พอใจที่โจทก์ร่วมลืมหิบบยารักษาโรคให้จำเลย จำเลยจึงจับศรีษะโจทก์ร่วมโขกกระชากข้างรถ ก่อนบังคับเปลือยกายผลักดันลงจากรถให้วิ่งเข้าบ้านเอง...พยานโจทก์เบิกความชัดว่าเห็นโจทก์ร่วมเปลือยกาย ไม่ได้ใส่เสื้อผ้า โดยเฉพาะพยานเห็นโจทก์ร่วมใช้มือขวาซ้ำปิดบังของสงวน...

...ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่าจำเลยกระทำผิดจริง รวมลงโทษจำเลย 6 ปี 6 เดือน”

การลงรายละเอียดทั้งหมดของหนังสือพิมพ์ มีส่วนทำให้เรื่องราวถูกเล่าซ้ำ เป็นการเล่าซ้ำในลักษณะของการเน้นให้เห็นถึงการถูกกระทำ เพราะแหล่งข่าวของหนังสือพิมพ์คือ การอ่านคำพิพากษาของศาล ซึ่งก็จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคดีความทั้งสิ้น และเมื่อเป็นคดีความแล้ว ก็จะมีการพิจารณาหาเหตุผลอย่างละเอียด การใช้ภาษาก่อให้เกิดภาพ เพื่อที่ศาลจะได้เข้าใจและตัดสินคดีได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นการลงคำตัดสินของศาลโดยละเอียด จึงถือเสมือนเป็นภาพจำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อประมาณ 2 ปีก่อน และเราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าเนื้อหาเหล่านี้ในหนังสือพิมพ์มีส่วนในการสร้างความเจ็บปวดให้กับผู้ตกเป็นข่าวไม่มากนักน้อย

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 31 ตุลาคม 2541)

เทียนหยด – ไฟจี

คุก 6 ปีครึ่ง

ผู้ชาติสัตว์น้องอ้วน

การใช้ภาษาในการพาดหัวข่าวเน้นไปที่ลักษณะของการถูกกระทำ ว่านางอารีวรรณถูกกระทำอย่างไรมาบ้าง เพราะหนังสือพิมพ์ได้นำเอาประเด็น **เทียนหยด – ไฟจี** มาขึ้นเป็นพาดหัวข่าว นำ รวมไปถึงการลงบทลงโทษว่าผู้กระทำผิดต้องได้รับโทษจำคุกกี่ปี ซึ่งจริงๆ แล้วหนังสือพิมพ์ต้องเน้นประเด็นนี้เป็นหลักมากกว่าประเด็นอื่นๆ เพราะการที่หนังสือพิมพ์นำเรื่องนี้มาเสนอเป็นข่าวได้ก็เพราะศาลได้มีการตัดสินคดีความที่นางอารีวรรณได้ยื่นฟ้องไว้ แต่จากการอ่านรายละเอียดทั้งหมดของการรายงานข่าว จะเป็นลักษณะของการถูกกระทำมากกว่าที่ถูกนำเสนอเป็นประเด็นหลัก นอกจากนี้ในพาดหัวข่าวยังได้ย้ำให้เห็นถึงการกระทำและการถูกกระทำโดยเน้นไปที่ตัวบุคคล ว่าใครเป็นผู้กระทำใคร (**ผู้ชาติสัตว์น้องอ้วน**) ซึ่งเป็นการพยายามย้ำในเรื่องของการเป็นผู้ถูกกระทำของเพศหญิง

ในความน่าข่าว ได้มีการลงภูมิหลังถึงลักษณะของการถูกกระทำอย่างละเอียด

“...น้องอ้วน อารีวรรณ จตุทอง ถูกสามี คณิศร วิวัฒน์ชาติ ลูกชายนายพลทำร้ายร่างกาย บังคับข่มขืนใจสารพัด...จับใส่กุญแจมือมัดกับเตียงแล้วทรมานโดยใช้น้ำตาเทียนหยดใส่หน้าอก อวัยวะเพศ ท่อนขา นอกจากนี้ยังใช้ที่จุดบุหรี่ภายในรถจีใส่ฝ่ามือ หัวและตามร่างกายหลายแห่ง รวมทั้งบังคับให้เปลือยกายนั่งอยู่ภายในรถจากเซ็นทรัลลาดพร้าวจนถึงหน้าปากซอยเข้าบ้าน...”

ในตอนท้ายของการลงคำตัดสินพิพากษา เป็นการกล่าวถึงสาเหตุของการที่ศาลไม่ลดโทษให้นายคดี

“...พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีแล้วเห็นว่าจำเลยเป็นผู้ได้รับการศึกษา แต่หาได้เลี้ยงดูยกย่องโจทก์ร่วม ผู้เป็นภรรยาตามสมควรไม่ กลับใช้กำลังทำร้าย บังคับข่มขืนใจให้โจทก์ร่วมต้องได้รับบาดเจ็บด้วยวิธีการต่างๆตลอดจนได้รับความอับอายขายหน้า อันเป็นการกระทบกระเทือนต่อการดำรงชีวิตตามปกติ ทั้งที่โจทก์ร่วมเป็นภรรยาของจำเลยเอง **ขณะที่ความผิดจำเลยก็สามารถรู้ผิดชอบ บังคับตนเองได้** จึงไม่มีเหตุที่จะลงโทษสถานเบาและรอลงการลงโทษจำคุกให้...

จะเห็นได้ว่า ศาลได้พิจารณาและตัดสินชัดเจนแล้วว่า นายคดีเป็นบุคคลที่ปกติสามารถรู้ผิดชอบและบังคับตนเองได้ แต่หนังสือพิมพ์ก็ยังใช้ภาษาในการเรียกนายคดีชื่อว่า **ผู้ชาติสัตว์ , คดี - แรมบ้า** ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความคิดและเป็นการตอกย้ำให้กับสังคมเชื่อว่าผู้ชายที่กระทำรุนแรงต่อผู้หญิงเป็นบุคคลที่ผิดปกติซึ่งถือเป็นส่วนน้อยของสังคม แต่ในความเป็นจริงแล้ว ปัญหาความรุนแรงภายในครอบครัว เป็นปัญหาที่ถูกซุกซ่อนอยู่ในสังคมไทยตลอดมา

ในส่วนตอนท้ายของการรายงานข่าว หนังสือพิมพ์พยายามใช้ภาษาในการรายงานข่าวที่แบ่งเป็นฝักเป็นฝ่ายอย่างชัดเจน

“...นางนัฏฐิณีหรืออารีวรรณ จตุทอง พร้อมด้วยบิดาและมารดาเดินทางมาฟังคำพิพากษาด้วย ขณะฝ่ายนายคดีก็มีบิดามารดา น้องสาว และญาติเดินทางมาให้กำลังใจจำนวนมาก...”

รวมไปถึงการชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกริยาของสองฝ่ายอย่างชัดเจน เพื่อเป็นการแยกนายคดีไปอยู่อีกฝั่งหนึ่งอย่างชัดเจน

“...นายคดีอยู่ในชุดนักโทษ ถูกสวมกุญแจมือ ตีตรวน นั่งฟังคำพิพากษาด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่ได้สะทกสะท้านแต่อย่างใด ต่างจากนางอารีวรรณอดีตรภรรยา เมื่อศาลอ่านคำพิพากษาถึงตอนที่ถูกหยดด้วยน้ำตาเทียนถึงกับสะอื้น...”

สถาบันทนายบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ต.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เนตูกากรรม	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		ทวนหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณอาวีวรรณ จตุทอง ถูกด่ามีข้อมูล	วันที่ 1 พฤศจิกายน 2541	ข่าวสด	ความรู้สึกของนางอาวี วรรณ จตุทอง ภายหลัง ศาลตัดสินจำคุกอดีตนามี 6 ปี 6 เดือน	นางอาวีวรรณ จตุทอง ให้ สัมภาษณ์ถึง ความรู้สึกภายหลัง ที่ศาลตัดสิน จำคุกนายคดีศร วิจิตรนชาติ อดีต สามี 6 ปี 6 เดือน ว่ารู้สึกใจและ พอใจกับคำตัดสิน ของศาล	30 ตุลาคม 2541 ศาลอาญาสั่งจำ คุกนายคดีศร วิ จิตรนชาติ เป็น เวลา 6 ปี 6 เดือน โดยไม่มี การรอลงอาญา	นางอาวีวรรณ อยากให้อะไรของ ตัวเองเป็น สุภาพชนและเป็น ประโยชน์ต่อ สังคม โดย เฉพาะคำนิยามที่ ว่า สามีสามารถ ทำร้ายภรรยาได้ ตามใจชอบนั้น ความจริงก็ พิสูจน์ให้เห็นแล้ว ว่าไม่สามารถทำ ได้และจะต้องได้ รับบทลงโทษ เหมือนกันและ สำหรับชีวิตใน อนาคตนั้นจะตั้งใจ ทำงาน ไม่ทำ ให้คนอื่นเดือด ร้อนและไม่สร้าง ปัญหาให้กับใคร	-	-	นักร้องเมฆทุกซ์ 2 ปี ขณะคดี "ผิว ชาติลึกลับ"	- โปรดอ่านใน ส่วนของการ วิเคราะห์

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 1 พฤศจิกายน 2541)

ประเด็นของการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์วันนี้ คือ การให้พื้นที่แก่นางอารีวรรณในการกล่าวถึงความรู้สึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“...เมื่อศาลพิจารณาเรื่องของความผิดแล้ว ตรงนี้เราก็ต้องยอมรับ แต่ในแง่ของจิตใจแล้ว ยอมรับว่า ยังบอบช้ำและจำฝังใจอยู่ ไม่อยากให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับใคร เพราะทุกคนที่แต่งงานก็อยากให้ครอบครัวมีความสุข...”

เมื่อศาลได้ตัดสินแล้วว่านายคดีศรีมีความผิดตามที่นางอารีวรรณได้ฟ้องร้องจริง หนังสือพิมพ์จึงได้ให้เสียงของผู้หญิงที่ตลอดระยะเวลาได้ตกเป็นข่าว ได้พูดถึงความรู้สึกหลังจากผ่านมาแล้ว 2 ปี

“...เรื่องของอ้วนที่เกิดขึ้น อยากให้เป็นอุทาหรณ์สำหรับคนที่มีคู่ หรือคิดจะมีคู่ ควรตัดสินใจให้รอบคอบ ควรให้ผู้ใหญ่รับรู้หรือตัดสินใจด้วย คงไม่อยากมีใครเป็นม่าย หรือต้องอดทนกับสิ่งที่จะต้องเกิด มันจะกลายเป็นความทุกข์ และในสังคมบ้านเรานั้น คนที่เป็นม่าย เราไม่รู้ว่าสังคมจะให้การยอมรับเราได้มากน้อยขนาดไหน บางคนอาจมองเราในแง่ร้าย ถ้าชีวิตคู่ไปกันไม่ได้ หรือไม่เข้าใจกัน มันก็จบในทางไม่ดี...”

การรายงานข่าวจบลงด้วยการเลือก direct quote คำพูดของนางอารีวรรณในตอนนี้นักข่าวถามถึงเรื่องชีวิตคู่ว่า

“ส่วนเรื่องชีวิตคู่นั้น ตอนนั้นคงไม่พร้อม แต่ไม่ได้ปฏิเสธ คงต้องตัดสินใจให้ดี ๆ ใช้เวลาเลือกให้มากๆ เพราะชีวิตคู่เป็นเรื่องที่สำคัญมาก อ้วนไม่อยากผิดพลาดเป็นครั้งที่ 2 ตอนนั้นคนที่เข้ามา คงต้องคบกันเป็นเพื่อนไปก่อน ถ้ารู้สึกว่ามีน้ำใจ คือเขาเป็นคนดีจริงสามารถดูแลเราได้ และยอมรับบางอย่างในตัวเราค่อยว่ากันอีกที”

จากการเลือกประเด็นในเรื่องคู่มาปิดท้ายข่าวหนังสือพิมพ์เช่นนี้ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความคิดและความเชื่อของสังคมที่ว่า ไม่ว่าจะอย่างไร ผู้หญิงก็สมควรที่จะมีคู่ เรา (เราในที่นี้หมายถึงผู้หญิง แต่เป็นผู้หญิงในความคิดคำนึงของผู้ชาย) ต้องการคนที่จะมาปกป้องคุ้มครองและหากเขา (ผู้ชาย) ไม่สามารถปกป้องดูแลเราได้ เราก็จำเป็นต้องหาเขา (ผู้ชายคนอื่น) ที่จะมาดูแลเราต่อไป

ในความคิดคำนึงของสังคม (ความคิดแบบผู้ชาย) ผู้หญิงไม่เคยมีตัวตนเพียงเพราะเธอเป็นผู้หญิง แต่ตัวตนของผู้หญิงจะปรากฏขึ้นเมื่อเธอกลายเป็น “เมียและแม่” ของใครสักคน

เมื่อเราเกิดเป็นผู้หญิง สังคมจะผูกติดชีวิตของเราไว้ด้วยการเป็น “เมียและแม่” ชีวิตของเราจะถูกพันธนาการไว้ด้วยสำนึกแห่งความเสียสละและการให้ เพราะฉะนั้น “การเกิด” อาจจะไม่ได้อาณาถึง “อิสรภาพ” เสมอไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเกิดเป็น “เพศหญิง”

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 1 พฤศจิกายน 2541)

น้องอ้วนเผยทุกข์ 2 ปี ชนะคดี “ผัวชาติสัตว์”

การใช้ภาษาในพาดหัวข่าวหลักและพาดหัวข่าวรอง – ผัวชาติสัตว์ , “แรมบ้ำ” คณิศร - ยังคงสะท้อนให้เห็นความคิดและความเชื่อที่ว่า ผู้ชายที่กระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้น เป็นบุคคลที่ผิดปกติ ซึ่งถือเป็นส่วนน้อยของสังคม การที่หนังสือพิมพ์ยังคงใช้ภาษาในการนำเสนอข่าวแบบนี้ นั้น จะทำให้คนในสังคมยังคงยึดติดอยู่กับความคิดที่ว่า ผู้ชายที่กระทำความรุนแรงกับผู้หญิงนั้นเป็นบุคคลที่ผิดปกติ ไม่ใช่ผู้ชายธรรมดาทั่วไปในสังคม แต่ในความเป็นจริง ผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งที่มีการศึกษาและหน้าที่การงานที่ดี มีค่านับหน้าถือตา ก็สามารถทำร้ายร่างกายผู้หญิงได้ เพียงเพราะเขามีความรู้สึกว่าเขามีสิทธิ์และอำนาจเหนือเนื้อตัวและร่างกายของผู้หญิงคนนั้น ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้เป็นสิ่งที่สังคมปิตาธิปไตยได้มอบไว้ให้กับเด็กชายทุกคน

สำหรับการใช้ภาษาในรายละเอียดของข่าว เป็นการใช้อย่างถ่ายทอดความรู้สึกของนาง อารีวรรณถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด รวมไปถึงการวางแผนในอนาคต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื้อเรื่อง	ปฏิบัติจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิบัติ		
คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่ม คุกคามมีข้อ	วันที่ 13 ตุลาคม 2543	ข่าวสด	ศาลพิพากษาจำคุกนาย คณิศร วิวัฒน์ชาติ อีก 2 ปี ในคดีใช้ปืนข่มขู่บังคับนาง อารีวรรณ จตุทอง ให้ถ่าย ภาพนู้ด	ศาลพิพากษาจำ คุกนายคณิศร วิวัฒน์ชาติ เป็น เวลา 2 ปี ในคดี ใช้ปืนข่มขู่บังคับ นางอารีวรรณ จตุทอง อดีต ภรรยาให้ถ่าย ภาพนู้ด เนื่อง จากนายคณิศร มีความผิดฐาน ข่มขู่ใจผู้อื่นโดย ใช้อาวุธและ กำลังประทุษร้าย ผู้อื่นให้กระทำการ หรือจ่ายยอม ต่อสิ่งนั้นให้เกิด ความกลัว อันตรายเป็นคดี และร่างกาย	15 ก.ค. 2539 นายคณิศรใช้ อาวุธปืนยิงขึ้น ฟ้าเพื่อข่มขู่นาง อารีวรรณ รวมไปถึง นางอารีวรรณ จตุทอง อดีต ภรรยาให้ถ่าย ภาพนู้ด เนื่องจาก นายคณิศร มีความผิดฐาน ข่มขู่ใจผู้อื่นโดย ใช้อาวุธและ กำลังประทุษร้าย ผู้อื่นให้กระทำการ หรือจ่ายยอม ต่อสิ่งนั้นให้เกิด ความกลัว อันตรายเป็นคดี และร่างกาย	สำหรับคดีที่ นายคณิศรบุก โรงพักพญาไท แล้วใช้อาวุธ สงครามยิงใส่ โรงพักและจับ ตัวตรวจเป็น ตัวประกันเพื่อ ต่อรองให้ปล่อยลูก น้อง 2 คนของตัว เองที่ถูกจับกุมข้อ หาพกอาวุธปืน นั้น ศาลได้ตัดสิน จำคุกนายคณิศร เป็นเวลา 18 ปี ปรับ 2,000 บาท และคดียังอยู่ ระหว่างการ พิจารณาของ ศาลอุทธรณ์	-	-	คุกอีก 2 ปี "แรม บ้า" คดีถ่ายนู้ด ปืนข่มขู่ "น้อง อ้วน"	- โปรดอ่านใน ส่วนของ การ วิเคราะห์

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 13 ตุลาคม 2543)

เป็นการรายงานข่าวถึงความคืบหน้าในการตัดสินคดีเกี่ยวกับการถ่ายนู้ดของนางอารีวรรณ หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอเรื่องราวโดยผ่านการลงคำบรรยายฟ้องของศาล ซึ่งในการลงคำบรรยายฟ้องของศาลนั้น มีการกล่าวถึงภูมิหลังและเหตุการณ์ในครั้งนั้นอย่างละเอียด

“...เมื่อวันที่ 15 ก.ค. 2539 เวลากลางวัน จำเลยได้ใช้อาวุธปืนขนาด 9 มม. ยิงขึ้นฟ้าเพื่อข่มขู่นางณัฐรดี หรืออารีวรรณ จตุทอง หรือ “น้องอ้วน” อดีตภรรยาและเป็นรองนางสาวไทยปี 2537 ผู้เสียหายหลายคน นอกจากนี้ใช้กำลังประทุษร้ายชกต่อยตามร่างกาย ใช้มือกระชากผมจนล้มลงแล้วใช้เท้ากดขยี้ ที่บริเวณศีรษะอีกหลายครั้ง เพื่อต้องการให้ผู้เสียหายเป็นนางแบบถ่ายภาพเปลือยอับม่นู้ด “วินัส” จนผู้เสียหายต้องยินยอม...”

ในคดีนี้ศาลตัดสินว่า “...แม้ภาพถ่ายที่ปรากฏในหนังสือจะแสดงลักษณะของโจทก์ร่วมว่ามีได้ถูกบังคับข่มขู่ก็ตาม แต่นั้นเป็นการแสดงท่าทาสีหน้า อันเป็นงานที่มีได้สมควรใจ...ศาลเห็นว่าจำเลยกระทำผิดตามฟ้องจริง พิพากษาให้จำคุก 2 ปี”

นอกจากนี้ ยังได้มีการ “เล่าซ้ำ” ถึงคดีเก่าของทั้งสอง โดยเน้นให้เห็นลักษณะของการถูกกระทำอีกด้วย

“...จำเลยได้ทำร้ายร่างกายโจทก์หลายครั้งหลายหน ด้วยการใส่กุญแจมือ ใช้ที่จุดบุหรี่ตีตีไฟจี้ตามร่างกาย ให้เทียนไขจุดไฟให้น้ำตาเทียนหยดตามร่างกาย ให้ยื่นตากรื่องปรับอากาศนาน 7 ชั่วโมง รวมทั้งเปลือยกายวิ่งจากปากซอยอารีย์สัมพันธ์ 7 ถึงบ้านพัก...”

การนำเอาคำบรรยายฟ้องของศาลมานำเสนอในหนังสือพิมพ์นั้น มีส่วนทำให้เรื่องราวหรือเหตุการณ์ถูกเล่าซ้ำอย่างละเอียด เพราะการพิจารณาตัดสินคดีของศาลจะต้องมีการสืบพยานและเล่ารายละเอียดให้ศาลฟังมากที่สุด ซึ่งรายละเอียดในบางเรื่องก็เป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สมควรที่จะนำมาเผยแพร่ทางหนังสือพิมพ์

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 13 ตุลาคม 2543)

คุณอีก 2 ปี “แรมบ้า”

คดีถ่ายนู้ด

ปืนขู่บังคับ “น้องอ้วน”

พาดหัวข่าวหลักเน้นประเด็นไปที่บทลงโทษ (คุณอีก 2 ปี) และลักษณะของความผิดที่กระทำ (คดีถ่ายนู้ด) ส่วนพาดหัวข่าวรองจะเน้นย้ำให้เห็นลักษณะของการถูกกระทำ (ทั้งขู่บังคับ)

– **เท้าขี้ศรีษะ**) นอกจากนี้ยังนำคดีเก่ามานำเสนอด้วย (**ส่วนคดีทำร้าย – บุกสน. ลงโทษไปแล้ว 6 ปี – 18 ปี**)

ในความนำข่าว ใช้ภาษาให้เห็นลักษณะของการถูกระทำอย่างชัดเจน

“...ศาลพิพากษาจำคุก “แรมบ้า” อีก 2 ปี ฐานข่มขืนใจน้องอ้วนให้ถ่ายอัลบั้มชุด ศาลบรรยายฟ้องว่าจำเลยและโจทก์เป็นสามีภรรยา กัน ตกลงทำสัญญาถ่ายชุดในนิตยสาร “วินัส” ใช้เรือประมง – เกาะต่างๆที่จ.ชลบุรีเป็นที่ถ่ายทำ โจทก์เฝ้าคลื่นและเหม็นกลิ่นปลาเน่าที่ติดมากับอ้วน ไม่สามารถถ่ายภาพได้ จำเลยโกรธใช้ปืนยิงข่มขู่ทั้งชกต่อย เท้าขี้ศรีษะ พร้อมด่าทอด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย...”

การใช้ภาษาเรียกนายคดีศร ยังคงเรียกโดยการตั้งฉายา “แรมบ้า” ให้นายคดีศรเหมือนเดิม ซึ่งทุกครั้งของการนำเสนอข่าวในเรื่องนี้ จะต้องมีการตั้งฉายาในลักษณะนี้เรียกนายคดีศรทุกครั้ง ทำให้ผู้อ่านรู้สึกร่วมไปกับฉายาที่หนังสือพิมพ์เรียก จนรู้สึกว่านายคดีศรไม่ใช่ผู้ชายธรรมดาทั่วไปในสังคม แต่เป็นบุคคลที่ผิดปกติ ทำให้ปัญหาการทำร้ายร่างกายระหว่างหญิงชายถูกมองข้ามไป เพราะสังคมรู้สึกว่า การที่นายคดีศรมีพฤติกรรมเช่นนั้น เพราะฉะนั้นนายคดีศรผิดปกติ และเมื่อผู้กระทำผิดปกติแล้ว ความสนใจของคนทั่วไป จึงหันไปหาผู้ที่ถูกระทำว่าถูกระทำอย่างไรบ้าง ความรู้สึกสงสารและเห็นใจอาจเกิดขึ้นแล้วก็จบลงเมื่อการรายงานข่าวสิ้นสุด โดยที่อาจปราศจากคำถามจากสังคมว่า ผู้ชายมีสิทธิ์หรืออำนาจใดในการทำร้ายผู้หญิงสักคนหนึ่ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
คุณอาวีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่ม	วันที่ 14 ตุลาคม 2543	ข่าวสด	นางอาวีวรรณ จตุทอง ดีใจกับคำตัดสินของศาล ในคดีที่นายคณิต วิวัฒน์ ชาติ บังคับให้ถ่ายบู๊ตบน เรือ	นางอาวีวรรณ จตุทอง ให้ สัมภาษณ์ถึง ความรู้สึกถึงขอ ใจในการตัดสิน ของศาลในคดีที่ นายคณิต วิวัฒน์ชาติ อดีต สามี บังคับให้ ถ่ายบู๊ตบนเรือ	ศาลตีพิกษาจำ คุกนายคณิต วิวัฒน์ชาติ เป็น เวลา 2 ปี ในข้อ หาบังคับคู่สม ยู่ให้นางอาวีวรรณ จตุทอง อดี ภรรยาถ่ายชัดมี บู๊ตในนิตยสาร "จีเนล" โดยนาย คณิตได้ไปรับ ชิงชมรูปชกต่อ และให้เท่าชชี่ ศิริระพร้อมกับ คำทอด้วยถ้อย คำที่ทอขาย เพราะนางอา วรรณไม่สามารถ เป็นนางแบบได้ เพราะเหม็นกลิ่น ปลาเน่าและเมา คลื่น เนื่องจาก เป็นการถ่ายทำ บนเรือประมง	ปัจจุบันนาง อาวีวรรณได้ เขียนหนังสือเป็น งานประจำให้กับ นิตยสารราย สัปดาห์ฉบับหนึ่ง และรับงาน รับพิมพ์ด้วย นอก จากนี้ยังได้ลง เรียนกฎหมายใน มหาวิทยาลัย เอกชนด้วย	-	-	ช่วนพอใจศาล ตัดสินคุกแรมน้ำ เลขมูเวียน นิติศาสตร์	- โปรดอ่านใน ส่วนของกร วิเคราะห์

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 14 ตุลาคม 2543)

เป็นการรายงานข่าวในส่วนของคุณรู้สึกของนางอารีวรรณหลังจากที่ศาลได้ตัดสินจำคุก นายคดีศรเป็นเวลา 2 ปี ในคดีที่นายคดีศรให้นางอารีวรรณถ่ายภาพ nude

“...อ้วนรู้สึกขอบพระคุณกระบวนการยุติธรรมที่ได้ให้ความเป็นธรรมกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้ได้มีชีวิตใหม่ โดยเฉพาะกับข้อกล่าวหาต่างๆที่บางครั้งไม่สามารถอธิบายกับใครได้ ศาลเป็นผู้ พิสูจน์ให้เห็นว่าความจริงเป็นอย่างไร เมื่อก่อนเรื่องไม่ดีเหล่านี้เหมือนเป็นคราบสกปรกติดตัวอยู่ ตลอดเวลา แต่วันนี้เหมือนกับว่าอ้วนได้อาบน้ำชำระล้างคราบสกปรกที่เราไม่ได้เป็นคนก่อออกจนหมดแล้ว เป็นสิ่งที่รู้สึกดีใจมากรวมทั้งครอบครัวและผู้ที่เกี่ยวข้องก็สบายใจขึ้นด้วยค่ะ...”

การนำเสนอข่าวในวันนี้ จะเน้นไปที่นางอารีวรรณมากกว่าบทลงโทษนายคดีศร เพราะจะเป็นเรื่องราวความรู้สึกและอนาคตของนางอารีวรรณ แต่ในข่าวก็มีการกล่าวถึงเหตุการณ์ ลักษณะของการถูกระงับ ในส่วนของการกรณีนางอารีวรรณสาเหตุของการที่ศาลตัดสินเช่นนั้น

“...ผู้เสียหายคือน้องอ้วนเป็นโจทก์ร่วม บรรยายฟ้องว่าใช้เรือประมง และเกาะต่างๆ ที่จ.ชลบุรีเป็นที่ถ่ายทำ แต่โจทก์ก็หมิ่นก่นปลานาและแมคคีน ไม่สามารถเป็นนางแบบได้ จำเลย กลับใช้ปืนยิงข่มขู่ ทั้งชกต่อยและใช้เท้าขยี้ศรีษะ พร้อมด่าทอด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย...”

ซึ่งการลงรายละเอียดในส่วนนี้ จะทำให้คนจำได้เหมือนกับเป็นการเตือนความทรงจำให้กับผู้อ่าน ซึ่งจะส่งผลให้ความสนใจมุ่งไปที่ขณะเกิดเหตุการณ์ว่าถูกระงับอย่างไร ในลักษณะไหน ไม่ได้สนใจว่าผู้กระทำผิดได้รับบทลงโทษอย่างไร

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 14 ตุลาคม 2543)

อ้วนพอใจ ศาลตัดสินคุกแรมบ้า

เผยมูเรียน นิติศาสตร์

จากพาดหัวข่าวจะให้ความสำคัญกับนางอารีวรรณ คือมุ่งนำเสนอความรู้สึกของนางอารีวรรณเป็นหลัก รวมไปถึงการนำเสนอชีวิตในปัจจุบันของนางอารีวรรณด้วย ซึ่งก็ถือเป็นส่วนดีที่หนังสือพิมพ์ไม่เน้นที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากเกินไป แม้ว่าบางคำถามของผู้สื่อข่าวจะเป็นการไปตอกย้ำให้ผู้ตกเป็นข่าวคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นก็ตาม

“ผู้สื่อข่าวถามว่ายังมีการยังมีการติดต่อกับครอบครัวของนายคุณิศรบ้างหรือไม่ น้องอ้วนกล่าวว่า ตอนนี้ตนไม่ได้ติดต่อกับครอบครัวนี้อีกเลย และเวลาที่ผ่านมาแล้ว ไม่อยากให้มีอะไรเกี่ยวข้องกับอีก... เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด จนขณะนี้ตนก็ไม่ได้ผูกใจอาฆาตแค้นอะไรแล้ว เพียงแต่ขอให้ดำเนินการไปตามขบวนการยุติธรรมเท่านั้น...”

แต่อย่างไรก็ตาม หนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่แก่นางอารีวรรณในการกล่าวความรู้สึกถึงเรื่องราวหรือสิ่งที่นางอารีวรรณอยากจะทำแก่คนในสังคมพอสมควร และในตอนท้ายของการรายงานข่าวก็ได้คัดเลือกส่วนที่นางอารีวรรณกล่าวถึงชีวิตในปัจจุบันมานำเสนอ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี เพราะจะทำให้ผู้อ่านหันมาให้ความสนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมากกว่าจะยังคงย่ำอยู่กับเหตุการณ์หรือเรื่องราวในอดีตของผู้ที่ตกเป็นข่าว

“ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ปัจจุบัน น้องอ้วน – อารีวรรณ จตุทอง ผันชีวิตตัวเองไปเขียนหนังสือเป็นงานประจำให้กับนิตยสารรายสัปดาห์ฉบับหนึ่ง พร้อมกับรับงานด้านบันเทิงไปด้วย นอกจากนี้ยังได้ไปลงสมัครเรียนเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง... น้องอ้วนกล่าวว่า ช่วงนี้ตั้งใจทำงานอย่างเดียว ไม่อยากคิดเรื่องอะไรอีก แต่ก็ไม่อยากได้ยินเรื่องเก่าๆ เพราะตอนนี้เหมือนกับมีชีวิตใหม่ ได้ทำงานที่รัก พยายามลืมเรื่องที่เกิดขึ้น และรู้สึกขอบคุณประชาชนที่เขียนจดหมายมาให้กำลังใจ...”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทความหรือคอลัมน์ต่างๆที่ลงเกี่ยวกับข่าวนี้

1. “ข่าวบันเทิง” ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ประจำวันอังคารที่ 30 กรกฎาคม 2539

เนื่องจากเป็นพื้นที่ในคอลัมน์ข่าวบันเทิง เนื้อหาข่าวจึงเน้นประเด็นที่เกี่ยวกับข่าวบันเทิงเสียเป็นส่วนใหญ่

กล่าวคือ การเข้าวงการบันเทิงของนางอารีวรรณ รวมไปถึงการย้ายตำแหน่งและสถานภาพเดิมของนางอารีวรรณ ว่าเป็นถึงรองนางสาวไทย เพื่อชี้ให้เห็นถึงความเป็นคนดังและเป็นคนของประชาชน

ในเนื้อหาข่าว ได้มีการโยงเรื่องราวของนางอารีวรรณและนายคณิศรให้เข้ากับการรายงานข่าวบันเทิงว่า นายคณิศรเป็นคนพานางอารีวรรณเข้าวงการบันเทิงโดยพาไปฝากคนโน้นคนนี้ แต่พอนางอารีวรรณได้ทำงานในวงการบันเทิงกลับมีแต่ความหึงหวง และเป็นสาเหตุให้ทะเลาะกัน

การนำเสนอเนื้อหาข่าว จะเน้นประเด็นไปที่นางอารีวรรณ กับ วงการบันเทิง แต่ในขณะเดียวกันก็มีการย้ำถึงเรื่องราวที่กำลังเป็นข่าวเกรียวกราวอยู่ในขณะนี้ นั่นก็คือ ปัญหาชีวิตคู่ของนางอารีวรรณ เพราะในเนื้อหาข่าวได้มีการนำเสนอว่า นางอารีวรรณถูกนายคณิศรกระทำอย่างไรบ้าง

“...บางครั้งวันดีคืนดีก็ให้เมียวิ่งแก้ผ้าตั้งแต่ปากซอยยันท้ายซอยตอนกลางดึก เหมือนเป็นคนโรคจิต หรือบางครั้งก็เอากันบูหรือจี้ตามแขนตามตัวสุดจะทน...”

การรายงานข่าวของข่าวนี้ ผ่านการเล่าเรื่องจาก “แหล่งข่าวผู้ใกล้ชิดฝ่ายหญิง” ซึ่งหนังสือพิมพ์ได้อ้างไว้ เพื่อเป็นการเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เอง เพราะผู้ให้ข่าวเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับบุคคลที่กำลังตกเป็นข่าว แต่ตามหลักความเป็นจริง การอ้างแหล่งข่าวในลักษณะนี้ ไม่ค่อยมีความน่าเชื่อถือสักเท่าไรตามหลักวิชาการ เพราะเป็นลักษณะการอ้างแหล่งข่าวแบบลอยๆ

ในตอนท้ายของข่าวยังได้ย้ำผ่านการ indirect quote แหล่งข่าวผู้ใกล้ชิดฝ่ายหญิงอีกว่าการที่นายคณิศรออกมาให้ข่าวว่านางอารีวรรณท้องนั้น ไม่เป็นความจริง เพราะนางอารีวรรณอยากเข้าวงการบันเทิงอยู่แล้ว อีกทั้งมีสามีแบบนายคณิศรคงปล่อยให้ท้องไม่ได้ และการที่นายคณิศรให้ข่าวว่านางอารีวรรณท้อง ก็เพื่อทำลายชื่อเสียงและไม่ต้องการให้เธอเข้ามาในวงการบันเทิงมากกว่า

2. “ข่าวหน้า 11” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันที่ 1 สิงหาคม 2539

เป็นการรายงานข่าว โดยผ่านการเล่าเรื่องจากนายคดีศรถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยนายคดีศรได้เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่วันที่นางอารีวรรณได้นี้ออกจากบ้าน

“...แม่ค้าที่ขายของอยู่หน้าบ้านเล่าให้ฟังว่า เวลาประมาณ 01.00 ของวันที่ 26 ก.ค. ที่ผ่านมา เห็นอ้วนปั่นกำแพงบ้านออกไปโดยมีผู้หญิงขับรถเก๋งมารับที่หน้าบ้าน ตนยังแปลกใจทำไม คือนั่นเขาเอายาแก้แพ้โดมิคุมและแอสติเฟดให้ตนกินอย่างละ 2 เม็ด ซึ่งยาทั้งสองชนิดนี้กินแล้วจะง่วงมาก คือนั่นมีทรัพย์สินของตนหายไปด้วย...”

เป็นการเล่าเรื่องราวโดยการอ้างว่ามี**คนเห็น**ว่านางอารีวรรณหายไปอย่างไร เพื่อเป็นการยืนยันถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น และการย้ำเรื่องของเวลาและพฤติกรรมก่อนที่นางอารีวรรณจะหายตัวไป ก็เพื่ออ้างอิงและเพิ่มน้ำหนักให้กับการคาดคะเนว่า นางอารีวรรณวางแผนเพื่อที่จะหลบหนี

นอกจากนี้ นายคดีศรยังได้เล่าถึงเบื้องหลังของข่าวที่ว่าตนได้บังคับให้นางอารีวรรณแก้ผ้าว่า “...ความจริงคือนั่นตนและอ้วนไปร่วมงานศพนายกำพล วัชรพล ผอ.ไทยรัฐ คือนั่นเห็นอ้วนคุยกับแฟนเก่า ตนก็ไม่คิดอะไร เมื่อถึงเวลากลับอ้วนบอกว่าจะไปงานวันเกิดเพื่อนสนิทให้ตนกลับไปก่อน พอดีมีเสียงผู้ชายโทรเข้าโทรศัพท์มือถืออ้วน คิดว่าเป็นแฟนเก่าของอ้วนแน่นอน จึงไม่พอใจพาอ้วนกลับบ้านและมีปากเสียงกันตลอดทาง เมื่อมาถึงบ้าน ตนกำลังโมโหมากจึงบังคับให้อ้วนถอดเสื้อผ้าซึ่งเป็นชุดเสคยวติดกัน เหลือเพียงกางเกงใน ยกทรง และถุงน่อง แล้วให้อ้วนไปซื้อกระติงแดงและยาแก้ไอ ขณะเดียวกันมีมอเตอร์ไซค์รับจ้างผ่านมาแซวอ้วน จึงยิงปืนขึ้นฟ้าหนึ่งนัด แล้วพูดว่าอย่ามายุ่งกับเมียตน จากนั้นก็พาอ้วนเข้าบ้าน เรามีปากเสียงกันตลอดเวลา”

การให้เหตุผลดังกล่าว เป็นการสร้างความชอบธรรมให้กับสิ่งที่นายคดีศรได้กระทำลงไป เพราะมีสาเหตุให้ไม่พอใจ เนื่องจากนางอารีวรรณไปพัวพันกับชายอื่น ซึ่งในสังคมไทย หากหญิงที่แต่งงานแล้วไปยุ่งเกี่ยวกับชายอื่นที่ไม่ใช่สามีจะถูกตำหนิเป็นอย่างมาก นายคดีศรได้ใช้ความเชื่อนี้สร้างความชอบธรรมให้กับสิ่งที่ตัวเองได้กระทำไว้กับนางอารีวรรณ ว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสมแล้ว

นอกจากนี้ นายคดีศรยังได้กล่าวถึงแผลตามมือและตามตัวของนางอารีวรรณว่า

“...แผลที่เห็น เกิดจากอุบัติเหตุเพราะอ้วนได้เปิดฝากระป๋องรดคันใหม่ เพื่อดูหม้อน้ำ แล้วมืออ้วนไปโดนน้ำกรดในหม้อแบตเตอรี่ ทำให้เป็นแผลตามมือตามตัว ตนบอกให้ไปรักษาก็ไม่ยอมไป ส่วนแผลอื่นๆที่เห็น อ้วนเป็นแผลอยู่แล้ว เวลานอนจะพอกเครื่องสำอางเยอะมากจนแผลอักเสบรักษาไม่หาย แล้วเรื่องที่อ้วนบอกว่าใช้บุหรี่จี้ตามตัวยังเป็นไปไม่ได้ เพราะตนไม่สูบบุหรี่”

การนำเสนอข่าวในวันนี้ เป็นเสมือนกับการหาเหตุผลและสร้างความชอบธรรมให้กับนายคดีศรผ่านทางหนังสือพิมพ์

3. “ข่าวหน้า 11” ของหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 1 สิงหาคม 2539

เป็นการรายงานข่าวในส่วนของนายคณิศรถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยหนังสือพิมพ์ได้นำเสนอผ่านการ direct quote และ indirect quote คำพูดของนายคณิศร ในลักษณะของการพยายามอธิบายถึงพฤติกรรมของนางอารีวรรณ เป็นผู้หญิงไม่ดี ทั้งเรื่องการถ่ายภาพนู้ด การมีเลือดเป็นบวก และการตั้งท้องก่อนหนีออกจากบ้าน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...ส่วนการถ่ายภาพนู้ด ขอปฏิเสธว่าไม่เป็นความจริง ตนมีอาชีพเป็นตากล้อง ก็มีถ่ายภาพบ้างแต่เป็นภาพปฏิทินชุดไทย สำหรับภาพนู้ดที่มีการถ่ายที่เกาะล้านและเกาะสีชัง เป็นเรื่องของนางอารีวรรณเองไม่เกี่ยวกับตน ตนเคยขอถ่ายภาพแต่นางอารีวรรณไม่ให้กลับไปให้คนอื่นถ่ายแทน...”

“...อ้วนเล่นผมแรงมาก มาเรียกผมว่าไอ้มนุษย์ชาติตม ผมรับไม่ได้ ผมไม่อยากพูด เขาเคยไปตรวจเลือดมาพบว่าเลือดเป็นบวก มีเชื้อเอชไอวี ด้วยเหตุนี้เขาจึงไปขอเงินแม่มา 5 ล้านบาท มารักษาตัว แต่ไม่ได้ แล้วจะมากล่าวหาว่าผมไปบังคับ...”

“...ก่อนจะหนีออกจากบ้าน เราตรวจสอบการตั้งครรภ์ด้วยตัวเองก็พบว่าเขาท้อง นี่กำลังจะไปตรวจที่โรงพยาบาล แต่เขามาหนีไปเสียก่อน แล้วเขาโทรศัพท์มาบอกคุณอาผมว่า เขาไม่ได้ท้อง เป็นถึงรองนางสาวไทยเป็นตัวแทนของประเทศชาติ ลูกทั้งคนไม่เอาผมเลี้ยงเองก็ได้”

จากตัวอย่างที่ได้ยกมา จะเห็นได้ว่า การนำเสนอข่าวเป็นไปในลักษณะการให้พื้นที่แก่นายคณิศรได้พูดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น ซึ่งคำพูดดังกล่าวจะเป็นลักษณะของการอธิบายถึงพฤติกรรมของนางอารีวรรณ เพื่อให้คนในสังคมเห็นว่านางอารีวรรณเป็นผู้หญิงไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นของการติดเชื้อเอชไอวี และการตั้งท้อง หนังสือพิมพ์ได้เลือกลง direct quote คำพูดของนายคณิศรเลย

4. “สกุ๊ปข่าว แฟ้มคดี” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันที่ 4 สิงหาคม 2539

เป็นการนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาแล้วใหม่ โดยใช้ข้อมูลจากทางหนังสือพิมพ์ แล้วนำมาเขียนใหม่/สรุปใหม่ เหมือนกับเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ เพราะลักษณะของการเขียนข่าว เป็นแบบผู้สื่อข่าวเป็นผู้เล่าเรื่อง

การรายงานข่าว เป็นการสรุปเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยการเล่าซ้ำสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน โดยได้เริ่ม “เล่าเรื่อง” ตั้งแต่วันที่นางอารีวรรณได้หนีออกจากบ้าน

“เกือบ 2 ปี ที่ชื่อของน้องอ้วนมิได้ถูกกล่าวขาน หรือปรากฏตามสื่อต่างๆจนกระทั่งเมื่อวันที่ 26 ก.ค. ที่ผ่านมา น้องอ้วนก็กลายเป็นข่าวใหญ่ เมื่อนายคณิศร วิวัฒน์ชาติ สามิได้รู้เข้าแจ้ง

ความกับตำรวจว่า น้องอ้วนหายตัวไปจากบ้านอย่างลึกลับ...นายคดีศระระบุว่า ภรรยาหายจากบ้านในช่วงกลางดึกคืนวันที่ 25 ก.ค. พร้อมทั้งสันนิษฐานว่าอาจจะหนีไปเพราะคิดมากเรื่องที่กำลังตั้งครรภ์ และตนจ้างเลขานุการคนใหม่ โดยแต่เดิมภรรยาทำหน้าที่นี้แต่เมื่อตั้งครรภ์จึงไม่ยอมให้เหนื่อยมาก...คำให้การและการให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนของนายคดีศระ เต็มไปด้วยความรักความห่วงใยภรรยา ทว่าในอีกไม่กี่วันต่อมาเรื่องราวกลับตาลปัตรอย่างสิ้นเชิง...”

จากนั้นหนังสือพิมพ์ก็ได้นำเสนอต่อไปว่า ทั้งสองฝ่ายต่าง “ແຈ້กันไปมาถึงพฤติกรรมไม่ดีของฝ่ายตรงข้าม” โดยหนังสือพิมพ์ได้ใช้คำว่า “การเปิดศึกน้ำลายของสองสามีภรรยา” ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของหนังสือพิมพ์ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นนี้เป็นแค่เรื่องของสามีภรรยาทะเลาะกันเท่านั้น และจากการ “เปิดศึกน้ำลาย” ครั้งนี้ ได้มีการกล่าวหาว่านางอารีวรรณเป็นโรคภัยแรง และหนังสือพิมพ์ 2-3 ฉบับ ได้นำเสนอในประเด็นนี้ แต่หนังสือพิมพ์ข่าวสดไม่ได้นำเสนอ โดยให้เหตุผลว่า

“ในส่วนของ “ข่าวสด” ก็ได้รับทราบข้อมูลนี้จากนายคดีศระเช่นกัน แต่เมื่อนำมาพิจารณาอย่างมี “วุฒิภาวะ” แล้ว เห็นว่า เป็นคำกล่าวหาอย่างเลื่อนลอย และยังส่งผลต่อผู้ถูกกล่าวหาอย่างรุนแรง ไม่ว่าจะข้อกล่าวหาจริงหรือเท็จอย่างไร แต่เมื่อเกี่ยวพันถึงชื่อเสียงและการดำรงอยู่ในสังคมของคนๆหนึ่ง และเห็นว่าการเผยแพร่ออกไปย่อมไม่เป็นผลดีต่อทุกฝ่าย “ข่าวสด” จึงตัดสินใจลบประเด็นนี้ออกจากเนื้อข่าว!!”

การเน้นในประเด็นนี้ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด เป็นการแสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ข่าวสดมีความเป็นธรรม เป็นหนังสือพิมพ์ที่ประชาชนสามารถไว้วางใจได้ ไม่ได้เป็นหนังสือพิมพ์ที่นำเสนอข่าวเพียงเพื่อต้องการยอดขายเท่านั้น แต่ “ข่าวสด” ยังให้ความสำคัญแก่ผู้ที่ตกเป็นข่าวอีกด้วย หากเปรียบเทียบ “ข่าวสด” กับ “บุคคล” ข่าวสดก็เทียบได้กับบุคคลที่มีวุฒิภาวะเพียงพอ มีความรับผิดชอบในหน้าที่ และรู้ว่าอะไรควรหรือไม่ควร

แต่การนำเสนอเรื่องราวของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ก็ไม่ต่างจากหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ เพราะยังคงเน้นย้ำและซ้ำเหตุการณ์การถูกระทำของนางอารีวรรณ

“น้องอ้วนหนีออกมาเพราะถูกบีบบังคับ ถูกทุบตี และที่สำคัญถูกบังคับให้แสดงพฤติกรรมที่ผิดแผกจากมนุษย์ทั่วไป บางครั้งก็ถูกทารุณอย่างใช้น้ำตาเทียนรดท้อง หรือใช้ที่จุดบุหรี่ในรถจี๊มือ เมื่อประมาณ 1 เดือนก่อนหน้านั้นน้องอ้วนถูกบังคับให้แก้ผ้าเดินออกไปซื้อของ จนเป็นที่ฮือฮาในละแวกนั้น...”

และหลังจากที่หนังสือพิมพ์ได้เล่าเหตุการณ์ว่านางอารีวรรณถูกระทำอย่างไรแล้วนั้น หนังสือพิมพ์ก็ได้ลงคำให้สัมภาษณ์ ของนางอารีวรรณว่า

“ที่หนีออกมาเพราะทนไม่ไหวจริงๆ เขาไม่พอใจก็ทุบตี ต่อหน้าคนอื่นก็ยังทำ บางครั้งก็สั่งให้แก้ผ้าและถ่ายรูปเก็บเอาไว้ หรือใช้น้ำตาเทียนหยดใส่ท้อง เขาข่มขู่ตลอดเวลาและยังขู่ไปถึงพ่อ

แม่ญาติพี่น้องของดิฉันด้วย รวมทั้งเรื่องเงินเรื่องทองที่เขาบังคับให้ไปขอจากพ่อแม่มาให้จำนวนมาก จนทนไม่ไหวแล้วอยากจะหย่าจากกันจะได้ไม่ต้องกลับไปตกนรกอีก”

ซึ่งลักษณะของการลงคำให้สัมภาษณ์นี้เป็นไปเพื่อการยืนยันว่า เรื่องที่หนังสือพิมพ์เล่ามาเป็นความจริงและการไปเพิ่มน้ำหนักให้กับข่าวที่หนังสือพิมพ์นำเสนอ มากกว่าจะเป็นไปเพื่อการให้พื้นที่แก่ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวมีโอกาสดูถึงสิ่งที่ตัวเองได้ประสบมา

นอกจากนี้ สก๊อบบ์ยังได้ลงเรื่องราวความเป็นมาของคนทั้งสองก่อนใช้ชีวิตคู่ ลักษณะการลงข่าว ดูเหมือนจะเป็นการให้พื้นที่แก่ผู้หญิง แต่หากพิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่า การลงเนื้อหาดังกล่าว เป็นการลงเพิ่มเติมจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้เคยรายงาน และเป็นการเล่าเรื่องให้ “ลึก” ลงไป เป็นเหมือนการพยายามล้วงลึก เพื่อเอาข้อมูลมาขายข่าว แต่ไม่ได้เป็นการตีแผ่ปัญหา หรือสะท้อนให้เห็นปัญหาการใช้ความรุนแรงกับผู้หญิง

และเมื่อหนังสือพิมพ์ได้รายงานสิ่งที่นางอารีวรรณได้พูดแล้ว หนังสือพิมพ์ก็ได้ให้พื้นที่แก่นายคดีศรได้เล่าบ้าง การเลือกนำเสนอข่าวในส่วนของนางอารีวรรณก่อน ดูเหมือนจะเป็นสัญญาณที่ดีเพราะหนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่แก่ผู้หญิงก่อน แต่หากคิดในทางกลับกันการนำเสนอในส่วนของนายคดีศรที่หลังนั้นก็ก็เป็นเหมือนกับการจงใจให้พื้นที่ในการแก้ข่าว เพราะการที่นายคดีศรได้เล่าที่หลังนั้น สามารถแก้ต่างข้อกล่าวหาของนางอารีวรรณได้ ซึ่งนายคดีศรก็ได้ใช้โอกาสนี้ในการแก้ข้อกล่าวหาของนางอารีวรรณ รวมไปถึงการพยายามชี้ให้เห็นพฤติกรรมของนางอารีวรรณ ว่าชอบทำตัวสนิทสนมใกล้ชิดกับผู้ชาย

“...ผมมีเมียสวยและเขาชอบทำตัวสนิทสนมกับผู้ชายทำให้เกิดความหึงหวง แต่ก็ไม่เคยลงไม้ลงมือรุนแรง...” หรือ

“...เรื่องที่ว่าผมบังคับให้แก้อ้าเดินออกไปซื้อของ ความจริงยังใส่ชุดชั้นใน โดยวันนั้นไปงานกัน เขาคุยกับแฟนเก่าตอนขาหลับเขาขออนุญาตไปเที่ยวกับเพื่อน แต่ตอนนั่งอยู่ในรถมีโทรศัพท์เข้ามาเป็นเสียงผู้ชาย เชื่อว่าเป็นแฟนเก่าผมก็ไม่ยอมให้ไป เมื่อกลับถึงบ้านผมโมโหและหึงมากจึงให้เขาถอดเสื้อผ้าเหลือชุดชั้นในออกไปซื้อยาแก้ไอ และน้ำขวด...” หรือ

“...การถ่ายภาพนู้ดเป็น “ศิลปะ” ไม่ได้เปลือยทั้งตัว ส่วนเรื่องทูปตีต่อหน้ากองถ่ายก็ไม่จริง เพียงแต่ตนโมโหที่เห็นภรรยาไปชบช่างภาพและคนในทีมงาน จึงมีปากเสียงกันนิดหน่อยเท่านั้น...”

จากคำพูดดังกล่าวของนายคดีศร สามารถส่งผลให้ผู้อ่านรู้สึกไม่ดีต่อนางอารีวรรณ เพราะในสังคมไทย ผู้หญิงไม่ควรทำตัวเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงที่แต่งงานแล้วอย่างนางอารีวรรณ

ในท้ายที่สุดหนังสือพิมพ์ได้สรุปเรื่องราวที่เกิดขึ้นว่า

“จะอย่างไรก็ตามถึงที่สุดแล้ว คดีนี้ไม่ว่าจะมีเบื้องหน้าเบื้องหลังอย่างไร แต่ข้อสรุปที่ดีที่สุดที่สุดอย่างหนึ่งก็คือ เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพการกดขี่ทางเพศ ความล้มเหลวของชีวิตคู่ที่ยังเห็นผู้หญิงเป็นทาสว่ายังคงดำรงอยู่ในสังคมไทย”

ในส่วนของการสรุปนี้ หนังสือพิมพ์ทำได้ดี แต่หากพิจารณาการนำเสนอสื่อบทข่าวทั้งหมดนั้น หนังสือพิมพ์ยังคงติดอยู่ในกรอบการเล่าเรื่องแบบเดิมๆ ที่เน้นการถูกกระทำ การเล่าข่าวหน้าหนึ่ง หากผู้ชายเป็นบุคคลที่ทำให้ผู้หญิงเป็นทาสในชีวิตคู่ หนังสือพิมพ์ผู้ซึ่งทำหน้าที่เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามแบบฉบับ ก็เป็นเสมือนหนึ่งผู้ทำให้ผู้หญิงกลายเป็น “ทาส” ในหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน

5. “ข่าวหน้า 10” ของหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 9 สิงหาคม 2539

เป็นการรายงานข่าวเกี่ยวกับมติของคณะกรรมการกิจการเยาวชน สตรี และผู้สูงอายุ ที่ได้พิจารณาเรื่องของนางอารีวรรณ ว่า กรรมการจะทำหนังสือถึงอธิบดีกรมตำรวจ หัวหน้าตำรวจสถานีพญาไทเพื่อให้ความเป็นธรรม

หนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่ในการรายงานข่าวนี้เล็กน้อย ไม่ได้นำเสนอเนื้อหาสาระมากมายอะไรนัก การนำเสนอข่าวเป็นเหมือนกับการทำหน้าที่รายงานข่าว เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของเรื่องราวและไม่ให้เรื่องต้องขาดตอนไป

6. “คอลัมน์พิเศษ : อารีวรรณ จุดของ บทสัมภาษณ์ครั้งสุดท้ายก่อนเกิดคดีรักชาติสดี” ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ประจำวันที่ 10 สิงหาคม 2539

เนื้อหาของข่าวนี้ เป็นบทสัมภาษณ์ของนางอารีวรรณที่ได้ให้สัมภาษณ์ไว้กับหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ก่อนที่จะเกิดเรื่องราวกับนายคณิศร

บทสัมภาษณ์จะเป็นเรื่องโดยทั่วไป ตั้งแต่ประวัติความเป็นมา การเริ่มต้นการประกวดนางสาวไทย ประโยชน์ที่ได้รับจากการประกวด

หนังสือพิมพ์ได้ใช้ประโยชน์จากการตกเป็นข่าวของนางอารีวรรณ ซึ่งกำลังได้รับความสนใจจากประชาชนทั่วไป มาเชื่อมโยงกับบทสัมภาษณ์ที่นางอารีวรรณได้เคยให้สัมภาษณ์ไว้ มานำเสนอเป็นคอลัมน์พิเศษเพื่อต้องการที่จะขายข่าว โดยหนังสือพิมพ์ได้เน้นหัวข้อคอลัมน์นี้ว่า “บทสัมภาษณ์ครั้งสุดท้ายก่อนเกิดคดีชาติสดี” ซึ่งการเน้นย้ำ “ชื่อ” ของคอลัมน์เช่นนี้นั้น เป็นเหมือนกับการที่หนังสือพิมพ์พยายามแบ่งแยกชีวิตของนางอารีวรรณไว้เป็น 2 ช่วงด้วยกัน คือ ก่อนเกิดคดี และ หลังเกิดคดี ซึ่งตอน “ก่อนเกิดคดี” นั้นดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะหนังสือพิมพ์ได้ย้ำว่า “สัมภาษณ์ครั้งสุดท้าย” การที่หนังสือพิมพ์ใช้คำเช่นนี้ สามารถสะท้อนได้ว่า “หลังเกิดคดี”

แล้ว ชีวิตของนางอารีวรรณไม่เหลืออะไรเลย รวมไปถึงการเขียนบทนำก่อนเข้าบทสัมภาษณ์ของหนังสือพิมพ์ที่ว่า

“ตกเป็นข่าวเกรียวกราวสนั่นกับคดีรักราคาดีสท์ของอารีวรรณ จตุทอง รองนางสาวไทย อันดับ 2 ที่กำลังฟ้องร้องอดีตสามีด้วยข้อหาทารุณกรรมทางเพศ ซึ่งนับเป็นเรื่องใหม่ที่ผู้หญิงสาวสวยที่มีชื่อเสียงและตำแหน่งถึงระดับรองนางสาวไทย จะกล้าลุกขึ้นมาเปิดเผยเหตุการณ์เบื้องต้นเบื้องต้นรักที่เลวร้ายในชีวิตคู่ออกมาประจานตีแผ่ต่อสื่อมวลชน ซึ่งเป็นคดีความที่ยังฟ้องร้องกันไม่จบ”

การเขียนบทนำเช่นนี้ เหมือนกับไปตอกย้ำความคิดให้กับผู้อ่านว่า เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องที่น่าอายหากใครจะนำมาพูดให้สาธารณชนได้รับรู้ เพราะปัญหาความรุนแรงของสามีภรรยา เป็นเรื่องภายในครอบครัว เป็นเรื่องส่วนบุคคล และเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ผู้หญิงต้องแบกรับความละเอียดได้ในสังคม เพราะชีวิตคู่ประสบกับความล้มเหลว หลายคนอาจเกิดคำถามแก่ฝ่ายหญิง รวมไปถึงการอยากรู้พฤติกรรมของผู้หญิงว่าเป็นเพราะเหตุใดเรื่องราวทั้งหลายถึงได้เกิดขึ้น ในขณะที่ฝ่ายชายมักไม่ค่อยถูกตั้งคำถาม

7. “คอลัมน์พิเศษ : ผู้อยู่เบื้องหลังน้องอ้วน” ของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ประจำวันเสาร์ – อาทิตย์ ที่ 10 – 11 สิงหาคม 2539

เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับคนที่ส่งนางอารีวรรณเข้าประกวดนางสาวไทย ที่ชื่อ “สุขุม เชิดชื่น” เป็นนักธุรกิจพัฒนาที่ดินและเพิ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็น “วุฒิสมาชิก” ตามโควตาพรรคความหวังใหม่

การเขียนข่าวก็เป็นลักษณะการเขียนชมนายสุขุมว่าเป็นคนมีฝีมือ ซึ่งก็เป็นเรื่องทางการเมือง ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับนางอารีวรรณเลย แต่เมื่อนางอารีวรรณตกเป็นข่าวดังตามหน้าหนังสือพิมพ์ บุคคลต่างๆที่เคยรู้จักหรือเคยใกล้ชิดกับนางอารีวรรณ ก็นำมาเสนอเป็นข่าวโดยการขึ้นพาดหัวให้คนสนใจ ทั้งๆที่ในข่าวก็ไม่มีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับนางอารีวรรณเลย อาจกล่าวได้ว่าหนังสือพิมพ์กำลังหากินอยู่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชีวิตของคนคนหนึ่ง

8. “ข่าวหน้า 13” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันที่ 14 สิงหาคม 2539

เป็นการรายงานข่าวสั้นๆ เกี่ยวกับการที่นางอารีวรรณ เดินทางเข้าพบผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนนทบุรี เพื่อขอให้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ประจำที่บ้านของตัวเอง เนื่องจากเกรงว่าถ้าไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ประจำจะเปิดโอกาสให้นายคณิศรบุกเข้ามาทำร้ายได้

การนำเสนอข่าวไม่มีอะไรมากนัก เป็นลักษณะของการรายงานเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของเรื่องราวมากกว่า

9. “ข่าวหน้า 6” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันที่ 22 สิงหาคม 2539

นำเสนอข่าวด้วยการรายงานความคืบหน้าของคดี ว่าพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องนายคดีในข้อหาทำร้ายร่างกายนางอารีวรรณ และได้มีการให้ภูมิหลังของการถูกระทำเล็กน้อย โดยการอ้างจากข้อกล่าวหาที่นางอารีวรรณได้เข้าแจ้งความไว้ที่สน.พญาไท

“นางอารีวรรณได้เข้าแจ้งความกล่าวหาว่านายคดีบังคับให้เปลือยกายวิ่งในซอย และบังคับให้ถ่ายภาพเปลือยในเรือกลางทะเล เช่น ในเรือกลางทะเล หากไม่ยอมก็ใช้กำลังทำร้ายร่างกาย เช่น เอานูหรือจี้ จนต้องหนีออกจากบ้านไปอยู่กับมารดาที่ จ. นนทบุรี...”

การนำข้อกล่าวหาของนางอารีวรรณที่มีต่อนายคดีมานำเสนอเป็นข่าวนั้น เป็นการป้องกันตัวเองของหนังสือพิมพ์อย่างหนึ่งในแง่ที่ว่าหนังสือพิมพ์ไม่ได้เขียนข่าวขึ้นมาเอง แต่เป็นการเขียนข่าวขึ้นจากการ “อ้าง” คำพูดของนางอารีวรรณ หนังสือพิมพ์ทำหน้าที่แค่รายงานข่าวให้ประชาชนทราบเท่านั้น แต่ประโยชน์จากการ “อ้าง” คำพูดของนางอารีวรรณมีมากมายนัก ทั้งการป้องกันการตำหนิว่านึ่งเขียนเขียนข่าว การได้รับคำชื่นชมว่าให้พื้นที่แก่ผู้หญิงได้มีสิทธิ์พูด รวมถึงเป็นการยืนยันว่าข่าวที่นำเสนอั้นเป็นความจริง ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานั้น เป็นสิ่งที่สามารถช่วยในการเพิ่มยอดขายได้เป็นอย่างดี

10. “ข่าวหน้า 13” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันที่ 22 สิงหาคม 2539

เป็นการรายงานข่าวความคืบหน้าของคดีความที่นางอารีวรรณเข้าแจ้งความกล่าวหาว่านายคดีทำร้ายร่างกาย ว่าพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องนายคดีตามความผิด นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังได้ขยายคำว่า “ทำร้ายร่างกาย” ให้ชัดเจนขึ้น ด้วยการย้ำให้เห็นถึงลักษณะของการถูกระทำว่า “...บังคับให้เปลือยกายวิ่งในซอย ทั้งบังคับให้ถ่ายภาพเปลือยในเรือกลางทะเล หากไม่ทำก็จะใช้กำลังทำร้ายร่างกายเช่น เอานูหรือจี้ตามนิ้วมือ...”

เนื่องจากการรายงานข่าวเกี่ยวกับคดีความ ในข่าวจึงได้มีการสัมภาษณ์ความคิดเห็น นายวิชา มหาคุณ รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง “...สำหรับเรื่องนี้มักเป็นปัญหาอย่างมากในสังคมปัจจุบัน เพราะหญิงชายแต่งงานกันโดยไม่มีเวลาศึกษานิสัยใจคอกันก่อน เมื่อเกิดปัญหาก็มักจะกระทำต่อกันอย่างรุนแรง...”

จากคำให้สัมภาษณ์ของรองอธิบดี สามารถสะท้อนความคิดในเรื่องที่สามีทำร้ายร่างกายว่าเป็นเรื่องส่วนบุคคล โดยดูจากเหตุผลที่ว่า “หญิงชายแต่งงานกันโดยไม่มีเวลาศึกษานิสัยใจคอ” แต่ความเป็นจริง เราต้องมองปัญหาสามีทำร้ายร่างกายภรรยา ว่าเป็นปัญหาของสังคม ไม่ใช่ปัญหาของคนสองคนเท่านั้น เพราะไม่ว่าจะอย่างไร บุคคลคนหนึ่งไม่สามารถและไม่มีสิทธิ์ทำร้ายร่างกายบุคคลอีกคนหนึ่งได้

11. “ข่าวหน้า 12” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันที่ 1 กันยายน 2539

เป็นการรายงานข่าวอย่างสั้นๆ ว่าอัยการเตรียมส่งสำนวนคดีฟ้องนายคดีศร วิวัฒน์ชาติ

12. “ข่าวหน้า 13” ของหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 21 กันยายน 2539

นำเสนอข่าวความคืบหน้าของคดี ว่าอัยการสั่งฟ้องนายคดีศร วิวัฒน์ชาติแล้ว และหนังสือพิมพ์ได้เล่าซ้ำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผ่านการอ่านคำบรรยายฟ้องของอัยการ

“...จำเลยได้ใช้กุญแจมือใส่ข้อมือนางณัฐรดี ไม่ให้ขัดขึ้นแล้วใช้น้ำตาเทียนหยดแผ่นอกและหน้าอก อวัยวะเพศ ใช้กำลังทุบตีและจับผู้เสียหายเปลือยกายในห้องปรับอากาศนาน 7 ชั่วโมง จับผู้เสียหายถอดเสื้อผ้านั่งในรถขณะขับออกจากห้างเซ็นทรัลพลาซ่าลาดพร้าว จนถึงซอยอารีย์ 7 ถ.พระราม 6 จากนั้นให้ผู้เสียหายลงวิ่งตามรถบ้านท่ามกลางสายตาประชาชน โดยจำเลยใช้อาวุธบังคับ และยังใช้บุหรีที่จุดในรถทับบนฝ่ามือผู้เสียหายทั้งสองข้าง ที่ศรีษะ ลำตัวและใบหน้า ได้รับบาดเจ็บจนเสียโฉม...”

การนำเสนอส่วนนี้มานำเสนอเป็นข่าวนั้น ยังเป็นการตอกย้ำผู้ที่ตกเป็นข่าวว่าตัวเองถูกกระทำอย่างไร อีกทั้งเป็นการย้ำให้ผู้อ่านจดจำเหตุการณ์เหล่านั้นได้โดยปราศจากการมองว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาสังคมที่ควรได้รับการแก้ไขเพราะความสนใจได้มุ่งไปที่ลักษณะของการถูกกระทำของนางอารีวรรณมากกว่า

13. “ข่าวหน้า 19” ของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ประจำวันที่ 25 กันยายน 2539

เป็นการรายงานความคืบหน้าของเรื่องราวที่เกิดขึ้น ว่า นางอารีวรรณ ได้ยื่นฟ้องนายคดีศร วิวัฒน์ชาติ สามีเป็นจำเลย ในความผิดฐานหมิ่นประมาท ในการกล่าวหาว่านางอารีวรรณติดเชื้อเอดส์หรือเชื้อไวรัสเอชไอวีมาจากคนรักเก่าก่อนที่จะมาแต่งงานกับตน

14. “ข่าวหน้า 2” ของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ประจำวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541

นำเสนอข่าวด้วยการรายงานว่านางอารีวรรณ ได้ยื่นฟ้องนายคดีศร วิวัฒน์ชาติ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้หย่าขาดจากการเป็นสามีภรรยา

การรายงานข่าวได้ “เล่าเรื่อง” ผ่านการ indirect quote คำพูดของนางอารีวรรณที่ได้เบิกความต่อศาล โดยที่หนังสือพิมพ์ได้เน้นความระหองระแหงในชีวิตคู่อย่างละเอียด

“...เมื่อได้ตำแหน่งรองนางสาวไทย และได้เข้าทำงานที่โรงพยาบาลปิยะเวท และได้มีโอกาสพบกับนายคดีศร ที่มาใช้บริการห้องออกกำลังกายภายในโรงพยาบาล แล้วเข้ามาตีสนิทอ้างว่าเป็นช่างภาพหนังสือพิมพ์ เมื่อใกล้ชิดกันมากขึ้นจนกระทั่งวันหนึ่ง นายคดีศรได้ชวนไปที่เที่ยวที่ จ.สระบุรี ลงมือข่มขืนทำให้ตนตกเป็นภรรยา ซึ่งนายคดีศรได้พาตนเข้าไปในบ้านของ

พล.ต.ปัญญา บิดานายคณิศร ยานชอยอารีย์ ขณะเดียวกันทั้งบิดามารดาของตนก็ไม่พอใจ ชีวิตคู่ จึงเกิดระหองระแหง และพยายามแก้ไขด้วยการจดทะเบียนสมรสให้ถูกต้อง...”

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังคงเน้นย้ำให้เห็นถึงลักษณะของการถูกระทำอย่างเช่นเคย

“...อดีตของนางสาวไทย ระบุว่าชีวิตคู่ไม่เคยมีความสุข เพราะหากขัดใจก็ถูกนายคณิศร ทำร้ายตบตีได้รับบาดเจ็บเสมอ ทั้งยังเคยพาเข้าโรงแรมมานวด บังคับให้เปลือยกายสวมกุญแจมือไว้กับเตียง ใช้เทียนไขจุดไฟมาลนที่หน้าอกและอวัยวะเพศ และยังบังคับให้ถ่ายภาพเปลือยด้วยฟิล์มหลายม้วนพร้อมขู่ว่า จะนำภาพไปเปิดเผยหากตนคิดจะแยกทาง...เคยบังคับให้ลงจากรถตรงบริเวณปากซอยอารีย์ แล้วให้วิ่งเข้าบ้านทั้งๆที่ไม่ได้สวมเสื้อผ้า เมื่อถึงบ้านก็บังคับให้दनออกไปซื้อยาชูกำลังอีกเที่ยวหนึ่ง แล้วให้คลานกลับบ้านทั้งที่ตนอยู่ในสภาพเปลือยเช่นนั้น...”

15. “คอลัมน์พิเศษ : ชีวิตใหม่ อ้วน อารีวรรณ หลังฝ่ามรสุมชีวิต” ของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ประจำวันที่ 9 ตุลาคม 2541

เป็นการให้พื้นที่แก่นางอารีวรรณได้เล่าเรื่องราวและความรู้สึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น สามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจและร่วมรับรู้กับสิ่งที่เธอได้ประสบมา

“...ช่วงนั้นอ้วนเด็กเกินไป แล้วลักษณะของผู้หญิงเมื่อมาเจอคนเอาอกเอาใจ เข้าถึงเย็นถึงโทรมาหา มารับมาส่งเหมือนกับว่าเขาทุ่มเทให้กับเรามาก ไม่เหมือนกับคนอื่นที่มาตามเราแต่ไม่ได้ทุ่มเทมากขนาดนี้ ทำให้มองข้ามคนอื่นไป ตอนนั้นเหมือนมีอะไรมาครอบบังตา คิดอะไรเป็นเด็กเกินไป...

...ตอนที่เกิดเรื่องใหม่ๆ ในชีวิตที่มีปัญหาครอบครัว ก็มาเจอข่าวเจอทุกข์เรื่องที่ธิดาออกมาใส่ตัวเรา มันเหมือนตกอยู่ในอะไรสักอย่าง เหมือนหิมะถล่มทับเรา และเราก็ใช้เวลาเพื่อให้หลุดออกมาได้ พอมีเวลาก็เริ่มมองย้อนปัญหากลับไปว่า ที่ผ่านมาระหว่างเราได้ไปจริงๆ แล้วมันไม่เลวร้ายหรอก หากเราไม่ย้ำเรื่องเก่าๆ เราควรจะมองอนาคตข้างหน้าว่า ชีวิตเรายังอีกไกล เรามีโอกาสเจอทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดีในชีวิต...

...อ้วนเองไม่รู้ว่าจะคนทั่วไปมองอ้วนยังไง แต่อ้วนพยายามทำดีที่สุด ก็ต้องเริ่มต้นจากคนรอบข้างที่เขาเห็นความดีของเราก่อน ยอมรับเรารู้ว่าเราเป็นคนอย่างไร ให้เขารับรู้และเปลี่ยนมุมมองจากที่เขาเคยมองเราไปดีกว่า อ้วนถึงได้ทำงานอยู่ที่นี่ (นิตยสารชีวิตต้องสู้) มาเรื่อยๆ อยากให้รู้ว่าเราไม่ใช่ผู้หญิงที่ไร้สมอง มีแต่ความสวยงาม แล้วหวังแต่ว่าจะมีใครสักคนมาเลี้ยงดู ตรงนี้ไม่ใช่เพราะอ้วนเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องสู้เพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัว เพื่อพ่อแม่ และหวังว่าสักวันหนึ่งสังคมจะยอมรับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น...”

16. “ข่าวหน้า 21” ของหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 31 ตุลาคม 2541

เป็นการรายงานข่าวการตัดสินของศาล ว่าศาลได้พิพากษาจำคุก นายคณิศร วิวัฒน์ชาติ เป็นเวลา 6 ปี 6 เดือน โดยไม่รอลงอาญา

ในข่าวได้มีการเล่าซ้ำการถูกระงับ โดยผ่านการอ่านคำบรรยายของอัยการอีกเช่นเคย

“...ระหว่างวันที่ 28 เมษายน – 21 กรกฎาคม 2539 นายคณิศรจำเลยใช้กำลังบังคับข่มขืนใจ นางสาวอารีวรรณ โดยใช้กุญแจมือใส่ที่ข้อมือไม่ให้ขจัดขึ้นแล้วใช้น้ำตาเทียนหยดที่หน้าอก อวัยวะเพศ ทั้งยังใช้กำลังทุบตีและจับผู้เสียหายเปลือยกายในห้องปรับอากาศนาน 7 ชั่วโมง จากนั้นจับนางสาวอารีวรรณในลักษณะเปลือยกายนั่งรถจากห้างเซ็นทรัลลาดพร้าวไปถึงซอยอารีย์ 7 ถนนพระราม 6 แล้วให้ผู้เสียหายลงจากรถวิ่งตามจนถึงบ้านจำเลย ท่ามกลางสายตาของประชาชน โดยจำเลยใช้อาวุธปืนบังคับให้กระทำ นอกจากนี้ยังใช้ที่จุดบุหรี่ในรถทับฝ่ามือผู้เสียหายที่ ศรีษะและลำตัวได้รับความเสียหาย...”

17. “ข่าวหน้า 16” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันที่ 26 พฤศจิกายน 2541

เป็นการรายงานความคืบหน้าของการฟ้องร้องในคดีหมิ่นประมาท ซึ่งนางอารีวรรณ จตุทอง เป็นโจทก์ฟ้องนายคณิศร วิวัฒน์ชาติ จำเลยฐานหมิ่นประมาทเมื่อวันที่ 24 ก.ย. 2539 กรณีที่ให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนหลายฉบับเมื่อวันที่ 31 ก.ค. 2539 กล่าวหาโจทก์ติดเชื้อเอชไอวีจากคนรักเก่ามาหลอกลวงจำเลยทั้งที่มารดาโจทก์ทราบเรื่องนี้ ซึ่งศาลได้พิพากษาคดีตัดสินให้นายคณิศรจำคุกตามความผิดเป็นเวลา 6 เดือน ปรับ 10,000 บาท โดยโทษจำคุกให้รอไว้ 2 ปี

การลงข่าวเพื่อติดตามความคืบหน้าในการตัดสินของศาลนี้ ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีของหนังสือพิมพ์ในการติดตามเรื่องราวว่าจะจบลงเช่นไร และนำมาเสนอเป็นข่าว เพราะจะทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจและทราบถึงความเป็นจริงที่เกิดขึ้น

18. “สื่อบข่าวกว : คดีชาดิสต์ ‘แรมบัว’ ‘น้องอ้วน’ ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันที่ 16 ตุลาคม 2543

เป็นสื่อบข่าวกวที่รวบรวมคดีของนายคณิศรที่ได้กระทำต่อนางอารีวรรณ ทั้งคดีทำร้ายร่างกายและคดีบังคับให้ถ่ายภาพนู้ด สื่อบข่าวกวเล่าเรื่องด้วยการซ้ำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อย่างกรณีของคดีบังคับให้ถ่ายภาพนู้ด ข่าวกวเล่าเรื่องว่า

“...คดีสืบเนื่องจากนายคณิศรและนางสาวอารีวรรณได้ทำสัญญาให้นางสาวอารีวรรณถ่ายภาพนู้ดในนิตยสาร “วินัส” โดยใช้เรือประมงและเกาะต่างๆที่ จ.ชลบุรี เป็นสถานที่ถ่ายทำ เมื่อวันที่ 26 ส.ค. 39 แต่เมื่อถึงกำหนดถ่าย น้องอ้วนได้รับบาดเจ็บตามร่างกายจากเหตุการณ์ที่ถูกสามีทำร้ายร่างกายในคดีก่อนหน้านั้น ประกอบกับแพ้กิลีนปลาเน่าที่ติดอวนบนเรือและเมาคลื่น

จึงไม่อยู่ในสภาพที่พร้อมจะถ่ายภาพนี้ได้ ทำให้นายคณิตศรไม่พอใจอย่างมาก แสดงท่าทีโกรธจัด ต่ำทอด้วยถ้อยคำหยาบคาย พร้อมกับตรงเข้าทำร้ายร่างกายนางสาวอารีวรรณ สุดท้ายถึงกับชักปืนออกมายิงชู่ จนฝ่ายหญิงต้องยอมถ่ายภาพนั้นในตอนนั้น...”

หรือในกรณีดีที่ทำร้ายร่างกาย หนังสือพิมพ์เล่าซ้ำเหตุการณ์ด้วยการรายงานข่าวว่า

“...เหตุการณ์ครั้งนั้น นายคณิตศรจับน้องอ้วนใส่กุญแจมือ เพื่อไม่ให้ขี้ดขึ้น แล้วใช้น้ำตาเทียนหยดที่หน้าอก อวัยวะเพศ อีกทั้งยังใช้กำลังทุบตี และจับเปลือยกายในห้องปรับอากาศนาน 7 ชั่วโมง นอกจากนี้ ยังบังคับให้นางสาวอารีวรรณ เปลือยกายนั่งรถจากห้างเซ็นทรัลลาดพร้าว จนถึงบ้านพักซอยอารีย์สัมพันธ์ 7 ถนนพระราม 6 แล้วบังคับให้ลงจากรถวิ่งตามรถจนถึงบ้านท่ามกลางสายตาของประชาชนจำนวนมาก ระหว่างนั้นนายคณิตศรถือปืนจี้บังคับน้องอ้วนตลอด นอกจากนี้ แรมบ้ายังใช้ที่จุดบุหรี่ในรถทับบนฝ่ามือ ศีรษะและลำตัวของน้องอ้วนจนได้รับบาดเจ็บอีกด้วย...”

การที่หนังสือพิมพ์ยังคงเน้นย้ำในเหตุการณ์และลักษณะการถูกกระทำ ทำให้ผู้อ่านยังยึดติดอยู่กับเรื่องราวและเหตุการณ์เก่าๆที่เกิดขึ้นกับนางสาวอารีวรรณ และทำให้สิ่งที่เกิดขึ้นในคราวนั้น กลายเป็นภาพที่ติดไปกับนางสาวอารีวรรณตลอดไป เพราะไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ผู้คนก็จะยังคงนึกถึงเหตุการณ์เหล่านั้นอยู่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปการนำเสนอข่าวในกรณีศึกษาที่ 2 (นางอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีซ้อม)

ข่าวหน้าหนึ่ง

1. การรายงานข่าวในช่วงแรกที่นางอารีวรรณได้หายตัวไป (29 ก.ค. 2539 – 31 ก.ค. 2539) เป็นการนำเสนอข่าวในมุมมองของนายคดีศร การนำเสนอของข่าวเป็นการเน้นให้เห็นถึงความรักความห่วงใยที่นายคดีศรมีต่อนางอารีวรรณ ผู้อ่านจะเกิดคำถามต่อนางอารีวรรณ ว่าทำไมต้องหนีไปและชวนให้สงสัยว่าหนีไปไหน ในขณะที่ฝ่ายชายจะได้รับความรู้สึกสงสารและเห็นใจ จุดสนใจจะมุ่งเน้นไปที่ “นางอารีวรรณ” ในลักษณะเกิดคำถามแก่ฝ่ายหญิง และหนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่แก่นายคดีศรในการคลายปมสงสัยให้กับผู้อ่านด้วยการให้นายคดีศรกล่าวถึงสาเหตุ/ความเป็นไปได้ของการหนี ซึ่งก็ไม่มีอะไรนอกจากประเด็นของความหึงหวงที่นางอารีวรรณมีต่อสามี

แม้ว่าในช่วงหลังของการนำเสนอข่าว อาจดูเหมือนหนังสือพิมพ์ให้พื้นที่แก่ฝ่ายหญิงมากกว่า แต่สิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้คัดเลือกมานำเสนอนั้นจะเป็นการย้ายไปที่การถูกกระทำและลักษณะการถูกกระทำอยู่ตลอดเวลา ทำให้เหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นกลายเป็นตราประทับแก่นางอารีวรรณ

2. ให้ภูมิหลังของบุคคลที่ตกเป็นข่าว ว่าเป็นใคร มีตำแหน่งทางสังคมอย่างไร รวมไปถึงการเล่าภูมิหลังของเหตุการณ์อย่างละเอียด โดยเน้นย้ำเสมอว่านางอารีวรรณถูกกระทำอย่างไร ซึ่งตรงส่วนนี้มีส่วนในการตอกย้ำผู้หญิง ซึ่งกำลังตกเป็นข่าว เพราะหนังสือพิมพ์ย้ำอยู่ตลอดว่า เธอถูกกระทำอย่างไร

การรายงานข่าวลักษณะนี้ มีส่วนทำให้ผู้อ่านเห็นความแตกต่างของผู้กระทำและผู้ถูกกระทำอย่างชัดเจน ความรู้สึกถูกแบ่งออกเป็น 2 ขั้ว โดยผู้กระทำจะตกไปอยู่ในขั้วของความผิดปกติ ผู้อ่านจะรู้สึกกว่าที่ฝ่ายชายกระทำพฤติกรรมเช่นนี้ ก็เพราะเขา “ผิดปกติ” ทำให้ประเด็นในเรื่องของการที่ “สามีทำร้ายร่างกายภรรยา” ถูกมองข้ามไป

3. กรอบการทำข่าว เน้นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาหรือเรื่องภายในครอบครัว มิได้เป็นปัญหาสังคมแต่อย่างใด สะท้อนให้เห็นจากการใช้ภาษา เช่น “สามีจอมซาดิสต์” “รองนางสาวไทยเคราะห์ร้าย ผู้ประสบชะตากรรมถูกสามีทารุณ” เป็นต้น ซึ่งภาษาที่ใช้จะเน้นให้เห็นถึงความเป็น “สามีภรรยา” ทำให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเพียงเรื่องภายในครอบครัว เป็นเพียงเรื่องชีวิตคู่ที่ล่มสลาย ทำให้ปัญหาเรื่อง “การใช้อำนาจของผู้ชายต่อผู้หญิง” ถูกละเลยไป

นอกจากนี้ การใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ ยังเป็นไปเพื่อเรียกร้องและดึงดูดใจผู้อ่านมากเกินไป บ่อยครั้งที่ “พาดหัวข่าว” และ “รายละเอียด” ไม่ตรงกัน แต่หนังสือพิมพ์เลือกที่จะใช้ภาษาที่รุนแรงขึ้น เพียงเพื่อให้หนังสือพิมพ์ของตนดูน่าสนใจกว่าฉบับอื่น โดยได้ “ละ” สิ่งที่สำคัญที่สุดของข่าวไป นั่นก็คือ บุคคลที่ตกเป็นข่าวนั้นเอง รวมไปถึงการที่หนังสือพิมพ์พยายามนำเสนอประเด็นใหม่ในการพาดหัวข่าว แต่ในรายละเอียดของข่าวกลับไม่ต่างจากการนำเสนอของวันที่ผ่านมาเลย เป็นลักษณะของการพยายามทำให้เรื่องราวนี้ยังคงอยู่ในความสนใจของประชาชนต่อไป เพื่อที่หนังสือพิมพ์จะได้นำเหตุการณ์นี้มานำเสนอ “ขาย” ผ่านทางหนังสือพิมพ์ต่อไปได้อย่างน้อยอีกหนึ่งวัน

4. ลักษณะการรายงานข่าว ด้วยการให้พื้นที่ส่วนใหญ่แก่นางอารีวรรณ แสดงให้เห็นถึงการที่หนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญไปที่ตัวผู้หญิง ในลักษณะของการให้ผู้หญิงเป็นตัวเดินเรื่อง ให้ผู้หญิงเป็นศูนย์กลางของเรื่อง กล่าวคือ ให้ผู้หญิงเป็นตัวกลางที่นำไปสู่เรื่องราวทั้งหมด หากพิจารณาเพียงผ่านๆ ก็อาจเห็นว่าเป็นนิมิตหมายที่ดีที่หนังสือพิมพ์เริ่มเห็นความสำคัญและให้น้ำหนักในการรายงานข่าวแก่ผู้หญิงมากยิ่งขึ้น แต่หากพิจารณาลงไปในรายละเอียดจะเห็นได้ว่าการนำเสนอเนื้อหาข่าวที่เน้นไปที่ผู้หญิงนั้น เป็นการใช้เสียงของผู้หญิงเพื่อนำไปสู่เรื่องราวว่า เธอถูกกระทำอย่างไร มิได้ลงผลกระทบที่เธอได้รับหลังจากเหตุการณ์นั้น มิได้พยายามเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือความคิดของคนในสังคมให้มองปัญหาเรื่องความรุนแรงทางเพศเสียใหม่ ทุกสิ่งทุกอย่างในการรายงานข่าวยังคงตอกย้ำอยู่กับความคิดแบบเดิมของสังคมให้คงอยู่ต่อไป

5. มีการรายงานความคับหน้าของคดี ซึ่งถือเป็นส่วนดีของหนังสือพิมพ์ในการติดตามคดี แต่ลักษณะการนำเสนอข่าว ยังคงเน้นย้ำให้เห็นถึงการถูกกระทำอย่างละเอียด ซึ่งจะยังคงเป็นการตอกย้ำผู้ที่ตกเป็นข่าว ว่าถูกกระทำอย่างไรบ้าง รวมไปถึงผู้อ่านก็ให้ความสำคัญกับลักษณะของการถูกกระทำโดยไม่รู้ตัว เพราะหนังสือพิมพ์ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ตลอด ทำให้ผู้อ่านจะสนใจแค่ที่ว่า นางอารีวรรณถูกกระทำอย่างไรเท่านั้นเอง

นอกจากนี้ในการรายงานข่าวเมื่อคดีสิ้นสุด หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอข่าวด้วยการลงรายละเอียดทั้งหมด มีส่วนทำให้เรื่องราวถูกเล่าซ้ำ เป็นการเล่าซ้ำในลักษณะของการเน้นให้เห็นถึงการถูกกระทำ เพราะแหล่งข่าวของหนังสือพิมพ์ คือการอ่านคำพิพากษาของศาล ซึ่งก็จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคดีความทั้งสิ้น และเมื่อเป็นคดีความแล้ว ก็จะมีการพิจารณาหาเหตุผลอย่างละเอียด การใช้ภาษาก่อให้เกิดภาพเพื่อที่ศาลจะได้เข้าใจและตัดสินคดีได้อย่างถูกต้อง

ดังนั้นการลงคำตัดสินของศาลโดยละเอียด จึงถือเสมือนเป็นภาพจำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2539 และเราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าเนื้อหาเหล่านี้ในหนังสือพิมพ์มีส่วนในการสร้างความเจ็บปวดให้กับผู้ตกเป็นข่าวไม่มากนักน้อย

บทความหรือคอลัมน์

การนำเสนอข่าวในรูปของบทความหรือคอลัมน์เป็นการย้ำถึงเรื่องราวที่กำลังตกเป็นข่าว เกี่ยวข้องอยู่ในขณะนั้น เป็นการนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาเล่าใหม่ โดยใช้ข้อมูลจากข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ แล้วนำมาเขียนใหม่ เป็นการสรุปเรื่องราที่เกิดขึ้นโดยการเล่าซ้ำสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้เคยรายงาน คือ จะเน้นไปที่ปัญหาชีวิตคู่ของนางอารีวรรณ ลักษณะที่นางอารีวรรณถูก นายคณิศรกระทำ ซึ่งลักษณะของการนำเสนอข่าวที่เน้นไปที่ลักษณะของการถูกกระทำนั้น เป็นการตอกย้ำผู้ที่ตกเป็นข่าวว่าตัวเองถูกกระทำอย่างไร อีกทั้งเป็นการย้ำให้ผู้อ่านจดจำเหตุการณ์เหล่านั้นได้โดยปราศจากการมองว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาสังคมที่ควรได้รับการแก้ไข เพราะความสนใจได้มุ่งไปที่ลักษณะของการถูกกระทำของนางอารีวรรณมากกว่า และไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ผู้คนก็จะยังคงนึกถึงเหตุการณ์เหล่านั้นอยู่

หากบทความได้มีการนำเสนอด้วยการนำบทสัมภาษณ์ของนายคณิศรมารายงาน ก็จะเป็นแค่บทสัมภาษณ์ของนายคณิศรฝ่ายเดียว ซึ่งจากคำให้สัมภาษณ์ของนายคณิศร จะเป็นการย้ำเรื่องของพฤติกรรมของนางอารีวรรณว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี ทั้งเรื่องถ่ายภาพนู้ด การมีเลือดเป็นบวก และการตั้งท้องก่อนหนีออกจากบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีเรื่องผู้ชายอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง การให้เหตุผลดังกล่าว เป็นการสร้างความชอบธรรมให้กับสิ่งที่นายคณิศรได้กระทำลงไป เพราะมีสาเหตุให้ไม่พอใจ เนื่องจากนางอารีวรรณไปพัวพันกับชายอื่น ซึ่งในสังคมไทย หากหญิงที่แต่งงานแล้วไปยุ่งเกี่ยวกับชายอื่นที่ไม่ใช่สามีจะถูกตำหนิเป็นอย่างมาก นายคณิศรได้ใช้ความเชื่อนี้สร้างความชอบธรรมให้กับสิ่งที่ตัวเองได้กระทำไว้กับนางอารีวรรณ ว่าเป็นเรื่องที่สมควรแล้ว

นอกจากนี้ การนำเสนอเนื้อหาและรายละเอียดบางอย่างของหนังสือพิมพ์ ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่หนังสือพิมพ์ก็เลือกที่จะนำมาเสนอ อาทิเช่น บทสัมภาษณ์ของนางอารีวรรณที่เคยให้สัมภาษณ์ก่อนตกเป็นข่าว หรือ การนำเสนอเรื่องของบุคคลต่างๆที่เคยรู้จักหรือเคยใกล้ชิดกับนางอารีวรรณ ซึ่งการนำเสนอข่าวเช่นนี้ของหนังสือพิมพ์เป็นการนำเสนอเรื่องราวต่างๆจากประโยชน์ของการตกเป็นข่าวของนางอารีวรรณ เพราะมีบางครั้งที่หนังสือพิมพ์นำชื่อของนางอารีวรรณมาขึ้นพาดหัวข่าว เพื่อดึงดูดความสนใจแก่ประชาชนคนอ่าน ทั้งๆที่ในรายละเอียดของข่าวไม่มีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับนางอารีวรรณเลย อาจกล่าวได้ว่าหนังสือพิมพ์กำลังหากินอยู่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชีวิตของคนคนหนึ่ง

ผู้หญิงกับความเป็นจริง

:

เมื่อเธอลุกขึ้นพูด

ความรุนแรงต่อผู้หญิงในชีวิตคู่ ส่วนใหญ่เป็นความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในบ้าน โดยที่ผู้หญิงถูกสามี หรือคู่รัก ทำทารุณกรรม ตั้งแต่การทำร้ายร่างกายไปจนถึงการบีบคั้นทางจิตใจ ซึ่งการกระทำดังกล่าวนับเป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่ง แตกต่างกับอาชญากรรมอื่นตรงที่มักเกิดขึ้นภายใต้หลังคาบ้าน ซึ่งคนทั่วไปเข้าใจว่าจะเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุด จึงทำให้เป็นอาชญากรรมที่ยากแก่การป้องกันมากที่สุด

และทุกครั้งที่เกิดการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิงขึ้น ผลกระทบที่ชัดเจนตามมาก็คือ ผลกระทบทางสุขภาพทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิตต่อตัวผู้หญิง ซึ่งผลกระทบเหล่านี้จะกลายเป็นรอยแผลบนความปอดร้าวประทับในจิตใจผู้หญิงอย่างยากยิ่งที่จะบำบัดให้หายได้ (กฤตยา อาชวนิจกุล , 2544)

ย้อนเล่า...เรื่องความหลัง

เมื่อนางสาวอารีวรรณ จตุทอง เจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน โรงพยาบาลเทพา จังหวัดสงขลา ตัดสินใจที่จะเดินทางเข้ากรุงเทพมหานคร เพื่อเข้าร่วมการประกวดนางสาวไทยประจำปี พ.ศ. 2537 ดูเหมือนว่าจะเป็นหนึ่งในการตัดสินใจที่ยิ่งใหญ่สำหรับลูกผู้หญิงคนหนึ่ง เป็นการตัดสินใจที่แสดงให้เห็นถึงความมั่นใจและเชื่อมั่นในตนเองอย่างเต็มเปี่ยม และการตัดสินใจครั้งนั้นก็ไม่ทำให้เธอผิดหวัง เมื่อเธอได้รับตำแหน่งรองนางสาวไทยอันดับ 2

การได้รับตำแหน่งรองนางสาวไทย นำพาสิ่งใหม่ๆ เข้ามาในชีวิตอย่างมากมาย รวมไปถึงผู้ชายคนหนึ่ง...ผู้ชายที่เธอได้ตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมอยู่ด้วย แต่ดูเหมือนว่าการตัดสินใจในครั้งนี้ของเธอ ได้ทำให้เธอพบกับสิ่งที่เธอไม่คาดคิด เมื่อผู้ชายคนที่เธอคิดว่ารักและต้องการจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่คู่กับเขา ได้กระทำ ความรุนแรงทั้งทางกายและทางใจต่อเธอ

ผู้วิจัยได้มีโอกาสคุยทางโทรศัพท์กับคุณอารีวรรณหลายครั้งก่อนที่จะไปสัมภาษณ์จริง เพื่อเป็นการทำความรู้จักกันให้มากขึ้น ในการคุยโทรศัพท์กับคุณอารีวรรณมักแทนตัวเองว่า “อ้วน” เสมอ ซึ่งก็แสดงให้เห็นถึงความเป็นกันเองกับผู้วิจัย และเมื่อเรามีโอกาสได้พบหน้าค่าตากันจริงๆ คุณอารีวรรณก็เปลี่ยนคำแทนตัวจากคำว่า “อ้วน” มาเป็น “พี่อ้วน” เมื่อเห็นว่าผู้วิจัยมีอายุน้อยกว่า ซึ่งทำให้ผู้วิจัยรู้สึกถึงความเป็นกันเองกับพี่อ้วนมากยิ่งขึ้น และสิ่งเหล่านี้ก็ทำให้บรรยากาศการคุย

ระหว่างเราเป็นการคุยที่สบายๆและเต็มไปด้วยความเป็นกันเองเป็นอย่างยิ่ง เป็นการคุยระหว่างผู้หญิงสองคน ที่ผู้หญิงคนหนึ่งได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองให้ผู้หญิงอีกคนหนึ่งฟัง ซึ่งการเล่าของเธอนั้นทำให้ผู้ฟังสามารถรับรู้ได้ว่า เจ้าของเรื่องพยายามอย่างเป็นที่สุดในการที่จะรักษาชีวิตคู่ของเธอไว้ แต่สุดท้ายความพยายามของเธอก็สิ้นสุดลง เมื่อเธอเห็นว่าเธอเป็นฝ่ายเดียวในการที่จะรักษาชีวิตคู่เอาไว้ ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ปรับปรุง หรือไม่แม้กระทั่งจะพยายาม ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจหนีออกมาจากบ้าน

พี่อ้วนได้เล่าย้อนถึงความรู้สึกตอนนั้นว่า “เป็นช่วงเวลาที่กำลังสับสน และไม่รู้ว่าจะทำอะไรในชีวิต จะทำอะไรต่อไป เพราะว่ามีแต่ความหวาดกลัว ณ จุดนั้น ในความรู้สึกจะมีความกลัวอยู่ตลอดเวลาว่า ฝ่ายชายจะกลับมาทำร้ายเราอีก เพราะว่าเขาเป็นคนที่มึนโง่ด้วยความสามารถที่เขาเป็นลูกทหาร เราก็กลัวว่าเขาจะใช้อิทธิพลในลักษณะมืด ประกอบกับช่วงที่เราหนีไปเขาได้ออกมาให้ข่าวว่าเมียเขาหนีออกจากบ้าน ไม่ได้มีปัญหาอะไรกัน เพียงแต่เป็นเรื่องน้อยใจกันธรรมดา และเราก็ต้องอาจจะมีอารมณ์หงุดหงิดบ้าง ซึ่งเรารู้ว่ามันไม่เป็นความจริง ที่เราหนีออกมา ก็เพราะเราถูกทำร้าย เราไม่ได้หนีอย่างที่เขาคิด”

“ช่วงนั้นสับสนมากๆ คิดอะไรไม่ออก รู้แต่เพียงว่าอยากจะได้คนที่สามารถทำให้เขาหยุดได้ อยากให้เขาหยุดพูดเรื่องที่ไม่เป็นความจริง จนในที่สุดมีพี่คนหนึ่งที่เป็นนักข่าวแนะนำว่า ทำไมอ้วนไม่ออกมาพูดความจริงว่าอ้วนโดนกระทำอย่างไรมาบ้าง ก็เลยตัดสินใจที่จะออกมาพูด”

เมื่อตกเป็นข่าว

เวลาที่เรื่องราวได้ปรากฏ

เมื่อเธอตัดสินใจที่จะออกมาพูดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในส่วนของเธอให้สังคมได้รับรู้ ทำให้กรณีของเธอปรากฏเป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ติดต่อกันเป็นเวลานานนับเดือน นับปี และมีผลกระทบอีกมากมายที่เธอไม่คาดคิด

สิ่งแรกที่เธอต้องแลกกับการเป็นข่าวก็คือ การเปลี่ยนแปลงของชีวิต

“พี่ออกจากงาน ตอนนั้นทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลปิยะเวท ฝ่ายประชาสัมพันธ์และลูกค้าสัมพันธ์ ไม่กล้าที่จะกลับไปทำงานที่เดิม และไม่กล้าที่จะไปทำงานที่ไหน พอตีตอนนั้นบ้านที่กรุงเทพฯ เพิ่งสร้างเสร็จ ก็กลับไปอยู่บ้านกับแม่ เหมือนกลับมาเป็นเด็กอีกครั้งหนึ่ง เป็นเด็กที่เป็นเด็กจริงๆ” พี่อ้วนพยายามยืนยันคำพูดด้วยการย้ำให้เห็นว่าตอนนั้นตัวเองรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

“เหมือนกับเป็นเด็กอนุบาล เด็กประถม ซึ่งต้องอยู่กับแม่ ขอเงินแม่ใช้เพราะว่าไม่มีงานทำ เงินทองที่เคยมีก็ไม่มีเพราะทางนั้นเขาไปหมด จากคนที่เคยมีความมั่นใจในตัวเองมาก จากคนที่คิดว่าถ้าเราจะทำอะไร เราก็ทำได้ เพราะเราคิดว่าเรามีความสามารถพอ จากคนที่เคยอยู่ต่างจังหวัดทำงานเป็นนางพยาบาลอยู่ในโรงพยาบาลเล็กๆ เป็นคนตัดสินใจจะมาประกวดนางงาม แล้วก็ได้ตำแหน่ง

รองนางสาวไทย ตัดสินใจที่จะย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ ลาออกจากราชการมาทำงานกับเอกชน มาสมัครงานเอง มาขอเงินเดือนเอง คือทำทุกอย่างด้วยตัวเอง เลยทำให้รู้สึกว่าจะทำอะไรเราก็ทำสำเร็จ ทำให้เรามีความมั่นใจ แต่พอแต่งงานแล้วก็เริ่มมีเรื่อง มีปัญหา ต้องออกจากงาน ต้องมาอยู่บ้าน ทำให้ไม่มีความมั่นใจอะไรเลย”

รวมทั้งการที่เรื่องราวของเธอปรากฏเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ ทำให้เธอมีความรู้สึกหวาดระแวงและวิตกกังวลว่าคนอื่นจะคิดกับเธอเช่นไร จะเข้าใจเธอมากน้อยแค่ไหน เมื่อความมั่นใจที่เคยมีถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกกลัว สิ่งเหล่านี้ทำให้เธอไม่กล้าที่จะออกไปไหน เธอกลัวกับคำพูดของคนอื่น กลัวการถูกหัวเราะ กลัวการถูกนินทา

“คนอ่านหนังสือพิมพ์มีเยอะแยะ บางคนที่เป็นเพื่อนเราเขาก็จะรู้ว่าเราเป็นคนอย่างไร เพราะเขาได้รับข้อมูลจากเรา แต่คนที่ไม่รู้จักเขาก็จะรับฟังเรื่องราวและรู้จักเราจากสื่อ แล้วจากนั้นเขาก็จะนำเรื่องราวเหล่านั้นไปคิดต่อ หากบางคนมีทัศนคติที่ไม่ดีกับภาพลักษณ์ของนางงาม เขาก็จะรู้สึกว่าพี่ต้องเป็นผู้หญิงที่ไม่ดีแน่ๆเลย ถึงถูกสามีทำร้าย”

“บางคนพูดว่า ก็สมควรแล้วที่โดนเพราะเป็นผู้หญิงไม่ดี บางคนคิดว่าพี่ต้องการโปรโมตตัวเองเพราะต้องการดัง เสียงเหล่านี้ทำให้พี่รู้สึกแย่มากๆและสงสัยว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ เป็นความผิดของเราหรือที่เกิดเรื่องนี้ขึ้น ทำให้ตอนนั้นรู้สึกที่ไม่อยากออกไปไหน ไม่อยากออกไปเจอหน้าผู้คน ด้วยความที่กลัวอยู่ตลอดเวลาว่าคนที่เราจะเดินไปเจอนั้น จะมองว่าเราเป็นคนไม่ดี”

ทำให้ ณ ช่วงเวลานั้น เธออยากจะเก็บตัวอยู่ในบ้าน ยังไม่อยากจะออกไปข้างนอก เพื่อรอเวลาให้เรื่องค่อยๆเงียบหาย พร้อมด้วยความหวังว่าจะมีคนเข้าใจเธอมากยิ่งขึ้น แต่ดูเหมือนว่าคนในสังคมไม่เคยลืมเรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอ

“หลังจากเป็นข่าวประมาณ 2 เดือน ตอนนั้นไปพักผ่อนที่หัวหินกับครอบครัว พอตกเย็นก็ไปเดินเล่นที่ตลาดโต้รุ่ง พอเราเดินเข้าไปในตลาดก็ได้ยินเสียงทันทีเลยว่า “นั่นไง นั่นไง นางงามผิวซอม” แล้วก็พูดถึงเหตุการณ์ว่าโดนอย่างนั้นอย่างนี้ ตอนนั้นรู้สึกแสบคันที่ เหมือนกับว่าทำไมพวกเขาต้องตอกย้ำ พวกเขาจะรู้อะไรบ้างไหมว่า สิ่งที่เขาพูดมันทำให้เรารู้สึกเจ็บปวด มันเป็นการตอกย้ำให้พี่รู้สึกว่าครั้งหนึ่งพี่ถูกกระทำทางร่างกาย แต่ครั้งนี้พี่กำลังถูกกระทำทางด้านจิตใจ”

พี่อ้วนบอกว่า การไปหัวหินคราวนั้น ทำให้เธอรู้ว่าเรื่องราวของเธอที่เกิดขึ้นและได้ตกเป็นข่าว จะกลายเป็น “ภาพ” ที่ติดตัวเธอตลอดไป เพราะการนำเสนอของหนังสือพิมพ์ทำให้คนในสังคมไม่เคยลืมเรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอ เธอบอกว่าในช่วงนั้น เธอก็เหมือนเด็กหัดเดินใหม่ ตื่นเช้าขึ้นมา ก็ผวาไปกับชีวิต

ณ ช่วงเวลานั้น เธอจึงเลือกที่จะอยู่กับบ้านมากกว่า เพราะเธอรู้สึกว่าที่บ้านเป็นที่ที่ปลอดภัยและเข้าใจเธอมากที่สุด เธออยู่กับบ้านเป็นเวลานานนับปี เธออดทนรอเวลาเพื่อที่จะให้ศาลตัดสินว่าใครถูกใครผิด

“มีหลายคนทั้งกั๊กและสงสัยว่าเรื่องนี้เป็นอย่างไรมาอย่างไร จริงหรือไม่จริง ซึ่งเราก็ไม่สามารถทำอะไรได้ไปมากกว่าการรอเวลาและต่อสู้ไปเรื่อยๆ จนให้ศาลตัดสินว่าใครผิดหรือใครถูก เพื่อเป็นการลบล้างภาพของคนที่เคยมองเราในแง่ลบ ที่ต้องรอไปเป็นปีๆ เพื่อให้คดีมันจบ ถึงจะได้ออกมาเป็นข่าวอีกครั้งหนึ่ง ว่าศาลตัดสินว่าเขาผิดนะ สิ่งที่ต้องการคือ ภาพที่คนเคยมองเราในแง่ลบกับการที่เป็นข่าวในครั้งแรก บัดนี้มันยืนยันแล้วว่าเราถูกทำร้ายจริงๆ เราไม่ได้ไปกล่าวร้ายใส่ความ เราไม่ได้กุเรื่องขึ้นมา หรือว่าอะไรต่างๆที่หลายๆคนเคยมองเราในแง่ลบ ให้เขารับว่าจริงๆแล้วเรื่องราวที่แท้จริงนั้นเป็นอย่างไร”

เมื่อศาลตัดสินว่า เขาผิด เป็นสิ่งหนึ่งที่ยืนยันได้ว่าคำพูดที่เธอเคยได้พูดไว้ นั้นเป็นความจริง แต่อย่างไรก็ตามสังคมไม่เคยลืมว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกลายเป็นตราประทับที่ทำให้ทุกคนจำได้

ระหว่างที่รอการตัดสินของศาล และหวังว่าสักวันหนึ่งคนในสังคมคงเข้าใจเธอมากยิ่งขึ้น เป็นช่วงเวลาที่ต้องใช้กำลังใจมากมายเพื่อคอยเติมพลังแห่งชีวิตให้ขับเคลื่อนต่อไป พี่อ้วนบอกว่า ณ ช่วงเวลานั้น แม่คือกำลังใจที่ดีที่สุด

“แม่เข้าใจทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพี่ เข้าใจทุกอย่างที่พี่กระทำ แม่เข้าใจว่าทุกคนอยากจะทำแต่สิ่งที่ดีๆ อยากมีชีวิตครอบครัวที่ดี แต่คนเราไม่มีใครรู้อนาคต ไม่มีใครรู้ว่าคนที่เราเลือกจะดีกับเราตลอดไปหรือไม่ และเมื่อได้รู้ว่าคนที่เราเลือกไม่ได้ดีอย่างที่คิด แม่ก็ไม่เคยตำหนิในการตัดสินใจของเรา แม่มีแต่เพียงความรู้สึกผิดหวังไปกับเราด้วย ว่าทำไมต้องมาเจอกับผู้ชายคนนี้ ทำไมลูกของแม่ต้องมาเจอเรื่องราวแบบนี้ เพราะในความรู้สึกของแม่ ลูกเป็นเหมือนกับแก้วตาดวงใจ แต่ตอนนี้แก้วตาดวงใจของแม่กำลังแตกร้าว แม่จึงพยายามทำทุกวิถีทางในการผสานรอยร้าวนั้น เพื่อที่จะทำให้แก้วตาดวงใจของแม่กลับมาคงสภาพเหมือนเดิมให้มากที่สุด”

เวลาอาจจะทำให้เธอดีขึ้น ด้วยกำลังใจจากคนรอบข้างและพลังใจจากตัวเองทำให้เธอสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ แต่เธอก็บอกว่าภาพเหตุการณ์ยังคงติดอยู่ในใจอยู่ร่ำไป เพราะการตกเป็นข่าว ทำให้เธอไม่เคยลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เนื่องจากภาพและเรื่องราวเหล่านั้นยังคงฝังอยู่ในจิตใจทั้งกับตัวเธอเองและรวมไปถึงคนในสังคมด้วย ซึ่งการที่คนในสังคมไม่เคยลืมเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นกับเธอและยังสามารถจดจำมันได้ดีนั้น ยิ่งทำให้เธอมีความรู้สึกโดดเดี่ยว ปลีกตัวและแปลกแยก จึงเป็นการยากในการพัฒนาความสัมพันธ์กับคนใกล้ชิดที่เธออาจจะมีความรู้สึกดีๆให้กับเธอ เพราะความรู้สึกกลัวจากการถูกประทับตราว่ามีความแตกต่างยังคงฝังอยู่ภายในใจอยู่ร่ำไป

“หากจะมีใครอีกสักคนเข้ามาในชีวิต จะรู้สึกกลัวว่าเขาจะยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราได้ไหม เพราะเรื่องราวของเรากลายเป็นข่าวใหญ่โตทางหน้าหนังสือพิมพ์ การที่มันกลายเป็นข่าวสังคมได้รับรู้ อาจจะทำให้เขารู้สึกเหมือนกัน ไหนจะพ่อแม่และญาติพี่น้องของเขาก็คงจะยอมรับเราได้ไหม ว่าผู้หญิงคนนี้นะเคยแต่งงานมาแล้ว และเคยโดนทำร้ายอย่างนั้นอย่างนี้ คงเป็นเรื่องยากที่จะหาใครสักคนให้ยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ เพราะถ้าเขาไม่คิด พ่อแม่เขาญาติพี่น้องเขาก็ต้องคิดว่าทำไมต้องไปแต่งงานกับผู้หญิงคนนี้ ผู้หญิงดีที่ไม่เคยมีปัญหา ก็มีเยอะแยะไป ซึ่งความรู้สึกจากส่วนนี้ทำให้พี่ไม่แน่ใจว่าพี่จะสามารถพัฒนาความสัมพันธ์กับใครอีกต่อไปได้หรือไม่ เพราะพี่กลัวว่าวันหนึ่งหากเขาเกิดรับเราไม่ได้ขึ้นมา แล้วเขาย้อนเอาเรื่องเก่าขึ้นมาพูดว่า สมควรแล้วที่พี่ถูกกระทำอย่างนั้น คงเป็นเรื่องที่พี่เจ็บปวดน่าดู รวมไปถึงพี่คิดไปไกลถึงอนาคตว่าหากพี่ต้องการที่จะทำสิ่งใหม่ในชีวิต แล้วยังมีคนหยิบเรื่องเก่าขึ้นมาพูด พี่จะรู้สึกอย่างไร เช่น สมมุติว่าพี่อยากจะลงสมัคร ส.ส. หรือ ส.ว. แต่กลับมีคนมาขุดคุ้ยเรื่องราวเก่าๆ พี่จะรู้สึกอย่างไร คือพี่คิดเรื่องเหล่านี้อยู่ตลอดเวลาว่าหากเป็นเช่นนั้นจริงๆ พี่จะทำอย่างไร แต่ทุกครั้งคำตอบที่ได้ก็คือพี่ไม่สามารถที่จะทำอะไรได้ นอกจากยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้มันเป็นปัญหาที่ยาวนานและก็ส่งผลมาอย่างต่อเนื่อง”

เธอบอกว่าหากย้อนเวลากลับไปได้ เธอจะไม่ยอมเป็นข่าวเลย แม้ว่าคดีจะเร็วขึ้นก็ตาม เพราะหนังสือพิมพ์รายงานข่าวที่รุนแรงพอสมควร

“การปรากฏเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์เป็นเหมือนดาบสองคม ซึ่งมีทั้งด้านดีและไม่ดี ด้านดีก็คือมีส่วนช่วยให้กระบวนการทำงานของรัฐทำงานได้เร็วขึ้น ไม่ว่าจะด้านตำรวจหรือกระบวนการยุติธรรม เพราะคดีกำลังได้รับความสนใจจากประชาชน รวมไปถึงการเป็นโอกาสให้กับคนที่เห็นใจและอยากจะช่วยเหลือได้ทราบว่ามีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น ซึ่งการเป็นข่าวจะทำให้พวกเขาสามารถติดต่อถึงกันได้ หากไม่เป็นข่าว ผู้หญิงอาจจะถูกทำร้ายอยู่ในมุมเงียบมุมหนึ่งของสังคม โดยที่ไม่มีใครเหลียวแลหรือสนใจ แล้วก็จะถูกกดอยู่อย่างนั้นตลอดไป สำหรับส่วนที่ไม่ดีก็คือ เมื่อบุคคลหนึ่งต้องตกเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ เรื่องราวของบุคคลนั้นจะถูกตอกย้ำ ถูกกล่าวขวัญถึงจากคนในสังคม เพราะการรายงานข่าวของสื่อมวลชนสามารถเป็นตัวชี้นำอย่างหนึ่งได้ในสังคม คนส่วนใหญ่จะเชื่อในสิ่งที่สื่อมวลชนรายงาน เพียงแต่ว่าหลังจากนั้นเขาจะคิดต่อยอดเรื่องราวแบบไหน ก็ขึ้นอยู่กับกระบวนการคิดของตัวเอง แต่ละบุคคลก็จะมีกระบวนการคิดที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งตรงจุดนี้จะมีผลทำให้บุคคลที่ตกเป็นข่าวไม่สามารถรู้ได้เลยว่าตัวเองจะได้รับการปฏิบัติจากคนในสังคมแบบไหน ดีหรือว่ามีดี แต่พี่บอกได้เลยว่าคนที่ถูกกระทำ เขาจะอ่อนแออยู่แล้ว ความมั่นใจก็ไม่มี เพราะฉะนั้นหากมีสิ่งใดมากระทบเพียงเล็กน้อยเขาก็จะยิ่งรู้สึกแย่ไปมากขึ้น”

“หากมีคนมาถามว่า เขาถูกทำร้ายเขาจะให้สัมภาษณ์และยอมเป็นข่าวดีไหม พี่ก็จะตอบเขาว่า ก่อนอื่นเขาจะต้องยอมรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจากการตกเป็นข่าวให้ได้ เพราะมันจะมีทั้งส่วนดีและไม่ดี เขาจะรับได้ไหมกับการที่ถูกกล่าวขวัญถึง ถูกเหมือนตีตราประทับ แล้วทุกคนอาจจะพูดถึงแต่สิ่งที่เราถูกกระทำ ครอบครัวเราจะรับได้ไหมที่มีคนพูดถึงเราอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วเราจะรับได้ไหมหากมีคนมาพูดพาดพิงถึงพ่อแม่ของเรา เราจะต้องขังใจเอาเองว่าเราจะเลือกแบบไหน เพราะหากตกเป็นข่าวแล้วสิ่งที่เราจะต้องเจอมันก็จะเป็นอย่างนี้ตลอดไป เพราะคนในสังคมจะมองว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่ไกลตัว ซึ่งไม่เกี่ยวกับตัวเขาหรือญาติของเขา ดังนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเป็นเพียงเรื่องของบุคคลอีกคนหนึ่งเท่านั้นเอง ถ้าเราสามารถรับกับสภาพตรงนี้ได้ก็ไม่ใช่ไรหากจะยอมเป็นข่าว”

“แต่สำหรับกรณีพี่ พี่บอกได้เลยว่า หากย้อนเวลากลับไปได้ พี่จะไม่ยอมตกเป็นข่าว เพราะสิ่งที่หนังสือพิมพ์รายงานค่อนข้างรุนแรงพอสมควร หลายครั้งที่พี่มีความรู้สึกที่ว่าทำไมเขาถึงเขียนข่าวแบบนี้ หรือทำไมถึงเอาภาพเหล่านี้มาลง บ่อยครั้งที่พี่รู้สึกสงสัยว่าทำไมเขาไม่สงสารเราบ้างเลยหรือ เขาจะรู้บ้างไหมว่าสิ่งที่เขารายงานไปนั้นได้ส่งผลกระทบต่อเรามากน้อยแค่ไหน เราต้องเจอกับคำพูดที่ทำให้เรารู้สึกแย่กับชีวิตของเราอย่างไรบ้าง ช่วงนั้นเลยมีความรู้สึกว่าย่ำแย่มาก ๆ เพราะเราไม่คิดว่าจะออกมาในรูปแบบนี้ ด้วยความที่เราไม่รู้เรื่องและไม่เคยมีใครมาบอกเราด้วยว่าหากลงข่าวหนังสือพิมพ์แล้วมันจะเป็นแบบนี้ละ ไม่เคยที่จะรับรู้เรื่องพวกนี้เลย แต่พอเราได้เป็นข่าวเอง หลังจากนั้นถึงได้รู้ว่าคนที่ชื่อเสียงในสังคมเขาไม่ยอมเป็นข่าวหรอก ถึงแม้ว่าเขาจะมีปัญหาเหมือนกับเราก็คงตาม แต่เขาก็เลือกที่จะไม่เป็นข่าว เพราะเขารู้ว่าหากเป็นข่าวจะต้องได้รับผลกระทบตามมาอีกมากมาย”

“พี่แทบจะไม่สามารถต่อรองหรือชี้แจงกับนักข่าวได้เลย ยกเว้นบางเรื่องเท่านั้น เช่น เรื่องภาพใบ้ เพราะเราบอกว่าเป็นเรื่องกำลังอยู่ในคดีความ กำลังฟ้องร้องกันอยู่ ถ้าหนังสือพิมพ์ฉบับไหนเอาภาพไปลงพี่มีสิทธิ์ฟ้องร้องได้ คือต้องชู้เลยด้วยซ้ำ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวก็เอามาลงตีพิมพ์ ส่วนเรื่องอื่นๆไม่ต้องพูดถึงเพราะหนังสือพิมพ์ลงทุกอย่างอยู่แล้ว และอย่างละเอียดด้วย”

เธอบอกว่า บางครั้งอาจจะเห็นว่าเธอเป็นฝ่ายออกมาให้ข่าวเอง นั่นเป็นเพราะว่าถ้าเธอไม่ออกมาพูดบ้าง จะกลายเป็นว่าคนอื่นมาพูดแทน ซึ่งบุคคลเหล่านั้นก็ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ พวกเขาไม่ได้รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถเข้าใจได้ว่าอะไรได้เกิดขึ้น บ่อยครั้งที่หนังสือพิมพ์ไปสัมภาษณ์ฝ่ายชาย หากเธอไม่ออกมาพูดบ้าง สังคมก็จะเข้าใจเธอผิดไป เพราะฝ่ายชายให้สัมภาษณ์อยู่ตลอดเวลาว่า เขาไม่ได้ทำสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอทั้งๆที่ความจริงเขากระทำอย่างนั้น

“หากเราไม่ให้นักข่าวสัมภาษณ์ ก็กลายเป็นว่าทางฝ่ายโน้นพูดอะไรออกมาก็ได้ ส่วนตัวที่ก็จะถูกคนในสังคมมองในแง่ลบ เพราะฉะนั้นพี่จึงต้องออกมาพูดบ้างในบางจุด เพื่อให้คนในสังคมได้รับรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆนั้นเป็นอย่างไร แต่ถ้าพูดกันตามจริง ถ้ามันกลับไปได้ มีไหม้แมทขึ้นย้อนกลับไปก็คงบอกว่าไม่ให้สัมภาษณ์หรอก”

ถึงแม้ว่าเธอจะบอกเสมอว่าการเป็นข่าวมีทั้งข้อดีและข้อเสีย แต่สำหรับตัวเธอเองก็ยังยืนยันอยู่ในคำตอบเดิม...เช่นนั้นตลอดไป

แต่อย่างไรก็ตาม เธอบอกว่าในเมื่อได้ตัดสินใจไปแล้ว ก็ต้องยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะในชีวิตจริงเราไม่สามารถย้อนเวลากลับไป ณ จุดเดิมได้ เราไม่สามารถแก้ไขสิ่งที่เกิดขึ้นได้แล้ว ทางที่ดีที่สุดที่เราจะทำได้ ณ ช่วงเวลานี้ก็คือ ทำใจยอมรับกับความเป็นจริง และพยายามมองหาข้อดีจากการเป็นข่าว

“พยายามอย่ายึดติดอยู่กับอดีต ให้คิดถึงอนาคตให้มากที่สุด ว่าเราจะทำอย่างไรถึงจะเป็นผลดีต่อตัวเราเอง ทำอย่างไรจิตใจถึงจะไม่เป็นทุกข์ ก็เลยมองว่าความจริงข้อดีของการตกเป็นข่าวก็มี เช่น มีส่วนช่วยในคดีความของเราทำให้สามารถพิจารณาได้ดี มีความยุติธรรม และมีความรวดเร็ว ประมาณ 3 ปีก็ทราบผล แต่ถ้าเป็นกรณีอื่น อาจจะไม่สะดวกรวดเร็วเหมือนกับเรื่องของเราก็ได้ นอกจากนี้การตกเป็นข่าวของเราสามารถทำประโยชน์ให้กับสังคมได้ ด้วยการทำให้คนในสังคมได้รับรู้ถึงความเป็นจริง ว่าเกิดอะไรขึ้น ได้ตระหนักว่าความรุนแรงในสังคมในครอบครัวนั้นมันเกิดได้กับคนทุกระดับชั้น”

เพราะเวลาไม่เคยย้อนกลับ สิ่งใดที่ได้ตัดสินใจไปแล้ว ไม่สามารถแก้ไขได้ เราสามารถทำได้แต่เพียงพยายามทำออกมาให้ดีที่สุด อย่างเช่นเธอ กำลังใจจากคนรอบข้างและกำลังใจจากตัวเอง ทำให้เธอลุกขึ้นมาใช้ชีวิตได้อีกครั้งหนึ่ง อย่างสวยงาม

“ระหว่างที่กำลังอยู่บ้านไม่ได้ทำอะไรเพราะทำอะไรไม่ได้นั้น ณ ช่วงเวลาหนึ่งเราก็เกิดความรู้สึกว่าชีวิตไม่มีคุณค่าอะไรเพราะอยู่บ้านไปวันๆ งานก็ไม่ได้ทำ เงินก็ขอแม่ใช้ตลอด ซึ่งหากเรายังเป็นอยู่แบบนี้ชีวิตเราจะแย่ลง และระหว่างที่เรากำลังคิดหาทางออกอยู่นั้น ก็มีพี่นักข่าวคนหนึ่งมาเยี่ยมที่บ้าน มาถามไถ่ว่าเป็นอย่างไรบ้าง ก็บอกพี่เขาไปตามตรงว่าทุกวันนี้ยังร้องไห้อยู่กับเรื่องเก่าๆอยู่เลย เพราะมันเป็นอะไรที่ไม่เคยลืมและยังคงเป็นบาดแผลอยู่ในใจ พี่เขาก็เลยพูดมาคำหนึ่งซึ่งทำให้เรารู้สึกดีว่า ถ้าอ้วนไม่มีเรื่องใหม่ๆเข้ามาในชีวิต เรื่องดีในชีวิต อ้วนก็ต้องถูกคนพูดถึงใน ณ จุดที่อ้วนมีอยู่ ถ้าอ้วนไม่มองหาอะไรใหม่ๆให้เขาพูดถึง ถ้าอ้วนไม่คิดจะทำอะไร ไม่คิดที่จะแสดงบทบาทให้เขาเห็นว่าตอนนี้เราทำอะไรอยู่ หากอ้วนยังคงจมอยู่กับสิ่งที่เป็นอดีต อ้วนก็ไม่มีวันได้วันที่อ้วนต้องการ”

เธอบอกว่า การที่ได้ยินคำพูดจากพี่นักข่าวคนนั้น ทำให้เธอมีกำลังใจที่จะต่อสู้และกล้าที่จะออกมาเผชิญกับโลกภายนอกมากยิ่งขึ้น เธอจึงตัดสินใจที่จะออกมาหางานทำ หาดะไรใหม่ๆให้กับชีวิต เพื่อที่คนจะได้สัมผัสภาพลักษณ์ดีๆของเธอ ภาพที่คนในสังคมต่างพากันพูดถึงแต่เรื่องนั้น... เรื่องที่ว่าเธอถูกทำร้ายอย่างไรมาบ้าง

เมื่อเป็นผู้ผ่านพ้น

ณ วันนั้นของชีวิต

จากวันนั้นที่เธอได้ตัดสินใจที่จะออกมาทำงานจวบจนกระทั่งทุกวันนี้ เธอยังคงทำงานอยู่ที่เดิม เพื่อร่วมวงงานกลุ่มเดิม หน้าที่การงานในตำแหน่งเดิมและก็เป็นไปได้ด้วยดี สิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงให้เห็นว่าเธอจริงจังกับสิ่งที่เธอทำ และเหนือสิ่งอื่นใดเป็นการแสดงให้เห็นว่าเธอสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อีกครั้งหนึ่ง ด้วยตัวเธอเอง

“พี่นักข่าวคนที่มาเยี่ยมที่บ้านเขาทำงานอยู่ที่นิตยสารชีวิตต้องสู้ เขาก็แนะนำว่าให้ลองไปทำงานที่นั่น แต่ตอนนั้นพี่ไม่มั่นใจว่าจะทำงานด้านนี้ได้หรือเปล่าเพราะเราก็เรียนมาคนละสายงาน แต่พี่เขาบอกว่าให้ลองมาดูก่อน ก็เลยเข้ามาคุยกับคุณสันติ เศรษฐวิมลที่สำนักงาน คุณสันติก็ให้กำลังใจว่าพี่น่าจะทำได้ อย่าไปคิดว่าจะทำไม่ได้ คนเราต้องเรียนรู้ที่จะทำสิ่งใหม่ๆ และถ้าเรามีความพยายามเราก็จะสามารถประสบผลสำเร็จได้”

จากวันแรกที่เธอเข้ามาทำงานที่นิตยสารชีวิตต้องสู้เมื่อปี พ.ศ. 2540 เธอเข้ามาในฐานะเด็กฝึกงาน คอยเรียนรู้และศึกษางานหลายๆอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการพิสูจน์อักษร หรือการจัดหน้า จนในที่สุดเธอสามารถพิสูจน์ให้เจ้านายและเพื่อนร่วมงานเห็นได้ว่าเธอก็สามารถทำงานด้านนี้ได้เหมือนกัน เธอได้เขียนหนังสือและมีคอลัมน์เป็นของตัวเอง ทุกคนที่นี่ให้การยอมรับเธอ แม้ว่าช่วงแรกๆบางคนอาจจะยังสงสัยในตัวเธอว่าจะทำงานแบบนี้ได้หรือไม่ แต่ในที่สุดเธอก็สามารถพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นได้ว่าเธอตั้งใจที่จะทำงานจริงๆ

“ตอนมาทำงานใหม่ๆบางคนที่นี่เขาก็คิดว่าพี่จะมาทำงานอย่างนี้ได้หรือ เพราะต้องเขียนหนังสือ ต้องออกไปสัมภาษณ์ งานมันหนักแต่เงินเดือนมันน้อย เขาก็คิดว่าเราคงอยู่ได้ไม่นานเดี๋ยวก็คงต้องไป แต่พี่อยู่ที่นี่มา 5 ปีแล้ว”

เธอบอกว่าการมาทำงานที่นี่ ยังเป็นการพิสูจน์ตัวเองเองด้วยว่า เธอสามารถทำงานได้จริงๆ ไม่ใช่เป็นแค่นางงามหรือดาราก็แอบอวยหรือว่ากริดกราย เธอพยายามทำงานให้ออกมาดีที่สุด และอดทนรอเวลาเพื่อที่จะพิสูจน์ให้หลายๆคนที่เคยคิดว่านางงามก็ได้แต่เน้นเรื่องความสวย ความงาม เน้นแต่หาสามีรวยและให้สามีเลี้ยงนั้น ไม่จริงเสมอไป

“เพื่ออยากทำเพื่อพิสูจน์ให้คนหลายคนได้รู้ว่า สิ่งที่เราคิดอาจจะไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป อย่าไปคิดว่า $1 + 1$ จะต้องเป็น 2 ชีวิตของคนเรามันไม่ใช่ตรรกศาสตร์หรือตัวเลขที่บวกกันแล้วได้คำตอบตายตัว คนแต่ละคนมีที่มาที่ไม่เหมือนกัน พื้นฐานความคิดไม่เหมือนกัน ครอบครัวยุคไม่เหมือนกัน การที่จะมาสรุปให้คนอื่นต้องเป็นอย่างนี้ เพราะเขาเคยทำตรงนั้นแล้วต้องเป็นอย่างนั้นมันไม่ใช่ ชีวิตของคนเรามีอะไรมากกว่านั้น มากเกินกว่าที่ความคิดของคนคนหนึ่งหรือคนกลุ่มหนึ่งจะมาสรุปให้ได้”

และการที่เธอได้ออกมาทำงาน ทำให้เธอได้พบกับสิ่งใหม่ๆ ในชีวิต ไม่จมอยู่แต่กับอดีตที่ผ่านมา การเปลี่ยนแปลงตัวเอง ณ จุดนั้น ทำให้คนในสังคมเริ่มที่จะจำเธอในลักษณะแบบอื่น เริ่มที่จะเปลี่ยนภาพในมุมมองความคิดว่าเธอมิใช่เป็นแค่ “นางงามผิวซ้อม” ตลอดไปเหมือนกับเมื่อครั้งหนึ่งที่พวกเขาเคยได้รับรู้และรับฟังเรื่องราวเมื่อ 5-6 ปีก่อน แต่ในวันนี้เธอสามารถพิสูจน์ให้หลายคนได้เห็นในตัวเธอมิใช่เป็นผู้หญิงแบบนั้น... ผู้หญิงที่ไม่ดีที่หลายคนคิดเพราะสิ่งที่ได้รับฟังจากสื่อ แต่วันนี้เธอทำให้หลายคนสามารถเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดีต่อตัวเธอใหม่ได้

ความพยายามของเธอในการที่จะพิสูจน์ให้คนในสังคมได้เห็น ความพยายามเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ที่ติดตัวเธอมา ที่เธอเรียกมันว่า “ถูกตีตราประทับ” ดูเหมือนจะประสบผลสำเร็จไปได้ด้วยดี เพราะคนในสังคมได้มีโอกาสเห็นสิ่งใหม่ๆ และบทบาทใหม่ๆ ของเธอ แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือความรู้สึกภายในใจของเธอ ที่เธอรู้สึกภูมิใจในตัวเองที่เธอสามารถต่อสู้จนมาถึงวันเวลาเหล่านี้ได้ วันที่เธอจะมีมิใช่เป็นแค่ “นางงามผิวซ้อม” อีกต่อไป

แม้ว่าทุกวันนี้ เธอจะสามารถดำรงชีวิตได้ตามปกติเหมือนกับบุคคลทั่วไป แต่เธอก็บอกกับผู้วิจัยว่าเธอไม่เคยลืมเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับเธอในครั้งนั้น มันยังคงเป็นเรื่องราวที่อยู่ในความทรงจำของเธออย่างยากที่จะลืมเลือน เพราะสิ่งที่เธอได้รับจากเหตุการณ์ จากการกระทำหรือคำพูดของคนบางคนในสังคมนั้นได้สร้างบาดแผลในใจให้กับเธอ และสิ่งเหล่านี้ได้สร้างความเจ็บปวดให้แก่ผู้ที่ถูกกระทำเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นในวันนี้ วันที่เธอเข้มแข็งพอที่จะสามารถพูดถึงเรื่องราวเหล่านั้นได้ เพื่อที่จะทำให้เรื่องราวของเธอเป็นอุทาหรณ์ให้แก่คนในสังคมต่อการคิดและปฏิบัติต่อผู้หญิงที่ถูกกระทำ เธอจึงไม่ปฏิเสธหากเวทีไหนต้องการให้เธอออกมาพูด เพราะเธอต้องการบอกกับสังคมให้รับรู้และเข้าใจในความรู้สึกของผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อ เพื่อที่คนในสังคมจะได้เปลี่ยนทัศนคติใหม่ ไม่มองว่าผู้หญิงพวกนั้นคือคนผิดหรือเป็นสาเหตุแห่งการเกิดเรื่องราวทั้งหมด และเมื่อคนในสังคมเข้าใจแล้ว จะได้เปิดโอกาสให้ผู้หญิงเหล่านั้นกลับมายืนได้ใหม่ในสังคมนี้ แม้ว่าการออกไปพูดในที่สาธารณะของเธอในทุกๆ ครั้งจะเป็นการตอกย้ำทั้งตัวเธอเองและสังคมไม่ให้ลืมเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นกับเธอ แต่เธอก็ยินดี เพราะอย่างน้อยการที่เธอออกไปพูดก็เป็นการได้ช่วยเหลือคนอื่นหลายๆ คน ทำให้คนในสังคมและคนที่ทำงานที่เกี่ยวข้องกับผู้ตกเป็นเหยื่อเข้าใจความคิดและความรู้สึก

และจิตใจของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อมากยิ่งขึ้น แม้ว่าบ่อยครั้งจะต้องแลกกับความรู้สึกเจ็บปวดบ้างก็ตาม

การที่เธอมีทุกวันนี้ได้ ต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการพิสูจน์ให้กับสังคมได้เห็น จากเหยื่อของความรุนแรง จากเหยื่อของความคิดของคนในสังคม เธอพยายามต่อสู้และรอคอยวันเวลาในการเป็นผู้ผ่านพ้น จนกระทั่งเธอสามารถกลับมาดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมอีกครั้งหนึ่ง

“พี่เป็นทั้งเหยื่อและก็เป็นผู้ผ่านพ้นในคนเดียวกัน พี่ตกเป็นเหยื่อในช่วงระยะเวลาที่ถูกกระทำ ความรุนแรงและช่วงระยะเวลาที่คนในสังคมยังสงสัยและคลางแคลงใจ แต่ด้วยกำลังใจและระยะเวลา ทำให้ครั้งหนึ่งจากการที่พี่ได้ตกเป็นเหยื่อสามารถมาเป็นผู้ผ่านพ้นได้ เพราะพี่สามารถหลุดพ้นจากสิ่งที่เคยเป็นปัญหาเกี่ยวกับชีวิตของตัวเองได้ และมีโอกาสที่จะก้าวเดินต่อไป เหมือนกับคนปกติในสังคม”

ข้อเสนอแนะ : จากเสียงของผู้ที่อยู่วงใน

ปัญหาความรุนแรงภายในครอบครัวเป็นปัญหาที่ยืดเยื้อมาเป็นเวลานาน เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อทั้งบุคคล ครอบครัว รวมไปถึงสังคม ดังนั้นปัญหาความรุนแรงภายในครอบครัวจึงเป็นปัญหาที่บุคคลทุกฝ่ายควรจะได้รับผิดชอบ ป้องกัน และแก้ไขปัญหาร่วมกัน

พี่น้องในฐานะของผู้ที่เคยประสบกับเหตุการณ์ได้ให้ข้อคิดและข้อเสนอแนะไว้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาดังกล่าว ไว้ดังต่อไปนี้

โดยกลุ่มแรกที่เธอเลือกจะกล่าวถึงก็คือ สื่อมวลชน เพราะสื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญในการเป็นตัวชี้นำความคิดของคนในสังคมว่าจะไปในทิศทางใด เธอได้กล่าวไว้ว่า ในการทำหน้าที่ของสื่อมวลชน อยากจะให้มีความเข้าใจและยอมรับผู้หญิงที่ถูกกระทำในฐานะของมนุษย์คนหนึ่ง

“ผู้หญิงทุกคนที่โดนทำร้าย เขาไม่ได้ตายไปจากโลกนี้ ชีวิตเขายังอยู่ เขายังสามารถหยัดเยียนได้ เขายังมีโอกาสที่จะดำเนินชีวิตต่อไป ดังนั้นการนำเสนอของสื่อจึงไม่ควรไปตอกย้ำผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว ผู้หญิงทุกคนควรที่จะได้รับการปกป้อง การนำเสนอข่าวไม่ควรชี้เฉพาะหรือชี้ชัดถึงเรื่องราวหรือภูมิหลังของบุคคล เพราะจะเป็นสาเหตุสำคัญในการทำให้ผู้อ่านประชาชนทั่วไปสามารถจำเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับเธอได้ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อเธอหากคนในสังคมไม่เข้าใจ ดังนั้นสื่อจึงควรนำเสนอข่าวแบบไม่เจาะลึก ให้เทียบว่าผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวนั้นเป็นเด็ก การรายงานข่าวต่างๆก็นำเสนอแบบนำเสนอข่าวเด็กที่จะไม่มีการเจาะลึกหรือลงรายละเอียดรวมไปถึงภูมิหลังเกี่ยวกับเด็กที่ตกเป็นข่าวมากนัก เมื่อผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวแล้วนักข่าวเขียนข่าวให้เทียบเท่าๆว่าเป็นเด็ก อย่างน้อยกระแสที่จะกระทบถึงพวกเธอเหล่านั้น ก็จะไม่ลึกหรือว่าตีวงกว้างมากเกินไป สื่อควรที่จะให้โอกาสให้ผู้หญิงเหล่านั้นได้หลุดพ้น ได้มีโอกาสหายใจ และได้มีโอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้”

แต่อย่างไรก็ตามเธอก็กล่าวว่า การที่จะให้สื่อมวลชนเปลี่ยนแปลงการนำเสนอข่าวนั้นเป็นไปได้ยาก เพราะสื่อโดยส่วนใหญ่เป็นของเอกชน ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องธุรกิจ เป็นเรื่องของบริษัท ลักษณะงานจึงมีจุดมุ่งหมายที่ต้องการยอดขายและกำไรเป็นหลัก และจากการที่หนังสือพิมพ์มีหลายฉบับ จึงทำให้แต่ละฉบับพยายามที่จะสร้างจุดสนใจให้กับหนังสือพิมพ์ของตัวเอง เพื่อแย่งชิงตลาดกับสื่อด้วยกันเอง ดังนั้นแต่ละฉบับจึงแข่งขันกันเพื่อให้อุดขายของหนังสือพิมพ์ของตัวเองเป็นอันดับหนึ่งด้วยการเจาะลึกข่าวต่างๆ ให้มากกว่าหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ และยิ่งนักข่าวเจาะลึกเรื่องราวมากเท่าไร ผู้ที่ตกเป็นข่าวก็จะได้รับผลกระทบมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

สำหรับภาครัฐนั้นเธอต้องการให้รัฐบาลเข้าใจและเห็นใจผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อให้มากกว่านี้ ควรจะมองว่าปัญหาความรุนแรงในครอบครัวเป็นปัญหาสังคม อย่ามองว่าเป็นปัญหาส่วนบุคคล และที่สำคัญเธออยากให้กระบวนการทำงานของรัฐบาลทำงานให้เร็วขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระบวนการยุติธรรม เพราะหากช้าก็ยิ่งเป็นการบั่นทอนจิตใจของผู้ที่เป็นโจทก์หรือผู้ที่ถูกระงับ

“เมื่อขบวนการตรงส่วนนี้ช้า จะยิ่งทำให้คนที่มาเรียกร้องต่อผู้ขอความยุติธรรมเหนื่อยและท้อแท้ ทำให้พวกเขาไม่อยากจะต่อสู้ ยิ่งไปกว่านั้นระหว่างรอการตัดสินของศาลอาจจะถูกคุกคาม ถูกก่อกวน จนมีความรู้สึกที่ชีวิตไม่มีความปลอดภัย และทำไมคนที่ตกเป็นเหยื่อจะต้องโดนอะไรอย่างนี้ เหมือนกับว่าด้วยความที่ด้อยกว่าในหลายๆด้าน ไม่ว่าจะเป็สถานะทางสังคมหรือทรัพย์สิน ทำให้เขาต้องยอมกับทุกสิ่งทุกอย่าง และผู้ที่มีอิทธิพลเหนือกว่าก็จะเป็นผู้ชนะอยู่ร่ำไป”

พี่อ้วนยังได้ยกกรณีความล่าช้าของการดำเนินงานของภาครัฐซึ่งได้ส่งผลเสียหายต่อผู้ถูกระงับว่า มีในหลายกรณีที่เป็นคดีข่มขืน แล้วการดำเนินงานของกระบวนการยุติธรรมนั้นช้ามาก ใช้เวลาพิจารณาอยู่หลายปีจนกระทั่งเด็กเกิดออกมาแล้ว ผู้หญิงต้องเปลี่ยนการฟ้องร้องคดีข่มขืนเป็นการเรียกร้องค่าเลี้ยงดูแทน

ความล่าช้าจากการทำงานของทางภาครัฐ อาจส่งผลเสียมากกว่าที่เราคิด เพราะสิ่งเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตและอนาคตของคนคนหนึ่ง

และสุดท้ายสำหรับสังคม เธอวอนขอให้คนในสังคมมองเรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิงอย่างเข้าใจและเห็นใจต่อผู้ที่ถูกระงับ เธอบอกว่าอย่ามองว่ามันเป็นเรื่องไกลตัวหรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่นที่มีโช้วตัวเองหรือญาติพี่น้อง เพราะหากใครมองว่าเป็นเรื่องของบุคคลอื่น เขาก็จะไม่เข้าใจและอาจจะปฏิบัติตัวต่อผู้หญิงที่ถูกระงับอย่างไม่เข้าใจและไปตอกย้ำความรู้สึกของผู้หญิงเหล่านั้น

“คำพูดบางคำพูดของคนในสังคมที่คนพูดอาจจะไม่ได้คิดอะไรมาก อาจพูดไปด้วยความคะนองปาก แต่สิ่งเหล่านั้นจะส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้ถูกระงับได้ เพราะว่าผู้ที่ถูกระงับเขาจะรู้สึกอ่อนไหวและไม่ปลอดภัยในชีวิตและความรู้สึกอยู่แล้ว เหมือนกับเป็นคนมีปัญหาเขาก็จะคิดมากและเป็นทุกข์ แม้มันจะเป็นเพียงคำพูดคำสั้นๆคำหนึ่ง เพราะผู้ที่ถูกระงับจะรู้สึกเป็นปม

ด้อยกับชีวิตอยู่แล้วเหมือนกับว่าชีวิตเขามีบาดแผล คนทุกคนต้องการโอกาสในชีวิต แม้ว่าครั้งหนึ่งเราเคยผิดพลาด แต่มันไม่ใช่ความผิดพลาดตลอดไป มันไม่ได้หมายถึงทั้งชีวิต ผู้หญิงทุกคนที่เคยถูกทำร้ายต้องการโอกาสที่จะลุกขึ้นมาใหม่ ต้องการโอกาสกลับมาเป็นคนที่ทั่วไป ต้องการกำลังใจและโอกาสจากคนในสังคม”

“อยากจะทำให้คนในสังคมให้โอกาสกับผู้หญิงเหล่านั้นด้วย อยากให้สังคมมองผู้หญิงที่ถูกกระทำ ว่าวันหนึ่งผู้หญิงเหล่านี้สามารถฟื้นตัวเองจากผู้ที่ตกเป็นเหยื่อมาเป็นผู้ผ่านพ้นได้ เพียงแค่สังคมให้โอกาสเท่านั้น อย่ามองว่าผู้หญิงตกเป็นเหยื่อตลอดเวลา เธอตกเป็นเหยื่อแค่ช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้นคือช่วงเวลาที่ถูกระทำความรุนแรง แต่หากสังคมไม่ให้โอกาสผู้หญิงคนนั้นก็จะต้องตกเป็นเหยื่อตลอดไป คือเป็นเหยื่อจากผู้ชายหรือจากสิ่งที่ถูกระทำ และเป็นเหยื่อในความคิดของคนในสังคมตลอดไป”

ไม่ว่าสื่อมวลชน ภาครัฐ หรือสังคม ต่างก็ประกอบด้วยบุคคลเป็นสำคัญ หากบุคคลที่อยู่ในสถาบันเหล่านั้น ยอมรับ เข้าใจ เห็นใจและให้โอกาสแก่ผู้หญิงที่ถูกกระทำ สังคมคงน่าอยู่ขึ้น และปัญหาความรุนแรงคงสามารถแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างข่าว

กรณีศึกษาที่ 3

(นางสาวปาริชาติ เนียมหอม ถูกพยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย)

สถาบันวิทย์บริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลวงเจ้านายนาทกลดบวงประเทศ

ทตยรัชช

ปีที่ 52 ฉบับที่ 15748 วันอังคารที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2544 ราคา 8.00 บาท

เซเฟอร์ชาตาม ปล้ำทำร้ายมด.

หลงขึ้นรถเปล้าไม้มิดน
ถือกระดาษดับไฟตะเข็อด
ขี้คั้นมหาดด้วยแป้นน้ำ
ชาควนที่ตามในกรับไซเฟอร์
รกรวม มขส. ลอยโอกาสขณะขับ
รถเปล้ากลับ ★ มดอหนา 19

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ไขเพอริคาร์ดิอัม

ไขเพอริคาร์ดิอัมเป็นโรคที่เกิดที่เยื่อหุ้มหัวใจ ซึ่งประกอบด้วยเยื่อหุ้มหัวใจชั้นนอกและชั้นใน ซึ่งปกติแล้วเยื่อทั้งสองชั้นนี้จะประกบกันอยู่อย่างแน่นหนา แต่เมื่อเกิดการอักเสบหรือติดเชื้อ เยื่อทั้งสองชั้นนี้จะแยกออกจากกัน ทำให้ช่องว่างเล็กๆ เกิดขึ้นและกลายเป็นโพรงที่มีของเหลวคั่งอยู่ ซึ่งเรียกว่า ไขเพอริคาร์ดิอัมอักเสบ

ไขเพอริคาร์ดิอัมอักเสบสามารถเกิดได้กับทุกคน แต่พบได้บ่อยในผู้ชายที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี สาเหตุที่พบบ่อยที่สุดคือการติดเชื้อไวรัส ซึ่งอาจเกิดจากไวรัสหลายชนิด เช่น เอดส์ ไข้หวัดใหญ่ วัณโรค และโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง นอกจากนี้ยังอาจเกิดจากโรคหัวใจขาดเลือด โรคไตเรื้อรัง โรคตับแข็ง และโรคแพ้ภูมิตัวเองได้

เมื่อมาถึงทางบ้านสามีหรือโรคไขเพอริคาร์ดิอัมอักเสบ 2 ปี นักศึกษาปี 3 มหาวิทยาลัยขอนแก่น ออกรับอาหารกลางวันที่บ้านเกิด ปรากฏมีอาการเจ็บหน้าอกเฉียบพลันบริเวณหน้าอกด้านซ้าย 42 ซม. แจ่มกว่าบริเวณหน้าอกด้านขวา เป็นไข้สูง 38.5 องศาเซลเซียส ใจเต้นเร็ว 100-120 ครั้งต่อนาที

นักศึกษาสาวเยื่ออำมหิตให้การว่า หลังจากเลิกเรียนได้โบกรถร่วม บขส.คันดังกล่าวจากหน้ามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ เพื่อไปบ้านเพื่อนที่กรุงเทพฯ พอขึ้นไปบนรถก็พบว่า ไม่มีกระจังหน้าและผู้โดยสารแม้แต่คนเดียว จึงหันหลังกลับไปและบอกให้จอดจะจอดจากรถ แต่ไขเพอริคาร์ดิอัมอักเสบกลับไม่ยอมเลิกปล่อยประตูล็อกประตูขึ้นรถ ซึ่งมีเพียงประตูเดียวอยู่ทางด้านซ้ายที่นั่งคนขับ แดมยังปิดไฟในรถจนมืดมิด จึงไปตามถนนสายเพชรเกษมอย่างรวดเร็ว

นักปราชญ์ให้การว่า เยื่อหุ้มหัวใจอักเสบสามารถเกิดได้กับทุกคน แต่พบได้บ่อยในผู้ชายที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี สาเหตุที่พบบ่อยที่สุดคือการติดเชื้อไวรัส ซึ่งอาจเกิดจากไวรัสหลายชนิด เช่น เอดส์ ไข้หวัดใหญ่ วัณโรค และโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง นอกจากนี้ยังอาจเกิดจากโรคหัวใจขาดเลือด โรคไตเรื้อรัง โรคตับแข็ง และโรคแพ้ภูมิตัวเองได้

หลังจากพบแพทย์ที่โรงพยาบาลได้ทำการวินิจฉัยและทำการรักษาตามอาการแล้ว แต่อาการยังไม่ดีขึ้น จึงนำผู้ป่วยไปตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช ผลการตรวจพบว่ามีของเหลวคั่งอยู่ในช่องเยื่อหุ้มหัวใจจำนวนมาก

สอบถามนางจรรยาบรรณให้การว่า ไขเพอริคาร์ดิอัมอักเสบ

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
7 หมู่ 2 ถนนสาย 200 ตำบลบ้านดอน
จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100 โทร. 077-211111
แฟกซ์ 077-211111
เว็บไซต์ www.wru.ac.th
มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
7 หมู่ 2 ถนนสาย 200 ตำบลบ้านดอน
จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100 โทร. 077-211111
แฟกซ์ 077-211111
เว็บไซต์ www.wru.ac.th
มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
7 หมู่ 2 ถนนสาย 200 ตำบลบ้านดอน
จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100 โทร. 077-211111
แฟกซ์ 077-211111
เว็บไซต์ www.wru.ac.th
มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
7 หมู่ 2 ถนนสาย 200 ตำบลบ้านดอน
จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100 โทร. 077-211111
แฟกซ์ 077-211111
เว็บไซต์ www.wru.ac.th

วลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ไอ้จ๋า น.ส.ปรีชา
**เผยประวัติหนีบขลุ่ย
 อารมณ์เพชรนิล
 นศสาววัยผจญภัยหนี
 หนีความ บุกปล้นนำขลุ่ยเป็นสร
 นกศึกษา 3 ★ นิตยหน้า 12**

เผยประวัติหนี ☆ ต่อจากหน้า 11

มหาวิทยาลัยบ้านบางแค เป็นคนมีนิสัยขี้แค้น ขี้
 ใจ ใจไม่ทางพวงแรง ผมมีเมียหลายคน ตำรวจ สส.อ.
 ธรรมพรหม นศ.ปรีชา จะคบกับใครก็ตามแล้วแต่ผมที่ กัดคั้น
 รังบ้านมัยหลวง เมียมือ รวบรวมบ้านพ่อแม่ เร่งลัก
 คว้าเข้าคุกให้ได้ ขณะที่หนีออกจากรั้วรั้ว แต่หวาดผว
 ณาที่ความตาย แพทย์ระบุโรคติดเชื้อ โผล่ไม่กระทบ
 กระเทียม นักศึกษาสาวรุ่นพี่สอนหน่วยงานเกี่ยวกับของ
 ตำรวจสอบประวัติก่อนรับใครเข้าทำงาน ไม่เช่นนั้นจะ
 เกิดเหตุการณ์สะเทือนใจขึ้นอีก **หน้า 12**
 จากเหตุการณ์สะเทือนใจที่ น.ส.ปรีชาตี เนียม-
 หอม อายุ 21 ปี นักศึกษาปี 3 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 เกษมเพชรเกษม ย่านบางแค กทม. ประสบชะตากรรม
 หวิดถูกฆ่าข่มขืน โดยเหตุเกิดเมื่อคืนวันที่ 26 ก.พ.
 ที่บ้านแม่ หลังเลิกเรียน น.ส.ปรีชาได้ขึ้นรถร่วม ขส.
 111 ของ ร.ท. 31 บริเวณวังนาคปรกประเวศบุรี

แพ้น้ำฝนจัดใหม่ 6 ล.คลองใหม่ อ.สามพราน นครปฐม
 จัดการถิม น.ส.ปรีชาติดรถ แล้วขับรถลอยหลังหวัง
 หนีจ้า แต่ น.ส.ปรีชาติดรถขึ้นวินิ่งหนีตายไปขอความ
 รวยเหลือจากคนงานโรงงานแพ้น้ำฝน รอดตายมา
 ได้หวุดหวิด **18 ก.พ.**

เกี่ยวกับคดีดังกล่าว เมื่อเวลา 08.30 น. วันที่
 27 ก.พ. พ.ต.อ.รุ่งโรจน์ แสงครินทร์ ผกก.สภ.อ.สามพราน
 นครปฐม ได้เรียกประชุมหน่วยงานตำรวจที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย พ.ต.ท.วิฑูรย์ พิมพ์อรุณ รุ่ง ผกก.สส. พ.ต.ท.วินัย
 บัญญัติ รุ่ง ผกก.ป. พ.ต.ท.ศุภเกียรติ ชาวกระบุรี สวป.
 พ.ต.ต.ประเสริฐ กัญญาพิทักษ์ สว.สส. ร.ต.อ.วัฒน์ วิสโล
 ธิ์ สว.สส. และ ร.ต.ท.อภิสิทธิ์ พรเทวะบัญชา ร้อยเว
 รเจ้าของคดี เพื่อตรวจความคืบหน้าของคดี พร้อมวาง
 แนวทางติดตามจับกุมคนร้าย โดยใช้เวลาประชุมครบค
 ้นมาประมาณ 1 ชั่วโมง จากนั้นกำลังทั้งหมดได้แยกย้าย
 กันไปออกทำงาน พ.ต.อ.รุ่งโรจน์เผยว่า ขณะนี้คดีกลาย
 ชาติกำลังรวบรวมพยานหลักฐาน พร้อมแบ่งชุดทำงาน
 ออกเป็น 3 ชุด ออกตรวจสอบ ปะแนสแกนรับตามพื้นที่
 เป้าหมายแล้ว **หน้า 12**

ข้ามแจ้งว่าในที่ประชุมชุดสืบสวนสอบสวนรายงาน
 ถึงประ โธของนายสมศักดิ์ ผู้ต้องหาหนีความ ระบว่า เดิม
 เป็นคนแข็งแรงสมพรปรการ ก่อนมาได้กรวยาคณะแรก
 ที่ ต.บ่อพลับ อ.เมืองนครปฐม มีลูกหลายคนด้วยกัน
 แล้วยังเป็นคนเจ้าชู้มีภรรยาหลายคน นอกจากนั้น ตาม
 ประวัติพบว่าเป็นคนที่มีอารมณ์ทางเพศรุนแรง นับเป็น
 บุคคลอันตราย ซึ่งชุดสืบสวนได้ออกตามล่าประกอบด้วย
 ชุดของ พ.ต.ท.ศุภเกียรติ ชาวกระบุรี เดินทางไปที่บ้าน
 กรวยบ้านน้อยที่กรมทพฯ ชุดของ พ.ต.ต.ประเสริฐ กัญญา
 พิทักษ์ ได้เดินทางไปบ้านกรวยหลวง ต.บ่อพลับ อ.เมือง
 นครปฐม ส่วนชุดของ ร.ต.อ.วัฒน์ วิสโล เดินทางไป
 บ้านพ้อมมีที่ จ.สมุทรปราการ เพื่อคัดค้นค้นที่

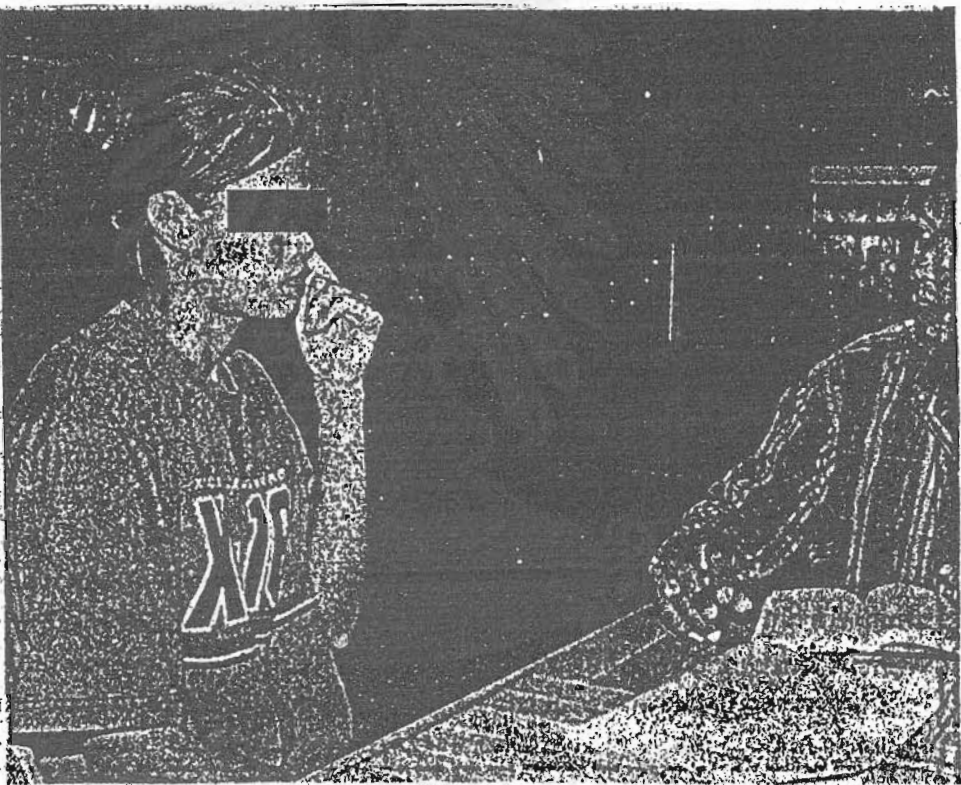
ต่อมาเวลา 10.00 น. ร.ต.ท.อภิสิทธิ์ พรเทวะบัญชา
 ร้อยเวรเจ้าของคดี เดินทางไปสอบปากคำ น.ส.ปรีชา
 เพิ่มเติมที่ ร.ท.วิฑูรย์ 3 กรมตำรวจเกษม พบว่า น.ส.
 ปรีชาติดรถจักรยานยนต์ แต่ขังไว้ด้วยเป็นบางครั้ง โดย
 มีญาติพี่น้องเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด 4-6 คน ทั้งนี้ น.ส.
 ปรีชาติดรถจักรยานยนต์ที่ระทึกขวัญว่า ระหว่างที่นายสมศักดิ์
 111 ของ ร.ท. 31 บริเวณวังนาคปรกประเวศบุรี

ครบทุกเรื่อง

ข่าวสด

วันอาทิตย์ที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2544 ปีที่ 10 ฉบับที่ 3,768 ราคา 8 บาท

▶ **เหยื่อไอที**
 น.ส.หญิง (นามสมมติ)
 น.ศ.สาวมหาวิทยาลัย
 เอกชนแห่งหนึ่ง เปิดใจ
 กับ "ข่าวสด" กรณีถูกนาย
 สมศักดิ์ ชันเทศ ไรเฟอริ
 รดสาย 83-26 นครปฐม
 กรุงเทพฯ ทายาฆาตเงิน
 และทำร้ายร่างกาย จาก
 นั้นก็นำไปถึงที่ อ.สาม
 พราน และพยายามฆ่าตัว
 หอมหนีมาได้ ตามข่าว

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ฉนวนอาทิตย์ที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2544 ขึ้นหน้าคัมภีร์เดือนที่ 5 ปีมะเส็ง

สารล้าท้าวหิน ปลานกอบนรต

หยาอจัดขิม
ติปางตาย
ติปลงรตท
รอกกแกม
ดินดง ไต้ศักดิ์
บ้านต่อหน้า

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรณีศึกษาที่ 3 ตารางบันทึกข้อมูล

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
คุณปารีชาติ เนียมหอม ถูกพยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย	วันอังคาร 27 ก.พ. 2544	ไทยรัฐ	น.ส.ปารีชาติ เนียมหอม ถูกนายสมศักดิ์ ชันเทศ คนขับรถร่วม บขส. พยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย	น.ส.ปารีชาติ เนียมหอม ถูกนายสมศักดิ์ ชันเทศ พนักงานขับรถร่วม บขส. สาย 83 (นครปฐม-กทม) พยายามที่จะข่มขืน แต่หญิงสาวไม่ยินยอม จึงเกิดการต่อสู้ขึ้น นายสมศักดิ์จึงได้ใช้เหล็กเป็บตีศรีษะ และเปิดประตูหนี	24 ก.พ. 44 น.ส.ปารีชาติ เนียมหอม อายุ 21 ปี นักศึกษาปี3 ม.เอเชียได้บอกรถคันดังกล่าวจากหน้ามหาวิทยาลัยเพื่อไปบ้านเพื่อนที่กทม. แต่พอขึ้นรถพบแต่คนขับจึงขอลง แต่ นายสมศักดิ์ไม่ยอมและปิดล็อกกรดและไฟในรถจนมืด	น.ส.ปารีชาติ พักรักษาตัวที่ รพ.ศรีวิชัย 3 มีบาดแผลที่ถูกตีที่ใบหน้าและศีรษะแตกต้องเย็บ 43 เข็ม	นางจากรุวรรณ ทองกระเปารอด	ปฏิเสธไม่รู้เห็นพฤติกรรมของนายสมศักดิ์เนื่องจกวันเกิดเหตุได้แยกกลางจากรด	โจเฟอร์ ชาตานปล้ำท่า ร้ายนศ. หลงขึ้นรถเปล่าไม่มีคน ล็อก ประตูดับไฟกะเชือด ขัดขึ้นหวดด้วยเป็บน้ำ ชาตานहीं	-เหยื่อสาว -สวมวิญญาณชาตานहींกาม -สาวเหยื่อ อ้ำมึด -โจเฟอร์ตัว แขนเผยธาตุแท้ชาตานहींกาม -โจเฟอร์โดนทรชน

ชื่อข่าว	วันที่เสนอ ข่าว	หนังสือ พิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย			วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง			
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิบัติการจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิบัติการ		
					<p>ได้ที่บน.ส.ปารีชาติลง จากรถ จากนั้นได้เข้า เกียรติกอขหลังเพื่อชน นส. ปารีชาติ แต่หญิงสาว สามารถวิ่งหนีและขอ ความช่วยเหลือจากคน ละแวกนั้นได้ นายสม ศักดิ์จึงขับรถหนีไป</p>					

วิเคราะห์โครงสร้างและความหมาย (ไทยรัฐ , 27 กุมภาพันธ์ 2544)

ในรายละเอียดของข่าว จะเน้นไปที่เหตุการณ์ โดยได้นำเสนอข่าวอย่างละเอียด ว่าหญิงสาวถูกกระทำอย่างไรบ้าง และเธอต่อสู้อย่างไร โดยการรายงานข่าว จะรายงานในลักษณะ จากความรู้สึกและมุมมองของนักข่าว เหมือนกับนักข่าวอยู่ในเหตุการณ์ และมาเล่าเรื่องที่ตัวเองได้ประสบ ให้กับผู้อ่านอีกที

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังได้เพิ่มความน่าสนใจให้กับข่าว โดยการ indirect quote คำพูดของนางสาว ปารีชาต ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยการเลือก indirect quote ก็เน้นไปที่ก่อนเกิดเหตุว่าเกิดเหตุได้อย่างไรและขณะที่เกิดเหตุ โดยใช้วิธีการเล่าเรื่องที่ชวนติดตาม

โดยการเลือก indirect quote ก่อนเกิดเหตุ นั้น สะท้อนให้เห็นถึง การที่หนังสือพิมพ์พยายามหาสาเหตุหรือเหตุผลในการเกิดเหตุการณ์ครั้งนี้ขึ้นโดยที่หนังสือพิมพ์ได้เสนอว่า

“...หลังจาก**เลิกเรียน** ได้โบกรถคันดังกล่าวจากหน้ามหาวิทยาลัย เพื่อไปบ้านเพื่อนที่กรุงเทพฯ ...” แสดงให้เห็นถึงความหมายที่ว่าหลังเลิกเรียนแล้วทำไมไม่กลับบ้าน ไปบ้านเพื่อนทำไม ถ้าหากตรงกลับบ้าน เหตุการณ์ครั้งนี้คงไม่เกิดขึ้น นอกจากนี้ การเสนอข่าว การให้คำให้การของนางจรรุวรรณ กระเป่ารถที่ได้บอกว่าไม่รู้เห็นพฤติกรรมของนายสมศักดิ์ เพราะวันเกิดเหตุได้แยกจากนายสมศักดิ์ตั้งแต่ **2 ทุ่ม** เป็นการเน้นย้ำเรื่องเวลา ว่าวันนั้นเป็นเวลาดึกแล้ว ทำไมนางสาวปารีชาต ถึงไม่รีบกลับบ้าน และเป็นการย้ำอยู่ในกรอบความคิดของสังคมแบบปิตาธิปไตย ว่า **เวลาดึก**ผู้หญิงไม่ควรไปไหน ควรอยู่กับบ้าน ควรถึงบ้านได้แล้ว เป็นการเน้นย้ำเรื่อง**สถานที่**ที่ผู้หญิงควรอยู่ เป็นการบอกเป็นนัยๆว่า หญิงและชายต่างมีที่ทางที่แน่นอนของตนในสังคม และที่ที่ผู้หญิงควรอยู่ก็คือ “ในบ้าน” ซึ่งเป็นการเน้นย้ำตำแหน่งแห่งที่ในสังคมของผู้หญิงและเป็นการบ่งบอกว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ นอกจากนี้ การเน้นย้ำเรื่อง**สภาพร่างกาย ที่บอบช้ำ** ของนางสาวปารีชาตที่ว่า “เหยื่อสาว สวมชุดนักศึกษาเปราะอะเปื้อนคราบฝุ่นและคราบเลือดทั้งชุด สภาพสะบักสะบอมมีบาดแผลถูกตีด้วยเหล็กแป้นเหล็กมบริเวณใบหน้า และศรีษะแตกยับเยินต้องเย็บถึง 42 เข็ม” ยังสะท้อนให้เห็นถึง ความคิดที่ว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่**อ่อนแอ** ให้มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น

ที่สำคัญ การให้ภูมิหลังของผู้ที่ตกเป็นข่าวนั้นชัดเจนมาก อย่างว่าแต่คนใกล้ชิดหรือคนที่เคยรู้จักเลย คนทั้งประเทศก็จะรู้จักเธอ ด้วยการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เช่นนี้ ทุกคนที่อ่านสามารถรู้ได้ว่า เธอ คือใคร เพราะหนังสือพิมพ์รายงานหมดเลยอย่างละเอียด ว่าชื่ออะไร เรียนอะไร บ้านอยู่ที่ไหน

“...สาวเหยื่อโหด ชื่อ นางสาว ปารีชาตนิยามหอม อายุ 21 ปี นักศึกษาปี 3 มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ถ. เพชรเกษม ย่านบางแค กทม. อยู่บ้านเลขที่ 51/116 หมู่ 1 ต. ท่าต่าหนัก อ. นครชัยศรี จ. นครปฐม“

ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีส่วนให้ ผู้ที่ตกเป็นข่าว ซึ่งตกเป็นเหยื่อจากเหตุการณ์ กลายเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์อีกครั้งหนึ่ง

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ไทยรัฐ , 27 กุมภาพันธ์ 2544)

**“ไซเฟอร์ซาตาน ปล้ำทำร้ายนักศึกษา หลงขึ้นรถเปล่าไม่มีคน
ล็อกประตูดับไฟกะเชือด ชัดขึ้นหวดด้วยแป้นน้ำ ซาตานเห็นกาม
ในคราบไซเฟอร์รถร่วมบขส. ฉวยโอกาสขณะขับรถเปล่ากลับ”**

จากพาดหัวข่าว อ่านแล้ว จะเข้าใจว่า “นักศึกษาคนนี้” ถูก “ไซเฟอร์ซาตาน” ช่มชืดแล้ว เพราะการที่หนังสือพิมพ์ใช้คำ..”ปล้ำทำร้าย...” และต่อด้วย ”หลงขึ้นรถเปล่าไม่มีคน ล็อกประตู...” ซึ่งจากการอ่านพาดหัวข่าว ไม่มีทางไหนที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ นอกจากว่า นักศึกษาคนนี้ ถูกช่มชืดแล้ว ซึ่งหากมาอ่านในรายละเอียดของข่าว จะพบว่าเธอยังมิได้ถูกช่มชืดแต่อย่างใด แต่การพาดหัวข่าว เพื่อให้เกิดความสะอูดตาสะอูดใจ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านนั้นสามารถทำให้คนเข้าใจผิดได้

การใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ยังสะท้อนให้เห็นถึงการยึดติดอยู่ในกรอบความคิดแบบปิตาธิปไตยอยู่เช่นเคย

“ไซเฟอร์ซาตาน” เป็นมายาคติที่สังคมคิดว่าผู้ชายที่ช่มชืดเป็นคนชั่วร้ายหรือมีปัญหาทางจิต ซึ่งมีเพียงกลุ่มเล็กๆในสังคมหรือการเรียกผู้หญิงที่ถูกกระทำว่า “เหยื่อสาว” , “สาวเหยื่อโหด” เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ชายที่สวมบทช่มชืดเป็นเพียงกลุ่มเล็กๆที่ผิดปกติและเป็นผู้ชายเลวๆ แต่ในความเป็นจริงบุคคลที่มีความปกติทั้งร่างกายและจิตใจ ก็สามารถเป็นเป็นผู้ช่มชืดได้และผู้หญิงทุกคนก็มีโอกาสถูกช่มชืดได้เช่นเดียวกัน การรายงานข่าวในลักษณะนี้ ทำให้คนในสังคมละเลยความจริงไป

- “นักศึกษา” → วัยละอ่อน, ไร้เดียงสา, เด็ก
- “หลงขึ้นรถเปล่า” → ประมาท, ไม่ระวัง, ไม่ดูให้ดี
- “ล็อกประตูดับไฟกะเชือด” → เหมือนผู้หญิงไม่ใช่”คน” ไร้ทางสู้ อ่อนแอ
- “ชัดขึ้นหวดด้วยแป้นน้ำ” → แสดงถึงอำนาจของผู้ชายว่ามีเหนือผู้หญิง หากชัดขึ้น แล้ว ก็ต้องเจ็บตัวแบบนี้

“ซาตานหีนกาม” การใช้คำว่า **หีนกาม** ในข่าวประเภทนี้ ก็เพราะสังคม(นักข่าว) มีความเชื่อว่าผู้ชายมีธรรมชาติของความต้องการทางเพศมากกว่าผู้หญิง และเมื่อเกิดความรู้สึกแล้ว ก็ต้องได้รับการปลดปล่อยออกมา โดยไม่คำนึงว่าด้วยวิธีการใด การพยายามข่มขืนหรือข่มขืนหญิงอื่น จึงวิธีการหนึ่งของการระบายความต้องการทางเพศของผู้ชาย ซึ่งคนมักจะคิดกันว่าเป็นส่วนหนึ่งของ **ธรรมชาติ** ของผู้ชาย เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น สังคมจึงมักไม่ค่อยตั้งคำถามกับผู้ชาย (เพราะสังคมคิดว่าเมื่อผู้ชายเกิดความต้องการทางเพศก็ต้องระบายออกมา และการข่มขืน เป็นการช่วยระบายความต้องการทางเพศของผู้ชายได้) แต่สังคมมักตั้งคำถามกับผู้หญิงว่าทำไมเหตุการณ์นี้ถึงเกิดขึ้น

ในส่วนรายละเอียดของข่าว การใช้ภาษาയാตลลอดว่า สาวเหยื่อโซเฟอร์หีนกาม,สาวเหยื่ออำมหิต ซึ่งเป็นการเน้นย้ำว่า ผู้หญิงเคราะห์ร้ายไปเอง และการเรียกผู้ชายที่กระทำว่าเป็นซาตาน/เผยธาตุแท้หีนกาม เป็นการใช้ภาษาที่เน้นย้ำว่า คนที่ข่มขืน หรือพยายามข่มขืน ไม่ใช่ผู้ชายทั่วไป แต่เป็นซาตานที่หีนกาม ซึ่งไปย้ำกรอบความคิดของสังคม ว่าผู้ชายที่ข่มขืน จะต้องเป็นพวกส่วนน้อย เป็นพวกมีปัญหาทางจิต ซึ่งในความเป็นจริง ผู้ชายทุกคนสามารถข่มขืนผู้หญิงได้ เพราะระบบความคิดแบบปิตาธิปไตย ที่ทำให้ผู้ชายรู้สึกมีอำนาจและผู้หญิงไร้ทางสู้ การใช้ภาษาในการรายงานข่าวในลักษณะนี้ จะทำให้คนในสังคมละเลยความเป็นจริงไป เพราะในโลกความเป็นจริง การข่มขืนไม่ได้เกิดจาก“ปีศาจร้ายที่แฝงร่างอยู่ในตัวผู้ชายที่เป็นปัจเจกแต่ละคน” แต่เป็นเพราะ “ปีศาจร้ายของระบบอำนาจชายเหนือหญิง” ที่แฝงร่างอยู่ในโครงสร้างสังคมแบบปิตาธิปไตยนั่นเอง และเนื่องด้วยภาษาที่ใช้ จะตอกย้ำแนวความคิดแบบปิตาธิปไตยแล้ว การรายงานข่าวแบบนี้จะเขียนเล่าเรื่องบรรยายแบบพรรณนาโวหารเป็นลำดับขั้นตอนให้รายละเอียดทุกแง่มุม รวากับว่า ผู้สื่อข่าวอยู่ในเหตุการณ์นั้นๆ และมีการให้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว จนผู้อ่านสามารถรู้ได้ว่า “เธอเป็นใคร” ซึ่งทำให้เธอใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างลำบากมากขึ้น เพราะฉะนั้น ผู้หญิงส่วนใหญ่มักจะรู้สึกกลัวที่จะเป็นข่าว จึงเก็บเรื่องเจ็บแสบเอาไว้คนร้ายก็ไม่ถูกดำเนินคดี ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า หนังสือพิมพ์เป็นส่วนหนึ่งในกลไกการรักษาให้การข่มขืนดำรงอยู่ต่อเนื่องและมากพอที่จะเป็นข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์ ในวันต่อไปได้อย่างตลอดไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื้อเรื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
น.ส.ปารีชาติ เนียมหอม ถูกพยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย	วันที่ 28 ก.พ. 2544	ไทยรัฐ	มีการตรวจสอบประวัติของนายสมศักดิ์ ผู้ต้องหา พบว่าเป็นบุคคลที่มีอากรม์ทางเพศรุนแรง ส่วน น.ส.ปารีชาติ อากาศดีขึ้น แต่ยังคงหวาดผวาทอยู่	ตำรวจ สภ.อ.สามพราน นำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเข้าประชุม และตรวจสอบประวัตินายสมศักดิ์ ชันเทศ ผู้ต้องหา พบว่ามีภรรยาหลายคนและเป็นคนที่มีอากรม์ทางเพศรุนแรง ทางด้าน น.ส.ปารีชาติ อากาศดีขึ้น แต่ยังคงหวาดผวาเป็นบางครั้ง	พ.ต.อ.รุ่งโรจน์ แสงคร้าม ผกก.สภ.อ.สามพราน เรียกประชุมนายตำรวจที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบความคืบหน้าของคดี และรวบรวมพยานหลักฐาน	ตำรวจได้แบ่งชุดทำงานเพื่อตามหานายสมศักดิ์ ออกเป็น 3 ชุด ชุดแรกเดินทางไปบ้านภรรยา น้อยที่กรุงเทพ ชุดที่ 2 เดินทางไปที่บ้านภรรยา หลวงที่นครปฐม ส่วนชุดที่ 3 เดินทางไปบ้านพ่อแม่ที่ จ.สมุทรปราการ	ไม่ปรากฏแหล่งข่าว เพราะผู้สื่อข่าวได้เขียนรายงานข่าวเอง โดยการไปเฝ้าสังเกตการณ์ที่สถานีตำรวจ และ ร.พ.ที่น.ส.ปารีชาติรักษาตัว	-	"เผยประวัติหินบขส. อารมณเพศรุนแรง นศ.สาวยังผวาหนัก เผยประวัติไซเฟอร์ รดร่วม บขส. หินกมม ปลูกปล้ำหมายข่มขืนสาวนักศึกษาระดับ 3"	-เผยประวัติหินบขส. อารมณเพศรุนแรง นศ.สาวยังผวาหนัก เผยประวัติไซเฟอร์ รดร่วม บขส. หินกมม ปลูกปล้ำหมายข่มขืนสาวนักศึกษาระดับ 3"

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ไทยรัฐ , 28 กุมภาพันธ์ 2544)

ในรายละเอียดของข่าว นอกจากจะไม่มีอะไรคืบหน้าแล้ว ยังเป็นการ reproduction เหตุการณ์เหล่านั้นซ้ำอีก เป็นการ reproduction ข่าว โดยการซ้ำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คดีไม่คืบหน้า แต่ยังมีเหตุการณืโดยละเอียด ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง โดยการกล่าวถึงผู้เสียหาย ก็ได้ให้รายละเอียดอย่างชัดเจน ว่าผู้เสียหายเป็นใคร เรียนอยู่ที่ไหน

อีกทั้งการเน้นประเด็นข่าวไปที่ การเปิดเผยประวัติของนายสมศักดิ์ ว่าเป็นคนที่มีอารมณ์ทางเพศรุนแรง โดยการอ้างการประมุขสืบสวนของตำรวจ (ซึ่งเป็นแหล่งข่าวที่น่าเชื่อถือ) ว่า

“จากการรายงานการสอบสวนถึงประวัติของนายสมศักดิ์ ผู้ต้องหาที่ในกามระบุว่า เดิมเป็นคนจังหวัดสมุทรปราการ ก่อนมาได้ภรรยาคนแรกที่ ต.บ่อพลับ อ.เมือง จ.นครปฐม มีลูกด้วยกันหลายคน แถมยังเป็นคนเจ้าชู้มีภรรยาหลายคน นอกจากนั้น ตามประวัติพบว่า เป็นคนที่มีอารมณ์ทางเพศรุนแรง..”

การรายงานข่าวลักษณะนี้เป็นการเน้นย้ำเรื่องอารมณ์เพศ และไปเพิ่มน้ำหนักของความคิดที่ว่า ผู้ชายมีความต้องการทางเพศสูงกว่าผู้หญิง และหากเมื่อใดเกิดความต้อการขึ้นมา ก็ต้องได้รับการปลดปล่อยในทันที การหาสาเหตุที่แท้จริงจะไม่เกิดขึ้น เพราะสังคมจะคิดว่าฝ่ายชายมีอารมณ์ทางเพศจึงต้องระบายซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นธรรมชาติ พอดีฝ่ายหญิงขึ้นมาบรรด จึงถือเป็นคราวเคราะห์ของเธอไป เพราะถ้าเธอไม่ขึ้นมาบรรด เรื่องนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น คนในสังคมจะคิดว่าเป็นคราวเคราะห์ของฝ่ายหญิง แล้วเรื่องก็จะจบกันไป ซึ่งการรายงานข่าวในลักษณะนี้ จะไม่ก่อให้เกิดคำถามจากสังคมว่า เมื่อผู้ชายเกิดอารมณ์ทางเพศ ทำไมผู้ชายจึงรู้สึกว่าจะสามารถระบายความใคร่ ออกมากับผู้หญิงได้ โดยรู้สึกว่าเป็นสิทธิของตัวเองในการพึงกระทำ

การนำเสนอข่าวในวันนี้ ไม่มีอะไรมากนัก ยังคนนำเสนอโดย “การเล่าเหตุการณ์” ที่เกิดขึ้น โดย(ผู้สื่อข่าว) หนังสือพิมพ์ เขียนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น และมีการรายงานคำให้การของ นางสาวปาริชาติ ต่อตำรวจถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เรื่องราวในข่าวก็จะวนเวียนอยู่แค่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น

ซึ่งการรายงานในลักษณะนี้จะเป็นการยิ่งไปตอกย้ำ ความรู้สึกแก่ผู้ที่ตกเป็นข่าว และทำให้ผู้คนในสังคมสามารถจดจำเหตุการณ์นี้ได้ บางคนอาจจะเข้าใจผิดหรือเข้าใจถูก ซึ่งก็ไม่สามารถทราบได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลต่อการดำเนินชีวิตในสังคมของผู้ที่ตกเป็นข่าว

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ไทยรัฐ , 28 กุมภาพันธ์ 2544)

“เผยประวัติเห็น บ.ช.ส. อารมณืเพศรุนแรง นศ. สาวยังผวาหนัก
เผยประวัติโซเฟอร์รถร่วม บ.ช.ส. เห็นกาม ปลุกปล้ำหมายข่มขืน
นักศึกษาปี 3”

จากพาดหัวข่าว อ่านแล้วจะเข้าใจว่า ผู้เสียหายถูกผู้ต้องหาข่มขืนแล้ว แต่ในความเป็นจริง ผู้เสียหายยังไม่ได้ถูกข่มขืน เพราะสามารถหนีมาได้ หากผู้อ่านท่านใด อ่านแต่พาดหัวข่าว หรือ อ่านแต่ความนำ ก็จะทำให้เข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นผิดไป นอกจากนี้ ข่าวยังได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้เสียหายอย่างชัดเจน ว่าชื่ออะไร อายุเท่าไร เรียนอยู่ที่ไหน ปีอะไร

การใช้ภาษาในรายละเอียดของข่าว ยังคงใช้ภาษาแบบการรายงานข่าวอาชญากรรม เน้นลักษณะการใช้ภาษาให้หือหวา ตื่นเต้น น่าเร้าใจ เพื่อชวนให้ติดตาม ซึ่งการใช้ภาษาในลักษณะนี้ ยังคงย่ำหรือมีส่วนตอกย้ำความคิดแบบเก่าในสังคมให้คงอยู่ต่อไป เพราะภาษาจะทำให้คนอ่านรู้สึกร่วมลุ้นไปกับเหตุการณ์ แต่พอรายงานข่าวจบก็จบกันไป พร้อมกับความคิดที่ว่า นางสาวปาริชาติเคราะห์ร้ายที่เกิดเหตุการณ์วันนั้นขึ้น แต่ก็ยังเคราะห์ดีที่สามารถเอาตัวรอดมาได้ ในขณะที่ผู้ชาย (ผู้กระทำ) จะถูกลืมและถูกเพิกเฉยไป ไม่ถูกตั้งคำถาม แต่เรื่องราวของนางสาวปาริชาติ คนจะยังคงจดจำได้ ว่าเป็นผู้หญิงที่เกือบถูกข่มขืนและถูกทำร้ายเสียจนบาดเจ็บสาหัส แต่สำหรับผู้ชาย คนก็จะรู้แค่ว่าเป็นคนขับรถเท่านั้น แต่หากจะให้รู้ลงไปละเอียดถึงว่าเป็นใคร ชื่ออะไร ผู้อ่าน จะไม่สามารถจำได้ เพราะหนังสือพิมพ์ไม่ได้เน้นตรงส่วนนั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
น.ส. ปารีชาติ เนียมหอม ถูกพยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย	วันอาทิตย์ที่ 25 มีนาคม 2544	ข่าวสด	ตำรวจตั้งชุดตามหานายสมศักดิ์ ชันเทศ พนักงานขับรถ บ.ข.ส. ผู้ต้องหา	ตำรวจตามล่าตัวนายสมศักดิ์ ผู้ต้องหาคดีพยายามข่มขืน - ฆ่า น.ส.หญิง (นามสมมติ) นักศึกษาสาว	น.ส.หญิงได้ไปออกรายการเจาะใจ เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า เมื่อวันที่ 24 ก.พ. 44 ได้ขึ้นรถโดยสารปรับอากาศ สาย 83-26 (นครปฐม-กทม.) แต่บนรถไม่มีใคร มีแต่เพียงพนักงานขับรถ จึงขอลง แต่โชเฟอร์พูดจาดี บอกว่าจะแวะรถต้องเสียจะตามมาทีหลัง แต่พอสักพักคนร้ายได้จอดรถและพยายามจะเข้ามาข่มขืน น.ส.หญิงต่อสู้จึงถูกทำร้าย โดนคนร้ายใช้เหล็กตีศีรษะและพยายามจะถีบให้ลงจากรถขณะรถกำลังแล่นอยู่ แต่น.ส.หญิงได้ขึ้นตัวไว้	หลังไปออกรายการเจาะใจ กลุ่มคนขับรถพรรคพวกของนายสมศักดิ์ ได้กล่าวหาว่า น.ส.หญิงเป็นเมียน้อยที่นายสมศักดิ์ส่งให้เรียน แล้วพยายามตีตัวออกห่างไปมีแฟนใหม่ วันที่เกิดเหตุเป็นแค่การทะเลาะกัน ไม่ได้เป็นการพยายามข่มขืนหรือจู่ชิงทรัพย์แต่อย่างใด และพอมีเรื่องทะเลาะกันจึงไปออกโทรทัศน์ นอกจากนั้นก็กลุ่มคนขับรถพวกนั้น พยายามบอกให้น.ส.หญิงยอมความ มีทั้งเกลี้ยกล่อมและข่มขู่	พ.ต.อ.รุ่งโรจน์ แสงคราม ผกก.สภอ.สามพราน	กล่าวถึงเฉพาะเรื่องการตามหาตัวผู้ร้าย	"ตร.ล่าตัวรึहीं ปลื้มคน.บนรถเหยื่อชัดขึ้นดี ปางตาย ถีบลงซ้ำ ตร.พลิกแผ่นดินล่า "ไอ้ศักดิ์"	-หัวรึहीं -โชเฟอร์हीं -เหยื่อสาว -เหยื่อโหด

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิบัติจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิบัติ		
				จากนั้นคนร้ายได้ขับรถไปจอดแถวสามพรานและถนน.ส.หญิงลงจากรถ และได้ถอยรถเพื่อจะให้กับน.ส.หญิง แต่น.ส.หญิงวิ่งหนีไปขอความช่วยเหลือจากชาวบ้านแถวนั้น ส่วนคนร้ายได้ขับรถหนีไปและได้โทรศัพท์ไปบอกเจ้าของรถว่าทะเลาะกับเมียน้อย และได้ทำร้ายร่างกายเมียน้อยจนเลือดเป็นนรก จึงต้องหนีไปก่อน เพราะกลัวเมียน้อยจะแจ้งความ ให้เค้าแกไปเอารถที่จอดทิ้งไว้ด้วย	ทางตำรวจได้ออกหมายจับไปแล้วหลังเกิดเหตุประมาณ 1 สัปดาห์ แต่ที่ล่าช้าก็เพราะนายสมศักดิ์มีพรรคพวกมาก แต่ขณะนี้ก็ได้ส่งตำรวจตามล่าอย่างกระชั้นชิด					

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 25 มีนาคม 2544)

การนำเสนอการรายงานข่าว เป็นไปในลักษณะการเล่าเหตุการณ์ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจาก นางสาวปาริชาติ ได้ไปออกรายการ “เจาะใจ” ซึ่งพอเจาะใจได้แพร่ภาพออกอากาศเกี่ยวกับเรื่องนี้ (วันที่ 22 มีนาคม 2544) ประชาชนก็ให้ความสนใจเป็นอย่างมาก หนังสือพิมพ์จึงได้นำเสนอและติดตามเรื่องนี้ มาเสนอข่าวอีกครั้งหนึ่ง (วันที่ 25 มีนาคม 2544) ทั้งๆที่เหตุการณ์เกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2544

การนำเสนอรายละเอียดของข่าว นำข้อมูลมาจากรายการเจาะใจ และการไปสัมภาษณ์ผู้เสียหายที่บ้าน ทุกย่อหน้าที่นำเสนอ จะมีการ “เล่าซ้ำ” ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอดเวลาว่าเหตุการณ์เป็นอย่างไร ทำไมถึงเกิดเรื่องนี้ขึ้น โดยหนังสือพิมพ์จะใช้วิธีการรายงานข่าวในลักษณะที่ผู้สื่อข่าวเล่าเหตุการณ์ (สรุปเรื่องที่เกิดขึ้น) ประกอบกับการคัดเลือกคำให้สัมภาษณ์ของผู้เสียหาย ทั้งที่เป็น direct quote และ indirect quote มาสนับสนุนการรายงานของนักข่าว ในลักษณะที่จะได้ให้เรื่องราวชัดเจนมากยิ่งขึ้น เป็นลักษณะการเพิ่มอรรถรสในการอ่านให้กับผู้อ่านหนังสือพิมพ์ และเพิ่มน้ำหนักให้กับการรายงานข่าวของผู้สื่อข่าว แต่ในความเป็นจริงแล้ว การซ้ำเหตุการณ์หลายครั้งในการนำเสนอข่าวในวันเดียว เป็นการยิ่งไปตอกย้ำ ผู้ที่ตกเป็นข่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นให้มากขึ้นไป

การนำเสนอเป็นไปในลักษณะ เน้นเหตุการณ์อย่างละเอียด เล่าเหตุการณ์ซ้ำไปซ้ำมา มีการรายงานถึงสภาพร่างกายของผู้เสียหายว่าบอบช้ำอย่างไรบ้าง

“...น.ส.หญิง (นามสมมติ) ยังอยู่ในสภาพร่างกายที่บอบช้ำจากการถูกทำร้าย ทั้งใบหน้า ศรีษะและตามลำตัวยังมีร่องรอยบาดแผลที่ถูกตีด้วยของแข็ง..”

รวมไปถึงการให้รายละเอียดถึงลักษณะการต่อสู้ การพยายามขจัดขึ้นของผู้เสียหาย

“หลังจากนั้น คนร้ายขับวนเป็นวงกลมอยู่นานมาก แล้วจู่ๆก็เร่งเครื่องขับรถเร็วมากแล้วก็เปิดประตูรถ แล้วพยายามจะถีบหนูให้ตกรถ แต่หนูพยายามขึ้นตัวไว้ และเพราะเขาต้องขับรถไปด้วยเลยทำไม่ถนัด เขาคงตั้งใจจะให้หนูตกแล้วให้รถคันอื่นทับตายเป็นอุบัติเหตุ ตอนนั้นกลัวมากคิดว่าตัวเองคงไม่รอดแน่ๆ หลังจากนั้นคนร้ายขับรถไปจอดที่แถวสามพราน นครปฐม ถีบหนูลงจากรถ แล้วพยายามเช็ยๆดูว่าหนูยังมีชีวิตหรือเปล่า จากนั้นคนร้ายขึ้นไปขับรถแล้วถอยรถจะมาเหยียบ หนูรวบรวมสติวิ่งหนีสุดชีวิต คนร้ายพยายามขับตาม แต่หนูวิ่งไปตามทางที่รถแล่นไม่ได้ จนไปขอความช่วยเหลือจากบ้านหลังหนึ่ง แล้วติดต่อเพื่อนให้พาไปส่งโรงพยาบาล”

ทำให้ประเด็นข่าว ถูกนำเสนอไปในลักษณะความเก่งกล้าและมีสติของผู้เสียหาย ในขณะที่ผู้ต้องหา (ผู้ชายที่กระทำ) ถูกละเลยไป ถูกมองข้ามไปว่าเพราะอะไรเขาถึงได้กระทำเช่นนี้ ทั้งผู้อ่านและสังคมก็就会被เบี่ยงเบนความสนใจจากสาเหตุการข่มขืน ไปคิดหรือยึดติดอยู่กับการเอาตัว

รอดของผู้เสียหาย แต่ตัวผู้ต้องหากลับไม่ได้รับการตั้งคำถามจากสังคม และในที่สุดข่าวนี้ก็จะเป็นเพียงแค่เรื่องราวของปัจเจกบุคคล คือเป็นเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่ง **ทีไซคิตี** เพราะสามารถเอาตัวรอดจากการข่มขืนมาได้เท่านั้นเอง

การรายงานข่าวของ “ข่าวสด” ไม่ได้เปิดเผยชื่อ – สกุล จริงของผู้เสียหาย แต่รายงานข่าวโดยใช้นามสมมติแทน และบอกว่าเป็นนักศึกษาสาวสถาบันแห่งหนึ่ง ซึ่งหากเทียบกับการรายงานข่าวของ “ไทยรัฐ” นั้น ตรงนี้ “ข่าวสด” ก็ดีกว่าในลักษณะที่ไม่ได้เปิดเผยชื่อ – สกุล จริงของผู้เสียหาย แต่ถึงกระนั้น “ข่าวสด” ก็ได้ลงรูปภาพด้านข้างของผู้เสียหาย โดยมีแถบสีดำคาดที่ตา ซึ่งการลงในลักษณะนี้ คนที่เคยรู้จักและคนที่ใกล้ชิด จะสามารถรู้ได้ทันทีว่า เธอคือใคร ดังนั้นการเลือกที่จะไม่เปิดเผยรายละเอียดของผู้เสียหายของหนังสือพิมพ์ข่าวสด คงจะไม่ได้ช่วยอะไรเธอมากนัก เพราะข่าวสดได้เลือกนำเสนอ “ภาพ” ของเธอแทน

ส่วนปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ นั้น มีการไปสัมภาษณ์ พ.ต.อ. รุ่งโรจน์ เพียงคนเดียว ถึงความคืบหน้าของคดี ซึ่งหนังสือพิมพ์ก็ได้เลือกนำเสนอไว้ในย่อหน้าสุดท้ายของข่าว โดยที่เนื้อหาที่ไม่มีอะไรมากนัก เพราะยังตามจับผู้ต้องหาไม่ได้

แต่อย่างไรก็ตาม การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ “ข่าวสด” ก็ยังถือว่าเป็นการให้พื้นที่แก่ผู้หญิงได้พูดในส่วนของตัวเองเหมือนกัน ว่าต้องเจออะไรมาบ้าง และได้รับผลกระทบอย่างไร เพราะจะมีคนบางพวกเข้าใจว่า เธอเป็นเมียข้อยของผู้ต้องหา แต่หนังสือพิมพ์ก็ได้ให้พื้นที่ในการเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยสะท้อนเสียงของเธอให้กับคนอื่น ๆ ได้ยินว่า เธอมาได้เป็นเช่นนั้น

“ตอนนี้เกิดเรื่องมาเป็นเดือนแล้ว ไม่รู้คดีไปถึงไหน... ทุกวันนี้เจ็บปวดมากที่ถูกทำร้ายอย่างหนัก แล้วยังถูกกล่าวหาว่าเป็นเมียข้อย อยากฝากถึงคนพวกนั้นว่า ถ้าเรื่องไม่เกิดกับลูกสาวหรือญาติผู้หญิงของพวกเขา ก็คงไม่รู้สึกรอกว่ามันเจ็บปวดอย่างไร...”

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 25 มีนาคม 2544)

“ดร.ล่าทวัรหีน ปล้ำนศ.บมรท เขยือขัดขีน ตีปางตาย

ถิบลงข้ำ ดร.พลิกแผ่นดินล่า “ไ้อ์คักดี”

หากใครไม่ได้อ่านรายละเอียดของข่าว อ่านแต่เฉพาะพาดหัวข่าว ก็คงคิดว่า ผู้เสียหายถูกข่มขืนแล้ว ซึ่งตรงจุดนี้ จะส่งผลกระทบต่อผู้ที่ตกเป็นข่าวอย่างมาก เพราะในสังคมไทย การถูก “ข่มขืน” ก็คือ การสูญเสียคุณค่าของความเป็นผู้หญิงไป และจะกลายเป็นตราบาปชั่วชีวิต

และจากภาษาที่ใช้ในการพาดหัวข่าว จะนึกว่า เนื้อหาข่าวเป็นการตามล่าตัวคนร้าย แต่ในรายละเอียดของข่าว ประเด็นที่น่าเสนอนั้น ยังคงเป็นประเด็นของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าถูกกระทำ

อย่างไรเหมือนเดิม เป็นการไปซ้ำเหตุการณ์อีกครั้ง ส่วนความคืบหน้าของคดี ถูกนำมาเสนอสั้นๆ ในย่อหน้าสุดท้ายของข่าวและก็ยังไม่คืบหน้าไปถึงไหน

การใช้ภาษายังสะท้อนให้เห็นถึงการยึดติดอยู่กับกรอบความคิดแบบปิตาธิปไตยเหมือนเดิม เช่น มีการเรียกผู้ต้องหาว่า “หนี” ในขณะที่เรียกผู้เสียหายว่า “สาวเคราะห์ร้าย”

หรือการย้ำให้เห็นถึงความมีอำนาจเหนือผู้หญิงของผู้ชาย โดยการสะท้อนว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ “...เหยื่อชัดเจน ติปายตาย ถีบลงซ้ำ...” ซึ่งการพาดหัวเช่นนี้ สามารถตีความได้ว่า หากผู้หญิงไม่เชื่อฟังหรือหากชัดเจนก็ต้องแลกด้วยการเจ็บตัวหรือบางครั้งอาจถึงกับต้องแลกด้วยชีวิต ซึ่งเป็นการไปเน้นให้เห็นถึงการไร้ทางสู้ของผู้หญิง เน้นความอ่อนแอ หรือการเลือก quote คำพูดของผู้เสียหายในบางตอน สามารถสะท้อนความคิดที่ว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่เชื่อง่าย ไม่ระมัดระวังตัว ยังคงมีความประมาทอยู่ เช่น

“...ก่อนขึ้นสังเกตเห็นว่า รถคันดังกล่าวปิดผ้าม่านที่หน้าต่างทุกบาน แต่ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะเคยได้ยินกระเป๋ารถบางคนบอกว่าช่วงนี้น้ำมันแพง แดดร้อน แอร์เย็นซ่า จึงต้องปิดผ้าม่าน...เมื่อขึ้นไปบนรถพบว่าไม่มีผู้โดยสารเลย มีแต่ไซเฟอร์คนเดียวเท่านั้นจึงขอลง แต่ประตูล็อกไว้ด้วยระบบไฮดรอลิกที่บังคับโดยไซเฟอร์ และไซเฟอร์หลุดจาด้วย บอกว่ากระเป๋ารถต้องเสียจะตามมาทีหลัง ตนจึงนั่งเบาะหลัง...”

ถึงแม้ว่าในข่าวจะเป็นพื้นที่ให้กับผู้หญิงได้พูด แต่การสะท้อนของเรื่องราวและการใช้ภาษา ก็ยังคงย้ำกรอบความคิดแบบสังคมชายเป็นใหญ่อยู่ และการรายงานข่าวก็ยังเน้นไปที่รายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถึงแม้ว่าจะเป็นคำพูดจากผู้หญิงเอง นักข่าวก็เลือกที่จะนำเสนอตอนที่ผู้หญิงเหล่านั้นพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มา “เล่า” ในข่าวอีกครั้งหนึ่ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
น.ส.ปารีชาติ เนียมหอม ถูกพยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย	วันจันทร์ที่ 26 มีนาคม 2544	ข่าวสด	ตำรวจตั้งชุดตามล่า นายสมศักดิ์ ชันเทศ ผู้ต้องหา นักศึกษาสาว หวังจะถูกทำร้ายซ้ำ เพราะมีคนแปลกหน้าไปหาที่บ้าน	ตำรวจได้จับชุดสืบสวนเพื่อติดตามการไล่ล่าหาตัวนายสมศักดิ์ ชันเทศ ผู้ต้องหา ทางด้าน น.ส.หญิงรู้สึกไม่ปลอดภัยกลัวว่าจะมีคนมาทำร้าย เพราะกลุ่มเจ้าของรถกล่าวหาว่า น.ส.หญิงเป็นเมียของนายสมศักดิ์ และเมื่อวานที่ผ่านมามีชายแปลกหน้า 4-5 คน อ้างว่าเป็นตำรวจกองปราบ มาหาตนที่บ้าน บอกว่านายให้มาหาข้อมูล แต่ไม่พบตน	น.ส.หญิง นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ถูกคนร้ายซึ่งเป็นพนักงานขับรถโดยสารสาย 83-26 (นครปฐม-กทม) พยายามข่มขืน และทำร้ายร่างกาย แต่สามารถหนีรอดมาได้	นอกจากจะจับชุดสืบสวนตามหาแล้ว ทางตำรวจยังได้จับชุดนายตำรวจอีกหลายคน เพื่อสืบสวนติดตามผู้ต้องหา รายนี้ ซึ่งได้รับการรายงานข่าวว่าเป็นคนรูปร่างท้วม ลงพุง ชอบสวมกางเกงยีน มีชื่อเล่นว่า "ออด" หรือ "ฮ้อด" อายุ 45 ปี	พ.ต.อ. สมชาย โพธิ์เย็น ผกก. สส.ภ. 7	มั่นใจว่าจะได้ตัวคนร้ายในไม่ช้า	"ตั้งชุดล่าตัวร้าย นศ.เหยื่อฆราวาส นศ.สาวเหยื่อรถทัวร์ที่นศ.สาว หวังจะถูกทำร้ายซ้ำ ต้องระวังตัวแฉะ ระบุมีชายแปลกหน้าไปหาถึงบ้าน อ้างเป็นตำรวจแต่"	-ไอ้ศักดิ์ -เหยื่อสาว -โซเฟอร์ที่เห็น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (ข่าวสด , 26 มีนาคม 2544)

การรายงานข่าวในวันนี้ เป็นลักษณะการรายงานความคืบหน้าของคดี(เรื่องราว) ว่าเป็นอย่างไรบ้าง ซึ่งหากอ่านแล้วจะพบว่า เรื่องราวที่นำเสนอขึ้นนั้นซ้ำกับเมื่อวานนี้ คือ เป็นเรื่องของทางตำรวจในการติดตามหาผู้ร้าย แต่อาจจะมีรายละเอียดทางตำรวจมากขึ้น คือ นำเสนอชื่อของ “ทีมชุดติดตาม” นายสมศักดิ์ แต่ก็ยังไม่มีความคืบหน้าแต่อย่างใด

มีการกล่าวถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นว่าเป็นอย่างไรอย่างสั้นๆ เพื่อเป็นการเล่าเรื่องย่อๆให้กับผู้ที่ไม่ได้ติดตามข่าวนี้มาก่อนได้เข้าใจถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และได้สัมภาษณ์ผู้เสียหายคือ นางสาวหญิง (นามสมมติที่ในข่าวใช้) เพราะจากพาดหัวข่าว ได้เขียนเอาไว้ว่า “น.ศ.สาวหวั่นจะถูกทำร้าย...” แต่จากคำให้สัมภาษณ์ของนางสาวหญิง ก็ไม่ได้มีเหตุการณ์ร้ายแรงใดๆ เพราะในคำให้สัมภาษณ์ ผู้เสียหายได้บอกว่ามีผู้ชาย 4 – 5 คนมาหาที่บ้าน แต่ไม่พบเธอ จึงได้ฝากนามบัตรไว้ให้ ในนามบัตรระบุไว้ว่าเป็นร้อยตำรวจเอก และได้บอกกับคนที่บ้านของเธอว่าตัวเขาเป็นตำรวจกองปราบ มาหาข้อมูล นางสาวหญิงได้โทรศัพท์ไปตามหมายเลขในนามบัตร ซึ่งตำรวจคนนั้นก็ได้นัดเวลามาขอพบใหม่

ซึ่งการนำเอาประเด็นนี้ มาลงเป็นพาดหัวข่าว สามารถสรุปได้ว่าเป็นไปเพื่อการขายข่าว เน้นให้เรื่องน่าตื่นเต้น มีพัฒนาการของเรื่องราว เหมือนกับเป็นละคร ว่าตอนนี้ ผู้หญิงคนนั้นต้องต่อสู้ หรือเจอกับอะไรบ้าง

นอกจากนี้ การนำเสนอข่าววันนี้ของหนังสือพิมพ์ ได้ลงรูปของผู้ต้องหาลงในเนื้อหาข่าวด้วย และได้ลงคำให้สัมภาษณ์ของ พ.ต.อ. สมชาย โพธิ์เย็น เกี่ยวกับคดีนี้ว่า

“...ทางตำรวจได้จัดชุดสืบสวนติดตาม ซึ่งประกอบด้วย... และชุดนายตำรวจอีกหลาย นาย จัดชุดออกสืบสวนติดตามผู้ต้องหารายนี้อยู่... และอยากฝากไปถึงนายสมศักดิ์ด้วย อยากให้เข้ามาพบกับตำรวจ อย่าเสียเวลานี้อยู่เลย เพราะหนีไปก็ไม่พ้น และหากว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจตามพบ หากขัดขืนหรือมีอาวุธ ตำรวจอาจต้องตอบโต้ด้วยความรุนแรงเช่นกัน แต่ถ้าเข้ามามอบตัว ยังมีทางต่อสู้ตามแนวทางของกฎหมายได้”

นอกจากนี้ ยังลงชื่อของ ชุดตำรวจติดตามว่ามีใครบ้าง ซึ่งจากรายชื่อที่ลงจะมีตั้งแต่ระดับรองผู้กำกับไปจนถึงรองสารวัตร (ยศพันตำรวจโท ไปจนถึง ร้อยตำรวจโท) และยังได้จัดชุดนายตำรวจอีกหลายนาย เพื่อออกสืบสวนติดตามผู้ต้องหา

ซึ่งการลงข่าวในลักษณะนี้ อาจกล่าวได้ว่า มีส่วนในการช่วยคดี เพราะนอกจากจะมีรูปพรรณสัณฐานของคนร้าย ซึ่งจะทำให้ประชาชนทั่วไปเห็นหน้าและหากผู้ใดพบเห็นก็จะสามารถแจ้งมายังตำรวจได้แล้ว การลงคำให้สัมภาษณ์ของตำรวจและการตั้งชุดติดตามคดีลงในหนังสือพิมพ์ อาจทำให้ผู้ต้องหา หรือญาติของผู้ต้องหาที่อ่านข่าวพบ เกิดความรู้สึกกลัวว่าตำรวจเอาจริง

และอาจจะอยากเข้ามาพบกับตำรวจก็ได้ หรืออีกนัยหนึ่งก็เป็นการเน้นนำหนักไปที่กระบวนการติดตามสอบสวน และผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ ทำให้เหตุการณ์นี้กลายเป็นเรื่องของการไล่ล่าติดตามผู้ต้องหามากกว่าการสะท้อนให้เห็นความรุนแรงที่มีต่อผู้หญิง

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 26 มีนาคม 2544)

“ตั้งชุดล่าตัวร้าย นศ.เหยื่อผวกภัย นศ.สาวเหยื่อรถทัวร์เหิน
ผวาหวั่นจะถูกทำร้ายซ้ำ ต้องระวังตัวแจ ระบุมีชายแปลกหน้า
ไปหาที่บ้าน อ้างเป็นตำรวจแต่”

จากพาดหัวข่าว อ่านแล้วจะรู้สึกได้ว่า ผู้เสียหายตกอยู่ในอันตราย เพราะมีชายแปลกหน้าบุกไปหาที่บ้าน แต่พอไปอ่านรายละเอียดของข่าว กลับไม่มีอะไรมากนัก เพราะผู้ชายที่ไปหาเป็นตำรวจ แต่ไม่เจอผู้เสียหายและได้ให้นามบัตรไว้ ซึ่งผู้เสียหายได้โทรกลับและทั้งสองฝ่ายก็ได้นัดเวลากันใหม่ ซึ่งพอไปอ่านในรายละเอียดของข่าว จะพบว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่การที่หนังสือพิมพ์เลือกพาดหัวข่าวเช่นนี้ ก็เพื่อทำให้เรื่องหวือหวา น่าตื่นเต้น น่าติดตาม เพื่อดึงดูดความสนใจผู้อ่านให้ติดตามข่าวนี้ต่อ ซึ่งการพาดหัวข่าวลักษณะนี้ เป็นกลยุทธ์การเขียนข่าวของหนังสือพิมพ์อย่างหนึ่งในการขายข่าว

นอกจากนี้ ยังมีการใช้ภาษาที่ติดอยู่ในกรอบการรายงานข่าวลักษณะนี้เหมือนเดิม คือ **เหยื่อสาว** , **“ไอ้ศักดิ์” โขเฟอริโหด** ซึ่งก็ไปตอกย้ำความคิดของสังคมว่า ผู้หญิงที่ถูกกระทำเคราะห์ร้ายไปเอง ส่วนผู้ชายที่เป็นผู้กระทำก็เป็นแค่คนส่วนน้อยในสังคมเท่านั้น ผู้หญิงอย่าได้ตื่นตกใจกันไป สิ่งชี้ให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์คิดเช่นนั้น ก็คือ การเป็น **ไอ้ศักดิ์** มากกว่าการเป็นนายสมศักดิ์ เพราะหากเป็นผู้ชายส่วนใหญ่ในสังคม ซึ่งถือว่าเป็นผู้ชาย “ชั้นดี” แล้วนั้น จะไม่มีการเรียกคำว่า **“ไอ้”** ก่อนชื่อจริง

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
น.ส. ปารีชาติ เนียมหอม ถูก พยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย	วันพุธที่ 28 มีนาคม 2544	ข่าวสด	นายสมศักดิ์ ชันเทศ ผู้ต้องหาข่มขืนต่อตัวตำรวจ	นายสมชายหรือ "ตีเป็ง" ณัฐวุฒิ อายุ 42 ปี อดีตผู้จัดการกลุ่มรอดโดยสารสาร 83 นครปฐม พาดหัว นายสมศักดิ์ ผู้ต้องหาคดี พยายามข่มขืนและ พยายามฆ่าผู้โดยสาร นักศึกษาสาว เข้ามอบตัว กับ พ.ต.อ.สมชาย โพธิ์เย็น ผกก.ตส. ภาค 7	นายสมศักดิ์ ได้ติดตามข่าวตัวเองจาก น.ส.พ. และโทรทัศน์อย่างใกล้ชิด จนล่าสุดพบรูปภาพของตัวเองปรากฏในหนังสือพิมพ์ "ข่าวสด" จึงเกิดความกลัวว่าจะถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำ วิสามัญฆาตกรรม จึงติดต่อไปหานายสมชาย ให้พาเข้ามอบตัว	พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา พยายามฆ่า และ พยายามข่มขืน กระทำอนาจาร หน่วงเหนี่ยว หรือกักขังและชิงทรัพย์ ซึ่งนายสมศักดิ์ได้รับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา จากนั้นทางตำรวจได้นำตัวนายสมศักดิ์ไปให้ น.ส.หญิงผู้เสียหายชี้ตัว และทำแผนประกอบคำสารภาพ	พ.ต.อ. รุ่งโรจน์ แสงคร้าม ผกก.ตสอ. สามพราน	มั่นใจว่าจะสามารถเอาผิดกับผู้ต้องหาได้ เพราะพยานหลักฐานแน่นหนาและผู้ต้องหา ก็รับสารภาพ จำเป็นผู้กระทำผิด	"ไอ้ศักดิ์ ทวีร์ หินมอบตัว ผวาโดน "วี" ปล้นศ.สาว "ไอ้ศักดิ์" โชเฟอร์รอดหัวรั้ว หินโหด พยายามข่มขืน-พยายามฆ่านักศึกษาสาวผู้โดยสาร โฉ้เข้ามอบตัว หลังมีภาพปรากฏบนข่าวสด พร้อมหมายจับยอมรับผวาโดนจับตาย และคิดว่านี่ "ไม่รอด"	ลักษณะการใช้ภาษาและการเลือก quote ยังคงยึดติดอยู่กับกรอบของสังคมและกรอบการทำข่าวในลักษณะนี้ เหมือนเดิม (อ่านในรายละเอียด)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างและความหมาย (ข่าวสด , 28 มีนาคม 2544)

การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ในวันนี้ เป็นการนำเสนอในส่วนของกรเข้ามอบตัวของผู้ต้องหา เนื้อหาในหนังสือพิมพ์ จะเน้นไปที่ผู้ต้องหาเป็นหลัก มีการเอ่ยถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเล็กน้อย เพื่อเป็นการทำความเข้าใจให้คนอ่านได้เข้าใจ มากกว่าจะเป็นการเน้นย้ำหรือซ้ำเหตุการณ์

ในตอนต้นของข่าว มีการนำเสนอคำให้สัมภาษณ์ของผู้ต้องหา ในส่วนของการที่ผู้เสียหายถูกกล่าวหาว่าเป็นเมียน้อย ซึ่งผู้ต้องหาก็ก็นำให้สัมภาษณ์ว่าไม่ได้เป็นเรื่องจริง “...สาเหตุที่ทำให้ญาติและเจ้าของรถกล่าวหาเหยื่อว่าเป็นเมียน้อย เพราะไปโกหกเอาไว้ก่อนหลบหนี โดยหลังก่อเหตุแล้วไปบอกเล่าแก่ว่าทะเลาะกับเมียน้อย...”

ซึ่งการคัดเลือกประเด็นนี้มาเสนอในตอนต้น เป็นส่วนที่ดีของหนังสือพิมพ์ เพราะประเด็นนี้ไม่จำเป็นต้องรับนำมาเสนอก็ได้ แต่หนังสือพิมพ์ก็เลือกนำเสนอก่อน เพราะผู้เสียหายโดนผลกระทบต่อข่าวที่ว่า “เป็นเมียน้อย” ของผู้ต้องหาค่อนข้างมาก การลงตรงนี้ ทำให้มีส่วนช่วยผู้เสียหายให้หมดมลทิน ในการถูกกล่าวหาว่าเป็นเมียน้อย

นอกจากนั้น ก็เป็นการนำเสนอในประเด็นของผู้ต้องหา ว่าหลังจากเกิดเหตุแล้วไปหลบหนีอย่างไร ที่ไหน และทำไมถึงตัดสินใจมามอบตัว ซึ่งตรงจุดนี้ก็ได้รับการประชาสัมพันธ์หนังสือพิมพ์เล็กน้อย เพราะได้ quote คำพูดของนายสมศักดิ์ที่ว่า

“...ตลอดเวลาได้ติดตามข่าวตัวเองทางหนังสือพิมพ์ และโทรศัพท์อย่างใกล้ชิด จนล่าสุดพบรูปถ่ายของตนปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ “ข่าวสด” จึงเกิดความกลัว เลยตัดสินใจติดต่อไปหานายสมชาย ซึ่งเป็นคนรู้จักคุ้นเคย และนับถือกันอยู่ให้พาเข้ามามอบตัว เพราะกลัวว่าจะโดนตำรวจจับตาย...”

ตั้งแต่การนำเสนอข่าวเรื่องนี้ของ “ข่าวสด” ข่าวสดไม่เคยให้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้เสียหายมากไปกว่าการบอกว่าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง แต่สำหรับในการเสนอข่าววันนี้ ตอนไปทำแผนคำรับสารภาพ ข่าวสดได้นำเสนอชื่อมหาวิทยาลัยของผู้ต้องหา

“...เจ้าหน้าที่ได้นำตัวไอ้ศักดิ์ไปทำแผนประกอบคำรับสารภาพ...โดยจุดแรกเริ่มที่บริเวณหน้ามหาวิทยาลัยเอเชีย บางแค...”

ซึ่งการลงชื่อมหาวิทยาลัยในครั้งนี้ สำหรับผู้ที่ติดตามอ่าน “ข่าวสด” มาตลอดก็อาจจะทราบได้ว่า ผู้เสียหายเป็นใครได้ แต่โดยรวมแล้ว การนำเสนอเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ในวันนี้ จะเน้นไปที่ตัวผู้ต้องหามากกว่าผู้เสียหาย

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (ข่าวสด , 28 มีนาคม 2544)

“ไอ้ศักดิ์” ทวีร์หีนมอบตัว ผวา โดน “จิ”...

โร่เข้ามาอบตัว ยอมรับผวาโดนจับตายและ
คิดว่าหนีไม่รอด”

การใช้ภาษาของข่าววันนี้ เป็นไปในลักษณะการประนามผู้ต้องหา ให้เห็นถึงว่า ผู้ต้องหา
กลัวตาย จึงรีบเข้ามาอบตัว

นอกจากนี้ จาก quote คำให้สัมภาษณ์ของนายสมศักดิ์ ยังแสดงให้เห็นความเห็นแก่ตัวของ
ของผู้ชาย ความเห็นแก่ได้ โดยดูได้จากคำให้สัมภาษณ์ของนายสมศักดิ์ที่ว่า

“...ก่อนหน้านั้นไม่เคยรู้จักกับเหยื่อมาก่อน และเหยื่อสาวคนนี้ก็ไม่เคยเป็นภรรยาบ่อยของ
ตนแต่อย่างใด ซึ่งในตอนแรกหวังเพียงจะข่มขืนเหยื่อเท่านั้น แต่เหยื่อต่อสู้ขัดขืนจึงต้องทำ
ร้ายร่างกาย...” สะท้อนให้เห็นว่า ถ้าผู้หญิงไม่ขัดขืนก็ไม่เจ็บตัว ย้ำเตือนในกรอบของสังคม ว่าผู้
หญิงต้องอ่อนน้อมสง่างาม ห้ามขัดคำสั่ง ถ้าไม่เชื่อฟังก็ต้องโดนแบบนี้ โดยที่ผู้ชายรู้สึกว่าคุณมีสิทธิ
ทำได้ เพราะการที่สังคมได้ให้ “อำนาจ” กับผู้ชาย

การสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของผู้หญิงเป็นสิ่งที่ไม่มีค่าแต่อย่างใด “...เข้าใจว่าเหยื่อตาย
แล้ว จึงขับรถตระเวนหาที่ทิ้งศพ ก่อนที่จะหลบหนีไป...” แต่สำหรับชีวิตของตัวเอง (ชีวิตของผู้
ชาย) นั้น ควรค่าแก่การรักษา และเกิดความกลัวตาย จึงต้องเข้ามาอบตัว ไม่ได้มีความรู้สึกผิดที่ได้
กระทำกับผู้หญิงคนหนึ่ง แต่กลัวโดนตำรวจจับตายถึงได้มามอบตัว “ตลอดเวลาได้ติดตามข่าวตัว
เอง จนล่าสุดพบรูปถ่ายของตนปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ “ข่าวสด” จึงเกิดความกลัว เลยตัดสินใจ
ติดต่อไปหานายสมชาย ซึ่งเป็นคนรู้สึกคุ้นเคยและนับถือกันอยู่ ให้พาเข้ามาอบตัว เพราะกลัวว่าจะ
โดนตำรวจจับตาย...”

นอกจากนี้ การใส่คำให้สัมภาษณ์ของตำรวจไว้ด้านล่างสุด ถึงความมั่นใจในคดีว่าจะต้อง
เอาผิดกับผู้ต้องหาได้อย่างแน่นอน “...จะเร่งสรุปสำนวนเสนอให้อัยการโดยเร็วที่สุด เนื่องจากเป็น
คดีที่ประชาชนให้ความสนใจ”

สะท้อนให้เห็นว่า ถ้าเรื่องนี้ คดีนี้ ไม่ได้เป็นที่สนใจแก่ประชาชน ยังไม่รู้ว่าจะจบอย่างไร จะ
จับตัวผู้ร้ายได้ไหม ปฏิเสธไม่ได้ว่าสื่อมวลชน มีส่วนในการช่วยตามจับผู้ต้องหาให้ได้เร็วขึ้น แต่สิ่งที่
สื่อมวลชนนำเสนอในการรายงานข่าวนี้ ก็ปฏิเสธไม่ได้เช่นกันว่ามีส่วนในการส่งผลต่อชีวิตและ
ความรู้สึกของผู้เสียหายรวมถึงครอบครัว ไม่น้อยไปกว่ากัน

หรืออาจสะท้อนไปอีกประเด็นที่ว่า ถ้า “เรื่อง” นี้ สื่อมวลชน “ไม่ได้นำเสนอ” เรื่องอาจจะ
เงียบ เพราะในสังคมไม่ได้ให้ความสำคัญหรือให้ความสนใจกับปัญหาการข่มขืนเท่าใดนัก เพราะ

สภาพกรอบความคิดของสังคม มักให้โอกาสผู้ชาย โดยคิดว่าเป็นความผิดของผู้หญิง และเรื่องที่เกิดขึ้นในคราวนี้ ผู้หญิงก็ไม่ถึงกับเสียชีวิตและที่สำคัญยังไม่ได้ถูกข่มขืน ซึ่งหากคนในสังคมยังคงยึดติดหรือเคยชินกับความคิดเหล่านี้ จะทำให้รากเหง้าของปัญหายังไม่ได้ถูกขุดขึ้นมา ว่าเพราะเหตุใดผู้ชายจึงรู้สึกว่ามีอำนาจ มีสิทธิ์เหนือเนื้อตัวและจิตใจของผู้หญิงที่เดินถนนอยู่ในสังคมอย่างเราๆ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
น.ส.ปารีชาติ เนียมหอม ถูก พยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย	วันที่ 28 มีนาคม 2544	เดลินิวส์	นายสมศักดิ์ ชันเทศ ผู้ต้องหาได้เข้ามาขอตัวต่อตำรวจ	นายสมศักดิ์ ชันเทศ อายุ 45 พนักงานขับรถโดยสารปรับอากาศประจำทางกทม.-นครปฐม ผู้ต้องหาในคดีพยายามข่มขืน น.ส.ปารีชาติ เนียมหอม อายุ 20 เข้ามาขอตัวต่อตำรวจ	24 ก.พ. 44 นายสมศักดิ์ได้ขับรถพาผู้โดยสารเต็มคันรถ จากสายได้ไปนครปฐม แต่ระหว่างทางเกิดอุบัติเหตุเฉี่ยวรถของผู้อื่น จึงได้เรียกรถโดยสารคันใหม่เพื่อถ่ายผู้โดยสาร และระหว่างทางที่ย้อนกลับเพื่อนำรถมาเก็บที่สายใต้ น.ส.ปารีชาติได้โบกรถเพื่อเข้ากรุงเทพ บริเวณแถวหนองแขมจึงได้จอดรับเพราะหน้าตาดี และได้เลี้ยวรถกลับมุ่งหน้าไปนครปฐม จากนั้นพยายามจะข่มขืน น.ส.ปารีชาติ แต่หญิงสาวต่อ	เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ดำเนินคดีกับนายสมศักดิ์ในข้อหาพยายามฆ่าและพยายามข่มขืน กระทำอนาจาร หน่วงเหนี่ยวกักขังและชิงทรัพย์	ไม่มีปฏิกริยาจากฝ่ายใด เนื่องจาก การรายงานข่าว เป็นการเขียนข่าวของนักข่าวเอง โดยนักข่าวเป็นผู้เล่าเรื่อง	-	"กลัวโดนตร.จับตาย "ไซเฟอร์หีน" มอบตัว "ไอ้ออด" ไซเฟอร์หีน กามปล้ำนักศึกษาสาว กลัวโดน วิสามัญฯชิง เข้ามอบตัวเผยพฤติกรรม"	ใช้ภาษาซ้ำๆ ติดอยู่ในรูปแบบการรายงานข่าวแบบอาชญากรรม เช่น เรียกผู้ต้องหาว่า "ไอ้..." เรียกผู้เสียหายว่า "เหยื่อ.." เน้นให้เห็นเรื่องตวงว่าผู้เสียหายคงตายไม่ถึงคราวตาย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่เสนอข่าว	หนังสือพิมพ์	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื้อเรื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
					<p>ผู้จึงได้ทำร้ายร่างกาย จนคิดว่านส.ปารีชาติตายแล้วจึงตีบ้านน.ส.ปารีชาติลงจากรถแถว ต.คลองใหม่ อ.สามพราน และขับรถไปทิ้งไว้ที่ตลาดอ้อมใหญ่ อ.สามพราน แล้วหลบหนีไปที่กาญจนบุรี แต่เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจะตามล่าอย่างหนักจึงเข้ามาจับตัว เพราะกลัวจะโดนวิสามัญ</p>					

สถาบันวิทยบริการ
 าลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (เติลนิวิส , 28 มีนาคม 2544)

การนำเสนอข่าวของวันนี้ เป็นการรายงานข่าวของผู้สื่อข่าวทั้งสิ้น ไม่มีการอ้างอิงแหล่งข่าวทั้งที่เป็น direct quote และ indirect quote แต่อย่างไรก็ตาม แต่เป็นการเขียนข่าวจากการที่ผู้สื่อข่าวได้ไปฟังการแถลงข่าวของคดีนี้ของตำรวจ เนื่องจากผู้ต้องหา คือ นายสมศักดิ์ ชันเทศ หรือ อี๊ด อายุ 45 ปี ได้เข้ามามอบตัวกับตำรวจ

และเนื่องจากการจัดงานแถลงข่าวนี้ เป็นการรายงานความคืบหน้าของคดี (เหตุเกิด 24 กุมภาพันธ์ 2544) ที่ผู้ต้องหาเข้ามามอบตัว (27 มีนาคม 2544) การรายงานข่าวก็จะเน้นประเด็นไปที่การมามอบตัวของนายสมศักดิ์ แต่ในรายละเอียดของข่าวกลับเน้นประเด็นไปที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยมีการเล่าเหตุการณ์ซ้ำโดยละเอียด ลักษณะการเล่าเรื่องก็เล่าแบบเป็นละคร มีเกริ่นนำว่าเรื่องเกิดได้อย่างไร มีตอนกลาง ตอนจบ จุด Climax ของเรื่องเพื่อเน้นให้เห็นถึงความตื่นเต้น เหมือนกับตัวเองอยู่ในเหตุการณ์ ใช้ภาษาหือหาว

การรายงานข่าวไม่ได้เน้นเหตุการณ์ในการเข้ามามอบตัว หรือการหลบหนีของนายสมศักดิ์ แต่มาย้ำประเด็นเรื่องของเหตุการณ์ ให้ภูมิหลังของเหตุการณ์อย่างละเอียด ซึ่งเป็นการตอกย้ำผู้เสียหาย นอกจากนี้ยังได้ให้รายละเอียดของผู้เสียหายอย่างชัดเจน เนื่องจากทั้งชื่อ - นามสกุลจริงของผู้เสียหาย ทั้งที่เรื่องนี้ผ่านมา 1 เดือนแล้ว หนังสือพิมพ์ยังไปย้ำเหตุการณ์นี้อีก ลักษณะการเขียนถึงเหตุการณ์ ไม่ได้เป็นไปในลักษณะการทำความเข้าใจให้อ่านเข้าใจตรงกัน แต่เป็นการ “เล่า” อย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่งในลักษณะแบบละคร

ทั้งเนื้อหาข่าว อ่านแล้ว ไม่ได้ต้องการนำเสนอความคืบหน้าของคดี แต่ต้องการจะขายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากกว่า ส่วนความคืบหน้าของคดีเป็นส่วนช่วยหรือตัวเสริมที่ทำให้เรื่องมีความคืบหน้ามากขึ้นเท่านั้น

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (เติลนิวิส , 28 มีนาคม 2544)

“ก๊วโดนคร.จับตาย “ไซเฟอร์หีน” มอบตัว
“ไอ้ออด” ไซเฟอร์หีนกามปล้นนักศึกษาสาว
ก๊วโดวิสามัญฯ ซิงเข้ามอบตัว เผยพฤติกรรม”

จากพาดหัวข่าว นักศึกษาสาวโดนข่มขืนแล้ว ซึ่งพอมารอ่านในรายละเอียดตอนต้นๆก็ยังไม่เข้าใจว่าข่มขืนแล้ว เพราะไม่ได้มีการใช้คำว่า “พยายาม” ที่จะข่มขืนเลย มาเจอคำว่า “พยายามจะข่มขืน” ตอนกลางๆเรื่องค่อนข้างทำงายๆ จึงสะท้อนให้เห็นว่า หนังสือพิมพ์ต้องการให้เรื่องดูตื่นเต้น เกิดความเสียหายมากยิ่งขึ้น เพราะถ้าพาดหัวว่า “พยายามข่มขืน” ดูไม่น่าสนใจสักเท่าไร

ภาษาที่ใช้หรือหยาบพอสมควร เน้นขายเรื่อง ขายเหตุการณ์ พยายามดึงดูดีใจของผู้อ่าน มีการย้ำถึงเรื่อง “ดวง” ว่า “...ดวงยังไม่ถึงฆาตจึงฟื้นคืนสติ เลยยึดจับราวบันไดไว้แน่น...” การเขียนรายงานข่าวในลักษณะนี้ มีส่วนในการเบี่ยงเบนประเด็นว่า เหตุผลที่เธอไม่ตายนั้นเป็นเพราะเธอ ดวงดี ผู้อ่านก็จะเห็นด้วยและให้ความสำคัญกับประเด็นนี้โดยมีความรู้สึกที่ว่า ผู้เสียหายดวงดีจริงๆ เพราะว่าโดนทำร้ายร่างกายถึงขนาดนี้แล้วยังไม่ตาย ซึ่งการที่ผู้อ่านหรือคนในสังคมได้พุ่งความสนใจไปในประเด็นนี้ตามสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงานมานั้น ทำให้คำถามที่มีต่อ “ผู้กระทำ” นั้นหายไปด้วย เพราะความคิดส่วนใหญ่ของผู้อ่านแต่ละคนก็จะมาเน้นอยู่ที่ผู้ถูกกระทำมากกว่า คือจะคิดไปในลักษณะที่ว่า เธอเป็นผู้ที่โชคร้ายในสังคมเพราะว่าเธอโดนทำร้ายร่างกายและเกือบที่จะโดนข่มขืน แต่ในความโชคร้ายเธอยังคงโชคดีอยู่บ้าง เพราะว่าเธอยังไม่ตาย

ในการรายงานข่าวมีการเน้นย้ำเรื่องหน้าตาของผู้ถูกกระทำ ว่าเป็นเพราะผู้เสียหายหน้าตาดี นายสมศักดิ์ถึงจอดรับ ซึ่งการเขียนข่าวในลักษณะนี้ยิ่งไปตอกย้ำความคิดที่ว่า ถ้าเธอหน้าตาไม่ดี เธอก็คงไม่ถูกทำร้าย แต่ในความเป็นจริงแล้ว เรื่อง “หน้าตา” ไม่ได้เป็นสาเหตุที่แท้จริงที่ผู้ชายคนหนึ่ง “จะกระทำบางสิ่งบางอย่าง” ต่อผู้หญิงอีกคนหนึ่งเลย แต่เป็นเพราะว่าผู้ชายรู้สึกมี “อำนาจ” ในการที่จะ “กระทำบางสิ่งบางอย่าง” ต่อผู้หญิงอีกคนหนึ่งได้

การที่หนังสือพิมพ์ยังคงรายงานข่าวที่เน้นหรือติดอยู่ในกรอบความคิดของสังคม ทำให้ความคิดที่ว่า เป็นเพราะผู้หญิงมีส่วนทำให้เหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ยังไม่จางหายไป เช่น เป็นเพราะว่าเธอหน้าตาดี เป็นเพราะว่าเธอเดินทางคนเดียว หรือเป็นเพราะว่าเธอกลับบ้านดึก ซึ่งการที่ไปเน้นย้ำตรงส่วนนี้ ทำให้ปัญหาที่แท้จริง หรือสาเหตุที่แท้จริงไม่ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาพูด ว่าเพราะอะไรผู้ชายถึงไป “กระทำ” เช่นนั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทความหรือคอลัมน์ต่างๆที่ลงเกี่ยวกับข่าวนี้

1. “ข่าวสั้น” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันอังคารที่ 27 มีนาคม 2544

ข่าวสั้นเล็กๆลงเกี่ยวกับการให้รางวัลนำจับนายสมศักดิ์ ชันเทศ ผู้ต้องหา โดยนางสุจินดา เชิดชัย นายกสมาคมผู้ประกอบการรถโดยสาร ซึ่งจะให้รางวัล 50,000 บาท มีการ indirect quote คำพูดของนางสุจินดาว่า “...ตนจะนำคณะเดินทางไปเยี่ยมให้กำลังใจผู้เสียหาย ที่ต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดมาได้แต่เขาบอบช้ำมาก จึงขอชมเชยที่เขากล้าออกมาเปิดเผยเรื่องราวให้คนทั่วไปและสมาคมรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น และทราบว่าขณะนี้ทางตำรวจกำลังล่าตัวนายสมศักดิ์มาดำเนินคดีให้ได้ และยินดีให้รางวัลกับตำรวจโดยจะประสานไปทางผ.ตร.เร็วๆนี้...”

ถ้าอ่านข่าวให้ดี จะเห็นว่าทางสมาคมก็ยังไม่ได้อุปถัมภ์ผู้เสียหายแต่อย่างใด (เกิดเรื่องมาประมาณหนึ่งเดือนแล้ว) การให้รางวัลก็ยังไม่ได้ประสานไปยังผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แต่ให้ข่าวว่าเร็วๆนี้ ซึ่งก็ยังไม่รู้ว่าเมื่อไร การนำเสนอข่าวนี้ได้ซ่อนนัยยะของการประชาสัมพันธ์สมาคมผู้ประกอบการรถโดยสารไว้ด้วยว่า สมาคมไม่ได้ปกป้องผู้ต้องหา และสมาคมก็เห็นใจผู้เสียหาย ต้องการให้ตำรวจจับคนร้ายให้ได้ เพื่อที่ประชาชนจะได้ไม่กลัวการขึ้นรถโดยสาร เพราะข่าวที่เกิดขึ้นนั้นส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการรถโดยสารพอสมควร ข้อที่น่าสังเกต ก็คือ หากสมาคมต้องการจะช่วยเหลือผู้เสียหายจริงๆ น่าจะติดต่อผู้เสียหายก่อนหน้านี้นี้ เพราะเหตุการณ์ผ่านมาประมาณหนึ่งเดือนแล้ว

2. “ข่าวสั้นทันโลก” ของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่ 28 มีนาคม 2544

เนื้อหาเกี่ยวกับการที่ นายสมศักดิ์ ชันเทศ ผู้ต้องหาเข้ามอบตัว แต่ถึงแม้จะเป็น “ข่าวสั้น” ก็มีการย่อนเหตุการณ์เสียครึ่งหนึ่ง โดยให้ชื่อ – สกุล จริงของผู้เสียหาย รวมไปถึงที่อยู่ ชื่อ มหาวิทยาลัย และปีการศึกษา ส่วนอีกครั้งเป็นการรายงานถึงการนำตัวนายสมศักดิ์ ไปทำแผนประกอบคำรับสารภาพ

การเลือกลงประเด็นเนื้อหาใน “ข่าวสั้น” ของไทยรัฐ สะท้อนให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเสนอข่าวของ “ผู้กระทำ” ว่าจะต้องโดนอะไรบ้าง ไม่ลงข่าวให้คนเห็นเป็นตัวอย่าง คนก็ไม่รู้เพราะมาลงเป็นคอลัมน์เล็กๆ

แต่พอในส่วนของ “ผู้ถูกระทำ” กลับนำเสนอเป็นข่าวหน้าหนึ่ง โดยเน้นไปที่ลักษณะของการถูกระทำ ว่าถูกระทำอย่างไร และนำเหตุการณ์นั้นมา “เล่า” ในหนังสือพิมพ์อย่างละเอียด ซึ่งการนำเสนอในลักษณะนี้ ยิ่งไปตอกย้ำความคิดในเรื่องที่ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ ต้องเป็นฝ่ายที่ถูกกระทำ คนในสังคมก็หันไปมองที่ผู้หญิง แก้ปัญหาที่ผู้หญิง ว่าต้องระวังตัว ไปไหนมาไหนต้องมีเพื่อนไปด้วย อย่างกลับคิก ทั้งๆที่สิ่งเหล่านี้เป็นสิทธิของพวกเธอว่าจะไปไหน แต่งตัวอย่างไร อยาก

กลับบ้านเมื่อไร ในขณะที่ผู้ชายที่เป็นผู้กระทำ กลับยังคงดำรงอยู่ได้ในสังคม และความคิดแบบชายเป็นใหญ่จะยังคงสถิตยถาวรอยู่ในสังคมไทยตลอดไป หากหนังสือพิมพ์ยังคงเสนอข่าวในลักษณะนี้

3. สก๊อปข่าว “สดจากสนามข่าว” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันที่ 29 มีนาคม 2544

เป็นการนำเสนอเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดจนกระทั่งวันที่นายสมศักดิ์ เข้ามอบตัว เนื้อหาในสก๊อปข่าวก็มาจากแหล่งเดียวกับข่าวหน้าหนึ่ง รายละเอียดและใจความหลักเหมือนกัน แต่สก๊อปข่าวจะใช้ภาษาที่หือหวา เร้าอารมณ์มากกว่า ดังนั้นจึงไม่มีอะไรแตกต่างกันระหว่างสก๊อปข่าวกับข่าวหน้าหนึ่ง เป็นการ reproduction ข่าวอีกครั้งหนึ่ง เพราะสก๊อปข่าวได้มีการเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วย ถึงแม้ว่า “ข่าวสด” จะไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้เสียหาย แต่ก็ลงภาพด้านข้าง (มีแถบดำคาดตา) คนรู้จักและคนใกล้ชิด ก็สามารถทราบได้ว่าผู้เสียหายคือใครอยู่ดี

นอกจากนี้ การใช้ภาษา พยายามเร้าให้เกิดความสนใจ มีการขึ้นพาดหัวข่าวว่า

“ผวาโดน “วิ” – โรมอบตัว “ไอ้ศักดิ์” รถทัวร์หีนปล้ำ – พยายามฆ่า น.ส.สาว”

อ่านแล้วก็นึกว่า “ข่มขืน” เรียบร้อยแล้ว ทั้งๆที่ความจริงผู้ต้องหาไม่สามารถข่มขืนผู้เสียหายได้

การใช้ภาษาในรายละเอียด / พาดหัว ยังเน้นให้เห็นถึงการติดอยู่ในกรอบการรายงานข่าวในลักษณะนี้เหมือนเดิม การติดอยู่ในกรอบความคิดของสังคม ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้หญิงมีส่วนในการทำให้มันเกิดขึ้น หรือผู้หญิงเคราะห์ร้ายไปเอง แต่รายนี้โชคดีหน่อยที่ไม่โดนข่มขืน และไม่ตาย การมองว่าผู้ชายที่กระทำ (ข่มขืนหรือทำร้ายร่างกาย) เป็นเพียงกลุ่มน้อยๆของสังคม โดยการสะท้อนให้เห็นจากการใช้คำว่า “ไซเฟอร์หีน” “ไอ้ศักดิ์” “ไอ้ฮอด” “รถทัวร์หีน”

“น.ส.หญิง ที่รอดปากเหยี่ยวปากกาอย่างหวุดหวิด เข้าแจ้งความกับตำรวจ โดยระบุว่าโดนไซเฟอร์ ซึ่งขณะนั้นไม่ทราบว่าเป็นใครทำร้าย และพยายามข่มขืน ขณะเดินทางกลับบ้านเพียงลำพัง” การเขียนข่าวในลักษณะนี้ เป็นการไปย้ำในเรื่องของการเดินทางคนเดียว ให้ผู้หญิงระวังว่าอย่าเดินทางคนเดียว ทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นต้องมาแก้กันที่ผู้หญิง ทั้งๆที่ผู้หญิงไม่ได้เป็นฝ่ายกระทำ แต่ผู้ชายกลับยังได้ใจสามารถทำได้ เพราะรู้สึกว่าคุณเองมีสิทธิ์ ทั้งๆที่เป็นสิทธิของผู้หญิงในการเดินทางไปไหนมาไหน โดยหนังสือพิมพ์ได้มาย้ำเรื่องนี้ในตอนท้ายอีกว่า

“สาวฯทั้งหลายต้องระมัดระวังตัวเอง เลี่ยงการไปไหนมาไหนเพียงลำพัง

ยามค่าคืนได้ก็เลี่ยง เป็นการป้องกันไว้ก่อน เพราะไม่ใช่ทุกคนจะโชคดี

เช่นนักศึกษาสาวรายนี้?”

จะเห็นได้ว่า เป็นการย้ำให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายป้องกัน เป็นการแก้ไขปัญหาคือผู้หญิง และหนังสือพิมพ์ก็รู้ดีว่า เรื่องนี้จะไม่ใช่เหตุการณ์พยายามข่มขืนเหตุการณ์สุดท้าย แต่ก็ไม่พยายาม

เสนอประเด็นข่าวที่เปลี่ยนไป หรือพยายามจะเปลี่ยนทัศนคติของผู้ชายในความคิดที่ว่า ตัวเองมีสิทธิเหนือร่างกายผู้หญิง การเน้นไปที่เรื่อง “โชค” ทำให้สาเหตุที่แท้จริงถูกมองข้ามไปอีกเช่นกัน

นอกจากนี้ “ข่าวสด” ยังได้ประชาสัมพันธ์หนังสือพิมพ์ตัวเอง โดยการนำเสนอประเด็นที่นายสมศักดิ์เข้ามาบอตัว เพราะเห็นภาพตัวเองลงข่าวสด เป็นประเด็นแรกเลยในรายละเอียดของข่าว โดยการให้ direct quote กับนายสมศักดิ์ด้วย

“ผมพบรูปถ่ายของตัวเองซึ่งถูกออกหมายจับอยู่ในหนังสือพิมพ์ “ข่าวสด” จึงเกิดความกลัว เลยตัดสินใจติดต่อให้คนรู้จักคุ้นเคยและนับถือกันอยู่พาเข้ามาบอตัว เพราะกลัวว่าจะโดนตำรวจจับตาย”

นอกจากนี้ยังเขียนข่าวสนับสนุนประเด็นนี้ด้วยการเสริมว่า “หลังจากเป็นข่าวฮือฮาอยู่พักเดียว คดีนี้เงียบหายไป พร้อมกับไอ้ศักดิ์ที่ตำรวจทราบชื่อก็หลบหนีออกจากที่ทำงาน ต่อมา น.ส.หญิงออกรายการโทรทัศน์ เล่าประสบการณ์ที่เธอพบมา และเพียงวันเดียวหลังจากภาพไอ้ศักดิ์ตีพิมพ์ออก “ข่าวสด” โซเฟอร์ที่นั่งไม่ติด เพราะตอนนั้นรู้กันทั่วประเทศแล้วว่ามันคือใคร”

ในขณะที่หนังสือพิมพ์อื่น ไม่ได้นำเสนอประเด็นนี้เลย เช่น

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ลงข่าวว่า ตำรวจกดดัน นายสมศักดิ์ถึงมอบตัว

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ นำเสนอประเด็นที่นายสมศักดิ์ เข้ามอบตัวไว้ใน “ข่าวสั้น” เท่านั้น

แต่สำหรับ “ข่าวสด” จะเน้นประเด็นที่นายสมศักดิ์เข้ามาบอตัวกับตำรวจอย่างชัดเจน โดยในการนำเสนอข่าว จะมีการรายงานข่าวว่า หนังสือพิมพ์ “ข่าวสด” ลงข่าวนี้อแล้วนายสมศักดิ์มาอ่านพบจึงเข้ามาบอตัว แทรกอยู่เกือบทุกย่อหน้า

“เจ้าหน้าที่ออกหมายจับ และตามล่าตัวรวมทั้ง “ข่าวสด” ตีพิมพ์ภาพไอ้ศักดิ์ทางหน้าหนังสือพิมพ์ เพื่อให้ชาวบ้านช่วยเป็นหูเป็นตา แจ้งเบาะแสกับตำรวจอีกทางหนึ่ง”

หรือ

“ผมติดตามข่าวมาตลอดจนเห็นรูปตัวเองออกโทรทัศน์และลงหนังสือพิมพ์ข่าวสด คิดว่าคงหนีไม่รอดแน่ และญาติๆก็คงจะรู้เรื่องแล้ว จึงตัดสินใจติดต่อเฮียตี๋ขังพาเข้ามาบอตัว เพราะกลัวว่าหากตำรวจตามมาเจอเอาจโดนจับตาย”

หากพิจารณาแล้วคงปฏิเสธไม่ได้ว่า “ข่าวสด” มีส่วนช่วยให้คดีคืบหน้าจริง แต่ลักษณะของการเขียนสื่อบในขณะนี้ เป็นการประชาสัมพันธ์หนังสือพิมพ์มากเกินไป เพราะได้มีการย้ำถึงเรื่องนี้บ่อยมาก ทำให้อดรู้สึกไม่ได้ว่าหนังสือพิมพ์ได้นำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มาผลิตซ้ำเพื่อประโยชน์ในการขายและเป็นไปเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือพิมพ์

4. สก๊อปข่าว “เกาะข่าวอาชญากรรม” ของหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ประจำวันที่ 29 มีนาคม 2544

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ได้นำเรื่องราวที่เกิดขึ้น มาลงในเนื้อหาสก๊อปข่าว “อาชญากรรม” คือหนังสือพิมพ์ ยังมองประเด็นที่ผู้หญิงถูกรักษา เป็นข่าวอาชญากรรมอยู่เลย

การเขียนสก๊อปเป็นลักษณะของการเขียนแบบละคร ผู้สื่อข่าวเหมือนอยู่ในเหตุการณ์และล่วงรู้ไปถึงความคิดของผู้เสียหายรวมถึงผู้ต้องหา

“เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2544 น.ส.ปาริชาติ เนียมหอม นักศึกษาสาวมหาวิทยาลัยชื่อดัง ย่านหนองแขม ออกจากมหาวิทยาลัยมาขึ้นรถโดยสาร...ขณะขึ้นรถมีรถปรับอากาศชั้น 2 สาย กทม. - นครปฐม หมายเลขข่างรถ 83/26 วิ่งผ่านมาจึงโบกมือเรียกให้หยุด

รถดังกล่าวหยุดรับ เด็กสาวขึ้นรถ เธอรู้สึกแปลกใจ...ที่ไม่พบผู้โดยสารอื่น ผ่านหน้ารถต่างถูกปิด...ไฟในรถดับมืด เด็กสาวคิดว่า ไม่ควรเดินทางไปกับรถคันนี้ จึงบอกกับคนขับว่า...เธอต้องการลง ทว่า ไชเฟอร์หนุ่มใหญ่ไม่ยอมจอด ชักลับเพิ่มความเร็วขึ้นอีก หญิงสาวรู้ได้ทันทีว่า...เธอกำลังตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน...”

การเขียนข่าวเหมือนอยู่ในเหตุการณ์ เล่าซ้ำเหตุการณ์อีก reproduction เรื่องราวและข่าว เป็นการซ้ำเติมผู้เสียหาย ตกย้ำเหตุการณ์ ไม่ได้ให้ข้อคิดหรือเตือนให้ระวัง ต้องการขายเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น

โดยการเริ่มเรื่องก็ได้เขียนชื่อ - นามสกุล จริงของผู้เสียหายแล้ว ส่วนชื่อผู้ต้องหาปรากฏอยู่ในตอนท้ายของคอลัมน์

“คนขับหยุดรถริมถนน หันมาขย้ำหญิงสาวราวสี่ตะปบเหยื่อ น.ส.ปาริชาติถอยหลังกรูด...เอื้อมมือไปกระชากประตูรถให้เปิดเต็มแรง แต่ประตูล็อกอย่างแน่นหนา เด็กสาวพยายามควบคุมสติ...ล้วงคัตเตอร์ออกจากกระเป๋าмаกวดแกว่งขู่คนขับ...ไชเฟอร์บ้ากามไม่หวั่นไหว

มันคว่ำท่อนเหล็กขึ้นมากะหน่ำตีที่ศรีษะเด็กสาวสองที่ซ้อน ร่างบอบบางของนักศึกษาสาวหลุดฮวบลงไปกับพื้นบันไดรถ คัตเตอร์กระเด็นหลุดจากมือ เธอไม่ยอมแพ้ พยายามเรียกสติกลับคืนมา แม้เลือดจากบาดแผลบนศรีษะจะไหลเประอะเปื้อนเสื้อผ้าจนชุ่มโชก เด็กสาวเจ็บปวดแทบขาดใจ...ซาไปหมดทั้งร่างกาย...”

ลักษณะการเขียนสก๊อป จะเป็นในลักษณะนี้ตลอดการเขียนเล่าเรื่องของเหตุการณ์ ซึ่งจากเนื้อที่ในสก๊อป $\frac{3}{4}$ ส่วน จะเป็นเรื่องของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ส่วนอีก 1 ส่วน ซึ่งเป็นส่วนท้ายของสก๊อป ก็เป็นการเปิดเผยชื่อผู้ต้องหา และการมาขอตัวของผู้ต้องหา รวมไปถึงการ indirect quote คำให้สัมภาษณ์ของผู้ต้องหา

“ช่วงที่นักศึกษาสาวขึ้นไปบนรถนั้น บรรยากาศในรถมืดสลัว ม่านหน้าต่างถูกปิดหมด เพราะไม่ได้รับผู้โดยสาร เมื่อเห็นร่างอวบอืดของเด็กสาว จึงเกิดอารมณ์เพศ พยายามข่มขืนแต่

หญิงสาวไม่ยอม จึงใช้ท่อนเหล็กตีเลือดอาบ แต่หลังจากเห็นเลือดก็โดยหมดอารมณ์ ถีบเด็กสาวลงรถแล้วถอยรถทับเพื่อฆ่าปิดปาก แต่นักศึกษาสาวหนีรอดไปได้”

ซึ่งการเลือกเน้น indirect quote ตรงนี้ และเป็นตัวเอียง เป็นการพยายามทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้ต้องหา และผู้เสียหาย ทำให้เกิดความรู้สึกว่า ผู้ต้องหาโหดร้ายมาก จิตใจเลวทราม และเกิดความสงสารผู้เสียหายมากๆ จนในที่สุด ความรู้สึกจะกลายเป็นเรื่องของปัจเจกชนมากกว่าเรื่องของสังคม และคำถามที่ว่าผู้ชายมีอำนาจและมีสิทธิ์เหนือร่างกายผู้หญิงหรือไม่ ยังคงถูกซ่อนเร้นอยู่ภายใต้การรายงานข่าวแบบนี้ เมื่อผู้อ่านอ่านข่าว ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย จะรู้สึกว่าคุณต้องหาเป็นคนไม่ดี แต่การอ่านข่าวไม่ได้ทำให้รู้สึกว่าคุณชายไม่มีสิทธิ์ที่จะทำแบบนั้นกับผู้หญิง ความไม่เท่าเทียมกันยังคงดำรงอยู่ภายใต้สังคมแบบปีศาจไทย โดยมีสื่อมวลชนเป็นเครื่องตอกย้ำความคิดเหล่านี้ให้สถิตยอยู่ในสังคมแบบชายเป็นใหญ่ตลอดไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปการนำเสนอข่าวในกรณีศึกษาที่ 3 (นางสาวปาริชาติ เนียมหอม ถูกพยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย)

ข่าวหน้าหนึ่ง

1. เน้นไปที่รายละเอียดของเหตุการณ์ การรายงานข่าวจะ “เล่าซ้ำ” เหตุการณ์ตลอด ทำให้คนในสังคมสามารถจำเหตุการณ์นี้ได้และจำผู้เสียหายได้เช่นกัน ว่าหญิงสาวถูกกระทำอย่างไร และต่อสู้อย่างไร จุดความสนใจของข่าวจะเน้นอยู่ที่ผู้หญิงถูกกระทำและสภาพความบอบช้ำทางด้านร่างกาย ซึ่งการนำเสนอในจุดนี้ยิ่งไปเพิ่มความคิดของสังคมว่าผู้หญิงอ่อนแอ นอกจากนี้การรายงานข่าวยังพยายามหาเหตุผลว่าทำไมถึงเกิดเหตุขึ้น โดยการเน้นไปที่ก่อนเกิดเหตุ เพื่อนำข้อมูลตรงส่วนนี้มาเชื่อมโยงในการหาเหตุผลให้กับการกระทำที่เกิดขึ้น (เป็นการนำพฤติกรรมของผู้หญิงมาอธิบายการกระทำของผู้ชาย) ทำให้ผู้ชายซึ่งเป็นผู้กระทำแทบจะไม่ถูกนำเสนอในประเด็นข่าวเลย

2. ให้รายละเอียดเกี่ยวกับ ผู้เสียหายอย่างละเอียดมาก โดยบอกชื่อ นามสกุลจริง อยู่บ้านเลขที่เท่าไร เรียนที่ไหน ชั้นปีอะไร ซึ่งการใส่รายละเอียดตรงส่วนนี้ของหนังสือพิมพ์ ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวลำบากมากยิ่งขึ้น เพราะคนจะรู้จัก ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิต หนังสือพิมพ์บางฉบับไม่ลงชื่อ-สกุล แต่ลงภาพ (มีแถบดำคาด) แทน ซึ่งก็จะทำให้คนที่เคยรู้จักหรือผู้ที่เคยใกล้ชิดจะสามารถจำได้ว่าผู้ตกเป็นข่าวคือใครได้เช่นกัน ดังนั้น การที่หนังสือพิมพ์บางฉบับไม่ได้เปิดเผยรายละเอียดของผู้เสียหายคงไม่ได้ช่วยอะไรมากนัก เพราะถึงแม้ไม่ได้เปิดเผยรายละเอียด แต่หนังสือพิมพ์ก็เลือกที่จะนำเสนอ “ภาพ” แทน

3. การพาดหัวข่าว เป็นไปเพื่อให้เกิดความสะดุดตาสะดุดใจ และเรียกร้องความสนใจของผู้อ่าน โดยการใช้ภาษาที่สะดุดตา หัวือหวา ทำให้คนอ่านตีความและเข้าใจว่า ผู้เสียหายโดนข่มขืนแล้ว ทั้งๆที่ความจริงเธอยังไม่ได้ถูกข่มขืน การพาดหัวข่าว เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านในลักษณะนี้สามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดได้

4. ภาษาในรายละเอียดจะเป็นการ “เล่าเรื่อง” แบบละคร โดยการเล่าเรื่องจะมาจากความรู้สึกและมุมมองของนักข่าว มีโครงเรื่องที่แน่นอนว่าจะนำเสนออย่างไร มีตอนเกริ่นนำ ตอนกลาง ตอนจบ มีจุดหักเหของเรื่องราว การเขียนข่าวในลักษณะนี้จะทำให้ผู้อ่านรู้สึกอยากติดตามว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไร แต่พออ่านข่าวจบแล้วก็จบกัน บางคนอาจจะรู้สึกสงสารผู้หญิง ในขณะที่บางคนอาจสงสัยในตัวผู้หญิง ทำให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกลายเป็นเรื่องปัจเจกบุคคลไป ไม่เกิดการแก้ปัญหาหรือการตั้งคำถามใดๆจากสังคม

5. การใช้ภาษาเรียกผู้กระทำ (ผู้ชาย) และผู้ถูกระทำ (ผู้หญิง) ของหนังสือพิมพ์ จะมีลักษณะการใช้คำที่เหมือนกันหมด คือ จะเรียกผู้ชายว่า “ซาตาน , หีนกาม” และ จะเรียกผู้หญิงว่า “เหยื่อสาว , เหยื่อผู้เคราะห์ร้าย” ซึ่งการเลือกใช้คำสามัญนามในลักษณะนี้ของหนังสือพิมพ์ทั้งพาดหัวข่าวและรายละเอียดของข่าว จะยิ่งเป็นการไปเพิ่มน้ำหนักให้กับความคิดของคนในสังคมที่ว่า ผู้หญิงที่ถูกกระทำนั้น เป็นเพราะว่าเธอดวงไม่ดีหรือเคราะห์ร้ายไปเอง ส่วนผู้ชายที่เป็นผู้กระทำ ก็เป็นเพียงส่วนน้อยในสังคม ไม่ใช่ผู้ชายทั่วไป อีกทั้งยังเป็นกลุ่มบุคคลที่มีปัญหาทางจิต

แต่ในความเป็นจริง ผู้ชายทุกคนสามารถข่มขืนผู้หญิงได้ เพราะระบบความคิดแบบชายเป็นใหญ่ ที่ทำให้ผู้ชายรู้สึกมีอำนาจและผู้หญิงไร้ทางสู้ ซึ่งการใช้ภาษาในการรายงานข่าวในลักษณะนี้ จะทำให้คนในสังคมละเลยความเป็นจริงไป เพราะในโลกความเป็นจริงการข่มขืนไม่ได้เกิดจาก “ปีศาจร้ายที่แฝงร่างอยู่ในตัวผู้ชายที่เป็นปัจเจกแต่ละคน” แต่เป็นเพราะ “ปีศาจร้ายของระบบอำนาจชายเหนือหญิง” ที่แฝงร่างอยู่ในโครงสร้างสังคมแบบปิตาธิปไตย

6. หนังสือพิมพ์เริ่มเสนอข่าวนี้ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ซึ่งเป็นตอนที่เกิดเหตุ และได้นำเสนออยู่ประมาณ 2-3 วัน เรื่องก็เงียบไปไม่ได้มีการนำเสนออีก จนกระทั่งผู้เสียหายได้ไปออกรายการ “เจาะใจ” ในเดือนมีนาคม โดยได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งผลตอบรับของประชาชนออกมาดีมาก คือ เป็นกรณีที่ได้รับความสนใจจากคนดูเป็นพิเศษ และเนื่องจากเป็นกรณีที่ได้รับความสนใจ หนังสือพิมพ์ก็นำประเด็นนี้ มานำเสนอต่ออีก จะเห็นได้ว่า การรายงานข่าวเป็นลักษณะขาดช่วง คือหนังสือพิมพ์ไม่ได้คิดที่จะติดตามประเด็นนี้อีก แต่พอกลายมาเป็นเรื่องดัง ก็นำเหตุการณ์มา “ขาย” ต่อโดยผ่านพื้นที่หนังสือพิมพ์ ซึ่งการรายงานข่าวในรอบหลังนี้ก็ไม่มีอะไรมากนัก นอกจากการ “เล่าซ้ำ” ถึงเหตุการณ์

7. การ “เลือก” สิ่งที่ผู้หญิงได้พูดลงในหนังสือพิมพ์ อาจมองได้ว่าเป็นการเปิด “พื้นที่” ให้เสียงของผู้หญิงได้สะท้อนออกมา แต่หากพิจารณาลงไปในรายละเอียด การ “คัดเลือก” สิ่งที่ผู้หญิงพูดมานำเสนอในหนังสือพิมพ์นั้น การสะท้อนเรื่องราวและการใช้ภาษายังคงย้ำกรอบความคิดแบบสังคมชายเป็นใหญ่ และการรายงานข่าวก็ยังเน้นไปที่รายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถึงแม้ว่าจะเป็นคำพูดจากผู้หญิงเอง นักข่าวก็เลือกที่จะนำเสนอตอนที่ผู้หญิงเหล่านั้นพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มา “เล่า” ในข่าวอีกครั้งหนึ่ง

บทความหรือคอลัมน์

นอกจากจะนำเสนอเรื่องราว ผ่านการรายงานข่าวแล้ว หนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่จะเขียนถึงกรณีนี้ออกมาในรูปแบบของ “สตู๊ป” พิเศษด้วย ซึ่งการนำเสนอในรูปแบบของ “สตู๊ป” นั้นไม่มีอะไรแตกต่างจากหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งเท่าไร เพราะแหล่งที่มาของสตู๊ปก็คือข่าวหน้าหนึ่งนั่นเอง

การนำเสนอเรื่องราวในสตู๊ป จะเป็นการรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด ตั้งแต่วันที่เกิดเหตุ จนถึงวันที่ผู้ต้องหาเข้ามอบตัว แต่น้ำหนักของเรื่องราวจะไปเน้นย้ำในเรื่องของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะกำลังเกิดเหตุ เป็นการ reproduction ข่าว

นอกจากนี้ภาษาในการเล่าเรื่องของสตู๊ป จะหือหวาและเร้าอารมณ์มากกว่าข่าวหน้าหนึ่ง บางฉบับถึงกับรายงานเหมือนละคร เพราะสามารถเข้าไปล้วงรู้ความคิดของบุคคลในข่าวได้ ถึงแม้ว่าลักษณะการเขียนของนักข่าวแต่ละคนจะแตกต่างกันออกไป แต่สิ่งหนึ่งที่มีร่วมกันก็คือ การเขียนข่าวยังติดอยู่ในกรอบความคิดของสังคม ในข้อที่ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ผู้หญิงได้มีส่วนในการที่ทำให้มันเกิดขึ้น หรือไม่ก็ผู้หญิงเคราะห์ร้ายไปเอง และเมื่อหนังสือพิมพ์เน้นการรายงานไปในลักษณะนี้ (เน้นที่ผู้หญิง) รวมไปถึงการย้ำให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายป้องกันและเป็นฝ่ายที่หาทางแก้ปัญหา จึงทำให้ผู้ชาย (ซึ่งเป็นผู้กระทำ) มักไม่ถูกตั้งคำถามจากสังคม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความเป็นจริงจากเสียงเล็ก ๆ

:

เมื่อเธอขอเป็นผู้เล่า

ความเชื่อ วัฒนธรรม และค่านิยมดั้งเดิมของสังคมไทยได้ให้สิทธิและอำนาจผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิง ให้ค่าผู้หญิงเพียงความสวยงาม ตอบสนองอารมณ์เพศ ให้ค่าของภรรยาว่าเป็นสมบัติของสามีและมีศักยภาพเพียงแค่การทำงานบ้านและเลี้ยงลูก เป็นรากเหง้าของปัญหาที่ทำให้ผู้หญิงกลายเป็นพลเมืองชั้นสอง ถูกเลือกปฏิบัติ ถูกละเมิด และกระทำรุนแรงมาเป็นเวลานาน ไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายทารุณทางร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงการล่วงละเมิดทางเพศ (มูลนิธิเพื่อนหญิง , 2544)

เท่าความถึงความหลัง

ปัจจุบันนางสาวปาริชาติ เนียมหอม กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เป็นการศึกษาที่ทุกบาททุกสตางค์มาจากน้ำพักน้ำแรงของเธอเอง เพราะฐานะทางบ้านไม่ค่อยดี หากเธอไม่ขวนขวายเธอก็จะไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสืออย่างที่เธอต้องการ ดังนั้นเธอจึงต้องทำงานพิเศษมาตั้งแต่เด็กๆ เพื่อหาเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายในการเรียนของตัวเอง และดูเหมือนว่าเธอจะรับผิดชอบตัวเองได้ดี เพราะในเวลาอีกไม่นานเธอก็จะเรียนสำเร็จได้ รับปริญญาอย่างที่เราได้ตั้งใจเอาไว้

งานพิเศษที่เธอกำลังทำอยู่ในปัจจุบันก็คือ การเป็นคนแต่งหน้าเค้กและขายขนมที่ร้านเบเกอรี่แห่งหนึ่งในอำเภอนครไทยศรี จังหวัดนครปฐม ซึ่งเป็นบ้านเกิดของเธอ เธอจะทำงานในช่วงเวลาเย็นหลังจากที่ไม่มีวิชาเรียนแล้ว

ด้วยความที่บ้านของเธออยู่ที่นครไทยศรี แต่ต้องมาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ ทำให้เธอต้องใช้บริการรถประจำทางเป็นประจำทุกวัน และรถประจำทางที่เธอต้องใช้บริการ ก็คือ รถร่วมบริการปรับอากาศสาย 83 ซึ่งเป็นรถที่วิ่งระหว่างนครปฐมไปกรุงเทพฯ และจากกรุงเทพฯ เข้านครปฐม

ตลอดระยะเวลา 3 ปีที่เธอใช้บริการรถร่วมสายดังกล่าวเป็นไปด้วยดี เธอยังคงไปเรียนหนังสือด้วยการนั่งรถสาย 83 ไปลงหน้ามหาวิทยาลัยอยู่เป็นนิจ และตอนเย็นก็รอรถสายเดียวกันนี้เพื่อกลับบ้านอยู่เป็นประจำ แต่แล้ววันหนึ่งเหตุการณ์ที่เธอไม่เคยคาดคิดว่าจะเกิดขึ้นก็ได้เกิดขึ้นกับเธอ เมื่อพนักงานขับรถสาย 83 ได้ทำร้ายเธอเพื่อที่จะพยายามข่มขืนและพยายามฆ่าเธอ

“ไม่เคยคิดว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นกับเรา เมื่อก่อนแม่จะพูดอยู่เสมอว่าเวลาไปไหนให้ระวังตัว แต่เราก็จะพูดเล่นกับแม่ตลอดว่า หน้าอย่างหนูไม่มีใครเอาหอกแม่ แค่เห็นหน้าเขาก็

หมดอารมณ์แล้ว ด้วยความที่เราไม่คิดว่าเหตุการณ์อย่างนี้จะเกิดขึ้นกับตัวเรา เพราะเมื่อก่อนคิดว่าผู้หญิงที่จะโดนทำร้ายและถูกล่วงละเมิดทางเพศจะต้องเป็นผู้หญิงที่กลับบ้านตอนดึกๆหรือผู้หญิงที่แต่งตัวเซ็กซี่แล้วก็โดนหลอกไป ก็เลยบอกกับตัวเองว่ามันคงไม่เกิดขึ้นกับเราหรอก”

แต่วันนี้เธอรู้แล้วว่า เหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้นกับผู้หญิงคนไหนก็ได้ ผู้หญิงที่ถูกทำร้ายและถูกล่วงละเมิดทางเพศ ไม่ใช่เป็นแค่บุคคลที่เธอคิดอีกต่อไป เธอบอกว่าผู้หญิงทุกคนสามารถที่จะถูกทำร้ายได้หากผู้ชายมีความรู้สึกว่าจะอยากจะทำ

ผู้วิจัยได้มีโอกาสคุยกับคุณปาริชาติครั้งแรกทางโทรศัพท์ ด้วยการโทรศัพท์ไปแนะนำตัวของผู้วิจัยเองว่าตัวเองเป็นใคร กำลังเรียนอยู่ที่ไหน และกำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่องอะไรอยู่ ได้เบอร์โทรศัพท์ของเธอจากการแนะนำของพี่โก้ (คุณสุเพ็ญศรี พี่งคองสูง เลขานุการมูลนิธิเพื่อนหญิง) ซึ่งผู้วิจัยก็ได้บอกเธอไปว่าผู้วิจัยมีความสนใจกรณีที่เกิดขึ้นกับเธอเพื่อนำมาศึกษาในงานวิทยานิพนธ์ เธอให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและยินดีที่จะออกมาพบกับผู้วิจัยในคราวหน้า และเธอยังได้กำชับให้ผู้วิจัยเลิกเรียกเธอว่า “คุณปาริชาติ” แต่ให้เรียกเธอว่า “นุ้ย” ซึ่งเป็นชื่อเล่นของเธอแทน

ครั้งแรกเรานัดพบกันที่ห้างสรรพสินค้า ผู้วิจัยเข้าใจว่าเธอยังคงไม่ค่อยแน่ใจว่าการพูดคุยระหว่างเราจะเป็นอย่างไร เธอจึงได้นัดผู้วิจัยให้มาในสถานที่สาธารณะ แต่หลังจากที่เราได้พูดคุยกันแล้ว เธอจึงบอกว่าสาเหตุที่เธอต้องนัดมาในสถานที่ที่มีคนพลุกพล่านก็เพราะในช่วงระหว่างที่เป็นข่าวมีคนมาแอบอ้างเพื่อขอพบเธอมากมาย เธอจึงต้องระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ ผู้วิจัยบอกว่าไม่เป็นไรแล้วแต่เธอจะสะดวก

ถึงแม้ว่าในการพบกันครั้งแรกนุ้ยจะยังไม่แน่ใจว่าผู้วิจัยเป็นอย่างไร นุ้ยก็ยังนำข่าวที่เธอเก็บไว้มาให้ผู้วิจัย เพราะรู้ว่าผู้วิจัยต้องใช้ในการวิเคราะห์ข่าว ซึ่งได้สร้างความประทับใจให้กับผู้วิจัยมาก เพราะไม่เพียงแต่เธอจะมานั่งคุยกับผู้วิจัยเพื่อที่ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลเหล่านั้นไปทำวิทยานิพนธ์ได้แล้ว เธอยังอุตสาหุสนำสิ่งที่คิดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยมาให้ผู้วิจัยด้วย เธอบอกว่าเธอเข้าใจดีว่าการเรียนหนังสือมันเป็นอย่างไร การเข้าถึงแหล่งข้อมูลบางครั้งก็ยากจนเป็นปัญหาสำหรับการทำรายงานได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นหากเธอมีข้อมูลอะไรที่พอจะช่วยให้การทำงานเร็วขึ้นเธอก็ยินดี หลังจากวันนั้นเราได้พูดคุยทางโทรศัพท์กันหลายครั้ง จนกระทั่งวันหนึ่งนุ้ยได้เอ่ยปากชวนผู้วิจัยให้ไปเที่ยวที่ร้านเบเกอรี่ที่เธอทำงานอยู่ เพื่อที่จะได้พูดคุยกันให้มากกว่านี้และไปชิมขนมฝีมือของเธอ ผู้วิจัยรับปากด้วยความเต็มใจยิ่ง

นุ้ยเป็นผู้หญิงที่ร่าเริง คุยเก่ง และมีรอยยิ้มอยู่เป็นนิจ เธอออกตัวว่าเป็นเพราะเธอเป็นคนขายของ มนุษย์สัมพันธ์จึงเป็นสิ่งจำเป็น แต่ผู้วิจัยคิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นนิสัยของเธอและเธอได้แสดงออกมาจากใจของเธอ

เธอเล่าว่า หลังจากที่ถูกทำร้ายและสามารถหนีไปขอความช่วยเหลือจากชาวบ้านในละแวกนั้นได้แล้ว เธอก็โทรศัพท์ไปบอกเพื่อนให้มารับเพื่อพาไปโรงพยาบาล ด้วยสภาพร่างกายที่บอบช้ำ เธอต้องนอนพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลเกือบหนึ่งเดือน

“แผลที่หัว 4 แผล แผลที่หน้า 2 แผล ต้องเย็บประมาณ 40 เซม และต้องเย็บ 2 ชั้น เพราะว่าเป็นการตีซ้ำที่เก่า ต้องล้างแผลทุกวัน สระผมไม่ได้เป็นเดือน แล้วหน้าก็จะบวม เป็นสีเขียวม่วงเหลืองๆ แล้วยังเจ็บที่โครง”

ทุกวันนี้ร่องรอยแผลเป็นยังคงเหลือรอยจางๆไว้บนใบหน้า ซึ่งทำให้เธอคิดถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นอยู่ร่ำไป บางครั้งเวลาที่เธอส่องกระจก รอยแผลเป็นบนหน้าได้ย้ำให้เธอเห็นใบหน้าของคนที่ทำร้ายเธอ

เมื่อตกเป็นข่าว

นุ้ยเล่าว่าระหว่างที่กำลังรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลเธอต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ที่สะท้อนความรู้สึกอย่างมากมาย

“วันรุ่งขึ้นที่เข้าโรงพยาบาล หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้ลงข่าวเกี่ยวกับนุ้ย นักข่าวคงได้ข่าวจากสถานีตำรวจเพราะเขาไม่ได้มาสัมภาษณ์นุ้ย วันแรกที่ลงข่าวจึงมีเฉพาะรายละเอียดของเหตุการณ์ ไม่มีรูปนุ้ยลง แล้วนักข่าวเขาคงอยากได้รูปนุ้ยไปลงในหนังสือพิมพ์ อีกวันนักข่าวไทยรัฐเขาปลอมตัวมา เพราะตอนที่ยังนอนโรงพยาบาล ทางตำรวจได้บอกกับนางพยาบาลว่าใครจะเข้ามาต้องแลกบัตรและให้เฉพาะญาติเข้าเยี่ยมเท่านั้น นักข่าวไทยรัฐเขาก็พาเมียกับลูกมาด้วยบอกนางพยาบาลว่าลูกเขาเป็นเพื่อนกับนุ้ย นางพยาบาลเขาก็เลยให้เข้ามาเยี่ยม พอเข้ามาถึงในห้องเขาก็หยิบกล้องถ่ายรูปออกมาถ่ายภาพนุ้ยซึ่งเต็มไปด้วยแผล เขาไม่ขออนุญาตเลยถ่ายจนพอใจแล้วถึงพยายามเกลี้ยกล่อมจะเอาข่าว นุ้ยก็ไม่ยอม เมียเขาก็ช่วยกันเกลี้ยกล่อมบอกให้เป็นอุทาหรณ์ นุ้ยก็ไม่ยอม แล้วก็บอกให้เขาออกไป ก่อนที่เขาจะออกจากห้องก็บอกเขาไปว่า ถ้าพี่เขารูปไปลงข่าวหนูจะฟ้องแต่ก็ไม่เห็นเป็นอะไร เพราะวันรุ่งขึ้นภาพนุ้ยก็ลงข่าวหน้าหนึ่งหรรษาเลย แถมไม่ได้ปิดหน้าอีกต่างหาก”

“วันนั้นเขาคงอยากได้ภาพนุ้ยไปลงในหนังสือพิมพ์โดยเฉพาะ เพราะหลังจากวันนั้นเขาก็ไม่ได้มาหาอีกเลย แต่ไทยรัฐก็ยังลงข่าวเกี่ยวกับเรื่องของนุ้ยได้ โดยที่นักข่าวไม่ได้มาสัมภาษณ์นุ้ย นุ้ยไม่มีโอกาสได้พูดว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร”

เธอบอกว่านักข่าวเขียนข่าวขึ้นมาเอง อาจจะปะติดปะต่อเรื่องราวโดยการไปสอบถามจากตำรวจ เธอไม่มีโอกาสได้พูดเลยแม้แต่บ่อย

นอกจากจะต้องเจอกับนักข่าวที่หิวข้าวแล้ว เธอยังต้องต่อสู้กับเจ้าของรถที่เห็นแก่ธุรกิจของตัวเองมากกว่าคำว่ามนุษยธรรม

เมื่อเป็นคดีความ ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ถือว่าเป็นของกลางและตำรวจจะต้องยึดเอาไว้เป็นหลักฐาน ทำให้รถคันที่เกิดเหตุไม่สามารถนำออกมาวิ่งได้

“เจ้าของรถเขาต้องการจะเอารถออกไปวิ่ง เขามายื่นข้อเสนอว่าจะให้เงิน 10,000 บาท แลกกับการที่เรายินยอมเซ็นอนุโมติ แต่ตอนนั้นนุ้ยยังไม่ยอมเซ็นเพราะต้องการรอดูอาการก่อนว่าจะเป็นอย่างไรและค่ารักษาพยาบาลทั้งหมดเท่าไร เขาก็คิดว่านุ้ยต้องการจะเรียกค่าเสียหายจากเขา ทั้งๆที่ความจริงนุ้ยต้องการเฉพาะที่เป็นค่ารักษาพยาบาลจริงๆเท่านั้น แล้วนุ้ยก็บอกเขาไปว่านุ้ยมีประกันอุบัติเหตุจากมหาวิทยาลัยอีก 10,000 บาท”

ความจริงเธอไม่จำเป็นต้องบอกกับเจ้าของรถว่าเธอจะได้เงินจากประกันอุบัติเหตุจากมหาวิทยาลัย เพราะเธอสามารถเอาเก็บไว้เป็นค่าเค็ชเรย์สมมงครั้งสุดท้ายของเธอได้ แต่เธอก็ไม่ทำเพราะเห็นใจเจ้าของรถว่าเขาก็ต้องทำมาหากินเช่นกัน แต่เจ้าของรถไม่ได้คิดกับเธอเช่นนั้น

“เขาไม่พอใจมากที่นุ้ยไม่ยอมเซ็น เจ้าของรถที่เป็นพี่ผู้ชายไม่เท่าไร แต่ภรรยาเขากับน้องภรรยามาถึงก็มาว่านุ้ยต่างๆนาๆ ใช้คำพูดที่ไม่ดีมาแสดงกริยาที่ไม่ดี เลยทำให้นุ้ยรู้สึกแย่มากๆ นุ้ยไม่ได้รับความยุติธรรมจากเขาเลย เขาเป็นเจ้าของรถ พนักงานคนนั้นเป็นลูกจ้างของเขา แต่เขาไม่พยายามที่จะแสดงความรับผิดชอบ เขาอยากจ่ายแค่ 10,000 แล้วให้หยุดทุกอย่าง พอเราไม่ยอมก็มาข่มขู่ต่างๆนาๆ ว่าถ้าไม่ยอม 10,000 บาท จะไม่ได้เลยสักบาทคิดหรือว่ากลับไปแล้วจะอยู่ได้”

เมื่อเธอยังไม่ยอม ด้วยความที่เจ้าของรถไม่ต้องการที่จะรับผิดชอบและต้องการให้คนในละแวกนั้นเห็นใจเขา ภรรยาและน้องภรรยาของเจ้าของรถจึงไปปล่อยข่าวว่าเธอเป็นเมียน้อยของนายสมศักดิ์ พนักงานขับรถคนที่ก่อเหตุ

“เขาต้องการให้คนในสังคมลงโทษนุ้ยว่านุ้ยเป็นเมียน้อยเขาแล้วทำไมต้องมาทำแบบนี้ด้วย ถ้าคนในสังคมเชื่อก็มีแต่คนประนามนุ้ย ด่าว่านุ้ยว่านุ้ยเป็นผู้หญิงไม่ดี เป็นเมียเขาแล้วยังจะมาแบล็คเมลล์เขา แล้วตัวเองก็จะไปหาแฟนใหม่ หากคนอื่นเพื่อให้เสียแทนคนนี่”

และที่แย่งไปกว่านั้น คือการที่เขาเอาเรื่องนี้ไปบอกกับนักข่าวหนังสือพิมพ์

สุดท้ายเธอบอกว่าเขาจ่ายประมาณ 10,000 กว่าบาท เพราะค่ารักษาพยาบาลรวมทั้งสิ้น 21,000 บาท โดยที่เธอนำค่าประกันอุบัติเหตุจากทางมหาวิทยาลัย 10,000 บาทมาสมทบให้ และค่าเค็ชเรย์สมมงครั้งสุดท้ายก่อนออกจากโรงพยาบาลประมาณ 8,500 บาท เธอต้องออกด้วยตัวเอง

หลังจากที่เจ้าของรถได้ไปบอกกับนักข่าวว่าเธอเป็นเมียน้อยของนายสมศักดิ์ นักข่าวก็เขียนข่าวลงหนังสือพิมพ์ตามนั้น โดยที่ไม่ได้มาถามเรื่องราวจากเธอแม้แต่น้อย เสียงของเธอถูกมองข้ามเป็นคารบสอง

สิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน ส่งผลกระทบมากมายต่อชีวิตของเธอ เพราะหนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวเกี่ยวกับเธออย่างละเอียดทั้งเรื่องของเหตุการณ์และรายละเอียดส่วนตัว

“หนังสือพิมพ์ลงชื่อนามสกุลจริง บอกแม่กระทั่งบ้านเลขที่ ที่อยู่ ชื่อมหาวิทยาลัย จึงรู้สึกที่หนังสือพิมพ์กำลังละเมิดสิทธิของเรา ถ้าเขาขออนุญาตเราก่อน มีการคุยหรือตกลงกันก่อนก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะมันเป็นการยินยอมและได้รับความเห็นชอบจากเรา แต่สำหรับกรณีนี้ไม่เคยได้มีการคุยกัน อย่างรูปที่ถ่ายนู้ยไปก็ไม่มีการปิดตา เปิดให้เห็นหน้านู้ยเต็มๆ ซึ่งตอนนั้นยังจับผู้ร้ายไม่ได้ด้วยซ้ำไป”

เธอรู้สึกว่า การเขียนข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นไปเพื่อธุรกิจเป็นสำคัญ ไม่ได้คำนึงถึงผลกระทบที่จะตามมากับบุคคลที่ตกเป็นข่าว

“หนังสือพิมพ์ไม่ได้มีแค่ตำบลเดียว มันออกไปทั่วประเทศ คนทั้งประเทศรู้หมด แล้วคนที่ตกเป็นข่าวเขาจะดำเนินชีวิตต่อไปในสังคมอย่างไร แล้วอีกอย่างหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับก็มีความแตกต่าง เพราะเรื่องราวที่ออกมาจากปลายปากกาของนักข่าวแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน บางฉบับก็เขียนว่านู้ยเป็นเมียน้อย บางฉบับก็ว่านู้ยโดนข่มขืนจากสามี บางฉบับว่านู้ยเป็นยอดหญิง ซึ่งก็แตกต่างกันออกไป แต่สิ่งหนึ่งที่หนังสือพิมพ์ทุกฉบับมีร่วมกันก็คือ ประเด็นในสิ่งที่คนร้ายกระทำ และมุ่งหวังอะไรในตัวเรานั้นไม่มีเลย”

เธอบอกว่าสิ่งที่หนังสือพิมพ์รายงานนั้น ไม่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการที่คนร้ายได้ทำร้ายและต้องการอะไรจากเธอเลย สิ่งที่คนร้ายได้กระทำนั้นขาดหายไป บ่อยครั้งที่เธอมีความรู้สึกที่หนังสือพิมพ์ใช้ภาษาที่กำกวม เขียนข่าวไม่คลี่คลาย ไม่ใช้ภาษาที่คนอ่านแล้วเข้าใจได้ทันที ต้องให้คนอ่านไปคิดหรือตีความอีกรอบหนึ่ง ซึ่ง ณ จุดนี้เองที่เธอบอกว่าสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่ผิดไป แล้วเธอก็ยกตัวอย่างกรณีของเธอที่เห็นชัดที่สุดว่า การเขียนข่าวของหนังสือพิมพ์ทำให้คนในสังคมคิดว่าเธอถูกข่มขืน

เมื่อเรื่องของเธอปรากฏเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ ทุกคนต่างรู้เรื่องที่เกิดขึ้น และด้วยความที่สังคมต่างจังหวัดเป็นสังคมที่แคบ คนในตลาดนครไชยศรีจึงพากันพูดแต่เรื่องราวของเธอ คนในมหาวิทยาลัยทั้งอาจารย์และเพื่อนนักศึกษาตลอดจนเจ้าหน้าที่และนักการต่างรู้เรื่องของเธอหมด และส่วนใหญ่เชื่อในสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน

การกระทำของคนในสังคมได้สร้างความรู้สึกเสียใจและสร้างความกดดันให้กับเธอ

“ตอนนั้นคนในตลาดเขาพากันว่านู้ยว่านู้ยเป็นเมียน้อย แล้วต้องการจะแบล็คเมลล์เอาเงินจากฝ่ายชาย บางคนก็ประณามว่าไม่รู้จักระเบิดคุณผิวเขาส่งเรียนถึงขนาดนี้แล้วยังมาทำกันได้ บาง

คนก็ว่าเรากำลังจะตีจากเพื่อไปหาผู้ชายคนใหม่ถึงได้ถูกทำร้าย บางคนก็ว่านุ้ยถูกข่มขืน ซึ่งทุกคำพูดสร้างความเจ็บปวดให้กับนุ้ยตลอดมา แต่นุ้ยจะรู้สึกเจ็บปวดอย่างที่สุดเมื่อเวลาที่แม่กำลังเลือกซื้อกับข้าวอยู่ในตลาด แล้วก็มีคนพูดซุบซิบกันว่า นี่ไง ลูกคนนี้ไงที่โดนข่มขืน นุ้ยมีความรู้สึกจะทำไม่ว่าแม่ต้องมาโดนอย่างนี้ด้วย นุ้ยไม่เข้าใจ”

เธอบอกว่าคนที่คนในสังคมต่างพากันว่าประณามเธอนั้น เป็นเพราะพวกเขาเป็นคนนอกไม่รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงนั้นเป็นอย่างไร พวกเขาได้รับข้อมูลจากสื่อหนังสือพิมพ์เท่านั้น จึงเป็นเหตุทำให้พวกเขาเข้าใจเธอผิดไป

แต่สำหรับคนในอย่างญาติพี่น้องบางคน ก็ทำให้เธอรู้สึกเสียใจได้ไม่แพ้กับคนนอกอย่างคนอื่น ๆ ในสังคมเลย

“บางคนโทรมาต่อว่านุ้ยว่านุ้ยอยากดังถึงยอมเป็นข่าว ทำให้นามสกุลนี้เสื่อมเสียชื่อเสียง เขาบอกว่าเขาไม่ชอบที่ต้องมาใช้นามสกุลเดียวกับนุ้ย เขาอายุที่จะต้องมาใช้นามสกุลเดียวกับคนที่สังคมคิดว่าโดนข่มขืน บางคนก็ว่านุ้ยต้องไปอ้อยไปให้ท่านายสมศักดิ์ก่อน เขาบอกว่าถ้ามันไม่อ้อย มันไม่ยั่ว เขาก็ไม่เกิดอารมณ์หรอก เขาคิดว่าวันนั้นนุ้ยใส่ชุดนักศึกษา เขาบอกว่านี่มันคงไปถูกระเบียง ก้มหน้าก้มหลังให้เขาเห็นนม เขาถึงได้เกิดอารมณ์”

และเมื่อเธอไปมหาวิทยาลัย ปฏิกริยาของคนที่นี่ก็ได้สร้างความเจ็บปวดให้กับเธอไม่น้อยไปกว่ากัน

“เวลาไปพืชมหาวิทยาลัยนุ้ยพยายามทำตัวให้เป็นปกติ เคยไปกินข้าวที่โรงอาหารยังก็ยังไม่เป็นแบบนั้นอยู่ คือนุ้ยพยายามทำทุกอย่างที่จะกลับมาใช้ชีวิตให้เหมือนเดิมอีกครั้งหนึ่ง แต่พอนุ้ยเดินเข้าไปในโรงอาหาร คนก็เริ่มหันมามอง แล้วพอนุ้ยไปซื้อข้าวกำลังถือจานข้าวเพื่อที่จะไปซื้อน้ำ คนในโรงอาหารก็เริ่มพูดกันว่า เออ คนนี้ไง ที่โดนข่มขืน ได้ข่าวว่าเป็นเมียอ้อยด้วย เคยเห็นอาจารย์บอกว่าเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย เรายังถือสาสำหรับขึ้นชมว่าเป็นเด็กดีซัน แต่ที่ไหนได้ไม่เห็นตัวอย่างอาจารย์ว่า”

เธอบอกว่าเธอเสียใจกับทุกคำพูดที่เธอได้ยิน เพราะคำพูดเหล่านั้นได้สร้างความสะเทือนใจให้กับเธอ เพราะเธอรู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องจริงแต่อย่างไร และคำพูดพวกนั้นไม่ได้ออกมาจากบุคคลคนเดียว ทุกคนที่มหาวิทยาลัยต่างพูดถึงเรื่องราวของเธอ

“มีอยู่วันหนึ่งนุ้ยกับแม่ไปติดต่อทำเรื่องที่มหาวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยเขาถามว่า หนูโดนข่มขืนหรือเปล่า แม่ได้ยื่นแม่ น้ำตาไหล แม่ถามว่าทำไมคนมีการศึกษาเขาถึงถามแบบนี้ แม่ก็ตอบไปว่า เขาไม่คิดว่าคนที่มีการศึกษาจะพูดกันแบบนี้ เขานึกว่าจะเป็นแค่ชาวบ้าน นุ้ยก็เลยบอกแม่ไปว่า มันไม่เกี่ยวกับการศึกษาหรอกแม่ มันขึ้นอยู่กับจิตใจของแต่ละบุคคล”

เธอบอกว่าวันนั้นเธอไม่ได้ได้ตอบกับเจ้าหน้าที่ผู้หญิงของมหาวิทยาลัยคนนั้น เพียงแค่มิ้มและตอบไปว่า เธอไม่ได้โดนข่มขืน แต่เธอก็บอกกับผู้วิจัยว่าลึกๆแล้วเธอดคิดไม่ได้ว่า หากเธอ

โดนข่มขืนแล้วจะเป็นอย่างไร ทำไมสังคมจะไม่สามารถทำให้พื้นที่แก่ผู้หญิงที่โดนข่มขืนใช่หรือไม่ หรือสังคมกำลังจะผลักดันให้ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนเป็นพลเมืองชั้นสองหรืออย่างไร แล้วเธอก็บอกว่า ไม่มีผู้หญิงคนไหนที่อยากจะโดนข่มขืน ไม่มีใครที่ไปเดินถนนแล้วบอกว่าตัวเองอยากจะโดนข่มขืน เธออยากจะให้สังคมให้กำลังใจกับผู้หญิงที่ถูกกระทำเหล่านี้ อย่าพยายามที่จะไปตอกย้ำพวกเธอเลย

“มีอาจารย์บางคนก็เรียกไปถามว่าโดนข่มขืนหรือเปล่า หรือจริงหรือเปล่าที่เขาบอกว่าเป็นเมียน้อยเขา การที่อาจารย์เรียกไปถามแบบนี้ใจหนึ่งก็รู้สึกดีที่เขาเรียกเราไปถามเองให้เราได้เล่าจากปากของเราเอง แต่อีกใจหนึ่งก็อดที่จะรู้สึกเสียใจไม่ได้เพราะว่าเราเรียนกับเขามา แล้วเขาไม่เชื่อใจเรา”

ไม่ว่าคำพูดของคนอื่นๆ จะสร้างความเจ็บปวดและความเสียใจให้กับเธอมากเพียงใด เธอก็ไม่พยายามที่จะใส่ใจมากนัก เพราะคิดว่าอย่างไรพวกเขาก็เป็นคนนอก แต่คำพูดของผู้ชายคนหนึ่ง ผู้ชายคนที่เธอเรียกว่า “พ่อ” กลับสามารถสร้างความปวดร้าวให้กับเธออย่างที่ไม่คาดคิด

“พ่อเข้าไปหาญาติที่โรงพยาบาล คำพูดแรกทีออกจากปากของพ่อก็คือ *จริงหรือเปล่าที่เขาบอกว่าเป็นเมียน้อย* ตอนนั้นญาติไม่อยากจะเชื่อว่ามันเป็นคำพูดที่ออกจากปากพ่อของเราเอง คิดแต่ว่าทำไมพ่อต้องคิดแบบนี้กับญาติด้วย ญาติเลยไม่พูดอะไรมาก บอกพ่อแค่ *พ่อเคยทำแบบนี้กับผู้หญิงคนอื่นมาใช่ไหมพ่อถึงไม่เชื่อว่าญาติไม่ได้เป็นแบบนี้* เท่านั้นแหละเขาก็พูดกับญาติขึ้นมาว่า *ถ้าไม่คิดว่าญาติอยู่โรงพยาบาลเขาจะตบปากญาติ ญาติก็เลยบอกว่ามันไม่ผิดหรอกที่พ่อจะคิดอย่างนั้น* เพราะพ่อเคยทำกรรมกับผู้หญิงคนอื่นมาก่อน แต่ตอนนั้นกรรมมันมาตกอยู่ที่ลูกของพ่อแล้ว พ่อไม่รู้บ้างหรือเปล่า แล้วพ่อก็เดินน้ำตาคลอออกไป”

เธอบอกว่าหลังจากวันนั้น พ่อไม่เคยมาหาเธออีกเลยตลอดระยะเวลารักษาตัวที่โรงพยาบาล

“วันนั้นญาติก็รู้สึกผิดที่พูดแบบนั้นไป แต่ญาติเสียใจนะญาติถึงต้องพูดแบบนั้น ญาติเป็นลูกของพ่อ ทำไมพ่อถึงไม่เชื่อใจญาติ พ่อกลับไปเชื่อคนอื่นทุกอย่างที่ญาติเป็นลูกของพ่อแท้ๆ แล้วผลการตรวจมันก็ยืนยันว่าญาติไม่ได้ถูกข่มขืน แล้วพ่อจะมาเอาอะไรกับญาติอีก แล้วสภาพของญาติตอนนั้นมันก็แย่มาก มันมีทั้งแผลใจและแผลกาย แล้วต้องมารับความรู้สึกของคนอื่นๆ อีก ทำไมพ่อถึงมาถามคำถามนี้กับญาติ ญาติก็เลยรู้สึกเสียใจว่าทำไมพ่อต้องมาทำอย่างนี้กับญาติด้วยทุกอย่างที่ญาติเป็นลูกสาวของพ่อ”

เธอบอกว่าการที่พ่อเธอคิดแบบนั้นกับเธอ อาจจะเป็นเพราะพ่อเคยคุมรถสายนี้มาก่อน แล้วพ่อก็มีเรื่องผู้หญิง เธอคิดว่าพ่ออาจเคยมีอะไรกับนักศึกษา แล้วคิดว่านักศึกษาทุกคนต้องเป็นเหมือนกับนักศึกษาที่พ่อเคยกระทำมา เธอก็เลยคิดว่ามันคงไม่ผิดหรอกที่พ่อจะไม่เชื่อใจเธอ ประกอบกับการที่เธอกับพ่อไม่ค่อยสนิทกันมากนัก เธอเล่าว่าพอเจอกัน เหมือนกับคนธรรมดาเดิน

สวนกันเลย บางครั้งเธอแอบคิดว่าพ่อเก็บเธอมาเลี้ยงหรือเปล่า เธอบอกว่าทุกวันนี้พ่อยังไม่รู้เลยว่า เธอเรียนอยู่ที่ไหน คณะอะไร ชั้นปีที่เท่าไร

ไม่ว่าใครจะคิดอย่างไร เธอก็พยายามที่จะดำเนินชีวิตให้เป็นไปตามปกติให้ได้ แต่หลายครั้งที่ความเข้าใจผิดของคนในสังคมได้สร้างความกระทบกระเทือนใจให้กับเธอไม่น้อย และบ่อยครั้งที่ได้ก่อให้เกิดความท้อแท้ใจ จนกระทั่งวันหนึ่งอาจารย์แนะนำให้เธอไปออกรายการ “เจาะใจ” โดยที่อาจารย์ได้ให้เบอร์โทรศัพท์ของบริษัทเจเอสแอลไว้ให้ อาจารย์บอกกับเธอว่าเธออาจจะสบายใจขึ้นถ้าได้พูดจากมุมมองของเธอ และเรื่องนี่ก็สามารถเป็นประโยชน์และให้แง่คิดกับคนในสังคมได้ด้วย เธอใช้เวลาคิดประมาณ 2 – 3 วัน จึงได้ตัดสินใจไปออกรายการ

การที่เธอตัดสินใจไปออกรายการเจาะใจนั้น ดูเหมือนว่าจะเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เพราะคนในสังคมเข้าใจเธอมากขึ้น และสำหรับทางด้านคดีความสำนักงานตำรวจแห่งชาติก็ได้ส่งตำรวจกองปราบจากกรุงเทพฯ มาติดตามคดีให้กับเธอ

การที่เรื่องราวของเธอถูกพูดถึงหลังจากที่ไปออกรายการเจาะใจ ทำให้หนังสือพิมพ์เริ่มลงข่าวอีกครั้งหนึ่ง เพราะเป็นเหตุการณ์ที่ได้รับความสนใจจากประชาชน

คราวนี้หนังสือพิมพ์เปลี่ยนประเด็นในการลงข่าวถึงเธอ จากนักศึกษาสาวถูกข่มขืนมาเป็น เธอคือยอดหญิง สามารถหลุดพ้นจากการข่มขืนและหนีเอาตัวรอดมาได้ แต่สิ่งหนึ่งที่ยังคงเหมือนเดิมในการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ก็คือ การลงรายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับตัวเธอ

“หนังสือพิมพ์ยังคงลงรายละเอียดเกี่ยวกับตัวนุ้ยทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นชื่อ นามสกุล ที่อยู่ บ้านเลขที่ มหาวิทยาลัย และการเขียนข่าวก็เขียนแบบตีความยากคือไม่รู้ว่าคุณถูกข่มขืนหรือไม่ถูกข่มขืน แต่จะเน้นไปในลักษณะดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านมากกว่า บางฉบับลงพาดหัวข่าวรุนแรงมากทั้งๆที่ความจริงไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย การใช้ภาษาก็หรือหาเกินความเป็นจริง ซึ่งการเขียนข่าวแบบนี้ เป็นการเขียนโดยที่ไม่ได้นึกถึงคนที่ถูกกระทำและต้องตกเป็นข่าวว่าจะรู้สึกอย่างไร”

เธอกล่าวว่า เธอไม่สามารถต่อรองหรือชี้แจงกับหนังสือพิมพ์ได้เลย ว่าควรจะนำเสนอเรื่องราวของเธออย่างไร เพราะพวกเขาไม่ได้มาสัมภาษณ์เธอ พวกเขา นำข้อมูลมาจากที่อื่นแล้วพวกเขาก็เขียนมันขึ้นมาตามที่พวกเขาอยากจะทำให้มันเป็น นักข่าวบางคนมาฟังการแถลงข่าวของตำรวจถึงความคืบหน้าของคดีแล้วก็นำข้อมูลเหล่านั้นไปเขียนข่าวได้เลย โดยปราศจากข้อมูลจากเธอ

“หนังสือพิมพ์พยายามเขียนข่าวให้น่าติดตาม เพื่อที่จะจูงใจให้คนอ่านมาซื้อหนังสือพิมพ์ของเขาในวันต่อไป อย่างกรณีของนุ้ย นักข่าวเขาจะเขียนว่าแล้วจะติดตามเรื่องราวมารายงานให้ทราบกันต่อไป ซึ่งการเขียนข่าวในลักษณะเช่นนี้มันเป็นการดึงดูดใจให้คนอ่านซื้อหนังสือพิมพ์ฉบับวันพรุ่งนี้”

ท่ามกลางความรู้สึกที่ไม่ดีต่อนักข่าวและหนังสือพิมพ์ มีบุคคลคนหนึ่งที่น่าความรู้สึกแตกต่างมาให้กับเธอ

“พี่เขานักข่าวของข่าวสด เข้ามาขอสัมภาษณ์นุ้ย ถามว่านุ้ยอยากจะทำข่าวอย่างไรบ้าง นุ้ยก็เลยตอบพี่เขาไปว่านุ้ยไม่อยากทำข่าวหรอก แต่นุ้ยขอเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นจริงๆกับนุ้ยให้ฟังก็แล้วกัน นุ้ยก็เล่าเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบให้พี่เขาฟังอย่างละเอียด พอเล่าจบพี่เขาก็ถามว่านุ้ยจะให้เขาใช้ชื่อว่าอย่างไร นุ้ยก็บอกว่าไม่เป็นไรให้พี่เขาเลือกให้นุ้ยก็แล้วกัน แล้วพี่เขาก็บอกว่าเขาจะใช้ชื่อสมมติ จะไม่ลงที่อยู่และชื่อของมหาวิทยาลัย”

เมื่อหนังสือพิมพ์ข่าวสดได้ออกวางแผงเธอก็ไปซื้อหนังสือพิมพ์มาอ่านเพื่อดูว่าเขาเขียนข่าวถึงเธออย่างไร ซึ่งเขาก็ได้ทำตามที่เขาได้พูดเอาไว้ แต่นักข่าวคนนั้นก็อุตสาหักซ์บรณาหนังสือพิมพ์ที่เขาเขียนเรื่องราวของเธอมาให้เธอด้วยตัวเอง แล้วเขาก็บอกกับเธอว่าเขาจะพยายามบอกให้ทางบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ลงรูปคนร้ายให้ด้วย แต่ก็ไม่รู้ว่าจะออกมาเป็นอย่างไรแต่เขาจะพยายามอย่างที่สุด ปรากฏว่าในตอนบ่ายของวันเดียวกันนั่นเอง เขาขบรณานำหนังสือพิมพ์กรอบปายมาให้เธออีกฉบับหนึ่ง ซึ่งมีรูปคนร้ายลงบนหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งการกระทำเหล่านั้นของเขาได้สร้างความประทับใจให้เธอเป็นอย่างมาก

เธอยังเล่าต่อไปอีกว่า เธอไม่ได้ต้องการข่าวจากเธอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เธอยังได้ให้กำลังใจแก่เธอด้วย

“ตอนนั้นยังจับคนร้ายไม่ได้ พี่เขาคงเห็นว่านุ้ยคงจะกังวลแล้วก็กลัว เขาเลยบอกกับนุ้ยว่าไม่ต้องกลัวอะไร นุ้ยเคยตายมาครั้งหนึ่งแล้ว นุ้ยจะไม่ตายอีก แล้วพี่เขาก็ถอดพระหลวงปู่จากคอที่เขาใส่อยู่ออกมาให้นุ้ยเก็บไว้ แล้วก็ให้เบอร์โทรศัพท์ซึ่งเป็นเบอร์ที่รู้จักกันในเฉพาะครอบครัวของพี่เขาเท่านั้น เขาบอกว่าถ้ามีอะไรโทรหาเขาได้ตลอด”

แม้ว่าเรื่องของเธอจะเงียบหายไป ไม่ได้เป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์เหมือนวันก่อนๆ แต่เธอก็บอกว่าทุกวันนี้เขายังโทรมาถามด้วยความเป็นห่วงเป็นใย เธอว่าแรกๆเขาเป็นอย่างไร วันนี้เขาก็ยังคงเป็นแบบนั้น ไม่เหมือนกับนักข่าวฉบับอื่นๆ

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นได้ส่งผลกระทบต่อเธอมากมายในวันนี้ทั้งทางใจและกาย ด้วยทุกวันนี้เธอความจำไม่ดีเหมือนก่อนเพราะสมองได้รับการกระทบกระเทือน มีบ่อยครั้งที่ต้องตกใจตื่นเพราะฝันร้าย หรือแม้แต่การนั่งรถไปมหาวิทยาลัย ทุกครั้งที่เธอนั่งหลับเธอจะต้องตื่นตอนที่รถวิ่งผ่านสถานที่เกิดเหตุทุกครั้งไป แต่เธอก็บอกว่ายังดีกว่าตอนที่เกิดเรื่องใหม่ๆ

“ช่วงนั้นหลัง 6 โมงเย็นจะออกไปไหนไม่ได้ เก็บตัวอยู่กับบ้าน กลัวความมืด และอยู่คนเดียวตอนเวลาที่เกิดเหตุไม่ได้คือประมาณเวลา 19.00 – 21.00 น. แล้วก็รู้สึกเกลียดผู้ชาย พาลขนาดที่ว่าผู้ชายเข้ามาซื้อของในร้านยังไม่ขายให้เลย ต้องเรียกน้องอีกคนมาขายแทน คือเป็นถึงขนาดนั้น แต่ในวันนั้นความรู้สึกเหล่านั้นก็ดีขึ้นตามกาลเวลา”

เธอบอกว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคงเลือนหาย ค่อยๆจางไปจากความทรงจำโดยมีระยะเวลาเป็นตัวช่วย แต่การที่จะให้ลืมเหตุการณ์เหล่านั้นคงเป็นไปได้ อาจจะมีร่องรอยอยู่บ้าง แต่ถึงอย่างไรเธอก็ต้องดำรงชีวิตต่อไปให้ได้

แม้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะส่งผลกระทบต่อเธอมากมายเพียงใดก็ตาม แต่เหตุการณ์นั้นก็ได้สอนหลายๆสิ่งหลายๆอย่างให้แก่ตัวเธอเอง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ เหตุการณ์นั้นทำให้เธอได้รู้ว่า แม่รักเธอมากขนาดไหน

“แม่เป็นคนไม่แสดงออก ไม่เคยเดินมาจับมือ ไม่เคยมานั่งกอดกัน เคยเหมือนกันที่นั่งดูทีวี แล้วเห็นแม่กับลูกเขากอดกันเขาแสดงความรักต่อกัน ก็คิดว่าทำไมแม่เราไม่เป็นอย่างนั้นบ้าง บางทีเวลาที่นุ้ยให้เงินแม่ แม่จะไม่เคยเอาเลย นุ้ยก็เลยใช้วิธีซื้อของเข้าบ้านแทนจำพวกของใช้ประจำวัน หรือไม้เท้าซื้อของขวัญวันเกิดให้แม่ แต่เวลาที่นุ้ยเอาไปให้แม่ก็จะไม่แสดงให้เห็นหรือว่าดีใจที่เราซื้อมาให้ แถมยังบ่นอีกว่าซื้อทำไมเปลืองเงินเปลืองทองเปล่าๆ บอกให้นุ้ยเก็บเงินเอาไว้ แต่แม่เขาจะไปพูดกับเพื่อนแทนว่าเนี่ยลูกสาวซื้อมาให้ชอบมากเลย เราได้ยินเราก็เลยดีใจ” นุ้ยพูดถึงแม่พร้อมกับรอยยิ้มที่ระบายน้ตามหน้า

ด้วยความที่แม่ไม่รู้จะแสดงความรักอย่างไร เธอจึงไม่รู้ว่แม่รักเธอมากแค่ไหน แต่วันนี้เธอรู้ว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของแม่ ก็คือ “เธอ” นั่นเอง

“ตอนที่แม่มาหาที่โรงพยาบาล นุ้ยถามแม่ว่า แม่ นุ้ยถามจริงๆว่าแม่เชื่อไหมว่านุ้ยไม่ได้โดนข่มขืน แม่หน้าตาคลอไม่ตอบอะไร แล้วก็บอกกับนุ้ยว่า ถึงนุ้ยจะโดนข่มขืนหรือไม่โดนข่มขืนยังไง นุ้ยก็คือลูกของแม่”

เธอบอกว่าการที่แม่พูดแค่นั้น มันทำให้เธอรู้สึกว่เธอยังมีคนคนนี้อยู่ ถึงแม้ว่เธอจะเป็นอย่างไรแม่ก็ยังเข้าใจและพร้อมที่จะยื่นเคียงข้างเธอตลอดเวลา

“ถึงแม้ว่แม่จะไม่ได้เรียนหนังสือสูงๆ แต่คำพูดที่แม่พูดกับนุ้ยและความรู้สึกที่แม่แสดงออกมาซึ่งปกติแม่ไม่เคยแสดงออกเลยนั้น ทำให้นุ้ยรู้ว่า แม่รักนุ้ยมาก ตอนนั้นนุ้ยก็คอยบอกแม่อยู่เสมอว่าถ้าแม่ได้ยินคำพูดจากใครหรือใครไปพูดว่อะไร แม่ไม่ต้องคิดมาก คือแม่เป็นคนที่คิดมาก แล้วคนแถวบ้านเขาก็เป็นประเภทที่พูดไม่ค่อยคิดกันว่คนฟังจะรู้สึกอย่างไร นุ้ยก็เลยเป็นห่วงความรู้สึกของแม่ แต่แม่ก็จะบอกนุ้ยเสมอว่แม่ไม่เป็นอะไร”

เธอบอกว่ส่วนหนึ่งที่เธอฟื้นตัวเร็ว หายเร็ว และไม่คิดมาก เป็นเพราะว่เธอเป็นห่วงความรู้สึกของแม่

“นุ้ยคิดว่าถ้านุ้ยมีอาการเสียใจ กระทบกระชววยใจ เครียด คิดมาก หรือแสดงให้แม่เห็นว่อยากจจะตาย แม่จะตองตายก่อนนุ้ยแน่ๆ คือนุ้ยเป็นห่วงสุขภาพและความรู้สึกของแม่มากกว่า และที่สำคญเรื่องว่มันเกิดขึ้นกับเรา เราไม่สามารถไปย้อนเวลาให้มันไม่เกิดขึ้นได้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่จะทำได้ก็คือทำวันนี้ให้ดีที่สุด แล้วก็คิดว่าตัวเราจะอยู่ยังงั พຽງนี้เราจะทำอะไร และที่สำคญคือ

จะทำอย่างไรไม่ให้แม่ไม่สบายใจ ให้แม่เห็นหน้าเราแล้วก็รู้สึกว่าคุณของแม่ไม่เป็นอะไรแล้ว เพราะว่าคุณก็ไม่มีใครแล้ว ชีวิตเราก็เหลือแม่แค่คนเดียว”

ทุกประโยคที่เธอได้เล่า เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรักและความผูกพันระหว่างแม่กับลูก ทุกคำพูดที่เธอได้กล่าวถึงแม่ รู้สึกได้ถึงความรักและความห่วงใยมากมายที่ซ่อนอยู่ในนั้น เป็นความรู้สึกที่ลูกสาวคนหนึ่งจะพึงมีต่อแม่ของตัวเอง

นอกจากนี้เหตุการณ์นั้นยังทำให้เธอได้รู้ว่า ใครไว้ใจได้ ใครไว้ใจไม่ได้

“คนที่เราคิดว่าจะอยู่เคียงข้างกลับคิดไม่ดีกับนุ้ย คนที่เราารู้สึกว่าเขาดีกับเรา แต่พอเขารู้เรื่องราวเขากลับไม่สนใจเรา เขาไม่พูดกับเราเลย พอเราเจอหน้าเขาเขาก็รีบหลบหน้าเรา นุ้ยไม่ได้กลัวว่าคนทุกคนจะไม่ชอบนุ้ย แต่นุ้ยอยาการู้สึกว่าเขาจริงใจกับนุ้ยไหม”

“มีเพื่อนผู้ชายคนหนึ่งสนิทกันโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ชื่อ พีโอ เขามาหาที่โรงพยาบาล พอเขาเห็นหน้านุ้ยเขาก็ร้องไห้ นุ้ยก็ตกใจเพราะไม่เคยเห็นผู้ชายคนนั้นร้องไห้เลย ตอนนั้นหมอกำลังเย็บแผลนุ้ยก็เลยถามเขาว่า พีโอ พีโอคิดว่านุ้ยโดนข่มขืนหรือเปล่า เขาจับมือนุ้ยแล้วก็บอกว่าไม่ต้องพูดอะไรแล้ว”

“ความรู้สึกที่แม่กับพีโอให้มันมันแตกต่างกัน สำหรับแม่นุ้ยคือลูก แม่เลี้ยงนุ้ยอยู่กับนุ้ยมาตั้งแต่เกิด แต่สำหรับพีโอเขาคือเพื่อน หากพูดไปก็เหมือนกับคนนอกครอบครัว ไม่เคยอยู่ร่วมกัน ไม่เคยอยู่ร่วมชายคาเดียวกัน เพียงแต่เราใช้เวลาศึกษากันมานานก็เท่านั้น และถ้าหากมีเหตุการณ์เหตุการณ์หนึ่งซึ่งมันอาจจะเปลี่ยนความรู้สึกของคนคนหนึ่งได้ถ้าเขาไม่จริงใจกับเรา แต่สำหรับพีโอไม่ใช่ เพราะจากวันนั้นจนถึงวันนี้ ก่อนเกิดเรื่อง หลังเกิดเรื่อง เขาเป็นยังไงก็ยังไม่เป็นอย่างนั้น มีแต่ดีขึ้นด้วยซ้ำ”

เพราะเธอเป็นลูกของแม่ เป็นเพื่อนของพีโอ ทั้งสองคนจึงเป็นกำลังใจให้กับเธออย่างไม่ต้องมีข้อสงสัย แต่บางครั้งคนแปลกหน้าที่เธอไม่เคยรู้จักมาก่อนในชีวิต ก็สามารถเป็นกำลังใจให้เธอได้อย่างมากมายเช่นกัน

“มูลนิธิเพื่อนหญิงมาหานุ้ยที่บ้าน พานุ้ยไปที่มูลนิธิ ช่วยคอยชี้แนะว่าถ้านุ้ยเจอเหตุการณ์แบบนี้ นุ้ยจะต้องทำยังไง หาให้แม่กระทั่งทนาย เอาแฟ้มประวัติของคนเก่าๆที่เขาเกิดคดีคล้ายๆกันมาให้ดูว่าต้องเตรียมเอกสารอะไรบ้าง ต้องทำอะไรหากเราถูกเอาผิดเอาเปรียบ แล้วก็จะโทรมาหานุ้ยตลอด ถามว่าตอนนี้เป็นอย่างไบบ้าง ดีขึ้นบ้างไหม สภาพจิตใจเป็นอย่างไร คนรอบข้างมีปัญหากับเราไหม”

และสิ่งที่เธอประทับใจมูลนิธิมากที่สุดก็คือ

“เขาไม่ได้ถามถึงนุ้ยคนเดียว ถามถึงแม่ด้วยว่าเป็นยังไง ถามถึงยายตลอดว่ายายดีขึ้นหรือยัง จะพาหมอมารักษาให้ คือยายของนุ้ยไม่ค่อยสบายเป็นอัมพฤกษ์ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่นุ้ยประทับใจมากๆ”

เธอบอกว่าในตอนแรกคิดว่าพวกเขาทำไปตามหน้าที่ แต่เมื่อเวลาผ่านไปเธอบอกว่าเธอคิดผิดไปเอง การกระทำของพวกเขาทำให้เธอได้รับรู้ว่ามีไม่ใช่เพียงแค่หน้าที่ แต่พวกเขาทำไปด้วยความรู้สึกจากใจจริงๆ นอกจากนี้เธอยังบอกอีกว่า การที่มูลนิธิเพื่อนหญิงเข้ามาช่วยเหลือซึ่งมีทั้งผู้หญิงและผู้ชายนั้น ช่วยทำให้เธอลดความรู้สึกเกลียดผู้ชายลงไปได้ เพราะจริงๆ แล้วไม่ใช่ผู้ชายทุกคนที่จะต้องมีความผิดกรรมแบบเดียวกับคนที่ได้ทำร้ายเธอ

นอกจากนี้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเธอ ทำให้เธอรู้สึกว่าตำรวจไม่ได้เลวเสมอไป

“ร้อยเวรคนที่รับแจ้งความคดีของนุ้ย เขาดีกับนุ้ยมากๆ เขาสอนอะไรให้ตั้งหลายอย่าง อย่างตอนที่อยู่โรงพยาบาลก็มาเยี่ยมแล้วบอกว่าห้ามให้การทางโทรศัพท์ ใครให้เซ็นอะไรที่มีแผ่นก๊อปปี้ยาเซ็นให้อ่านทุกหน้าที่ต้องเซ็น แม้แต่การชี้ตัวที่โรงพักเขาก็บอกว่า ให้ชี้ 2 ครั้ง เพราะถ้าชี้ครั้งเดียวเดี๋ยวจะเป็นช่องโหว่ให้เขากลับคำในชั้นศาล ว่าเราอาจจะมั่วเพราะชี้แค่ครั้งเดียว แล้วถ้าผู้ต้องหาไม่ได้สลับทีให้บอกตำรวจให้เขาสลับที เขาจะได้เห็นว่าเรารู้จริง”

นอกจากนี้เขายังได้สอนเธอบอกว่า คนที่เป็นผู้ต้องหาถ้ากินได้ก็จะอ้วนไปเลย แต่ถ้ากินไม่ได้ก็จะผอมจนเราจำไม่ได้ ซึ่งเขาก็ได้นำรูปของผู้ต้องหามาให้เธอดูเรื่อยๆ เพื่อที่จะได้ช่วยให้เธอไม่ชี้ตัวผิด

แต่เธอก็บอกว่าในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเธอนี้ ทำให้เธอได้รู้ว่า ตำรวจที่ลงมาทำงานจริงๆ มาคอยติดตามผู้ร้าย มาเป็นคนปฏิบัติงานจริงๆ กลับไม่มีชื่อปรากฏในหนังสือพิมพ์ แต่เป็นใครก็ไม่รู้ที่เธอไม่เคยเห็นหน้า ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน

“วันที่จับตัวคนร้ายได้ ทางตำรวจเขาจัดแถลงข่าว แล้วพวกตำรวจชั้นผู้ใหญ่ พวกผู้การสารวัตร รีบมาถ่ายรูปกับนุ้ยเพื่อเอาเป็นผลงานตัวเอง เพราะนักข่าวเยอะมาก แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่เลย พวกพี่ๆ ที่เขาไปเฝ้าบ้านเมียน้อยของนายสมศักดิ์ตลอดหนึ่งเดือน เขาไม่ได้มีชื่อเลย กลายเป็นผู้กำกับที่มีชื่อ ก็เลยมีความรู้สึกว่ามีไม่ค่อยยุติธรรม เพราะคนที่ทำงานอยู่ข้างหลังกลับไม่ได้รับอะไร พวกพี่เขาต้องอดตาหลับขับตานอน เฝ้าทั้งกลางวันกลางคืนผลัดกัน 2 คน เพื่อที่จะคอยดักรุมจับนายสมศักดิ์หากเขากลับไปหาเมียน้อย มีอยู่คนหนึ่งถูกยิงกั๊ดจนไม่สบาย”

“วันที่จับตัวคนร้ายได้ พี่เขานั่งรถกลับมาจากต่างจังหวัด แล้วแมงก็ทำกับข้าวให้เขากิน เขากินเหมือนกับเขาไม่เคยเจอข้าวเลย ดูเขาหิวกันมาก นุ้ยก็เลยรู้สึกสงสารเขาแล้วก็ลำบากใจที่ทำให้เขาต้องลำบาก”

เมื่อเป็นผู้ผ่านพ้น

วันนี้ที่ผ่านพ้น

อย่างไรก็ตามกำลังใจจากคนในสังคม ก็เป็นส่วนสำคัญในการทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น

“หลังจากที่นุ้ยได้ไปออกรายการเจาะใจ ทำให้คนในสังคมเข้าใจนุ้ยมากยิ่งขึ้น เขาคงรู้สึกสงสารและเห็นอกเห็นใจ มีหลายคนโทรไปที่สถานีตำรวจบอกให้จับคนร้ายให้ได้ไวๆ บางคนก็โทรมาหาที่ร้าน ทั้งๆที่ไม่รู้จักกัน หลายคนเขียนโปสเตอร์มาให้กำลังใจ แต่มีอยู่ครอบครัวหนึ่งน่ารักมากเลย เขาส่งไปรษณียบัตรมา เขียนในใบเดียวกัน เขียนกันมาทั้งบ้านเลย”

นุ้ยบอกว่า กำลังใจที่เธอได้รับทำให้เธอดีขึ้นและสามารถที่จะใช้ชีวิตได้ตามปกติเหมือนกับบุคคลทั่วไป

“ตอนนี้เริ่มเข้าสู่สภาวะปกติแล้ว จากที่เมื่อก่อนเคยไปไหนมาไหนคนเดียว ไปทำงานกลับบ้านดึกๆ ก็เริ่มที่จะกลับไปทำแบบนั้นได้แล้ว แต่ก็มีอารมณ์ระแวงมากขึ้น เพราะครั้งหนึ่งนุ้ยเคยตกเป็นเหยื่อเพราะความไม่ระวังตัว ไม่คิดว่าเรื่องเลวร้ายจะเกิดขึ้นกับตัวเรา แต่เมื่อเหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นและเราไม่สามารถไปแก้ไขเหตุการณ์นั้นได้ เราก็ควรที่จะนำเหตุการณ์นั้นมาเป็นประโยชน์ต่อตัวเราให้มากที่สุด”

เธอบอกว่าสำหรับตัวเธอ เหตุการณ์นั้นสอนให้เธอรอบคอบและระมัดระวังมากยิ่งขึ้น จากที่ไม่เคยพกอาวุธก็หันมาพกอาวุธ จากที่เวลานั่งรถเคยมองแต่หน้าคนขับ เดี่ยวนี้ก็ต้องมองชื่อและจำทะเบียนรถแล้วจอดไว้ เธอยังบอกอีกว่า ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับเธอนั้น ทำให้เธอรู้ว่าเวลาที่กำลังตกเป็นเหยื่อนั้นควรทำอย่างไร และแม้ว่าเธอจะต้องตกเป็นเหยื่ออีกครั้งหนึ่งและครั้งนี้อาจจะไม่มีชีวิตรอด แต่การที่เธอได้จดชื่อคนขับและทะเบียนรถแล้วใส่ไว้ในกระเป๋า อาจจะเป็นหลักฐานที่สามารถทำให้คนอื่นคลี่คลายเหตุการณ์ได้

สำหรับการทำใจในเรื่องต่างๆ เธอบอกว่ามันเป็นไปทีละขั้นมากกว่า เป็นไปในแบบลักษณะค่อยเป็นค่อยไป ตอนแรกก็รับสายตาจากคนมองได้ก่อน จากนั้นก็ค่อยๆรับคำพูดของคนได้ บางครั้งเธอบอกว่าเธอถึงกลับเดินเข้าไปคุยกับคนที่มองเธออย่างสงสัยว่าจะใช่เธอหรือเปล่า และเมื่อเธอเดินเข้าไปหา เธอก็ได้รับความรู้สึกดี ๆ กลับมา เพราะพวกเขาได้ให้กำลังใจเธอ แต่การที่พวกเขาไม่เดินเข้ามาหาเธอนั้นเพราะพวกเขากลัวเธอจะเสียใจ

“บางครั้งการที่เราเข้าหาคน มันทำให้เราได้รู้ความรู้สึกว่าเขาคิดอย่างไรกับเรา บางทีมันอาจจะไม่เลวร้ายอย่างที่เราคิด เพราะความคิดของเราที่เราคิดว่าพวกเขาต้องคิดว่าเราโดนข่มขืนมันเหมือนกับหอกข้างแคร่แทงใจเราเอง แต่ในความจริงเขาอาจจะสงสารเราและเป็นห่วงความรู้สึกของเราถึงได้ไม่กล้าเดินเข้ามาหาเรา ดังนั้นการที่คนอื่นมองเราอาจไม่ได้แปลว่าเขาคิดไม่ดีกับเราเสมอไป”

ปัจจุบันในวันว่างจากการเรียนและการทำงาน เธอจะใช้เวลาอยู่กับบ้านอยู่กับแม่ ช่วยแม่อาบน้ำสุนัข เพราะที่บ้านของเธอเลี้ยงสุนัขไว้ประมาณ 20 กว่าตัว หรือไม่กี่จัดบ้าน แต่งบ้าน เธอบอกว่าเธอชอบแต่งบ้านเป็นชีวิตจิตใจ เดียวก็ย้ายโน้น เดียวก็เปลี่ยนนี่ สิ่งเหล่านี้ทำให้เธอมีความสุข

“ทุกวันนี้มีความสุขดี เพราะนุ้ยคิดว่าเราไม่สามารถย้อนเวลากลับไปได้ เราต้องทำวันนี้ให้ดีที่สุด ทำวันพรุ่งนี้ให้ดีกว่าวันนี้ เราชอดจากเหตุการณ์เลวร้ายนี้มาได้ ทำไมเราจะมีชีวิตรอดต่อไปอีกไม่ได้ ถ้าเรามัวไปกังวลถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นมาแล้ว มันไม่มีอะไรดีขึ้นแน่นอน อย่าไปนึกถอยหลังให้นึกถึงวันข้างหน้าว่าสิ่งดีๆ กำลังรอเราอยู่ หากเรานึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเรารอดมาแล้ว ก็จริงแต่มันจะทำให้เราเป็นทุกข์ เพราะมันมีแต่เรื่องที่ไม่น่าจดจำทั้งนั้นเลย อย่างนุ้ยนึกถึงแต่วันพรุ่งนี้ วันที่นุ้ยจะดำเนินชีวิตของตัวเองให้มีคุณค่าและก็ทำให้ดีกว่าทุกวันที่ผ่านมา”

อย่างไรก็ตาม เธอบอกว่าทุกวันนี้ก็ยังกลัวว่า หากผู้ชายคนนั้นได้ออกจากคุกแล้วเขาจะมาทำร้ายเธออีก ความกลัวที่มีต่อเขายังไม่จางหายไป เธอย้อนเล่าเรื่องให้ฟังถึงตอนที่ตัวผู้ต้องหาและหวางอยู่ในศาลว่า

“วันที่ต้องไปชี้ตัวที่โรงพัก นุ้ยรู้สึกแย่มากๆ สั่นมากเหมือนคนบ้าเลย ตอนแรกตำรวจเขาจะให้ชี้ตัวแบบชี้หน้าเลย แล้วเขาก็เอาถุงกระดาษมาเจาะตาเพื่อให้นุ้ยสวม แต่นุ้ยก็บอกเขาไปว่าหนูทำไม่ได้หรอกหนูกลัว แล้วตำรวจเขาคงเห็นสภาพของนุ้ยว่าสั่นมาก มือสั่น ปากสั่น พูดอะไรไม่ได้ เขาเลยเอาผ้ามาพันปากให้ ที่นี้พอต้องชี้ตัว ต้องเจอหน้าเขาเป็นครั้งแรกหลังจากที่เกิดเหตุ นุ้ยรู้สึกแย่มากๆ ปากซีด หน้าซีด เล็บเหลือง ตัวสั่นถึงขนาดที่ฟันกระทบกันเลย เพราะนุ้ยนึกถึงเหตุการณ์วันนั้นว่า เขาเป็นคนที่ตีเรา บีบคอเรา ต่อยเรา ตบหน้าเรา แล้วก็จะขับรถทับเรา ทั้งจะข่มขืนแล้วก็จะฆ่าเราทั้ง ทุกวินาทีที่เราอยู่กับเขาในวันนั้นเขาคิดจะฆ่าเราตลอด จึงเป็นความรู้สึกที่เลวร้ายมากสำหรับวันนั้น”

แต่เธอก็บอกว่าความรู้สึกกลัวในวันนั้นยังไม่เท่ากับวันที่เธอต้องไปพบกับเขาที่ศาล

“ห้องพิจารณาคดีที่จังหวัดนครปฐมเล็กมาก นุ้ยต้องไปนั่งรอหน้าห้องก่อนเพราะยังไม่ถึงเวลาและผู้ต้องหาที่ยังไม่มา นุ้ยนั่งก้มหน้ามองเท้าตลอด แล้วนุ้ยก็สะดุ้งเมื่อนุ้ยได้ยินเสียงไซ้ตรวจ ค่อยๆ ดึงไถ่ๆ เข้ามา นุ้ยไม่เงยหน้ามองเขาเลย เพราะนุ้ยกลัวมาก แล้วพอศาลเรียกพิจารณาคดี นุ้ยก็ต้องเข้าไปในห้อง เล่าเหตุการณ์ให้ศาลฟังใหม่ทั้งหมด โดยที่คนจะฆ่าเราก็นั่งอยู่ตรงข้าม มองตรงมาที่เรา”

เธอล้ำว่าตลอดระยะเวลาการให้การ เธอกลับไปหมดทุกอย่าง กลัวว่าคำให้การที่เธอให้ไปนั้นจะทำให้เขาผิดหรือไม่ เธอพูดจารดีทรมดีพอหรือยัง ถูกต้องตามที่เธอถูกกระทำมาหรือเปล่า มีส่วนไหนที่ตกหล่นไปแล้วจะทำให้เขาสามารถหลุดจากข้อหาได้ไหม เธอบอกว่าความรู้สึกในตอนนั้นเธอไม่เคยลืมเลย

แต่ถึงกระนั้นเธอก็บอกว่า เธอจะไม่ยอมให้ตัวเองจมอยู่กับความรู้สึกและเหตุการณ์เหล่านั้น เพราะชีวิตของเธอเพิ่งเริ่มต้นขึ้น มีบ้างเป็นบางครั้งที่เราเคยกังวลว่า เมื่อเธอเรียนจบไปแล้วจะไปสมัครงาน ชื่อของปารีชาติ เนียมหอม อาจยังอยู่ในใจของใครอีกหลายคน และเวลาที่ไปสัมภาษณ์งานแล้วเขาถามเธอว่า เธอใช้ผู้หญิงคนที่เป็นข่าวไหม เธอจะตอบคำถามเหล่านั้นอย่างไร เขาจะรังเกียจเธอไหม แต่สุดท้ายเธอก็บอกว่าหากใครไม่รับก็ไม่ใช่ไร เธอจะพยายามหาช่องทางทำมาหากินเอง เพราะหนึ่งในความฝันอันยิ่งใหญ่ของเธอก็คือ การมีธุรกิจเป็นของตัวเอง

คำแนะนำของเสียงที่อ้างอิงจากประสบการณ์

ข้อบอกเล่าและคำแนะนำเหล่านี้ เป็นสิ่งที่ได้มาจากเหตุการณ์ที่เธอต้องประสบและได้เผชิญมา เป็นการบอกเล่าประสบการณ์เฉพาะตัวที่เห็นแล้วว่าเมื่อได้พูดไปแล้วอาจจะมีประโยชน์ต่อบุคคลอื่นๆ ในภายภาคหน้า

เธอได้กล่าวถึงสื่อมวลชนว่า สื่อมวลชนควรจะเคารพสิทธิส่วนบุคคลของผู้ที่ตกเป็นข่าวให้มากที่สุด การที่สื่อมวลชนต้องการจะนำเสนอหรือต้องการทราบถึงข้อมูลต่างๆ ควรที่จะเข้าไปถามเจ้าของเรื่องและตกลงกันก่อนว่าจะลงข่าวในลักษณะไหน

เธอแสดงความเห็นว่า การที่มีสื่อคอยเสนอข่าวให้ประชาชนได้ทราบนั้นเป็นสิ่งที่ดีและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นการนำเสนอข่าวสาร สร้างความรอบรู้ และก่อให้เกิดความระมัดระวังภัยแก่คนในสังคมได้มากยิ่งขึ้น แต่การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์นั้น ควรที่จะนึกถึงผลกระทบและความรู้สึกของผู้ที่กำลังตกเป็นข่าวบ้าง เพราะพวกเขาเหล่านั้นยังคงต้องดำรงชีวิตอยู่ในสังคมนี้อีกต่อไป

“สิ่งที่สำคัญที่สุดในการนำเสนอข่าว ก็คือ ข้อเท็จจริง ข้อมูลจากการเขียนข่าวต้องเป็นข้อมูลที่ได้มาจากข้อเท็จจริงและได้รับการยินยอมจากผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ใช่มาจากความรู้สึกและปลายปากกาของนักข่าวแต่ละคน นี่ยุ่เชื่อว่านักข่าวทุกคนต้องผ่านการอบรมมาแล้วว่าการเป็นนักข่าวที่ดีนั้นเป็นอย่างไร จรรยาบรรณสำหรับนักหนังสือพิมพ์นั้นมีอะไรบ้าง”

สุดท้ายเธอได้ฝากถึงนักสื่อสารมวลชนทุกคนไว้ว่า จรรยาบรรณของวิชาชีพนั้นมีไว้ให้ปฏิบัติตาม ควรจะท่องและจำให้ขึ้นใจ และคิดเสมือนว่ามันคือกฎหมายที่ทุกคนในสังคมต้องปฏิบัติตาม

สำหรับในส่วนของภาครัฐนั้น เธอได้วอนให้เจ้าหน้าที่ของรัฐได้ปฏิบัติหน้าที่ให้สมกับการเป็นที่พึ่งของประชาชน

“อยากจะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานต่างๆทำงานให้จริงจังกันมากกว่านี้ อย่างเช่น สถานีตำรวจ เวลาจับเรื่องแล้วให้ติดตามคดีให้ด้วย ไม่ใช่จับพอรับแจ้งเซ็นชื่อเสร็จก็ปิดแฟ้มเรื่องก็จบ ไม่ยอมติดตามเลยว่าเรื่องเกิดขึ้นได้อย่างไร ต้องรอให้ผู้เสียหายมาตามเรื่องเป็นครั้งที่ 2 ถึงกระตือรือร้น”

นอกจากนี้เธอยังบอกอีกว่า ไม่รู้ว่าตำรวจเมืองไทยเป็นอะไร ถ้าเกิดว่าเรื่องไม่ดังก็ไม่สนใจ และจะให้ความสนใจมากถ้าเรื่องนั้นเกิดเป็นข่าวดังขึ้นมา โดยที่สามารถสังเกตได้อย่างชัดเจนเลยว่า การที่ตำรวจเข้ามาให้ความสนใจนั้นต้องมีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้อง ถ้าไม่ใช่เรื่องของชื่อเสียงก็เป็นเรื่องของเงินทอง เธอบอกว่าการที่ประชาชนกำลังได้รับความเดือดร้อนแล้วเข้าไปขอความช่วยเหลือจากตำรวจซึ่งถือเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ในสังคมนั้น แต่กลับต้องนำเงินไปให้เพื่อคดีจะได้เร็วขึ้น คนที่เดือดร้อนต้องเอาเงินไปช่วยคนที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือประชาชนโดยตรงนั้น เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วหรือ

และสุดท้ายสำหรับสังคม เธอได้ฝากคนในสังคมไว้ว่า

“การแสดงความรู้สึกและความคิดที่ดีๆจากคนในสังคมจะเป็นกำลังใจให้คนที่ถูกระงับสามารถยืนอยู่ได้ บางครั้งคำพูดแค่ 10 พยางค์ สามารถเปลี่ยนความคิดของคนที่จะฆ่าตัวตายให้กลับมาใช้ชีวิตใหม่ แล้วดำเนินชีวิตมีครอบครัวที่อบอุ่น แล้วก็ประสบความสำเร็จได้ด้วย”

การที่ได้มีโอกาสรู้จักนุ้ยและการที่ได้ไปคุยกับเธอ ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าเธอเข้มแข็งขึ้นทุกครั้งที่เราพบกัน เพราะเธอไม่พยายามที่จะเอาเรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอเก็บมาคิด ด้วยเหตุผลที่เธอบอกกับผู้วิจัยเองว่า “อนาคตยังอีกยาวไกล”

แม้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จะเป็นเสมือนบาดแผลที่ไม่อาจลบเลือนไปจากใจของเธอได้ แต่ความรัก ความอบอุ่น และความเข้าใจจากคนใกล้ชิดเป็นตัวเพิ่มพลังใจและคือกำแพงใจอันแข็งแกร่งที่ได้พาเธอฝ่าข้ามความทุกข์หมองหม่นในโลกสีเทา ไปสู่โลกแห่งแสงสว่างและความหวัง และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ

บาดแผลบางอย่างอาจฝากรอยไว้ในความทรงจำอันลึกเร้น แต่ธาตุของความแข็งแกร่งแห่งหัวใจเพศแม่จะนำพาเธอก้าวไปสู่โลกกว้างได้อย่างมั่นใจ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเธอจึงเป็นเพียงฝันร้ายที่ผ่านเลยไป มิได้เป็นตราบาปที่กัดกร่อนชีวิตทั้งสิ้นทั้งหมดของเธอแต่ประการใด แม้ว่าเธอจะเคยตกเป็น “เหยื่อ” ของใคร แต่ตัวตนของเธอทำให้เรารู้ได้อย่างหนึ่งว่า อย่างน้อยเธอก็ไม่เคยตกเป็น “เหยื่อ” ของหัวใจตัวเอง

ตัวอย่างข่าว

กรณีศึกษาที่ 4

(นางกัญญา ศรีปราณ ฆ่าสามี)

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เด็กน้อย
พบนายกา
กชีวิตแม่
งไหลหลังสู
นองกตัญญ
แม่พันคุณ
ประชาสง
ระห์ - อัย
มตธุรกิจเอก
ไปเยี่ยมแม่
ชาลูกกรรรา
กฤษ
มขอพบ
จะบอกว่า
ขอทานมา
คืน"

(อ่านต่อหน้า 13)

เมื่อวันที่ 7 กันยายน มติชนร่วมกับองค์กรต่างๆ นำ 2 เด็กน้อยไปเรียนจำอาชญากรรมเพื่อหาทาง
ช่วยเหลือมารดาซึ่งถูกคังขังห่างจากคนตาย

ช่วยแม่

เมื่อวันที่ 7 กันยายนที่ผ่านมา "มติชน" นำเด็กชายกฤษฎา ศรีปราวน์ และเด็กชายภูษะธม ซึ่งได้อ่านหนังสือเรื่องเรียนถึงนายแพทย์รัฐมนตรีให้ช่วยนางกัลยา หวานกลุ่กทำให้พ้นโทษจากคดีฆ่าคนตาย จากบ้านแก่งสาม เชนบางขุนเทียน เพื่อให้เด็กชายทั้งสองเข้าหน้าที่จากกรมประศาสน์และการศึกษา เพื่อหาทางช่วยเหลือต่อไป

นางภูษะธม บ้านที่เด็กชายทั้งสองอาศัยอยู่นั้น อยู่ถนนกฤษฎา ศรีปราวน์ ชายของเด็ก มีเนื้อที่ ๓ ไร่เศษ ปลูกผลไม้หลายชนิด สภาพโกลีโกลีโกลี ฝาบ้านทำจากป้ายโฆษณาที่เก่าลึงๆ ไม่มีหน้าต่าง มีเพียงประตูแคบๆ ที่ใช้เป็นทางเข้าออก มีตู้เหล็กกับตู้ไม้เก่าๆ ฝาผนังภายในมีรูปภาพที่เก่าคร่ำครวีสลักไว้ หลังหนึ่ง และตู้เหล็กของวางไว้ข้างที่นอนที่ปูหนังหนาๆ ฝาผนังภายในทาสีขาวๆ ปกติแม่ของเด็กทั้งสองได้ทำงานรับจ้างมาจุนเจือ เพราะเป็นอาชีพขายผลไม้ ฤกษ์ใดมีทุเรียนก็เอาทุเรียนไปตัด หางแม่เด็กอยู่ไม่ติดคุก เด็กชายทั้งสองและแม่ลำบากเช่นนี้ ตอนที่เด็กชายกฤษฎาก็มีงาน เวลาไปทำงานก็เอาของไปด้วย ๓-๔ ชิ้น ตนเองก็ต้องไปขายกล้วยทอดที่ตลาดบ้าน มีรายได้วันหนึ่งไม่ถึง 100 บาท และของขายของยายมาอยู่ด้วย และหารายได้ด้วยตัวเองของเก่ามาขายพอให้ได้เงิน

แต่ไม่ได้เรียนหนังสือสงสารอยากจะให้แม่เขาไปทำงาน พึ่งจะไปเยี่ยมแม่เขาว่า พ่อเห็นยายป่วยนอนทุกครั้งก็ไปเยี่ยม ผ่ากให้ดูแลลูกทั้ง ๒ คนก็คิดถึงแม่ โดยเฉพาะคนเล็ก บางวันนางกฤษฎากล่าว

แม่บ้านว่า ขณะที่ไปถึงบ้านของเด็ก ยายได้เดิน ก่อนกินข้าวเด็กชายถูการตี วิชา ๓ วัน พ่อที่กระตือรือร้นฆ่าบ้านแล้วท้องอะไร ๓ วัน พ่อคอยเอาไว้เคียงสาออกมาว่า "ขอให้แม่ไปทำงานจะได้มีแม่ก่อนนอนทุกวัน" ๓ วัน ๑.๐๐ น. ผู้สื่อข่าวได้พาเด็กชายทั้งสองไปปรึกษา เพื่อพบกับนางวิสา เบญจจะมัน ผู้ดูแลโครงการสวัสดิภาพเด็ก และนางอัญชลี ภัทราภาสการสงเคราะห์เด็กและบุคคลวัยรุ่น จากกรมประศาสน์และการศึกษา รวม 5 คน เพื่อขอประวัติความเป็นมาของเด็กชายทั้งสอง และขอคำตอบคำถามด้วยความฉลาดในข้อสงสัยเป็นข่าวไปแล้ว

นางวิสา กล่าวว่า การช่วยเหลือในส่วนของการศึกษา จะต้องตรวจสอบก่อนว่าเด็กมีผู้ปกครองหรือไม่ เด็กชายทั้งสองพักอาศัยอยู่กับยาย ไม่สามารถส่งเคราะห์ในรูปการให้รายได้แก่เด็ก ๒ บาทต่อคน และช่วยในเรื่องเรื่องอุปโภคบริโภค ประกอบอาชีพให้ยาย รวมถึงเรื่องการให้เพราะอยากให้เกิดได้เรียนต่อ อย่างไรก็ตาม จะคุยกับนางกฤษฎา ยายของเด็กทั้งสอง เพื่อให้ช่วยเหลือในรูปแบบใด

นางวิสา กล่าวว่า การที่เด็กได้พบเห็นพ่อแม่ทะเลาะทุบตีกันต่อหน้าจะส่งผลกระทบจิตใจเด็ก ทำให้เด็กกลัวว่าจะทำให้เด็กมีอาการเศร้าใจ เพราะสงเคราะห์จึงจะประสานกับจิตอาสาเพื่อทำการรักษาบำบัดต่อไป เมื่อวันที่ ๑๕ น. นายวิเศษ วิไลทิตานันท์ อธิการบดีของทางกฎหมาย สำนักงานคุ้มครองสิทธิมนุษยชนแห่งประเทศไทย (สทช.) พร้อมด้วยกรรมการผู้จัดการ เลขาธิการคณะกรรมการ

สงเคราะห์เด็กทั้งสอง เพื่อให้ความเป็นธรรมที่สุด กล่าวได้ว่า สทช.เป็นหน่วยงานที่ค่อนข้างใหม่มีผลโดยให้คำปรึกษาด้านกฎหมายแก่ และจะมีการประสานงานกับหน่วยงานที่รับผิดชอบของเด็กชายทั้งสองนี้หลังจากที่ได้ประสานส่งเคราะห์เพื่อทราบข้อเท็จจริงแล้ว แต่โดยข้อจำกัดของกฎหมาย การฟ้องคดีของนางกัลยาหรือไม่นั้น ตนไม่สามารถเป็นการก้าวล่วงอัยการที่ดำเนินคดีอยู่ แต่ตนมีนโยบายว่าการส่งฟ้องนั้นจะขึ้นกับอัยการจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือไม่ ทั้งนี้

ไม่ต้องห่วง ผู้ต้องหาจะต้องได้รับความช่วยเหลือให้พนักงานสอบสวนเร่งสรุปสำนวน

ส่งอัยการโดยเร็ว" นายสมพงษ์กล่าว หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่กรมประศาสน์และการศึกษาได้ประสานงานกับกฤษฎาและภูษะธม เรือนจำคลองเปรม เพื่อขอให้นำเด็กชายทั้งสองไปเยี่ยมนางกัลยา และสอบถามรายละเอียดเพื่อให้ความช่วยเหลือต่อไป โดยคณะของเจ้าหน้าที่ได้เห็นทางถึงเรือนจำคลองเปรมเวลาประมาณ 14.00 น.

นางอุไร เจริญจิตติ ผู้อำนวยการกฤษฎากล่าวว่า ก่อนหน้านี้นางกัลยาได้เขียนคำร้องให้กรมราชทัณฑ์ดำเนินการบวชเด็กชายกฤษฎาซึ่งต้องการบวช โดยตนได้ติดต่อวัดเขมาภิรตารามไว้เพราะภายในวัดมีโรงเรียนอยู่ด้วย อย่างไรก็ตาม เด็กชายกฤษฎาต้องการให้องค์อาศัยอยู่ด้วย ขอเปลี่ยนเป็นวัดสวนแก้ว ขณะนี้กำลังประสานงานกับลุงและแม่ของเด็กว่าจะตัดสินใจอย่างไร หากกรมประศาสน์และการศึกษาจะเข้ามาช่วยเหลือก็จะโอนเรื่องให้โดยการรวบรวมประวัติและคำร้องเรียนต่างๆ

หลังจากนั้นนางอุไร ได้หันไปถามเด็กชายกฤษฎา ว่า ถ้าพบนายรัฐมนตรีแล้วจะพูดอย่างไร เด็กชายกฤษฎากล่าวทันทีว่า "ผมจะบอกท่านว่าผมเป็นขอทาน มาขอแม่ผมคืน"

หลังจากนั้นทางกฤษฎาและภูษะธมได้พาเด็กทั้งสองไปเยี่ยมนางกัลยาเป็นกรณีพิเศษ ในห้องเยี่ยมซึ่งมีตำรวจยืนระหว่างนักโทษและผู้มาเยี่ยม ปรากฏหลังจากที่ทั้งสองฝ่ายพูดหน้ากันก็ถวิลว้างเจ้าทักกันทันที โดยนางกัลยานำศาลโหล่นราศีสวดเวลา ที่คุยกับลูกชายทั้งสอง และตอบคำถามของเจ้าหน้าที่กรมประศาสน์และการศึกษา โดยเด็กชายกฤษฎาได้นำหนังสือพิมพ์ "มติชน" มาชี้ข่าวที่ตนไปร้องเรียนนายกรัฐมนตรีนับแต่ดู ยิ่งทำให้นางกัลยาร้องไห้มากขึ้น และพูดว่าไม่รู้เลยเรื่องที่ลูกไปร้องเรียนนายกฯ

นางกัลยากล่าวว่า นายบุญนาค ผู้ชายซึ่งเป็นสามีของตนนั้น ดิฉันมาและชอบหาเรื่องทุบตีตนและลูกตลอดเวลา จนต้องย้ายบ้านหนีเป็น 10 แห่ง แต่นายบุญนาคก็ตามเจออีก ก่อนเกิดการฆ่ากันตายตนได้เดินทางไปบริษัทขนส่ง จำกัด ยังไม่ทันพูดอะไรนายบุญนาคก็จะเข้ามาทำร้าย ตนจึงหนีมาตั้งจากกระเป๋าน้ำแดง และจูลมูกันไว้ตัวอีกครั้ง นายบุญนาคก็ถือคอก

ผู้สื่อข่าวถามนางกัลยาว่า เวลาที่ต้องการอะไรมากที่สุด นางกัลยากล่าวว่า ต้องการออกไปเลี้ยงลูก ดูแลด้วยตัวเอง เพราะที่ผ่านมา 3 คนแม่ลูกไม่เคยแยกจากกัน นอนด้วยกันตลอด ไม่ได้นอนด้วยกัน 2 เดือนแล้วตั้งแต่วันเกิดเหตุ

"ตั้งแต่วันนั้นยังไม่ได้ปล่อยขริวลูกเลย ห่วงสภาพจิตใจของลูกมาก เพราะเขาอยู่ในเหตุการณ์วันที่พ่อเขาตายด้วยเห็นแต่เลือด เต็มไปด้วยเลือด แค่งงหวางหัวและกดดันมาก ชีวิตหนูมีแค่สองคนเท่านั้น ไม่มีใครอีก ออกจะออกไปดูแล" นางกัลยากล่าวด้วยน้ำตานองหน้า

จากการที่ "มติชน" ได้เสนอข่าวของเด็กชายทั้งสอง ปรากฏว่ามีผู้โทรศัพท์เข้ามาขังกองบรรณาธิการเพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กชายทั้งสองตลอดเวลา โดยนายอุกฤษ มงคลนาวิน แห่งสำนักงานทนายความพร้อมจะให้ความช่วยเหลือในแง่การดำเนินคดีและการประกันตัว ในกรณีที่ไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรใดให้ความช่วยเหลือ

นอกจากนี้นายบรรณพ ธนะเรื่อง ได้แจ้งว่าหากเด็กชายกฤษฎาจะบวชเณร ทางบริษัทชินวัตร กรุ๊ป พร้อมจะช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่ายทั้งหมด

ทัศนีย์ อุ้ม 2 หนูน้อยยกตัณญ์ ใช้ตำแหน่ง 'ส.ส.' ประกันแม่

“ชวน หลีกภัย” เป็นห่วง 2 หนูน้อย
นักกตัณญ์ บุกทำเนียบขอกทานชีวิตแม่
ออกจากคุก ส่ง สู้ทัศนีย์ เงินหมั้น รับ
ภาระแทน รมช.มหาดไทยประกาศช่วย
เหลืออย่างดีที่สุด จี้ผู้บัญชาการเรือนจำ
ให้ดูแล พร้อมยื่นแนวศึกษาแนวทางใช้
ว่า ขอใช้ตำแหน่ง ส.ส.ประกันตัว
(อ่านต่อหน้า 4)

ต่อจากหน้า 1

ทัศนีย์

ที่ทำเนียบรัฐบาลเมื่อเวลา 10.00 น. วันที่ 9 กันยายน ที่ห้องรับเรื่องรวารว่องทุกขมีการประชุมประสานงานระหว่างสำนักงานอัยการสูงสุด กรมประชาสัมพันธ์ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี หนังสือพิมพ์ มติชน เพื่อหาทางช่วยเหลือค.ช.กฤษฏา ศรีปราวน์ และ ค.ช.ณัฐการ์ดี หวานระเอม 2 พี่น้องอายุ 13 ปี และ 3 ปี ตามลำดับซึ่งกำลังติดขังเนื่องจากนางกัลยา หวานระเอม ซึ่งเป็นมารดาถูกคุมตัวอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงกลาง บางเขน ในชั้นตอนฝากขังด้วยข้อหาฆ่านายบุญนาค หวานระเอม สามเวิ้ว 53 ปีเสียชีวิต ทั้งนี้ตัวแทนฝ่ายสำนักงานอัยการนำโดยนายสมพงษ์ สุวรรณภักดี เลขาธิการสำนักงานคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน (สทศ.) ส่วนกรมประชาสัมพันธ์ นำโดย น.ส.สาภาภักดิ์ คุนิษฐ์ ผู้อำนวยการกองสงเคราะห์เด็กและบุคคลวัยรุ่น นางวิสา เบญจมาภรณ์ ผู้อำนวยการกองคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ในการประชุมครั้งนี้ หนังสือพิมพ์ มติชน ได้ไปนำเด็กทั้งสองจากบ้านชายเขตบางขุนเทียนมาเข้าร่วมด้วย

เมื่อเริ่มต้นประชุม นายเกษม อุณหะสุวรรณ รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้กล่าวขอบคุณกรมประชาสัมพันธ์และสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ได้ร่วมมือด้วยดีหาทางช่วยเหลือเด็กทั้งสอง ได้หารือกับนายอวัช วิชัยดิษฐ เลขาธิการนายกฯ มีความเห็นว่าการช่วยเหลือจะเน้นด้านมนุษยธรรม ในส่วนของคดีก็ว่าไปตามกระบวนการและขั้นตอนและว่านายกรัฐมนตรีคิดภารกิจต้องไปจังหวัดสมุทรสงครามแต่ได้กราบเรียนให้ทราบเรื่องแล้ว

“นายกฯ แสดงความห่วงใยโดยเฉพาะความกตัญญูที่เด็กมีต่อแม่ ทำนายนายกฯ เห็นอยู่” นายเกษมกล่าว พร้อมกับแจ้งว่าอีกสักครู่ นายสุทัศน์ เงินหมื่น รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยจะมาร่วมประชุมและพบกับเด็กทั้งสอง

การประชุมดำเนินไปอีกเพียงเล็กน้อยโดยตัวแทนกรมประชาสัมพันธ์และสำนักงานอัยการสูงสุดราย-

งานการช่วยเหลือเด็ก นายสุทัศน์จึงเข้ามาในห้อง เมื่อพบกับเด็กนายสุทัศน์เข้าไปจับและโอบกอดพร้อมกับอุ้มเด็กคนเล็กด้วยความเอ็นดูและเมตตา

นายสุทัศน์กล่าวกับที่ประชุมว่า นายกฯ เป็นห่วงเด็กทั้งสองมาก จะหาทางช่วยเหลืออย่างดีที่สุด คนจะสั่งการไปยังผู้บัญชาการเรือนจำให้ดูแลนางกัลยา การประกันตัวมีระเบียบเปิดช่องว่า ส.ส.สามารถใช้ตัวเองขอประกันตัวได้ คนจะไปถามเรื่องและจะหาทางประกันตัวให้กับนางกัลยา

หลังจากนายสุทัศน์กลับไปแล้ว ตัวแทนส่วนราชการต่างหารือกันถึงการช่วยเหลือ ในส่วนของอัยการได้ทำการสอบปากคำผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ตัวแทนหนังสือพิมพ์มติชน, เด็กชายทั้งสอง, นางจุฑาทิพ เกษมศรี ณอยุธยา ผู้ซึ่งเคยรับอุปการะเด็กทั้งสองประมาณ 7 วัน ช่วงที่นางกัลยาถูกคุมขัง และนายอนุวัฒน์ พงศ์ปริญญากุล ทนายความที่นางจุฑาทิพจัดหาเพื่อช่วยเหลือทางคดีแก่นางกัลยา ฯลฯ

จากนั้นเจ้าหน้าที่จากกรมประชาสัมพันธ์ และสำนักงานอัยการสูงสุดได้นำตัวเด็กทั้งสองเดินทางไปยังบ้านพักของยาย เจตมาจุนเทียนเพื่อดูสภาพอีกครั้ง และสอบถามยายถึงความป็นอยู่ต่าง

มติชน , 10 กันยายน 2537

อัยการใช้อำนาจป.วิ.อาญา ให้ปล่อยตัวแม่'ลูกกตัญญู'

2 เด็กกตัญญู

"กัญญา หวานชะเอม" แม่ค้าผลไม้คดีฆ่าสามีร้ายให้เฒ่าเข้ากอดลูกหลังถูกปล่อยตัวจากทัณฑสถานหญิงเป็นการชั่วคราวตามหมายศาล หลังจากพนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลให้ปล่อยตัวเพราะเชื่อผู้ต้องหาไม่หลบหนี เผยอัยการใช้อำนาจตามกฎหมาย ป.วิ.อาญาเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ (อ่านต่อหน้า 13)

วันที่ 14 กันยายนนี้ เจ้าหน้าที่ทัณฑสถานหญิง บางเขน ได้ปล่อยตัว นางกัญญา หวานชะเอม อายุ 37 ปี อาชีพแม่ค้า ผู้ต้องหา นายบุญธรรม หวานชะเอม สามีถึงแก่ความตายออกจากการทัณฑสถานหญิงตามหมายศาล

นางกัญญาได้รับการปล่อยตัวออกจากที่กักขังบนหน้าลูกชายสองคนคือ ด.ช.กฤษฏา ศรีอายุ 13 ปีและ ด.ช.ณัฐกรศักดิ์ หวานชะเอม ได้เข้าไปโอบกอดและร่ำไห้ด้วยความดีใจที่ "พร้อมกับขอบคุณ" นางจุฑาทิพย์ เกษมศรี ที่เคยรับเอาลูกสองคนไปช่วยเลี้ยงดูอยู่ประจำที่ในระหว่างที่นางกัญญาถูกคุมขังใหม่

นางกัญญาขอบคุณ นายอนุวัฒน์ พงษ์ปรีดิฎฎากุล พนักงานที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือและดำเนินการเกี่ยวกับฝ่ายต่างๆ โดยไม่คิดค่าจ้างใดๆ ทั้งสิ้น หนังสือพิมพ์ "มติชน" ที่เสนอข่าวมาตลอดทุกทั้งสอง

ศาลคดีมีหมายให้ปล่อยตัวนางกัญญาสืบจากเมื่อบ่ายวันกันที่ศาลอาญา นายสมพงษ์ อดิศัย อัยการพิเศษทำหน้าที่เลขาธิการคณะผู้บริหารสำนักงานคุ้มครองสิทธิเสรีภาพพระมหากษัตริย์ พนักงานอัยการสูงสุด เผยว่า พนักงานอัยการอาญา ได้นำคำร้องขอให้ปล่อยตัวนางกัญญาผู้ต้องหาในนามนายบุญธรรม หวานชะเอม ถึงแก่ความตายเมื่อเช้านี้ เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2537 โดยยื่นคำร้องตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา 72 (2) เป็นครั้งแรกที่ใช้กฎหมายให้ขอปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราว

นางกัญญาบอกว่า ศาลได้รับคำร้องแล้วได้สวนผู้ต้องหาผลว่า เชื่อว่าเมื่อปล่อยไปแล้วผู้ต้องหาจะหนี และไม่มีเหตุเชื่อว่าจะเข้าคุก

นางกัญญาในคดี ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นสมควรจึงได้ออกหมายปล่อยไปเมื่อเวลา 11.00 น. ในครั้งแรกที่มีการบัญญัติมาตราใหม่และศาลใช้อัยการไม่เคยใช้วิธีนี้มาก่อน

นางกัญญาได้รับเงินหมื่น รถมขมาหาดไทย ได้เดินจะไปกับผู้ต้องหาโดยใช้ตำแหน่งทางราชการที่พัชรี แต่เมื่อมาถึงก็ได้รับรายงานจากอัยการยื่นคำร้องจนศาลปล่อยตัวแล้วนางกัญญาจึงดำเนินการดำเนินการ และได้แถลงว่าพนักงานอัยการยื่นคำร้องจนได้การปล่อยตัวแล้ว ส่วนด้านคดีขอให้พนักงานอัยการได้ใช้ดุลพินิจว่าจะดำเนินการอย่างไร ซึ่งเป็นคนละส่วนกันระหว่างปล่อยตัวแม่จรรยาภรณ์ อัยการพิเศษประจำกรมพนักงานอัยการ กองคดีอาญากล่าวว่า พนักงานอัยการได้ตรวจสำนวนแล้วได้สั่งให้พนักงานสอบสวนเพิ่มเติม แต่เห็นว่าไม่จำเป็นต้องขอหมายให้ระหว่างสอบสวน และผู้ต้องหาไม่มีเหตุหลบหนีหรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลัก

ดีใจ

นางกัญญา หวานชะเอม ได้รับการปล่อยตัวจากทัณฑสถานหญิงลาดยาวตามคำสั่งศาลเมื่อค่ำวันที่ 14 ก.ย. หลังจากอัยการยื่นคำร้องกำลังกอดจูบ 2 ลูกชายด้วยความดีใจ สำเนา นางกัญญาต้องขอหาแม่สามีเสียชีวิต

ร.ต.วิศิษฐ์ โลหิตนาวี อัยการพิเศษฝ่ายช่วยเหลือทางกฎหมาย เปิดเผยว่า นับว่าเป็นคดีแรกที่พนักงานอัยการได้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้

ร.ต.วิศิษฐ์กล่าวว่า กรณีนางกัญญาได้รับความสนใจจาก นายคดี ณ นคร รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทนอัยการสูงสุดเป็นพิเศษ โดยมีคำสั่งให้พนักงานอัยการผู้รับผิดชอบคดีนี้สั่งให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิดเท่าที่สามารถทำได้เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกล่ามทาเพื่อพิสูจน์ว่าได้กระทำ ความผิดตามที่ถูกล่ามทาจริงหรือไม่ รวมทั้งให้ตรวจ สอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ตาย ความเป็นมาแห่งชีวิต และความประพฤติอันเป็นอาชญาของผู้ต้องหา และยัง

สั่งว่าก่อนสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีให้พนักงานอัยการผู้รับผิดชอบสำนวนปรึกษาหารือกับนายคดีก่อน

นางกัญญากล่าวว่า รู้สึกดีใจอย่างสุดซึ้งจนพูดอะไรไม่ถูก ระหว่างถูกคุมขัง 2 เดือนเศษคิดถึงแต่ลูกงอนกินข้าวไม่ลง ห่วงลูกคนเล็กกลัวจะเป็นอันตรายถูกรวดชน ขอขอบคุณทุกคนทุกส่วนราชการที่ช่วยเหลือให้ตนได้รับการปล่อยตัวออกมาในระหว่างการสอบสวน

มติชน , 15 กันยายน 2537

กรณีศึกษาที่ 4 ตารางบันทึกข้อมูล

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณกัญญา ศรีปราณ ฆ่าสามี	วันที่ 7 กันยายน 2537	มติชน	เด็กชายกฤษฎา ศรีปราณ และน้องชาย ได้ไปที่ ทำเนียบรัฐบาลเพื่อขอพบ นายชวน หลีกภัย นายกรัฐ มนตรี เพื่อขอให้ช่วยเหลือ มารดาที่ถูกคุมขังอยู่ใน เรือนจำ ในข้อหาฆ่าคน ตาย	เด็กชายกฤษฎา ศรีปราณ อายุ 13 ปี พร้อมเด็ก ชายนิรฐการต์ หวานชะเอม น้องชายต่างบิดา เดินทางไป ทำเนียบรัฐบาล เพื่อขอพบนายก รัฐมนตรี ให้ช่วย เหลือมารดา คือ นางกัลยา หวาน ชะเอม ที่ถูกคุม ขังอยู่ในเรือนจำ ลาดยาวในข้อหา ฆ่านายบุญนาค หวานชะเอม สามีตาย โดย เจตนา	เด็กชายกฤษฎา เล่าว่าระยะหลัง ประมาณ 6 เดือนที่ผ่านมา นายบุญนาค พ่อ เลี้ยงเริ่มสูบบุหรี่ ทำให้เกิด อาการคลื่นคลั่ง จากนั้นมัก ทะเลาะและทุบตี นางกัลยาเป็น ประจำ ในวันเกิด เหตุนางกัลยาได้ โทรศัพท์ไปหา นายบุญนาคยังที่ ทำงานสถานีชน สงหมอชิต เพื่อ นัดหมายชวนไป เที่ยว แต่เมื่อไป ถึงนายบุญกำลัง เมายาฆ่าเมื่อ เห็นหน้านาง กัลยาก็ตรงจะ	ระหว่างที่นาง กัลยาติดคุก ต.ช. กฤษฎาและน้อง ได้ย้ายมาอยู่กับ ยาย และ พยายามช่วย เหลือแม่ออกจาก ห้องขัง รวมไปถึง การที่ ต.ช. กฤษฎา และน้อง ต้องออกจากโรง เรือนแล้วมารับ จ้างล้างจานหา เงินเลี้ยงน้อง	ในข่าวไม่ปรากฏ ปฏิกิริยาจาก ฝ่ายใด ๆ เพราะ เป็นการรายงาน ข่าวโดยการ สัมภาษณ์เด็ก ชายกฤษฎา	-	พาดหัวข่าว	รายละเอียด
								พาดหัวข่าว	รายละเอียด	
								พาดหัวข่าว	รายละเอียด	

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื้อ	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
					เข้าทำร้ายนาง กัลยา จึงได้ใช้ มีดปอกผลไม้ใน กระเป๋าแทงออก ไปเพื่อป้องกันตัว ถูกนายบุญนาค เสียชีวิตระหว่าง นำส่ง รพ.					

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (มติชน , 7 กันยายน 2537)

เนื้อหาของข่าวให้รายละเอียดของเหตุการณ์และเน้นภูมิหลังของเหตุการณ์อย่างละเอียด โดยหนังสือพิมพ์ได้เล่าเรื่องผ่านคำพูดของเด็กชายกฤษฎา เพราะเด็กชายกฤษฎา (13 ขวบ) ได้พาน้องชาย (เด็กชายณัฐการ์ต 3 ขวบ) มาขอเข้าพบนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี เพื่อขอให้ช่วยเหลือนางกัญญา ศรีปราณ ผู้เป็นมารดา (ในข่าวยังใช้ชื่อเดิมว่า นางกัลยา หวานชะเอม) ซึ่งในขณะนี้ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำลาดยาว ในข้อหาฆ่าคนตาย

“เด็กชายกฤษฎา ศรีปราณ อายุ 13 ปี พร้อมเด็กชายณัฐการ์ต หวานชะเอม อายุ 3 ขวบ น้องชายต่างบิดา ได้เดินทางไปทำเนียบรัฐบาลเพื่อขอเข้าพบนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี เพื่อร้องเรียนขอให้ช่วยเหลือ นางกัลยา หวานชะเอม มารดา ผู้ซึ่งถูกคุมขังในเรือนจำลาดยาว ข้อหาฆ่าคนตาย...”

จากนั้นหนังสือพิมพ์ได้เล่าถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นผ่านภูมิหลังของเหตุการณ์จากคำพูดของเด็กชายกฤษฎาอย่างละเอียด

“เด็กชายกฤษฎาเล่าว่า แม่ของตนมีอาชีพขายผลไม้ที่ห้างพาด้า ปิ่นเกล้า และทำข้าง ส่วนพ่อทำงานที่สถานีขนส่งตลาดหมอชิต พ่อและแม่ทะเลาะกันเป็นประจำ เนื่องจากพ่อติดยาม้า ชอบทุบตี ชอบทำร้ายแม่ จนกระทั่งแม่ทนไม่ไหวเคยขอฟ้องหย่าแต่พ่อไม่ยอม ไม่เพียงแต่พ่อจะทุบตีแม่เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงตนและน้องชายด้วย แม่ได้รับบาดเจ็บหลายหน...ต่อมาตนและครอบครัวได้นัดจะไปเที่ยวกันในวันหยุด โดยนัดกับพ่อไว้ที่สถานีขนส่งหมอชิต แต่เมื่อไปถึงพบพ่อเมายาม้าอยู่และพยายามจะเข้ามาทำร้ายตบตีแม่อีก แม่จึงหนีบมีดปอกผลไม้ออกมาใช้ป้องกันตัว แต่ปรากฏว่าไปแทงถูกพ่อเสียชีวิต แม่จึงต้องถูกตำรวจจับและขณะนี้ถูกจำคุกในเรือนจำลาดยาว ...”

เมื่ออ่านรายละเอียดในส่วนนี้ ที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอแล้วนั้น ผู้อ่านจะรู้สึกเห็นใจและสงสารนางกัญญา ผู้เป็นมารดาของเด็กทั้งสองมาก เพราะจากรายละเอียดของภูมิหลังที่ข่าวได้รายงานนั้น นายบุญนาค หวานชะเอม ผู้เป็นสามี ไม่ได้ทำหน้าที่ของสามีและพ่อที่ดีเลย ประกอบกับการที่นายบุญนาคได้ทำร้ายร่างกายนางกัญญา นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ได้เล่าถึงพฤติกรรมของนายบุญนาคเพื่อชี้ให้เห็นถึงการประพฤติปฏิบัติที่ไม่ดี รวมไปถึงเล่าซ้ำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า

“ระยะหลังประมาณ 6 เดือนที่ผ่านมา นายบุญนาคเริ่มสูบบุหรี่ โดยใช้ยาม้าประมาณ 10 เม็ดต่อในกระดาดแล้วเผาไฟ มีหลอดพลาสติกสูบควันเข้าไปในปาก เมื่อสูบนานเข้าทำให้เกิดอาการคั่งคั่งคั่ง จากนั้นมักทะเลาะและทุบตีนางกัลยาเป็นประจำ จนวันเกิดเหตุนางกัลยาได้โทรศัพท์ไปหานายบุญนาคยังที่ทำงานที่สถานีขนส่งหมอชิต เพื่อนัดหมายชวนไปเที่ยว จากนั้นได้เดินทางไปหาตามนัดพร้อมลูกทั้งสองคน แต่เมื่อไปถึงพบว่านายบุญนาคกำลังเมายาม้า เมื่อเห็น

หน้านางกัลยา ก็ตรงเข้ามาจะทำร้าย ตบตี นางกัลยา จึงใช้มีดปอกผลไม้ที่มีอยู่ในกระเป่า แทะออกไปเพื่อป้องกันตัว คุณนายบุญนาคนเสียดชีวิตระหว่างนำส่งโรงพยาบาล...

ในส่วนท้ายของการรายงานข่าว หนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่ในการนำเสนอคำพูดที่เป็น direct quote แก่เด็กชายกฤษฎาพอสมควร ในส่วนของการเล่าถึงผลต่อเนื่องของเหตุการณ์ เพื่อเน้นให้เห็นถึงความยากลำบากและผลกระทบที่ครอบครัวต้องได้รับ

“...ระหว่างที่แม่ถูกจับผมและน้องชายเหลือกันอยู่ 2 คน ได้ย้ายออกจากบ้านเดิมที่สมุทรปราการ มาอยู่กับยายที่สลัมบ้านสะแก บางขุนเทียน และพยายามหาทางช่วยเหลือแม่ออกจากห้องขัง แต่เนื่องจากตำรวจแจ้งว่า ต้องเสียเงินค่าประกันตัว 450,000 บาท ผมจึงหมดปัญญา...ก่อนมาร้องที่ทำเนียบ ผมไปเยี่ยมแม่ที่เรือนจำลาดยาว แม่เสียใจมากร้องไห้ฟูมฟาย เพราะคิดว่าตัวเองต้องติดคุกแน่...ที่ผมมาร้องเรียนขอให้นายทนายช่วยเพราะอยากให้แม่ของผมออกจากคุก หรือให้ผอนโทษหนักให้เป็นเบา ผมส่งสารน้องชายผม เพราะเวลานอนกลางคืนจะร้องไห้หาแม่ แม่อยู่ไหน แม่อยู่ไหน ทำไมไม่มาให้ฉันดูกินนม เขาจะร้องอยู่อย่างนี้จนหลับไป บางทีผมต้องให้น้องขึ้นขี่คอผมจนหลับไปด้วยกันโดยที่ผมต้องนั่งหลับ...ตั้งแต่เกิดเรื่องผมและน้องต้องออกจากโรงเรียนทั้งสองคน แล้วผมมารับจ้างล้างจานหาเงินเลี้ยงน้อง ได้อาหารทีละ 200 บาทเป็นค่าอาหารของตัวเองและน้องไปวันๆ...”

การที่หนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่ในการนำเสนอและให้ความสำคัญกับผลกระทบที่ครอบครัวนี้ได้รับ สามารถสะท้อนให้เห็นว่า หนังสือพิมพ์เห็นใจในชะตาชีวิตของ 3 แม่ลูกนี้เช่นกัน

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (มติชน , 7 กันยายน 2537)

ลุงน้อง 3 ขวบ บุกพบ “ชวน” ช่วยแม่พ้นคุกคดีฆ่าพ่อ

พาดหัวข่าวพยายามเรียกร้องความสนใจให้กับเรื่องราว โดยการเน้นในเรื่องของอายุ ว่าเด็กอายุยังน้อย เน้นให้เห็นถึงความไร้เดียงสา ซึ่งในความไร้เดียงสาของเด็กนี้ หมายถึง การพูดถึงความจริง ไม่ได้มีการเสริมแต่งแต่อย่างใด

ภาษาที่ใช้พยายามชี้ให้เห็นถึงความน่าสนใจของเรื่องราว ว่า เกิดคดีแม่ฆ่าพ่อและแม่ก็ติดคุก แล้วลูกกำลังพยายามหาวิธีทางในการช่วยให้แม่ออกจากคุก สิ่งเหล่านี้สามารถแสดงให้เห็นถึงนัยยะที่ซ่อนอยู่ได้ว่า ในความเป็นจริงพ่อก็คงไม่ใช่คนดีสักเท่าไร เพราะลูกๆเรียกร้องและโหยหาแม่เหลือเกิน

ในส่วนของพาดหัวข่าวรอง หนังสือพิมพ์ได้ใช้ภาษาเล่าถึงเหตุผลที่มาขอให้ช่วยแม่ ซึ่งภาษาที่ซึ้งก็แสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมในการช่วยเหลือแม่ได้อย่างดี

“...ลุงน้องอายุ 3 ขวบ บุกทำเนียบรัฐบาล ขอเข้าพบนายกรัฐมนตรีให้ช่วยแม่ ซึ่งเป็นนักโทษเพราะต้องคดีฆ่าคนตาย พันศุลกากรยาว เผยทั้งน้ำตา พ่อติดยาม้า แม่แล้วลงมือซ้อมแทบทุกวัน ฆ่าแม่แล้วไม่มีใครเลี้ยงดู ต้องเร่รับจ้างล้างจานหาเงินเลี้ยงน้อง อดมือกินมือ สงสารแต่น้องชายร้องไห้หาแม่ทุกคืน”

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังได้ลงรูปของสองพี่น้องไว้ข้างใต้พาดหัวข่าวอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อเพิ่มความน่าสนใจให้กับข่าว และเน้นไปที่การมีอารมณ์ความรู้สึกร่วมของผู้อ่านให้มีความรู้สึกสงสารและเห็นใจให้กับ 3 แม่ลูกคู่นี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกริยา		
คุณกัญญา ศรีปราณ ผาสามี	วันที่ 8 กันยายน 2537	มดิชน	องค์กรต่าง ๆ ทาหัน ประสงค์ให้ความช่วยเหลือ แก่เด็กชายทั้งสอง	กรมประชา สงเคราะห์จะ ช่วยในรูปของ การให้รายได้แก่ เด็ก 500 บาทต่อ คน และช่วยใน เรื่องเครื่อง อุปโภคบริโภค และหาทุน ประกอบอาชีพ ให้ขาย รวมไปถึง เรื่องการเรียนรู้ ของเด็กและจะ ประสานกับนัก จิตวิทยาเพื่อ บำบัดเด็กเพราะ เด็กเห็นพ่อแม่ ทะเลาะกัน ส่วน ทางสำนักงาน คุ้มครองสิทธิ และช่วยเหลือ ทาง กฎหมายแก่ ประชาชน (สคช.) จะช่วย	ค.ร.กฤษฎา ศรีปราณ ได้ยื่น หนังสือร้องเรียน ถึงนายกรัฐมนตรี ให้ช่วยนางกัลยา หวานระดม ผู้ เป็นมารดาให้พ้น โทษจากคดีฆ่า คนตาย	เจ้าหน้าที่กรม ประชา สงเคราะห์ทา เด็กชายทั้งสอง ไปเยี่ยมนาง กัลยาเป็นกรณี พิเศษ	กรมประชา สงเคราะห์ สำนักงานคุ้มครอง สิทธิช่วย เหลือทาง กฎหมายแก่ ประชาชน (สคช.) บริษัท อินวิตร กรุ๊ป	เพื่อช่วยเหลือ คุณภาพชีวิตของ เด็กทั้งสอง เพื่อช่วยให้นาง กัลยา หวาน ระดม มารดา ของเด็กทั้งสอง ได้รับความเป็น ธรรมที่สุด ประสงค์จะออก ค่าใช้จ่ายทั้งหมด หาก ค.ร. กฤษฎาจะบอช ณ	น้ำใจสู้หน้อย ขอวันพบนายก ชวลิตานชีวิตเม	- โปรดอ่านใน ส่วนของการ วิเคราะห์

ชื่อชาว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ต.ท.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่างๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
				เหลือทางด้านคดี ความ อีกรั้ง บริษัท ชินวัตร กรุ๊ป จะช่วย เหลือค่าใช้จ่าย ทั้งหมดหาก ด.ช. กฤษฏาจะบวช เณร						- โปรดอ่านใน ส่วนของการ วิเคราะห์

สถาบันวิทยุบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (มติชน , 8 กันยายน 2537)

เนื้อหาข่าวเน้นในเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกมาก ทั้งความน่าสงสาร น่าเห็นใจ และความยากลำบากของครอบครัวนี้ โดยในตอนแรกของการรายงานข่าวนั้น หนังสือพิมพ์ได้เลือกนำเสนอภาพที่อยู่อาศัยของเด็กทั้งสองว่าทรุดโทรมและลำบากยากแค้นเพียงไร

“...บ้านที่เด็กชายทั้งสองอาศัยอยู่นั้น เป็นของนางกฤษณา ศรีปราวณ ยายของเด็ก มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส สถาปัตยกรรมโกโรโกโส ฝากระดานทำจากป้ายโฆษณาที่กำลังผุ ไม่มีหน้าต่าง ระบายอากาศ มีเพียงประตูแคบๆที่ใช้เป็นทางเข้าออก หลังคามุงด้วยสังกะสีเก่าเต็มไปด้วยสนิม ภายในมีหมอนมุ้งที่เก่าคร่ำคร่าสีคล้ำๆหลังหนึ่ง และสังกะสีที่ใช้เก็บของวางไว้ข้างที่นอนที่ฝุ่นจับหนา...”

หนังสือพิมพ์ได้ย้ำประเด็นในเรื่องของความยากลำบากและความน่าสงสารให้กับครอบครัวนี้ ด้วยการนำเสนอบทสัมภาษณ์ของ นางกฤษณา ศรีปราวณ ซึ่งเป็นยายของเด็กทั้งสองว่า

“...ปกติแม่ของเด็กทั้งสองเป็นแรงหลักในการหาเงินมาจุนเจือ มีอาชีพขายผลไม้ ฤดูใดมีทุเรียนก็เอาทุเรียนมาขายได้กำไรดี หากแม่เด็กอยู่ไม่ติดคุก เด็กชายทั้งสองก็ไม่ต้องเร่ร่อนและลำบากเช่นนี้ ตอนนี้เด็กชายกฤษฎาก็รับจ้างล้างจาน เวลาไปทำงานก็เอน้องไปด้วยเพราะไม่มีใครเลี้ยงดู ตนเองก็ต้องไปขายกล้วยทอดที่ตลาดใกล้บ้าน มีรายได้วันหนึ่งไม่ถึง 100 บาท ตอนนั้นเด็กไม่ได้เรียนหนังสือ สงสารอยากจะให้แม่เขาออกมาจากคุกเร็วๆ ยายเพิ่งจะไปเยี่ยมแม่เขามาพอเห็นยายก็ร้องไห้ฟูมฟายเหมือนทุกครั้งที่เป็นเยี่ยม ฝากให้ดูแลลูกทั้งสองคน เด็กทั้งสองคนก็คิดถึงแม่...”

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ได้บรรยายเหตุการณ์ระหว่างที่เด็กชายกฤษฎาและเด็กชายณัฐการ์ต เข้าเยี่ยมนางกัญญา ผู้เป็นมารดา อย่างละเอียดว่า

“...ในห้องเยี่ยมซึ่งมีตาข่ายกั้นระหว่างนักโทษและผู้มาเยี่ยม ปรากฏว่าหลังจากที่ทั้งสองฝ่ายพบหน้ากันก็ถลางัวงเข้าหากันทันที โดยนางกัญญาน้ำตาไหลพรากตลอดเวลาที่คุยกับลูกชายทั้งสอง และตอบคำถามของเจ้าหน้าที่กรมประชาสงเคราะห์ โดยเด็กชายกฤษฎาได้นำหนังสือพิมพ์ “มติชน” มาชี้ข่าวที่ตนไปร้องเรียนนายกรัฐมนตรีนัดให้แม่ดู ยิ่งทำให้นางกัญญาร้องไห้มากขึ้น และพูดว่าไม่รู้เลยเรื่องที่ลูกไปร้องเรียนนายฯ...”

การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ด้วยการบรรยายให้เห็นภาพเช่นนี้ สะท้อนให้เห็นถึงการพยายามสร้างให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วมไปกับเหตุการณ์

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอข่าวในส่วนของการที่องค์กรต่างๆพากันยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือนางกัลยาและลูก เนื่องจากหนังสือพิมพ์ได้เป็นตัวกลางในการนำเสนอเรื่องราวที่เกิดขึ้น และหนังสือพิมพ์รู้สึกว่าได้ทำหน้าที่เป็น “สื่อมวลชน” ที่ดี เพราะการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ก่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจให้กับคนในสังคม

“...จากการที่ “มติชน” ได้เสนอข่าวของเด็กชายทั้งสองปรากฏว่ามีผู้โทรศัพท์เข้ามายังกองบรรณาธิการเพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กชายทั้งสองตลอดเวลา...กรมประชาสงเคราะห์จะสงเคราะห์ในรูปแบบการให้รายได้แก่เด็ก 500 บาทต่อคน และช่วยในเรื่องอุปโภคบริโภคและจะหาทุนประกอบอาชีพให้ยาย รวมถึงเรื่องการเรียนรู้ของเด็กทั้งสองด้วย...สำนักคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน (สคช.) จะช่วยเหลือทางด้านคดีความให้นางกัลยา หวานชะเอม ได้รับความเป็นธรรมที่สุด...บริษัทชินวัตร กรุ๊ป พร้อมจะช่วยเหลือค่าใช้จ่ายทั้งหมด หากเด็กชายกฤษฎาประสงค์จะบวชเณร...”

สุดท้ายหนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่แก่นางกัลยาได้กล่าวถึงความรู้สึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“...นางกัลยากล่าวว่า นายบุญนาค ผู้ตายซึ่งเป็นสามีของตนนั้น ติดยาม่าและชอบหาเรื่องทุบตีตนและลูกตลอดเวลา จนต้องย้ายบ้านนี้เป็น 10 แห่ง แต่นายบุญนาคก็ตามเจออีกก่อนเกิดการฆ่ากันตายตนได้เดินทางไปบริษัทขนส่งจำกัด ยังไม่ทันพูดอะไรนายบุญนาคก็จะเข้ามาทำร้าย ตนจึงหนีบมีดจากกระเป๋าและถูกแย่ง และซุลมุนกันรู้ตัวอีกครั้งนายบุญนาคก็เลือดโชก...ตอนนี้ต้องการออกไปเลี้ยงลูก ดูแลลูกด้วยตัวเอง เพราะที่ผ่านมา 3 คนแม่ลูกไม่เคยแยกจากกันนอนด้วยกันตลอด ไม่ได้นอนด้วยกัน 2 เดือนแล้วตั้งแต่วันเกิดเหตุ...ตั้งแต่วันนั้นยังไม่ได้ปลอบขวัญลูกเลย ห่วงสภาพจิตใจของลูกมาก เพราะเขาอยู่ในเหตุการณ์วันที่พ่อเขาตาย เห็นแต่เลือด เต็มไปด้วยเลือด แยกเหงาว่าเหวและกดดันมาก ชีวิตหนูมีแกสองคนเท่านั้น ไม่มีใครอีก อยากรจะออกไปดูแล...”

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (มติชน , 8 กันยายน 2537)

น้ำใจสู่นุญน้อย รอวันพบนายกฯ ขอทานชีวิตแม่

การใช้ภาษาพยายามสะท้อนให้เห็นความน่าสงสารและความน่าเห็นใจ

“หนูน้อย” เป็นตัวแทนของความไร้เดียงสา ความเป็นเด็ก

“รอวันพบนายกฯ” สะท้อนให้เห็นถึงการตั้งหน้าตั้งตารอคอย ซึ่งการรอคอยครั้งนี้เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังว่าจะได้เข้าพบนายกรัฐมนตรี เพื่อ “ขอทานชีวิตแม่”

“ขอทานชีวิตแม่” ให้อารมณ์แห่งความน่าสงสารและน่าเวทนาเป็นที่สุด

ในความน่าขำ มีการใช้ภาษาที่เน้นให้เห็นถึงความน่าสงสารและความไร้เดียงสาของเด็ก ที่ต้องการจะมีโอกาสได้เจอแม่และได้ใช้ชีวิตร่วมกับแม่อีกครั้งหนึ่ง โดยหนังสือพิมพ์ได้นำเสนอเป็น ประโยคคำพูดของเด็กชายกฤษฎาในความน่าขำว่า “...เจ้าหนู ‘กฤษฎา’ วอนขอพบนายกฯ จะบอกว่า ‘ผมเป็นขอทานมาขอแม่ผมคืน’...” และจากประโยคดังกล่าวนี้ หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอซ้ำในรายละเอียดของข่าวอีกครั้งหนึ่งว่า

“นางอุไร เจริญจิตติ ผู้อำนวยการทัศนสถานหญิง ได้หันไปถามเด็กชายกฤษฎา ว่าถ้าพบ นายกรัฐมนตรีแล้วจะพูดว่าอย่างไร เด็กชายกฤษฎากล่าวทันทีว่า “ผมจะบอกท่านว่าผมเป็นขอทาน มาขอแม่ผมคืน”...”

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังได้ลงข้อความที่เด็กชายณัฐการ์ต พูดถึงแม่ว่า

“...ก่อนกินข้าว เด็กชายณัฐการ์ต วัย 3 ขวบ ลูกขึ้นไหว้พระที่ติดอยู่ข้างฝาบ้านแล้วท่อง นะโม 3 จบ แล้วก็พูดอย่างไร้เดียงสาออกมาว่า **ขอให้แม่กลับมาเร็วๆ การต์จะได้มีแม่กอดนอนทุกวัน...**”

การใช้ภาษาและการเล่าเรื่องของหนังสือพิมพ์ในข่าว เป็นการรายงานข่าวด้วยการนำเสนอด้านอารมณ์เป็นหลัก กล่าวคือ เน้นให้เห็นถึงความยากลำบาก ความน่าสงสาร ความไร้เดียงสาของเด็กทั้งสอง และความห่วงหาอาทรระหว่างแม่กับลูก เป็นความโหยหาที่ต้องการจะอยู่ร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง

พร้อมกันนี้ หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอภาพที่เด็กทั้งสองคนไปเยี่ยมมารดาที่เรือนจำลาดยาว ด้วย เป็นภาพที่แม่ลูกโผล่เข้าหากัน แต่มีลูกกรงเหล็กกั้นไว้ ต่างฝ่ายจึงได้แต่เอื้อมมือมาสัมผัสกัน ผ่านลูกกรงเหล็กเท่านั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อข่าว	วันที่ เลข ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณภิญญา ศรีปราวณ พาสามี	วันที่ 9 กันยายน 2537	มติชน	ตำรวจกลับกรงสำนวน เตรียมส่งอัยการ ส่วนสภา ทนายความจะช่วยเหลือ จนกว่าคดีจะถึงที่สุด	พนักงานสอบสวน ส.น.บางซื่อ สรุปสำนวนส่งไป ยังกองบังคับการ ตำรวจนครบาล เหนือ (บก.น. เหนือ) ซึ่งทาง บก.น.เหนือ กำลังกลับกรง สำนวนเพื่อ เตรียมส่งให้ อัยการ ส่วนทางสภา ทนายความ ได้ สั่งการให้ทนาย อาสาได้ตอนเช้า เท็จจริงจากนาง กัลยาที่เรือนจำ แล้วและจะตั้ง ทนายให้ความ ช่วยเหลือจนกว่า คดีจะสิ้นสุด	นางกัลยา หวาน ระเอม ใช้สำเนา มีดแทงนายบุญ นาค หวาน ระเอม สามีตาย ซึ่งนางกัลยาถูก จับดำเนินคดีใน ข้อหาฆ่าคนตาย โดยเจตนา ซึ่งต่อมา ค.ร. กฤษฎา ศรีปราวณ และ ค.ร.ณัฐการ์ต์ หวานระเอม บุตรชายทั้งสอง เข้ายื่นหนังสือถึง นายชวน หลีกภัย นายก, เพื่อช่วย ผ่อนผันหรือลด โทษ	อัยการสูงสุดได้มี บัญชาให้สำนัก งานคุ้มครองสิทธิ และช่วยเหลือ ทาง กม. แก่ ประชาชน (ตลท.) ติดตาม ข้อเท็จจริงและ ประเมินผลคดีนี้ โดยให้สอบข้อ เท็จจริงจากทุก ฝ่าย และในวันที่ 9 ก.ย. นี้ จะมี การประชุมตัว แทนหน่วยราชการ คือกรม ประชา สงเคราะห์ อัยการสูงสุดที่ ทำเนียบรัฐบาล ซึ่งเด็กทั้งสองจะ มาให้ปากคำ ด้วย และนาย ชวน หลีกภัย	พล.ต.ต.พิทยา เจริญพานิช บก.น.เหนือ นายศักดิ์ ผล สวัสดิ์ กรรมการ ฝ่ายช่วยเหลือ ประชาชนทาง กฎหมาย สภา ทนายความ	กล่าวว่าในรูป ของคดีตำรวจ ต้องว่าไปตาม เนื้อผ้าตาม พยานหลักฐาน จะช่วยเหลือคดี ให้ถึงที่สุด	"ชวน" ให้ 2 ที น้อง พบ ตั้ง ทนายช่วยคดีแม่	- ไม่รอดอ่านใน ส่วนของกร วิเคราะห์

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
						นายกรัฐมนตรี จะมาพบเพื่อพูด คุยกับเด็ก				

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (มติชน , 9 กันยายน 2537)

เนื้อหาข่าวเป็นการนำเสนอเรื่องราวในส่วนของคดีความ เพราะได้มีการไปสัมภาษณ์ ตำรวจเรื่องการส่งสำนวนให้อัยการ และการไปสัมภาษณ์กรรมการฝ่ายช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย ของสภาทนายความ

การเลือก quote บทสัมภาษณ์ และการเลือกคนที่ไปสัมภาษณ์ เป็นลักษณะของการรายงานว่าจะสามารถช่วยเหลือนางกัญญาได้อย่างไร อาทิเช่น

“นายศักดิ์ ผลสวัสดิ์ กรรมการฝ่ายช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย สภาทนายความได้ทำหนังสือแจ้งว่าหลังจากเด็กชายกฤษฎามาร้องขอความช่วยเหลือ ได้สั่งการให้ทนายอาสาได้สอบข้อเท็จจริงจากนางกัลยาที่เรือนจำแล้ว เนื่องจากตำรวจยังไม่ส่งนางกัลยาให้อัยการเพื่อส่งฟ้องศาล สภาทนายความจึงยังไม่สามารถดำเนินการให้ได้ เรื่องนี้สภาทนายความจะแต่งตั้งทนายให้ความช่วยเหลือจนกว่าคดีจะถึงที่สุด”

การให้สัมภาษณ์ของตำรวจ ก็เป็นการให้สัมภาษณ์ในลักษณะของการชี้แจงให้ประชาชนเข้าใจว่า อย่างไรก็ตามตำรวจก็ต้องส่งสำนวนคดีให้กับอัยการ เพราะเป็นเรื่องของกฎหมาย สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจตระหนักดีว่ากระแสความคิดของสังคมต้องการให้ช่วยเหลือ 3 แม่ลูก

พล.ต.ต. พิทยา เจริญพานิช ผบก.น.เหนือ เปิดเผยว่า ทางบก.น.เหนือได้รับสำนวนจาก สน.บางซื่อแล้ว กำลังกลั่นกรองสำนวนและคาดว่าจะส่งสำนวนให้อัยการเร็วขึ้น “...สำหรับเรื่องของรูปคดีทางตำรวจต้องว่าไปตามเนื้อหา ตามพยานหลักฐาน ส่วนการพิจารณาลงโทษเป็นดุลยพินิจของศาล ตอนนี้หมดหน้าที่ของพนักงานสอบสวนแล้ว ในเรื่องของการประกันตัวก็ต้องยื่นคำร้องต่อศาล เนื่องจากอยู่ในขั้นตอนขออำนาจศาลในการฝากขัง”

สุดท้ายหนังสือพิมพ์ได้รายงาน ว่า นายโสภาส อรุณินท์ อัยการสูงสุดได้มีบัญชาให้สำนักงานคุ้มครองและช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน (สคช.) ติดตามข้อเท็จจริงและประเมินผลคดีนี้ โดยให้สอบข้อเท็จจริงจากทุกฝ่าย และหาทางช่วยเหลือเด็กทั้ง 2 คน

จะเห็นได้ว่า การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นลักษณะของการรายงานให้เห็นว่าหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคดีความ ต่างพากันพยายามหาทางช่วยเหลือนางกัญญา และลูกชายทั้ง 2

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (มติชน , 9 กันยายน 2537)

“ชวน” ให้ 2 พี่น้องพบ ตั้งนายช่วยคดีแม่

จากพาดหัวข่าว จะเน้นไปที่นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี ให้ 2 พี่น้องเข้าพบ เพื่อช่วยในเรื่องของคดีความ ซึ่งในประเด็นนี้ พาดหัวข่าวรองได้ย้ำอีกว่า

“ชวน หลีกภัย” นัดพบเจ้าหนูกตัญญู สอบถามเหตุการณ์ที่ทำให้แม่ติดคุก

ซึ่งเมื่ออ่านพาดหัวข่าวแล้ว สามารถตีความไปได้ว่า เด็กชายทั้งสองได้เข้าพบกับนายกรัฐมนตรีตามที่ได้ตั้งใจไว้แล้ว แต่เมื่อไปอ่านในเนื้อหาของข่าวกลับไม่มีรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย มีแต่การไปสัมภาษณ์ทางตำรวจและทางสภาพนายความ หนังสือพิมพ์ต้องการจะขายข่าวด้วยการเรียกร้องความสนใจโดยการนำชื่อของนายกรัฐมนตรีเข้ามาเกี่ยวข้อง

สำหรับการใช้ภาษาโดยทั่วไปในข่าว แสดงให้เห็นถึงความต้องการช่วยเหลือของหน่วยงานต่างๆที่มีต่อนางกัญญาและลูก อาทิเช่น ในความนำข่าวหนังสือพิมพ์ได้เขียนไว้ว่า

“...อัยการสูงสุดสั่งสอบข้อมูลจากทุกฝ่าย ประชุมทุกหน่วยงานที่ทำเนียบรัฐบาลหาทางช่วยเหลือ”

ในรายละเอียดของข่าว เป็นการนำเสนอในส่วนของความช่วยเหลือที่หน่วยงานต่างๆมีต่อนางกัญญาและลูก

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.ท.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		ทอดหวังข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณกัญญา ศรีปราณ เล่าสามี	วันที่ 10 กันยายน 2537	มติชน	ตัวแทนส่วนราชการร่วม หารือถึงการช่วยเหลือ ค.ช. กฤษฎา ศรีปราณ และ ค.ช.ณัฐการ์ต หวานระเอม	สำนักงานอัยการ สูงสุด กรมประชา สงเคราะห์, สำนักเลขาธิการ นายกรัฐมนตรี, หนังสือพิมพ์ มติชน ร่วม ประชุมเพื่อหา ทางช่วยเหลือ เด็กชายกฤษฎา ศรีปราณ และ เด็กชาย ณัฐการ์ต หวาน ระเอม	นางกัลยา พวาน ระเอม มารดา ของเด็กทั้งสอง ถูกคุมขังอยู่ที่ ทัณฑสถานหญิง ลาดยาว บางเขน ในชั้นตอนฝาก ขัง ด้วยข้อหาฆ่า นายบุญนาค พวานระเอม สามีวัย 53 ปีเสียชีวิต	นายสุทัศน์ เงิน หมื่น รพช. ว่า การกระทรวง มหาดไทย จะส่ง การไปยังผู้ บัญชาการเรือน จำให้ดูแลนาง กัลยาและจะหา ทางให้ตำแหน่ง ส.ส.ขอประกัน ตัวนางกัลยา	นายสุทัศน์ เงิน หมื่น รพช. ว่า การกระทรวง มหาดไทย	เอ็นดูและเมตตา เด็กทั้งสอง	สุทัศน์ สุ่ม 2 หมู่ นัยออกศัญญา ใช้ ตำแหน่ง "ส.ส." ประกันแม่	- ไม่ทราบใน ส่วนของกร วิเคราะห์

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (มติชน , 10 กันยายน 2537)

การนำเสนอของข่าวเป็นการรายงานความคืบหน้าของการช่วยเหลือ 3 แม่ลูก ตั้งแต่ตอนต้นของเนื้อหาข่าวที่ว่า “...ที่ทำเนียบรัฐบาล มีการประชุมประสานงานระหว่างสำนักงานอัยการสูงสุด กรมประชาสัมพันธ์ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี หนังสือพิมพ์มติชน เพื่อหาทางช่วยเหลือเด็กชายกฤษฎา ศรีปราณ และเด็กชายณัฐการ์ต หวานชะเอม...”

เนื้อหาข่าวจะเน้นไปที่ความห่วงใยที่บุคคลต่าง ๆ มีต่อเด็กทั้งสอง อาทิเช่น

“นายเกษม อุณหะสุวรรณ รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้กล่าวขอขอบคุณกรมประชาสัมพันธ์และสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ได้ร่วมมือด้วยดีหาทางช่วยเหลือเด็กทั้งสอง ได้หารือกับ นายธวัช วิชัยดิษฐ์ เลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีความเห็นว่าการช่วยเหลือจะเน้นด้านมนุษยธรรม ...”

รวมไปถึงบุคคลระดับนายกรัฐมนตรีที่แสดงความห่วงใยในเรื่องนี้ ซึ่งหนังสือพิมพ์ได้ให้ความสำคัญ เพราะได้จัดวางประโยคนี้ไว้ในเครื่องหมายคำพูด

“นายกฯ แสดงความห่วงใยโดยเฉพาะความกตัญญูที่เด็กมีต่อแม่ ท่านนายกฯ เห็นอยู่”

นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังได้รายงานวาระว่าการดำเนินการประชุมอยู่นั้น นายสุทัศน์ เงินหมื่น รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้เข้ามาร่วมประชุม โดยหนังสือพิมพ์ได้บรรยายว่า

“...นายสุทัศน์เข้ามาในห้อง เมื่อพบกับเด็ก นายสุทัศน์เข้าไปจับและโอบกอดพร้อมกับอุ้มเด็กคนเล็กด้วยความเอ็นดูและเมตตา นายสุทัศน์กล่าวกับที่ประชุมว่า นายกฯเป็นห่วงเด็กทั้งสองมาก จะหาทางช่วยเหลืออย่างดีที่สุด ตนจะสั่งการไปยังผู้บัญชาการเรือนจำให้ดูแลนางกัลยา การประกันตัวมีระเบียบเปิดช่องว่า ส.ส. สามารถใช้ตัวเองขอประกันตัวได้ ตนจะไปตามเรื่องและจะหาทางประกันตัวให้นางกัลยา...”

ในตอนท้ายของการรายงานข่าว หนังสือพิมพ์ได้ย้ำประเด็นของการปรึกษาหาความช่วยเหลือระหว่างหน่วยงานต่างๆที่มีต่อคดีนี้

“...หลังจากนายสุทัศน์กลับไปแล้ว ตัวแทนส่วนราชการต่างหารือกันถึงการช่วยเหลือ ในส่วนของอัยการได้ทำการสอบปากคำผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ตัวแทนหนังสือพิมพ์มติชน , เด็กชายทั้งสอง , นางจุฑาทิพ เกษมศรี ณ อยุธยา ผู้ซึ่งเคยรับอุปการะเด็กทั้งสองประมาณ 7 วัน ช่วงที่นางกัลยา ถูกคุมขัง และนายอนุวัฒน์ พงศ์ปริญญากุล ทนายความที่นางจุฑาทิพจัดหาเพื่อช่วยเหลือทางคดี แก่นางกัลยา ฯลฯ...”

การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ เป็นการรายงานให้ประชาชนเห็นว่า หน่วยงานและตัวแทนราชการ ต่างร่วมมือกันเพื่อช่วยเหลือแก่นางกัลยาและลูก เมื่ออ่านข่าวในลักษณะนี้ ประชาชนคนอ่านก็จะรู้สึกเอาใจช่วย หน่วยงานและตัวแทนภาครัฐ ในการหาทางช่วยเหลือครอบครัวนี้

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (มติชน , 10 กันยายน 2537)

‘สุทัศน์’ อุ้ม 2 หนูน้อยกตัญญู ใช้ตำแหน่ง ‘ส.ส.’ ประกันแม่

พาดหัวข่าวเน้นไปที่ นายสุทัศน์ เงินหมื่น รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งการที่ข่าวนำชื่อนายสุทัศน์ขึ้นก่อนนั้น สามารถสะท้อนได้ว่าหนังสือพิมพ์ต้องการจะให้ประชาชนเห็นว่า บุคคลระดับผู้บริหารประเทศได้ให้ความสนใจและเข้ามาดูแลในคดีนี้ด้วยตัวเอง

อุ้ม 2 หนูน้อยกตัญญู → ให้ความหมายได้สองนัยยะ คือ นัยยะแรก เป็นความหมายตรงตัวคือการที่นายสุทัศน์ได้เข้าไปอุ้มเด็กทั้งสอง เพราะในเนื้อหาข่าวได้เขียนไว้ว่า “...เมื่อนายสุทัศน์พบเด็ก นายสุทัศน์ได้เข้าไปจับและโอบกอดพร้อมกับอุ้มเด็กคนเล็กด้วยความเอ็นดูและเมตตา...” และสำหรับนัยยะที่สอง สามารถตีความหมายได้ว่า นายสุทัศน์จะเข้ามาช่วยเหลือเด็กทั้งสองเต็มที่ รวมไปถึงเรื่องที่ได้กษยาพยายามหาทางให้แม่ออกจากคุกให้ได้ด้วย

ใช้ตำแหน่ง ‘ส.ส.’ ประกันแม่ → เป็นการใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นถึงการประสงค์ให้ความช่วยเหลือแก่นางกัลยาอย่างเต็มที่ เพราะถึงกับจะใช้ตำแหน่งหน้าที่ประกันตัวนางกัญญาออกมา

ตลอดการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ได้ใช้ภาษาและการเล่าเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามของหน่วยงานต่างๆที่ได้เข้ามาช่วยเหลือนางกัญญาและลูก อีกทั้งหนังสือพิมพ์ยังได้เน้นย้ำประเด็นในเรื่องของความกตัญญูของเด็กทั้งสองที่มีต่อแม่ด้วย เป็นการเน้นย้ำในเรื่องของหน้าที่ที่บุคคลพึงมีให้แก่กัน ซึ่งในที่นี้ก็คือ หน้าที่ที่มารดาพึงมีต่อบุตร และหน้าที่ของบุตรที่พึงมีต่อมารดา

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย					วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง	
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื้อเรื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
คุณกัญญา ศรีปราณ ฆ่าสามี	วันที่ 15 กันยายน 2537	มติชน	ศาลมีคำสั่งปล่อยตัวนาง กัญญา หวานชะแอม ออก จากการกักขังของ ทัณฑสถานหญิง	นางกัญญา หวานชะแอม ได้ รับการปล่อยตัว ออกจากที่กักขัง ทัณฑสถานหญิง ตามคำสั่งศาล	พนักงานอัยการ กองคดีอาญา ได้ นำคำร้องขอให้ ปล่อยตัวนาง กัญญา ผู้ต้องหา คดีฆ่านาย บุญนาค หวาน ชะแอม ถึงแก่ ความตายโดย เป็นการยื่นคำ ร้องตาม กฎหมาย วิธี พิจารณาความ อาญา มาตรา 72 (2) เป็นครั้ง แรกที่ใช้ กฎหมายมาตรา นี้ เพื่อขอให้ ปล่อยตัวผู้ต้อง หาชั่วคราว ซึ่ง ศาลรับคำร้อง แล้วแต่สวน และ เชื่อว่าเมื่อปล่อย ไปแล้วผู้ต้องหา	นางกัญญา ขอ ขอบคุณทุกคน ทุกส่วนราชการที่ ช่วยเหลือให้ตน ได้รับการปล่อย ตัวออกมาใน ระหว่างการสอบสวน	ร.ท.ปรีชา แจ่มจิราวัชร อัยการพิเศษ ประจำกรม หัวหน้าพนักงาน อัยการกองคดี อาญา ร.ต.วิศิษฐ์ โลहित นาวิ อัยการ พิเศษฝ่ายช่วย เหลืออาทงกฎ หมาย	เห็นว่าไม่จำเป็น ต้องขังผู้ต้องหา ไว้ระหว่างสอบสวน	อัยการใช้อำนาจ ป.วิ.อาญา ให้ ปล่อยตัวแม่ "2 ลูกกตัญญู"	- ไปได้อ่านใน ส่วนของกร วิเคราะห์

ชื่อข่าว	วันที่ เสนอ ข่าว	น.ส.พ.	สรุปข่าว	วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย				วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง		
				เหตุการณ์	ภูมิหลัง	ผลต่อเนื่อง	ปฏิกิริยาจากฝ่ายต่าง ๆ		พาดหัวข่าว	รายละเอียด
							แหล่งข่าว	ปฏิกิริยา		
					จะไม่หลบหนี และไม่มีเหตุเชื่อ ว่าผู้ต้องหาจะ เข้าไปทำลาย หลักฐานในคดี ศาลจึงได้ออก หมายปล่อยตัว ไป					

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์โครงสร้างข่าวและความหมาย (มติชน , 15 กันยายน 2537)

หนังสือพิมพ์ได้รายงานข่าวว่า นางกัญญา หวานชะเอม ได้รับการปล่อยตัวออกจากกรกขังของทัณฑสถานหญิงตามหมายศาล

ลักษณะของการรายงานข่าว เน้นไปที่บรรยากาศหลังจากได้รับการปล่อยตัว โดยข่าวได้บรรยายให้เห็นภาพถึงความดีใจ ความรัก ความห่วงหาอาทร ระหว่างแม่กับลูก

“...เมื่อนางกัญญา (ในการรายงานข่าว หนังสือพิมพ์ได้ใช้ชื่อนางกัญญาที่เปลี่ยนมาจากนางกัลยานับแต่นั้น) ได้รับการปล่อยตัวออกจากที่กักขัง ทัณฑ์ที่พบหน้าลูกชายสองคนคือ เด็กชายกฤษฏา ศรีปราณ อายุ 13 ปี และเด็กชายณัฐการ์ต หวานชะเอม อายุ 3 ปี ได้เข้าไปโอบกอดและร่ำไห้ด้วยความดีใจที่เป็นอิสระ...”

จากนั้น หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอข่าวต่อด้วยการเล่าถึงภูมิหลังของการปล่อยตัวนางกัญญา ว่ามีความเป็นมาอย่างไรนางกัญญาถึงได้รับการปล่อยตัว

“...สาเหตุที่ศาลมีหมายให้ปล่อยตัวนางกัญญา สืบเนื่องมาจากเมื่อปลายวันนี้ที่ศาลอาญานายสมพงษ์ สุวรรณภักดี อัยการพิเศษทำหน้าที่เลขานุการคณะกรรมการบริหารสำนักงานคุ้มครองสิทธิเสรีภาพประชาชน สำนักงานอัยการสูงสุด เผยว่า พนักงานอัยการกองคดีอาญา ได้นำคำร้องขอให้ปล่อยตัวนางกัญญาผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมนายบุญนาค หวานชะเอม ถึงแก่ความตายที่ตลาดหมอนซัด เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2537 โดยเป็นการยื่นคำร้องตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 72 (2) เป็นครั้งแรกที่ใช้กฎหมายมาตรานี้เพื่อขอให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราว... นายสมพงษ์กล่าวว่า ศาลได้รับคำร้องแล้วไต่สวนผู้ร้องซึ่งก็ให้เหตุผลว่า เชื่อว่าเมื่อปล่อยไปแล้วผู้ต้องหาจะไม่หลบหนี และไม่มีเหตุเชื่อว่าผู้ต้องหาจะเข้าไปทำลายหลักฐานในคดีนี้...นับว่าเป็นคดีแรกที่มีการบัญญัติมาตรานี้มาและศาลได้ปล่อย เพราะอัยการไม่เคยใช้วิธีนี้มาก่อน”

และเนื่องจากกรณีนี้ เป็นกรณีพิเศษที่เพิ่งเคยเกิดขึ้น ไม่เคยมีปรากฏมาก่อน หนังสือพิมพ์จึงได้ย้าให้เห็นถึงความเป็นคดีพิเศษด้วยการ ลงคำให้สัมภาษณ์ของ ร.ต. วิเศษฐ์ โลหิตนาวี อัยการพิเศษฝ่ายช่วยเหลือทางกฎหมาย ที่ว่า

“...นับว่าเป็นคดีแรกที่พนักงานอัยการได้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้...กรณีนางกัญญาได้รับความสนใจจาก นายคณิต ณ นคร รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทนอัยการสูงสุดเป็นพิเศษ โดยมีคำสั่งให้พนักงานอัยการผู้รับผิดชอบคดีนี้สั่งให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิดเท่าที่สามารถทำได้เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆอันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหาเพื่อพิสูจน์ว่าได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ รวมทั้งให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ตาย ความเป็นมาแห่งชีวิตและความประพฤติอันเป็น

อาชญากรรมของผู้ต้องหา และยังสงสัยว่าก่อนสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีให้พนักงานอัยการผู้รับผิดชอบสำนวน
ปรึกษาหารือกับนายคดีก่อน...”

จากคำให้สัมภาษณ์ของ ร.ต.วิศิษฐ์ จะเห็นได้ว่าข้าราชการระดับสูงของกระบวนการยุติ
ธรรมได้ให้ความสนใจ และลงมาดูแลคดีนี้ด้วยตัวเอง

และทั้งหมดจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอนี้ เป็นการตอกย้ำให้เห็นถึงความ “พิเศษ”
ของกรณีนี้ ทั้งในเรื่องของตัวบทกฎหมาย ซึ่งอัยการได้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญามาใช้เป็นครั้งแรก รวมไปถึงอำนาจของความรักระหว่างแม่กับลูกว่าเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพียง
ใด

วิเคราะห์ภาษาการเล่าเรื่อง (มติชน , 15 กันยายน 2537)

อัยการใช้อำนาจป.วิ.อาญา ให้ปล่อยตัวแม่ ‘2 ลูกกตัญญู’

พาดหัวข่าวแสดงให้เห็นถึงการที่นางกัญญาได้รับการปล่อยตัว เพราะว่าอัยการ “ใช้
อำนาจป.วิ.อาญา” ซึ่งการใช้ภาษาเช่นนี้ คือ **อัยการใช้อำนาจ** เป็นการชอ่นนัยยะว่ากรณีนี้เป็น
กรณีพิเศษ เพราะว่าอัยการได้**ใช้อำนาจ**ในการให้ปล่อยตัวนางกัญญา ศรีปราณ และในขณะเดียวก
ันการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์ก็สะท้อนให้เห็นว่า หากนางกัญญาไม่ใช่แม่ของเด็กกตัญญูทั้ง
สองแล้วคงไม่ได้รับการปล่อยตัว เพราะจากพาดหัวข่าว ได้ใช้คำว่า **“ให้ปล่อยตัวแม่ 2 ลูก
กตัญญู”** ซึ่งชอ่นนัยยะแห่งความหมายไว้ว่า นางกัญญาจะไม่ได้รับการปล่อยตัว หากเธอเป็นแค่
นางกัญญา ศรีปราณ แต่หากเพราะเธอเป็นแม่ของลูกที่มีความกตัญญู ความเป็นตัวตนของเธอ
บนหน้าหนังสือพิมพ์ มีใช่เพราะเธอคือ นางกัญญา ศรีปราณ แต่เป็นเพราะ “ความเป็นแม่” ที่ได้ทำ
ให้เธอมีตัวตนบนหน้าหนังสือพิมพ์ได้

ในความนำข่าว มีลักษณะการใช้ภาษาที่พยายามเน้นในเรื่องของการมีอารมณ์ร่วมไปกับ
เหตุการณ์ โดยการบรรยายให้เห็นภาพ → **“กัญญา หวานชะเอม” แม่ค้าผลไม้คัดสีสามสี รำไห้
โผเข้ากอดลูกหลังถูกปล่อยตัว**

นอกจากนี้ ความนำข่าว ยังเน้นให้เห็นถึงความเป็น “คดีพิเศษ” ในกรณีนี้ด้วย → **เผย
อัยการใช้อำนาจตามกฎหมาย ป.วิ.อาญาเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์** ซึ่งเราสามารถ
วิเคราะห์ต่อได้ว่า การที่อัยการใช้กฎหมายนี้เป็นครั้งแรกก็เพราะว่า **ลูก**ได้ออกมาเรียกร้องและ
พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้แม่ได้ออกมาจากคุก และแม่ก็อยากจะออกมา เพื่อ**ทำหน้าที่**ของแม่
ต่อไป

พร้อมกันนี้ หนังสือพิมพ์ได้ลงภาพที่นางกัญญาได้ออกมาจากคุกแล้วลูกชายทั้งสองเข้ามา
กอดไว้แน่น เป็นภาพ 3 แม่ลูกกอดกันด้วยความดีใจโดยมีตารางคุกเป็นฉากหลัง เมื่อผู้อ่านเห็น
ภาพแล้ว จะรู้สึกได้ถึงความเป็นอิสระ ความดีใจ ความคิดถึง ความรัก และทำยที่สุด คือความสม
หวังในวันทีรอคอย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทความหรือคอลัมน์ต่างๆที่ลงเกี่ยวกับข่าวนี้

1. คอลัมน์ “ชีวิตต้องสู้” ของหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 9 กันยายน 2545

เนื้อหาในคอลัมน์เป็นการเล่าสรุปเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยมีการใช้ภาษาที่พยายามดึงดูดความสนใจผู้อ่านตั้งแต่เริ่มเรื่องด้วยการเกริ่นนำด้วยคำถามและเน้นให้เห็นถึงความแตกต่าง

“ภาพของเด็กน้อยหน้าตามอมแมมที่ถูกตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆมีแบ็กกราวนด์เป็นตึกโอ้อ่าในท่าเนียบรัฐบาล ดึงดูดสายตาให้อยากอ่านข่าวเด็กน้อยทั้งสองคนเข้าไปทำอะไรในสถานที่สำคัญเช่นนั้น...”

จากนั้นได้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นหรือได้บอกเหตุผลและที่มาของการไปที่ทำเนียบของเด็กทั้งสองว่า

“...เด็กชายกฤษฎา ศรีปราณ อายุ 13 ปี พร้อมด้วยเด็กชายณัฐการ์ต หวานชะเอม อายุ 3 ขวบ น้องชายต่างบิดา เดินทางมาทำเนียบรัฐบาลเพื่อขอพบนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี เพื่อร้องขอความช่วยเหลือ... เด็กผู้พี่เล่าอย่างฉะฉานว่า แม่ของตนชื่อนางกัลยา หวานชะเอม อายุ 37 ปี มีอาชีพขายผลไม้ที่หน้าห้างพาด้าปิ่นเกล้า และที่ทำข้าง ส่วนพ่อ (เป็นพ่อเลี้ยงของตัวเอง แต่เป็นพ่อจริงของน้องชาย) มีอาชีพปล่อยคิวรถที่สถานีขนส่งหมอชิต พ่อและแม่ทะเลาะกันเป็นประจำเนื่องจากพ่อติดยาม้า ชอบทุบตีทำร้ายร่างกายแม่รวมถึงตนและน้องเป็นประจำ จนแม่ทนไม่ไหวพาพวกตนหนี แต่ก็ถูกติดตามจนพบ

...วันเกิดเหตุ วันที่ 9 กรกฎาคมที่ผ่านมา แม่จะพาพวกตนไปเที่ยวโดยนัดพบพ่อที่สถานีขนส่งหมอชิต แต่เมื่อไปถึงพ่อเมายาม้าอยู่ เมื่อหันมาเห็นพวกตนจะตรงเข้าทำร้ายแม่อีก แม่จึงหยิบมิดที่อยู่บนโต๊ะกร้าผลไม้ออกมาป้องกันตัวและมิดพลาดไปถูกพ่อเสียชีวิต แม่จึงถูกดำเนินคดี ขณะนี้ถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำลาดยาว เนื่องจากไม่มีเงินค่าประกันตัวถึง 450,000 บาท...”

ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดเป็นการเล่าซ้ำเหตุการณ์ในหนังสือพิมพ์ แต่สิ่งที่คอลัมน์ “ชีวิตต้องสู้” ให้รายละเอียดมากกว่าข่าวในหนังสือพิมพ์ก็คือ การบรรยายให้เห็นถึงความลำบากของเด็กทั้งสองหลังจากที่ต้องขาดแม่ไป

“...หลังจากขาดร่มโพธิ์ร่มไทร สองเด็กน้อยจำเป็นต้องย้ายออกจากแฟลตที่สมุทรปราการที่เช่าอยู่เนื่องจากไม่มีรายได้ และไปอยู่กับยายอายุ 70 ปี ที่สลัมบ้านสะแกงาม บางขุนเทียน...ณ สลัมสะแกงาม สองเด็กน้อยต้องอยู่กับยายและตาซึ่งเป็นน้องของยายอย่างแออัด เพราะสิ่งที่เรียกว่าบ้านเป็นเหมือนกล่องไม้เล็กๆเก่าๆมีขนาดกว้างเพียง 3 คูณ 3 เมตร ตั้งอยู่ริมคูน้ำคร่ำ ฝาทำด้วยป้ายโฆษณาที่เริ่มเปื่อยผุพัง หลังคามุงด้วยสังกะสีที่เต็มไปด้วยสนิม ที่นอนหมอนมุ้งเก่าคร่ำสีกระดากระต่าง

...ข้าวของระเกะระกะเต็มไปด้วยฝุ่น หม้อหุงข้าว กะทะและเครื่องครัวที่เต็มไปด้วยคราบ น้ำมันวางอย่างไร้ระเบียบอยู่ปลายที่นอน กลิ่นฉุนขึ้นผสมกับกลิ่นคาวนาชนิดตลบคลุ้งทั่วห้อง เพราะมีเพียงประตูทางเข้า - ออกเล็กๆ สำหรับระบายอากาศเท่านั้น...ด้วยพื้นที่จำกัด ทุกซอกทุกซอทุกซอทั้งหลายจึงถูกถ่ายออกมาอย่างไม่ปิดบังในที่ซุกหัวนอนโถรมแห่งนั้น

...รายได้เล็กน้อยจากการขายกล้วยทอดของหญิงชราวัย 70 แทบไม่พอयाได้ ทำให้เด็กผู้ที่ต้องดิ้นรนรับจ้างล้างชามให้กับร้านกล้วยเตี๋ยวละแวกบ้านได้สัปดาห์ละ 200 บาทพอเลี้ยงน้องไปวันๆ

...ในระหว่างที่ผู้ให้กำเนิดหมดสิ้นอิสรภาพ เขากับน้องชายผู้ไร้เดียงสาต้องนั่งรถบ.ช.ส.จากบางขุนเทียนมาลงที่หมอชิตและต่อรถเมลิไปเยี่ยมแม่ที่เรือนจำลาดยาวทุกสัปดาห์ ทุกสัปดาห์ที่พวกเขาต้องเจียดเงินค่ารถถึงครั้งละ 22 บาทต่อคน แม้จะดูเป็นเงินจำนวนน้อย แต่สำหรับเด็กน้อยสองคนที่มีรายได้เพียงสัปดาห์ละ 200 บาทคงมีค่ามากทีเดียว แต่เขาก็ยอมที่จะเสียเพื่อได้พบแม่!!!...”

คอลัมน์ “ชีวิตต้องสู้” ได้ให้พื้นที่เด็กชายกฤษฎาได้พูดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นว่า

“ขอให้นายกะช่วยเพราะอยากให้แม่ของผมออกจากคุกหรือให้พ่อสนิทเป็นเบา ผมส่งสารน้องชายเพราะเวลานอนกลางคืนจะร้องไห้หาแม่ แม่อยู่ไหน ทำไมไม่มาให้ฉันกินนม เขาจะร้องอยู่อย่างนี้จนหลับไป บางทีผมต้องให้น้องช็อคผมจนหลับไปด้วยกัน...เสียงสั้นเครือขอความเมตตาจากเด็กน้อย”

และหนังสือพิมพ์ได้ปิดท้ายคอลัมน์นี้ด้วยข้อความที่ว่า

“แม้แต่หินผาที่แข็งแกรงก็อาจละลายได้ แล้วดวงใจที่เต็มไปด้วยเลือดเนื้อของ นายกรัฐมนตรีจะนิ่งดูตายอยู่ได้อย่างไร”

เนื้อหาทั้งหมดที่ใช้ในการเล่าเรื่องราว เป็นไปในลักษณะก่อให้เกิดความสงสารและเห็นใจในชะตากรรมของเด็กทั้งสอง และอดไม่ได้ที่จะเอาใจช่วยให้นางกัญญาได้ออกมาจากคุกเพื่อมาทำหน้าที่ของแม่ตามที่ลูกๆของเธอเรียกร้อง

2. บทความพิเศษ “ ‘ชวน’ ห่วงใย 2 หนูน้อยกตัญญู ขรก. ยื่นมือช่วยเหลือเต็มที่” ของหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 10 กันยายน 2537 หน้า 2

บทความเริ่มต้นด้วยการเล่าภูมิหลังของการเกิดข่าว ว่าเด็กชายทั้งสองคนเดินทางมาทำเนียบรัฐบาลเพื่อยื่นหนังสือถึงนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี ขอให้ช่วยเหลือนางกัญญามารดาที่ถูกคุมขังอยู่ ณ ทัณฑสถานหญิง ลาดยาว บางเขน ด้วยข้อหาฆ่าคนตาย คือ นายบุญนาค หวานชะเอม สามีของตัวเอง

และเมื่อเกิดเหตุการณ์ดังนั้น หนังสือพิมพ์มติชน จึงได้นำเสนอเป็นข่าวใหญ่พร้อมกับลงภาพ 2 หนูน้อยประกอบ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นเหตุให้หน่วยงานของรัฐได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ อย่างน้อย 2 หน่วยงาน คือ สำนักงานอัยการสูงสุด และกรมประชาสัมพันธ์

หลังจากที่บทความได้เกริ่นนำเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ก็เป็นการบรรยายให้เห็นถึงความช่วยเหลือจากส่วนราชการ เป็นการรายงานข่าวว่า ภาครัฐได้เข้ามาช่วยเหลืออย่างไร มีวิธีการดำเนินงานอย่างไร เป็นการนำเสนอข่าวที่ทำให้เห็นการทำงานของภาครัฐ

3. รายงานพิเศษ “เสียงวอนจาก...กฤษฎา ศรีปราณ ขอเป็นครอบครัวสุดท้าย...”

รายงานพิเศษนี้เป็นการเล่าเรื่องจากเด็กชายกฤษฎาถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น และความรัก ความผูกพันระหว่างเขาและแม่

หนังสือพิมพ์เลือกเอาบรรยายกาศในวันที่เด็กชายทั้งสองไปเยี่ยมแม่ที่เรือนจำมาเริ่มเรื่องด้วยการใช้ภาษาที่บรรยายเพื่อโน้มน้าวจิตใจของผู้อ่านให้รู้สึกเห็นใจ

“ถึงจะมีซีกรงเหล็กเป็นสิ่งขวางกั้น แต่สองมือของแม่และลูกที่พยายามจะให้เนื้อได้แนบสัมผัสเพื่อแผ่ความอบอุ่นและผูกพันของจิตที่มีต่อกันก็ไม่อาจขวางได้ เสียงร่ำร้องของผู้เป็นลูกที่ร้องเรียก “แม่” และฝ่ายแม่ที่สอแสบด้วยหยาดน้ำตาพอกที่จะทำให้ผู้อยู่ ณ ที่นั้นต้องรีบเบือนหน้าหนี”

หนังสือพิมพ์เปิดเรื่องด้วยการให้ direct quote แก่เด็กชายกฤษฎากล่าวถึงแม่

“...แม่รักผมมากเลยครับ เราไม่เคยห่างกัน ลำบากด้วยกันตลอด พ่อกับแม่เลิกกันนานแล้ว แม่จะเลี้ยงผมกับน้องมาตลอด ออกเงินให้พวกเรา อยู่ด้วยกันตลอดเวลา ไปไหนเราก็จะไปด้วยกันสามคนแม่ลูก ทุกวันในช่วงกลางวันผมจะเป็นคนถือรถซาเล้ง แม่เป็นคนนั่งเพื่อไปขายผลไม้ด้วยกัน แม่เก่งเรื่องค้าขาย คิดว่าไม่มีใครสู้เขาได้นะ ต่อเก่ง ขายเป็น เรียกว่าคุณสมบัติการขายดีพร้อม เรียกคนซื้อเก่งมากเลยครับ...เป็นเสียงที่กล่าวถึงแม่ ด้วยความภาคภูมิใจของเด็กชายกฤษฎา ศรีปราณ วัย 13 ปี”

และในส่วนรายละเอียดอื่นๆที่เด็กชายกฤษฎาได้เล่าถึงชีวิตของตัวเองนั้น เขามักกล่าวถึงแม่ด้วยเสมอ ดูเสมือนว่าชีวิตของเขาและแม่ต่างไม่เคยห่างกันจริงๆดังที่เขาได้กล่าวมา

“...ผมชอบอ่านหนังสือแนวผจญภัย การ์ตูน ตามร้านดอกหญ้าอะไรนี่ไปยืนอ่านเอา เวลาที่เห็นพ่อแม่ทะเลาะกันหรือเบื้อบ้านขึ้นมาผมก็จะไปที่ห้องสมุดประชาชน ไปนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่นั่น ไปจนเจ้าหน้าที่ห้องสมุดจำได้ แต่ก่อนแม่จะถามเรื่อย...กฤษฎาไปไหน กฤษฎาไปไหน แต่หลังๆนี้เขาไม่ถามแล้วเพราะรู้ว่าผมจะต้องไปอยู่ที่ห้องสมุดนั่นแหละครับ...”

...ผมอยากจะให้ครอบครัวผมเป็นครอบครัวสุดท้ายสำหรับเหตุการณ์อย่างนี้ อยากจะบอกไปถึงครอบครัวอื่นๆว่าก่อนจะทะเลาะก็อยากจะทำให้คิดถึงลูก ให้คิดถึงลูกน้อยตาต้าๆ ถ้าเพื่อ

ว่ามีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นก็ต้องมาระแวงร้อน ไม่มีความสุข แต่ก่อนผมอยู่กับแม่และน้อง เราสองคนเป็นลูกที่มีความสุขที่สุด แม่รักพวกเรามาก แม่เขารักพวกผมมากนะ...”

สิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอนั้น เป็นการนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูก ย้ำให้เห็นความรัก ความผูกพันระหว่างแม่ลูก และคำพูดต่างๆที่ออกมาจากปากของลูก ว่าแม่เป็นแม่ที่ดีมากๆ พวกเขารักแม่มากแค่ไหน และอยากจะอยู่กับแม่ตลอดไป ทำให้คำกล่าวของเขาที่ว่าพ่อเลี้ยงไม่ดีอย่างไรมันมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น

“เพราะจากประสบการณ์ห้าปีเต็มๆที่ผมเห็นนั้น เขาเมามาแน่ๆ เขาเมาในลักษณะตาขวาง หายใจฮึดฮัดตลอดเวลา เขากินเหล้า สูบยาบ้า กินยาบ้า เล่นม้า กินใบกระท่อม ทุกอย่างเลยไม่เคยเอาเงินมาให้แม่ มีแต่แม่หาเงินมาให้พวกผม...พ่อแม่ดีกันตลอดเวลาที่ผ่านมา เห็นแล้วก็สงสารแม่เพราะแม่ตัวเล็กกว่า ผมก็เคยเข้าไปจะช่วยแม่แต่พ่อก็ตบออกมา ยิ่งทำให้แม่ห่วงหนักเข้าไปใหญ่...”

การรายงานทั้งหมดนี้มีส่วนทำให้เรารู้สึกว่านางกัญญาไม่ผิดอะไร เพราะเป็นการกระทำเพื่อป้องกันตัว

ในตอนท้ายของรายงานพิเศษ หนังสือพิมพ์ได้ย้ำให้เห็นถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูกที่ออกมาจากปากของลูกเอง รวมไปถึงสิ่งที่ลูกเรียกร้องอยากอยู่ร่วมกับแม่อีกครั้งหนึ่ง เพราะไม่มีที่ไหนที่มีความหมายหากปราศจากแม่ เหมือนกับข้อความที่หนังสือพิมพ์ได้ทิ้งท้ายไว้ว่า

แม้จะมีหลายฝ่ายยื่นมือขอรับอุปการะทั้งเขาและน้อง แต่กฤษก็ยืนยันเสียงหนักแน่นและมั่นคงว่าไม่ขอจากแม่ไปไหนเด็ดขาด เพราะที่ไหนๆก็คงไม่อุ่นเท่า “อกแม่” แน่นอน!!!

4. บทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 12 กันยายน 2537

บทบรรณาธิการข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นส่วนที่สำคัญเป็นอย่างมาก เพราะบทบรรณาธิการจะเป็นตัวที่สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นหรือการให้ความสนใจในเรื่องหนึ่งของหนังสือพิมพ์นั้นๆ

สำหรับการเลือกประเด็นเกี่ยวกับสามแม่ลูกมานำเสนอในส่วนของบทบรรณาธิการนั้น สามารถสะท้อนให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ได้ให้ความสนใจต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยที่หนังสือพิมพ์ได้เขียนถึงในลักษณะความกตัญญูของเด็กทั้งสองที่มีต่อแม่ และการให้ความช่วยเหลือของหน่วยงานราชการแก่ครอบครัวนี้ ซึ่งหนังสือพิมพ์ได้สรุปให้เห็นถึงวิธีการช่วยเหลือของหน่วยงานดังกล่าวคือ สำนักงานอัยการสูงสุด และกรมประชาสงเคราะห์ การเขียนบทบรรณาธิการเป็นไปในลักษณะการชื่นชมหน่วยงานทั้งสอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนท้ายที่ว่า

“...ข้าราชการจากสองหน่วยงานนี้สมควรได้รับกำลังใจจากสังคม เพื่อที่จะทุ่มเทชีวิตจิตใจช่วยเหลือผู้คนที่ต้องการความช่วยเหลือทั้งด้านมนุษยธรรมและอรรถคดี ซึ่งมีอยู่ดาษดื่น ถ้าเด็ก

น้อยทั้งสองอยู่ในสถานะบรรลุนิติภาวะรู้ผิดชอบชั่วดี คงจะกล่าวขอบคุณอย่างจริงใจที่ได้รับ ความอนุเคราะห์จากส่วนราชการดังกล่าว ตลอดทั้งผู้ใจบุญทั้งหลายที่บริจาคเงินมาให้ สังคมเราจะปกติ สุขร่มเย็นก็ต่อเมื่อผู้ด้อยโอกาสและประสบความเดือดร้อนได้รับความเห็นใจและได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมชาติ”

5. “ข่าวหน้า 13” ของหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 13 กันยายน 2537

เนื้อหาข่าวสามารถสรุปได้ว่า ตำรวจพร้อมที่จะส่งสำนวนการสอบสวนคดีนางกัญญาให้สำนักงานอัยการสูงสุด พิจารณาว่าจะสั่งฟ้องหรือไม่

แต่ในส่วนของรายละเอียดข่าว มีลักษณะการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาเพื่อก่อให้เกิดความเห็นใจและสงสารในลักษณะเดิมๆ กล่าวคือ เป็นการใช้ภาษาที่บรรยายให้เห็นภาพตอนที่เด็กชายทั้งสองไปเยี่ยมแม่ที่เรือนจำ ซึ่งเมื่ออ่านแล้วจะเป็นการบีบคั้นความรู้สึกมาก เพราะระหว่างแม่กับลูกนั้น มีซึ่งกรงเหล็กกั้นขวางเอาไว้ รวมไปถึงการบรรยายกริยาอาการอย่างละเอียดว่าเป็นอย่างไร เด็กทั้งสองน่าจะอะไรไปเยี่ยมแม่บ้างและเมื่อเห็นแม่แล้วรู้สึกอย่างไร

“...ญาติของนางกัญญาประกอบด้วยลูกชายสองคน พร้อมกับยายและป้า นำอาหารใส่ถุงมาเยี่ยม ประกอบด้วยข้าวเปล่า ปลาสดแห้ง ลองกอง 2 กิโลกรัม ไก่ตัวตึนเย็น 1 ตัว...เมื่อนางกัญญาเห็นลูกและญาติมาเยี่ยมได้แสดงความดีใจออกมาทางสีหน้าและแววตาอย่างเห็นได้ชัด นางกัญญาตะโกนผ่านลวดตาข่ายสอบถามความเป็นอยู่ของลูกว่าลำบากและมีปัญหาอะไรบ้างหรือไม่ ซึ่งเด็กชายกฤษฎาก็ตะโกนตอบว่าน้องชายคนเล็กร้องไห้คิดถึงแม่ พร้อมกับตะโกนถามว่าแม่จะกินลองกองไหม นางกัญยายิ้มและพยักหน้ารับ นากนั้นส่งลองกองผ่านเจ้าหน้าที่ไปส่งให้ ขณะที่นางกัญญาปอกลองกองจะใส่ปาก เด็กชายณัฐการ์ต์ลูกวัย 3 ขวบก็ตะโกนขอลองกองแม่เพื่อจะกินบ้าง

...และเมื่อนางกัญญาจะถูกนำเข้าไปกักขัง ทั้งเด็กชายกฤษฎาและนางกัญญาสองคนแม่ลูกต่างร้องไห้และนั่งลงเกาะลูกกรง...”

6. “ข่าวหน้า 11” ของหนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 14 กันยายน 2537

เป็นการรายงานข่าวว่า รายการ “เจาะใจ” ได้มาบันทึกเทปสัมภาษณ์นางกัญญา ณ ทณฑสถานหญิง ลาดยาว บางเขน ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ข่าวได้เปิดเรื่องด้วยการเกริ่นนำถึงสาเหตุของการติดคุกว่า

“...นางกัญญา หวานชะเอม แม่ค้าผลไม้ซึ่งถูกจับกุมในข้อหาฆ่านายบุญนาค หวานชะเอมสามีถึงแก่ความตายและอยู่ระหว่างการฝากขัง ณ ทณฑสถานหญิง ลาดยาว บางเขน...”

จากนั้นหนังสือพิมพ์ก็ได้ให้พื้นที่ในการนำเสนอถึงพฤติกรรมของนายบุญนาว่าเป็นอย่างไร ซึ่งก็เป็นเหมือนลักษณะการเล่าซ้ำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นการย้อนเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากปากของนางกัญญาเอง ซึ่งจากการบรรยายให้เห็นถึงพฤติกรรมและเหตุการณ์ในวันที่เกิดเหตุ จะรู้สึกเห็นใจและสงสารนางกัญญา เพราะว่าเป็นการกระทำที่มีได้เจตนา แต่เป็นไปเพื่อการป้องกันตัว

“...ตลอดเวลา 5 ปีที่อยู่กินกับนายบุญนาคมีแต่ความทุกข์ เพราะนายบุญนาคชอบกินเหล้าและสูบบุหรี่ เมื่อเมาก็จะทุบตีทำร้ายตนและลูกอยู่ตลอด เคยหนีไปอยู่ที่อื่นถึง 7 – 8 ครั้ง และให้ลูกออกจากโรงเรียนเพื่อหลบหนี แต่นายบุญนาคก็ตามจนเจอ ในวันเกิดเหตุเมื่อวันที่ 9 มิถุนายนได้ไปพบนายบุญนาคที่สถานีขนส่งหมอชิตหวังจะตกลงกัน แต่นายบุญนาคกลับตรงเข้ามาจะทำร้ายตนจึงควักมีดในกระเป๋าออกมาป้องกันตัว เกิดยื้อแย่งกันขึ้นและมีดไปถูกนายบุญนาคเสียชีวิตไปในเวลาต่อมา...ดิฉันไม่ได้เจตนาจะฆ่า แต่ทำไปเพราะป้องกันตัว ดิฉันอยู่กินกับสามีคนนี้สภาพไม่ต่างไปจากทาส ถูกทารุณทุบตีเป็นประจำ ดิฉันเป็นห่วงลูกมากที่สุด”

นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังได้เน้นการใช้ภาษาบรรยายเพื่อให้เห็นภาพอย่างชัดเจนในส่วนของ การบรรยายการพบกันระหว่างแม่กับลูก เพราะเป็นสิ่งที่อ่านแล้วสะท้อนความรู้สึกเป็นอย่างมาก

“...ก่อนการบันทึกเทป นางกัญญาได้พบกับเด็กชายกฤษฎา ศรีปราณ และเด็กชายณัฐการต์ หวานชะเอม ลูกชายวัย 13 ปี และ 3 ปี ที่มาเยี่ยม นางกัญญาตรงเข้าไปอุ้มและกอดจูบลูกคนเล็กด้วยความดีใจอยู่เป็นเวลานานเพราะตั้งแต่ถูกกักขังมา 2 เดือนเศษ ครั้งนี้ใกล้ชิดกับลูกมากที่สุด นางกัญญาน้ำตาไหลซึมตลอดเวลาพลางสอบถามความเป็นอยู่และบอกให้ลูกคนเล็กกินข้าวให้มากๆ”

แม้ว่าเนื้อหาโดยส่วนใหญ่ของข่าวจะเน้นไปที่เหตุการณ์ตอนเกิดเหตุและพฤติกรรมของนายบุญนาค แต่หนังสือพิมพ์ก็ไม่ลืมที่จะเน้นไปที่ความรัก ความผูกพันระหว่างแม่กับลูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบรรยายเวลาที่แม่ลูกได้พบกัน

7. “ข่าวหน้า 13” ของหนังสือพิมพ์ข่าวสด ประจำวันที่ 16 กันยายน 2537

เป็นการรายงานข่าวถึงสภาพความเป็นอยู่หลังจากที่นางกัญญา ได้รับการปล่อยตัว โดยหนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่แก่นางกัญญาได้พูดถึงเรื่องราวทั้งหมด ซึ่งนางกัญญาได้ให้พื้นที่ในหนังสือพิมพ์พูดถึงในสิ่งที่ตัวเองอยากจะบอกแก่สังคม และสิ่งที่นางกัญญาเน้นมากก็คือ ปัญหาเรื่องที่พักอาศัย

“...เมื่อสองสามปีที่ผ่านมา นายบุญนาคสามีที่เสียชีวิตได้ซื้อแฟลตของการเคหะแห่งชาติที่บางขุนเทียน ผ่อนเดือนละ 4,800 บาท รวมเป็นเงินแสนบาทเศษ ระหว่างตนถูกขังมารดาบอก ว่าแฟลตถูกการเคหะยึดเพราะขาดการส่งเงิน ทำให้รู้สึกสงสัยว่าการเคหะฯปกติต้องช่วยคนจน ตน

พร้อมจะส่งเงินค่าบ้านเดือนละ 2,000 กว่าบาท เป็นเวลา 15 ปีตามสัญญาและที่ผ่านมาการผ่อนค่างวดแม่จะเป็นชื่อสามีแต่ตนก็เป็นภรรยาที่มีทะเบียนสมรสถูกต้องและเงินผ่อนก็มาจากตนที่ค้าขายได้ จึงขอวิงวอนผู้ใหญ่ระดับรัฐมนตรีที่รับผิดชอบช่วยเหลือในเรื่องนี้ด้วย”

หนังสือพิมพ์ได้ย้าให้เห็นถึงปัญหาที่พักอาศัยของนางกัญญาและลูกๆว่าเป็นความจริง ด้วยการเขียนข่าวว่า

“...หลังจากทางทัศนสถานหญิงได้ปล่อยตัวนางกัญญาตามคำสั่งศาล นางกัญญาและลูกทั้งสองได้นอนค้างคืนที่บ้านของผู้สื่อข่าวมติชน เพราะนางกัญญายังไม่รู้ว่าจะนอนที่ใด... สำหรับคืนนี้นางกัญญากล่าวว่า คงจะไปนอนบ้านแม่ซึ่งเป็นสลัม เรียกว่าสลัมสะแกงาม เขตบางขุนเทียน แม่บ้านจะแคบอัดอัดไปไม่พอจะนอนก็ทนได้ เพราะขณะนี้ภาระต้องทำหลายเรื่อง เช่น จะค้าขายอะไรต่อไป จะขายที่ไหน บ้านช่องที่เอาที่ไหน ลูกจะเข้าเรียนหนังสือต่อที่โรงเรียนอะไร รวมไปถึงการไปกราบขอขอบคุณฝ่ายต่างๆที่ช่วยเหลือให้ตนได้รับอิสรภาพ...”

8. บทความพิเศษ “ตามรอยวิถีชีวิต แม่ – ลูกคู่ชะตากรรม” ของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่ 30 กันยายน 2537

เป็นการนำเสนอเรื่องราวชีวิตของสามแม่ลูก ผ่านความรักความผูกพันที่พวกเขาทั้งสามมีให้แก่กัน

บทความเปิดเรื่องด้วยการย้าให้เห็นถึงหน้าที่และบทบาทชีวิตของลูกผู้หญิงด้วยการเป็น “แม่”

“ชีวิตคนเป็น “แม่” นั้น ใครก็รู้ว่าแม่คือผู้ให้กำเนิดและคอยปกป้องดูแลลูก เป็นเสมือนร่มโพธิ์ร่มไทรให้ลูกได้ยึดเหนี่ยว...”

เป็นการตอกย้าให้เห็นถึงบทบาทของความเป็นแม่อย่างชัดเจน แต่จากนั้นหนังสือพิมพ์ก็ได้หักมุมด้วยการเขียนในลักษณะว่าแต่แม่ลูกคู่นี้ ลูกกลับเป็นฝ่ายชุบชีวิตแม่ขึ้นมาใหม่

“...แต่จากกรณีนางกัญญา หวานชะเอม แม่ของเด็กชายกฤษฎา ศรีปราณ วัย 13 ปี และเด็กชายณัฐการ์ต หวานชะเอม วัย 3 ขวบ ต้องถูกจำคุกด้วยข้อหาฆ่าสามี และลูกทั้งสองต้องกลายเป็นเด็กกำพร้าไม่มีพ่อ และแม่ต้องติดคุก แต่แล้วลูกชายคนโต เด็กชายกฤษฎากลับเป็นผู้ชุบชีวิตผู้เป็นแม่ขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ด้วยพยายามวิ่งเต้นทุกวิถีทางเพื่อให้แม่ได้ออกจากห้องขัง...”

การเขียนในลักษณะนี้มีส่วนทำให้บทความมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

จากนั้นบทความก็ได้นำเสนอวิธีการเลี้ยงลูกของนางกัญญา รวมไปถึงความรักความผูกพันระหว่างแม่กับลูก ซึ่งเป็นส่วนที่บทความให้ความสำคัญมากที่สุด

“...นางกัญญากล่าวว่า เธอเลี้ยงลูกโดยให้ความใกล้ชิดและให้ความรักแก่ลูกมาตลอด ไม่ว่าจะกิน จะนอน หรือจะไปค้าขายก็จะกระเตงลูกไปด้วยตลอด เพราะเธอเคยได้รับบทเรียนจาก

ประสบการณ์ชีวิตของตัวเองมาแล้วว่า การถูกทอดทิ้งให้ไปอยู่กับคนอื่นที่ไม่ใช่แม่ นั่น ไม่มีใครให้ความรักความอบอุ่นแก่เราได้ดีเท่ากับแม่หรอก ดังนั้น ไม่ว่าจะทำงานเหนื่อยยากลำบากแค่ไหนก็ขอใช้ชีวิตเลี้ยงลูกด้วยตัวเองดีกว่า

...ลูกชายคนโตคือที่พึ่งทางใจของแม่แต่เพียงผู้เดียว เขาจะเป็นผู้รับฟังและช่วยแก้ปัญหาให้แม่มาตลอด...มีอยู่วันหนึ่งไปขายผลไม้ แต่ถูกตำรวจจับ น้องกฤษก็จะเป็นคนไปหาตำรวจ อ้อนวอนเอาของกลับคืนมาให้แม่แล้ว ในขณะที่แม่ยังนั่งร้องไห้ไม่รู้จะทำอย่างไรดีเพราะวันนั้นยังขายไม่ได้เลย นางก็สัญญาแล้วว่า น้องกฤษเป็นทุกอย่างทุกอย่างสำหรับเธอ

...สำหรับน้องกฤษ ลูกกตัญญูที่ช่วยให้ผู้เป็นแม่หลุดพ้นบ่วงกรรมในห้องขังได้นั้น ให้ความหมายของคำว่า “แม่” ว่าจะมีความหมายมากเกินกว่าแค่ผู้ให้กำเนิดลูก แต่แม่คือชีวิตจิตใจและเป็นทุกอย่างทุกอย่างของลูก ด้วยเหตุนี้ น้องกฤษจึงตอบแทนพระคุณของแม่ด้วยการช่วยแม่ทำงานช่วยแม่ซื้อของ ช่วยเลี้ยงน้อง และใช้จ่ายอย่างประหยัด สิ่งเหล่านี้ น้องกฤษบอกว่าเป็นเพียงการตอบแทนแม่แต่ภายนอก ลึกลงไปนั้นน้องกฤษได้ตั้งใจทำทุกอย่างที่ไม่ทำให้แม่ต้องเป็นห่วงหรือเสียใจ และจะทำในสิ่งที่คิดว่าแม่จะมีความสุข เพราะแม่คือสิ่งเดียวในชีวิตที่น้องกฤษต้องการ

...ความเป็นแม่ลูกที่รักและผูกพันกันมาก นางกัญญาจึงได้ฝากข้อคิดไปถึงแม่คนอื่นๆ ในการเลี้ยงดูลูกว่า แม่ทุกคนควรให้ความเข้าใจในตัวลูกมากกว่ามุ่งแต่ไปทำงานหาเงิน เงินเป็นเพียงแค่เศษกระดาษที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ผิดกับความรักที่แม่ให้แก่ลูก จะเป็นสิ่งที่มีค่าที่ไม่เคยเปลี่ยน เพราะลูกจะมีที่พึ่งพิงทางใจ เด็กนั้นต้องการหัวใจและความอบอุ่นจากคนเป็นพ่อและแม่มากกว่าสิ่งใดๆในชีวิต

บทความนี้จบลงด้วยข้อความที่ยังคงย้ำให้เห็นถึงความรักและความผูกพันระหว่างแม่กับลูก ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคนเรา

“ฉากหนึ่งของชีวิตระหว่างแม่ลูกตัวเล็กๆคู่นี้ ที่มีทั้งความรักและความผูกพันกันอย่างลึกซึ้งยากที่จะมีสิ่งใดมาพรากเขาให้แยกจากกันได้ น่าจะเป็นแบบอย่างสำหรับสังคมไทยยุคนี้ได้บ้างว่า คนเรานั้นถ้าจะเลี้ยงลูกให้ดี ก็ควรเลี้ยงลูกด้วยชีวิตและจิตใจ ไม่ใช่ถูกเลี้ยงด้วยวัตถุสิ่งของ มิเช่นนั้นมันก็จะหยาบกร้านเหมือนวัตถุสิ่งของ ซึ่งไม่มีชีวิตและจิตใจนั่นเอง”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปการนำเสนอข่าวในกรณีศึกษาที่ 4 (นางกัญญา ศรีปราณ ช่างสามี)

ข่าวหน้าหนึ่ง

1. เนื้อหาของข่าวให้รายละเอียดของเหตุการณ์และเน้นภูมิหลังของเหตุการณ์อย่างละเอียด โดยหนังสือพิมพ์ได้เล่าเรื่องผ่านคำพูดของเด็กชายกฤษฎาเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเด็กชายกฤษฎาได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นว่าเป็นอย่างไร และกล่าวว่าแม่ไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าพ่อ แต่เป็นเพียงการป้องกันตัวเท่านั้น เพราะพ่อก็มักจะทำร้ายแม่เสมอ นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังนำเสนอตอนที่เด็กชายกฤษฎาเล่าถึงภูมิหลังของครอบครัวทุกครั้ง ว่าชีวิตคู่ของพ่อกับแม่ต้องประสบปัญหาอย่างไรบ้าง โดยเน้นไปที่พฤติกรรมของนายบุญนาคว่าชอบทำร้ายนางกัญญา รวมไปถึงเด็กชายกฤษฎาและน้องชายด้วย เนื่องจากนายบุญนาคติดายาม่า เป็นการเน้นพฤติกรรมของนายบุญนาคว่าเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่ค่อยดีสักเท่าไร
2. การเล่าเรื่องของหนังสือพิมพ์ในข่าว เป็นการรายงานข่าวด้วยการนำเสนอด้านอารมณ์เป็นหลัก กล่าวคือ เน้นให้เห็นถึงความยากลำบาก ความน่าสงสาร และผลกระทบที่ครอบครัวนี้ได้รับ ตลอดจนความห่วงหาอาทรระหว่างแม่กับลูก เป็นความโหยหาที่ต้องการจะอยู่ร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง และทุกครั้งที่เด็กทั้งสองไปเยี่ยมแม่ที่เรือนจำ หนังสือพิมพ์ต้องบรรยายภาพเหตุการณ์ที่แม่ลูกโผเข้าหากัน แต่มีลูกกรงเหล็กกั้นไว้ ต่างฝ่ายจึงได้แต่เอื้อมมือมาสัมผัสกันผ่านลูกกรงเหล็กเท่านั้น
3. ภาษาที่ใช้ เน้นถึงความรักความผูกพันระหว่างแม่กับลูก การที่ลูกพยายามทำทุกวิถีทางในการที่จะช่วยแม่ให้ออกมาจากคุก ซึ่งหนังสือพิมพ์มักจะพาดหัวข่าวด้วยการเน้นในเรื่องของอายุ ว่าเด็กทั้งสองอายุน้อย แต่พยายามออกมาพูดและขอร้องให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามาช่วยเหลือแม่ของตน ซึ่งการเน้นให้เห็นถึง “อายุ” ที่ยัง “น้อย” อยู่ นั้น สามารถแสดงความหมายของ “ความไร้เดียงสา” ของเด็กทั้งสองได้เป็นอย่างดี และนัยยะของความไร้เดียงสา ก็คือ ความไร้ชื่อบริสุทธิ์ ดังนั้น สิ่งที่เด็กทั้งสองพูดจึงมิได้มีการเสริมแต่งแต่อย่างใด
4. มีการรายงานความคืบหน้าของการช่วยเหลือสามแม่ลูกจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนอยู่เสมอ รวมไปถึงการเน้นไปที่ความห่วงใยที่บุคคลต่างๆ มีต่อเด็กทั้งสอง อีกทั้งหนังสือพิมพ์ยังได้เน้นย้ำประเด็นในเรื่องของความกตัญญูของเด็กทั้งสองที่มีต่อแม่ด้วย เป็นการเน้นย้ำในเรื่องของหน้าที่ที่บุคคลพึงมีให้แก่กัน ซึ่งในที่นี้ก็คือ หน้าที่ที่มารดาพึงมีต่อบุตร และหน้าที่ของบุตรที่พึงมีต่อมารดา

การที่หนังสือพิมพ์ได้ให้พื้นที่ในการนำเสนอและให้ความสำคัญกับผลกระทบที่ครอบครัวนี้ได้รับ สามารถสะท้อนให้เห็นว่า หนังสือพิมพ์เห็นใจในชะตาชีวิตของคนทั้งสาม แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น การที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอถึงเหตุการณ์จนนางกัญญาได้รับการปล่อยตัว การเล่าเรื่องและการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์สามารถสะท้อนได้ว่า นางกัญญาจะไม่ได้รับการปล่อยตัวหากเธอเป็นแค่นางกัญญา ศรีปราณ แต่หากเป็นเพราะเธอเป็นแม่ของลูกที่มีความกตัญญู “เสียง” ของเธอที่ได้ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ มิใช่เป็นเพราะ นางกัญญาเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง แต่หากเป็นเพราะ “ความเป็นแม่” ที่ได้ทำให้เธอมีตัวตนบนหน้าหนังสือพิมพ์ได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทความหรือคอลัมน์

การนำเสนอเรื่องราวผ่านในรูปของบทความและคอลัมน์ เป็นการเล่าซ้ำเหตุการณ์ในหนังสือพิมพ์ทั้งหมด แต่อาจจะให้รายละเอียดได้มากกว่าข่าวหนังสือพิมพ์ มีการใช้ภาษาที่สามารถบรรยายให้เห็นภาพได้ดีกว่าหนังสือพิมพ์ ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะเป็นการบรรยายให้เห็นถึงความลำบากของเด็กทั้งสองหลังจากที่ต้องขาดแม่ไป และการมีส่วนเข้ามาช่วยเหลือจากทางราชการ และสิ่งที่หนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญอย่างยิ่ง ก็คือ ความรักความผูกพันระหว่างแม่กับลูก คำพูดต่างๆ ที่ออกมาจากปากของลูก ว่าแม่เป็นแม่ที่ดีของพวกเขา และพวกเขารักแม่ อยากจะอยู่กับแม่ มากขนาดไหน ยิ่งก่อให้เกิดความน่าสงสารและเห็นใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบรรยายภาพที่เด็กชายทั้งสองไปเยี่ยมแม่ที่เรือนจำด้วยความรักและความห่วงหา แต่ระหว่างพวกเขากับแม่บังเกิดเกล้ากลับมีซีกรงเหล็กกั้นขวางเอาไว้

บทความและคอลัมน์ มักจะนำเสนอเรื่องราวชีวิตของสามแม่ลูก ผ่านความรักความผูกพันที่พวกเขาทั้งสามมีให้แก่กัน รวมไปถึงการย้ำให้เห็นถึงหน้าที่และบทบาทชีวิตของลูกผู้หญิงด้วยการเป็น “แม่” ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของผู้หญิงทุกคน เป็นการตอกย้ำให้เห็นถึงความคิดคำนึงของสังคมที่ว่าผู้หญิงไม่เคยมีตัวตนเพียงเพราะเธอเป็นผู้หญิง แต่ตัวตนของผู้หญิงจะปรากฏขึ้นเมื่อเธอกลายเป็น “แม่” ของใครสักคน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อเธอมีโอกาสได้พูด

:

เสียงนี้มีคนรับฟัง

“แม่” เป็นศัพท์ที่หายไปที่มีความหมายเช่นเดียวกับ ความรัก การอุทิศตน และความเสียสละ และมักจะมี ความหมายที่ลึกซึ้งและน่าเคารพแฝงอยู่ พวกเขาจะต้องเป็นภาพลักษณ์ที่สวยหรูของมนุษยชาติ...ผู้ไม่รู้จักความผิดพลาด กอปรด้วยคุณงามความดี ไร้ที่ติ และไม่เคยมีบาปติดตัวเลย คุณสมบัติทุกอย่างจะต้องดีพร้อม (นวนิคำ จันภา , แปลจาก เฮอร์มา บอมเบ็ค , 2527)

เมื่อเธอขอย้อนเล่าเรื่องราว

นางกัญญา ศรีปราณ (เปลี่ยนชื่อ - นามสกุลจากนางกัลยา หวานชะเอม) ผู้หญิงวัยกลางคนผู้ซึ่งเป็น “แม่” ของลูกชายทั้งสอง นายกฤษฎา ศรีปราณ และเด็กชายกรกฎ ศรีปราณ (เปลี่ยนชื่อ - นามสกุลจากเด็กชายณัฐการ์ต หวานชะเอม) ได้กล่าวกับผู้วิจัยตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบกันว่า “ลูกคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเธอ” และผู้วิจัยก็เห็นว่าเป็นจริงตามนั้น เพราะจากเรื่องราวที่เธอล่า จากเหตุการณ์ที่เธอเคยประสบ และจากการที่ได้ไปเห็นภาพความรักและความผูกพันระหว่างแม่กับลูกด้วยตัวของผู้วิจัยเอง

ในครั้งแรกที่จะนัดพบกัน เธอได้บอกทางไปบ้านของเธอให้กับผู้วิจัยได้ทราบและให้ไปพบเธอได้ที่บ้าน โดยเธอให้เหตุผลว่าจะได้รู้จักบ้านกันเอาไว้ วันหน้าวันหลังถ้ามีอะไรที่จะให้เธอช่วยได้ จะได้ไปหาเธอที่บ้านได้อย่างสะดวก ซึ่งได้สร้างความซาบซึ้งใจให้กับผู้วิจัยเป็นอย่างมาก และหลังจากที่ได้รู้จักบ้านของเธอแล้ว ทุกครั้งที่เรานัดคุยกันผู้วิจัยก็จะไปพบเธอที่นั่น...ที่ “บ้าน” ของเธอ

“บ้าน” ของเธอคือห้องเล็กๆห้องหนึ่งในตึกของการเคหะแหวๆบางแค อยู่ด้วยกันทั้งหมด 4 คน คือ เธอ ลูกชายทั้งสอง และคุณยายของเด็กๆ ในสายตาของคนทั่วไปอาจจะเห็นว่าห้องเล็กๆห้องนั้นเป็นเพียงแค่อ่างแคบๆหนึ่งห้อง แต่สำหรับเธอ เธอเรียกห้องนั้นว่า “บ้านหลังน้อยที่เต็มไปด้วยความรัก”

เธอให้ผู้วิจัยเรียกเธอว่า “พี่กัญญา” พร้อมทั้งให้เหตุผลว่า เป็นการลดช่องว่างระหว่างวัยเพื่อที่จะได้คุยกันได้สะดวกและสนุกมากยิ่งขึ้น พี่กัญญาเป็นคนคุยสนุกอย่างที่เธอว่า เธอสามารถสร้างเสียงหัวเราะได้ตลอดระยะเวลาของการสนทนา แต่ในบางครั้งก็มีความเศร้าฉายออกมาทางแววตาด้วยเช่นกัน

การสนทนากันในครั้งแรก ผู้วิจัยได้บอกหัวข้อวิจัยและรายละเอียดอย่างคร่าวๆ ให้เธอฟัง เมื่อเธอได้ฟังแล้ว เธอจึงขอเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตของเธอให้กับผู้วิจัยได้ฟังตั้งแต่ต้น โดยเธอขอเริ่มเล่าชีวิตของเธอตั้งแต่วัยเด็ก

“ชีวิตของพี่มาจากครอบครัวที่แตกแยก ตอนเด็กๆ พี่จะเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันบ่อยๆ แม่จะถูกพ่อเตะกระเด็นไปกองอยู่ริมข้างฝาเป็นประจำ จนในที่สุดแม่เขาคงทนไม่ได้เขาก็ทิ้งไปเอาพี่สาวอีก 4 คนไปด้วย ทิ้งพี่กับน้องอีก 4 คนไว้กับพ่อ แต่พ่อก็ไม่ได้ดูแลหรอกนะเพราะเขาก็หนีไปอยู่กับเมียใหม่ พี่ก็เลยต้องเลี้ยงน้อง ตอนนั้นอายุประมาณ 14 เห็นจะได้ ก็ลำบากพอสมควร ทั้งบ้านไม่มีอะไรเลย มีแต่กะทะเก่าๆ ใบเดียว ก็ต้องไปเด็ดผักบุ้งหาขายบ้างไปขาย หรือไม่ก็เก็บขวดเก็บกระดาษไปขาย”

เธอเล่าว่าเลี้ยงน้องได้ประมาณ 4 เดือน โรงเรียนของน้องๆ ปิดเทอม เธอจึงคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป เพราะไม่สามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่เช่นนี้ได้ตลอดไป เนื่องจากไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าบ้านและน้องๆ ก็โตขึ้นทุกวัน เธอจึงเก็บรวบรวมเงินได้ 100 บาท และตั้งใจว่าจะพาน้องๆ มาหาแม่ได้ เข้ากรุงเทพฯ ไปหาแม่ ตอนนั้นเธอรู้เพียงว่าแม่ไปอยู่ที่วัดมหาธาตุ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพฯ แม้ว่าไม่เคยเข้ากรุงเทพฯ มาก่อนแต่ด้วยความหวังที่เต็มเปี่ยมเธอจึงสามารถพาน้องๆ มาหาแม่ได้ และคาดหวังว่าแม่จะต้องดีใจที่ได้พบเธอกับน้องๆ แต่แล้วความหวังที่เปี่ยมล้นของเธอก็มลายหายไปเมื่อได้ยินคำพูดของแม่ที่ถามว่า “มาทำไมกัน”

“เสียใจ เพราะความรู้สึกมันไม่ใช่แบบที่เราคิด เราคิดว่าแม่จะต้องดีใจมากๆ จะต้องเข้ามากอดเราไว้แน่นๆ ด้วยความคิดถึง แต่ในความเป็นจริงมันไม่ใช่”

เธอบอกว่า การที่เข้ามาใช้ชีวิตอยู่กับแม่ในกรุงเทพฯ ยิ่งลำบากขึ้นกว่าเก่า เพราะว่าเป็นตอนเช้ามีแม่จะไปขายของพร้อมกับพี่ๆ ทั้งเธอและน้องไว้ที่บ้านตามลำพัง ไม่มีข้าวสาร ไม่มีอาหารไว้ให้กิน และแม่ก็จะกลับเข้าบ้านตอนมีดๆ โดยที่ไม่เคยถามเธอกินข้าวกันหรือยัง

จนกระทั่งเธอโตพอ เธอจึงออกไปขายของตัวเอง โดยเอาน้องๆ ไปด้วยทุกครั้ง

“ไปกันเป็นพรวนเลย พี่ไปไหน น้องพี่ก็ไปด้วย ไม่เคยปล่อยให้พวกเขาอยู่กันตามลำพังเลย เพราะพี่รู้ว่าความรู้สึกที่ถูกทอดทิ้งนั้นเป็นอย่างไร”

และเธอก็คิดในใจไว้ว่า หากเมื่อไรเธอมีลูก เธอจะไม่ทอดทิ้งลูก เธอจะไม่ให้ลูกได้พบกับสภาพแบบเธอ เพราะเธอเข้าใจดีว่า ความรู้สึกที่ถูกแม่ทอดทิ้งนั้นเป็นอย่างไร และการที่ลูกไม่มีแม่คอยดูแลและให้ความอบอุ่นนั้น ลำบากแค่ไหน และในวันที่เธอมีลูก เธอก็สามารถทำตามที่เขาเคยคิดไว้ได้จริงๆ

“แต่งงานกับพ่อของกฤษได้สักปีกว่าๆ เขาก็เอาแต่เมา ไม่ทำงาน พี่ก็พยายามพูดสารพัดพยายามทำทุกวิถีทางที่จะให้เขาเลิกกินเหล้า เขาก็ไม่ยอมเลิก สุดท้ายให้เขาเลือกระหว่างเหล้ากับ

เรา เขาเลือกเหล่า เราสองคนแม่ลูกก็เลยไป ก็ทำมาหากินเลี้ยงลูก อยู่ได้นะ พอมีกินมีใช้ มีเงินเก็บ”

และเมื่อภรรยาอายุได้ 4 ขวบกว่าๆ ก็มีผู้ชายอีกคนหนึ่งเข้ามาในชีวิตเธอ

“เขากับพี่เคยรู้จักกันมาก่อน เขามาจีบก่อนพ่อของภรรยา แต่พี่ไม่เอาเพราะเขาทั้งกินเหล้า เจ้าชู้ แล้วก็เล่นการพนัน แต่คราวนี้เขาไม่ได้มาจีบพี่หรอกนะ มาจีบภรรยา เอาใจทุกอย่าง แล้วเด็กไม่เคยมีพ่อ มีก็แบบขี้เมาแล้วก็ตัวเล็กๆผอมๆ แต่นี่ตัวเขาใหญ่ แต่งตัวเทมี 3 ดาว เพราะเขาเป็น นายตรวจการที่สถานีขนส่งหมอชิต ลูกก็เลยไปหลงเขา แล้วมาบอกแม่ว่าให้แม่แต่งงานเถอะ คนนี้ เข้ากับผมได้ ผมอยากได้เขาเป็นพ่อ พี่ก็เลยเล่าให้ลูกฟังว่า คนนี้เขาไม่ใช่คนดีนะ ในตัวเขามีทุกอย่าง พ่อของลูกยังขี้เมาเท่านั้นเอง ลูกชายกับเขาก็เลยคุยกัน เขายอมรับว่าเมื่อก่อนเป็นเช่นนั้นจริง แต่ตอนนี้เขาเลิกทุกอย่างแล้ว เขาก็บอกกับลูกเราว่า พ่อแก่แล้ว พ่อหยุดทุกอย่างแล้ว พ่ออยากที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ อยากจะได้หนูเป็นลูก”

ผลที่สุด เธอก็ตกลงใจแต่งงานกับเขา และเธอก็บอกว่า กว่าจะรู้ว่า “เพื่อนแก้เหงา” แตกต่างกับ “หลักปักฝังในชีวิต” บางทีก็อาจจะสายเกินไป

“พอแต่งงานก็ไปอยู่บ้านเขา ก็ไปเจอใบเกิดเด็ก 4 ใบ ทะเบียนสมรสกับคนแก่อีก 1 ใบ แล้วก็ภรรยาอีก 3 ใบ ก็เลยบอกเลิกเขา แต่เขาไม่ยอม ตอนหลังๆลูกเขาก็มาขอเงิน เขาไม่ให้เรา ก็ต้องให้ จนเงินที่เราเก็บออมตอนอยู่กับสองคนแม่ลูกหมด พี่ก็พยายามขอเลิกหลายครั้ง จนครั้งหลังสุดที่เขาเริ่มลงไม้ลงมือกับพี่”

“วันนั้นพี่นั่งอยู่บนเตียง เขานั่งอยู่ข้างล่าง พี่เอาทะเบียนสมรสขึ้นมาดู ดูไปก็เสียใจไป พี่ก็คิดว่าไอ้เจ้ากระดาษแผ่นนี้ผูกพันเราไว้หรือ พี่ก็นั่งฉีกทะเบียนสมรส แล้วบอกเขาว่าอยู่กับไปมันก็เท่านั้นแหละ เลิกกันซะเถอะ เธอได้ในสิ่งที่เธออยากได้แล้ว เขาก็ลุกขึ้นนุ่งกางเกง พี่ก็ตั้งใจคิดว่า เขาคงจะไปจากชีวิตเราแล้ว พอเขานุ่งกางเกงเสร็จ เขาก็ก้าวขึ้นเตียงมาเตะพี่เข้าให้เต็มๆเลย ตอนนั้นกำลังท้องลูกชายคนเล็กได้ 2 เดือนกว่าๆแล้ว พี่ก็ฟูบลงไปเลย แต่พี่ไม่ร้องเพราะภรรยาอนอยู่ข้างๆ พี่ก็อึ้งอยู่อย่างนั้น”

รุ่งขึ้นเธอดัดสินใจพาลูกหนี ซึ่งทุกครั้งเขาก็ตามพบและมีการทำร้ายร่างกายเป็นประจำ เธอหนีเขาประมาณ 10 กว่าครั้ง ครั้งสุดท้ายเธอย้ายไปอยู่ปากน้ำ ตอนนั้นลูกชายคนโตอายุได้ 12 ปี ส่วนลูกชายคนเล็กอายุ 2 ขวบกว่า

ทุกวันเธอจะต้องไปขายของ มีกระเป๋าถือหนึ่งใบ ในกระเป๋ามีเสื้อผ้าของลูกชายคนเล็ก เพราะต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าบ่อยๆ มีมัดฉีกใส่ทุเรียนหนึ่งเล่ม แล้วก็ไม้จามแพ็คกระดาษ เธอจะไปเหมาทุเรียนฉุกๆมาแล้วฉีกนำทุเรียนมาใส่จามกระดาษแล้วแพ็คขาย

“มีอยู่วันหนึ่งพอพี่ไปถึงตลาดที่ปากน้ำ ก็เจอหลานของเขา หลานเขาชายเทปอยู่ หลานถามพี่ว่า อາๆเจออาผมไหม แล้วเขาก็บอกว่าให้ระวังนะเพราะ อาผมมาที่นี่ทุกวัน เขาบอกว่าจะเอาให้พี่การเลยจะได้หนีไม่ได้ หนีคืนัก อาระวังนะ อาผมเขาทำจริง”

เธอบอกว่ารู้ว่าเขาทำจริง เพราะเขาเคยแท่งภรรยาเก่าบนโรงพักมาแล้ว เธอจึงโทรศัพท์ไปหาเขาและขอร้องเขาว่า ตอนนี้ขออยู่กันตามลำพัง 3 คนแม่ลูกก่อน ขอเวลาเลี้ยงลูกให้โตหน่อยแล้วจะเป็นอย่างไรค่อยว่ากันใหม่

“เขาบอกไม่ต้องพูดมาก พู้งี้จับกัน พี่ก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร กลุ่มใจมาก ที่นี้คนข้างบ้านเขาแนะนำให้ไปพบเขาที่ทำงาน เพราะถ้าเกิดคุยกันไม่รู้เรื่องก็ฟ้องหัวหน้าเขาได้ เขาทำอะไรเราไม่ได้หรอก ก็เลยตัดสินใจไปหาเขาที่ทำงาน”

เธอย้อนเล่าเหตุการณ์ในวันนั้นให้ฟังว่า

“วันนั้นแต่งตัวไปสวยเชียว เพราะเขาชอบคนสวย ธรรมดาเราใส่กางเกงโทรมๆ แต่วันนั้นใส่กระโปรงสีขาว เสื้อแขนกุดสีขาว ชุดขาวทั้งชุดเลย จูงลูก 2 คนไปเหมือนเดิม กระเป๋าถือก็ใบเดิม พอไปถึงก็มีเพื่อนเขาอยู่ข้างๆ 2 คน คนหนึ่งนอนหลับ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ พี่ก็ชี้ให้เพื่อนเขาดูว่า พี่จะมาหาเขา ตอนนั้นเขาหันหลังให้พี่ พอเพื่อนเขาพยักหน้า พี่ก็เดินเข้าไป พอเข้าไปใกล้ประมาณสักเมตรกว่าๆ ก็ปล่อยมือลูกชาย 2 คนที่จูงมา แล้วพี่ก็ทำท่าจะกอดเขา เพื่อจะเปลี่ยนอารมณ์เขาให้เย็นลง แต่พอเขาหันกลับมาเห็นพี่ เขาก็จะชกพี่ ไล่ความที่พี่โดนทำร้ายบ่อย พี่ก็กลัวความกลัวทำให้พี่ถอยหลังกลับ จะเป็นความรู้สึกป้องกันตัวหรืออะไรพี่ก็ไม่เข้าใจ พี่ชกมือออกมาจากกระเป๋า แล้วบอกเขาว่าอย่าเข้ามานะ แล้วเขาก็โถมเข้ามาแย่งมิดในมือพี่ เราแย่งมิดกันอยู่แต่ๆเลย พี่ไม่รู้ว่าเขาโดนมิดตอนไหน แล้วเขาก็เซทำท่าจะล้มลง พี่ก็หันไปประคองเขา ร้องให้คนช่วย”

เธอบอกว่าชุดขาวที่เธอใส่ไปในวันนั้น กลายเป็นสีแดงไปหมดทั้งชุด เมื่อเรียกรถได้แล้วเธอประคองสามีขึ้นรถไปโรงพยาบาล โดยลืบลูกทั้งสองคนไว้ที่สถานีขนส่งหมอชิต เมื่อไปถึงโรงพยาบาล หมอบอกว่าเขาตายแล้ว

“ความรู้สึกตอนนั้นมันมึนไปหมด เห็นดาวขึ้นเบ๊ๆเลย เขาตายแล้ว เราทำเขาตายถ้าเราไม่ไปหาเขาเขาต้องไม่ตาย พอตำรวจมาถึง ถามว่าใครทำเขาทำไมใจร้ายอย่างนี้ ทำไมไปฆ่าเขา หนูทำเขาตาย หนูทำเขาตาย ในความรู้สึกตอนนั้นเราพูดได้แค่นี้”

จากนั้นตำรวจก็พาเธอไปที่สถานีตำรวจบางซื่อ และถามหาถึงมิดที่เป็นของกลาง

“ตำรวจถามแต่ว่า มิดอยู่ไหน มิดอยู่ไหน ตอนนั้นพี่นึกขึ้นได้ว่าลูกหาย ก็ถามเขาว่า เห็นลูกหนูไหม เห็นลูกหนูไหม หนูเอาลูกไปด้วย 2 คน ตำรวจเขาก็พูดว่า ออ้อนี่เอาลูกไปรุมทำร้ายเขาเหรออ อย่างนี้ลูกต้องผิดด้วยนะ พี่ก็บอกว่าอย่ายุ่งกับลูกหนูนะ ลูกหนูไม่รู้เรื่อง ตัวนิดเดียว เขา 12 ขวบ ยังเด็กอยู่ ไม่รู้เรื่อง สรุปลแล้วตำรวจก็ไม่ได้มิด เขาก็ให้พาไปบ้าน”

“พอไปถึงบ้าน ตัวเล็กหลับไปแล้ว คนโตก็ แม่ผมหุงข้าวให้แม่ร้อนๆเลย แม่ทานข้าวซี พี่ก็ กอดตัวเขา แล้วบอกเขาว่า พ่อตายแล้ว เขาก็สิ้น ตำรวจก็บอกว่าเอาמידไว้ไหน เขาของกลางไว้ ไหน ชู ตะคอกเด็กสารพัด เขาว่าอย่าเอาไปซ่อนนะ เดี่ยวมีงโดนด้วยนะ ลูกชายก็บอกว่า ผมเก็บ มาครับ ผมถือมา พอมากลางทางผมกลัวเพราะมันเปื้อนเลือดผมเลยโยนทิ้งไป เขาก็บังคับให้ไป หาในป่ารกๆหลังตลาดหมอชิต หาเท่าไรก็ไม่เจอ”

คืนนั้นเธอจึงต้องไปเข้าห้องขังที่สถานีตำรวจ ลูกชายสองคนไปด้วย

“พี่อยู่ในกรงขัง ลูกชายสองคนก็ตั้งกันไปลากันมา ตัวเล็กก็ร้องจะหาแม่ จนกระทั่ง ตำรวจอ่อนใจ เขาก็ยอมให้ตัวเล็กเข้าไปอยู่ด้วย คนโตก็เกาะลูกกรงอยู่ข้างนอก ตัวเล็กก็นอนอยู่ กับอกพี่ ไม่ได้กินข้าวทั้ง 3 คน พอตอนเช้าตำรวจมาเอาตัวเล็กออกไปเพราะเขาบอกว่าเดี๋ยวนาย จะมาตรวจ”

จากนั้นเป็นต้นมา เธอก็ไม่ได้จับมือลูกอีกเลยตลอดระยะเวลา 70 วันเต็มๆ

ตลอด 70 วัน ที่เธออยู่ในคุก พี่ชายให้น้องชายซื้อคอก แบนน้องชายไปล้างจาน เพื่อแลกเงิน ซื้อข้าวให้แม่ในคุก

ตลอด 70 วัน ที่เธออยู่ในคุก ลูกชายอายุ 13 ปี ทำทุกวิถีทางให้แม่ออกจากคุก

“ผมทำทุกวิถีทาง ผมเห็นน้ำตาแม่ แม่บอกไม่ต้องมาหาแม่แล้ว ผมปลอบแม่ว่าอย่าร้องให้ และไม่ต้องกลัวอะไร เพราะคุกของแม่มันแคบ คุกของผมมันกว้าง ไม่มีแม่ ชีวิตผมก็ไม่มีอะไร” กฤษบอกกับแม่ของเขาไว้เช่นนั้น และเมื่อเขาขอความเป็นธรรมให้กับแม่ เสียงนี้ก็มีคนรับฟัง

เมื่อตกเป็นข่าว

สื่อคือที่พึ่ง

เมื่อกลายเป็นข่าวหน้าหนึ่งบนหน้าหนังสือพิมพ์ ทำให้เรื่องของเธอเป็นที่จับตามองของ ประชาชน หลายฝ่ายยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้อง หลายฝ่ายเสนอตัวเข้ามาช่วยเหลือ จนในที่สุดเธอได้ รับการปล่อยตัว เธอกล่าวไว้ว่าสื่อคือที่พึ่งของเธอ เพราะการที่เธอสามารถออกจากคุกมาได้ก็ เพราะสื่อหนังสือพิมพ์ และระหว่างที่เธอยังอยู่ในเรือนจำ เธอได้มีโอกาสออกรายการ “เจาะใจ” ด้วย

เธอกล่าวว่าแม้ว่าสิ่งที่หนังสือพิมพ์ลงอาจจะไม่ใช่ทั้งหมด มีบางส่วนที่ถูกบ้างผิดบ้าง แต่ เธอก็ไม่ตำหนิหนังสือพิมพ์เพราะเธอคิดว่าเขารู้มาเท่านั้น แต่เธอก็อยากให้มีคนมาถามเธอสักนิด ว่าเรื่องเป็นจริงตามที่ลงข่าวหรือไม่ เธอเป็นคนฆ่าสามีใช่หรือเปล่า

“การที่มีคนมาถามเราก่อนต้องดีกว่าการที่ไม่มีคนมาถามเลย เพราะการที่ไม่มีคนมาถาม ทำให้ทุกวันนี้สังคมก็ไม่ว่าอะไรว่าความจริงเป็นอย่างไร ทุกคนก็เข้าใจว่าตอนนั้นพี่ไปทำร้ายสามีจนตาย ซึ่งความจริงแล้วมันเป็นอุบัติเหตุที่ไม่น่าเป็นไปได้เลย แต่มันก็เป็นไปแล้ว พี่ไม่ได้ตั้งใจจะไปทำให้

เขาตาย เขาไม่ได้มีความผิดถึงขนาดที่จะต้องฆ่าให้ตาย แล้วพอเขาตายพี่ก็เสียใจมาก อย่างน้อยๆ นานๆ เจอกันทีก็ยังดี และที่สำคัญที่สุดยังพอมีคำตอบให้กับลูกได้ว่าพ่อของเขาอยู่ที่ไหน แต่พอพ่อเขาตาย มันตอบยากกว่าพ่อตายเพราะอะไร มันเป็นเรื่องที่แบบคล้ายๆว่าถูกตีซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่จบสักทีในความรู้สึก”

เธอบอกว่าตอนที่นักข่าวมาสัมภาษณ์เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับเธอ เธอได้ขอนักข่าวไว้อย่างเดียวคือ การไม่ลงชื่อและนามสกุลของสามีเธอ เพราะเธอคิดว่าเขายังมีญาติพี่น้อง คนพวกนั้นอาจจะเดือดร้อนได้ แต่ในความเป็นจริงนั้นหนังสือพิมพ์ก็ได้นำเสนอ เธอก็ไม่ได้ว่าอะไร โดยเธอให้เหตุผลว่า

“ถ้าเกิดการที่หนังสือพิมพ์นำเรื่องของพี่ไปถ่ายทอดให้คนในสังคมได้รับรู้ และทำให้สังคมดีขึ้น ไม่มี 3 แม่ลูกเกิดขึ้นอีก ไม่มีครอบครัวแตกแยกเกิดขึ้นอีก พี่ยอม ตัวพี่จะยอมเป็นตำราให้สังคมได้อ่าน ทำไมสังคมถึงเป็นอย่างนี้ ทำไมถึงต้องมีครอบครัวแตกแยก ทำไมเด็กถึงต้องพเนจร พี่จะยอมเอาตัวเองเป็นหนังสือเล่มใหญ่ จะยอมเปิดทุกหน้าให้เขาอ่าน เขาจะได้พยายามช่วยให้สังคมไม่มีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นอีก”

เธอกล่าวว่าเพียงวันนั้น หากตำรวจรับแจ้งความหรือว่าหลายส่วนพยายามยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ เหตุการณ์นี้คงไม่เกิดขึ้น

“พี่ไปแจ้งความตำรวจไม่รับแจ้ง บอกว่าเป็นเรื่องของผัวเมีย คือพี่ต้องการว่าในขณะที่เขาเดือดร้อนมา เพียงแค่แยกเขา 2 คนออกจากกันเท่านั้นเอง ไม่ได้ต้องการถึงขนาดจะให้สามีไปติดคุก เพียงแค่บอกเขาว่าเขาไม่มีสิทธิทำร้ายร่างกายคนอื่นเพราะว่ามีความผิด มีกฎหมายบัญญัติไว้ นะ เขาจะได้กลัว”

เธอบอกว่าสิ่งที่ต้องการมากที่สุด คือบ้านพักสำหรับผู้หญิงที่ถูกสามีทำร้ายกับบ้านพักสำหรับเด็ก เพราะปัจจุบันที่มีนั้นน้อยเกินไป เธอบอกว่ามีหลายครั้งที่เธอจูงมือลูก 2 คน เดินร้องไห้ไปตามถนนเพราะไม่รู้ว่าจะไปที่ไหนดี

สิ่งที่ทำให้เธอมีความสุขที่สุดจากการที่ได้ออกมาพบกับอิสระภาพ ก็คือ การที่ได้มีโอกาสมาอยู่กับลูกอีกครั้งหนึ่ง

“ชีวิตก็ยังลำบากเหมือนเดิม เหนื่อย ทำมาหากินแสนยากแสนลำบาก แต่สิ่งที่มีความสุขมากที่สุด ก็คือ เรา 3 คนแม่ลูกได้อยู่ด้วยกัน เพราะว่ามันไม่มีอะไรอีกแล้วที่เราจะต้องการมากไปกว่าการที่จะได้อยู่ด้วยกัน ลูกที่ไม่มีแม่ที่น่าสงสารนะ เด็กที่ไม่มีแม่จะน่าสงสารมาก ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะแทนคำว่าแม่ได้ ถ้าเขาไม่มีแม่ เขาจะอยู่อย่างไร เขาจะเป็นอย่างไร วันข้างหน้าเขาจะต้องเป็นอย่างไรต่อไปก็ไม่รู้”

แม้ว่าการตกเป็นข่าวจะทำให้เธอได้ในสิ่งที่เธอต้องการมากที่สุดนั่นคืออิสระภาพที่จะได้อยู่กับลูกอีกครั้ง แต่บางครั้งการตกเป็นข่าวก็สร้างความทุกข์ให้กับเธอไม่น้อยไปกว่ากัน

“ใช้เวลาทั้งหมด 4 ปีกว่าจะหลุดออกมาจากกรอบของสังคม เพราะพี่แคร้สายตากับคนรอบข้าง แคร้ว่าคนนั้นมองพี่ คนนี้มองพี่ แคร้ความรู้สึกว่าคนนั้นพูด คนนี้พูด คือมีทั้งคนมองดีและไม่ดี บางคนมองว่าอดทนนะ ก็เป็นกำลังใจให้เรา บางคนก็มองว่าเก่งนะ ซ้ำว่าตาย ซึ่งความจริงมันไม่ใช่แบบนั้น ความจริงมันเป็นอุบัติเหตุ มันเป็นอะไรที่กระหน่ำเข้ามาในชีวิตของเรารุนแรงมาก มันไม่ใช่ความรู้สึกที่เราภูมิใจว่าเราเก่ง”

เธอบอกว่าไม่ว่าใครจะพูดว่าอย่างไรเธอทนได้ แต่สำหรับคำพูดที่ว่า “เฮ้ย! เป็นไง แม่มีงออกมาจากคุกแล้ว” มันเกินความสามารถของเธอที่จะรับได้ เพราะลูกน้อยต้องมาร่วมรับรู้รู้สึกไปกับเธอด้วย เธอบอกว่าพอมีคนพูดที่ เธอก็ท้อท้อ พุดที่ก็ท้อท้อ พอจะยืนได้จะยืนได้ บางคนพูดอีกที่ก็ท้ออีกที่ จนเธอมีความรู้สึกที่เธอไม่เข้มแข็งเอาเสียเลย จนกระทั่งครั้งสุดท้ายลูกได้พูดกับเธอว่า

“แม่หนึ่งมันจบไปแล้ว แม่กลับมาดูซ้ำ ดูซ้ำ ดูอยู่เรื่องเดียว แม่ไม่ดูหนึ่งเรื่องอื่นบ้างหรือ มันจบไปแล้วแม่ก็ให้มันจบไปสิ ไม่ว่าใครจะพูดอย่างไรว่านางเอกคนนี้เป็นอย่างไร พระเอกคนนี้เป็นอย่างไร ผู้ร้ายคนนี้เป็นอย่างไร ก็ช่างเขา ให้มันจบไปแล้ว แม่จะกลับมาดูอีกกี่ครั้ง แม่ดูมาหลายครั้งแล้วนะ 4 ปีเต็มๆแล้วนะที่แม่ดูหนึ่งอยู่เรื่องเดียว”

เธอบอกว่าคำพูดของลูกทำให้เธอได้สติ และมีกำลังใจที่จะสู้ชีวิตต่อไป ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นได้

“ช่วง 4 ปีแรก รู้สึกแย่มาก รู้สึกว่าเขาต้องตายเพราะเรา โทษตัวเองสารพัด คิดขนาดว่าถ้าตอนนั้นมีคนดูแลลูก 2 คน จะยอมเข้าไปอยู่ในคุก เพราะถ้าอยู่ในนั้นแล้วมันสามารถที่จะทำให้สิ่งที่ได้ทำลงไป สิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว มันหายไปได้หรือมันสาสมกับสิ่งที่เกิดขึ้น ถ้ามันเป็นการชดใช้ได้ก็อยากจะชดใช้ให้ แต่ตอนนั้นก็ไม่มีใครดูแลเขา ทางมูลนิธิเพื่อนหญิงก็เข้ามาชวนให้ไปร่วมงานไปทำอะไรต่ออะไร ให้เห็นว่าไม่ได้มีแต่เราคนเดียวเท่านั้นที่มีปัญหา ยังมีคนที่เจอปัญหาอย่างเราอีกมากมาย คนพวกนั้นเขายังอยู่ได้แล้วทำไมเราจะอยู่ไม่ได้ แต่เราก็ไม่ค่อยได้ไปร่วมงานหรือใน 4 ปีแรก ไปในช่วง 4 ปีหลังนี้แหละ”

แล้วเธอก็บอกว่าอย่าไปรอคำว่า เวลาจะทำให้ทุกอย่างทุกอย่างดีขึ้น เพราะมันนานเกินไป มันโหดร้ายและกัดกร่อนหัวใจเกินไป

“ต้องพยายามทำให้ดีขึ้นให้ได้ก่อนเวลา พี่ใช้เวลาไป 4 ปี ใช้นานมาก อย่าใช้เวลาเลยมันนานเกินไป ใจดีคิดว่า พยายามใช้ใจของเรา พยายามฟื้นฟูใจตัวเองให้ได้ พยายามคิดให้ได้ว่าวันข้างหน้ามันยังมีอีก มันไม่ได้มีแค่วันนี้ ไม่ได้มีแค่เมื่อวานนี้อย่างเดียว ต้องฟันฝ่าให้ได้ ต้องลุกขึ้นสู้ให้ได้ เมื่อตรงนี้จุดนี้ไม่ดี เราก็ต้องหาจุดใหม่ว่าจะทำอย่างไรดี” แต่เธอก็บอกอีกว่าที่เธอจะพูดแบบนี้ได้ เธอก็เฝ้าผลาญเวลาไปเยอะ และย้ำว่าเป็นแม่ที่ใช้ไม่ได้ไป 4 ปีเต็มๆ

ไม่ว่าเธอจะพูดถึงเรื่องอะไร ดูเหมือนว่าเธอจะวกเข้ามาหาเรื่องลูกของเธอเสมอ คงเป็นเพราะอย่างที่เธอได้บอกไว้ว่า ลูกคือทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเธอและเธอคือทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับลูก “เรามีกันอยู่ 3 คนเท่านั้น” ผู้วิจัยก็เห็นว่าเป็นจริงตามนั้น เพราะทุกครั้งที่ได้ไปพูดคุยกับเธอ ลูกชายจะมานั่งฟังอยู่ด้วย ลูกชายคนโตจะช่วยแม่เล่าเพราะเขาจำความได้ ส่วนลูกชายคนเล็กจะนั่งฟังตาแป๋ว บางทีแม่ลูกก็หยอกล้อกัน เดี่ยวก็กอดกัน เดี่ยวก็หอมแก้มกัน ความรักอบอวลอยู่ในห้องน้อยหลังนั้น

เมื่อเป็นผู้ผ่านพ้น

จากอดีตที่ก้าวล่วงสู่ปัจจุบัน

พ่อกัญญากล่าวเสมอว่า ลูกคือทุกสิ่งทุกอย่าง “ทุกวันนี้มีชีวิตอยู่นี้ บอกได้เลยว่าอยู่เพื่อเขา 2 คน ถ้าเกิดไม่มีเขา 2 คน ก็ไม่รู้จะมีชีวิตอยู่ทำไม”

ปัจจุบัน 3 แม่ลูกช่วยกันขายของเพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคม

“ก็พยายามหากิน ขายสารพัดอย่าง ไม่ขายอยู่ 3 อย่าง คือ ไม่ขายตัว ไม่ขายชาติ ไม่ขายยาเสพติด นอกนั้นขายหมดเลย รับซื้อของเก่า ขายข้าวแกง ขายก๋วยเตี๋ยว ขายขนม ขายทุกอย่างที่มันขายได้ ถ้าอะไรขายไม่ดีก็เปลี่ยน คือ ทำทุกวิถีทางที่จะให้ลูกได้เรียนจบ”

ตอนนี้กัญญาเรียนปริญญาตรีอยู่ที่ NORTH BANGKOK COLLEGE คณะ BUSINESS COMPUTER ชั้นปีที่ 1 กำลังจะขึ้นชั้นปีที่ 2 เป็นการเรียนในวันเสาร์ – อาทิตย์ หลักสูตร 4 ปี เหมือนกับภาคที่เรียนในวันธรรมดา เขาให้เหตุผลในการเลือกเรียนวันเสาร์ – อาทิตย์ว่า

“วันธรรมดาจะได้ช่วยแม่ขายของ แล้วพอเสาร์ – อาทิตย์ ผมค่อยไปเรียนหนังสือ แล้วอีกอย่างถ้าผมเรียนวันธรรมดา วันหนึ่งเรียนแค่ไม่กี่ชั่วโมงก็ต้องกลับแล้ว มันไม่คุ้มค่ารถ ที่เรียนผมอยู่ไกล ตั้งแถวๆรังสิต”

พ่อกัญญาเสริมว่าสาเหตุที่ต้องไปเรียนไกลบ้านเช่นนั้น เพราะการเรียนของกัญญาเป็นการกู้เรียน มีที่นี้ที่เดียวเท่านั้นที่ให้กู้ ที่อื่นไม่ให้กู้ ตอนนี้กัญญา กำลังจะขึ้นปี 2 แล้ว ยังต้องกู้ต่อเป็นปีที่ 2 แต่เธอยังไม่สามารถหาคนมาเซ็นรับรองฐานะว่าเธอยากจนได้ แต่เธอก็บอกอย่างไรเสียก็จะทำทุกทางให้ลูกได้เรียน สำหรับลูกชายคนเล็กเธอบอกว่ากำลังจะขึ้นชั้นประถม 6

ทุกครั้งที่เราได้คุยกัน จะเต็มไปด้วยความสนุกและอวลไปด้วยความรักและความผูกพันระหว่างแม่กับลูกที่เห็นได้อย่างชัดเจน สุดท้ายของการสนทนาเธอได้ฝากข้อเสนอแนะจากเธอ—ผู้หญิงธรรมดาๆคนหนึ่งที่เคยประสบกับปัญหา—ไปสู่หน่วยงานหรือส่วนต่างๆที่เกี่ยวข้อง

โดยเธอเลือกที่จะกล่าวถึงหน่วยงานในภาครัฐก่อนว่า “ขอให้รัฐบาลมีที่ใดที่หนึ่งก็ได้ ที่สามารถให้เด็กที่ไม่มีที่อยู๋ ไม่มีที่กิน ไม่มีที่นอน ชัดเซพเนจร ครอบครัวแตกแยก พ่อแม่แยกทางกัน ให้ได้พักอาศัย ภรรยาที่ถูกสามีทำร้ายแล้วอุ้มลูกไปตามถนนไม่รู้ว่าจะไปพักที่ไหนนั้นมีมากมาย เพราะปัจจุบันมีแค่บ้านพักฉุกเฉินที่เดียว แล้วคนในกรุงเทพฯ ตั้งเท่าไร ไหนจะคนต่างจังหวัดอีก”

นอกจากนี้เธอยังบอกอีกว่า อยากให้ภาครัฐจัดหางานให้พวกผู้หญิงเหล่านั้นทำให้พวกเธอมีรายได้ เพราะไม่มีใครอยากจะอยู่หรือกินของใครฟรีๆ ทุกคนอยากจะทำงาน อยากจะมีชีวิตสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้ด้วยตัวเอง

สำหรับสื่อมวลชน เธออยากให้สื่อนำเสนอข่าวในลักษณะของการประณามบุคคลที่ทำร้ายครอบครัวตัวเอง หรือไม่ก็ทิ้งภรรยาหรือทิ้งลูกไป เพื่อที่จะให้พวกเขารู้ว่าสังคมไม่ต้องการเขา ถ้าเขารู้ว่าสังคมไม่ต้องการเขา เขาก็จะหยุดพฤติกรรมเช่นนั้น เพราะเขารู้ว่าถ้าเขายังมีพฤติกรรมเช่นนั้น เขาจะอยู่ไม่ได้ในสังคมนี้

“มีหลายหนทางที่จะสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ชายได้ แต่สังคมไม่ได้บีบบังคับเขาเลย ไม่ยอมทำให้เขาได้รับรู้ เลยอยากให้สื่อช่วยกัน เพราะว่าสื่อมวลชนสามารถที่จะบีบบังคับเขาได้มาก เพราะว่าสื่อมวลชนเป็นตัวกลางในการนำเสนอข่าวสารให้กับประชาชนได้รับรู้ ในแต่ละวันทุกคนต้องรับข่าวสารจากสื่อมวลชนอยู่แล้วไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของข่าวประจำวันหรือละคร ถ้าหากสื่อมวลชนให้ความสนใจในเรื่องนี้ ก็จะสามารถสร้างความตระหนักให้กับคนในสังคมได้”

สำหรับการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับผู้หญิงของหนังสือพิมพ์ เธอได้ฝากเอาไว้ว่า อยากที่จะให้หนังสือพิมพ์รายงานข่าวในลักษณะของการบอกให้กับสังคมรู้ว่าผู้หญิงเหล่านั้นถูกกระทำอย่างไร และพวกเธอต้องการอะไร

“การที่พี่พูดคนเดียวมันไม่มีประโยชน์หรอก ต้องหลายๆคนช่วยกันพูด และที่สำคัญที่สุดคือต้องมีคนรับฟัง อยากให้ทุกคนที่ถูกทำร้ายได้มีโอกาสออกมาพูดและกล้าที่จะลุกขึ้นมาบอกกับสังคมว่า ผู้ชายคนนี้ทำร้ายเขานะ และอยากที่จะให้สื่อสะท้อนปัญหาเหล่านี้ออกมาหลายๆ ไม่ใช่ให้นำเสนอข่าวเรื่องนี้จบแล้วก็จบกัน อยากจะให้ติดตามด้วยว่าวันข้างหน้าพวกเขาจะเป็นอย่างไร จะมึงงานทำไหม ลูกจะมีที่เรียนหรือไม่ ไม่ใช่ว่าอยากจะขายข่าวอย่างเดียว อนาคตจะเป็นอย่างไรไม่สนใจ”

เธอบอกว่าการที่เธอพูดไปเช่นนั้นก็เพราะ ในกรณีของเธอนั้น เมื่อตอนที่เธอเจอกับปัญหาหลายฝ่ายได้ออกข่าวมาว่าจะช่วยเหลือเธอต่างๆ แต่เธอก็ไม่ได้รับสิ่งเหล่านั้นเลย หรือไม่ก็ได้รับบ้างแต่ก็ไม่ทั้งหมดที่พวกเขาได้ออกข่าวมา

“อย่างกรมประชาสัมพันธ์เอาสิ่งกะสีมาให้ 10 แผ่น แล้วที่ออกข่าวว่าจะให้ค่าครองชีพลูกเดือนละ 500 บาทก็ไม่มี มันเป็นเพียงแค่การเสนอตัวออกมาเพื่อให้สังคมรู้ว่า อยากจะช่วยเหลือแต่ในความเป็นจริงแล้วก็ไม่ได้ช่วยอะไร”

สำหรับในส่วนของสังคม เธอขอวอนให้คนในสังคมอย่าได้ประณามเด็กที่ครอบครัวแตกแยก ให้สังคมให้โอกาสกับเขาด้วย

“อย่างการที่เด็กคนหนึ่งติดยา เราต้องไปดูถึงต้นสายปลายเหตุว่าทำไมเด็กคนนั้นถึงติดยา เขาได้อยู่กับพ่อแม่หรือไม่ พ่อแม่เขาแยกทางกันหรือเปล่า พ่อแม่เขาไม่ได้สนใจเขาใช่ไหม เพราะพ่อเขามีภรรยาใหม่ แม่เขามีสามีใหม่ เขาจึงไม่มีใครที่จะมาคอยดูแล คอยตักเตือน คอยสอนว่าสิ่งไหนดีหรือสิ่งไหนไม่ดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจจะทำให้เขาหลงผิดไปได้บ้าง สังคมต้องให้โอกาสเขา”

“เด็กพวกนี้เขาก็อยากได้อะไรที่เหมือนกับคนอื่นๆ พ่อเขาไม่มี เขาก็พยายามทุกวิถีทางที่จะไขว่คว้า ซึ่งบางวิถีก็ถูก บางวิถีก็ผิด เพราะเขาไม่มีใครชี้ทาง ไม่มีใครบอกว่าตรงนี้ถูกนะลูก อันนี้ผิดนะลูก แล้วพ่อก็อยากจะเป็นความผิดของพวกเขาหรืออย่างไร”

ในความคิดของเธอ เธอกล่าวว่าส่วนนี้เป็นความผิดของสังคม

“สังคมบ่อนเขาทุกอย่าง บ่อนโน่นบ่อนนี่ให้เขา แต่เสร็จแล้วก็ผลักดันเขาออกจากสังคม อยากจะให้สังคมช่วยกันประคับประคองเขา ไม่ว่าจะเป็เด็กที่ถูกทอดทิ้งหรือผู้หญิงที่ถูกทำร้าย ถ้าสังคมพยายามช่วยกันจริงๆ พี่คิดว่าช่วยได้นะ ไม่ยากเลย”

คำร้องขอของเธอ เป็นคำร้องขอจากการที่เธอได้ประสบกับปัญหาแล้วมองเห็นว่ายังมีตรงไหนที่เป็นจุดบอดหรือจุดบกพร่องที่สมควรจะได้รับการแก้ไข เป็นการมองจากปัญหาออกมา เป็นการเล่าจากประสบการณ์เฉพาะตัว แล้วพูดให้กับคนอื่นในสังคมได้รับทราบว่ามันมีปัญหาอะไรอยู่บ้างในสังคม เธอได้ชี้ให้เห็นว่าในอดีตเคยมีปัญหาอย่างไร ปัจจุบันก็ยังคงเป็นเช่นนั้นอยู่ เพราะคนในสังคมส่วนใหญ่ต่างเห็นว่าเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ไกลตัว ไม่เคยมีใครคาดคิดว่าจะเกิดขึ้นกับตัวเอง แต่ในหลายครั้งของการสนทนาเธอก็พยายามที่จะบอกกับผู้วิจัยว่าเรื่องเหล่านี้สามารถที่จะเกิดขึ้นกับใครก็ได้ในสังคม และสำหรับตัวเธอเอง เธอก็ไม่เคยคิดว่าเรื่องเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับเธอเช่นกัน

จากคำร้องขอของเธอ จะเห็นว่าเป็นการร้องขอและสร้างความตระหนักให้กับคนในสังคมได้รับรู้และพยายามที่จะสร้างความเข้าใจให้กับคนอื่น ๆ ได้ทราบถึงผลกระทบกับเด็กที่มาจากครอบครัวที่แตกแยกเสียเป็นส่วนใหญ่ ในคำร้องขอของเธอ เสียงของเธอมักจะเป็นตัวแทนให้กับเด็กเหล่านั้นด้วย เหตุที่เป็นเช่นนั้นคงเพราะว่า เธอเป็น “แม่” ของ “ลูก” ที่มาจากครอบครัวที่แตกแยกเช่นกัน ไม่มีใครที่จะสามารถสะท้อนปัญหาได้ดีเท่ากับผู้ที่เคยประสบกับปัญหาหรือเหตุการณ์เหล่านั้นมาแล้ว

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปและอภิปรายผล

ข่าว เป็นเรื่องเล่าชนิดหนึ่ง เป็นการประกอบสร้างเรื่องราวขึ้นมาบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น โดยที่ผู้สื่อข่าวได้นำเสนอในลักษณะที่นำเอาเรื่องที่เกิดขึ้นจริงมาเล่าตามความเข้าใจและความรู้สึกของตัวเอง

Tuchman กล่าวไว้ว่า ข่าวเป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นมาจากผู้รายงานข่าวได้สร้างความหมายให้กับเรื่องหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม พร้อมกันนั้นก็จะเป็นผู้กำหนดลักษณะของข่าวและวิธีการนำเสนอ เพราะฉะนั้นข่าวที่ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์จึงมิใช่ข้อเท็จจริงของเหตุการณ์เท่านั้น แต่ว่าเป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ โดยผ่านกระบวนการสร้างความหมายจากผู้สื่อข่าว (อมรรัตน์ เรื่องสกุล , 2542)

ในสังคมไทย มีการยอมรับค่านิยมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายว่าไม่มีความเท่าเทียมกัน โดยฐานะและอำนาจของผู้ชายจะอยู่เหนือผู้หญิงตลอดเวลา ดังนั้นเนื้อหาที่ปรากฏออกมาจากสื่อมวลชนจึงสะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิดและความเชื่อแบบชายเป็นใหญ่ และการยอมรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายที่ไม่เท่าเทียมกัน ว่าเป็นสิ่งที่เป็นบรรทัดฐานของสังคม

งานวิจัยเรื่อง สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์และชีวิตหลังผ่านพ้น จึงมุ่งศึกษาถึงลักษณะของการรายงานข่าวที่ทำให้ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว กลายเป็นจำเลยของสังคมและตกเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ และดูว่าภายหลังจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ไปแล้ว ผู้หญิงเหล่านั้นได้ให้ความหมายต่อการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์อย่างไร และหลังจากที่ตกเป็นข่าวแล้วผู้หญิงเหล่านั้นได้รับผลกระทบจากการตกเป็นข่าวอย่างไรบ้าง

งานวิจัยเรื่องนี้ ได้ทำการวิจัยผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวทั้งสิ้น 4 กรณีศึกษาด้วยกัน คือ

1. ว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ฝึกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ - ผู้ถูกกระทำ
(ตัวแทนของผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรงทางเพศ – sexual violence)
2. คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่มขืน - ผู้ถูกกระทำ
(ตัวแทนของผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว – domestic violence)
3. คุณปาริชาติ เนียมหอม - ผู้ถูกกระทำ
(ตัวแทนของผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรง – attempted to rape)
4. คุณกัญญา ศรีปราณ - ผู้กระทำ
(ตัวแทนของผู้หญิงที่ได้รับปัญหาความรุนแรงในครอบครัวและเป็นผู้กระทำความรุนแรง
- domestic violence)

แม้ว่าทั้ง 4 กรณีศึกษาจะมีความแตกต่างกันในลักษณะของการเป็นผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ รวมไปถึงความแตกต่างกันในลักษณะของการถูกกระทำก็ตาม แต่จากการวิเคราะห์การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ สามารถหา “จุดร่วม” ของทั้ง 4 กรณีศึกษา ได้ดังต่อไปนี้

1. มีการให้ภูมิหลังอย่างละเอียด ทั้งข้อมูลส่วนตัวและภูมิหลังของเรื่องราว ทำให้เป็นการต่อยอดการเป็นข่าว ซึ่งจะมีผลทำให้ผู้อ่านสามารถจดจำผู้ที่ตกเป็นข่าว รวมไปถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวอื่นๆ ได้
2. การใช้ภาษาเป็นการบรรยายให้เห็นภาพ เพื่อก่อให้เกิดความรู้สึกร่วมไปกับเหตุการณ์
3. นักข่าวเป็นบุคคลที่สรุปเรื่องราวที่เกิดขึ้น จากนั้นจะสร้างความน่าเชื่อถือให้กับการรายงานข่าวด้วยการใช้ direct quote และ indirect quote จากการสัมภาษณ์ผู้ที่ตกเป็นข่าวและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
4. ทั้ง 4 กรณีศึกษา นอกจากจะตกเป็นข่าวหน้าหนึ่งแล้ว หนังสือพิมพ์ยังได้นำเสนอเหตุการณ์ด้วยการทำบทความหรือสัปดาห์พิเศษเสริมเรื่องราวอีกด้วย แต่จากการนำเสนอในรูปแบบของบทความและสัปดาห์พิเศษนั้น เนื้อหาจะไม่มีแตกต่างจากข่าวหน้าหนึ่ง นอกจากจะเป็นการย้ำเหตุการณ์เล่าซ้ำข่าวหน้าหนึ่ง โดยใช้ภาษาวิหิงวา ให้รายละเอียด และเน้นอารมณ์ได้มากยิ่งขึ้น
5. ทั้ง 4 กรณีศึกษา ต้องการให้หนังสือพิมพ์ช่วยเป็นปากเสียงให้กับตน ต้องการให้ “เสียง” ของตนได้ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับคนในสังคม ส่วนด้านหนังสือพิมพ์ก็ต้องการเรื่องราวเหล่านั้นมานำเสนอในหนังสือพิมพ์ของตนเอง เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่มีความน่าสนใจ สามารถดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าต่างฝ่ายต่างต้องการประโยชน์จากกันและกัน แต่ดูเหมือนว่าในท้ายที่สุด ผู้หญิงจะตกเป็นเครื่องมือในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์

6. ใน 3 กรณีศึกษาแรก ผู้หญิงทุกคนยังไม่มีลูก เพราะฉะนั้นกำลังใจที่สำคัญที่สุดของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว ก็คือ “แม่” ส่วนในกรณีศึกษาสุดท้าย ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวมีลูกแล้ว “ลูก” จึงเป็นกำลังใจสำคัญในการก้าวต่อไป สิ่งเหล่านี้สามารถแสดงให้เห็นถึง ความรักและความผูกพันระหว่างแม่กับลูก ว่าเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับสถาบันครอบครัว

7. หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวในลักษณะของการเป็น “ปัญหาส่วนบุคคล” มากกว่าจะพยายามชี้ให้เห็นถึงสาเหตุที่แท้จริงว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นถือเป็นปัญหาสังคมหรือเป็นเรื่องของส่วนรวม หนังสือพิมพ์ยังคงรายงานแบบเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นๆ เป็นเรื่องส่วนตัวของผู้หญิงเหล่านั้นเอง

8. เครือข่ายทางสังคมที่ช่วยให้บุคคลที่กำลังตกเป็นข่าวและอยู่ในภาวะชอกช้ำทางจิตรู้สึกดีขึ้น สามารถพัฒนาความคิด ทางเลือกมุมมอง การตัดสินใจและเอาชนะภาวะของอารมณ์ได้ นอกจากจะเป็นครอบครัวแล้ว ก็คือ มูลนิธิเพื่อนหญิง ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นได้ว่าคนที่เข้าใจปัญหาและพยายามฟังเสียงของผู้หญิงเหล่านี้ นอกจากจะเป็นคนในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและมอบความรักพร้อมทั้งความห่วงใยให้เป็นประจำอยู่แล้ว ก็จะมีเพียงแค่องค์กรหรือคนเฉพาะกลุ่มเท่านั้นที่พยายามเข้าใจถึงปัญหาและให้โอกาสผู้หญิงเหล่านี้

9. มีแนวโน้มที่จะชี้ให้เห็นความผิดปกติทางจิตใจของฝ่ายชาย ทำให้ประเด็นปัญหา ความรุนแรงถูกมองข้ามไป

10. การเชื่อมโยงสาเหตุมาที่ตัวของผู้หญิง เพื่อการพยายามอธิบายว่าทำไมเหตุการณ์นั้นๆ ถึงเกิดขึ้นภายใต้บริบทในกิจกรรมหรือการกระทำของเธอ

อนึ่ง นอกจากจะมี “จุดร่วม” ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทั้ง 4 กรณีศึกษาก็ยังมี “จุดต่าง” ที่สามารถเห็นได้จากการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผู้หญิงที่เป็นผู้ถูกระทำ จะถูกนำเสนอในลักษณะย้ำให้เห็นถึงการถูกระทำว่าเป็นอย่างไร ทำให้ผู้หญิงและคนในสังคมยึดติดกับเหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้น ในขณะที่ผู้หญิงที่เป็นผู้กระทำ จะถูกนำเสนอในลักษณะของ “ผลกระทบ” หลังจากที่ได้กระทำเหตุการณ์นั้นไปแล้วว่าชีวิตเป็นอย่างไร

2. ผู้กระทำ ได้รับการเสนอข่าวไปในลักษณะของการเห็นอกเห็นใจ รายละเอียดของข่าวไม่ค่อยตอกย้ำผู้ที่ตกเป็นข่าวเท่าใดนัก หนังสือพิมพ์พยายามที่จะไม่เขียนสิ่งที่เธอกระทำด้วยซ้ำไป ซึ่งผิดจากการรายงานข่าวของผู้หญิงที่เป็นผู้กระทำที่ผ่านๆ มา เพราะจากงานวิจัยก่อนๆ หากผู้หญิงเป็นผู้กระทำผิด หนังสือพิมพ์จะนำเสนอข่าวในลักษณะของการตำหนิและต่อว่าผู้หญิงเหล่านั้น แต่ในกรณีนี้ หนังสือพิมพ์มีส่วนสำคัญในการนำเสนอข่าวช่วยเหลือผู้หญิงที่กำลังตกเป็นข่าว ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่า ลูกเป็นคนออกมาให้ข่าว ขอให้ทุกฝ่ายช่วยเหลือแม่ของตนด้วย และ

“เสียง” ของผู้เป็นแม่ที่ได้มีโอกาสปรากฏเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ก็แสดงให้เห็นถึงความรักที่มีต่อลูกเหนือสิ่งอื่นใด

3. ข้อเสนอแนะของผู้หญิงแต่ละคน จะมีความแตกต่างกันไม่มากนักน้อย เพราะข้อเสนอแนะของแต่ละคนนั้น มาจากการมองถึงปัญหาของตัวเอง แล้วพูดถึงสิ่งที่ตัวเองเคยประสบ และเห็นว่าเป็นข้อผิดพลาดของหนังสือพิมพ์ ของรัฐ รวมไปถึงคนในสังคมด้วย ผู้หญิงทั้ง 4 คนจึงได้ให้ข้อเสนอแนะต่อสถาบันทั้ง 3 ว่าถ้าหากยังเกิดเหตุเช่นนี้ขึ้น ทุกฝ่ายควรจะทำอย่างไร รวมไปถึงกระแสดวงความคิดเห็นของคนในสังคม เพื่อที่จะไม่ให้คนอื่นต้องได้รับกับสิ่งที่ตนเคยประสบมา เพราะแต่ละคนก็บอกว่า สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่โหดร้ายเหลือเกิน ข้อเสนอแนะของผู้หญิงทั้ง 4 คนเป็นการมองปัญหาจากวงใน เป็นข้อเสนอแนะและคำแนะนำที่ได้มาจากเสียงของผู้ที่มีประสบการณ์ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ดีและสังคมจะได้รับทราบถึงมุมมองที่แตกต่าง

4. สถานภาพของคู่กรณี (ฝ่ายชาย) ที่แตกต่างกัน มีผลต่อการให้นำหน้าของข่าวและการขยายประเด็นข่าว รวมทั้งการนำเสนอในเชิงของการตั้งข้อสงสัยกับพฤติกรรมของผู้หญิงอย่างเช่น ในกรณีของนางอารีวรรณ ที่ฝ่ายชายเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคม เนื่องจากเป็นลูกชายของนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ทำให้ประเด็นข่าวขยายโดยมีการไปสัมภาษณ์นายทหารคนอื่นๆ ถึงกรณีที่เกิดขึ้น รวมไปถึงมีการตั้งข้อสงสัยในพฤติกรรมของนางอารีวรรณ ในทางตรงกันข้ามสำหรับกรณีของว่าที่ ร.ต. หญิงสุชานรี ฝ่ายชายเป็นเพียงพนักงานรถไฟ ประเด็นข่าวจึงไม่ขยายมากนัก

ทั้งหมดที่กล่าวมา จะกล่าวถึงในรายละเอียด ของผลการวิจัยต่อไป

งานวิจัยเรื่อง “สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์และชีวิตหลังผ่านพ้น” สามารถสรุปผลตามข้อสันนิษฐานการวิจัย ได้ดังนี้

1. ลักษณะการรายงานข่าวที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวกลายเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์

ผลจากการวิเคราะห์เนื้อหา กรณีศึกษาทั้ง 4 กรณี พบว่า ลักษณะการรายงานข่าวที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวกลายเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ เกิดจาก

ก. นักข่าวรายงานข่าวตามกรอบ “การเล่าเรื่อง” ที่ได้วางไว้ โดยได้มีการตีความและให้ความหมายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเรียบร้อยแล้ว และเขียนข่าวในลักษณะที่สนับสนุนความคิดของตัวเอง ซึ่งกรอบการ “เล่าเรื่อง” ที่ได้วางจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. รายละเอียดของเหตุการณ์
2. รายละเอียดของภูมิหลังเหตุการณ์และภูมิหลังของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว
3. ผลต่อเนื้อหาของเหตุการณ์ มีการรายงานความคืบหน้าของเหตุการณ์อยู่ตลอด เพื่อให้เป็นข่าวต่อเนื่อง
4. ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆว่าสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับการรายงานข่าว
5. ลักษณะของการใช้ภาษาที่ดึงดูดความสนใจ บรรยายให้เห็นภาพ รวมไปถึงการให้ “คุณค่า” และการชอน “นัยยะ” ต่างๆ เพื่อเป็นการโทษและตำหนิผู้ที่ตกเป็นข่าว

กรอบการเล่าเรื่องลักษณะแรก คือ รายละเอียดของเหตุการณ์ จะทำให้ผู้อ่านทราบได้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น โดยครอบคลุมไปถึงประเด็นดังต่อไปนี้ คือ ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม และอย่างไร

จากกรณีศึกษาทั้ง 3 กรณีแรก ที่ผู้หญิงเป็นผู้ถูกระทำ การให้รายละเอียดของเหตุการณ์ หนังสือพิมพ์จะนำเสนอลักษณะของการถูกระทำ ว่าผู้ที่ตกเป็นข่าวนั้น ถูกระทำในลักษณะอย่างไร ตอกย้ำอยู่ตลอด อีกทั้งหนังสือพิมพ์พยายามหาเหตุผลว่าทำไมเหตุการณ์นั้นถึงได้เกิดขึ้น โดยการบรรยายพฤติกรรมของผู้เสียหายก่อนเกิดเหตุ เพื่อเป็นการบอกกล่าวๆว่า เหตุการณ์ในครั้งนั้นที่เธอถูกระทำ เธอได้มีส่วนหรืออย่างน้อยก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ได้ทำให้เหตุการณ์ในวันนั้นเกิดขึ้น

อย่างกรณีศึกษาที่ 1 ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุชาวี ฝึกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ หนังสือพิมพ์ก็รายงานข่าวโดยการย้ำว่าเธอถูกข่มขืนและบรรยายพฤติกรรมของผู้ที่ตกเป็นข่าวไว้ว่า มีการพูดคุยกับผู้ต้องหาและได้ให้นามบัตรกันก่อน ซึ่งการนำเสนอข่าวในลักษณะนี้เป็นการไปตอกย้ำความคิดของสังคมที่ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นนั้นผู้หญิงมีส่วนในการเป็นสาเหตุของเหตุการณ์เช่นกัน

สำหรับกรณีศึกษาที่ 2 นางอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่มขืน หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวโดยการย้ำถึงลักษณะของการถูกระทำว่าเป็นอย่างไร ทำให้ “เหตุการณ์” นี้กลายเป็น “ภาพ” ที่ติดตัวเธอตลอดไป เพราะสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้คัดเลือกมานำเสนอนั้นจะเป็นการย้ำไปที่การถูกระทำและลักษณะการถูกระทำอยู่ตลอดเวลา ทำให้เหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นกลายเป็นตราประทับแก่บุคคลที่ตกเป็นข่าว นอกจากนี้ในการรายงานข่าวเมื่อคดีสิ้นสุด หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอข่าวด้วย

การลงรายละเอียดทั้งหมด มีส่วนทำให้เรื่องราวถูกเล่าซ้ำ เป็นการเล่าซ้ำในลักษณะของการเน้นให้เห็นถึงการถูกกระทำ ดังนั้น การลงคำตัดสินของศาลโดยละเอียด จึงถือเสมือนเป็นการจำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ในส่วนของกรณีศึกษาที่ 3 นางสาวปาริชาติ เนียมหอม ถูกพยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย การรายงานข่าวเน้นไปที่รายละเอียดของเหตุการณ์ โดยการ “เล่าซ้ำ” เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้สังคมสามารถจำเหตุการณ์นี้ได้ รวมไปถึงสามารถจำผู้เสียหายได้เช่นกัน ว่าหญิงสาวถูกกระทำอย่างไรและต่อสู้อย่างไร จุดความสนใจของข่าวจะเน้นที่ผู้หญิงถูกกระทำและสภาพความบอบช้ำทางด้านร่างกาย นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังรายงานข่าวด้วยการพยายามหาเหตุผลว่าทำไมถึงเกิดเหตุขึ้น ซึ่งเป็นการนำพฤติกรรมของผู้หญิงมาอธิบายการกระทำของผู้ชาย ทำให้ผู้ชายซึ่งเป็นผู้กระทำแทบจะไม่ถูกนำเสนอในประเด็นข่าวเลย

สำหรับกรณีศึกษาสุดท้ายที่ผู้หญิงเป็นผู้กระทำ คือ นางกัญญา ศรีปราณ ฆ่าสามี หนังสือพิมพ์กลับนำเสนอการรายงานข่าวที่แตกต่างไปจาก 3 กรณีแรก กล่าวคือ พยายามไม่กล่าวถึงสิ่งที่นางกัญญาได้กระทำ แต่เป็นการรายงานข่าวในลักษณะของการช่วยเหลือเหตุผลว่า ทำไมนางกัญญาจึงต้อง “กระทำ” แบบนั้น ด้วยการ “เล่าเรื่อง” ผ่านคำพูดของเด็กชายกฤษฎาผู้ซึ่งเป็นลูกว่าแม่ไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าพ่อ แต่เป็นเพียงการป้องกันตัว เพราะพ่อมักจะทำร้ายแม่เสมอ นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังได้นำเสนอข่าวโดยการไปเน้นพฤติกรรมของนายบุญนาค หวานชะเอม ผู้เป็นสามีของนางกัญญาว่าชอบทำร้ายภรรยาและลูก รวมไปถึงการเสพยาเสพติดด้วย ซึ่งการนำเสนอข่าวในลักษณะนี้เป็นการชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมของนายบุญนาคว่าเป็นคนที่ไม่ค่อยดีสักเท่าไร เพื่อเป็นการสร้างความชอบธรรมให้แก่สิ่งที่นางกัญญาได้กระทำลงไป

กรอบการเล่าเรื่องประการที่สอง คือ รายละเอียดของภูมิหลังเหตุการณ์และภูมิหลังของผู้ที่ตกเป็นข่าว การให้รายละเอียดของภูมิหลังเหตุการณ์จะเป็นการตอกย้ำให้ผู้อ่านจำได้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น และการให้ภูมิหลังของผู้ที่ตกเป็นข่าวจะทำให้ผู้อ่านทราบว่า บุคคลที่กำลังตกเป็นข่าวนั้นคือใคร ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นในสังคมเป็นอย่างยิ่ง

ทั้ง 4 กรณีศึกษา หนังสือพิมพ์นำเสนอรายละเอียดภูมิหลังเหตุการณ์ และภูมิหลังของผู้ที่ตกเป็นข่าวอย่างละเอียด โดยที่มี 3 กรณีศึกษาที่หนังสือพิมพ์ได้ใช้ชื่อ – นามสกุลจริงของผู้ที่ตกเป็นข่าว ส่วนกรณีศึกษาที่ 1 ที่ใช้ชื่อนามสมมุติ นั้น ก็ให้รายละเอียดอื่นๆ อย่างมากมาย เช่น

สถานที่ทำงาน ประวัติการศึกษา รวมไปถึงประวัติการทำงาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถทำให้ทราบได้ว่าผู้ที่ตกเป็นข่าวคือใคร

กรอบการเล่าเรื่องประการต่อมา คือ ผลต่อเนื่องของเหตุการณ์ เป็นการนำเสนอความคืบหน้าของข่าว หนังสือพิมพ์จะมีการรายงานความคืบหน้าของเหตุการณ์อยู่ตลอดเวลา ทั้งๆที่บางครั้งประเด็นการนำเสนอก็ไม่แตกต่างอะไรจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้เคยรายงานมาแล้ว แต่การที่หนังสือพิมพ์พยายามรายงานความคืบหน้าตลอดนั้น ก็เพื่อเป็นการทำให้ “เหตุการณ์” นั้น เป็น “ข่าว” ที่ “ต่อเนื่อง”

กรอบการเล่าเรื่องประการที่สี่ คือ ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆว่าสนับสนุนหรือคัดค้าน การรายงานข่าวจะมีการไปสัมภาษณ์แหล่งข่าวต่างๆ (บุคคลอื่นๆ) ว่ามีความคิดเห็นอย่างไรต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งจากผลการวิจัยทำให้เห็นว่า การ “เลือก” สัมภาษณ์แหล่งข่าวนั้น จะเลือกแหล่งข่าวที่มีความคิดเห็นเดียวกับประเด็นที่หนังสือพิมพ์เลือกที่จะนำเสนอในวันนั้นๆ เป็นการเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับการรายงานข่าว

ตัวอย่างกรณีศึกษาที่ 1 ว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ฝึกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ ในวันที่หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวเกี่ยวกับร้อยเวรเจ้าของคดีได้ออกมาปฏิเสธข้อกล่าวหาของว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ที่ว่าตนไม่ยอมรับแจ้งความนั้น แท้จริงแล้วเป็นความต้องการของผู้เสียหายเอง เนื่องจากผู้เสียหายกลัวแพนหนุ่มรู้เรื่องและกระทบถึงบริษัทที่ทำงาน และหนังสือพิมพ์ก็ได้ไปสัมภาษณ์ พล.ต.ต. จรัมพร สุระมณี ผบก. รฟ. ซึ่งทำให้สัมภาษณ์ก็ออกมาในลักษณะสนับสนุนคำพูดของร้อยเวรเจ้าของคดี หนังสือพิมพ์ได้เลือกแหล่งข่าวที่มีความน่าเชื่อถือถือในการอ้างอิงหลักฐานเพื่อสนับสนุน “ประเด็น” การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ในวันนั้นๆ

ในกรณีศึกษาที่ 2 นางอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่มขืน การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ก็จะมีประเด็นในเรื่องของฝ่ายชายที่มีความผิดปกติ ซึ่งหนังสือพิมพ์ก็ได้สร้างความน่าเชื่อถือถือด้วยการไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตเวช เช่น ดร.วัลลภ ปิยะมโนธรรม อาจารย์ภาคจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ได้เรียกพฤติกรรมของนายคณิศรว่า เป็นพฤติกรรมบุคลิกภาพแปรปรวน การนำเสนอในส่วนนี้ของหนังสือพิมพ์ไปตอกย้ำ ความคิดในเรื่อง “ความผิดปกติ” ของนายคณิศร ให้น้ำหนักมากยิ่งขึ้น เพราะแหล่งข่าวเป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือและเชี่ยวชาญเฉพาะด้านอยู่แล้ว

การรายงานข่าวของนางอารีวรรณ หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอในลักษณะประเด็นของการ เป็นปัญหาส่วนตัว/ครอบครัว มากกว่าการเป็นปัญหาของส่วนรวม หนังสือพิมพ์ก็จะมีอาการ อ้าง แหล่งข่าวมากมายที่พูดถึงเรื่องราวเหล่านี้ว่าเป็นปัญหาส่วนตัว เช่น พล.อ. วิโรจน์ แสงสนิท ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ได้กล่าวไว้ว่า “...อย่างไรก็ตามเรื่องที่เกิดขึ้น ถือเป็นเรื่องส่วนตัวภายใน ครอบครัว ผมคงเข้าไปยุ่งด้วยไม่ได้” หรือนายสุนัย จุลพงศธร กรรมการกิจการสิทธิสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ สภาผู้แทนราษฎร กล่าวว่า “...นายกรัฐมนตรีควรมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลกว่านี้ ไม่ใช่ไปยุ่งกับปัญหาชาวบ้านเรื่องผัวเมียติดกัน...”

แม้แต่หากวันใดที่หนังสือพิมพ์ไม่ได้สัมภาษณ์บุคคลอื่นๆเลย หนังสือพิมพ์ก็จะอ้างคำพูด ของผู้ที่ตกเป็นข่าวแทน โดยการเลือก/คัดเลือกเฉพาะส่วนว่า ส่วนไหนควรเป็น direct quote ส่วนไหน ควรเป็น indirect quote เพื่อให้สอดคล้องกับประเด็นที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอไปในวันนั้นๆ ซึ่ง กรณีศึกษาที่ 4 จะแตกต่างจากกรณีศึกษาอื่นๆอย่างเด่นชัดว่า หนังสือพิมพ์พยายามรายงานข่าว ด้วยการสร้างความเห็นใจและร้องขอความเข้าใจให้กับผู้ที่ตกเป็นข่าว

กรอบการเล่าเรื่องประการสุดท้าย คือ การใช้ภาษา โดยลักษณะการใช้ภาษานั้น จะดึงดูด ความสนใจและสามารถบรรยายให้เห็นภาพได้ พร้อมทั้งให้ “คุณค่า” และชอน “นัยยะ” ต่างๆได้ ซึ่งบางครั้งคุณค่าและนัยยะที่ชอนไว้ในภาษา ก็เป็นการโทษและตำหนิผู้ที่ตกเป็นข่าว

ข. ข่าวเสนอมากกว่าข้อเท็จจริง เป็นการตอกย้ำอุดมการณ์หรือแนวคิดแบบเดิมๆ รวมไปถึง ถึงการสร้างอคติคุ้นเคยให้กับสังคมด้วยมายาคติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของแนวคิดชายเป็นใหญ่

ซีโมน เดอ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส ได้กล่าวไว้ในหนังสือ Le Deuxieme sexe (The Second Sex) ว่า “พวกเราไม่ได้คลอดออกมาเป็นผู้หญิง แต่พวกเรา ค่อยๆถูกทำให้กลายเป็นหญิง” เดอ โบวัวร์ ยอมรับว่า ผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันทาง สรีระ ซึ่งความแตกต่างทางด้านสรีระนั้นเป็นความแตกต่างกันทางธรรมชาติ แต่เดอ โบวัวร์ไม่ยอมรับว่า “ความเป็นหญิง” และ “ความเป็นชาย” มีอยู่จริงตามธรรมชาติหรือเป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่ กำเนิด แต่เป็นสิ่งที่สังคมได้สร้างขึ้น โดยได้กำหนดให้มีความแตกต่างระหว่างทั้งสองเพศ และ ครอบงำลงไปในการคิดของคนเราผ่านการอบรมเลี้ยงดู การกำหนดบทบาทและสร้างภาพแห่ง ความเป็นหญิงความเป็นชายให้กับเด็กหญิงและเด็กชาย ความแตกต่างระหว่างสตรีกับบุรุษจึงเกิด ขึ้น

กาญจนา แก้วเทพ (2540) อธิบายให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่มีลักษณะไม่เท่าเทียมกันมาตั้งแต่สังคมในอดีตจนถึงปัจจุบัน และไม่ว่า สังคมจะเปลี่ยนแปลงไปแค่ไหน ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศก็ยังเป็นปัญหาคู่กับโลกต่อไป ถึงแม้ว่าอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบเนื้อหาไปบ้าง แต่ทว่าสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ก็คือ การเอารัดเอาเปรียบระหว่างเพศนั่นเอง

ความคิดในเรื่องความแตกต่างทางเพศ และการปลุกฝังค่านิยมในเรื่องของบทบาททางเพศนี้ ได้นำสังคมไปสู่การถือระบบชายเป็นใหญ่ (patriarchy) หรือปิตาธิปไตย ซึ่งภายในโครงสร้างสังคมแบบถืออำนาจชายเป็นใหญ่นี้ จะกำหนดเอาไว้อย่างตายตัวว่า “ความเป็นหญิง” และ “ความเป็นชาย” แปลว่าอะไร ควรมีสถานภาพและบทบาทอย่างไร ส่วนในเรื่องการจัดวางความสัมพันธ์ระหว่างเพศนั้น สังคมได้จัดให้ “ความเป็นชาย” อยู่เหนือ “ความเป็นหญิง” ทุกอย่าง รวมไปถึงคุณค่าของความเป็นชายก็อยู่เหนือคุณค่าของความเป็นหญิงด้วย โดยสังคมได้ปลุกฝังทัศนคติและค่านิยมดังกล่าวจนเกิดการฝังรากลึก ซึ่งการปลุกฝังนี้ กระทำผ่านการทำงาน ของสถาบันต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสถาบันครอบครัว ซึ่งมักอบรมเลี้ยงดูลูกผู้ชายและลูกผู้หญิงให้มีความแตกต่างกัน สถาบันการศึกษา ซึ่งมักตอกย้ำภาพลักษณ์ดั้งเดิมที่สังคมกำหนดให้ผู้หญิงหรือผู้ชายไว้ในตำราเรียน ตลอดจนสถานีสื่อมวลชน ซึ่งมักสอดแทรกทัศนคติและค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทหญิงชาย จนทำให้คนกลุ่มหนึ่งต้อง “กลายเป็นผู้หญิง” ไป และจากวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน ทำให้ความคิดที่ว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงยังคงฝังรากลึกอยู่ในความคิดของคนในสังคมไทย และได้ส่งผลให้ทัศนคติของสังคมต่อประเด็นปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้น มิใช่เรื่องสำคัญแต่ประการใด

และจากกรณีศึกษาทั้ง 4 กรณี ได้สะท้อนให้เห็นว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้น เป็นการรายงานข่าวในลักษณะของการเป็นปัญหาส่วนบุคคล มิใช่เป็นปัญหาส่วนรวมหรือปัญหาสังคมแต่ประการใด รวมไปถึง ทั้ง 4 กรณีศึกษา สามารถสะท้อนให้เห็นถึงมายาคติที่ว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ ไร้ทางสู้ จึงต้องตกเป็นผู้ถูกกระทำอยู่เรื่อยไป ถึงแม้ว่ากรณีศึกษาสุดท้าย ผู้หญิงจะเป็นผู้กระทำก็ตาม แต่ก่อนหน้าที่เธอจะเป็นผู้กระทำ เธอก็ตกเป็นผู้ที่ถูกกระทำมาก่อน และเป็นเวลาที่ยาวนาน จนสุดท้ายเธอจึงใช้ความรุนแรงตอบโต้การกระทำจากผู้ชาย

สำหรับในรายละเอียดปลีกย่อยของแต่ละกรณี ก็มีความแตกต่างกันออกไป แต่ทั้งหมดก็สะท้อนให้เห็นถึงอุดมการณ์แบบชายเป็นใหญ่ และมายาคติของสังคม ที่ได้สั่งสมกันมาจากรุ่นสู่รุ่น จนกลายเป็นวัฒนธรรมที่แฝงและฝังอยู่ในตัวเราแต่ละคน

ตัวอย่างกรณีศึกษาที่ 1 , 2 , 3 สิ่งทีหนังสือพิมพ์รายงานได้สะท้อนอุดมการณ์และมายาคติของสังคมร่วมกัน คือ

1. ผู้หญิงมีส่วนทำให้เกิดเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น เช่น การเป็นคนหน้าตาดี , การเดินทางคนเดียว , การกลับบ้านดึก หรือการอยู่ผิดที่ผิดเวลาของผู้หญิงเป็นต้นเหตุให้ผู้หญิงถูกกระทำ ความรุนแรง การเน้นย้ำตรงส่วนนี้ทำให้ปัญหาที่แท้จริงหรือสาเหตุที่แท้จริงไม่ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาพูดว่า เพราะอะไรผู้ชายถึงได้ “กระทำ” เช่นนั้น

2. ผู้หญิงเคราะห์ร้ายไปเอง จึงถูกกระทำเช่นนั้น และจะถูกตั้งคำถามว่ามีพฤติกรรมเช่นไร ถึงถูกกระทำเช่นนั้น

3. ผู้ชายที่กระทำ ความรุนแรง ไม่ใช่ผู้ชายทุกๆไปในสังคม แต่เป็นผู้ที่มีความผิดปกติ เมื่อไปเน้นประเด็นความ “ผิดปกติ” ทำให้สิ่งที่ผู้ชายได้กระทำ ความรุนแรงต่อผู้หญิงถูกมองข้ามไป เพราะการรายงานข่าวเน้นไปที่ความผิดปกติของผู้กระทำ และเมื่อผู้ชายเป็นผู้กระทำ สังคมจะมองว่าเขาคือ คนผิดปกติทันที จึงมีใช้เรื่องทีสังคมต้องวิตกเพราะผู้ชายคนอื่นๆทั่วไปในสังคมมิได้เป็นเช่นนั้น แต่ในความเป็นจริงผู้ชายปกติทั้งทางกายและใจ ก็สามารถกระทำ ความรุนแรงต่อผู้หญิงได้ เพราะสังคมได้ให้อำนาจแก่พวกเขา จนพวกเขามีความรู้สึกว่า ตัวเองเป็นเจ้าของเนื้อตัวและร่างกายของผู้หญิงที่ตัวเองพึงใจ

4. เสียงของผู้หญิง มักไม่ค่อยมีความน่าเชื่อถือ และจะถูกตั้งคำถามจากสังคมตลอดเวลา การที่เสียงของผู้หญิงจะมีความน่าเชื่อถือได้ จะต้องมึหลักฐานและพยานยืนยันชัดเจน

สิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้สะท้อนอุดมการณ์และมายาคติของสังคม ผ่านกรณีศึกษาที่ 1 และ 3 ร่วมกัน ก็คือ

1. ผู้หญิงเป็นเพศที่เชื่อคนง่าย ไม่มีความระมัดระวังตัว และเต็มไปด้วยความประมาท
2. พรหมจรรย์คือ คุณค่าสูงสุดของผู้หญิง หากผู้หญิงคนใดสูญเสียพรหมจรรย์ให้กับชายแปลกหน้า เธอจะหมดคุณค่าไปในทันที
3. ผู้ชายมีความต้องการทางเพศมากกว่าผู้หญิง และเมื่อเกิดความต้องการแล้วไม่สามารถที่จะควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้ จึงจำเป็นต้องระบายความต้องการออกมา ซึ่งการที่ฝ่ายชายมีอารมณ์ทางเพศและต้องการที่จะระบายนี้ ถือเป็นสิ่งที่เป็นธรรมชาติ

กรณีศึกษาที่ 2 และ 4 ที่หนังสือพิมพ์ได้สะท้อนอุดมการณ์และมายาคติของสังคมร่วมกัน คือ ความคิดที่ว่า ผู้หญิงไม่เคยมีตัวตนเพียงเพราะเธอเป็นผู้หญิง ตัวตนของผู้หญิงจะปรากฏขึ้นเมื่อเธอกลายเป็น “เมียและแม่” ของใครสักคน

จากกรณีของนางอรวิวรรณ หนังสือพิมพ์จะสะท้อนด้วยการรายงานข่าวว่า ผู้หญิงสมควรที่จะมีคู่ เพราะผู้หญิงต้องการคนที่จะมาปกป้องคุ้มครอง และหากผู้ชายที่เราเลือกไม่สามารถปกป้องดูแลเราได้ ผู้หญิงก็จำเป็นที่จะต้องหาผู้ชายคนอื่นที่จะดูแลเราต่อไป ณ ที่นี้ ตัวตนของผู้หญิงจะปรากฏก็คือ เมื่อเธอได้เป็น “เมีย” ของผู้ชายคนหนึ่ง

สำหรับกรณีของนางกัญญา การรายงานของหนังสือพิมพ์สามารถสะท้อนให้เห็นว่า หน้าที่ที่สำคัญของลูกผู้หญิงทุกคน คือ “แม่” นางกัญญาจะไม่ได้รับการปล่อยตัวหากเธอเป็นแค่นางกัญญา หวานชะเอม แต่หากเป็นเพราะเธอเป็นแม่ของลูกที่มีความกตัญญู “เสียง” ของเธอที่ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ มิใช่เป็นเพราะนางกัญญาเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง แต่หากเป็นเพราะ “ความเป็นแม่” ที่ได้ทำให้เธอมีตัวตนบนหน้าหนังสือพิมพ์ได้

แม้ว่าการรายงานข่าวทั้ง 4 กรณีศึกษา จะเป็นการให้พื้นที่กับผู้หญิงได้ออกมาพูด แต่การสะท้อนเรื่องราวและการใช้ภาษา ก็ยังคงย้ำกรอบความคิดแบบสังคมชายเป็นใหญ่อยู่ และการรายงานข่าวก็ยังเน้นไปที่รายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถึงแม้ว่าจะเป็นคำพูดจากผู้หญิงเอง นักข่าวก็เลือกที่จะนำเสนอตอนที่ผู้หญิงเหล่านั้นพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมา “เล่า” ในข่าวอีกครั้งหนึ่ง

และนอกจากทั้ง 4 กรณีศึกษา จะถูกนำเสนอเป็นข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์แล้ว ยังได้ถูกนำเสนอเรื่องราวผ่านบทความหรือสื่อบุคคลพิเศษของหนังสือพิมพ์นั้นๆ ด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การนำเสนอเรื่องราวผ่านในรูปแบบ “บทความหรือสื่อบุคคลพิเศษ” ก็ไม่มีความแตกต่างจากข่าวหน้าหนึ่งมากนัก เพราะเนื้อหาก็คือการ “เล่าซ้ำ” จากข่าวหน้าหนึ่ง

นอกจากนี้ยังสามารถใช้ภาษาที่ดึงดูดใจและเน้นหนักไปทางอารมณ์ได้มากกว่าข่าวหน้าหนึ่งอีกด้วย ซึ่งก็ไม่ได้ส่งผลดีต่อผู้ที่ตกเป็นข่าวแต่อย่างใด นอกจากจะเป็นการตอกย้ำทั้งผู้ที่ตกเป็นข่าวและผู้อ่านให้ไม่ลืมนึกว่า เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น

อนึ่ง ผลการวิจัยในประเด็นนี้สอดคล้องกับข้อสันนิษฐานเบื้องต้นที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ 2 ข้อ กล่าวคือ ลักษณะของการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวกลายเป็นเหยื่อ มักมีลักษณะดังนี้

ก. นักข่าวตีความเรื่องที่เกิดขึ้น (เหตุการณ์) และให้ความหมายเรียบร้อยแล้ว จึงเขียนข่าวในลักษณะที่สนับสนุนความคิดของตนเอง ซึ่งการรายงานข่าว จะทำตามกรอบที่ได้วางไว้ โดยมีลักษณะ “การเล่าเรื่อง” เป็นกรอบการทำข่าว

ข. ข่าวเสนอมากกว่าข้อเท็จจริง เป็นการตอกย้ำอุดมการณ์หรือแนวคิดแบบเดิมๆ รวมถึงการสร้างความคุ้นเคยให้กับสังคม เช่น ในเรื่องของแนวคิดแบบชายเป็นใหญ่ , หญิงอ่อนแอ เป็นต้น

ส่วนข้อ ค. ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ตั้งแต่ต้นนั้น ผลการวิจัยไม่สามารถสรุปออกมาได้ว่า ข่าวสร้างภาพตัวแทนของผู้หญิงในลักษณะของการแบ่งเป็นขั้วตรงข้าม (ผู้หญิงดี หรือ ผู้หญิงไม่ดี) แต่เป็นในลักษณะของการตอกย้ำมายาคติของสังคมให้คงเดิม เพื่อดำรงแนวคิดแบบชายเป็นใหญ่ให้คงอยู่มากกว่า เช่น ผู้หญิงควรเป็นอย่างไร และมีหน้าตาอย่างไร เป็นต้น

เป็นที่น่าสังเกตว่า สำหรับ 3 กรณีศึกษาแรก หนังสือพิมพ์ยังรายงานข่าวในลักษณะเดิมคือ เมื่อผู้หญิงตกเป็นข่าว จะถูกตั้งคำถามจากสังคม แต่กรณีศึกษาที่ 4 ทั้งๆที่ผู้หญิงเป็นผู้กระทำกลับไม่ถูกตั้งคำถามจากสังคม และได้รับการเห็นใจและความช่วยเหลือจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน ทั้งๆที่งานวิจัยที่ผ่านมา หากผู้หญิงตกเป็นข่าวโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเธอคือผู้กระทำ เธอจะถูกสังคมประณามยิ่งกว่าสิ่งใด แต่กรณีศึกษาที่ 4 เป็นกรณีที่น่าสนใจ คือ ผู้ที่ตกเป็นข่าวได้รับการช่วยเหลือจากการลงข่าวของหนังสือพิมพ์ เพราะหนังสือพิมพ์เปลี่ยนกรอบ “การเล่าเรื่อง” ใหม่โดยเน้นไปที่ “ผลกระทบ” หลังจากเกิดเหตุการณ์มากกว่าสิ่งที่ได้ “กระทำ” ลงไป ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกรณีที่ลูกมาร้องขอให้หนังสือพิมพ์ช่วยแม่ หนังสือพิมพ์จึงรายงานข่าวในลักษณะของความรักระหว่างแม่กับลูก และถึงแม้ว่ากรอบ “การเล่าเรื่อง” จะเปลี่ยน จากการเน้นย้ำให้เห็นถึงเหตุการณ์และลักษณะการกระทำมาเป็น “ผลกระทบ” แทน แต่เนื้อหาในหนังสือพิมพ์ก็ยังคงสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดหลักของสังคมแบบชายเป็นใหญ่ว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของผู้หญิงทุกคน คือหน้าที่และบทบาทของความเป็น “แม่” ซึ่งการรายงานข่าวเช่นนี้ เป็นการตอกย้ำให้เห็นถึงความคิดคำนึงของสังคมที่ว่าผู้หญิงไม่เคยมีตัวตนเพียงเพราะเธอเป็นผู้หญิง แต่ตัวตนจะปรากฏก็ต่อเมื่อเธอกลายเป็น “แม่” ของใครสักคน

อนึ่ง หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอเรื่องราวของ 3 กรณีศึกษาแรกผ่านข่าวหน้าหนึ่ง คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ , หนังสือพิมพ์ข่าวสด และหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ซึ่งหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ชื่อฉบับนี้เป็นหนังสือพิมพ์ประเภทปริมาณ แต่ในกรณีศึกษาสุดท้าย หนังสือพิมพ์ที่ได้นำเสนอเรื่องราวผ่านข่าวหน้าหนึ่งนั้น คือหนังสือพิมพ์มติชน ซึ่งจัดเป็นหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ

จากผลการวิจัยจะพบว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ทั้งสองประเภทนั้นมีความแตกต่างกันคือ หนังสือพิมพ์ประเภทปริมาณ จะเน้นการรายงานข่าวที่ให้รายละเอียด และตอกย้ำเหตุการณ์ ส่วนหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพนั้น จะรายงานข่าวด้วยการมองถึงผลกระทบจากเหตุการณ์ ซึ่งจากผลการวิจัยนี้ สามารถกล่าวได้ว่า การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ต่างประเภทกัน จะมีการรายงานข่าวและการให้ประเด็นที่แตกต่างกัน

2. ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อ ติความเหตุการณ์จากประสบการณ์ของตนเอง จึงมีความแตกต่างกับสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน

การตีความหรือให้ความหมายเหตุการณ์ของหนังสือพิมพ์ เป็นการตีความจากแนวคิดหลักหรืออุดมการณ์หลักของสังคม แต่ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว จะตีความเหตุการณ์จากสิ่งที่ตัวเองได้ประสบมา เป็นการบอกเล่าถึงประสบการณ์เฉพาะตัว

จากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน ทำให้คนในสังคมคิดว่า ผู้ชายที่จะกระทำการข่มขืนผู้หญิงได้นั้น ต้องเป็นผู้ที่มีบุคลิกที่เห็นได้ชัดเจนว่าบกพร่อง หยาบคาย และจิตใจโหดเหี้ยม แต่เวลาที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ฝึกฝน กล่าวไว้ว่า

“คนในสังคมเข้าใจกันแบบผิดๆว่าผู้ชายที่จะข่มขืนผู้หญิงนั้นต้องเป็นคนผิดปกติ ต้องบ้ากาม แต่ในความจริงแล้ว เป็นผู้ชายคนไหนก็ได้ในสังคมนี้ เพราะพวกเขาารู้สึกว่ามีอำนาจและมีสิทธิในการกระทำเช่นนั้น อย่าง “เขา” ก็เป็นผู้ชายธรรมดาๆ ไม่เห็นว่าผิดปกติแต่อย่างใด เป็นพนักงานรถไฟที่ยังปฏิบัติงานอยู่ มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนสมบูรณ์ แต่เขาก็ยังทำ...”

ว่าที่ ร.ต. หญิง สุชานรี ได้วิพากษ์หนังสือพิมพ์ไว้ว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นการรายงานข่าวที่ก่อให้เกิดการตั้งคำถามแก่ฝ่ายหญิง ในการพยายามอธิบายว่าทำไมเหตุการณ์นั้นๆถึงเกิดขึ้นภายใต้บริบทและพฤติกรรมของผู้หญิง นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังได้ให้รายละเอียดของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวและรายละเอียดเหตุการณ์ที่ถูกกระทำมากเกินไป หนังสือพิมพ์ต้องนำ

เสนอข่าวในลักษณะของผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงหลังจากเหตุการณ์ได้เกิดขึ้น และควรลงบทลงโทษที่ผู้กระทำจะต้องได้รับ

นางอารีวรรณ วิพากษ์หนังสือพิมพ์ในประเด็นที่ใกล้เคียงกับว่าที่ ร.ต. หญิง สุชานรีไว้ว่าการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์มักก่อให้เกิดคำถามแก่ฝ่ายหญิง ทำให้ผู้อ่านรู้สึกไม่ดีต่อผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว นางอารีวรรณได้ขอให้สังคมให้ออกสและเห็นใจผู้หญิงให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นของปัญหาความรุนแรง ซึ่งถือเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญปัญหาหนึ่ง

ส่วนนางสาวปาริชาติ ก็ได้วิพากษ์หนังสือพิมพ์ในประเด็นที่ใกล้เคียงกันคือ การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นการนำเสนอในประเด็นที่เน้นไปที่พฤติกรรมของฝ่ายหญิง เพื่อหาเหตุผลในการอธิบายว่าทำไมเหตุการณ์นั้นๆถึงได้เกิดขึ้น เป็นการรายงานข่าวที่เน้นผู้ถูกกระทำเป็นหลัก หนังสือพิมพ์ควรจะนำเสนอในสิ่งที่คนร้ายกระทำ รวมไปถึงการลงบทลงโทษที่ผู้กระทำจะได้รับ

สำหรับกรณีสุดท้าย นางกัญญา ศรีปราณ นั้น ได้กล่าวถึงหนังสือพิมพ์ไว้ว่า สื่อหนังสือพิมพ์คือที่พึ่ง เพราะการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ ทำให้นางกัญญาได้ออกมาจากคุก ซึ่งประเด็นที่หนังสือพิมพ์เลือกนำเสนอก็คือ “ความเป็นแม่” ซึ่งตรงกับความคิดและความต้องการของนางกัญญา

อนึ่ง ผลการวิจัยในประเด็นนี้ 3 กรณีศึกษาแรก สอดคล้องกับข้อสันนิษฐานที่ได้ตั้งไว้ตั้งแต่ต้น คือ ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อ จะตีความเหตุการณ์จากประสบการณ์ของตนเอง ดังนั้นจึงมีแนวโน้มที่จะแตกต่างจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอ แต่กรณีศึกษาสุดท้าย ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวรู้สึกยินดีต่อการที่หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวในลักษณะเช่นนั้น เพราะหนังสือพิมพ์ทำให้เธอได้รับกับอิสรภาพ ซึ่งก็เป็นการตีความจากประสบการณ์เช่นกัน

มีข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า ใน 3 กรณีศึกษาแรก การเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์มีส่วนทำให้เรื่องของคดีความคืบหน้า แต่จากการสัมภาษณ์ผู้หญิงทั้ง 3 ต่างกล่าวเหมือนกันหมดว่า หากย้อนเวลากลับไปได้ พวกเขาเลือกที่จะไม่ปรากฏเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ แม้ว่าจะเป็นประโยชน์ต่อคดีความทำให้เรื่องเร็วขึ้นก็ตาม เพราะผลกระทบที่ตามมา นั้นมากกว่าที่เธอคิดไว้

นอกจากนี้ กรณีศึกษาที่ 1 และ 3 หลังจากปรากฏเป็นข่าวทางหนังสือพิมพ์แล้ว ได้มีโอกาสออกรายการ “เจาะใจ” ซึ่งเป็นรายการทางโทรทัศน์ และหลังจากออกรายการ “เจาะใจ” พวกเขาบอกว่าสังคมเข้าใจเธอมากขึ้น ซึ่งข้อสรุปตรงนี้สามารถคิดต่อไปได้ว่า สื่อโทรทัศน์อาจจะสามารถสะท้อน “ผลกระทบ” ที่ผู้หญิงได้รับได้ดีกว่าสื่อหนังสือพิมพ์ เพราะการเป็นข่าวทางโทรทัศน์ สามารถบอกเล่าเรื่องราวจากมุมมองของเธอได้ดีกว่า จนสามารถทำให้คนในสังคมเข้าใจมากขึ้นได้ แต่ยังมีสิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ กรณีศึกษาสุดท้ายคือนางกัญญา ศรีปราณ ก็มีโอกาสดูออกรายการ “เจาะใจ” เช่นกัน แต่การออกรายการเจาะใจก็ไม่ใช่สาเหตุสำคัญในการที่ทำให้นางกัญญาได้รับการปล่อยตัว แต่เป็นเพราะการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์มากกว่า การออกรายการเจาะใจของนางกัญญาจึงไม่สามารถสรุปได้ว่า รายการโทรทัศน์ทำให้คนในสังคมเข้าใจมากขึ้นหรือเปล่า เพราะจากการนำเสนอประเด็นของหนังสือพิมพ์ในแต่ละวัน ก็เน้นไปที่ “ผลกระทบ” จากเหตุการณ์อยู่แล้ว จึงทำให้เธอได้รับความเห็นใจและความเข้าใจจากคนในสังคมเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

อาจสรุปได้ว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ หากเลือกรายงาน “ผลกระทบ” ที่ผู้หญิงได้รับ สังคมก็พร้อมที่จะเข้าใจและเห็นใจ แต่หนังสือพิมพ์มักเลือกที่จะไปรายงานข่าวในลักษณะแบบเดิมมากกว่า คือ เน้นย้ำในลักษณะเหตุการณ์ , การกระทำ หรือการถูกกระทำมากกว่า เมื่อหนังสือพิมพ์ไม่สามารถรายงานข่าวในลักษณะแบบเดิมได้ หนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่จึงไม่สนใจที่จะคัดเลือกข่าวนี้อย่าง

เหตุที่กล่าวเช่นนั้น ก็เพราะกรณีศึกษาที่ 4 ถูกนำเสนอข่าวผ่านหนังสือพิมพ์รายวันฉบับเดียวเท่านั้น ส่วนฉบับอื่นๆเลือกที่จะเพิกเฉยไม่ลงข่าวหรือถ้าลงก็อาจจะลงเป็นข่าวเล็กๆหรือเป็นในรูปของสื่อบริษัทมากกว่า

3. ผลกระทบของการตกเป็น “เหยื่อ” ในข่าวหนังสือพิมพ์ และการปรับตัวของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว มีลักษณะ

ก. ชีวิตของผู้ตกเป็นข่าว ตั้งแต่ตกเป็นข่าว – ปัจจุบัน ต้องผ่านการต่อสู้มาอย่างยาวนาน และยากลำบาก ทั้งการต่อสู้กับสังคมรอบข้างในลักษณะที่ทำให้คนในสังคมยอมรับและให้โอกาสอีกครั้งหนึ่ง และการต่อสู้กับจิตใจตนเองในลักษณะที่สร้างความเข้มแข็งให้กับตัวเองเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมต่อไป ตลอดจนการให้อภัยตัวเองในสิ่งที่ได้กระทำลงไป

จากบทสัมภาษณ์ สามารถสะท้อนชีวิตของผู้หญิงทั้ง 4 คนได้เป็นอย่างดีว่าทั้ง 4 ต้องผ่านการต่อสู้มาอย่างยากลำบาก และต้องใช้ความพยายามและความเข้มแข็งภายในจิตใจเป็นอย่างมาก แม้ว่า 3 กรณีแรก ผู้หญิงจะเป็นผู้ถูกรังแก และกรณีสุดท้ายผู้หญิงจะเป็นผู้กระทำ และได้ได้รับความช่วยเหลือจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์รายงาน แต่เมื่อบุคคลตกเป็นข่าวแล้ว เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับบุคคลนั้นๆจะทำให้คนในสังคมสามารถจำเหตุการณ์และเรื่องราวเหล่านั้นได้ดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตในสังคมของผู้หญิงทั้ง 4 คน สิ่งเหล่านี้สามารถอธิบายได้ว่าไม่ว่าคุณ จะตกเป็นข่าวในลักษณะไหน ชีวิตของคุณจะต้องได้รับผลกระทบจากการเป็นข่าวอย่างแน่นอน

ข. หลังจากตกเป็นข่าว วิถีชีวิตเปลี่ยนไป และไม่สามารถกลับมาเหมือนเดิมได้ ผู้หญิงทั้ง 4 คนที่ตกเป็นข่าว ต่างมีวิถีชีวิตที่ต่างกันออกไป แต่สิ่งที่ผู้หญิงทั้ง 4 คนมีร่วมกัน คือ ทุกคนต่างรู้ว่าชีวิตไม่สามารถกลับมาเหมือนเดิมได้ เพราะเหตุการณ์เหล่านั้นได้ฝังอยู่ในจิตใจของพวกเขาทั้ง 4 คน อย่างยากที่จะลืมเลือน

ผลการวิจัยในประเด็นนี้ ทั้ง 4 กรณีศึกษาสามารถสรุปร่วมกันได้ว่า ผลกระทบของการตกเป็น “เหยื่อ” ในข่าวหนังสือพิมพ์ และการปรับตัวของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว มีลักษณะ

ก. ชีวิตของผู้ที่ตกเป็นข่าว ตั้งแต่ตกเป็นข่าว – ปัจจุบัน ต้องผ่านการต่อสู้มาอย่างยาวนานและยากลำบาก ทั้งการต่อสู้กับสังคมรอบข้างในลักษณะที่ทำให้คนในสังคมยอมรับและให้อีกโอกาสสักครั้งหนึ่ง และการต่อสู้กับจิตใจตนเองในลักษณะที่สร้างความเข้มแข็งให้กับตัวเองเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมต่อไป ตลอดจนการให้อภัยตัวเองในสิ่งที่ได้กระทำลงไป

ข. หลังจากตกเป็นข่าว วิถีชีวิตเปลี่ยนไปและไม่สามารถกลับมาเหมือนเดิมได้ ซึ่งตรงกับข้อสันนิษฐานเบื้องต้นที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ตั้งแต่แรก

กล่าวโดยสรุปได้ว่า สิ่งที่ทำให้ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์นั้น เกิดจากการที่หนังสือพิมพ์เลือกที่จะนำเสนอข่าวในส่วนของรายละเอียดของเหตุการณ์ , รายละเอียดของภูมิหลังของเรื่องและบุคคลที่ตกเป็นข่าว ตลอดจนไปถึงการรายงานผลต่อเนื่องของเหตุการณ์และปฏิกิริยาจากฝ่ายต่างๆต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้น ซึ่งทั้งหมดได้ผ่านการคัดเลือกและตีความ ตลอดจนการให้ความหมายต่อเหตุการณ์จากนักข่าวแล้วทั้งสิ้น และจากอคติทางด้านความแตกต่างทางเพศ หรือ การเหยียดเพศ (sexism) จึงได้ส่งผลให้ลักษณะและรูปแบบของการรายงานข่าวมีลักษณะโทษ และตำหนิผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว

การรายงานข่าวในลักษณะเช่นนี้ ได้ส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นไป และวิถีชีวิตการดำเนินชีวิตของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว ทำให้พวกเธอต้องดำเนินชีวิตในสังคมอย่างลำบากมากยิ่งขึ้น และต้องใช้เวลายาวนานในการก้าวผ่าน แต่อย่างไรก็ตาม พวกเธอก็พยายามที่จะจัดการกับชีวิตของตัวเอง และมีความเข้มแข็งในการปกป้องตัวเอง ด้วยความต้องการที่จะแปรสภาพจากการถูกทำให้เป็น “เหยื่อ” (victim) มาเป็น “ผู้ผ่านพ้น” (survivor) จนในที่สุดพวกเธอก็สามารถทำได้สำเร็จและสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อีกครั้งหนึ่ง แต่แม้กระนั้น “ความสูญเสีย” อันนำมาซึ่งความเจ็บปวดก็จะเป็นสิ่งที่ผู้หญิงหลีกเลี่ยงไม่พ้น

จากการสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่ต่อเนื่องและยาวนานสำหรับผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว งานวิจัยนี้จึงได้นำเสนอข้อเสนอแนะไปถึงฝ่ายต่างๆดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะต่อหนังสือพิมพ์

1. หนังสือพิมพ์ควรจะมีมาตรการในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับผู้หญิง ด้วยการตระหนักถึงผลกระทบที่ผู้หญิงจะได้รับทั้งในระยะสั้นและระยะยาว
2. การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับผู้หญิงที่ตกเป็นผู้ถูกกระทำ หรือเป็นผู้กระทำ ไม่ควรไปตอกย้ำเหตุการณ์หรือลักษณะการกระทำหรือการถูกกระทำ ว่าผู้หญิงเหล่านั้นผ่านอะไรมาบ้าง แต่ควรนำเสนอในลักษณะของผลกระทบที่ผู้หญิงได้รับหลังจากเหตุการณ์นั้น
3. หนังสือพิมพ์ควรให้ความสำคัญแก่ผู้หญิง ด้วยการให้ความเคารพในการปกปิดข้อมูลส่วนบุคคล และลดการขุดคุ้ยเรื่องส่วนบุคคลของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว
4. หนังสือพิมพ์ต้องพยายามนำเสนอข่าวในลักษณะของการชี้ให้เห็นว่า ความรุนแรงต่อผู้หญิงที่เกิดขึ้นในสังคมไทยนั้น มีรากเหง้ามาจากค่านิยมที่นับถือผู้ชายเป็นใหญ่ และที่มาแห่งความรุนแรงทั้งปวง ก็คือ การที่สังคมยกย่องและให้อำนาจแก่เพศชาย
5. ในการรายงานข่าวความรุนแรงที่มีต่อผู้หญิง หนังสือพิมพ์ควรนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้ที่ทำงานด้านสตรีให้มากขึ้น รวมไปถึงการวิเคราะห์ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย
6. หนังสือพิมพ์ควรให้ “พื้นที่” แก่ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวให้มากยิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้ให้ “เสียงของผู้หญิง” ได้พูดผ่านหนังสือพิมพ์ และจะทำให้สังคมเข้าใจปัญหาหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นในมุมมองของผู้หญิงมากกว่าเก่า

7. หนังสือพิมพ์ควรปรับหลักเกณฑ์ในเรื่องของคุณค่าข่าว กล่าวคือ หากหนังสือพิมพ์ยังคงใช้ “คุณค่าข่าว” แบบเดิมๆ ในการรายงานข่าวความรุนแรงที่มีต่อผู้หญิง เช่น เรื่องเพศ หรือความมีเสื่อนำ การรายงานข่าวในประเด็นความรุนแรงก็จะยังคงยึดติดกับรูปแบบการรายงานข่าวแบบเดิมๆ คือ เป็นการรายงานข่าวแบบสืบสวน ว่าใครผิดหรือถูก และถูกกระทำจริงหรือไม่ ซึ่งการรายงานข่าวในลักษณะนี้ ไม่ได้ทำให้สังคมตระหนักถึงปัญหาความรุนแรงแต่อย่างใด แต่ถ้าหากจำเป็นต้องใช้เรื่อง “เพศ” มาเป็นองค์ประกอบข่าว ควรนำเรื่องเพศมาใช้แบบมีความรู้และเข้าใจในประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น

8. หนังสือพิมพ์ควรมีการจัดอบรมและให้ความรู้แก่นักข่าว ในเรื่องประเด็นของหญิงชาย เพื่อความเข้าใจในประเด็นปัญหา และมีความละเอียดอ่อนมากยิ่งขึ้นในการรายงานข่าวที่เกี่ยวกับผู้หญิง

ข้อเสนอแนะต่อสังคม

1. สังคมต้องให้โอกาสและเป็นกำลังใจแก่ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวให้มากกว่านี้
2. ไม่มองว่าปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงเป็นปัญหาส่วนบุคคล ควรมองว่าปัญหาทั้งหลายเป็นปัญหาสังคมที่ทุกคนในสังคมต้องช่วยกันแก้ไข อย่างน้อยก็ด้วยการปรับเปลี่ยนทัศนคติในการมองผู้หญิงเสียใหม่

ข้อเสนอแนะทางวิชาการ

1. การวิจัยเรื่อง “สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์และชีวิตหลังผ่านพ้น” มุ่งศึกษาถึงการตกเป็นข่าวของผู้หญิงที่เป็นสาเหตุให้พวกเขากลายเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ ซึ่งได้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตในสังคม พบว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงเหล่านั้นได้รับผลกระทบมากมายจากสังคมรอบข้างเนื่องจากข้อมูลที่ได้รับจากหนังสือพิมพ์ และทำให้การดำเนินชีวิตในสังคมเป็นไปได้ยากลำบากมากยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นควรศึกษาเจาะลึกถึงการทำงานของนักข่าว รวมไปถึงการเขียนข่าวของนักข่าว เพื่อสืบค้นปัจจัยที่ทำให้นักข่าวเสนอข่าวที่ทำให้ผู้หญิงต้องตกเป็นเหยื่อบนหน้าหนังสือพิมพ์

2. ควรศึกษาถึงทัศนคติและมุมมองของนักข่าว หัวหน้าข่าวและบรรณาธิการ ต่อประเด็นการนำเสนอข่าวของผู้หญิงอย่างละเอียด เพื่อดูว่าพวกเขาให้ความสำคัญเป็นธรรมแก่การนำเสนอข่าวของผู้หญิงมากน้อยแค่ไหน และมีความเข้าใจในประเด็นของหญิงชายมากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นการสร้างความตระหนักให้กับนักข่าวทุกคน ในการให้ความสำคัญในการนำเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง

3. ควรศึกษาถึงชีวิตของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวและได้รับผลกระทบจากการที่ตกเป็นข่าวนั้นให้มากกว่านี้ เพื่อ “เสียง” ที่หลากหลายในสังคม เป็นเสียงแห่งการบอกเล่าจากประสบการณ์ ซึ่งจะมีผลให้หนังสือพิมพ์และคนในสังคมเข้าใจและได้รับทราบมุมมองของผู้หญิงให้มากกว่านี้ เพราะเป็นการนำผู้หญิงมาเป็นศูนย์กลางในการศึกษาวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปและอภิปรายผล

ข่าว เป็นเรื่องเล่าชนิดหนึ่ง เป็นการประกอบสร้างเรื่องราวขึ้นมาบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น โดยที่ผู้สื่อข่าวได้นำเสนอในลักษณะที่นำเอาเรื่องที่เกิดขึ้นจริงมาเล่าตามความเข้าใจและความรู้สึกของตัวเอง

Tuchman กล่าวไว้ว่า ข่าวเป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นมาจากผู้รายงานข่าวได้สร้างความหมายให้กับเรื่องหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม พร้อมกันนั้นก็จะเป็นผู้กำหนดลักษณะของข่าวและวิธีการนำเสนอ เพราะฉะนั้นข่าวที่ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์จึงมิใช่ข้อเท็จจริงของเหตุการณ์เท่านั้น แต่ว่าเป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ โดยผ่านกระบวนการสร้างความหมายจากผู้สื่อข่าว (อมรรัตน์ เรืองสกุล , 2542)

ในสังคมไทย มีการยอมรับค่านิยมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายว่าไม่มี ความเท่าเทียมกัน โดยฐานะและอำนาจของผู้ชายจะอยู่เหนือผู้หญิงตลอดเวลา ดังนั้นเนื้อหาที่ปรากฏออกมาจากสื่อมวลชนจึงสะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิดและความเชื่อแบบชายเป็นใหญ่ และการยอมรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายที่ไม่เท่าเทียมกัน ว่าเป็นสิ่งที่เป็นบรรทัดฐานของสังคม

งานวิจัยเรื่อง สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์และชีวิตหลังผ่านพ้น จึงมุ่งศึกษาถึงลักษณะของการรายงานข่าวที่ทำให้ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว กลายเป็นจำเลยของสังคมและตกเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ และดูว่าภายหลังจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ไปแล้ว ผู้หญิงเหล่านั้นได้ให้ความหมายต่อการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์อย่างไร และหลังจากที่ตกเป็นข่าวแล้วผู้หญิงเหล่านั้นได้รับผลกระทบจากการตกเป็นข่าวอย่างไรบ้าง

งานวิจัยเรื่องนี้ ได้ทำการวิจัยผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวทั้งสิ้น 4 กรณีศึกษาด้วยกัน คือ

1. ว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ฝึกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ - ผู้ถูกกระทำ
(ตัวแทนของผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรงทางเพศ – sexual violence)
2. คุณอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่มขืน - ผู้ถูกกระทำ
(ตัวแทนของผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว – domestic violence)
3. คุณปาริชาติ เนียมหอม - ผู้ถูกกระทำ
(ตัวแทนของผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรง – attempted to rape)
4. คุณกัญญา ศรีปราณ - ผู้กระทำ
(ตัวแทนของผู้หญิงที่ได้รับปัญหาความรุนแรงในครอบครัวและเป็นผู้กระทำความรุนแรง
- domestic violence)

แม้ว่าทั้ง 4 กรณีศึกษาจะมีความแตกต่างกันในลักษณะของการเป็นผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ รวมไปถึงความแตกต่างกันในลักษณะของการถูกกระทำก็ตาม แต่จากการวิเคราะห์การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ สามารถหา “จุดร่วม” ของทั้ง 4 กรณีศึกษา ได้ดังต่อไปนี้

1. มีการให้ภูมิหลังอย่างละเอียด ทั้งข้อมูลส่วนตัวและภูมิหลังของเรื่องราว ทำให้เป็นการต่อยอดการเป็นข่าว ซึ่งจะมีผลทำให้ผู้อ่านสามารถจดจำผู้ที่ตกเป็นข่าว รวมไปถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวนั้นๆ ได้
2. การใช้ภาษาเป็นการบรรยายให้เห็นภาพ เพื่อก่อให้เกิดความรู้สึกร่วมไปกับเหตุการณ์
3. นักข่าวเป็นบุคคลที่สรุปเรื่องราวที่เกิดขึ้น จากนั้นจะสร้างความน่าเชื่อถือให้กับการรายงานข่าวด้วยการใช้ direct quote และ indirect quote จากการสัมภาษณ์ผู้ที่ตกเป็นข่าวและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
4. ทั้ง 4 กรณีศึกษา นอกจากจะตกเป็นข่าวหน้าหนึ่งแล้ว หนังสือพิมพ์ยังได้นำเสนอเหตุการณ์ด้วยการทำบทความหรือสัปดาห์พิเศษเสริมเรื่องราวอีกด้วย แต่จากการนำเสนอในรูปแบบของบทความและสัปดาห์พิเศษนั้น เนื้อหาจะไม่มีแตกต่างจากข่าวหน้าหนึ่ง นอกจากจะเป็นการย้ำเหตุการณ์เล่าซ้ำข่าวหน้าหนึ่ง โดยใช้ภาษาวิหิงวา ให้รายละเอียด และเน้นอารมณ์ได้มากยิ่งขึ้น
5. ทั้ง 4 กรณีศึกษา ต้องการให้หนังสือพิมพ์ช่วยเป็นปากเสียงให้กับตน ต้องการให้ “เสียง” ของตนได้ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับคนในสังคม ส่วนด้านหนังสือพิมพ์ก็ต้องการเรื่องราวเหล่านั้นมานำเสนอในหนังสือพิมพ์ของตนเอง เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่มีความน่าสนใจ สามารถดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าต่างฝ่ายต่างต้องการประโยชน์จากกันและกัน แต่ดูเหมือนว่าในท้ายที่สุด ผู้หญิงจะตกเป็นเครื่องมือในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์

6. ใน 3 กรณีศึกษาแรก ผู้หญิงทุกคนยังไม่มีลูก เพราะฉะนั้นกำลังใจที่สำคัญที่สุดของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว ก็คือ “แม่” ส่วนในกรณีศึกษาสุดท้าย ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวมีลูกแล้ว “ลูก” จึงเป็นกำลังใจสำคัญในการก้าวต่อไป สิ่งเหล่านี้สามารถแสดงให้เห็นถึง ความรักและความผูกพันระหว่างแม่กับลูก ว่าเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับสถาบันครอบครัว

7. หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวในลักษณะของการเป็น “ปัญหาส่วนบุคคล” มากกว่าจะพยายามชี้ให้เห็นว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นถือเป็นปัญหาสังคมหรือเป็นเรื่องของส่วนรวม หนังสือพิมพ์ยังคงรายงานแบบเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นๆ เป็นเรื่องส่วนตัวของผู้หญิงเหล่านั้นเอง

8. เครือข่ายทางสังคมที่ช่วยให้บุคคลที่กำลังตกเป็นข่าวและอยู่ในภาวะชอกช้ำทางจิตรู้สึกดีขึ้น สามารถพัฒนาความคิด ทางเลือกมุมมอง การตัดสินใจและเอาชนะภาวะของอารมณ์ได้ นอกจากจะเป็นครอบครัวแล้ว ก็คือ มูลนิธิเพื่อนหญิง ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นได้ว่าคนที่เข้าใจปัญหาและพยายามฟังเสียงของผู้หญิงเหล่านี้ นอกจากจะเป็นคนในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและมอบความรักพร้อมทั้งความห่วงใยให้เป็นประจำอยู่แล้ว ก็จะมีเพียงแค่องค์กรหรือคนเฉพาะกลุ่มเท่านั้นที่พยายามเข้าใจถึงปัญหาและให้โอกาสผู้หญิงเหล่านี้

9. มีแนวโน้มที่จะชี้ให้เห็นความผิดปกติทางจิตใจของฝ่ายชาย ทำให้ประเด็นปัญหา ความรุนแรงถูกมองข้ามไป

10. การเชื่อมโยงสาเหตุมาจากตัวของผู้หญิง เพื่อการพยายามอธิบายว่าทำไมเหตุการณ์นั้นๆ ถึงเกิดขึ้นภายใต้บริบทในกิจกรรมหรือการกระทำของเธอ

อนึ่ง นอกจากจะมี “จุดร่วม” ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทั้ง 4 กรณีศึกษาก็ยังมี “จุดต่าง” ที่สามารถเห็นได้จากการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผู้หญิงที่เป็นผู้ถูกระทำ จะถูกนำเสนอในลักษณะย้ำให้เห็นถึงการถูกระทำว่าเป็นอย่างไร ทำให้ผู้หญิงและคนในสังคมยึดติดกับเหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้น ในขณะที่ผู้หญิงที่เป็นผู้กระทำ จะถูกนำเสนอในลักษณะของ “ผลกระทบ” หลังจากที่ได้กระทำเหตุการณ์นั้นไปแล้วว่าชีวิตเป็นอย่างไร

2. ผู้กระทำ ได้รับการเสนอข่าวไปในลักษณะของการเห็นอกเห็นใจ รายละเอียดของข่าวไม่ค่อยตอกย้ำผู้ที่ตกเป็นข่าวเท่าใดนัก หนังสือพิมพ์พยายามที่จะไม่เขียนสิ่งที่เธอกระทำด้วยซ้ำไป ซึ่งผิดจากการรายงานข่าวของผู้หญิงที่เป็นผู้กระทำที่ผ่านๆ มา เพราะจากงานวิจัยก่อนๆ หากผู้หญิงเป็นผู้กระทำผิด หนังสือพิมพ์จะนำเสนอข่าวในลักษณะของการตำหนิและต่อว่าผู้หญิงเหล่านั้น แต่ในกรณีนี้ หนังสือพิมพ์มีส่วนสำคัญในการนำเสนอข่าวช่วยเหลือผู้หญิงที่กำลังตกเป็นข่าว ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่า ลูกเป็นคนออกมาให้ข่าว ขอให้ทุกฝ่ายช่วยเหลือแม่ของตนด้วย และ

“เสียง” ของผู้เป็นแม่ที่ได้มีโอกาสปรากฏเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ก็แสดงให้เห็นถึงความรักที่มีต่อลูกเหนือสิ่งอื่นใด

3. ข้อเสนอแนะของผู้หญิงแต่ละคน จะมีความแตกต่างกันไม่มากนักน้อย เพราะข้อเสนอแนะของแต่ละคนนั้น มาจากการมองถึงปัญหาของตัวเอง แล้วพูดถึงสิ่งที่ตัวเองเคยประสบ และเห็นว่าเป็นข้อผิดพลาดของหนังสือพิมพ์ ของรัฐ รวมไปถึงคนในสังคมด้วย ผู้หญิงทั้ง 4 คนจึงได้ให้ข้อเสนอแนะต่อสถาบันทั้ง 3 ว่าถ้าหากยังเกิดเหตุเช่นนี้ขึ้นอยู่ ทุกฝ่ายควรจะทำอย่างไร รวมไปถึงกระแสดวงความคิดเห็นของคนในสังคม เพื่อที่จะไม่ให้คนอื่นต้องได้รับกับสิ่งที่ตนเคยประสบมา เพราะแต่ละคนก็บอกว่า สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่โหดร้ายเหลือเกิน ข้อเสนอแนะของผู้หญิงทั้ง 4 คนเป็นการมองปัญหาจากวงใน เป็นข้อเสนอแนะและคำแนะนำที่ได้มาจากเสียงของผู้ที่มีประสบการณ์ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ดีและสังคมจะได้รับทราบถึงมุมมองที่แตกต่าง

4. สถานภาพของคู่กรณี (ฝ่ายชาย) ที่แตกต่างกัน มีผลต่อการให้นำหน้าของข่าวและการขยายประเด็นข่าว รวมทั้งการนำเสนอในเชิงของการตั้งข้อสงสัยกับพฤติกรรมของผู้หญิงอย่างเช่น ในกรณีของนางอารีวรรณ ที่ฝ่ายชายเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคม เนื่องจากเป็นลูกชายของนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ทำให้ประเด็นข่าวขยายโดยมีการไปสัมภาษณ์นายทหารคนอื่นๆ ถึงกรณีที่เกิดขึ้น รวมไปถึงมีการตั้งข้อสงสัยในพฤติกรรมของนางอารีวรรณ ในทางตรงกันข้ามสำหรับกรณีของว่าที่ ร.ต. หญิงสุชานรี ฝ่ายชายเป็นเพียงพนักงานรถไฟ ประเด็นข่าวจึงไม่ขยายมากนัก

ทั้งหมดที่กล่าวมา จะกล่าวถึงในรายละเอียด ของผลการวิจัยต่อไป

งานวิจัยเรื่อง “สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์และชีวิตหลังผ่านพ้น” สามารถสรุปผลตามข้อสันนิษฐานการวิจัย ได้ดังนี้

1. ลักษณะการรายงานข่าวที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวกลายเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์

ผลจากการวิเคราะห์เนื้อหา กรณีศึกษาทั้ง 4 กรณี พบว่า ลักษณะการรายงานข่าวที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวกลายเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ เกิดจาก

ก. นักข่าวรายงานข่าวตามกรอบ “การเล่าเรื่อง” ที่ได้วางไว้ โดยได้มีการตีความและให้ความหมายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเรียบร้อยแล้ว และเขียนข่าวในลักษณะที่สนับสนุนความคิดของตัวเอง ซึ่งกรอบการ “เล่าเรื่อง” ที่ได้วางจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. รายละเอียดของเหตุการณ์
2. รายละเอียดของภูมิหลังเหตุการณ์และภูมิหลังของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว
3. ผลต่อเนื้อหาของเหตุการณ์ มีการรายงานความคืบหน้าของเหตุการณ์อยู่ตลอด เพื่อให้เป็นข่าวต่อเนื่อง
4. ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆว่าสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับการรายงานข่าว
5. ลักษณะของการใช้ภาษาที่ดึงดูดความสนใจ บรรยายให้เห็นภาพ รวมไปถึงการให้ “คุณค่า” และการชอน “นัยยะ” ต่างๆ เพื่อเป็นการโทษและตำหนิผู้ที่ตกเป็นข่าว

กรอบการเล่าเรื่องลักษณะแรก คือ รายละเอียดของเหตุการณ์ จะทำให้ผู้อ่านทราบได้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น โดยครอบคลุมไปถึงประเด็นดังต่อไปนี้ คือ ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม และอย่างไร

จากกรณีศึกษาทั้ง 3 กรณีแรก ที่ผู้หญิงเป็นผู้ถูกระทำ การให้รายละเอียดของเหตุการณ์ หนังสือพิมพ์จะนำเสนอลักษณะของการถูกระทำ ว่าผู้ที่ตกเป็นข่าวนั้น ถูกระทำในลักษณะอย่างไร ตอกย้ำอยู่ตลอด อีกทั้งหนังสือพิมพ์พยายามหาเหตุผลว่าทำไมเหตุการณ์นั้นถึงได้เกิดขึ้น โดยการบรรยายพฤติกรรมของผู้เสียหายก่อนเกิดเหตุ เพื่อเป็นการบอกกล่าวๆว่า เหตุการณ์ในครั้งนั้นที่เธอถูกระทำ เธอได้มีส่วนหรืออย่างน้อยก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ได้ทำให้เหตุการณ์ในวันนั้นเกิดขึ้น

อย่างกรณีศึกษาที่ 1 ว่าที่ร้อยตรีหญิง สุชาวีร์ ฝึกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ หนังสือพิมพ์ก็รายงานข่าวโดยการย้ำว่าเธอถูกข่มขืนและบรรยายพฤติกรรมของผู้ที่ตกเป็นข่าวไว้ว่า มีการพูดคุยกับผู้ต้องหาและได้ให้นามบัตรกันก่อน ซึ่งการนำเสนอข่าวในลักษณะนี้เป็นการไปตอกย้ำความคิดของสังคมที่ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นนั้นผู้หญิงมีส่วนในการเป็นสาเหตุของเหตุการณ์เช่นกัน

สำหรับกรณีศึกษาที่ 2 นางอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่มขืน หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวโดยการย้ำถึงลักษณะของการถูกระทำว่าเป็นอย่างไร ทำให้ “เหตุการณ์” นี้กลายเป็น “ภาพ” ที่ติดตัวเธอตลอดไป เพราะสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้คัดเลือกมานำเสนอนั้นจะเป็นการย้ำไปที่การถูกระทำและลักษณะการถูกระทำอยู่ตลอดเวลา ทำให้เหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นกลายเป็นตราประทับแก่บุคคลที่ตกเป็นข่าว นอกจากนี้ในการรายงานข่าวเมื่อคดีสิ้นสุด หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอข่าวด้วย

การลงรายละเอียดทั้งหมด มีส่วนทำให้เรื่องราวถูกเล่าซ้ำ เป็นการเล่าซ้ำในลักษณะของการเน้นให้เห็นถึงการถูกกระทำ ดังนั้น การลงคำตัดสินของศาลโดยละเอียด จึงถือเสมือนเป็นการจำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ในส่วนของกรณีศึกษาที่ 3 นางสาวปาริชาติ เนียมหอม ถูกพยายามข่มขืนและทำร้ายร่างกาย การรายงานข่าวเน้นไปที่รายละเอียดของเหตุการณ์ โดยการ “เล่าซ้ำ” เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้สังคมสามารถจำเหตุการณ์นี้ได้ รวมไปถึงสามารถจำผู้เสียหายได้เช่นกัน ว่าหญิงสาวถูกกระทำอย่างไรและต่อสู้อย่างไร จุดความสนใจของข่าวจะเน้นที่ผู้หญิงถูกกระทำและสภาพความบอบช้ำทางด้านร่างกาย นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังรายงานข่าวด้วยการพยายามหาเหตุผลว่าทำไมถึงเกิดเหตุขึ้น ซึ่งเป็นการนำพฤติกรรมของผู้หญิงมาอธิบายการกระทำของผู้ชาย ทำให้ผู้ชายซึ่งเป็นผู้กระทำแทบจะไม่ถูกนำเสนอในประเด็นข่าวเลย

สำหรับกรณีศึกษาสุดท้ายที่ผู้หญิงเป็นผู้กระทำ คือ นางกัญญา ศรีปราณ ฆ่าสามี หนังสือพิมพ์กลับนำเสนอการรายงานข่าวที่แตกต่างไปจาก 3 กรณีแรก กล่าวคือ พยายามไม่กล่าวถึงสิ่งที่นางกัญญาได้กระทำ แต่เป็นการรายงานข่าวในลักษณะของการช่วยเหลือเหตุผลว่า ทำไมนางกัญญาจึงต้อง “กระทำ” แบบนั้น ด้วยการ “เล่าเรื่อง” ผ่านคำพูดของเด็กชายกฤษฎาผู้ซึ่งเป็นลูกว่าแม่ไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าพ่อ แต่เป็นเพียงการป้องกันตัว เพราะพ่อมักจะทำร้ายแม่เสมอ นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์ยังได้นำเสนอข่าวโดยการไปเน้นพฤติกรรมของนายบุญนาท หวานชะเอม ผู้เป็นสามีของนางกัญญาว่าชอบทำร้ายภรรยาและลูก รวมไปถึงการเสพยาเสพติดด้วย ซึ่งการนำเสนอข่าวในลักษณะนี้เป็นการชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมของนายบุญนาทว่าเป็นคนที่ไม่ค่อยดีสักเท่าไร เพื่อเป็นการสร้างความชอบธรรมให้แก่สิ่งที่นางกัญญาได้กระทำลงไป

กรอบการเล่าเรื่องประการที่สอง คือ รายละเอียดของภูมิหลังเหตุการณ์และภูมิหลังของผู้ที่ตกเป็นข่าว การให้รายละเอียดของภูมิหลังเหตุการณ์จะเป็นการตอกย้ำให้ผู้อ่านจำได้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น และการให้ภูมิหลังของผู้ที่ตกเป็นข่าวจะทำให้ผู้อ่านทราบว่า บุคคลที่กำลังตกเป็นข่าวนั้นคือใคร ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นในสังคมเป็นอย่างยิ่ง

ทั้ง 4 กรณีศึกษา หนังสือพิมพ์นำเสนอรายละเอียดภูมิหลังเหตุการณ์ และภูมิหลังของผู้ที่ตกเป็นข่าวอย่างละเอียด โดยที่มี 3 กรณีศึกษาที่หนังสือพิมพ์ได้ใช้ชื่อ – นามสกุลจริงของผู้ที่ตกเป็นข่าว ส่วนกรณีศึกษาที่ 1 ที่ใช้ชื่อนามสมมุติ นั้น ก็ให้รายละเอียดอื่นๆ อย่างมากมาย เช่น

สถานที่ทำงาน ประวัติการศึกษา รวมไปถึงประวัติการทำงาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถทำให้ทราบได้ว่าผู้ที่ตกเป็นข่าวคือใคร

กรอบการเล่าเรื่องประการต่อมา คือ ผลต่อเนื่องของเหตุการณ์ เป็นการนำเสนอความคืบหน้าของข่าว หนังสือพิมพ์จะมีการรายงานความคืบหน้าของเหตุการณ์อยู่ตลอดเวลา ทั้งๆที่บางครั้งประเด็นการนำเสนอก็ไม่แตกต่างอะไรจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้เคยรายงานมาแล้ว แต่การที่หนังสือพิมพ์พยายามรายงานความคืบหน้าตลอดนั้น ก็เพื่อเป็นการทำให้ “เหตุการณ์” นั้น เป็น “ข่าว” ที่ “ต่อเนื่อง”

กรอบการเล่าเรื่องประการที่สี่ คือ ปฏิกริยาจากฝ่ายต่างๆว่าสนับสนุนหรือคัดค้าน การรายงานข่าวจะมีการไปสัมภาษณ์แหล่งข่าวต่างๆ (บุคคลอื่นๆ) ว่ามีความคิดเห็นอย่างไรต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งจากผลการวิจัยทำให้เห็นว่า การ “เลือก” สัมภาษณ์แหล่งข่าวนั้น จะเลือกแหล่งข่าวที่มีความคิดเห็นเดียวกับประเด็นที่หนังสือพิมพ์เลือกที่จะนำเสนอในวันนั้นๆ เป็นการเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับการรายงานข่าว

ตัวอย่างกรณีศึกษาที่ 1 ว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ฝึกฝน ถูกข่มขืนบนรถไฟ ในวันที่หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวเกี่ยวกับร้อยเวรเจ้าของคดีได้ออกมาปฏิเสธข้อกล่าวหาของว่าที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ที่ว่าตนไม่ยอมรับแจ้งความนั้น แท้จริงแล้วเป็นความต้องการของผู้เสียหายเอง เนื่องจากผู้เสียหายกลัวแพนหนุ่มรู้เรื่องและกระทบถึงบริษัทที่ทำงาน และหนังสือพิมพ์ก็ได้ไปสัมภาษณ์ พล.ต.ต. จรัมพร สุระมณี ผบก. รฟ. ซึ่งทำให้สัมภาษณ์ก็ออกมาในลักษณะสนับสนุนคำพูดของร้อยเวรเจ้าของคดี หนังสือพิมพ์ได้เลือกแหล่งข่าวที่มีความน่าเชื่อถือถือในการอ้างอิงหลักฐานเพื่อสนับสนุน “ประเด็น” การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ในวันนั้นๆ

ในกรณีศึกษาที่ 2 นางอารีวรรณ จตุทอง ถูกสามีข่มขืน การนำเสนอของหนังสือพิมพ์ก็จะมีประเด็นในเรื่องของฝ่ายชายที่มีความผิดปกติ ซึ่งหนังสือพิมพ์ก็ได้สร้างความน่าเชื่อถือด้วยการไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตเวช เช่น ดร.วัลลภ ปิยะมโนธรรม อาจารย์ภาคจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ได้เรียกพฤติกรรมของนายคณิศรว่า เป็นพฤติกรรมบุคลิกภาพแปรปรวน การนำเสนอในส่วนนี้ของหนังสือพิมพ์ไปตอกย้ำ ความคิดในเรื่อง “ความผิดปกติ” ของนายคณิศร ให้น้ำหนักมากยิ่งขึ้น เพราะแหล่งข่าวเป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือและเชี่ยวชาญเฉพาะด้านอยู่แล้ว

การรายงานข่าวของนางอารีวรรณ หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอในลักษณะประเด็นของการ เป็นปัญหาส่วนตัว/ครอบครัว มากกว่าการเป็นปัญหาของส่วนรวม หนังสือพิมพ์ก็จะมีอาการ อ้าง แหล่งข่าวมากมายที่พูดถึงเรื่องราวเหล่านี้ว่าเป็นปัญหาส่วนตัว เช่น พล.อ. วิโรจน์ แสงสนิท ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ได้กล่าวไว้ว่า “...อย่างไรก็ตามเรื่องที่เกิดขึ้น ถือเป็นเรื่องส่วนตัวภายใน ครอบครัว ผมคงเข้าไปยุ่งด้วยไม่ได้” หรือนายสุนัย จุลพงศธร กรรมการกิจการสิทธิสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ สภาผู้แทนราษฎร กล่าวว่า “...นายกรัฐมนตรีควรมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลกว่านี้ ไม่ ใช่อยู่นิ่งกับปัญหาชาวบ้านเรื่องผัวเมียตีกัน...”

แม้แต่หากวันใดที่หนังสือพิมพ์ไม่ได้สัมภาษณ์บุคคลอื่นๆเลย หนังสือพิมพ์ก็จะอ้างคำพูด ของผู้ที่ตกเป็นข่าวแทน โดยการเลือก/คัดเลือกเฉพาะส่วนว่า ส่วนไหนควรเป็น direct quote ส่วนไหน ควรเป็น indirect quote เพื่อให้สอดคล้องกับประเด็นที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอไปในวันนั้นๆ ซึ่ง กรณีศึกษาที่ 4 จะแตกต่างจากกรณีศึกษาอื่นๆอย่างเด่นชัดว่า หนังสือพิมพ์พยายามรายงานข่าว ด้วยการสร้างความเห็นใจและร้องขอความเข้าใจให้กับผู้ที่ตกเป็นข่าว

กรอบการเล่าเรื่องประการสุดท้าย คือ การใช้ภาษา โดยลักษณะการใช้ภาษานั้น จะดึงดูด ความสนใจและสามารถบรรยายให้เห็นภาพได้ พร้อมทั้งให้ “คุณค่า” และชอน “นัยยะ” ต่างๆได้ ซึ่งบางครั้งคุณค่าและนัยยะที่ชอนไว้ในภาษา ก็เป็นการโทษและตำหนิผู้ที่ตกเป็นข่าว

ข. ข่าวเสนอมากกว่าข้อเท็จจริง เป็นการตอกย้ำอุดมการณ์หรือแนวคิดแบบเดิมๆ รวมไปถึง ถึงการสร้างอคติและความคุ้นเคยให้กับสังคมด้วยมายาคติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของแนวคิดชายเป็นใหญ่

ซีโมน เดอ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส ได้กล่าวไว้ในหนังสือ Le Deuxieme sexe (The Second Sex) ว่า “พวกเราไม่ได้คลอดออกมาเป็นผู้หญิง แต่พวกเรา ค่อยๆถูกทำให้กลายเป็นหญิง” เดอ โบวัวร์ ยอมรับว่า ผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันทาง สรีระ ซึ่งความแตกต่างทางด้านสรีระนั้นเป็นความแตกต่างกันทางธรรมชาติ แต่เดอ โบวัวร์ไม่ยอมรับว่า “ความเป็นหญิง” และ “ความเป็นชาย” มีอยู่จริงตามธรรมชาติหรือเป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่ กำเนิด แต่เป็นสิ่งที่สังคมได้สร้างขึ้น โดยได้กำหนดให้มีความแตกต่างระหว่างทั้งสองเพศ และ ครอบงำลงไปในการคิดของคนเราผ่านการอบรมเลี้ยงดู การกำหนดบทบาทและสร้างภาพแห่ง ความเป็นหญิงความเป็นชายให้กับเด็กหญิงและเด็กชาย ความแตกต่างระหว่างสตรีกับบุรุษจึงเกิด ขึ้น

กาญจนา แก้วเทพ (2540) อธิบายให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่มีลักษณะไม่เท่าเทียมกันมาตั้งแต่สังคมในอดีตจนถึงปัจจุบัน และไม่ว่า สังคมจะเปลี่ยนแปลงไปแค่ไหน ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศก็ยังเป็นปัญหาคู่กับโลกต่อไป ถึงแม้ว่าอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบเนื้อหาไปบ้าง แต่ทว่าสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ก็คือ การเอารัดเอาเปรียบระหว่างเพศนั่นเอง

ความคิดในเรื่องความแตกต่างทางเพศ และการปลูกฝังค่านิยมในเรื่องของบทบาททางเพศนี้ ได้นำสังคมไปสู่การถือระบบชายเป็นใหญ่ (patriarchy) หรือปิตาธิปไตย ซึ่งภายในโครงสร้างสังคมแบบถืออำนาจชายเป็นใหญ่นี้ จะกำหนดเอาไว้อย่างตายตัวว่า “ความเป็นหญิง” และ “ความเป็นชาย” แปลว่าอะไร ควรมีสถานภาพและบทบาทอย่างไร ส่วนในเรื่องการจัดวางความสัมพันธ์ระหว่างเพศนั้น สังคมได้จัดให้ “ความเป็นชาย” อยู่เหนือ “ความเป็นหญิง” ทุกอย่าง รวมไปถึงคุณค่าของความเป็นชายก็อยู่เหนือคุณค่าของความเป็นหญิงด้วย โดยสังคมได้ปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมดังกล่าวจนเกิดการฝังรากลึก ซึ่งการปลูกฝังนี้ กระทำผ่านการทำงาน ของสถาบันต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสถาบันครอบครัว ซึ่งมักอบรมเลี้ยงดูลูกผู้ชายและลูกผู้หญิงให้มีความแตกต่างกัน สถาบันการศึกษา ซึ่งมักตอกย้ำภาพลักษณ์ดั้งเดิมที่สังคมกำหนดให้ผู้หญิงหรือผู้ชายไว้ในตำราเรียน ตลอดจนสถานีสื่อมวลชน ซึ่งมักสอดแทรกทัศนคติและค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทหญิงชาย จนทำให้คนกลุ่มหนึ่งต้อง “กลายเป็นผู้หญิง” ไป และจากวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน ทำให้ความคิดที่ว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงยังคงฝังรากลึกอยู่ในความคิดของคนในสังคมไทย และได้ส่งผลให้ทัศนคติของสังคมต่อประเด็นปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้น มิใช่เรื่องสำคัญแต่ประการใด

และจากกรณีศึกษาทั้ง 4 กรณี ได้สะท้อนให้เห็นว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้น เป็นการรายงานข่าวในลักษณะของการเป็นปัญหาส่วนบุคคล มิใช่เป็นปัญหาส่วนรวมหรือปัญหาสังคมแต่ประการใด รวมไปถึง ทั้ง 4 กรณีศึกษา สามารถสะท้อนให้เห็นถึงมายาคติที่ว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ ไร้ทางสู้ จึงต้องตกเป็นผู้ถูกกระทำอยู่เรื่อยไป ถึงแม้ว่ากรณีศึกษาสุดท้าย ผู้หญิงจะเป็นผู้กระทำก็ตาม แต่ก่อนหน้าที่เธอจะเป็นผู้กระทำ เธอก็ตกเป็นผู้ที่ถูกกระทำมาก่อน และเป็นเวลาที่ยาวนาน จนสุดท้ายเธอจึงใช้ความรุนแรงตอบโต้การกระทำจากผู้ชาย

สำหรับในรายละเอียดปลีกย่อยของแต่ละกรณี ก็มีความแตกต่างกันออกไป แต่ทั้งหมดก็สะท้อนให้เห็นถึงอุดมการณ์แบบชายเป็นใหญ่ และมายาคติของสังคม ที่ได้สั่งสมกันมาจากรุ่นสู่รุ่น จนกลายเป็นวัฒนธรรมที่แฝงและฝังอยู่ในตัวเราแต่ละคน

ตัวอย่างกรณีศึกษาที่ 1 , 2 , 3 สิ่งทีหนังสือพิมพ์รายงานได้สะท้อนอุดมการณ์และมายาคติของสังคมร่วมกัน คือ

1. ผู้หญิงมีส่วนทำให้เกิดเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น เช่น การเป็นคนหน้าตาดี , การเดินทางคนเดียว , การกลับบ้านดึก หรือการอยู่ผิดที่ผิดเวลาของผู้หญิงเป็นต้นเหตุให้ผู้หญิงถูกกระทำ ความรุนแรง การเน้นย้ำตรงส่วนนี้ทำให้ปัญหาที่แท้จริงหรือสาเหตุที่แท้จริงไม่ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาพูดว่า เพราะอะไรผู้ชายถึงได้ “กระทำ” เช่นนั้น

2. ผู้หญิงเคราะห์ร้ายไปเอง จึงถูกกระทำเช่นนั้น และจะถูกตั้งคำถามว่ามีพฤติกรรมเช่นไร ถึงถูกกระทำเช่นนั้น

3. ผู้ชายที่กระทำ ความรุนแรง ไม่ใช่ผู้ชายทุกๆไปในสังคม แต่เป็นผู้ที่มีความผิดปกติ เมื่อไปเน้นประเด็นความ “ผิดปกติ” ทำให้สิ่งที่ผู้ชายได้กระทำ ความรุนแรงต่อผู้หญิงถูกมองข้ามไป เพราะการรายงานข่าวเน้นไปที่ความผิดปกติของผู้กระทำ และเมื่อผู้ชายเป็นผู้กระทำ สังคมจะมองว่าเขาคือ คนผิดปกติทันที จึงมีใช้เรื่องที่สังคมต้องวิตกเพราะผู้ชายคนอื่นๆทั่วไปในสังคมมิได้เป็นเช่นนั้น แต่ในความเป็นจริงผู้ชายปกติทั้งทางกายและใจ ก็สามารถกระทำ ความรุนแรงต่อผู้หญิงได้ เพราะสังคมได้ให้อำนาจแก่พวกเขา จนพวกเขามีความรู้สึกว่า ตัวเองเป็นเจ้าของเนื้อตัวและร่างกายของผู้หญิงที่ตัวเองพึงใจ

4. เสียงของผู้หญิง มักไม่ค่อยมีความน่าเชื่อถือ และจะถูกตั้งคำถามจากสังคมตลอดเวลา การที่เสียงของผู้หญิงจะมีความน่าเชื่อถือได้ จะต้องมียุทธศาสตร์และพยานยืนยันชัดเจน

สิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้สะท้อนอุดมการณ์และมายาคติของสังคม ผ่านกรณีศึกษาที่ 1 และ 3 ร่วมกัน ก็คือ

1. ผู้หญิงเป็นเพศที่เชื่อคนง่าย ไม่มีความระมัดระวังตัว และเต็มไปด้วยความประมาท
2. พรหมจรรย์คือ คุณค่าสูงสุดของผู้หญิง หากผู้หญิงคนใดสูญเสียพรหมจรรย์ให้กับชายแปลกหน้า เธอจะหมดคุณค่าไปในทันที
3. ผู้ชายมีความต้องการทางเพศมากกว่าผู้หญิง และเมื่อเกิดความต้องการแล้วไม่สามารถที่จะควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้ จึงจำเป็นต้องระบายความต้องการออกมา ซึ่งการที่ฝ่ายชายมีอารมณ์ทางเพศและต้องการที่จะระบายนี้ ถือเป็นสิ่งที่เป็นธรรมชาติ

กรณีศึกษาที่ 2 และ 4 ที่หนังสือพิมพ์ได้สะท้อนอุดมการณ์และมายาคติของสังคมร่วมกัน คือ ความคิดที่ว่า ผู้หญิงไม่เคยมีตัวตนเพียงเพราะเธอเป็นผู้หญิง ตัวตนของผู้หญิงจะปรากฏขึ้นเมื่อเธอกลายเป็น “เมียและแม่” ของใครสักคน

จากกรณีของนางอรวิวรรณ หนังสือพิมพ์จะสะท้อนด้วยการรายงานข่าวว่า ผู้หญิงสมควรที่จะมีคู่ เพราะผู้หญิงต้องการคนที่จะมาปกป้องคุ้มครอง และหากผู้ชายที่เราเลือกไม่สามารถปกป้องดูแลเราได้ ผู้หญิงก็จำเป็นที่จะต้องหาผู้ชายคนอื่นที่จะดูแลเราต่อไป ณ ที่นี้ ตัวตนของผู้หญิงจะปรากฏก็คือ เมื่อเธอได้เป็น “เมีย” ของผู้ชายคนหนึ่ง

สำหรับกรณีของนางกัญญา การรายงานของหนังสือพิมพ์สามารถสะท้อนให้เห็นว่า หน้าที่ที่สำคัญของลูกผู้หญิงทุกคน คือ “แม่” นางกัญญาจะไม่ได้รับการปล่อยตัวหากเธอเป็นแค่นางกัญญา หวานชะเอม แต่หากเป็นเพราะเธอเป็นแม่ของลูกที่มีความกตัญญู “เสียง” ของเธอที่ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ มิใช่เป็นเพราะนางกัญญาเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง แต่หากเป็นเพราะ “ความเป็นแม่” ที่ได้ทำให้เธอมีตัวตนบนหน้าหนังสือพิมพ์ได้

แม้ว่าการรายงานข่าวทั้ง 4 กรณีศึกษา จะเป็นการให้พื้นที่กับผู้หญิงได้ออกมาพูด แต่การสะท้อนเรื่องราวและการใช้ภาษา ก็ยังคงย้ำกรอบความคิดแบบสังคมชายเป็นใหญ่อยู่ และการรายงานข่าวก็ยังเน้นไปที่รายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถึงแม้ว่าจะเป็นคำพูดจากผู้หญิงเอง นักข่าวก็เลือกที่จะนำเสนอตอนที่ผู้หญิงเหล่านั้นพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมา “เล่า” ในข่าวอีกครั้งหนึ่ง

และนอกจากทั้ง 4 กรณีศึกษา จะถูกนำเสนอเป็นข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์แล้ว ยังได้ถูกนำเสนอเรื่องราวผ่านบทความหรือสื่อบุคคลพิเศษของหนังสือพิมพ์นั้นๆ ด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การนำเสนอเรื่องราวผ่านในรูปแบบ “บทความหรือสื่อบุคคลพิเศษ” ก็ไม่มีความแตกต่างจากข่าวหน้าหนึ่งมากนัก เพราะเนื้อหาก็คือการ “เล่าซ้ำ” จากข่าวหน้าหนึ่ง

นอกจากนี้ยังสามารถใช้ภาษาที่ดึงดูดใจและเน้นหนักไปทางอารมณ์ได้มากกว่าข่าวหน้าหนึ่งอีกด้วย ซึ่งก็ไม่ได้ส่งผลดีต่อผู้ที่ตกเป็นข่าวแต่อย่างใด นอกจากจะเป็นการตอกย้ำทั้งผู้ที่ตกเป็นข่าวและผู้อ่านให้ไม่ลืมนึกว่า เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น

อนึ่ง ผลการวิจัยในประเด็นนี้สอดคล้องกับข้อสันนิษฐานเบื้องต้นที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ 2 ข้อ กล่าวคือ ลักษณะของการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวกลายเป็นเหยื่อ มักมีลักษณะดังนี้

ก. นักข่าวตีความเรื่องที่เกิดขึ้น (เหตุการณ์) และให้ความหมายเรียบร้อยแล้ว จึงเขียนข่าวในลักษณะที่สนับสนุนความคิดของตนเอง ซึ่งการรายงานข่าว จะทำตามกรอบที่ได้วางไว้ โดยมีลักษณะ “การเล่าเรื่อง” เป็นกรอบการทำข่าว

ข. ข่าวเสนอมากกว่าข้อเท็จจริง เป็นการตอกย้ำอุดมการณ์หรือแนวคิดแบบเดิมๆ รวมถึงการสร้างความคุ้นเคยให้กับสังคม เช่น ในเรื่องของแนวคิดแบบชายเป็นใหญ่ , หญิงอ่อนแอ เป็นต้น

ส่วนข้อ ค. ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ตั้งแต่ต้นนั้น ผลการวิจัยไม่สามารถสรุปออกมาได้ว่า ข่าวสร้างภาพตัวแทนของผู้หญิงในลักษณะของการแบ่งเป็นขั้วตรงข้าม (ผู้หญิงดี หรือ ผู้หญิงไม่ดี) แต่เป็นในลักษณะของการตอกย้ำมายาคติของสังคมให้คงเดิม เพื่อดำรงแนวคิดแบบชายเป็นใหญ่ให้คงอยู่มากกว่า เช่น ผู้หญิงควรเป็นอย่างไร และมีหน้าตาอย่างไร เป็นต้น

เป็นที่น่าสังเกตว่า สำหรับ 3 กรณีศึกษาแรก หนังสือพิมพ์ยังรายงานข่าวในลักษณะเดิมคือ เมื่อผู้หญิงตกเป็นข่าว จะถูกตั้งคำถามจากสังคม แต่กรณีศึกษาที่ 4 ทั้งๆที่ผู้หญิงเป็นผู้กระทำกลับไม่ถูกตั้งคำถามจากสังคม และได้รับการเห็นใจและความช่วยเหลือจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน ทั้งๆที่งานวิจัยที่ผ่านมา หากผู้หญิงตกเป็นข่าวโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเธอคือผู้กระทำ เธอจะถูกสังคมประณามยิ่งกว่าสิ่งใด แต่กรณีศึกษาที่ 4 เป็นกรณีที่น่าสนใจ คือ ผู้ที่ตกเป็นข่าวได้รับการช่วยเหลือจากการลงข่าวของหนังสือพิมพ์ เพราะหนังสือพิมพ์เปลี่ยนกรอบ “การเล่าเรื่อง” ใหม่โดยเน้นไปที่ “ผลกระทบ” หลังจากเกิดเหตุการณ์มากกว่าสิ่งที่ได้ “กระทำ” ลงไป ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกรณีที่ลูกมาร้องขอให้หนังสือพิมพ์ช่วยแม่ หนังสือพิมพ์จึงรายงานข่าวในลักษณะของความรักรักความผูกพันระหว่างแม่กับลูก และถึงแม้ว่ากรอบ “การเล่าเรื่อง” จะเปลี่ยน จากการเน้นย้ำให้เห็นถึงเหตุการณ์และลักษณะการกระทำมาเป็น “ผลกระทบ” แทน แต่เนื้อหาในหนังสือพิมพ์ก็ยังคงสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดหลักของสังคมแบบชายเป็นใหญ่ว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของผู้หญิงทุกคน คือหน้าที่และบทบาทของความเป็น “แม่” ซึ่งการรายงานข่าวเช่นนี้ เป็นการตอกย้ำให้เห็นถึงความคิดคำนึงของสังคมที่ว่าผู้หญิงไม่เคยมีตัวตนเพียงเพราะเธอเป็นผู้หญิง แต่ตัวตนจะปรากฏก็ต่อเมื่อเธอกลายเป็น “แม่” ของใครสักคน

อนึ่ง หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอเรื่องราวของ 3 กรณีศึกษาแรกผ่านข่าวหน้าหนึ่ง คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ , หนังสือพิมพ์ข่าวสด และหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ซึ่งหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ชื่อฉบับนี้เป็นหนังสือพิมพ์ประเภทปริมาณ แต่ในกรณีศึกษาสุดท้าย หนังสือพิมพ์ที่ได้นำเสนอเรื่องราวผ่านข่าวหน้าหนึ่งนั้น คือหนังสือพิมพ์มติชน ซึ่งจัดเป็นหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ

จากผลการวิจัยจะพบว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ทั้งสองประเภทนั้นมีความแตกต่างกันคือ หนังสือพิมพ์ประเภทปริมาณ จะเน้นการรายงานข่าวที่ให้รายละเอียด และตอกย้ำเหตุการณ์ ส่วนหนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพนั้น จะรายงานข่าวด้วยการมองถึงผลกระทบจากเหตุการณ์ ซึ่งจากผลการวิจัยนี้ สามารถกล่าวได้ว่า การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ต่างประเภทกัน จะมีการรายงานข่าวและการให้ประเด็นที่แตกต่างกัน

2. ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อ ติความเหตุการณ์จากประสบการณ์ของตนเอง จึงมีความแตกต่างกับสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน

การตีความหรือให้ความหมายเหตุการณ์ของหนังสือพิมพ์ เป็นการตีความจากแนวคิดหลักหรืออุดมการณ์หลักของสังคม แต่ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว จะตีความเหตุการณ์จากสิ่งที่ตัวเองได้ประสบมา เป็นการบอกเล่าถึงประสบการณ์เฉพาะตัว

จากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้รายงาน ทำให้คนในสังคมคิดว่า ผู้ชายที่จะกระทำการข่มขืนผู้หญิงได้นั้น ต้องเป็นผู้ที่มีบุคลิกที่เห็นได้ชัดเจนว่าบกพร่อง หยาบคาย และจิตใจโหดเหี้ยม แต่เวลาที่ร้อยตรีหญิงสุชานรี ฝึกฝน กล่าวไว้ว่า

“คนในสังคมเข้าใจกันแบบผิดๆว่าผู้ชายที่จะข่มขืนผู้หญิงนั้นต้องเป็นคนผิดปกติ ต้องบ้ากาม แต่ในความจริงแล้ว เป็นผู้ชายคนไหนก็ได้ในสังคมนี้ เพราะพวกเขาารู้สึกว่ามีอำนาจและมีสิทธิในการกระทำเช่นนั้น อย่าง “เขา” ก็เป็นผู้ชายธรรมดาๆ ไม่เห็นว่าผิดปกติแต่อย่างไร เป็นพนักงานรถไฟที่ยังปฏิบัติงานอยู่ มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนสมบูรณ์ แต่เขาก็ยังทำ...”

ว่าที่ ร.ต. หญิง สุชานรี ได้วิพากษ์หนังสือพิมพ์ไว้ว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นการรายงานข่าวที่ก่อให้เกิดการตั้งคำถามแก่ฝ่ายหญิง ในการพยายามอธิบายว่าทำไมเหตุการณ์นั้นๆถึงเกิดขึ้นภายใต้บริบทและพฤติกรรมของผู้หญิง นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ยังได้ให้รายละเอียดของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวและรายละเอียดเหตุการณ์ที่ถูกกระทำมากเกินไป หนังสือพิมพ์ต้องนำ

เสนอข่าวในลักษณะของผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงหลังจากเหตุการณ์ได้เกิดขึ้น และควรลงบทลงโทษที่ผู้กระทำจะต้องได้รับ

นางอารีวรรณ วิพากษ์หนังสือพิมพ์ในประเด็นที่ใกล้เคียงกับว่าที่ ร.ต. หญิง สุชานวีไว้ว่าการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์มักก่อให้เกิดคำถามแก่ฝ่ายหญิง ทำให้ผู้อ่านรู้สึกไม่ดีต่อผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว นางอารีวรรณได้ขอให้สังคมให้ออกสและเห็นใจผู้หญิงให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นของปัญหาความรุนแรง ซึ่งถือเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญปัญหาหนึ่ง

ส่วนนางสาวปาริชาติ ก็ได้วิพากษ์หนังสือพิมพ์ในประเด็นที่ใกล้เคียงกันคือ การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นการนำเสนอในประเด็นที่เน้นไปที่พฤติกรรมของฝ่ายหญิง เพื่อหาเหตุผลในการอธิบายว่าทำไมเหตุการณ์นั้นๆถึงได้เกิดขึ้น เป็นการรายงานข่าวที่เน้นผู้ถูกกระทำเป็นหลัก หนังสือพิมพ์ควรจะนำเสนอในสิ่งที่คนร้ายกระทำ รวมไปถึงการลงบทลงโทษที่ผู้กระทำจะได้รับ

สำหรับกรณีสุดท้าย นางกัญญา ศรีปราณ นั้น ได้กล่าวถึงหนังสือพิมพ์ไว้ว่า สื่อหนังสือพิมพ์คือที่พึ่ง เพราะการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ ทำให้นางกัญญาได้ออกมาจากคุก ซึ่งประเด็นที่หนังสือพิมพ์เลือกนำเสนอก็คือ “ความเป็นแม่” ซึ่งตรงกับความคิดและความต้องการของนางกัญญา

อนึ่ง ผลการวิจัยในประเด็นนี้ 3 กรณีศึกษาแรก สอดคล้องกับข้อสันนิษฐานที่ได้ตั้งไว้ตั้งแต่ต้น คือ ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อ จะตีความเหตุการณ์จากประสบการณ์ของตนเอง ดังนั้นจึงมีแนวโน้มที่จะแตกต่างจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์ได้นำเสนอ แต่กรณีศึกษาสุดท้าย ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวรู้สึกยินดีต่อการที่หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวในลักษณะเช่นนั้น เพราะหนังสือพิมพ์ทำให้เธอได้รับกับอิสรภาพ ซึ่งก็เป็นการตีความจากประสบการณ์เช่นกัน

มีข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า ใน 3 กรณีศึกษาแรก การเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์มีส่วนทำให้เรื่องของคดีความคืบหน้า แต่จากการสัมภาษณ์ผู้หญิงทั้ง 3 ต่างกล่าวเหมือนกันหมดว่า หากย้อนเวลากลับไปได้ พวกเขาเลือกที่จะไม่ปรากฏเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ แม้ว่าจะเป็นประโยชน์ต่อคดีความทำให้เรื่องเร็วขึ้นก็ตาม เพราะผลกระทบที่ตามมา นั้นมากกว่าที่เธอคิดไว้

นอกจากนี้ กรณีศึกษาที่ 1 และ 3 หลังจากปรากฏเป็นข่าวทางหนังสือพิมพ์แล้ว ได้มีโอกาสออกรายการ “เจาะใจ” ซึ่งเป็นรายการทางโทรทัศน์ และหลังจากออกรายการ “เจาะใจ” พวกเขาบอกว่าสังคมเข้าใจเธอมากขึ้น ซึ่งข้อสรุปตรงนี้สามารถคิดต่อไปได้ว่า สื่อโทรทัศน์อาจจะสามารถสะท้อน “ผลกระทบ” ที่ผู้หญิงได้รับได้ดีกว่าสื่อหนังสือพิมพ์ เพราะการเป็นข่าวทางโทรทัศน์ สามารถบอกเล่าเรื่องราวจากมุมมองของเธอได้ดีกว่า จนสามารถทำให้คนในสังคมเข้าใจมากขึ้นได้ แต่ยังมีสิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ กรณีศึกษาสุดท้ายคือนางกัญญา ศรีปราณ ก็มีโอกาสดังออกรายการ “เจาะใจ” เช่นกัน แต่การออกรายการเจาะใจก็ไม่ใช่สาเหตุสำคัญในการที่ทำให้นางกัญญาได้รับการปล่อยตัว แต่เป็นเพราะการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์มากกว่า การออกรายการเจาะใจของนางกัญญาจึงไม่สามารถสรุปได้ว่า รายการโทรทัศน์ทำให้คนในสังคมเข้าใจมากขึ้นหรือเปล่า เพราะจากการนำเสนอประเด็นของหนังสือพิมพ์ในแต่ละวัน ก็เน้นไปที่ “ผลกระทบ” จากเหตุการณ์อยู่แล้ว จึงทำให้เธอได้รับความเห็นใจและความเข้าใจจากคนในสังคมเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

อาจสรุปได้ว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ หากเลือกรายงาน “ผลกระทบ” ที่ผู้หญิงได้รับ สังคมก็พร้อมที่จะเข้าใจและเห็นใจ แต่หนังสือพิมพ์มักเลือกที่จะไปรายงานข่าวในลักษณะแบบเดิมมากกว่า คือ เน้นย้ำในลักษณะเหตุการณ์ , การกระทำ หรือการถูกกระทำมากกว่า เมื่อหนังสือพิมพ์ไม่สามารถรายงานข่าวในลักษณะแบบเดิมได้ หนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่จึงไม่สนใจที่จะคัดเลือกรายงานนี้ลง

เหตุที่กล่าวเช่นนั้น ก็เพราะกรณีศึกษาที่ 4 ถูกนำเสนอข่าวผ่านหนังสือพิมพ์รายวันฉบับเดียวเท่านั้น ส่วนฉบับอื่นๆเลือกที่จะเพิกเฉยไม่ลงข่าวหรือถ้าลงก็อาจจะลงเป็นข่าวเล็กๆหรือเป็นในรูปของสื่อบริษัทมากกว่า

3. ผลกระทบของการตกเป็น “เหยื่อ” ในข่าวหนังสือพิมพ์ และการปรับตัวของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว มีลักษณะ

ก. ชีวิตของผู้ตกเป็นข่าว ตั้งแต่ตกเป็นข่าว – ปัจจุบัน ต้องผ่านการต่อสู้มาอย่างยาวนาน และยากลำบาก ทั้งการต่อสู้กับสังคมรอบข้างในลักษณะที่ทำให้คนในสังคมยอมรับและให้โอกาสอีกครั้งหนึ่ง และการต่อสู้กับจิตใจตนเองในลักษณะที่สร้างความเข้มแข็งให้กับตัวเองเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมต่อไป ตลอดจนการให้อภัยตัวเองในสิ่งที่ได้กระทำลงไป

จากบทสัมภาษณ์ สามารถสะท้อนชีวิตของผู้หญิงทั้ง 4 คนได้เป็นอย่างดีว่าทั้ง 4 ต้องผ่านการต่อสู้มาอย่างยากลำบาก และต้องใช้ความพยายามและความเข้มแข็งภายในจิตใจเป็นอย่างมาก แม้ว่า 3 กรณีแรก ผู้หญิงจะเป็นผู้ถูกรังแก และกรณีสุดท้ายผู้หญิงจะเป็นผู้กระทำ และได้รับความช่วยเหลือจากสิ่งที่หนังสือพิมพ์รายงาน แต่เมื่อบุคคลตกเป็นข่าวแล้ว เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับบุคคลนั้นๆจะทำให้คนในสังคมสามารถจำเหตุการณ์และเรื่องราวเหล่านั้นได้ดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นในชีวิตในสังคมของผู้หญิงทั้ง 4 คน สิ่งเหล่านี้สามารถอธิบายได้ว่าไม่ว่าคุณ จะตกเป็นข่าวในลักษณะไหน ชีวิตของคุณจะต้องได้รับผลกระทบจากการเป็นข่าวอย่างแน่นอน

ข. หลังจากตกเป็นข่าว วิถีชีวิตเปลี่ยนไป และไม่สามารถกลับมาเหมือนเดิมได้ ผู้หญิงทั้ง 4 คนที่ตกเป็นข่าว ต่างมีวิถีชีวิตที่ต่างกันออกไป แต่สิ่งที่ผู้หญิงทั้ง 4 คนมีร่วมกัน คือ ทุกคนต่างรู้ว่าชีวิตไม่สามารถกลับมาเหมือนเดิมได้ เพราะเหตุการณ์เหล่านั้นได้ฝังอยู่ในจิตใจของพวกเขาทั้ง 4 คน อย่างยากที่จะลืมเลือน

ผลการวิจัยในประเด็นนี้ ทั้ง 4 กรณีศึกษาสามารถสรุปร่วมกันได้ว่า ผลกระทบของการตกเป็น “เหยื่อ” ในข่าวหนังสือพิมพ์ และการปรับตัวของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว มีลักษณะ

ก. ชีวิตของผู้ที่ตกเป็นข่าว ตั้งแต่ตกเป็นข่าว – ปัจจุบัน ต้องผ่านการต่อสู้มาอย่างยาวนานและยากลำบาก ทั้งการต่อสู้กับสังคมรอบข้างในลักษณะที่ทำให้คนในสังคมยอมรับและให้อีกครั้งหนึ่ง และการต่อสู้กับจิตใจตนเองในลักษณะที่สร้างความเข้มแข็งให้กับตัวเองเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมต่อไป ตลอดจนการให้อภัยตัวเองในสิ่งที่ได้กระทำลงไป

ข. หลังจากตกเป็นข่าว วิถีชีวิตเปลี่ยนไปและไม่สามารถกลับมาเหมือนเดิมได้ ซึ่งตรงกับข้อสันนิษฐานเบื้องต้นที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ตั้งแต่แรก

กล่าวโดยสรุปได้ว่า สิ่งที่ทำให้ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์นั้น เกิดจากการที่หนังสือพิมพ์เลือกที่จะนำเสนอข่าวในส่วนของรายละเอียดของเหตุการณ์ , รายละเอียดของภูมิหลังของเรื่องและบุคคลที่ตกเป็นข่าว ตลอดจนไปถึงการรายงานผลต่อเนื่องของเหตุการณ์และปฏิกิริยาจากฝ่ายต่างๆต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้น ซึ่งทั้งหมดได้ผ่านการคัดเลือกและตีความ ตลอดจนการให้ความหมายต่อเหตุการณ์จากนักข่าวแล้วทั้งสิ้น และจากอคติทางด้านความแตกต่างทางเพศ หรือ การเหยียดเพศ (sexism) จึงได้ส่งผลให้ลักษณะและรูปแบบของการรายงานข่าวมีลักษณะโทษ และตำหนิผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว

การรายงานข่าวในลักษณะเช่นนี้ ได้ส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นไป และวิถีชีวิตการดำเนินชีวิตของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว ทำให้พวกเธอต้องดำเนินชีวิตในสังคมอย่างลำบากมากยิ่งขึ้น และต้องใช้เวลายาวนานในการก้าวผ่าน แต่อย่างไรก็ตาม พวกเธอก็พยายามที่จะจัดการกับชีวิตของตัวเอง และมีความเข้มแข็งในการปกป้องตัวเอง ด้วยความต้องการที่จะแปรสภาพจากการถูกทำให้เป็น “เหยื่อ” (victim) มาเป็น “ผู้ผ่านพ้น” (survivor) จนในที่สุดพวกเธอก็สามารถทำได้สำเร็จและสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อีกครั้งหนึ่ง แต่แม้กระนั้น “ความสูญเสีย” อันนำมาซึ่งความเจ็บปวดก็จะเป็นสิ่งที่ผู้หญิงหลีกเลี่ยงไม่พ้น

จากการสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่ต่อเนื่องและยาวนานสำหรับผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว งานวิจัยนี้จึงได้นำเสนอข้อเสนอแนะไปถึงฝ่ายต่างๆดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะต่อหนังสือพิมพ์

1. หนังสือพิมพ์ควรจะมีมาตรการในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับผู้หญิง ด้วยการตระหนักถึงผลกระทบที่ผู้หญิงจะได้รับทั้งในระยะสั้นและระยะยาว
2. การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับผู้หญิงที่ตกเป็นผู้ถูกกระทำ หรือเป็นผู้กระทำ ไม่ควรไปตอกย้ำเหตุการณ์หรือลักษณะการกระทำหรือการถูกกระทำ ว่าผู้หญิงเหล่านั้นผ่านอะไรมาบ้าง แต่ควรนำเสนอในลักษณะของผลกระทบที่ผู้หญิงได้รับหลังจากเหตุการณ์นั้น
3. หนังสือพิมพ์ควรให้ความสำคัญแก่ผู้หญิง ด้วยการให้ความเคารพในการปกปิดข้อมูลส่วนบุคคล และลดการขุดคุ้ยเรื่องส่วนบุคคลของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าว
4. หนังสือพิมพ์ต้องพยายามนำเสนอข่าวในลักษณะของการชี้ให้เห็นว่า ความรุนแรงต่อผู้หญิงที่เกิดขึ้นในสังคมไทยนั้น มีรากเหง้ามาจากค่านิยมที่นับถือผู้ชายเป็นใหญ่ และที่มาแห่งความรุนแรงทั้งปวง ก็คือ การที่สังคมยกย่องและให้อำนาจแก่เพศชาย
5. ในการรายงานข่าวความรุนแรงที่มีต่อผู้หญิง หนังสือพิมพ์ควรนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้ที่ทำงานด้านสตรีให้มากขึ้น รวมไปถึงการวิเคราะห์ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย
6. หนังสือพิมพ์ควรให้ “พื้นที่” แก่ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวให้มากยิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้ให้ “เสียงของผู้หญิง” ได้พูดผ่านหนังสือพิมพ์ และจะทำให้สังคมเข้าใจปัญหาหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นในมุมมองของผู้หญิงมากกว่าเก่า

7. หนังสือพิมพ์ควรปรับหลักเกณฑ์ในเรื่องของคุณค่าข่าว กล่าวคือ หากหนังสือพิมพ์ยังคงใช้ “คุณค่าข่าว” แบบเดิมๆ ในการรายงานข่าวความรุนแรงที่มีต่อผู้หญิง เช่น เรื่องเพศ หรือความมีเสื่อนำ การรายงานข่าวในประเด็นความรุนแรงก็จะยังคงยึดติดกับรูปแบบการรายงานข่าวแบบเดิมๆ คือ เป็นการรายงานข่าวแบบสืบสวน ว่าใครผิดหรือถูก และถูกกระทำจริงหรือไม่ ซึ่งการรายงานข่าวในลักษณะนี้ ไม่ได้ทำให้สังคมตระหนักถึงปัญหาความรุนแรงแต่อย่างใด แต่ถ้าหากจำเป็นต้องใช้เรื่อง “เพศ” มาเป็นองค์ประกอบข่าว ควรนำเรื่องเพศมาใช้แบบมีความรู้และเข้าใจในประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น

8. หนังสือพิมพ์ควรมีการจัดอบรมและให้ความรู้แก่นักข่าว ในเรื่องประเด็นของหญิงชาย เพื่อความเข้าใจในประเด็นปัญหา และมีความละเอียดอ่อนมากยิ่งขึ้นในการรายงานข่าวที่เกี่ยวกับผู้หญิง

ข้อเสนอแนะต่อสังคม

1. สังคมต้องให้โอกาสและเป็นกำลังใจแก่ผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวให้มากกว่านี้
2. ไม่มองว่าปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงเป็นปัญหาส่วนบุคคล ควรมองว่าปัญหาทั้งหลายเป็นปัญหาสังคมที่ทุกคนในสังคมต้องช่วยกันแก้ไข อย่างน้อยก็ด้วยการปรับเปลี่ยนทัศนคติในการมองผู้หญิงเสียใหม่

ข้อเสนอแนะทางวิชาการ

1. การวิจัยเรื่อง “สตรีกับการถูกทำให้เป็นเหยื่อในหนังสือพิมพ์และชีวิตหลังผ่านพ้น” มุ่งศึกษาถึงการตกเป็นข่าวของผู้หญิงที่เป็นสาเหตุให้พวกเขากลายเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ ซึ่งได้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตในสังคม พบว่า การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงเหล่านั้นได้รับผลกระทบมากมายจากสังคมรอบข้างเนื่องจากข้อมูลที่ได้รับจากหนังสือพิมพ์ และทำให้การดำเนินชีวิตในสังคมเป็นไปได้ยากลำบากมากยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นควรศึกษาเจาะลึกถึงการทำงานของนักข่าว รวมไปถึงการเขียนข่าวของนักข่าว เพื่อสืบค้นปัจจัยที่ทำให้นักข่าวเสนอข่าวที่ทำให้ผู้หญิงต้องตกเป็นเหยื่อบนหน้าหนังสือพิมพ์

2. ควรศึกษาถึงทัศนคติและมุมมองของนักข่าว หัวหน้าข่าวและบรรณาธิการ ต่อประเด็นการนำเสนอข่าวของผู้หญิงอย่างละเอียด เพื่อดูว่าพวกเขาให้ความสำคัญเป็นธรรมแก่การนำเสนอข่าวของผู้หญิงมากน้อยแค่ไหน และมีความเข้าใจในประเด็นของหญิงชายมากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นการสร้างความตระหนักให้กับนักข่าวทุกคน ในการให้ความสำคัญในการนำเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง

3. ควรศึกษาถึงชีวิตของผู้หญิงที่ตกเป็นข่าวและได้รับผลกระทบจากการที่ตกเป็นข่าวนั้นให้มากกว่านี้ เพื่อ “เสียง” ที่หลากหลายในสังคม เป็นเสียงแห่งการบอกเล่าจากประสบการณ์ ซึ่งจะมีผลให้หนังสือพิมพ์และคนในสังคมเข้าใจและได้รับทราบมุมมองของผู้หญิงให้มากกว่านี้ เพราะเป็นการนำผู้หญิงมาเป็นศูนย์กลางในการศึกษาวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา แก้วเทพ , ความเรียงว่าด้วยสตรีกับสื่อมวลชน . คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2540.

กาญจนา แก้วเทพ , ม่านแห่งอคติ : ความสัมพันธ์ระหว่างสตรีกับสถาบันสังคม . กรุงเทพฯ : เชนเดอร์เพรส , 2540.

กาญจนา แก้วเทพ , การวิเคราะห์สื่อแนวคิดและเทคนิค . กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2542.

การุณย์ มีถม , การคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างหนังสือพิมพ์ไทยรัฐกับหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ . วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2540.

กัญญา ศรีปราณ . สัมภาษณ์ , กุมภาพันธ์ – มีนาคม 2545 .

จงจิต อนันต์คูศรี , มโนทัศน์สตรีนิยมในนวนิยายของซีโมน เดอ โบวัวร์ , ซิลเวีย พลาธ , บริกิตเทอะ ซไวเดอร์ และศิเรมอร อุณหภูม , วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย , 2540.

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ , จิตวิทยาเบื้องต้น . สงขลา : คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลา , 2532.

ชนัญชี กาญจนอุไรโรจน์ . การศึกษาภาพลักษณ์สตรีในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันในช่วงปี 2528 – 2537 . ปรินญาเนตศาตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาการหนังสือพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2538 .

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ , “ผู้หญิงทำสื่อ ผู้หญิงในสื่อ : ภาพสะท้อนของพื้นที่สาธารณะในระบบที่ผู้ชายเป็นใหญ่” ใน **วิกฤตสื่อมวลชน ยุคจักรวรรดินิยมวัฒนธรรม** . กรุงเทพฯ : อมรินทร์พินติ้งแอนด์พับลิชชิ่งจำกัด (มหาชน) , 2541.

จิฎิรักษ์ วิเศษศิลปานันท์ . **การปรับตัวทางสังคมของเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์ : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานสงเคราะห์เด็กหญิงภาคอีสาน อุตรธานี** . จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2537.

ธัญญา ประภาสโนมล . **สถานภาพของสตรีบางประเทศในทวีปเอเชีย อัฟริกา และลาตินอเมริกา**. มปท., 2523.

ธเนศ อภรณ์สุวรรณ , “สิทธิคนไทยในรัฐไทย” ใน **จินตนาการสู่ปี 2000 : นวัตกรรมกระบวนทัศน์ด้านไทยศึกษา** . ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ บรรณาธิการ . กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย , 2539.

นพพร ประชากุล , **แนวคิดสกุลสตรีนิยม** นิตยสารสารคดี เล่ม 114 , 2544.

นิภา นิธยานน . **การปรับตัวและบุคลิกภาพ จิตวิทยาเพื่อการศึกษาและชีวิต** . มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพฯ , 2520.

นันทา วีรวิทยานุกูล , **การวิเคราะห์ภาพของผู้หญิงที่ปรากฏในเนื้อหาของเพลงลูกทุ่งระหว่างปี 2525-2540** , วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2541.

ปาริชาติ เนียมหอม . **สัมภาษณ์** , กุมภาพันธ์ – มีนาคม 2545.

บรรจบ ปุจฉาการ , การเปรียบเทียบปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของครูสุศึกษา โรงเรียนมัธยม สังกัดกรมสามัญศึกษา ระหว่างเขตการศึกษา 5 และกรุงเทพฯ.

ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

พรพิไล ถมั่งรักษ์สัตว์ , **ปรัชญาผู้หญิง**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2539.

พัชรี ตั้งตุลยางกูร . **ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและความซึมเศร้ากับความกังวลใจเกี่ยวกับปัญหาจิตสังคม แรงสนับสนุนทางสังคม ความรุนแรงของโรค ผลกระทบของการเจ็บป่วยและปัญหาการเงินของผู้ติดเชื้อ HIV** , มหาวิทยาลัยรามคำแหง , 2538.

ภัทรพร หงษ์ทอง . การศึกษาแนวคิดสตรีในนวนิยายของทมยันตีระหว่างพุทธศักราช 2506 – 2534 , ปริญญาอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต หน่วยวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2538 .

มลินี สมภพเจริญ , **การเสนอข่าวลบและข่าวบวกและการรับรู้บุคคลที่ตกเป็นข่าว**. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มาลี บุญศิริพันธ์ , **หลักการทำหนังสือพิมพ์เบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 3 , กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประกายพริก , 2534.

ยศ สันตสมบัติ , **พรอยต์และพัฒนาการของจิตวิเคราะห์ : จากความฝันสู่ทฤษฎีสังคม**.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ธรรมศาสตร์ , 2538.

รัชราพร นีรนาทรังสรรค์ . “บทบาทสตรีในหนังสือพิมพ์รายวัน” ใน **สื่อมวลชนปริทัศน์ 2:5** , 3-12 , 2530.

ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ , **การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมสตรีของเยอรมันและวรรณกรรมสตรีของไทย (ค.ศ.1970-1979)** , ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะอักษรศาสตร์ , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2534.

ศศิพัฒน์ ยอดเพชร และคณะ . การลดการพึ่งพิงจากบริการภายนอก รายงานการประชุมทาง
วิชาการประจำปี 2535 เรื่องยุทธศาสตร์เชิงรุกเพื่องานสวัสดิการสังคม , อรวรรณ คูห
เจริญ บรรณาธิการ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2535.

สุชานรี ฝักฝน , ว่าที่ร้อยตรีหญิง . สัมภาษณ์ , มกราคม – มีนาคม 2545 .

สุวรรณี กัลยาณสันต์ , การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวข่มขืนกระทำชำเรา .วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2536.

อมรรัตน์ เรื่องสกุล , การวิเคราะห์การเล่าเรื่องในข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2542.

อรสม สุทธิสาคร. สนิมดอกไม้ , พิมพ์ครั้งที่ 7 , กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สารคดี , 2544 .

อารีวรรณ จตุทอง . สัมภาษณ์ , มีนาคม 2545.

อดิสา วงศ์ลักษณะพันธ์ , การเล่าเรื่องของการเมืองของหนังสือพิมพ์ไทย. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2542.

เออร์มา บอมเบ็ค , คุณเป็นแม่ภาษาอะไรกัน . แปลโดย นวลคำ จันภา . กรุงเทพมหานคร : โรง
พิมพ์จุฬจักรการพิมพ์ , 2527 .

ไอบาส พิมพ์วิษยาภิจ . การปรับตัวทางสังคมของคนพิการในศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ ,
ปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย , 2539.

ภาษาอังกฤษ

Bart,P.B., and O'Brien,P.H. **Stopping rape: Successful Survival Strategies**. New York: Pergamon , 1985.

Berkowitz,Dan. **Social Meaning of News**. London : SAGE Publication , 1997.

Cote,William and Simpson,Roger .**Covering Violence** . USA : Columbia University, 1997.

Hall,Stuart. **Representation Cultural Representations and Signifying Practices**. London : SAGE,1997.

Lahore,B.H. “The Evil That Men Do” in **Time Magazine** (August 20 – August 27, 2001).

Meyers,Marian. **News Coverage of Violence Against Women Engendering Blame**.C.A. : SAGE, 1997.

Pagelow,M.D. **Woman – battering : Victims and their experiences**. Beverly Hills , C.A. : Sage, 1981.

Pharr, S. **Homophobia : A weapon of Sexism**. Inverness, CA : Chardon,1988.

Richardson,Laurel. “Narrative and Sociology” .**Representation in Ethnography** ,C.A. : SAGE , 1995.

Russell,D.E.H. **The Politics of rape: The victim’s perspective**. New York : Stein & Day,1984.

Stoltenberg,J. **Refusing to be a man : Essays on sex and justice.**Portland, OR :

Breitenbush, 1989.

Viner,Katharine. **“Not just a pretty face”.** *British Journalism Review.* VOL.2 No.1

2000 : 29-33.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวมนทกานต์ เชื่อมชิต เกิดวันที่ 25 สิงหาคม 2521 ที่จังหวัดเพชรบุรี สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีวารสารศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับ 2 สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อปีการศึกษา 2542 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2543

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย